SOPHOCLIS

OPERUM

QUÆ SUPERSUNT

TOMUS III.

SOPHOCLIS

QUÆ EXSTANT OMNIA

CUM VETERUM GRAMMATICORUM

SCHOLIIS.

SUPERSTITES

TRAGŒDIAS VII.

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM FIDEM RECENSUIT,

VERSIONE ET NOTIS ILLUSTRAVIT,

DEPERDITARUM FRAGMENTA COLLEGIT

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

REGIÆ INSCRIPTIONUM ET HUMANIORUM LITERARUM
ACADEMIÆ SOCIUS.

ACCEDUNT

EXCERPTA EX VARIETATE LECTIONIS,

QUAM CONTINET EDITIO

CAROLI GOTTL. AUGUSTI ERFURDT,

DEMETRII TRICLINII SCHOLIA METRICA,

ET NOTÆ INEDITÆ

CAROLI BURNEII.

TOMUS III.

Londini:

IMPRIMEBAT J. F. DOVE,

VENEUNT APUD R. PRIESTLEY,

MDCCCXIX.

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΠΑΡΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΩΝ

ΠΑΛΑΙΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ.

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΠΑΡΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΩΝ

ΠΑΛΑΙΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ.

ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ.

* 1. Ω ΤΕΚΝΑ, ἐμά. ΚΑΔΜΟΥ τοῦ πρὸ μακροῦ γεγονότος ἀπόγονοι, νῦν βλαστήσαντες. ΤΡΟΦΗ. ἀνατροφὴ, ἣν ἀνατρέφει τις τινὰ, ἢ ἣν ἀνατρέφεταί τις ὑπό τινος· ἐνταῦθα δὲ νέαν ἀνατροφὴν λέγει, τοὺς ἀνατραφέντας νῦν. τὸ δὲ προοίμιον τοῦτό ἐστι προφωνητικόν.

* 2. ΤΙΝΑΣ ΠΟΘ᾽ ΕΔΡΑΣ. περισσὸν τὸ ποτέ. τίνες εἰσὶν αἱ καθέδραι αὗται, ἃς κάθησθε χάριν ἐμοῦ. κάθημαι τήνδε τὴν καθέδραν, καὶ βαδίζω ταύτην τὴν ὁδὸν, καὶ ὑβρίζω τοιαῦτα τινὰ, τὸν αὐτὸν ἔχουσι σχηματισμὸν τῷ, λέγω λόγον, καὶ γράφω γραφὴν, καὶ τοῖς τοιούτοις. ΕΜΟΙ δὲ εἰκότως εἴρηκεν. δι᾽ αὐτὸν γὰρ ἐκάθηντο.

3. ΙΚΤΗΡΙΟΙΣ ΚΛΑΔΟΙΣΙΝ ΕΞΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ, ἀντὶ τοῦ, ἱκετηρίους κλάδους στέμματι ἐστεμμένους κατέχοντες.

* 4. τὸ δὲ ΟΜΟΥ ἐπὶ συνάψει δύο κώλων λεγόμενον, ἐπὶ τοῦ προτέρου κώλου δύναται λέγεσθαι, καὶ τοῦ δευτέρου, ὥσπερ τὸ ἅμα, καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος· καθ᾽ ὃ λέγεται ἐνταῦθα, ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιάνων.

5. ΠΑΙΑΝΩΝ, τῶν εἰς Απόλλωνα ὕμνων. οὗτος γὰρ αἴτιος τοῦ λοιμοῦ.

6. Α'ΓΩ, ἤγουν τοὺς στεναγμοὺς, τοὺς παιᾶνας, καὶ τὰ ἄλλα. ΔΙΚΑΙΩΝ, δίκαιον κρίνων. ἐπεὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ κοινῇ συμφέροντος πρὸ τῶν ἄλλων φροντίζει.

9. ΠΡΕΠΩΝ, ἁρμόζων, διὰ τὸ γῆρας, καὶ τὴν τῆς ἱερωσύνης ἀξίαν.

* 13. ΤΟΙΑΝΔΕ ΕΔΡΑΝ, ἀνθρώπους οὕτω καθημένους ἐλεεινῶς.

ΜΗ ΟΥ. ἐκ παραλλήλου τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ.

14. Ω ΚΡΑΤΥΝΩΝ. κρατῶ, τὸ ἄρχω· κρατύνω δὲ, τὸ ἰσχυροποιῶ. ἐνταῦθα δὲ τὸ κρατύνω, ἀντι τοῦ ἄρχω.

* 15. ΗΛΙΚΟΙ. τὸ ἡλίκος πρὸς τὸ τηλικόσδε ἔχει τὴν ἀναφοράν. λέγεται δὲ καὶ ἀμφότερα ἐπὶ ἡλικίας κυρίως, οἷον, τηλικόσδε ἐστιν, ἀντὶ τοσοῦτος τὴν ἡλικίαν, καὶ ἀπὸ τούτου ἐπὶ μεγέθους ἁπλῶς. ἔστι δὲ αὕτη προκατάστασις καὶ διήγησις τῶν συμβάντων αὐτοῖς ἐκ τοῦ λοιμοῦ.

* 16. ΒΩΜΟΙΣΙ, ναοῖσι. βωμὸς, τὸ οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ ἔθυον. ἀπὸ τούτου βωμὸς, καὶ ὁ περιέχων τοῦτον νάος. βωμὸς καὶ, ἐν ᾧ τὰ ἅρματα ἐτίθετο, ὡς παρ᾽ Ομήρῳ· (Ιλ. Θ'. 441.) ἅρματα δ᾽ ἀμβωμοῖσι τίθει. ναὸς καὶ ἱερὸν, πᾶν τὸ οἰκοδόμημα ὑφ᾽ οὗ περιέχεται ὁ βωμός. πρόναον, ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ. τέμενος, ἐν ᾧ καθιδρύετο τὸ ἄγαλμα. λέγεται τέμενος ἁπλῶς, καὶ ὁ ἀποκεκομμένος καὶ ἀνατεθειμένος τόπος τινί.

ΒΩΜΟΙΣΙ, ἤγουν ναοῖς. εἶχον γὰρ, φασὶν, ἱδρυμένους ναοὺς πρὸ τῶν βασιλείων.

* 17. ΒΑΡΕΙΣ. βαρὺς ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ ψυχῆς, ὡς ἐν τῷ· (Aj. 1017.) τοιαῦτ᾽ ἀνὴρ δύσοργος ἐν γήρᾳ βαρύς. ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ σώματος, ὡς ἐνταῦθα.

ΟΙ ΔΕ ΣΥΝ ΓΗΡΑι. οἱ δὲ βαβαρημένοι, δυσκίνητοι, συνόντες γήρᾳ.

18. ΗΙΘΕΩΝ. ἀπὸ τῶν Διοσκόρων, ἤγουν Κάστορος, καὶ Πολυδεύκους.

* 21. ΜΑΝΤΕΙΑι ΣΠΟΔΩι, μαντικῇ. χρησμὸς μὲν ἡ τῶν θεῶν μαντεία· μαντεία δὲ καὶ μάντευμα, τὸ ἀπὸ μαντέων ἀνθρώπων. ἐνταῦθα δὲ τὸ μαντεία ἀντὶ τοῦ μαντικὴ λέγεται, ἁπλοῦν ἀντὶ κτητικοῦ.

23. ΑΓΑΝ ΣΑΛΕΥΕΙ, ἤγουν πάνυ ταράττεται, ἐν μεγάλῳ κλύδωνί ἐστιν, ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ. ἀπὸ τοῦ σάλου τῶν βυθῶν τοῦ φονικοῦ οὐκ ἔτι οἵα τε ἐστὶν, ἤγουν δυνατὴ, ἀνενέγκαι τὴν κεφαλήν.

25. ΦΘΙΝΟΥΣΑ ΜΕΝ. φθειρομένη μὲν κατὰ τὰς καρποφόρους κάλυκας τῆς γῆς. κάλυξ, κάλυκος, ὁ βλαστός· κυρίως δὲ ἐπὶ ῥόδων. φθειρομένη δὲ κατὰ τὰς ἀγέλας τῶν νομάδων βοῶν, ἀντὶ τοῦ τῶν ζώων ἁπλῶς τῶν νεμομένων. εἰκότως εἶπε τὸ ΕΓΚΑΡΠΟΙΣ πρὸς τὸ κάλυξιν. κάλυξ γὰρ κυρίως τὸ τοῦ ῥόδου περικάλυμμα· νῦν δὲ ἐκ τοῦ ἐγκάρποις, πάντα τὰ ζωὴν ἀνθρώποις καὶ κτήνεσι φέροντα.

26. ΤΟΚΟΙΣΙ ΤΕ. καὶ κατὰ τοὺς τόκους τῶν γυναικῶν τοὺς ἀγόνους, ἤγουν τοὺς κακογόνους. * ΑΓΟΝΟΙΣ, κακογόνοις.

27. ΘΕΟΣ. τὴν λοιμικὴν νόσον ἐκάλεσαν ἐνταῦθα θεόν.

29. ΚΕΝΟΥΤΑΙ, στερίσκεται τοῦ πλήθους, τοῦ πληροῦντος αὐτό.

30. ΑιΔΗΣ, ὁ περὶ τὴν γῆν σκοτεινὸς ἀήρ.

35. ΟΣ Γ' ΕΞΕΛΥΣΑΣ. ὅς γε ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν τῶν Καδμείων ἐξέλυσας, ἀντὶ τοῦ ἔλυσας ἤγουν ἔπαυσας τὸν δασμὸν τῆς σκληρᾶς ἀοιδοῦ, ἤγουν τῆς Σφιγγὸς, ὃν παρείχομεν. ΑΟΙΔΟΥ λέγει, ἐπεὶ ἐμμέτρως ἔλεγε τὰ αἰνίγματα. ΔΑΣΜΟΝ, τὸ τέλος, διότι κατ' ἔτος ἀπήτει τοῖς πολίταις ἄνθρωπον. δασμὸς, τὸ τέλος καὶ φόρος. ἀναδασμοὶ δὲ τῆς γῆς, ἡ ἀναμέτρησις, καὶ ἡ ἐκ δευτέρου διαίρεσις.

* 37. ΟΥΔΕΝ ΕΞΕΙΔΩΣ ΠΛΕΟΝ. οὐδὲν πλέον εἰδὼς, οὐδὲν ἀκηκοὼς εἰς προσθήκην τῆς σῆς γνώσεως. τὸ πλέον οὕτω τιθέμενον, οὐ περισσὸν τίθεται, ἀλλ' ἔχον ἀεὶ ὅποι ἀποδοθήσεται· οἷον, σπουδάσας οὐδὲν πλέον ἤνυσα, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν πλέον τῆς σπουδῆς. καὶ, δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον, τῆς εὐκαρπίας δηλονότι· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως.

41. ΠΡΟΣΤΡΟΠΟΙ, πρὸς σὲ τετραμμένοι· καὶ παραγώγως προστρόπαιος ἀλλαχοῦ· (Aj. 1173.) θάκει δὲ προστρόπαιος.

* 43. ΦΗΜΗΝ, χρησμόν. ἐπὶ μὲν ΘΕΩΝ χρησμὸς ἀπαντᾷ οἰκείως· ἐπὶ δὲ τοῦ ΑΝΔΡΟΣ προσυπακούεται ἡ μαντεία κατ' ἀναλογίαν.

ΕΙΤ' ΑΠ' ΑΝΔΡΟΣ. εἴτ' ἀπ' ἀνδρός τινος ἀκούσας, μαντείαν δηλονότι, οἶσθα.

46. Ω ΒΡΟΤΩΝ ΑΡΙΣΤ'. ἀρείων, συγκριτικὸν, ὅθεν καὶ πρὸς ἑνικὴν γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν, ὡς τὸ, ἀρείων ὁ Ἀχιλλεὺς τοῦ Αἴαντος τὰ πολεμικά. ἄριστος, ὑπερθετικὸν, ὅθεν καὶ πρὸς γενικὴν τῶν πληθυντικῶν ἔχει τὴν ἀπόδοσιν τῆς συντάξεως.

48. ΚΛΗιΖΕΙ. κλέω, κλείζω, κληΐζω, κλῄζω.

* 49. ΑΡΧΗΣ ΔΕ ΤΗΣ ΣΗΣ. ὧν καταρχὰς ἐποίησας οὐδαμῶς μεμνησόμεθα.

52. ΑΛΛ' ΑΣΦΑΛΕΙΑι. ἤγουν ποίησον τὴν πόλιν ἀσφαλῆ μένειν, ὡς καὶ μὴ καταβληθῆναι, βοήθειαν πρότερον λαβοῦσαν παρά σου. ΑΝΟΡΘΩΣΟΝ, ἀνεστηκυῖαν ποίησον, ἤγουν ἀνάστησον.

* 52. ΟΡΝΙΘΙ ΑΙΣΙΩι. μαντείᾳ εὐσυμβόλῳ, τουτέστιν ἀγαθὸν σύμβολον δηλούσῃ. ὄρνιθες, ἁπλῶς μὲν πάντα τὰ πετόμενα, ἰδίως δὲ, οἱ εἰς μαντείαν συντείνοντες, ἀφ' οὗ ἔλεγον καὶ πᾶν τὸ εἰς μαντείαν συντεῖνον, ὄρνιν, οἷον πταρμὸν ἢ παλμὸν, ἢ τοιοῦτόν τι. οὐ μόνον δὲ τὰ εἰς μαντείαν συντείνοντα, ἀλλ' ἤδη καὶ αὐτὴν ἁπλῶς τὴν μαντείαν ὄρνιν καλοῦσι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. τὸ αἴσιον δὲ καὶ τὸ ἀπαίσιον ἐπὶ τῆς τῶν ὀρνίθων μαντείας κυρίως λέγεται, καὶ ἀπὸ τούτου καὶ ἐπ' ἄλλων, οἷον ἀπαίσιοι ὄρνιθες, οἱ δυσοιώνιστοι· αἴσιοι δὲ, τὸ ἐναντίον, οἷον οἱ εὐσύμβολοι, καὶ τὰ ἀγαθὰ σύμβολα δηλοῦντες.

55. ΚΕΝΗΣ, ἐστερημένης τῶν ἀνθρώπων τῶν πληρούντων αὐτήν. ΚΡΑΤΕΙΝ. κρεῖττον τῆς πόλεως κρατεῖν, ἀνδρῶν ἐνοικούντων αὐτὴν, ἢ κενῆς. καὶ εὐθὺς τὸ ἐπιχείρημα ἀπὸ ἐλάττονος.

56. ΟΥΔΕΝ ΕΣΤΙΝ, οὐδὲν τυγχάνει πύργος καὶ ναῦς ἔρημος ἀνδρῶν.

58. Κ'ΟΥΚ ΑΓΝΩΤΑ. ἀλλ' ἐγνωσμένα. ἔχει δὲ τὸ πᾶν ἐνθύμημα οὕτω. νοσεῖτε πάντες. οὐδεὶς δὲ νοσεῖ, ὡς ἐγὼ νοσῶ. εἷς γὰρ ὑμῶν ἕκαστος τὸ οἰκεῖον σκοπεῖτε· ἐγὼ δὲ, καὶ τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ κοινόν.

66. ΔΑΚΡΥΣΑΝΤΑ. οὐκ εἶπε δακρῦσαι, ἀλλὰ δακρύσαντα, διὰ τὸ ἴστε. γνωστικὸν γὰρ ὂν, μετὰ μετοχῆς συντακτέον.

67. ΦΡΟΝΤΙΔΟΣ ΠΛΑΝΟΙΣ, στροφαῖς καὶ φαντασίαις, ἤγουν διὰ τῶν στροφῶν καὶ τῶν φαντασιῶν τοῦ λογισμοῦ.

70. ΓΑΜΒΡΟΝ. ὅρα παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ γαμβρὸς ἀδιάφορον. γαμβρὸν γὰρ ἐνταῦθα, τὸν γυναικάδελφόν φησιν.

71. ΩΣ ΠΥΘΟΙΘ'. πύθοιτο καὶ ἔροιτο. σημαίνει δὲ δύο, τὸ ἔροιτο, καὶ τὸ μάθοι.

73. ΚΑΙ Μ' ΗΜΑΡ ΗΔΗ. ἤγουν καί με ἀπὸ τοῦ νῦν ἡμέρα συνεξεταζομένη τῷ καθήκοντι χρόνῳ λυπεῖ, ἀπορoῦντα δηλονότι ὅ τι πράττει. καὶ τὸ ἦμαρ συμμετρούμενον καὶ ποσούμενον τῷ χρόνῳ καὶ τῇ βραδύτητι, λυπεῖ με.

* 74. ΛΥΠΕΙ ΤΙ ΠΡΑΣΣΕΙ. λυπεῖ, ἀπορoῦντα δηλονότι τί πράττει. φυσικός ἐστιν ὁ λόγος, ἀπὸ τῶν ἐπαγομένων συνυπακούειν τοὺς πρέποντας πρότερον λέγεσθαι, ὡς ἐνταῦθα τοῦ ΤΙ ΠΡΑΣΣΕΙ ἀπορίαν ἐμφαίνοντος γνώμης ζητούσης ὅποι ἐρείσει, συνυπακούεται τὸ ἀπορoῦντα. καὶ ἐν τῷ· (Aj 1320.)

οὐ γὰρ κλύοντες ἐσμὲν αἰσχίστους λόγους,
ἄναξ Οδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;

* ΤΟΥ ΓΑΡ ΕΙΚΟΤΟΣ ΠΕΡΑ. οὐ πρέποντα ποιῶν ἄπεστι πλέον τοῦ καθήκοντος χρόνου. — περαιτέρω τοῦ πρέποντος πράγματος.

* 78. ΑΛΛ' ΕΙΣ ΚΑΛΟΝ. καὶ μὴν καλῶς καὶ κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον ἐμνήσθης, καὶ ἀνεζήτησας αὐτὸν, καὶ οὗτοι μηνύουσι, καὶ τὰ ἑξῆς. — καὶ μὴν καλῶς καὶ κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον ἐμνήσθης ἐκείνου. δηλοῦσί μοι τὸν Κρέοντα στείχοντα. οὕτως· ἀγγέλλουσί τὸν Εκτορα θανόντα. καὶ τὸ ἀκούω ὡσαύτως· ἀκούω σε κακῶς πάσχοντα.

* 80. ΕΙ ΓΑΡ ΕΝ ΤΥΧΗι ΓΕ ΤΩι. εἴθε γὰρ ἐν τύχῃ τινί. ὥσπερ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι τὸ ὅτινα κοινόν ἐστι κατὰ γένος, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Αττικοῖς τὸ τοῦ καὶ τὸ τῷ κοινῶς λέγεται. (Aj. 290.) οὔτε του κλύων σάλπιγγος. καὶ (Œd. T. 1435.) τοῦ χρείας. καὶ ἐν τύχῃ γέ τῳ. — τὸ τινὶ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ λαμβάνεται. τινὶ οὖν ὤφειλεν εἰπεῖν· ἀλλὰ διότι λαμβάνεται καὶ τὸ τῳ ἀντὶ τοῦ τινὶ, ἔθηκεν οὕτω. καὶ ἔστι τῶν Αττικῶν.

82. ΚΑΡΑ ΠΟΛΥΣΤΕΦΕΣ. οἱ γὰρ ἀπὸ τοῦ μαντείου ἐρχόμενοι, δάφνῃ ἦσαν ἐστεμμένοι· αὕτη γὰρ ἦν φίλη τῷ Απόλλωνι κατὰ τὸν μῦθον.

* 84. ΞΥΜΜΕΤΡΟΣ ΓΑΡ ΩΣ ΚΛΥΕΙΝ. ἐπὶ τοῦ διαστήματος ὀφείλων θεῖναι τὸ σύμμετρον, ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ προσώπου τίθησιν ἀντιστρόφως. τὸ σχῆμα δὲ τοῦτο τοῦ λόγου καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ σύνηθες, ὥσπερ καὶ τὸ ταχὺς ἦλθεν. — ἀντὶ τοῦ, διάστημα ἀπέχει σύμμετρον, ὥστε ἀκούειν, τοῦ λόγου ἡμετέρου δηλονότι.

87. ΕΙ ΤΥΧΟΙ ΕΞΕΛΘΟΝΤΑ. ἤγουν εἰ ἐξέλθοι, εἰ τελεσθείη.

89. ΠΟΙΟΝ ΤΟΥΠΟΣ. τὸ ἔπος, τοὔπος· τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον· τὸ ἐμὸν, τοὐμόν· τὸ ἔδαφος, τοὔδαφος· τὸ ἄμεινον, τἄμεινον. ΟΥΤΕ ΓΑΡ. οὐ γὰρ ἐν τῷ νῦν λόγῳ χαίρω, οὐδὲ πάλιν φοβοῦμαι.

93. ΕΣ ΠΑΝΤΑΣ ΑΥΔΑ, ἐνώπιον πάντων λέγε.

96. ΑΝΩΓΕΝ. διπλῶς γράφεται, ἀνώγω καὶ ἀνωγέω ἀνωγῶ.

98. ΑΝΗΚΕΣΤΟΝ. ἀθεράπευτον. ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ ἄκος ἡ θεραπεία. ἄνωγε καθᾶραι τὸ μίασμα. ΣΥΜΦΟΡΑΣ, ἤγουν τοῦ συμφέροντος. πῶς καθαίρωμεν τὸ μίασμα; ἀνδρηλατοῦντες, ἢ διὰ φόνου πάλιν λύοντες, ἤγουν καθαίροντες φόνον· τουτέστι φονεύοντες.

102. ΠΟΙΟΥ ΓΑΡ. τὸ γὰρ ἐρωτηματικόν. ἤγουν τὸν συμβεβηκότα τοῦτον φόνον, ποίου ἀνδρὸς δηλοῖ εἶναι; τουτέστι τίνα λέγει παθεῖν τοῦτον τὸν φόνον;

* 104. ΠΡΙΝ ΣΕ ΤΗΝΔ' ΑΠΕΥΘΥΝΕΙΝ. πρὸ τοῦ κυβερνᾷν σε τήνδε τὴν πόλιν. τὸ εὐθύνειν καὶ τὸ ἀπευθύνειν ἐπὶ τῶν ὀρθουμένων λοξῶν λέγεται, καὶ ἐπὶ τῶν κυβερνωμένων νεῶν· καὶ ἀπὸ τούτων κατὰ μεταφορὰν καὶ ἐπὶ τοῦ κολάζειν, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλως διοικουμένων, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα. — ἀπευθύνω, τὸ ὀρθῶ. ἐπὶ τῆς ἀρχῆς καὶ ἐπὶ τοῦ κανόνος, ὡς ὁ κανὼν ἀπευθύνει τὰ ἐξισάζοντα, ἀφαιρῶν τὰ περιττά. ἀπευθύνω, καὶ τὸ ἀπὸ εὐθύνης ποιῶ, ἤτοι ἀνεύθυνον. ὑπευθύνω δὲ, τὸ τιμωροῦμαι, τὸ ὑπεύθυνον ποιῶ. εὐθύνη δὲ, ἡ τιμωρία.

108. ΠΟΥ ΤΟΔ'. ποῦ εὑρεθήσεται αὕτη ἡ αἰτία δυσδιάκριτος οὖσα;

* 109. ΔΥΣΤΕΚΜΑΡΤΟΝ σημαίνει δυσεύρετον· λέγεται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνῶν, τῶν τὸ ἴχνος σκοπούντων. — ἀπὸ τοῦ τεκμαίρομαι τὸ στοχάζομαι. ἴχνος δυστέκμαρτον, ἀντὶ τοῦ σημεῖον δυσεύρετον.

* 111. ΕΚΦΕΥΓΕΙ. καὶ ταῦτα ἀπὸ τῶν θηρίων λέγεται, τῶν ἁλισκομένων, ἢ ἐκφευγόντων.

114. ΘΕΩΡΟΣ, ὁ εἰς τὸ χρηστήριον πορευόμενος, ἐξ οὗ καὶ θεωρὸς ναῦς· αὕτη κατεσκεύαστο καὶ ἔφερε τὴν θεωρίην. θεοπρόπος δὲ, ὁ μάντις. καταχρηστικῶς καὶ θεοπρόπος, ὁ θεωρὸς, ὡς τὸ, θεοπρόπον ἴαλλ', ἤτοι θεωρόν. θεατὴς δὲ, ὁ θεώμενος· κυρίως ἐπὶ θεάτρου.

* ΕΚΔΗΜΩΝ ΠΑΛΙΝ ΠΡΟΣ ΟΙΚΟΝ. οὐκ ἔτι πάλιν ἀφίκετο, ἀντὶ τοῦ ἐπανέστρεψε, πρὸς οἶκον. ΩΣ ΑΠΕΣΤΑΛΗ, καθὰ ἀπεδήμησεν. ἀπεστάλη τις ὑπό τινος, ἀντὶ τοῦ ἐπέμφθη· ἐνταῦθα δὲ ἀπῆλθε καὶ ἀπεδήμησεν.

122. ΛΗιΣΤΑΣ. ληΐζω, ληΐσω, ληϊστὴς καὶ ληστὴς γράφεται, καὶ ληϊστὴρ ποιητικῶς, καὶ ληΐστωρ. ἐκ τούτου καὶ ληστρικός. τὸ ὅλον ἐνθύμημα. οὐχ εἷς ληστὴς ἐφόνευσεν, ἀλλὰ πολλοί. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΣΥΝ ΠΛΗΘΕΙ ΧΕΡΩΝ.

124. πῶς ἂν ἐτόλμησεν ὁ ληστὴς φονεῦσαι αὐτὸν, εἰ μὴ δῶρα ἔλαβεν ἔκ τινος τῶν Θηβαίων;

131. Τ'ΑΦΑΝΗ, ἤγουν τὰ ἄδηλα περὶ Λαΐου.

132. ΕΞ ΥΠΑΡΧΗΣ, ἤγουν ἀναδραμὼν ἐπὶ τὴν ἀρχήν.

134. ΠΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΟΝΤΟΣ. πρόθεσις πρὸς ἀντὶ τῆς ὑπὲρ προθέσεως.

135. ΕΝΔΙΚΩΣ ΣΥΜΜΑΧΟΝ, ἤγουν βοηθὸν ἐν δίκῃ. σύμμαχος τῷ δεῖνι, ὡς πρόμαχος. ἤγουν ποιοῦντα ἐμὲ τὰ ἀνήκοντα τῷ θεῷ.

138. ΑΛΛ' ΑΥΤΟΣ ΑΥΤΟΥ. συνυπακούεται ἡ ὑπὲρ ἀπὸ κοινοῦ, ἵν' ᾖ, ἀλλ' αὐτὸς ὑπὲρ ἐμαυτοῦ. ΑΠΟΣΚΕΔΩ, ἀποσκεδάσω, ἀποπέμψω. ΜΥΣΟΣ, τὸ μίασμα· μῖσος, ἡ ἔχθρα.

140. ΤΟΙΑΥΤΗι ΧΕΙΡΙ, τοιαύτῃ τόλμῃ χειρὸς, τοιούτῳ φόνῳ.

143. ΙΣΤΑΣΘΕ, ἀνίστασθε, ἀνάστητε, τοὺς κλάδους τῆς ἱκετηρίας ἀπάραντες. ἔστι δὲ κλάδος ἱκετήριος, κλὼν ἐλαίης ἐστεμμένος ἐρίοις, ὃ δὴ καὶ ἱκετηρίαν ἔλεγον. ἐλαία, τὸ δένδρον· ἐλάα, ὁ καρπός.

147. ΤΩΝΔΕ ΓΑΡ ΧΑΡΙΝ. καὶ γὰρ χάριν τῶνδε δεῦρο ἐπορεύθημεν, ὧν οὗτος ἐπαγγέλλεται, ἤγουν ὑπισχνεῖται.

* 151. Ω ΔΙΟΣ ΑΔΥΕΠΗΣ. ἤγουν ἡ δι' ἀέρος διαδεδομένη φήμη. ἡδύλογος. λέγει δὲ τὸν χρησμόν.

* 154. ΙΗΙΕ ΔΑΛΙΕ ΠΑΙΑΝ. διὰ μέσου τοῦτο. ἐπὶ δὲ τῶν παιάνων λέγεται τὸ ἰήϊος, ἐπεὶ τοιούτῳ μέλει ᾖδον τοὺς παιᾶνας. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸν Απόλλωνα ᾔδοντο οἱ παιᾶνες, ἐλέγετο καὶ ὁ Απόλλων ἰήϊος, ὡς ὑπὸ τοιούτου μέλους ὑμνούμενος, ὥσπερ εὔϊος ὁ Διόνυσος. καὶ ἐπὶ τοῦ παιᾶνος τὸ αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει. λέγεται γὰρ παιὰν ὁ εἰς τὸν Απόλλωνα ὕμνος, καὶ ἀπὸ τούτου καὶ ὁ Απόλλων, καθ' ὃ καὶ ἐνταῦθα. δείκνυται δὲ καὶ ἐν τούτοις τοῦτο σαφέστερον.

ὑμνείω Παιᾶνα μέγαν θεὸν Απόλλωνα.

156. ΠΕΡΙΤΕΛΛΟΜΕΝΑΙΣ. κατὰ τὰς περιτελλομένας ὥρας, τὰς κατὰ κύκλον ἐπιούσας.

158. ΑΜΒΡΟΤΕ, ἀθάνατε, ἀδιάπτωτε. τὸν χρησμὸν λέγει.

159. ΚΕΚΛΟΜΕΝΩι, ἐπικαλουμένῳ. ἡ μετοχὴ δοτικὴ ἀντὶ ῥήματος. ἔχουσι δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ Ομήρου.

161. ΑΡΤΕΜΙΝ. ἡ αὐτὴ ἐστιν ἡ Αρτεμις τῇ Εκάτῃ, ἥτις ἐτιμᾶτο ἐν ταῖς τριόδοις.

162. ΦΟΙΒΟΝ. καὶ τὸν Απόλλωνα, τὸν μακρόθεν πέμποντα τὰ βέλη.

163. ΑΛΕΞΙΜΟΡΟΙ, ἀποδιώκοντες τὴν μοῖραν, ἤγουν τὴν δυστυχίαν.

164. ΥΠΕΡ ΟΡΝΥΜΕΝΑΣ ΠΟΛΕΙ. ἡ ὑπὲρ ἀντὶ τῆς ἐπὶ, ἤγουν κινουμένας κατὰ τῆς πόλεως.

166. ΗΝΥΣΑΤ᾽ ΕΚΤΟΠΙΑΝ, ἤγουν ἐποιήσατε ἐκτετοπισμένην, τουτέστι ἐξετοπίσατε, ὑπερόριον ἐποιήσατε.

167. ΠΟΠΟΙ. πόπος παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὁ θεός.

172. ΕΚΓΟΝΑ, ἤγουν σῖτοι καὶ τὰ ἄλλα γεννήματα, οἱ καρποί.

* 174. ΑΝΕΧΟΥΣΙ, ἄνεσιν ἔχουσιν, ἀναπαύονται.

176. ΕΥΠΤΕΡΟΝ, καλῶς ἔχοντα ἕνεκα τῆς πτήσεως, ἤγουν ὠκύπτερον.

* 177. ΚΡΕΙΣΣΟΝ ΑΜΑΙΜΑΚΕΤΟΥ ΠΥΡΟΣ, εὐτονώτερον τῆς περισσῶς μεγάλης φλογὸς, καὶ πρὸς ἣν οὐκ ἔστι μῆκος παραβαλεῖν. ΟΡΜΕΝΟΝ, κινούμενον πρὸς τὴν παραλίαν τοῦ ἑσπέρου θεοῦ, ἠγοῦν σκοτεινοῦ, περιφραστικῶς δὲ τοῦ Αἰδου, πρὸς ὃν ἔλεγον διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης κατάγεσθαι τὰς ψυχάς.

181. ΠΡΟΣ ΠΕΔΩι, παρὰ τῇ γῇ τῇ θανατηρᾷ, τῇ φθοροποιῷ, ὅτι ἀπὸ τῆς γῆς μεταλαμβάνουσι τῆς λοιμικῆς νόσου τὰ ζῶα.

182. ΑΝΟΙΚΤΩΣ, μὴ φροντιζομένη ὑπό τινος ἐλευθερωθῆναι. ἀνηλεῶς.

183. ΕΠΙ ΜΑΤΕΡΕΣ. ἤγουν ἐπὶ τούτοις δὲ αἱ ἄλοχοι, κεῖνται δηλονότι, καὶ πολιαὶ μητέρες, ἤγουν πεπολιωμέναι γραῖαι. ἐπίπαππος, ὁ ἐπὶ τῷ πάππῳ πάππος. οὕτω καὶ ἐπιμήτηρ, ἡ μάμμη.

* 184. ΑΚΤΑΝ ΠΑΡΑΒΩΜΙΟΝ, τὴν παρὰ τοῖς βωμοῖς ἐξοχήν.

* 185. ΑΛΛΟΘΕΝ ΑΛΛΑΙ, ἤγουν ἀπ᾽ ἄλλου μέρους ἄλλαι κείμεναι.

* 186. ΙΚΤΗΡΕΣ, ἱκέτιδες ἐπιστοναχοῦσι ἕνεκα τῶν χαλεπῶν πόνων.

187. ΠΑΙΑΝ ΔΕ. ὁ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνος περιφανῶς ὑμνεῖται. ἐπαιάνιζον οἱ μὴ παθόντες, ἐστέναζον οἱ παθόντες. ΟΜΑΥΛΟΣ, ἅμα ὑπὸ πάντων ᾀδομένη. σύναυλος, σύμφωνος, ἐστὶ δηλονότι.

189. ΕΥΩΠΑ, ὀξὺ ὁρῶσα καὶ καθαρόν· πρὸς μὲν τὸ ΑΡΕΑ, τὸ ΑΧΑΛΚΟΣ· πρὸς δὲ τὸ ΜΑΛΕΡΟΝ, τὸ ΦΛΕΓΕΙ.

* 193. ΝΩΤΙΣΑΙ. λείπει τὸ δός.

196. ΕΣ ΤΟΝ ΑΠΟΞΕΝΟΝ. εἴτε εἰς τὸν ἀνεπιτήδειον τοῖς ξένοις εἰς ἐλλιμένισιν, τὸν ταραχώδη πόντον τὸν Θρᾴκιον, ἤγουν τὸν Εὔξεινον πόντον.

* 200. ΤΟΝ Ω ΠΥΡΦΟΡΩΝ. ὦ νέμων, ἤγουν διοικῶν, τὰ κράτη τῶν πυρφόρων ἀστραπῶν. ἢ οὕτως· ὦ νέμων τῷ κράτει τῷ σῷ καὶ διὰ τῆς σῆς ἰσχύος τὴν πυρφόρον ἀστραπήν.

202. ΥΠΟ ΣΩι ΦΘΙΣΟΝ. φθεῖρον ὑποθεὶς τῷ σῷ κεραυνῷ, ἤγουν κεραύνωσον αὐτὸν, κατ᾽ αὐτοῦ βαλὼν κεραυνὸν τὸν σόν.

203. ΧΡΥΣΟΣΤΡΟΦΩΝ. ἀπὸ τοῦ τόξου, τοῦ χρυσῆν νευρὰν ἔχοντος.

205. ΕΝΔΑΤΕΙΣΘΑΙ, ἐνδιατρίβειν, ἐνδιαιτᾶσθαι, μερίζεσθαι, διαδίδοσθαι. ΑΡΩΓΑ, προϊστάμενα.

210. ΕΠΩΝΥΜΟΝ, τὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῶν Θηβαίων καλούμενον.

212. ΟΜΟΣΤΟΛΟΝ, τὸν συνόμιλον, τὸν συμπορευόμενον ταῖς Μαινάσιν, διότι ἔχει λαμπρὰν ὄψιν.

215. ΕΠΙ ΤΟΝ ΑΠΟΤΙΜΟΝ. ἤγουν κατὰ τοῦ ἀτίμου ἐν θεοῖς θεοῦ, τοῦ λοιμοῦ.

216. ΑΙΤΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ αἰτῇ, ἤγουν παρακαλεῖς. Α Δ᾽ ΑΙΤΕΙΣ, περὶ ὧν τὴν αἴτησιν ποιῇ. ΥΠΗΡΕΤΕΙΝ, ὑπουργεῖν κατὰ τῆς νόσου.

218. ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΙΝ, ἐλευθερίαν τοῦ βάρους τῶν κακῶν.

219. ΞΕΝΟΣ ΜΕΝ. οὐκ ἐνεχόμενος ζητεῖν τὸν λόγον τοῦτον, τὸν περὶ τοῦ φονέως. οὐκ ἐνεχόμενος ζητεῖν τὸ πραχθέν. ξένος τοῦ λόγου. ἐπεὶ οὐκ ἔστι μοι συγγενής· καὶ ξένος τοῦ πραχθέντος. οὐ γὰρ ἐγὼ πέπραχα τὸν φόνον.

222. ΝΥΝ Δ᾽ οὐχ οὕτω ποιῶ δηλονότι, ἀλλὰ ΠΡΟΦΩΝΩ, ἤγουν προαγγέλλω, ὑμῖν πᾶσι τοῖς Καδμείοις, ὕστερος γὰρ αὐτὸς ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ, τάδε. τελεῖ εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἤγουν Ἕλλην ὑπάρχει. καὶ τελεῖ εἰς τοὺς ἀστοὺς, ἤτοι ἀστὸς ὑπάρχει· ΥΣΤΕΡΟΣ, δηλονότι τοῦ φόνου.

224. ΟΣΤΙΣ ΠΟΘ᾽ ΥΜΩΝ. τὸ ὅστις ποτε γενικῇ ἀεὶ συντάσσεται· ὅστις τῶν ἀνθρώπων.

227. ΥΠΕΞΕΛΩΝ. ἐξελὼν, ἐκβαλὼν ΤΟΥΠΙΚΛΗΜΑ, ἤγουν τὸ ἔγκλημα, ὡς ποιήσας αὐτὸς δηλονότι, τὴν κατηγορίαν. οὕτω καὶ ἐπικαλῶ, τὸ ἐγκαλῶ. εἰ γοῦν φοβεῖται τὸ ἔγκλημα ὡς μέγα, ἐκβαλὼν τὸν φόβον λέγοι αὐτὸς καθ' αὑτοῦ, ἤγουν κατηγορείτω αὑτοῦ. καὶ οὐ πάθοι ὁ ἄνθρωπος ἄλλο ΑΣΤΕΡΓΕΣ, ἤγουν βαρὺ, ἐπαχθὲς, ἢ τὸ ἀποδημῆσαι τῆς πατρίδος εἰς ἄλλην γῆν.

231. ΤΟΝ ΑΥΤΟΧΕΙΡΑ, τὸν αὐτουργὸν τοῦ φόνου, καταχρηστικῶς τὸν φονέα. αὐτόχειρ δὲ, ὁ οἰκείαις χερσὶ τοὔργον ποιήσας.

232. Η ΧΑΡΙΣ, ἡ εὐχαριστία. ΠΡΟΣΚΕΙΣΕΤΑΙ. πρὸς τῷ κέρδει κείσεται, ἐκείνῳ δηλονότι, καὶ ἡ χάρις.

233. τὸ ΑΠΩΣΗι πρὸς τὸ ΣΙΩΠΗΣΕΣΘΕ ἀφορᾷ, καὶ φυλάττει μὲν τὸ πρόσωπον, ἐναλλάττει δὲ τὸν ἀριθμόν. ὤφειλε γὰρ πληθυντικῶς λέγεσθαι, οἷον, εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε καὶ ἀπώσεσθε τόνδε τὸν λόγον, ὃν ἐγὼ κελεύω, ἢ ἕνεκα φίλου δείσας τις, ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἃ μετὰ ταῦτα δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.

240. ΧΕΡΝΙΒΑΣ ΝΕΜΕΙΝ. μήτε καθάρσια παρέχειν αὐτῷ. χέρνιψ δὲ, τὸ προκαθάρσιον, ὥς που ὁ Συνέσιος (Epist. 121.) τὰς ἐν τοῖς προτεμενίσμασι χέρνιβας. χερνίψαι, τὸ τὰς χεῖρας ἀπονίζειν ὕδατι.

242. ΤΟ ΠΥΘΙΚΟΝ. πλαγιασμὸς, σχῆμα καινοπρεπές. τὸ κτητικὸν ἀντὶ γενικῆς, τοῦ Πυθίου θεοῦ, τοῦ προστάξαντος ζητεῖν τὸν φονέα.

248. ΕΚΤΡΙΨΑΙ, κακῇ μοίρᾳ καταστρέψαι τὴν ζωήν.

249. ΕΠΕΥΧΟΜΑΙ, ἐπὶ εὐχῆς. ἀπεύχομαι δὲ, τὸ ἀπαγορεύω. κατεύχομαι δὲ, τὸ καταρῶμαι. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ καλοῦ κατευχή. Αριστείδης· Οσα δὴ γενεθλίοις θεοῖς κατηῦκται. ἡ κατὰ ἐνταῦθα ἀργὴ, ἀντὶ τοῦ λίαν.

* 252. ΥΜΙΝ ΔΕ ΤΑΥΤΑ ΠΑΝΤ' ΕΠΙΣΚΗΠΤΩ. ἐνόρκως ἐντέλλομαι τὸ ἀγγεῖλαι τὸν φονέα, ἢ ἀπωθεῖσθαι τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν θυσιῶν. πρὸς τὸ ΕΓΩ ΜΕΝ ΤΟΙΟΣΔΕ ἀποδίδοται τὸ ΥΜΙΝ ΔΕ.

ΤΕΛΕΙΝ. τελῶ τὸ ἀργύριον· τελῶ τὴν χάριν, ὡς ἀρτίως ἔφη· (v. 232.) τελῶ εἰς τοὺς Ελληνας, ἤγουν Ελλην εἰμί. τελῶ καὶ τὸ πράττω, ὃ κρεῖττον μετὰ τῆς ἐκ, ἤγουν ἐκτελῶ.

* 253. ΥΠΕΡ Τ' ΕΜΑΥΤΟΥ. ὑπὲρ ἑαυτοῦ λέγει ταῦτα ἐπισκήπτειν, ἐπεὶ εὑρημένου τοῦ φονέως, καὶ δίκην δεδωκότος, ἀπαλλάξεται μὲν φροντίδος, ἀσφαλέστερον δὲ αὐτῷ καὶ τὰ πράγματα ἕξει, τῆς κατὰ τῶν βασιλέων τόλμης ὑπεσταλμένης, τῷ τὸν ἅπαξ τετολμηκότα κεκολάσθαι.

254. ΑΚΑΡΠΩΣ Κ'ΑιΘΕΩΣ. διὰ τὸ μὴ καρποφορεῖν, καὶ μὴ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς τινα τῶν θεῶν. παρὰ μηδενὸς τῶν θεῶν εὑρισκούσης βοήθειαν.

255. ΟΥΔ' ΕΙ ΓΑΡ ΗΝ. οὐδὲ γὰρ, εἰ μὴ ἦν τὸ πρᾶγμα, ἤγουν τὸ ζητεῖν τὸν φονέα, ὑπὸ τοῦ θεοῦ κεκινημένον — νῦν δὲ δίκαιόν ἐστι τὸ πρᾶγμα ἐπιζητεῖν. καὶ ὁ θεὸς κινεῖ, καὶ ἐγὼ ἐπιβεβαιῶ.

260. ΟΜΟΣΠΟΡΟΝ, εἰς ἣν ἔσπειρε καὶ ἐκεῖνος καὶ ἐγώ.

263. ΚΕΙΝΟΥ ΚΡΑΤ'. τὸ κρᾶτα, τὴν κεφαλήν. εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκείνου, ἤγουν τοῦ γένους, ἐνήλατο ἡ τύχη· ἀντὶ τοῦ ἐδυστύχησε τὸ γένος.

266. ΤΟΝ ΑΥΤΟΧΕΙΡΑ, τὸν αὐτουργὸν, τὸν ταῖς οἰκείαις χερσὶν ἐργασάμενον τὸν φόνον.

268. ΑΓΗΝΟΡΟΣ. Αγήνωρ τὸν Κάδμον· οὗτος τὸν Πολύδωρον. οὗτος τὸν Λάβδακον· οὗτος τὸν Λάϊον· οὗτος τὸν Οἰδίποδα. κατὰ ἀναποδισμόν.

269. ΤΟΙΣ ΜΗ ΔΡΩΣΙΝ, τοῖς μὴ πράττουσι ταῦτα, ἤγουν τοῖς μὴ ὑπερμαχομένοις καὶ ζητοῦσι τὸν φονέα.

270. ΑΡΟΤΟΝ. σπόρον. μήτε σπόρον τινὰ αὔξειν αὐτοῖς τὴν γῆν, μήτε τοὺς παῖδας τῶν γυναικῶν αὔξειν, τὴν γῆν δηλονότι. ἀροτὸς, ὁ καιρὸς ὅτε ἀροτριῶσιν.

272. ΕΧΘΙΟΝΙ. καὶ ἔτι ταύτης μᾶλλον μεμισημένῃ τύχῃ.

273. ΥΜΙΝ ΔΕ, τοῖς ἀποδεχομένοις τοὺς ἡμετέρους λόγους.

276. ΩΣΠΕΡ Μ' ΑΡΑΙΟΝ. καθὰ μὲ ἐν κατάραις ἐκράτησας, οὕτως ἐρῶ ἐν ταῖς αὐταῖς

κατάραις. ἤγουν ἐπὶ τῇ ἀρᾷ ᾗ κατηράσω ἐμοὶ, ἐπ' αὐτῇ λέξω κἀγώ. μετὰ θάρσους λαμβάνω τὴν κατάραν, ὅτι οὐκ οἶδα τίς ἐστιν ὁ φονεὺς τοῦ Λαΐου.

278. ΤΟ ΔΕ ΖΗΤΗΜΑ. τῆς δυνάμεως ἦν τοῦ Φοίβου εἰπεῖν, ὅστις εἴργασταί ποτε τὸν φόνον.

* 282. ΤΑ ΔΕΥΤΕΡ' ΕΚ ΤΩΝΔ' ΑΝ. τὰ ἐκ τῶνδε δεύτερα, ἤγουν τὰ ἐν δευτέρᾳ τάξει μετὰ ταῦτα, λέγοιμι ἄν· ἅ μοι δοκεῖ, ἤγουν φαίνεται, δεύτερα.

283. ΜΗ ΠΑΡΗιΣ, μὴ καταλίπῃς τοῦτο εἰπεῖν.

* 284. ΑΝΑΚΤ' ΑΝΑΚΤΙ. τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Τειρεσίαν λέγει ἄνακτα, τὸν μὲν, ὡς φύσει ἀνάσσοντα, τὸν δὲ Τειρεσίαν, ὡς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων οὕτω τιμώμενον, διὰ τὸ κράτος τῆς μαντικῆς.

287. ΟΥΚ ΕΝ ΑΡΓΟΙΣ. τὸ ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος· οὐκ ἀργῶς. ΕΠΡΑΞΑΜΗΝ. ὥσπερ τὸ ἐγεννησάμην παρὰ Συνεσίῳ, ἀντὶ τοῦ ἐγέννησα· καὶ τὸ διῳκησάμην, ἀντὶ τοῦ διῴκησα· καὶ τὸ ἐθαυμασάμην, ἀντὶ τοῦ ἐθαύμασα· οὕτω καὶ τὸ ἐπραξάμην, ἀντὶ τοῦ ἔπραξα, τῇ μὲν φωνῇ παθητικὰ, τῇ δὲ σημασίᾳ ἐνεργητικά.

288. ΔΙΠΛΟΥΣ ΠΟΜΠΟΥΣ, δύο τοὺς παραπέμψοντας αὐτὸν δεῦρο. πομπὸς, ὁ προπομπός. καὶ πομπὸς, ὁ ἀποσταλεὶς πρός τινα μαντείαν. πρὸ μακροῦ δὲ, διὰ τὸ μὴ παρεῖναι, θαυμάζεται ὁ Τειρεσίας.

293. ΤΟΝ Δ' ΙΔΟΝΤ'. τὸν δὲ ἰδόντα, ὡς ὑπὸ ὁδοιπόρων ὄλωλε, οὐδεὶς ὁρᾷ, ἀντί τοῦ γιγνώσκει.

294. ΔΕΙΜΑΤΟΣ ΜΕΡΟΣ. ἀλλ' εἰ μὲν δὴ καὶ φόβου τι μέρος ἔχει. εἰ ἔχει μέρος δείματος, ἤτοι εἰ πosῶς φοβεῖται ἀκούων τὰς σὰς ἀρὰς, οὐ μενεῖ, ἀλλ' ἐξαγγελεῖ.

296. Ωι ΜΗ 'ΣΤΙ. ᾧ τινι τῶν ἀνθρώπων μὴ φόβος ἐστὶ κακόν τι πράττοντι, τοῦτον οὐδ' ἔπος φοβεῖ, ἤγουν λόγος.

301. ΧΘΟΝΟΣΤΙΒΗ, τὰ ἔχοντα τὴν δίαιταν ἐν τῇ γῇ, ἤγουν τὰ καταχθόνια.

303. ΟΙΑι ΝΟΣΩι. σύνεστι τῇ νόσῳ· καὶ, σύνεστι τῇ μανίᾳ.

305. ΦΟΙΒΟΣ ΓΑΡ. ὁ Ἀπόλλων, εἰ καὶ μὴ ἤκουσας τῶν ἀγγέλων, πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, μόνην ἂν ἐλθεῖν ἐλευθερίαν τοῦδε τοῦ νοσήματος, εἰ τοὺς κτανόντας τὸν Λάϊον μαθόντες εὖ, κτείναιμεν, ἢ ἐκ τῆς γῆς πεμψαίμεθα φυγάδας.

313. ΡΥΣΑΙ ΔΕ ΠΑΝ. ἤγουν κάθηρον ἡμᾶς τοῦ μιάσματος, τοῦ διὰ τὸν φονευθέντα γεγενημένου.

314. ΕΝ ΣΟΙ ΓΑΡ ΕΣΜΕΝ. ἤτοι ἡ σωτηρία ἡμῖν ἐν σοὶ φαίνεται. τὸ ὠφελεῖν δέ τινα ἄνδρα ἐξ ὧν ἔχει καὶ δύναται, κάλλιστος πόνων.

318. ΕΙΔΩΣ, ὅτι μέλλω ἀναγκασθήσεσθαι. εἰ γὰρ ἐφύλαττον, οὐκ ἂν ἦλθον ἐνταῦθα.

319. ΩΣ ΑΘΥΜΟΣ. λίαν δύσθυμος, ἤγουν λελυπημένος, ᾧ ἐναντίον ὁ εὔθυμος.

320. ΡΑιΣΤΑ ΓΑΡ. ἤγουν εὐκολώτατα σύ τε τὸ σὸν διοίσεις ἀπὸ κοινοῦ, καὶ ἐγὼ τὸ ἐμὸν, ἢν ἐμοὶ πείθῃ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βασταζόντων τι ταῦτα λέγεται. ἤγουν καὶ σὺ εὐκολώτατα βαστάσεις τὸ σὸν φορτίον, ἤτοι τὴν σὴν τύχην, καὶ ἐγὼ τὴν ἐμήν.

322. ΠΟΛΕΙ. τῇ πατρίδι δηλονότι, ἥτις σοι παρέσχε τὰς αἰτίας τῆς ἀνατροφῆς.

* 323. ΤΗΝΔ' ΑΠΟΣΤΕΡΩΝ ΦΑΤΙΝ. τὸ ἀποστερῶ ἐνίοτε μὲν ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὡς ἐνταῦθα. — ἀποστερῶν τὴν πόλιν τὴν φήμην.

324. ΙΟΝ ΠΡΟΣ ΚΑΙΡΟΝ. ἤγουν οὐκ ἔστι σοι συμφέρον. ἵνα οὖν μὴ ταὐτὰ πάθω καὶ ἐγὼ, ἤγουν ἵνα μή τι εἴπω ἔξω τοῦ δέοντος, σιωπῶ.

328. ΟΥ ΜΗ ΠΟΤΕ. οὐ μή ποτε εἴπω τὴν ἐμὴν μαντείαν, ὡς ἂν μὴ φανερὰ ποιήσω τὰ σὰ κακά.

330. ΞΥΝΕΙΔΩΣ, νοῶν τὸ πρᾶγμα, εἴδησιν ἔχων τοῦ πράγματος.

336. ΑΤΕΓΚΤΟΣ Κ'ΑιΤΕΛΕΥΤΗΤΟΣ, ἀνένδοτος, σκληρὸς, ἀμείλικτος, μὴ διδοὺς τέλος τῷ πράγματι.

337. ΤΗΝ ΣΗΝ Δ' ΟΜΟΥ, τὴν ὁμοῦ σοι αὐτῷ ναίουσαν, ὀργὴν δηλονότι.

340. ΑΤΙΜΑΖΕΙΣ. μὴ λάβῃς εἰς τὸ Α ἔξωθεν τὸ διά. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν ὑβρίζω σε ὕβριν, οὕτω καὶ ἀτιμάζω σε τόδε. ἀτιμάζων λέγεις.

344. ΘΥΜΟΥ ΔΙ' ΟΡΓΗΣ, ὀργίζου.

345. ΩΣ ΟΡΓΗΣ ΕΧΩ, ἤγουν ὡς διάκειμαι ἕνεκα ὀργῆς, ὡς δυνατὸς ὢν ὀργίζεσθαι. ἀφήσω, καταλείψω οὐδὲν ἀπ' ἐκείνων, ἃ συμβάλλω, νοῶ.

347. ΞΥΜΦΥΤΕΥΣΑΙ, συνεργῆσαι, συγκατασκευάσαι, συνεπινοῆσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὴν ῥίζαν τῶν φυτῶν καταβαλλόντων.

352. ΠΡΟΣΑΥΔΑΙΝ, προσομιλεῖν, προσαγορεύειν, προσδιαλέγεσθαι.

354. ΑΝΑΙΔΩΣ, ἀναισχύντως. οὕτως ἔξω τοῦ πρέποντος παρεκινήθης, καὶ εἶπες τοῦτον τὸν λόγον. ΤΟΥΤΟ ΦΕΥΞΕΣΘΑΙ, τὴν ἀκολουθοῦσαν τῷ ῥήματι βλάβην.

361. ΟΥΧ ΩΣΤΕ Γ' ΕΙΠΕΙΝ. οὐχὶ ξυνῆκα οὕτως, ὥστε εἰπεῖν ἐγνωσμένον ὃ ἐνόησα.

366. ΣΥΝ ΤΟΙΣ ΦΙΛΤΑΤΟΙΣ. περισσῶς λέγεται ἡ σύν. ἤγουν αἴσχιστως συνόντα τῇ μητρί.

369. ΕΙΠΕΡ ΤΙ. καὶ δοκῶ λέξειν ταῦτα γεγηθὼς, εἴπερ —

* 370. ΑΛΛ' ΕΣΤΙ ΠΛΗΝ ΣΟΙ. δέον εἰπεῖν σου πρὸς τὸ πλὴν, πρὸς τὴν ὄπισθεν ἔξωθεν νοουμένην εἰς τὸ ἔστι δοτικὴν, ἐπήνεγκε τὸ σοί. — ΤΟΝ ΤΕ ΝΟΥΝ, ἤγουν κωφὸς τὸν νοῦν, παρατετραμμένος, ἀνόητος.

373. ΤΩΝΔ'. οὐδεὶς ἀπὸ τῶνδε, ἤγουν τῶν παρεστώτων, ἐστὶν, ὃς οὐκ ὀνειδιεῖ σοι ταχέως.

* 374. ΜΙΑΣ ΝΥΚΤΟΣ, συνεχοῦς τυφλώσεως. — διόλου ἐν τῷ σκότει διατρίβεις.

377. Ωι ΜΕΛΕΙ, ᾧ διὰ φροντίδος ἐστὶ τιμωρῆσαι, ἐπαιτῆσαι.

379. ΑΥΤΟΣ ΣΥ ΣΟΙ πῆμα ὑπάρχεις.

381. ΠΟΛΥΖΗΛΩι. κατὰ τὸν πολὺν φθόνον ἔχοντα βίον.

384. ΔΩΡΗΤΟΝ. κατὰ ἑκούσιον δωρεὰν αὐτῆς.

* 386. ΥΠΕΛΘΩΝ. ὑπέρχομαι, τὸ ὑποκάτω τινὸς ἔρχομαι, καὶ ἀπὸ τούτου τὸ κολακεύω· οἱ γὰρ κολακεύοντες ὑπὸ τὴν γῆν σχηματίζονται. ἐνταῦθα δὲ τὸ ὑπελθὼν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιόντων λέγεται, ὅταν τοὺς ἀντιπάλους ὑπέρχωνται λαθόντες, ἵνα εὐχειρώτους οὕτω ποιήσαντες καταστρέψωσι.

387. διαβάλλει τὸν μάντιν, ΜΑΓΟΝ αὐτὸν λέγων. ΑΓΥΡΤΗΝ, ὀχλαγωγόν. ἀγύρτης, ὁ κατὰ μῆνα λαμβάνων τὰ τέλη.

* 389. τὸ ΔΕΔΟΡΚΕΝ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ τὴν δύναμιν ἔχει τοῦ ὁρᾶν λαμβάνεται, καὶ ἔστιν ἀμετάβατον. εἰ γὰρ ἐλέγετο μεταβατικῶς, διὰ τῆς εἰς προθέσεως μετέβαινεν ἄν, τῆς δηλούσης κίνησιν, καὶ εἶχεν ἂν ὁ λόγος οὕτως· ὅστις εἰς τὰ κέρδη δέδορκε μόνον· οὐ διὰ τῆς ἐν, οὔτις ἀεὶ στάσεως ἐστὶ δηλωτική.

391. ΡΑΨΩιΔΟΣ ΚΥΩΝ, ἡ Σφίγξ, ἡ συντιθεῖσα ἐμμέτρους λόγους.

396. ΓΝΩΤΟΝ, γνωστὴν, ἐγνωσμένην. ἣν οὐκ ἐφάνης γιγνώσκων οὔτε ἀπ' οἰωνῶν, οὔτε ἀπό τινος ἐκ τῶν θεῶν.

398. ΓΝΩΜΗι ΚΥΡΗΣΑΣ, διὰ τῆς ἐμῆς φρονήσεως εὐστοχήσας, ἐπιτυχὼν, τῶν αἰνιγμάτων αὐτῆς.

* 400. ΠΑΡΑΣΤΑΤΗΣΕΙΝ ΠΕΛΑΣ, ἐκ παραλλήλου. τὸ γὰρ παραστατήσειν τὸ πέλας στήσεσθαι δηλοῖ.

402. ΑΓΗΛΑΤΗΣΕΙΝ, τὸ ἄγος ἐλάσειν, ἤτοι ἐμὲ, ὃν λέγεις φονέα εἶναι. ΕΙ ΔΕ ΜΗ 'ΔΟΚΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, εἰ δὲ μὴ ἦσθα γέρων. γέρων γὰρ ὢν, ἐξ ἀνάγκης καὶ νομίζεται εἶναι.

408. ΕΞΙΣΩΤΕΟΝ. ἄξιον ἐξισοῦσθαί σοι ὑπ' ἐμοῦ. ΤΟ ΓΟΥΝ ΙΣ' ΑΝΤΙΛΕΞΑΙ, τὸ ἀντιλέξαι σοι ἐμὲ τὰ ἴσα, ἤγουν ἀντιλέγειν. ἐξισοῦσθαί σοι κατὰ τὸ λέγειν.

* 411. ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ. προστάτης λέγεται ὁ ἐν πολέμῳ ἔμπροσθεν ἱστάμενος, καὶ βοηθῶν τοῖς ὄπισθεν· καὶ ὁ τῷ ἀξιώματι προέχων τῶν ἄλλων, καθὰ λέγεται ἐνταῦθα.— ἄρχοντος τοῦ Κρέοντος οὐ κατηγορηθήσομαι δοῦλος.

416. ΤΟΙΣ ΣΟΙΣΙΝ ΑΥΤΟΥ, ἀντὶ τοῦ, τοῖς σοῦ αὐτοῦ, τουτέστι τοῖς σεαυτοῦ.

418. ΕΛΑι, ἐλάσει. ΔΕΙΝΟΠΟΥΣ ΑΡΑ, φοβερὰ τὴν ἐπιδημίαν κατάρα. ΑΜΦΙΠΛΗΞ, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ πλήττουσα. ἤγουν ἐξελάσει σε τῆσδε γῆς, βλέποντα νῦν μὲν ὀρθῶς, ἔπειτα δὲ βλέποντα σκότον.

* 419. ΒΛΕΠΟΝΤΑ ΝΥΝ ΜΕΝ ΟΡΘ᾽ ΕΠΕΙΤΑ ΔΕ ΣΚΟΤΟΝ. καινότερον εἶπεν βλέποντα σκότον, ὥσπερ εἴ τις εἴποι, σιώπην λέγοντα.

420. ποῖος λιμὴν, ποῖος Κιθαιρὼν οὐκ ἔσται σύμφωνος ταχέως τῆς σῆς βοήσεως; συμφωνῶ τῷδε· σύμφωνος δέ εἰμι τοῦδε.

423. ΕΥΠΛΟΙΑΣ ΤΥΧΩΝ, διὰ τὸ εὑρεῖν σε τὸ αἴνιγμα.

425. Α Σ᾽ ΕΞΙΣΩΣΕΙ. ἴσον δείξει σε σοὶ, ἤγουν ὅστις εἶ δείξει σε· ὅτι υἱὸς εἶ ταύτης, ᾗ νῦν συνοικεῖς.

426. ΤΟΥΜΟΝ ΣΤΟΜΑ, τοὺς ἐμοὺς λόγους ἀτίμαζε. οὐδεὶς γάρ ἐστιν ἀπὸ τῶν βροτῶν, ὅστις χεῖρόν σου φθαρήσεται, ἀφανισθήσεται.

430. ΠΑΛΙΝ ΑΨΟΡΡΟΣ. ἐκ παραλλήλου. ΑΠΕΙ, ἀπελεύσει.

432. ἀπελεύσομαι· ἴσθι δὲ ὡς οὐδὲ ἦλθον ἂν, εἰ —

437. ΤΙΣ ΔΕ Μ᾽ ΕΚΦΥΕΙ, ἀντὶ τοῦ ἔφυσε, τουτέστι ἐγέννησεν.

438. ΦΥΣΕΙ ΣΕ. τὴν γέννησίν σου δείξει, δείξει σε ὅθεν ἐγεννήθης.

439. τὸ ΩΣ καὶ τὸ ΑΓΑΝ ἐκ παραλλήλου. ΑΙΝΙΚΤΑ, αἰνιγματώδη, κεκρυμμένα.

440. ΕΥΡΙΣΚΕΙΝ ἐστὶ τὸ ἐξετάσει καὶ ἐρεύνῃ καταλαμβάνειν.

447. ΑΠΕΙΜ᾽. ἀπελεύσομαι εἰπὼν ἐκεῖνα, ὧν ἕνεκα ἦλθον.

448. ἔσθ᾽ ὅπου, καὶ ἔσθ᾽ ὅπως κατὰ τοὺς Ἀττικούς.

450. ΑΠΕΙΛΩΝ, μετὰ ἀπειλῆς καὶ ἀνακηρύξεως τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου.

452. ΛΟΓΩι. οὐ τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ λόγῳ. ΕΓΓΕΝΗΣ, ἐγχώριος. οὐδ᾽ εὐφρανθήσεται τῷ συμβεβηκότι, ἤγουν τῷ ἀναγνωρισμῷ.

456. ΕΜΠΟΡΕΥΣΕΤΑΙ, βαδίσει, ἐμπεριπατήσει, διελεύσεται.

460. ΟΜΟΣΠΟΡΟΣ, τὴν αὐτὴν αὐτῷ γυναῖκα σπείρων.

461. τὸ ΕΨΕΥΣΜΕΝΟΝ Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ψευσάμενον.

462. ΦΑΣΚΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ φάσκε. ΗΔΗ, ἐξ ἐκείνου, ἀπὸ τοῦ νῦν. φάσκειν καὶ φάσκε. ὅταν τίθηται εἰς τὸ ἀπαρέμφατον καὶ ἡ τοῦ προσώπου αἰτιατικὴ, θέλει καὶ τὸ δεῖ· ὅταν δὲ οὐ τίθηται ἡ αἰτιατικὴ τοῦ προσώπου, τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ.

* 465. ΑΡΡΗΤ᾽ ΑΡΡΗΤΩΝ. ὑπερβολικῶς, ὡς τὸ δείλαια δειλαίων.

* 467. ΩΡΑ ΝΙΝ. καιρὸς ἐστι νωμᾶν αὐτὸν, ἤγουν κινεῖν, τὸν πόδα σθεναρώτερον, ἤγουν εὐτονώτερον, ἀνέμοις ἰσοταχῶν ἵππων.

470. Ο ΔΙΟΣ ΓΕΝΕΤΑΣ, γόνος, ὁ Ἀπόλλων. γενέτης, ὁ υἱὸς ἐνταῦθα, καὶ ὁ πατὴρ ἀλλαχοῦ.

* 473. ΕΛΑΜΨΕ. ὁ χρησμὸς γὰρ τοῦ Παρνασοῦ τοῦ χιονώδους, ὁ φανεὶς ἀρτίως, ἐδήλωσε πάντα Θηβαῖον ἰχνεύειν, ἀντὶ τοῦ ζητεῖν, τὸν κρυπτόμενον ἄνδρα, ἤγουν τὸν φονέα.

477. ΥΠΑΙ Τ᾽ ΑΓΡΙΑΝ ΥΛΑΝ, ἤγουν ὑπὸ δένδρα καὶ ἄλσος, κατοικίαν ἀγρίων ζώων.

479. ΜΕΛΕΩι ΠΟΔΙ ΧΗΡΕΥΩΝ. κατὰ ἀθλίαν πορείαν μονάζων, μόνος βαδίζων, καὶ μηδενὶ γιγνωσκόμενος.

480. ΑΠΟΝΟΣΦΙΖΩΝ, ἤγουν ἐκφεύγων τοὺς χρησμοὺς τοῦ μέσου ὀμφαλοῦ τῆς γῆς. ἐκ παραλλήλου, ἀντὶ τοῦ μέσης τῆς γῆς, τουτέστι τοῦ Παρνασοῦ. τὰ ἐπὶ τῇ ἐρευνήσει αὐτοῦ μαντεῖα.

* 484. ΣΟΦΟΣ ΟΙΩΝΟΘΕΤΑΣ, Τειρεσίας, ὁ τὰς πτήσεις τῶν οἰωνῶν διατιθεὶς, ἤγουν διατάττων καὶ εὐκρίνων, τουτέστιν ὁ διδάσκαλος τῆς πτήσεως τῶν οἰῶνων.

488. ΟΥΤ᾽ ΟΠΙΣΩ, οὔτε κατὰ τὸ παρὸν ἐρείδων τὸν νοῦν, οὔτε κατὰ τὸ παρεληλυθός.

* 489. ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣ, τῷ Λαΐῳ. ΤΩι ΠΟΛΥΒΟΥ, τῷ Οἰδίποδι. — τίς φιλονεικία ἔκειτο ἢ τῷ Λαΐῳ πρὸς τὸν τοῦ Πολύβου, ἤγουν τὸν Οἰδίποδα, ἢ τῷ Οἰδίποδι πρὸς τὸν Λάϊον;

491. ΟΥΤΕ. οὐ πώποτε, ἤγουν οὐδαμῶς ποτε οὔτε πρότερον ἔγωγε, οὔτε τανῦν ἤκουσα.

492. ΠΡΟΣ ΟΤΟΥ. παρ᾽ οὗ, νείκους δηλονότι, ἐλεύσομαι ἐπὶ τὴν ἐπιδημήσασαν μαντείαν τοῦ Τειρεσίου τῷ Οἰδίποδι, ἤγουν κατὰ τοῦ Οἰδίποδος. ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ἤγουν τῷ Λαΐῳ ἕνεκα τῶν ἀδήλων θανάτων.

500. ΑΝΔΡΩΝ Δ᾽ ΟΤΙ ΜΑΝΤΙΣ. ἡ κρίσις δὲ τῶν ἀνδρῶν, ὅτι ὁ μάντις ἔχει πλέον ἢ ἐγὼ, οὐκ ἔστιν ἀληθής.

503. ΣΟΦΙΑι. φρονήσει δὲ φρόνησιν παρελάσειεν ἄν.

506. ΟΡΘΟΝ ΕΠΟΣ, σαφῆ καὶ βέβαιον λόγον. ΚΑΤΑΦΑΙΗΝ, κατηγορήσαιμι.

510. ΒΑΣΑΝΩι. καὶ κατὰ ἄλλην ἐξέτασιν καὶ κρίσιν ὤφθη ἡδὺς τῇ πόλει.

512. ΚΑΚΙΑΝ, ἤγουν ψόγον· καθὸ λέγεται καὶ κακίζω τὸ ψέγω.

* 513. ΠΟΛΙΤΑι. πολίτης ἐμός ἐστιν ὁ δεῖνα· οὐδέποτε δὲ μετὰ τῆς σύν· ἤγουν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐστὶν ἐμοὶ πόλεως. συμπολιτεύεται δέ μοι τις, μετὰ τῆς σὺν, ἤγουν τὴν αὐτὴν ἐμοὶ πόλιν οἰκεῖ. — ΠΕΠΥΣΜΕΝΟΣ, ἀκηκοώς. ΠΑΡΕΙΜ', παραγέγονα. ΑΤΛΗΤΩΝ, δυσανασχετῶν, τουτέστιν ἀφορήτως ἔχων.

* 515. ΕΙ ΓΑΡ ΕΝ ΤΑΙΣ ΞΥΜΦΟΡΑΙΣ. ἐν ταῖς δυστυχίαις ταῖς νῦν νομίζει τι πεπονθέναι παρ' ἐμοῦ εἰς βλάβην φέρον, ἤγουν ἀφορῶν, εἴτε διὰ λόγων, εἴτε δι' ἔργων, οὐδαμῶς ἐστιν ἐμοὶ ἐπιθυμία τῆς ἐπὶ πολὺν χρόνον παρατεινομένης ζωῆς, φέροντι τήνδε τὴν κατηγορίαν.

* 519. ΟΥ ΓΑΡ ΕΙΣ ΑΠΛΟΥΝ. τὸ ἁπλοῦν ἐνίοτε δηλοῖ τὸ ἀποίκιλον, οἷον ἁπλοῦν ἦθος, καὶ ἁπλοῦς λόγος, ὅτε ἔχει ἐναντίον τὸ ποικίλον. ἐνίοτε δὲ τὸ ἀσύνθετον, ὅτε ἔχει ἐναντίον τὸ σύνθετον. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἁπλοῦν τὸ ἓν δηλοῖ κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν. ἀλλ' εἰς πολλὰ ὀφείλων εἰπεῖν πρὸς τὸ, οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, ὁ δὲ ΕΙΣ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ἀποδίδωσι, συνάγων τὰ πολλὰ μετὰ ἐπιτάσεως εἰς τὴν τοῦ μεγίστου ὑπέρθεσιν.

528. ἀπὸ ἀναμφιβόλου διαθέσεως ὀφθαλμοῦ, καὶ ἀπὸ ἀναμφιβόλου διαθέσεως γνώμης.

537. ΕΒΟΥΛΕΥΣΩ ΠΟΙΕΙΝ, ἢ μωρίαν τινὰ ὑπολαβὼν ἐνεῖναί μοι, ἢ ὑπολαβὼν ὅτι οὐ μάθοιμι τὸ ἔργον τόδε σὺν δόλῳ κινούμενον.

542. Ο ΠΛΗΘΕΙ. τὸ ὃ πρὸς τὸ πρᾶγμα ἀπέδωκε. ὑπὸ πλήθους ἀνθρώπων καὶ ὑπὸ χρημάτων.

543. ΟΙΣΘ' ΩΣ ΠΟΙΗΣΟΝ. γιγνώσκεις ὅπως μέλλεις ποιήσειν ἕνεκα τῶν εἰρημένων ὑπὸ σοῦ.

546. ΒΑΡΥΝ. βαρὺς, ἐπὶ ψυχῆς, ὁ δύσκολος καὶ ἀγανάκτησιν ἔχων. καὶ βαρὺς, ἐπὶ σώματος, ὁ βεβαρημένος καὶ δυσκίνητος. ἐνταῦθα δὲ οὐ τὸν ἔχοντα τὸ βάρος ἐν ἑαυτῷ λέγει καὶ τὴν ἀγανάκτησιν· ἀλλὰ τὸν γινόμενον ἑτέρῳ τοιοῦτον. ὥστε τὸ βαρὺς ἐνίοτε μὲν τὸν βαρυνόμενον δηλοῖ, καὶ ἐπὶ πάθους λέγεται· ἐνίοτε δὲ τὸν βαρὺν ὄντα, καὶ ἐνεργείας ἐστὶ δηλωτικόν.

547. ΤΟΥΤ' ΑΥΤΟ. περὶ τούτου αὐτοῦ, οὗ λέγεις, ὅτι εὕρηκάς με δυσμενῆ σαυτῷ, τὴν ἀπολογίαν μου ἄκουσον.

549. ΤΗΝ ΑΥΘΑΔΙΑΝ. αὐθάδεια, ἀπήνεια ὁμιλίας ἐν λόγοις.

* 552. ΥΦΕΞΕΙΝ. ὑπέχει τὰ νῶτα ἡ θάλασσα τῷ Διονύσῳ, ἤγουν ὑποκείμενα ἔχει. καὶ ὑπέχει τις τινὶ δίκην, ἤγουν ὑποκείμενον ἔχει ἑαυτὸν εἰς δίκην. ὅπερ ἐνίοτε μὲν τετελεσμένην ἔχει τὴν σύνταξιν, οἷον, ὑπέχω σοι δίκην· ἐνίοτε δὲ ἀτελῆ, οἷον, ὑπέχω δίκην, ὅτε ἐξ ἀνάγκης ἡ δοτικὴ συνυπακούεται.

555. ΩΣ ΧΡΕΙ' Ηι. χρεῖα καὶ χρήσιμα, ἤγουν χρήσιμον ᾖ πέμψαι. ἐκ τούτων σύγκειται καὶ τὸ χρή.

558. ΠΟΣΟΝ ΧΡΟΝΟΝ. τοσοῦτον χρόνον πονῶ τόδε, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον. καὶ (Εὐριπ. Or. 88.) πόσον χρόνον δὲ δεμνίοις πέπτωχ' ὅδε; ἤγουν ἐπὶ πόσον χρόνον κεῖται ἐν τοῖς δεμνίοις; καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ὅτι δὲ ἡ ἐπὶ πρόθεσις νοεῖται ἐπὶ τούτοις, δῆλον ἀπὸ τοῦ πολλὰ τοιαῦτα ἐνίοτε λέγεσθαι μετὰ τῆς ἐπὶ, οἷον ἐπ' ὀλίγον, ἐφ' ἱκανὸν, ἐπὶ πολύ. ἐπὶ πολὺ εἱστήκει ἄφωνος, ἤγουν ἐπὶ πολὺ μέρος χρόνου, τουτέστι πολὺν χρόνον.

560. ΘΑΝΑΣΙΜΩι ΧΕΙΡΩΜΑΤΙ, θανατηφόρῳ φόνῳ, τουτέστι διὰ φόνου θανατηφόρου.

562. οὗτος ὁ νῦν μάντις ᾔδει τότε τὴν μαντικήν; κατεγίνετο τότε ἐν τῇ μαντικῇ;

563. ἦν σοφὸς ὁμοίως, ἤγουν ὥσπερ νῦν, καὶ ἐξ ἴσου τιμώμενος, ἤγουν καὶ ἦν τιμώμενος καθόσον τιμᾶται νῦν. τουτέστι καὶ ἦν σοφὸς καὶ ἐνομίζετο οὕτως ὥσπερ νῦν.

565. ΟΥΚΟΥΝ ΕΜΟΥ Γ'. οὔκουν οὐδαμοῦ διεμνημόνευσεν ἐμοῦ ἑστῶτος πλησίον; ἤγουν τοῦτο ὃ λέγει περὶ σοῦ νῦν.

570. ΤΟ ΣΟΝ ΔΕ. εἰ καὶ ἐκεῖνο μὴ οἶδας, ἀλλὰ τὸ σὸν οἶσθα· καὶ εἰ καλῶς φρονεῖς, λέγοις ἄν.

578. ΑΡΝΗΣΙΣ ΟΥΚ ΕΝΕΣΤΙΝ. δυνατὴ οὐκ ἔστιν ἐμοὶ ἡ ἄρνησις, ἤγουν οὐκ ἔστι μοὶ δυνατὸν ἀρνήσασθαι.

579. ἄρχεις δὲ κατὰ ταυτὰ ἐκείνῃ, γῆς μέρος ἐπίσης αὐτῇ διοικῶν.

590. ΦΕΡΩ, ἀποφέρομαι, λαμβάνω.

598. ΤΟ ΓΑΡ ΤΥΧΕΙΝ. ἅπασα γὰρ ἐλπὶς τοῦ τυχεῖν, ὧν θέλουσι δηλονότι, ἐνταῦθα ἐστὶν αὐτοῖς, ἤγουν ἐν ἐμοί.

599. ΚΕΙΝΑ, ἤγουν τὸν φόβον, ὃν ἔχει ἡ βασιλεία.

604. ΠΕΥΘΟΥ. ἐρώτα εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι τὸν δοθέντα χρησμόν.

606. ΚΟΙΝΗι ΤΙ ΒΟΥΛΕΥΣΑΝΤΑ, ἤγουν κοινωνήσαντα βουλῆς τῷ μάντει. τερασκόπος, ὁ τῶν τεράτων ἑρμηνεύς. ἐνταῦθα δὲ ΤΕΡΑΣΚΟΠΩι, ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ μάντει.

608. ΓΝΩΜΗι Δ' ΑΔΗΛΩι, ἐπὶ λογισμῷ ἀμφιβολίαν ἔχοντι.

* 610. ΧΡΗΣΤΟΥΣ ΝΟΜΙΖΕΙΝ, ἀγαθούς. τῷ χρηστῷ ἐναντίον ὁ φαῦλος. ἔστι δὲ χρηστὸς, οὗ ἡ ὁμιλία ὠφέλειαν ἐμποιεῖ· φαῦλος δὲ, οὗ ὁ βίος ἄτακτος καὶ ἀκόλαστος, ὡς καὶ ἄλλους βλάπτεσθαι ἀπὸ τῆς αὐτοῦ ὁμιλίας. τῷ ἀγαθῷ δὲ ἐναντίον ὁ κακός· τῷ καλῷ δὲ, ὁ αἰσχρὸς καὶ ὁ δυσειδής.

618. τὸ ΤΑΧΥΣ εἰ καὶ ἐπιῤῥήματος ἔχει σημασίαν ἐνταῦθα, ἐπεὶ προφορὰν ὀνόματος ἔχει, τὸ ΤΙΣ οἰκείως ἔχει μεθ' ἑαυτοῦ.

620. ΤΑ ΤΟΥΔΕ. ἡ τούτου βουλὴ πεπραγμένη ἔσται, ἡ ἐμὴ δὲ, ἐσφαλμένη, ἤγουν ἐπταισμένη.

622. ΕΞΩ ΒΑΛΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ἐκβαλεῖν, ἀπώσασθαι, ἐξόριστον ποιῆσαι.

624. ΟΤΑΝ ΠΡΟΔΕΙΞΗιΣ. ὅταν ἀποδείξῃς, ὃ λέγεις δηλονότι, τότε τεθνήξομαι. εἶτα ἐπάγει σχετλιάζων· ΟΙΟΝ ΕΣΤΙ ΤΟ ΦΘΟΝΕΙΝ.

631. ΚΑΙΡΙΑΝ, κατὰ καιρόν. ὡς ἐπίῤῥημα.

633. ΕΥ ΘΕΣΘΑΙ ΧΡΕΩΝ. καλῶς καταστῆσαι πρέπον.

634. τί τὴν ἀλόγιστον, ὦ ἄθλιοι, ἔριν διὰ γλώσσης ἀνηγείρατε;

638. ΤΟ ΜΗΔΕΝ ΑΛΓΟΣ. καὶ μὴ τὴν οὐδαμινὴν λύπην εἰς μέγα κομίσετε.

640. ΔΥΟΙΝ ΑΠΟΚΡΙΝΑΣ. κρίνας ἀπὸ τῶν δύο κακῶν ἕν.

644. ΟΝΑΙΜΗΝ, ἀπολαύσαιμι τοῦ ζῆν, ὠφελείας ἀπολαύσαιμι. ΟΛΟΙΜΗΝ, φθαρείην.

648. ΟΙ ΠΑΡΕΙΣΙ ΣΟΙ, καὶ τούσδε τοῦ Χοροῦ, οἳ παρόντες εἰσί σοι.

* 656. ΤΟΝ ΕΝΑΓΗ, τὸν σοὶ νομιζόμενον ἐναγῆ.—ΑΦΑΝΕΙ, ἀδήλῳ. ΒΑΛΕΙΝ, ἐκβαλεῖν, ἀπώσασθαι.

663. Ο ΤΙ ΠΥΜΑΤΟΝ. φθαρείην ὅπερ ἔσχατον, ἤγουν ἀπώλειαν ἥ τις ἐσχάτη, τουτέστι φθαρείην ἐσχάτην ἀπώλειαν.

665. ΑΛΛΑ ΜΟΙ. ἀλλά μου τοῦ δυστυχοῦς λυπεῖ τὴν ψυχὴν ἡ γῆ φθειρομένη. ΚΑΙ ΤΑΔΕ, λυπεῖ δηλονότι τὴν ψυχήν μου, λέγω, εἰ τοῖς κακοῖς τοῖς πάλαι, ἤγουν εἰ ταῖς προτέραις δυστυχίαις συναφθήσεται τὰ παρ' ὑμῶν κακὰ, ἤγουν αἱ παρ' ὑμῶν δυστυχίαι.

669. ΙΤΩ, ἀπελθέτω, ἔστω ἐλεύθερος, ἀπολελύσθω.

671. ΤΟ ΓΑΡ ΣΟΝ. τοὺς γὰρ ἐλέους ἀξίους σοὺς λόγους οἰκτείρω, οὐ τοὺς τοῦδε, λόγους δηλονότι. τὸ μὲν λόγους συνυπακούεται ἀπὸ κοινοῦ, οὐ μὴν καὶ τὸ ἐλεεινούς. ΣΤΥΓΗΣΕΤΑΙ, ἐμοὶ μισηθήσεται.

673. ΣΤΥΓΝΟΣ ΕΙΚΩΝ, ἀηδῶς ἐνδιδούς. ΒΑΡΥΣ, δύσκολος καὶ ἀγανάκτησιν ἔχων.

675. ΑΛΓΙΣΤΑΙ, λυπηρόταταί εἰσι δικαίως ἑαυταῖς εἰς τὸ φέρειν.

677. ΑΓΝΩΤΟΣ, ἀγνώμονος. ΙΣΟΣ, δίκαιος.

681. ΔΟΚΗΣΙΣ ΑΓΝΩΣ, ὑπόληψις ἄδηλος, οὐ γιγνωσκομένη.

684. ΑΜΦΟΙΝ ΑΠ' ΑΥΤΟΙΝ. ἀπ' ἀμφοτέρων αὐτῶν ἐκινήθησαν οἱ λόγοι;

685. ΑΛΙΣ ΕΠΟΙΓ'. φαίνεταί μοι ἀρκούντως ἔχειν τὸ πρᾶγμα. φαίνεται ἐμοὶ, ἔνθα ἐπαύσατο ἡ φιλονεικία, αὐτοῦ, ἤγουν ἐκεῖ, μένειν. ΠΡΟΠΟΝΟΥΜΕΝΑΣ, κακουμένης.

692. ΠΕΦΑΝΘΑΙ. ἴσθι δὲ δεδεῖχθαι ἐμὲ παράφρονα, ἀτυχῆ ἐπὶ τὰ συνετὰ, εἰ παραλογίζομαί σε, ὅστε τὴν ἐμὴν φίλην γῆν ἐν πόνοις ἀμηχανοῦσαν εὐώδωσας.

697. ΤΑ ΝΥΝ Δ' ΕΥΠΟΜΠΟΣ. κατὰ τὰ παρόντα ἀγαθὸς ὁδηγὸς, ἤγουν κυβερνήτης, εἰ δύναιο, γενοῦ, τῆς γῆς αὐτῆς δηλονότι.

698. ΟΤΟΥ ΠΟΤΕ. οὕτινος ἕνεκα πράγματος μνησικακίαν τοσαύτην ἐστήριξας, ἐν τῇ μνήμῃ δηλονότι, ὥσπερ ἄγαλμα.

700. ΣΕ ΓΑΡ ΣΕΒΩ. ταῦτα διὰ μέσου. ἐρῶ ἕνεκα τοῦ Κρέοντος, οἷά μοι ἐπιβεβούλευκε. σὲ γὰρ, ὦ γύναι, τιμῶ ἐπὶ πλέον τῶνδε.

702. ΛΕΓ' ΕΙ ΣΑΦΩΣ, εἰ καθαρῶς καὶ οὐ βοηθῶν σαυτῷ τὴν φιλονεικίαν μέλλεις λέγειν.

* 706. ΤΟ Γ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ, ὅσον κατὰ τὸ εἰς ἑαυτὸν ἧκον μέρος, ἤγουν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν. — ὅσον κατὰ τὸ ἑαυτοῦ ἥκει μέρος, ὁ μάντις πᾶσαν κακουργίαν λόγων ἀκρατῶς κινεῖ.

707. ΑΦΕΙΣ ΣΕΑΥΤΟΝ, ἀπολύσας τοὺς λογισμοὺς, οὓς ἔχεις εἰς ἐκεῖνα περὶ ὧν λέγεις.

709. ΒΡΟΤΕΙΟΝ ΟΥΔΕΝ. ὅτι οὐδὲν βρότειόν ἐστί σοι μαντικῆς ἐχόμενον τέχνης, ἤγουν ἁπτόμενον.

713. ΩΣ ΑΥΤΟΝ ΗΞΕΙ. ὅτι ἐλεύσεται μοῖρα θανεῖν αὐτὸν παρὰ τοῦ παιδὸς, ὅστις ἂν γένοιτο παρ' ἐμοῦ τε καὶ παρ' ἐκείνου.

716. ΕΝ ΔΙΠΛΑΙΣ ΑΜΑΞΙΤΟΙΣ, ἐν συνάψει δύο πλατειῶν ὁδῶν ἁμαξηφόρων.

718. καὶ αὐτὸν ἔρριψεν ὁ Λάϊος εἰς ἄβατον ὄρος διὰ χειρῶν ἄλλων, τὰ σφυρὰ περόνῃ συνάψας. ΠΑΙΔΟΣ ΒΛΑΣΤΑΣ εἰπὼν, ἀποδίδωσι ΚΑΙ ΝΙΝ, ἤγουν αὐτὸν, πρὸς τὸ σημαινόμενον. τὸ γὰρ ΠΑΙΔΟΣ ΒΛΑΣΤΑΣ τὸν γεννηθέντα παῖδα δηλοῖ.

721. ΟΥΤΕ ΛΑΙΟΝ ἤνυσεν, ἀπὸ κοινοῦ, ἤγουν ἐς τέλος ἔδειξε παθόντα παρὰ τοῦ παιδὸς τὸ χαλεπὸν ὃ ἐφοβεῖτο, τουτέστι τὸ φονευθῆναι ὑπὸ τοῦ παιδός.

723. διαστέλλων λέγει ΦΗΜΑΙ ΜΑΝΤΙΚΑΙ, ἐπεὶ λέγεται φήμη καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαλαλήσεως.

724. ΕΝΤΡΕΠΟΥ. ὧν ἐπιστρέφου σὺ μηδαμῶς. ἐντρέπομαι, τὸ φροντίζω, γενικῇ συντάσσεται. ΩΝ ΓΑΡ ΑΝ ΘΕΟΣ. ἤγουν ἃ γὰρ ἂν ὁ θεὸς ζητῇ, πρέποντα κρίνας ζητεῖσθαι, ῥαδίως, ἤγουν εὐκόλως, αὐτὸς δείξει.

726. ΟΙΟΝ Μ' ΑΚΟΥΣΑΝΤ'. φεῦ· οἷον πλάνημα, ἤγουν οἷα φροντὶς καὶ στροφὴ ψυχῆς καὶ ἀνακίνησις φρενῶν, ἤγουν ταραχὴ λογισμῶν ἔχει με, ὦ γύναι, ἀρτίως ἀκούσαντα.

731. ΗΥΔΑΤΟ. ἐλέγετο γὰρ ταῦτα, καὶ οὔπω ἔληξε.

732. ΠΑΘΟΣ, ἤγουν τὸ συμβεβηκὸς πρᾶγμα. ὥσπερ λέγεται λῆμμα καὶ δῶρον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· ἀπὸ μὲν τοῦ διδόντος, δῶρον· ἀπὸ δὲ τοῦ λαμβάνοντος, λῆμμα· οὕτω λέγεται καὶ πάθος καὶ πρᾶγμα ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· ἀπὸ μὲν τοῦ ποιοῦντος, πρᾶγμα· ἀπὸ δὲ τοῦ πάσχοντος, πάθος. οἷον ὁ φόνος λέγεται καὶ πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος, λέγεται δὲ πάθος ἀπὸ τοῦ πάσχοντος. καὶ ἡ στρέβλωσις ὁμοίως, καὶ ἡ πληγὴ, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

733. Φωκὶς μὲν καλεῖται ἡ γῆ· σχιστὴ δ' ὁδὸς ἀποκαθιστᾷ εἰς ταυτὸ ἀπὸ Δελφῶν καὶ ἀπὸ Δαυλίας.

740. ΦΥΣΙΝ, ἀναδρομήν. ΑΚΜΗΝ ΗΒΗΣ, κατάστασιν ἡλικίας. ἥβη, ἡ ἀκμὴ, τῆς ἡλικίας. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῆς ἁπλῶς ἡλικίας λαμβάνεται τοὔνομα.

742. ΧΝΟΑΖΩΝ, ἀνθῶν ἄρτι κάρα λευκοβαφὲς, τουτέστι λευκαινόμενος.

750. ΕΧΩΡΕΙ ΒΑΙΟΣ. βαιὸς, ὁ μικρός· ἐνταῦθα δὲ ὡς ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ μικροπρεπῶς, εὐτελῶς, ἤγουν μετ' ὀλίγων.

751. ΑΡΧΗΓΕΤΗΣ, ἀρχηγὸς τῆς τάξεως, βασιλεύς.

753. ΚΗΡΥΞ, ἡγεμὼν ὁδοῦ, ὁ κοινῶς πρόοδος. ΑΠΗΝΗ Δ' ΗΓΕ ΜΙΑ. μία λέγει διότι οὐ διὰ πλειόνων ἦν δυνατὸν αὐτὸν φέρεσθαι, ἀλλὰ θέλει δηλοῦν ὁ λόγος ὅτι καὶ ἀπήνη ἦγεν αὐτὸν, καὶ αὕτη ἦν μόνη, καὶ ἑτέρα οὐχ εἵπετο.

761. ΑΓΡΟΥΣ, ἐπὶ τοὺς ἀγρούς. ἡ ἐπὶ ἀπὸ κοινοῦ, καὶ ἐπὶ τὸ νέμειν πρόβατα. ποίμνια, αἱ ἀγέλαι τῶν προβάτων.

762. ΤΟΥΔ' ΑΠΟΠΤΟΣ ΑΣΤΕΟΣ, ἔξω τῆς θέας τοῦδε τοῦ ἄστεος.

763. ΑΞΙΟΣ ΓΑΡ ΟΔ' ΑΝΗΡ. ἄξιος γὰρ δοῦλος ἦν ὅδ' ἀνὴρ ἀποφέρεσθαι καὶ μείζω χάριν τῆσδε.

766. ΠΑΡΕΣΤΙΝ. ὡς παρόντα νόμιζε αὐτόν· οὕτως ἔχει εὐκόλως ἀφίξεσθαι.

771. ΕΣ ΤΟΣΟΥΤΟΝ. μέχρι τοσούτου, ἤγουν μέχρι σοῦ μὴ ἀξιωθῆναι ἀκοῦσαι τὸ ἐν ἐμοὶ βάρος. ΤΩι ΓΑΡ ΑΝ. τίνι γὰρ ἂν ἄλλῳ ἀξίῳ μᾶλλον λέξαιμ᾽ ἄν, ἢ σοί.

775. ΔΩΡΙΣ. Δωρὶς διάλεκτος, ἡ τῶν Δωριέων· καὶ Δωρὶς γυνή, ἡ ἀπὸ τοῦ γένους τῶν Δωριέων, ὥσπερ Ελληνὶς, ἡ ἀπὸ τοῦ γένους τῶν Ελλήνων.

777. ΘΑΥΜΑΣΑΙ ΜΕΝ ΑΞΙΑ. ἀξία μὲν θαυμάσαι αὐτὴν τινὰ, ἤγουν ἀξία μὲν θαύματος καὶ ἀπορίας· ΣΠΟΥΔΗΣ, ἤγουν καταστάσεως δὲ τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.

780. ΠΛΑΣΤΟΣ, πεπλασμένος υἱὸς, ἤγουν ὑποβολιμαῖος.

781. κἀγὼ ἀγανακτήσας κατὰ μὲν τὴν παροῦσαν τότε ἡμέραν σὺν βίᾳ κατέσχον ἐμαυτόν. τῇ ἐφεξῆς δὲ ἡμέρᾳ—

* 786. ΕΚΝΙΖΕ, ἐλύπει. κυρίως δὲ ἐρωτικῶς λυπεῖν.—ΠΟΛΥ, κατὰ πολύ. ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.

789. ΑΤΙΜΟΝ, ἀνάξιον ἀποκρίσεως.

794. Κ᾽ΑιΓΩ ᾽ΠΑΚΟΥΣΑΣ. κἀγὼ ἀκούσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν γῆν κατὰ τὸ ἐπίλοιπον δι᾽ ἄστρων μετρούμενος, ἤγουν μακρόθεν βλέπων, καὶ δι᾽ ἄστρων συμβάλλων αὐτὴν, ἀπεδήμουν, ἐκεῖσε δηλονότι, ἔνθα μήποτε ὀψοίμην πληρούμενα ὀνείδη τῶν εἰς ἐμὲ δυσφήμων χρησμῶν, ἤγουν τὰ ἐμὰ ὀνείδη, ἃ προεδήλουν οἱ πρὸς ἐμὲ δύσφημοι χρησμοί.

803. ΕΜΒΕΒΩΣ, ἐμβεβηκώς.

808. ΠΑΡΑΣΤΕΙΧΟΝΤΑ, ἡ παρὰ ἀντὶ τοῦ πλησίον, ὥσπερ ἐν τῷ, (Aj. 1274.) ἑρκέων ποθ᾽ ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλεισμένους, ἡ ἐν ἀντὶ τοῦ ἐντός.

809. ΔΙΠΛΟΙΣ ΚΕΝΤΡΟΙΣΙ, ἤγουν μάστιξι. καθίκετό μου τῇ βακτηρίᾳ.

814. ΤΟΥΤΩι ΠΡΟΣΗΚΕΙ. προσήκει τῷ δεῖνι· καὶ προσήκοντες, οἱ συγγενεῖς. εἰ συγγένειά τις ἐστι προσήκουσα τῷ Λαΐῳ, ἤγουν εἰ ἐκεῖνος ἦν ὁ Λάϊος.

816. ΕΧΘΡΟΔΑΙΜΩΝ, μισητὸς παρὰ τῶν θεῶν, ἐχθρὸς τοῖς θεοῖς.

817. Ωι ΜΗ ΕΞΕΣΤΙ. ᾧ τινι οὐκ ἔστιν ἐκδεδομένον δέχεσθαί τινα, ἐμὲ δηλονότι, ἐν τοῖς δόμοις, οὔτε ἀπὸ τῶν ξένων.

822. ΑΡ᾽ ΕΦΥΝ ΚΑΚΟΣ. τὸ ἔφυν καὶ τὸ οὐχὶ ἀπὸ κοινοῦ, ἤγουν ἆρα οὐχ ὑπάρχω κακός; ἆρα οὐχ ὑπάρχω ὅλος ἀκάθαρτος;

823. ΕΙ ΜΕ ΧΡΗ. ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἀποδίδοται ἡ σύνταξις πρὸς τὸ ἀπαρέμφατον, καὶ προφέρεται κατ᾽ αἰτιατικήν· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἀποδίδοται πρὸς τὸ χρὴ, καὶ λέγεται κατὰ δοτικήν· ἤγουν εἰ χρὴ φυγεῖν ἐμὲ, καὶ εἰ χρὴ ἐμοὶ φυγόντι μήτε τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν, μήτε ἐμβατεύειν πατρίδος, ἀντὶ τοῦ ἐπιβαίνειν.

828. ΑΡ᾽ ΟΥΚ ΑΠ᾽ ΩΜΟΥ. ἆρα οὐκ ἀπὸ σκληρᾶς τύχης ταῦτα ἐπ᾽ ἐμοί τις κρίνων ἀνορθοίη ἂν λόγον, ἀντὶ τοῦ ἀποφαίνοιτο;

830. Ω ΘΕΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ὦ θεοὶ ἐν ἁγνείᾳ καὶ καθαρότητι τιμώμενοι. ΒΑΙΗΝ ΑΦΑΝΤΟΣ, πορευθεὶς γενοίμην ἄφαντος πρότερον.

* 833. ΚΗΛΙΔΑ ΣΥΜΦΟΡΑΣ, ἀντιστρόφως, ἀντὶ τοῦ συμφορὰν, ἤγουν συντυχίαν, κηλῖδος, ἤγουν μολυσμοῦ.

836. ΤΟΣΟΥΤΟΝ Γ᾽ ΕΣΤΙ, ἀντὶ τοῦ, τοσαύτη μοί ἐστιν ἡ ἐλπίς.

842. ΛΗιΣΤΑΣ ΕΦΑΣΚΕΣ. ἔφασκες ἐννέπειν αὐτὸν, ἤγουν τὸν βοτῆρα, λῃστὰς ἄνδρας ὅτι ἔκτειναν αὐτὸν, ἤγουν τὸν Λάϊον· ὡς τὸ, (Eurip. Hec. 976.) εἰπέ μοι τὸν Πολύδωρον εἰ ζῇ.

853. ΔΙΚΑΙΩΣ ΟΡΘΟΝ. δείξει ὁ βοτὴρ ἀσφαλῶς κατὰ τὴν πρόῤῥησιν ἀποβεβηκότα.

856. ΠΑΡΟΙΘΕΝ ΩΛΕΤΟ, πρὸ τοῦ φονευθῆναι τὸν Λάϊον. ὥστε μαντείας ἕνεκα οὐκ ἂν βλέψαιμι ἔγωγε οὔτε πρὸς τούτοις τοὺς λόγους, οὔτε πρὸς τοὺς τοῦ θεράποντος.

860. ΜΗΔΕ ΤΟΥΤ᾽ ΑΦΗιΣ, μηδὲ ἐάσῃς τοῦτο.

863. ΕΙ ΜΟΙ ΞΥΝΕΙΗ. τὸ τοῦ Χοροῦ πᾶν δυσχεραίνοντος κατὰ τῆς Ιοκάστης, ὡς παρ᾽ οὐδὲν τιθεμένης τοὺς χρησμοὺς τῶν θεῶν. εἴθε μοι οὖν, φησιν, εὐτυχία συνείη, ἁγνότητα καὶ λόγων καὶ ἔργων φέροντι, ὧν οἱ νόμοι οὐρανόθεν ἐγεννήθησαν, τουτέστιν οὔτε κατὰ θεῶν βλασφημοῦντι, οὔτε μὴν ἄλλο τι κατ᾽ αὐτῶν ποιοῦντι. εἴθε ξυνείη μοι εὐτυχία, σώζοντι τὴν διὰ λόγων καὶ ἔργων πάντων εὐσεβῆ καθαρότητα, ὑπὲρ ὧν, ἤγουν τῶν εὐσεβῶν λόγων καὶ ἔργων, πρόκεινται νόμοι ἔντιμοι καὶ ἐν ὕψει βαίνοντες, κατὰ τὴν αἰθέρα γεννηθέντες τὴν

οὐρανίαν, ἤγουν ἐν οὐρανῷ· ὧν, νόμων δηλονότι, μόνος πατὴρ ὁ Ὄλυμπος, οὐδὲ θνητὴ φύσις ἀνδρῶν ἐγέννησεν αὐτοὺς, οὐδὲ μήν ποτε λήθη κατακοιμήσει, ἤγουν ἀφανίσει. μεγάλη δύναμις θεοῦ ἐστὶν ἐν τούτοις ἀτελεύτητος.

873. ΥΒΡΙΣ ΦΥΤΕΥΕΙ. ὑπερηφανία, καταφρόνησις αὐξάνει, ἐπαίρει ἐν ἑαυτῇ τὸν βασιλέα. ὕβρις, ἣν ποτε, ὁ τύραννος δηλονότι, πολλῶν ὑπὲρ τὸ μέτρον πληρωθῇ ματαίως, ἃ μὴ συμφέροντα αὐτῷ, ἀναβιβάσασα εἰς ἀκροτάτην ἀποῤῥῶγα, ἔῤῥιψεν ἐκεῖθεν εἰς δυστυχίαν, ἔνθα οὐ πορείᾳ συμφερούσῃ καὶ ὠφελίμῳ χρῆται.

* 879. ΠΑΛΑΙΣΜΑ, ἤγουν τὴν ζήτησιν τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου.

885. ΔΙΚΑΣ ΑΦΟΒΗΤΟΣ, ἤγουν ἐκτὸς φόβου τῆς δίκης, τὴν δίκην μὴ δεδοικώς.

887. ΕΛΟΙΤΟ. ἕλοι, ἤγουν κατάσχοι, αὐτὸν ἕνεκα δυστυχοῦς ὑπερηφανίας, εἰ μὴ τὸ ἀξίωμα τῆς βασιλείας διοικήσει δικαίως, καὶ, εἰ μὴ ἀπὸ κοινοῦ, ἕρξεται, ἤγουν ἀφέξεται, κωλυθήσεται τῶν ἀσεβῶν ἐγχειρημάτων, ἢ εἰ τῶν ἀψαύστων, ἤγουν τῶν θείων, ἅψεται ματαιοπονῶν, ματαιάζων.

892. ΕΝ ΤΟΙΣΔ', ἤγουν τοιαῦτα πράττων ἀνὴρ ἀπὸ θυμοῦ κωλύσει ΒΕΛΗ, τὴν θείαν δίκην, ἢ τὰ κακὰ ὁρμήματα τῆς ψυχῆς, ὥστε ἀποσοβεῖν αὐτὰ τῆς ψυχῆς. ΤΟΙΑΙΔΕ ΠΡΑΞΕΙΣ, αἱ ἀσεβεῖς, τὸ καταφρονεῖν τῶν θεῶν. ΤΙ ΔΕΙ ΜΕ ΧΟΡΕΥΕΙΝ, κατὰ τί πρέπει πανηγυρίζειν με τοῖς θεοῖς;

897. οὐκ ἔτι ἐπὶ τὸν ἄψαυστον καὶ θεῖον τῆς γῆς ἐλεύσομαι ὀμφαλὸν, ἤγουν τὴν Πυθίαν. ΣΕΒΩΝ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τιμῇ.

901. ΤΑΔΕ, τὰ τῶν χρησμῶν. ΧΕΙΡΟΔΕΙΚΤΑ, φανερῶς διὰ τῶν χειρῶν δεικνύμενα. ΑΡΜΟΣΕΙ, ἀποβήσεται. ΟΡΘ', ὀρθῶς, ἀσφαλῶς.

906. ΦΘΙΝΟΝΤΑ. φθειρόμενοι γὰρ οἱ παλαιοὶ χρησμοὶ, οἱ δοθέντες τῷ Λαΐῳ, ἀφανίζονται ἤδη, καὶ ἐν οὐδενὶ φαίνεται ὁ Ἀπόλλων τιμώμενος.

913. ΕΠΙΘΥΜΙΑΜΑΤΑ, ἀντὶ τοῦ θυμιάματα· ὡς ἐπιβούκολος ἀνήρ. (Οδ. γ'. 422.)

914. ΥΨΟΥ ΓΑΡ ΑΙΡΕΙ. αἴρει θυμὸν οὐκ ὀργῇ, ἀλλὰ λύπῃ.

916. ΤΑ ΚΑΙΝΑ ΤΟΙΣ ΠΑΛΑΙ. τοὺς νέους χρησμοὺς τεκμαίρεται, ἤγουν συμβάλλει διὰ τῶν πάλαι, ἤγουν πρὸ μακροῦ, χρησμῶν.

920. ΚΑΤΕΥΓΜΑΣΙΝ τοῖς κινοῦσιν εἰς κατάνευσιν τῶν εὐχῶν. ἤγουν τοῖς θυμιάμασιν καὶ ἀναθήμασιν.

931. ΑΞΙΟΣ ΓΑΡ ΕΙ, τοῦ εἶναι ὄλβιος.

937. ΑΣΧΑΛΛΟΙΣ, ἀλγοίης δ' ἄν.

939. Ο'ΥΠΙΧΩΡΙΟΙ, οἱ ἐγχώριοι. ΣΤΗΣΟΥΣΙ, καταστήσουσι, τάξουσι.

942. ΟΥ ΔΗΤ', οὐδαμῶς. οὐκ ἔστι.

943. Η ΤΕΘΝΗΚΕ. ἆρα καὶ ἢ ἀντὶ τοῦ ὄντως.

947. ΠΑΛΑΙ ΤΡΕΜΩΝ, ἐκ μακροῦ φοβούμενος. τοῦτον τὸν ἄνδρα φοβούμενος ὁ Οἰδίπους ἐκ μακροῦ ἵνα μὴ κτάνῃ, ἔφευγεν, ἤγουν ἀπεδήμει, ἐξόριστος ἐγένετο.

950. ὦ φιλτάτη γυνὴ Ἰοκάστη, τί με μετεκαλέσω, μετεπέμψω δεῦρο ἐκ τῶνδε δωμάτων.

953. ΤΑ ΣΕΜΝ'. εἰρωνικῶς, ἀντὶ τοῦ τὰ μάτην τιμώμενα.

961. ΣΜΙΚΡΑ. μικρὰ ῥοπὴ, ἤγουν βάρος καταστρέφει παλαιὰ σώματα, τουτέστι πολυχρόνια.

963. καὶ νόσοις ἐφθάρη, καὶ τῷ ἐπὶ πολὺ παρατεινομένῳ χρόνῳ συμπαρεκτεινόμενος.

965. ΤΗΝ ΠΥΘΟΜΑΝΤΙΝ, τὴν τῆς μαντικῆς Πυθοῦς ἑστίαν.

969. ΑΨΑΥΣΤΟΣ, μὴ ἁψάμενος. ἄψαυστος, ὁ μὴ δυνάμενος ψαύεσθαι. ἐνταῦθα δὲ, ὁ μὴ δυνάμενος ἅψασθαι ἐπὶ ἐνεργείας.

971. ἄλλως δὲ τοὺς ἐνταῦθα διδομένους χρησμοὺς μεθ' ἑαυτοῦ λαβὼν ὁ Πόλυβος ἀξίους οὐδενὸς κεῖται παρὰ τῷ Αιδῃ.

974. ΤΩι ΦΟΒΩι ΠΑΡΗΓΟΜΗΝ, ὑπὸ τοῦ φόβου ἠπατώμην.

975. μηκέτι νῦν μηδὲν ἀπ' αὐτῶν βάλῃς εἰς θυμὸν, ἤγουν εἰς τὸν λογισμόν.

976. καὶ κατὰ τίνα τρόπον ἐστὶ πρέπον οὐ φοβεῖσθαί με τὴν μετὰ τῆς μητρὸς συνάφειαν;

977. ΤΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ, τὰ τῆς εὐτυχίας, ἤγουν ἡ εὐτυχία. ΠΡΟΝΟΙΑ ΣΑΦΗΣ, πρόγνωσις ἀληθής.

983. ΠΑΡ' ΟΥΔΕΝ, ἐν οὐδενὸς μοίρᾳ, εὐκολώτατα τὴν ζωὴν διαβιβάζει.

993. ἆρα δυνατὸν ῥηθῆναι, ἢ οὐ πρέπει ἄλλον γιγνώσκειν;

997. ΠΑΤΡΩιΟΝ ΑΙΜΑ διὰ τῶν ἐμῶν χειρῶν ἐξελεῖν, ἐκχέαι· ἤγουν φονεῦσαι τὸν πατέρα.

1000. ΚΕΙΘΕΝ, ἀπὸ τῆς Κορίνθου. ΠΑΤΡΟΣ ΤΕ. καὶ ταῦτα φοβούμενος, καὶ θέλων μὴ φονεὺς εἶναι τοῦ πατρός.

1004. ΧΑΡΙΝ. χάρις, ἡ εὐχαριστία, καὶ ἡ δωρεά.

1005. ΤΟΥΤ'. διὰ τοῦτο, ἢ εἰς τοῦτο. ΕΥΠΡΑΞΑΙΜΙ, καλῶς πάθοιμι.

1007. ΕΙΜΙ ΟΜΟΥ. ἀντὶ τοῦ, συναναστραφήσομαι τοῖς γεννήσασι.

1010. εἰ διὰ τὰς αἰτίας ταύτας, ἃς προέτεινας, φεύγεις εἰς οἴκους μολεῖν.

1011. ΜΗ ΜΟΙ ΦΟΙΒΟΣ, ἤγουν μὴ οἱ χρησμοὶ τοῦ Φοίβου τελεσθῶσιν ἀληθεῖς.

1015. ΓΕΝΝΗΤΩΝ, γεννητόρων. ΟΥΔΕΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ. ὅτι οὐδὲν ἦν σοι ἐν γένει ὁ Πόλυβος. οὐδαμῶς ἦν σοι κατά τι ἐν γένει.

1018. ΟΥ ΜΑΛΛΟΝ ΟΥΔΕΝ, οὐδαμῶς, κατ' ἐπίτασιν τῆς ἀρνήσεως. ΤΟΥΔ' ΑΝΔΡΟΣ, ἐμοῦ.

1019. καὶ πῶς ὁ γεννήσας ἔφυσεν ἐξ ἴσου τῷ μηδὲ κατά τι προσήκοντι;

1026. ΝΑΠΑΙΑΙΣ ΠΤΥΧΑΙΣ, ἐν ταῖς ὀρειναῖς κοιλότησι τοῦ Κιθαιρῶνος.

1031. τί πάθος ἔχοντα ἐν δυστυχίαις με λαμβάνεις, ἤγουν ἔλαβες; λαμβάνει τὶς τὶ παρά τινος, ἤγουν δέχεται. καὶ λαμβάνει, ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ λαμβάνῃ μὴ διδόντος ἑτέρου.

1033. ΤΙ ΤΟΥΤ'. τί ἐστι τοῦτο τὸ παλαιὸν κακὸν, ὃ λέγεις; ὅμοιον τῷ· Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε; ΔΙΑΤΟΡΟΥΣ, διεληλαμένας, διαπεπερονημένας.

1035. ΟΝΕΙΔΟΣ, τὸ αἶσχος· ὥσπερ ἔγκλημα, τὸ ἁμάρτημα. ἀκολουθεῖ γὰρ ὥσπερ τῷ ἁμαρτήματι τὸ ἐγκαλεῖσθαι, οὕτω τῷ αἴσχει τὸ ὀνειδίζεσθαι.

1036. ἐκ τούτου τοῦ συμβεβηκότος ὀνομάζῃ ΟΣ ΕΙ, ἤγουν Οἰδίπους.

1037. ΠΡΟΣ ΜΗΤΡΟΣ Η ΠΑΤΡΟΣ ἔπαθον τοῦτο, τὸ διατρηθῆναι τὰ ἄρθρα;

1038. ΤΑΥΤ'. εἴτε ἐκ πατρὸς, ἢ μητρὸς ἔπαθες.

1039. ΤΥΧΩΝ, ἐντυχὼν, εὑρών.

1042. ΤΩΝ ΛΑΙΟΥ, οἰκετῶν δηλονότι.

1044. ΒΟΤΗΡ. οὐχ ὡς βοτὴρ λέγεται τούτου, ἀλλ' ὡς οἰκέτης ἐνεργῶν ταύτην αὐτῷ τὴν ἐνέργειαν, τὴν τοῦ νέμειν δηλονότι. ἐπὶ γὰρ ἐκείνων, ὧν νέμει τις, λέγεται βοτὴρ, οἷον βοτὴρ προβάτων, ἢ βοῶν, ἢ τοιούτων τινῶν.

1052. ΟΝ Κ'ΑιΜΑΤΕΥΕΣ, ὃν καὶ πρότερον ἐζήτεις ἰδεῖν.

1053. Η Δ' ΑΝ. ἥδε δὲ ἡ Ιοκάστη λέγοι ἂν μάλιστα τάδε.

1056. ΕΝΤΡΑΠΗιΣ. μηδαμῶς ἐπιστραφῇς, ἤγουν φροντίσῃς. ΜΑΤΗΝ, ματαίως, ἀκαίρως.

1061. ΑΛΙΣ ΝΟΣΟΥΣ' ΕΧΩ. ἅλις ἔχω νοσῶν, καὶ ἅλις ἔχω τῆς νόσου. καὶ ἀμφότερα ἐν χρήσει.

1062. ΟΥΔ' ΑΝ ΕΚ ΤΡΙΤΗΣ. οὐδ' ἂν φανῶ, ἤγουν δειχθῶ, ἐκ τρίτης μητρὸς, ἤγουν ἐκ προμάμμης. καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγινώσκειν δεῖ ἐνταῦθα τὸ ἄν.

1064. ὅπως ἂν ἔχει τὸ πρᾶγμα, πείσθητί μοι, δέομαι μὴ πράττειν τόδε, ἤγουν τὸ ζητεῖν ἃ ζητεῖς.

1065. ΜΗ ΟΥ ΤΑΔ' ΕΚΜΑΘΕΙΝ, ὥστε μὴ ἰδεῖν τάδε καθαρῶς.

1073. ΑΓΡΙΑΣ, ἀνημέρου, ἀκατασχέτου, ἀκαταπονήτου.

1080. ΝΕΜΩΝ, ἔχων, κρίνων. ΤΗΣ ΓΑΡ ΠΕΦΥΚΑ ΜΗΤΡΟΣ. ταύτης τῆς τύχης ὑπάρχω υἱός. ΟΙ ΔΕ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ, τῆς τύχης δηλονότι.

1087. ΚΑΤΑ ΓΝΩΜΗΝ ΙΔΡΙΣ, κατὰ νοῦν ἔμπειρος, φρόνιμος. οὐ μὰ τὸν Ολυμπον, ἄπειρος οὐκ ἔσῃ, ὦ Κιθαιρὼν, κατὰ τὰν αὔριον πανσέληνον ἡμέραν, ἤγουν πάνυ λαμπρὰν, τοῦ μὴ οὐκ αὔξειν, ἤγουν τιμᾶν σε, ἡμᾶς δηλονότι, καὶ ὁμοδίαιτον τοῦ Οἰδίποδος, καὶ τροφὸν, καὶ μητέρα, καὶ τιμᾶσθαι παρ' ἡμῶν, ὡς ἐπέραστα φέροντα τοῖς ἐμοῦ βασιλεῦσιν.

ΕΠΙΗΡΑ, ἐπέραστα. ἐράσμιον γὰρ ἦν τῷ Οἰδίποδι, γνῶναι τὸ ἑαυτοῦ γένος. ΠΑΤΡΙΩΤΑΝ, πατριῶται, οἱ ἐν τῇ αὐτῇ πατρίδι στρεφόμενοι.

1099. ΤΩΝ ΜΑΚΡΑΙΩΝΩΝ, ἀειζώων θεαινῶν, ἤγουν Νυμφῶν.

1100. ΠΑΝΟΣ. ἆρα Πανὸς θυγάτηρ τις, ἀπὸ κοινοῦ, ὀρεσικοίτῃ προσπελασθεῖσα, ἢ Λοξίου θυγάτηρ τις προσπελασθεῖσα σέ γε, ἔτεκε δηλονότι.

1103. ΠΛΑΚΕΣ ΑΓΡΟΝΟΜΟΙ, τόποι ἔνθα νέμεται τὰ ἄγρια.

1110. εἰ πρέπει μὲ μηδαμῶς ξυντυχόντα, τὸν γηραιὸν ἀκριβοῦσθαι, ὁρᾶν νομίζω τὸν νομέα, ὃν ἐκ μακροῦ ζητοῦμεν. ἐν γὰρ τῷ πολυχρονίῳ γήρᾳ ξυμφωνεῖ τῷ λόγῳ, ΤΩΙΔΕ Τ'ΑΝΔΡΙ, τῷ Κορινθίῳ, ΣΥΜΜΕΤΡΟΣ, ἐν ἴσῳ μέτρῳ ἡλικίας, ὢν δηλονότι.

1114. ΤΟΥΣ ΑΓΟΝΤΑΣ, αὐτὸν δηλονότι, ὥσπερ οἰκέτας ὁρῶ ἐμαυτοῦ· ὁρῶ ὅτι εἰσὶν οἱ ἐμοὶ οἰκέται. ΤΗι Δ' ΕΠΙΣΤΗΜΗι, τῇ ἀκριβεῖ γνώσει, τῇ καταλήψει.

1118. ΩΣ ΝΟΜΕΥΣ ΑΝΗΡ, καθὰ προσήκει ἀνδρὶ νομεῖ.

1121. ΔΕΥΡΟ ΜΟΙ ΦΩΝΕΙ ΒΛΕΠΩΝ, πρὸς ἐμὲ βλέπων φώνει μοι, ἤγουν λέγε μοι.

1125. ΤΑ ΠΛΕΙΣΤΑ. κατὰ τὰ πλεῖστα μέρη τῆς ζωῆς μου ποίμναις ἠκολούθουν.

1126. ΞΥΝΑΥΛΟΣ. τόποις παρά τισι αὐλιζόμενος.

1127. ἦν μὲν Κιθαιρὼν, ἔνθα ηὐλιζόμην, ἦν δὲ πλησιόχωρος τῷ Κιθαιρῶνι τόπος.

1128. ΟΙΣΘΑ ΤΗιΔΕ ΠΟΥ ΜΑΘΩΝ. ἆρα γιγνώσκεις, ἐκεῖ πού ἰδών;

1130. Η ΞΥΝΑΛΛΑΞΑΣ. ἢ οἶδας, ἀπὸ κοινοῦ, συντυχὼν κατά τι.

1131. οὐκ οἶδα οὕτως, ὥστε μνησθῆναι καὶ εἰπεῖν ταχέως.

1133. ΑΓΝΩΤ', ἐπιλαθόμενον. ΚΑΤΟΙΔΕΝ. οἶδεν, ὁπηνίκα κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα σὺν διπλοῖς ποιμνίοις ἐπλησίαζεν ἐμοί. τὰ δὲ ΕΓΩ Δ' ΕΝΙ διὰ μέσου.

1137. ΕΞ ΗΡΟΣ. ἐκ τοῦ τέλους τοῦ ἔαρος εἰς τὴν ἑῴαν ἐπιτολὴν τοῦ ἀρκτούρου, ἤτοι τὴν ὥραν τοῦ θέρους. ὁ γὰρ ἀρκτοῦρος κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐπιτέλλει τοῦ μετοπώρου.

1138. ΕΙΣ ΕΠΑΥΛ', εἰς ἐπαύλεις. ΣΤΑΘΜΑ, ἔνθα ἑστήκασι τὰ ζῶα.

1141. ΕΚ ΜΑΚΡΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. ταυτόν ἐστιν ἐκ μακροῦ χρόνου, καὶ διὰ μακροῦ χρόνου· ἡ μὲν γὰρ ἐκ δηλοῖ τὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς κίνησιν τοῦ μακροῦ χρόνου· ἡ δὲ διὰ, τὴν ἐν τῷ μέσῳ κίνησιν τοῦ ἐπὶ πολὺ παρατεινομένου χρόνου. ἔστι δὲ ταυτὸν μακρόθεν εἰπεῖν ἄρξασθαι, καὶ, ἀρξάμενον διάστημα πολὺ διελθεῖν.

1143. ΕΜΑΥΤΩι ΘΡΕΜΜΑ. ἵνα ἀναθρεψαίμην ἐγὼ, αὐτὸν δηλονότι, θρέμμα ἐμαυτῷ, ἤγουν δι' ἐμαυτὸν, ὡς ἐσόμενον ἐμαυτοῦ.

1144. ΠΡΟΣ ΤΙ. ἐπὶ ποίῳ σκοπῷ τοῦτο ἐρωτᾷς;

1146. ΟΥΚ ΕΙΣ ΟΛΕΘΡΟΝ. οὐκ εἰς φθορὰν, ἄπει δηλονότι;

1147. Α. ἐπιφώνημα ἐφεκτικόν. ΚΟΛΑΖΕ, ἐπίπληττε. ΤΑ ΣΑ, οἱ σοὶ λόγοι.

1151. ΑΛΛΩΣ ΠΟΝΕΙ, μάτην, ἔξω τοῦ προσήκοντος κοπιᾷ.

1152. ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ, μετὰ εὐχαριστίας.

1153. ΜΗ ΔΗΤΑ. δέομαι πρὸς τῶν θεῶν ἵνα μή με αἰκίσῃς τὸν γέροντα. ΑΠΟΣΤΡΕΨΕΙ, εἰς τοὐπίσω στρέψει.

1155. ΤΙ ΠΡΟΣΧΡΗιΖΩΝ. ἕνεκα τίνος προστάττεις ἀποστρέφειν τὰς χεῖρας ἐμοῦ; τί ἐπὶ τούτοις θέλων μαθεῖν;

1157. ΩΦΕΛΟΝ. πρέπον δ' ἦν ὀλέσθαι με, τουτέστιν ἔπρεπον δὲ ὀλέσθαι.

1158. ΕΙΣ ΤΟΔ', εἰς τὸ ὀλέσθαι, μὴ λέγων ὅπερ ἐστὶ δίκαιον λέγειν σε.

1163. ΟΥΚ ΕΓΩΓΕ, οὐδαμῶς. ὥσπερ τὸ μάλιστα ἐν τοῖς κατ' ἐρώτησιν λόγοις ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Αττικοῖς, ἀντὶ τοῦ ναὶ, οὕτω καὶ τὸ ἔγωγε· καὶ τὸ οὐκ ἔγωγε ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, ὡς ἐνταῦθα· ΕΜΟΝ ΜΕΝ ΟΥΚ ΕΓΩΓΕ, ἤγουν ἐμὸν μὲν οὐδαμῶς ὄντα ἔδωκα· ΕΔΕΞΑΜΗΝ ΔΕ ΤΟΥ, ἀντὶ τοῦ, παρά τινος.

1166. ΟΛΩΛΑΣ. ὃ δῆθεν ἀπαραιτήτως ποιήσει, τοῦτο δὴ ὡς ἤδη γεγονὸς ἐπάγει. φυσικὸς δὲ ὁ λόγος οὗτος, τὸ τὰ ἀπαραιτήτως γενησόμενα, καὶ ὁμολογουμένην ἔχοντα τὴν ἀπόβασιν, λέγειν ὡς ἤδη γεγονότα· οἷον, τέθνηκα εἰ ποιήσω τόδε, ἤγουν οὕτω νομίζω ἀπαραιτήτως τεθνήξεσθαι, ὥστε καὶ ὡς γεγονὸς τοῦτο ἤδη ἀποφαίνομαι. ΕΙ ΣΕ ΤΑΥΤ', ἐὰν ἔτι δεήσωμαι ἐρέσθαι σε ταῦτα.

1170. ΑΚΟΥΣΤΕΟΝ ἐνεργητικὸν, ἐπίρρημα· παθητικὸν κλίνεται.

1171. Η Δ' ΕΣΩ. ἡ δὲ ἔνδον οὖσα σὴ γυνὴ εἴποι ἂν τάδε κάλλιστα καθὰ διάκειται.

1174. ΑΝΑΛΩΣΑΙΜΙ, ἀπολέσαιμι. ΟΚΝΩι· καὶ διὰ φόβον κακῶν ὑπὸ θεοῦ προῤῥηθέντων.

1176. ΤΟΥΣ ΤΕΚΟΝΤΑΣ. σύλληψις ὁ τρόπος. οὐ γὰρ καὶ τὴν μητέρα ἐφόνευσεν.

1178. ΚΑΤΟΙΚΤΙΣΑΣ, ἐλεήσας. ΩΣ ΑΛΛΗΝ ΧΘΟΝΑ, καθὰ νομίζων εἰς ἄλλην χθόνα ἀποίσειν.

1180. ΚΑΚ' ΕΙΣ ΜΕΓΙΣΤ', εἰς μεγίστας δυστυχίας ἐφύλαξεν. ΓΕΓΩΣ, γεγονὼς, ὑπάρχων.

1182. ΕΞΙΚΟΙ, ὑποδεδειγμένα εἴη σαφῶς. ΠΡΟΣΒΛΕΨΑΙΜΙ, ἀντὶ τοῦ θεάσομαι. εὐκτικὸν ἀντὶ ὁριστικοῦ.

1184. ΟΣΤΙΣ ΠΕΦΑΣΜΑΙ. ὅστις δέδειγμαι γεννηθεὶς ἀφ' ὧν οὐ πρέπον ἦν, γεννηθῆναί με δηλονότι, καὶ ὁμιλῶν καὶ συνευναζόμενος σὺν οἷς οὐ πρέπον ἦν ὁμιλεῖν με, ἤγουν τῇ μητρὶ, καὶ κτανὼν ὃν οὐκ ἔδει κτανεῖν με.

1187. ΩΣ ΥΜΑΣ. ὡς ἐπίσης ὑμᾶς ζώσας τάττω, καὶ τὸ μηδέν.

1195. ΜΑΚΑΡΙΖΩ. ἐπαινεῖταί τις ἐφ' οἷς ποιεῖ καλοῖς, καὶ ψέγεται ἐφ' οἷς ποιεῖ κακοῖς. μακαρίζεται δέ τις ἐπὶ ἰσχύϊ καὶ πλούτῳ καὶ δυνάμει, ἃ οὐκ αὐτὸς ἐνεργήσας ἐκτήσατο, ἀλλ' ἢ κληρονομήσας ἢ ἀπὸ φύσεως λαχών.

1196. ΚΑΘ' ΥΠΕΡΒΟΛΑΝ ΤΟΞΕΥΣΑΣ, ὑπερβολικῶς εὐτυχήσας. ΕΚΡΑΤΗΣΑΣ, ἐγκρατὴς ἐγένου τῆς κατὰ πάντα εὐτυχοῦς μακαριότητός.

1198. Ω ΖΕΥ, φεῦ· διὰ μέσου. ΓΑΜΨΩΝΥΧΑ, τὴν ἀγκύλους ἔχουσαν ὄνυχας.

1205. ΑΓΡΙΑΙΣ, ἀκατασχέτοις, ἀκαταπονήτοις.

1207. ΚΛΕΙΝΟΝ ΚΑΡΑ, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ ὦ ἔνδοξε Οἰδίπου.

1210. ΠΑΤΡΩιΑΙ ΑΛΟΚΕΣ, ἤγουν ἡ γυνὴ ἔνθα σπείρει σε ὁ πατήρ.

1214. ΑΓΑΜΟΝ. τὸν κακόγαμον γάμον, σου δηλονότι, τεκνοῦντος ὅθεν ἐτεκνώθης.

1220. ΤΟ Δ' ΟΡΘΟΝ, ἤγουν σύντομον καὶ οὐ σκολιόν.

1221. ΑΝΕΠΝΕΥΣΑ, ἀναψυχὴν ἔσχον ἐκ σοῦ. ἀναπνέω τὸν ἀέρα, καὶ ἀπὸ τούτου ἀνέπνευσα ἀμεταβάτως, ὅτε ἐν βίᾳ τινὶ ὢν εἶτα ἀπηλλάγην αὐτῆς.

1223. Ω ΓΗΣ οἰκήτορες δηλονότι, οἱ τὰς μεγίστας ἀεὶ τιμώμενοι τιμάς.

1225. ΕΓΓΕΝΩΣ, γνησίως. ΕΝΤΡΕΠΕΣΘΕ, ἐπιστρέφεσθε, ἐπιστροφὴν ἔχετε.

1228. ΝΙΨΑΙ ΚΑΘΑΡΜΩι, ἀποπλύναι διὰ καθάρσεως.

1230. ΕΚΟΝΤΑ. ὅτι ἑκόντες, ὁ μὲν Οἰδίπους ἐτύφλωσεν ἑαυτὸν, ἡ δ' Ἰοκάστη ἀπηγξατο. ΤΩΝ ΔΕ ΠΗΜΟΝΩΝ, ἤγουν ἀπὸ τῶν βλαβῶν ἐκεῖναι μάλιστα λυποῦσιν, αἳ ἂν φανῶσιν αὐθόρμητοι, ἑκούσιαι.

1233. ΠΡΟΣ Δ'. τί ἕτερον λέγεις;

1235. ΘΕΙΟΝ ΚΑΡΑ, περιφραστικῶς, ἡ θεία Ἰοκάστη.

1238. ΑΛΓΙΣΤ'. τὰ πάνυ ἀλγεινὰ, ἤγουν ἡ πρᾶξις τοῦ θανάτου ἄπεστιν, ἤγουν οὐκ ἔχομεν διηγεῖσθαι αὐτήν. ἡ γὰρ θέα οὐ παρῆν, ἤγουν οὐ γὰρ ἐθεασάμεθα.

1241. ΟΠΩΣ ΓΑΡ. ὡς γὰρ παρῆλθεν, ἤγουν παρεγένετο ἔσω τοῦ θυρῶνος, ὀργῇ, ἀντὶ τοῦ λύπῃ, χρωμένη. θυρὼν, ὁ περιέχων τόπος τὰς θύρας. ΙΕΤ' ΕΥΘΥ. ὥρμα κατ' ὀρθὸν πρὸς τὴν κοίτην, ἔνθα μετὰ τοῦ ἀνδρὸς ἔκειτο.

1243. ΑΜΦΙΔΕΞΙΟΙΣ, ἀμφοῖν χεροῖν.

1245. ΚΑΛΕΙ. ἐκάλει τὸν Λάϊον, τὸν πρὸ μακροῦ ἤδη νεκρόν.

1247. ΤΙΚΤΟΥΣΑΝ ΔΥΣΤΕΚΝΟΝ ΠΑΙΔΟΥΡΓΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ παῖδας δύσπαιδας.

1249. ΓΟΑΤΟ, ἐκώκυε. ποιὰ λέξις.

1251. ΕΚ ΤΩΝΔ', μετὰ ταῦτα. ΕΙΣΕΠΑΙΣΕΝ, εἰσῆλθεν. ΥΦ' ΟΥ, ἀφελκομένους ἡμᾶς δηλονότι.. ΠΕΡΙΠΟΛΟΥΝΤ', περιστρεφόμενον.

1255. ΦΟΙΤΑι. ἐφοίτα, ἐμμανῶς περιεστρέφετο, ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν ἡμᾶς, ἤγουν παρασχεῖν.

1257. ΚΙΧΟΙ, εὕροι μητρικὴν ἄρουραν διπλῆν ἑαυτοῦ καὶ τῶν τέκνων. ὅτι ἐξ ἐκείνης ἐσπάρη, καὶ εἰς ἐκείνην ἔσπειρεν.

1258. ΔΕΙΚΝΥΣΙ, ἀντὶ τοῦ ἔδειξεν, ὅπου ἦν ἡ γυνὴ δηλονότι.

1261. ΕΝΗΛΑΤ', λὰξ ἐπέθετο. ΕΚΛΙΝΕ, ἀνέτρεψε. ΚΛΗιΘΡΑ, τὰ εἰς ἀσφάλειαν τῶν θυρῶν. Κ'ΑιΜΠΙΠΤΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἐνέπεσε τῇ στέγῃ, ἤγουν μετὰ σφοδρᾶς ὁρμῆς ἦλθεν εἰς τὸν οἶκον.

1264. ΕΩΡΑΙΣ. δεδεμένην, ἐγκεκλωσμένην κρεμάθραις. ἐώρα, διὰ τοῦ ε, ὅθεν καὶ μετέωρον, κρεμάθρα, δι' οὗ κρεμᾷ τις τι.

1265. ΒΡΥΧΗΘΕΙΣ, βρυχησάμενος, ἀπὸ τῆς φωνῆς τῶν λεόντων, ἀντὶ τοῦ ἀνοιμώξας.

1266. ΧΑΛΑι, ἐχάλασε, κατεβίβασε τὴν μετέωρον κρεμάθραν.

1268. ΑΣΠΟΣΠΑΣΑΣ. ἀφελόμενος, ἀπ' αὐτῆς τὰς ἐκ χρυσοῦ ἠλασμένου περόνας τῶν ἱματίων. ἀποσπάσας, κατασπάσας, καθελκύσας· ἀνασπάσας, ἀνελκύσας· διασπάσας δὲ, διαμερίσας.

1270. ΑΡΑΣ, ἐπάρας, ἀναπετάσας, ἐκέντησεν τὰ μέρη τῶν ἑαυτοῦ ὀφθαλμῶν, ἔνθα ἁρμόζεται τὰ βλέφαρα, τουτέστι τὰς κόρας.

1271. ΟΘ' ΟΥΝΕΚ', ἀντὶ τοῦ ὅτι, ἐκ παραλλήλου. ΟΥΚ ΟΨΟΙΝΤΟ ΝΙΝ. οὐκ ὄψονται αὐτὸν οὔτε οἷα ἔπασχεν, οὔτε ὁποῖα ἔδρα. ὅμοιον τῷ· (Ιλ. δ'. 350.) ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. ΑΛΛ' ΕΝ ΣΚΟΤΩι. οἱ γὰρ τυφλοὶ πρὸς ἃ μὲν ἀπελθεῖν βούλονται, οὐ κατορθοῦνται, πρὸς ἃ δ' οὐ βούλονται ἀγνοοῦντες πορεύονται. ΟΨΟΙΑΤΟ, ΓΝΩΣΟΙΑΤΟ, ὄψοιντο, γνώσοιντο. ἀντὶ τοῦ θεάσονται, γνώσονται.

1276. ΦΟΙΝΙΑΙ Δ' ΟΜΟΥ. ἅμα δὲ τῷ παίειν αἱ αἱματηραὶ τῶν ὀμμάτων κόραι ἔβρεχον τὰ γένεια.

1278. ΦΟΝΟΥ, αἵματος. ΕΤΕΓΓΕΤΟ, ἐχεῖτο.

1280. ἐκ δυοῖν ἐρράγη, οὐκ ἐκ μόνου τοῦ Οἰδίποδος· ἀλλὰ συμμιγῆ ἀνδρὸς καὶ γυναικός.

1282. ΠΑΛΑΙΟΣ. ὁ πολυχρόνιος δὲ ὄλβος ὁ πρότερον.

1287. ΔΙΟΙΓΕΙΝ ΚΛΗιΘΡΑ, ἀνοίγειν τὰ κατέχοντα καὶ ἀσφαλίζοντα τὰς πύλας. ἀπὸ τούτου δὲ δηλοῖ τὰς πύλας.

1289. ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΣ. ἔμελλε λέγειν τὸν μητρὸς μιάστορα· σιγᾷ δὲ τοῦτο διὰ τὸ αἰσχρὸν, καὶ φησὶν ἀνόσιον, ἄρρητον εἶναι. ΟΥΔΕ ΡΗΤΑ ΜΟΙ, οὐ πρέποντα λέγεσθαι ὑπ' ἐμοῦ.

1292. ΡΩΜΗΣ, βοηθείας. ΜΕΙΖΟΝ Η ΦΕΡΕΙΝ. βαρὺ πλέον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν τινά.

1294. ΔΕΙΞΕΙ, δεδείξεται καὶ σοὶ ὁποῖόν ἐστι τὸ νόσημα.

1300. ΤΙΣ Ο ΠΗΔΗΣΑΣ. τίς ἀπὸ τῶν δαιμόνων ὁ κατορθώσας μείζονα τῶν μηκίστων ἐπὶ τῇ σῇ δυστυχεῖ μοίρᾳ;

1310. ΦΟΡΑΔΗΝ, φερομένη. ΔΑΙΜΟΝ. ὦ τύχη, ποῖ προέβης;

1312. ΕΣ ΔΕΙΝΟΝ. εἰς χαλεπὸν, προέβη δηλονότι, οὐ προσιτὸν εἰς ἀκοὴν, οὐδὲ προσιτὸν εἰς θέαν.

1313. ΣΚΟΤΟΥ ΝΕΦΟΣ. νέφος τοῦ ἐμοῦ σκότου, ἤγουν τῆς ἐμῆς τυφλώσεως, ἐπερχόμενον ἄρρητον, ἄμετρον, καὶ ἀκαταπόνητον, καὶ δυσπερίληπτον.

1322. ΕΤΙ ΜΟΝΙΜΟΣ, ἔτι παραμένων μοι. ΚΗΔΕΥΩΝ, θεραπεύων.

1326. ΚΑΙ ΠΕΡ ΟΜΩΣ ἐκ παραλλήλου.

1328. ΟΨΕΙΣ ΜΑΡΑΝΑΙ, ὀφθαλμοὺς ἀμαυρῶσαι.

1329. Ἀπόλλων ἦν ὁ τὰ ἐμὰ κακὰ πάθη τάδε τελέσας.

1332. ΝΙΝ, αὐτὰς, τὰς ὄψεις. οὐδεὶς ἄλλος ἔπληξεν, ἐκέντησε τὰς ἐμὰς ὄψεις.

1336. ΗΝ ΤΑΥΘ'. ἔστι ταῦτα. ὁ παρατατικὸς ἀντὶ ἐνεστῶτος.

1347. ΔΕΙΛΑΙΕ ΤΟΥ ΝΟΥ. ἄθλιε κατ' ἴσον ἕνεκα τοῦ νοῦ, ἤγουν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπινοίας καὶ ἕνεκα τῆς συμφορᾶς. ἤγουν ἕνεκα ὧν σοι συνέβη, καὶ ἕνεκα ὧν ἐπενοήσω.

1359. ΩΝ ΕΦΥΝ ΑΠΟ. οὔτε ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐκλήθην ἂν νυμφίος τῆς γυναικὸς ἀφ' ἧς ἐγεννήθην, ἤγουν τῆς μητρός.

1368. ΚΡΕΙΣΣΩΝ ΓΑΡ ΗΣΘΑ. προτιμότερον ἂν ἦν τὸ μηδαμῶς εἶναί σε, ἢ ζῆν σ τυφλὸν ὄντα.

1373. ΟΙΝ ΕΜΟΙ ΔΥΟΙΝ. πρὸς οὓς ἀμφοτέρους ἔργα ἐστιν ὑπ' ἐμοῦ πεποιημένα κρείσσονα ἀγχόνης, ἤγουν μείζονος κακοῦ ἄξια ἢ ἀγχόνης, πνιγμονῆς.

1375. ΕΦΙΜΕΡΟΣ, ἀξία ἐπιθυμεῖσθαι. ΒΛΑΣΤΟΥΣ'. εἰς φῶς φανεῖσα, ὅπως ἐφάνη.

1377. ΟΥ ΔΗΤΑ. οὐδαμῶς ἐφίμερος ἦν ἂν ἡ θέα τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς.

1380. ΤΡΑΦΕΙΣ, διατρίψας.

1382. ΕΚ ΘΕΩΝ, ἐκ τῆς μερίδος τῶν θεῶν. ΚΑΙ ΓΕΝΟΥΣ, καὶ ἀπὸ τῆς μερίδος τοῦ γένους τοῦ Λαΐου.

1384. ΚΗΛΙΔΑ. οὕτως ἐγὼ τὸν ἐμὸν μολυσμὸν προκηρύξας.

1386. ΑΛΛ' ΕΙ ΤΗΣ. ἀλλ' εἰ ἐπὶ τούτοις ἦν φραγμὸς διὰ τῶν ὤτων τῆς ἀκουούσης πηγῆς, ἤγουν τῆς ἀκουστικῆς δυνάμεως.

1394. ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ ΛΟΓΩι, ἃ πρὸ πολλοῦ ἐνομίζετο πατρῷα ἐμά.

1396. ΥΠΟΥΛΟΝ, κεκρυμμένον. ΚΑΚΟΣ Κ'ΑιΚ ΚΑΚΩΝ, ἀκάθαρτος καὶ ἐξ ἀκαθάρτων.

1398. ΝΑΠΗ, κοιλότης ὄρους. ΔΡΥΜΟΣ, ἄλσος, σύνδενδρος τόπος. ΣΤΕΝΩΠΟΣ, στενὴ ὁδός.

1400. ΑΙ ΤΟΎΜΟΝ, ἤγουν αἱ ὁδοί, ἐπίετε ἀπὸ τῶν ἐμῶν χειρῶν τὸ αἷμα τοῦ ἐμοῦ πατρός.

1405. ΑΝΕΙΤΕ, ἀνεδώκατε. ΤΑΥΤΟΝ ΣΠΕΡΜΑ. οἱ αὐτοὶ γὰρ ἦσαν αὐτῷ οἱ ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῷ γεγονότες παῖδες.

1406. ΑΙΜ' ΕΜΦΥΛΙΟΝ. γένος ἀναπεφυρμένον γένει. οὐ μόνον γὰρ πατὴρ ὁ πατὴρ ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἀδελφός· καὶ οὐ μόνον οἱ παῖδες, παῖδες, ἀλλὰ καὶ ἀδελφοί. καὶ γὰρ ἡ αὐτὴ μήτηρ ἦν καὶ ἐνυμφεύθη τῷ υἱῷ, καὶ ἐπαιδοποίει αὐτῷ.

1410. ΕΞΩ ΚΑΛΥΨΑΤ', ἐκβάλλοντες ἀφανῆ ποιήσατε. ΘΑΛΑΣΣΙΟΝ ΕΚΡΙΨΑΤ', ἐκβάλλοντες ῥίψατε εἰς τὴν θάλασσαν.

1416. ΕΣ ΔΕΟΝ, εἰς τὸ ἁρμόζον τοῦ χρόνου· τουτέστιν εἰς καιρὸν, εὐκαίρως.

1420. ΕΝΔΙΚΟΣ, εὐπρόσωπος, δικαία.

1424. ΤΑ ΘΝΗΤΩΝ ΓΕΝΕΘΛΑ, τὰ τῶν ἀνθρώπων τέκνα, τουτέστι τοὺς ἀνθρώπους.

1427. ΑΚΑΛΥΠΤΟΝ ΟΥΤΩ, φλαύρως οὕτως καὶ ἀνακεκαλυμμένως.

1428. ΠΡΟΣΔΕΞΕΤΑΙ, ἤγουν ἀνέξεται προσδέξεσθαι.

1430. ΤΟΙΣ ΕΝ ΓΕΝΕΙ. τοῖς προσήκουσι γὰρ κατὰ γένος μόνοις διάκειται τὸ πρᾶγμα, τὰ τῶν προσηκόντων κατὰ γένος κακὰ εὐσεβῶς μάλιστα ὁρᾷν καὶ ἀκούειν.

1432. ΕΛΠΙΔΟΣ. ἐπεὶ τῆς προσδοκίας με ἀπέστησας, ἀπήγαγες.

1434. ΠΡΟΣ ΣΟΥ. τὸ γὰρ ὂν πρὸς σοῦ ἐρῶ, οὐ τὸ ὂν πρὸς ἐμοῦ. ἤγουν σὸν γὰρ ἐρῶ πρᾶγμα, τουτέστι τῆς δυνάμεως τῆς σῆς· οὐκ ἐμὸν, ἤγουν οὐ τῆς δυνάμεως τῆς ἐμῆς.

1437. ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΣ, ὥσπερ βολὴ λέγεται μὲν ἡ ἄφεσις τοῦ βέλους, λέγεται δὲ τὸ τραῦμα, τὸ ἀπὸ τοῦ βέλους, οὕτω καὶ προσήγορος λέγεται μὲν καὶ ὁ προσαγορευόμενος, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα· λέγεται δὲ καὶ προσήγορος λόγος, ὃν προσαγορεύων λέγει τις πρὸς ἕτερον, ἤγουν ἡ πρόσρησις καὶ προσαγόρευσις, καθὸ λέγεται· (1337.) Τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ στερκτὸν, ἢ προσήγορον ἔτ' ἀκούειν ἡδονῇ, φίλοι;

1439. ΕΚΜΑΘΕΙΝ. μαθεῖν ἐκ τοῦ θεοῦ τί ἐστιν ἄξιον πράττειν.

1440. ΠΑΣΑ ΦΑΤΙΣ, πᾶσα ἡ γνώμη, ὁ σκοπὸς πᾶς τῶν ἐκείνου χρησμῶν, λέγω ἀπολλύναι, ἤγουν φθείρειν, ἐμὲ τὸν τοῦ πατρὸς ἀσεβῆ φονέα.

1442. ΙΝ' ΕΣΤΑΜΕΝ ΧΡΕΙΑΣ, ἐνταῦθα τῆς χρείας ὅπου ἐσμὲν, ἤγουν ἐν ταύτῃ τῇ χρείᾳ ἐν ᾗ ἐσμέν.

1444. ΠΕΥΣΕΣΘ' ΥΠΕΡ. ὑπὲρ ἀνδρὸς οὕτως ἀθλίου ἐρωτήσετε;

1446. ΕΠΙΣΚΗΠΤΩ, ἐνόρκως ἐντέλλομαι. ΠΡΟΤΡΕΨΟΜΑΙ, αἰτήσομαι. ΘΟΥ, ποίησον.

1449. ΑΞΙΩΘΗΤΩ, ἐμοῦ δὲ ζῶντος μήποτε ἄξιον κριθήτω τόδε τὸ πατρῷον ἄστυ οἰκήτορος τυχεῖν.

1453. ΚΥΡΙΟΝ, κεκυρωμένον.

1455. ΚΑΙ ΤΟΙ ΤΟΣΟΥΤΟΝ. καί τοι κατὰ τοῦτο οἶδα μήτε νόσον ἂν ἐμὲ, μήτ' ἄλλο

μηδὲν πέρσαι, ἤγουν καταστρέψαι, πρότερον δηλονότι. θνήσκων γὰρ ἄν, ἤγουν, εἰ ἔθνησκον γάρ, οὐ μήποτε ἂν ἐφυλάχθην ἐπί τινι τοιούτῳ δεινῷ κακῷ.

1463. ΑΙΝ ΟΥ ΠΟΘ'. τὸ πᾶν τοιοῦτον. ὧν χωρὶς οὔποτε ἐστάθη ἐμοῦ τοῦ ἀνδρὸς βορᾶς, ἤγουν τροφῆς, τράπεζα. ἤγουν χωρὶς τούτων οὔποτε ἐστάθη μοι τροφῆς τράπεζα. τὸ ΧΩΡΙΣ καὶ τὸ ΑΝΕΥ ἐκ παραλλήλου.

1466. ΜΕΛΕΣΘΑΙ, ἤγουν μέλειν. τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ, θέλησον μέλειν σοι, φροντίδα εἶναί σοι.

1468. ΙΘ' Ω 'ΝΑΞ, ἄγε, ὦ ἄναξ. ποίησον δηλονότι ὃ αἰτῶ.

1476. Ο ΠΟΡΣΥΝΑΣ, ὁ παρασχών.

1478. ΤΗΣΔΕ ΤΗΣ ΟΔΟΥ. καί σε ἕνεκα ταύτης τῆς ὁδοῦ, ἧς ἔπεμψας δηλονότι τὰς κόρας.

1482. ΑΙ ΤΟΥ ΦΥΤΟΥΡΓΟΥ. αἳ χεῖρες τοῦ πατρὸς, τοῦ φύσαντος ὑμᾶς, οὕτως ὁρᾶν, ἤγουν τυφλώττειν, προὐξένησαν τὰ πρότερον λαμπρὰ ὄμματα. ΠΡΟΥΞΕΝΗΣΑΝ, εἰργάσαντο, αἴτιοι ἐγένοντο.

1484. ΟΣ ΥΜΙΝ. ὃς ὑμῶν πατὴρ ἐφάνθην, ὦ τέκνα, ὅθεν αὐτὸς ἐσπάρην, οὔτε ὁρῶν οὔτε ἱστορῶν.

1488. ΧΡΕΩΝ, χρέος ἐστὶν, ἤγουν ἀνάγκη.

1489. ΠΟΙΑΣ ΓΑΡ ΑΣΤΩΝ. εἰς ποίας γὰρ ἀστῶν ὁμιλίας ἥξετε, εἰς ποίας ἑορτὰς, ὅθεν οὐκ ἐπανήξετε πρὸς τὸν οἶκον κεκλαυμέναι ἀντὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεωρίας τέρψεως;

1492. ΑΚΜΑΣ, καιρόν. ΤΙΣ ΠΑΡΑΡΡΙΨΕΙ. τίς λαμβάνων ὑμᾶς εἰς γυναῖκας, ὦ τέκνα, παρόψεται τοιαῦτα ὀνείδη, ἃ γονεῦσιν ὑμῶν, καὶ ὑμῖν ὁμοῦ ἔσται δηλήματα, ἤγουν βλάβαι, ἀτιμίαι;

1497. ΗΡΟΣΕΝ. τῇ τεκούσῃ ἐμίγη, ἀφ' ἧς αὐτὸς ἐγεννήθη.

1500. ΤΟΙΑΥΤ'. τοιούτους ὀνειδισμοὺς ὀνειδιεῖσθε. ΤΙΣ ΓΑΜΕΙ. τίς εἰς γάμον λήψεται; ΧΕΡΣΟΥΣ, παρθένους.

1506. ΕΓΓΕΝΕΙΣ, προσηκούσας σοι κατὰ γένος.

1508. ΤΗΛΙΚΑΣΔ', τοσαύτας τὴν ἡλικίαν, ἤγουν μικράς. ΟΣΟΝ ΤΟ ΣΟΝ ΜΕΡΟΣ, ὅσον ἥκει εἰς τὸ σὸν μέρος.

1510. ΞΥΝΝΕΥΣΟΝ. ἀντὶ τοῦ κατανεύσας ψαῦσον, αὐτῶν δηλονότι, τῇ σῇ χειρί.

1512. τὸ ΕΥΧΕΣΘΕ παθητικῶς κεῖται, ἤτοι εὐχῆς τυγχάνετε ὑπ' ἐμοῦ.

1513. ΟΥ ΚΑΙΡΟΣ, ἕως οὗ εὐτυχεῖτε.

1515. ΑΛΙΣ. ἀρκούντως ἔχει τὸ πρᾶγμα.

1516. ΚΑΙΡΩι. καιρὸς κατὰ Ἀριστοτέλην, ὁ δέων χρόνος, τουτέστιν ἐπιτηδεία ὥρα τοῦ ποιῆσαί τι.

1517. ΕΦ' ΟΙΣ ΟΥΝ ΕΙΜΙ, ἤγουν ἐφ' οἷς ἔχω τὴν ἐμαυτοῦ διάνοιαν.

1522. ΕΛΗι, ἀφέλῃ, ἀπ' ἐμοῦ λάβῃς.

1523. ΞΥΝΕΣΠΕΤΟ, συνήνεγκε, συμφέροντα ἦν.

1525. ΗιΔΗ, ἀντὶ τοῦ ἔγνω. ΟΣΤΙΣ ΟΥ ΖΗΛΩι. ὅστις, κράτιστος ἦν δηλονότι, οὐκ ἐπὶ εὐδαιμονίᾳ πολιτῶν καὶ εὐτυχίαις θαῤῥῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ, ἑαυτοῦ δηλονότι, ἀρετῇ.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΔΑ.

7. ΣΤΕΡΓΕΙΝ, ὑπομένειν τὰ δυστυχῆ.

75. ΩΣ ΝΥΝ ΜΗ ΣΦΑΛΗιΣ, πῶς νῦν οὐ μὴ σφαλήσῃ.

97. ΠΤΕΡΟΝ. ἢ οἰωνὸς, ἢ πτέρωσις τῆς ἐμῆς διανοίας.

99. ΑΝΤΕΚΥΡΣ', ἐνέτυχον.

101. ΑΣΚΕΠΑΡΝΟΝ, ἄξεστον.

139. ΤΟ ΦΑΤΙΖΟΜΕΝΟΝ, τὸ φραζόμενον, τὸ παροιμιῶδες.

148. ΣΜΙΚΡΟΙΣ αἰτήμασι.

153. ΑΛΛ' ΟΥ ΜΑΝ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγὼ, φησὶν, αἰτιατέος εἴην, ὡς μὴ προμηνύσας σοι μὴ εἰσελθεῖν εἰς τόδε τὸ ἱερόν.

164. ΠΟΛΛΑ ΚΕΛΕΥΘΟΣ. πολλά ἐστι τὰ κωλύοντά σοι προσμένειν, καὶ ἵστασθαι ἐν τῷ ἄλσει.

168. ΙΝΑ ΠΑΣΙ ΝΟΜΟΣ, ἐν τοῖς βατοῖς γενόμενος, φώνει.

362. ΣΤΡΟΦΗΝ, διαγωγήν.

381. Η ΠΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΝ ΒΙΒΩΝ. εἰ μηδέτερον αὐτῷ προχωρήσει, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνυψῶσαι τὴν ἔριν.

489. ΑΠΥΣΤΑ. ἡσύχως δηλονότι.

495. ΟΔΩΤΑ, ἀνυστὰ, εὐωδωμένα.

505. ΤΟΥΚΕΙΘΕΝ. κατὰ τὸ ἐκεῖθεν τοῦ ἄλσους.

515. ΠΡΟΣ ΞΕΝΙΑΣ. γράφεται μὴ προξενίας τὰς σάς.

555. ΣΚΕΥΗ, στολή.

558. ΠΡΟΣΤΡΟΠΗΝ, βοήθειαν, ὠφέλειαν.

574. ΔΙΕΡΧΕΤΑΙ. γράφεται διοίχεται.

655. ΟΚΝΟΥΝΤ' ΑΝΑΓΚΗ, διδάσκειν δηλονότι.

786. ΑΝΑΤΟΣ. γράφεται ἄναιτος, ἤτοι ἀναίτιος, ἀζήμιος.

794. ΣΤΟΜΩΣΙΝ, δεινότητα.

799. ΖΩιΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ ζώημεν.

864. ΑΙΔΕ ΔΑΙΜΟΝΕΣ. αἱ δαίμονες τῆσδε τῆς γῆς μὴ θεῖέν με ἄφωνον ΑΡΑΣ, ἤγουν εἰς τὸ μὴ καταράσασθαί σοι.

1044. ΕΙΗΝ. εἴθ' εἴην ὅπου αἱ συμβολαὶ γενήσονται. ὑπολαμβάνουσι γὰρ ὅτι οὐ ψιλὸς ὁ Κρέων παραγέγονεν. ΛΑΜΠΑΣΙΝ ΑΚΤΑΙΣ, Ελευσῖνι. διὰ τὰς ἐν μυστηρίοις λαμπάδας. ΚΛΗιΣ. ἐπεὶ ἄῤῥητα τὰ μυστήρια, καὶ καθάπερ κλεισὶ κατείληπται.

1059. ΗΠΟΥ. ὁ νοῦς· ἄρ' ἐπὶ τὸν ἕσπερον χῶρον τῆς λείας πέτρας προσπελάζουσιν; ΟΙΑΤΙΔΟΣ. Οἴη, δῆμος Αττικῆς.

1076. ΤΑΧ' ΑΝ ΔΩΣΕΙΝ. τάχα, φησὶν, ἐνδώσει ὁ Κρέων τὴν τὰ πολλὰ δεινὰ τλᾶσαν παρθένον, ὅ ἐστι τὴν Αντιγόνην.

1094. ΣΤΕΡΓΩ, προσίεμαι. ἔστι δὲ ἴσον τῷ προσκαλοῦμαι.

1160. ΤΩι ΘΑΚΗΜΑΤΙ, τῇ ἱκετείᾳ.

1171. Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ, ὁ ἱκέτης, ὁ προστατῶν τῶν ναῶν.

1172. ΨΕΞΑΙΜΙ, καταφρονήσαιμι.

1199. ΟΥ ΒΙΑΙΑ ΤΑΝΘΥΜΗΜΑΤΑ, οὐκ ἀπόκρυφα τὰ παραδείγματα.

1200. ΟΜΜΑΤΩΝ ΤΗΤΩΜΕΝΟΣ. περὶ τῆς πηρώσεως λέγει. τῆς δὲ ἄγαν ὀργῆς αὐτὸν ἀποτρέπειν βούλεται. ΤΙΝΕΙΝ, ἀμύνασθαι.

1207. ΚΡΑΤΕΙΤΩ, ὥστε ἀπὸ τῶν ἐνταῦθά με μεταστῆσαι.

1248. ΝΥΧΙΑΝ, ἤτοι ἀρκτῴων· ἢ τῶν κατὰ τὸ μεσονύκτιον. ἀνάλογα γὰρ ἄμφω. ἴσως διὰ τὰ Ριπαῖα ὄρη, βόρεια ὄντα περὶ τὴν Σαρματίαν.

1277. ΔΥΣΠΡΟΣΟΙΣΤΟΝ, ἤτοι δυσπρόσιτον.

1407. ΜΗ ΤΟΙ ΜΕ. τὸ ἑξῆς· μὴ ἀτιμάσητέ με, πρὸς θεῶν, ἐὰν αἱ ἀραὶ τελεσθῶσι τοῦ πατρὸς, καί τις ὑμῖν ἐς δόμους νόστος γένηται.

1422. ΠΡΕΣΒΕΥΟΝΤ' ΕΜΕ, πρεσβύτερον ὄντα.

1427. ΤΙΣ ΔΕ ΤΟΛΜΗΣΕΙ. τίς τῶν Αργείων τολμήσει ἀκολουθῆσαί σοι, τὰς ἀρὰς ἀκούσας; πρὸς ὃ Πολυνείκης φησὶν ὅτι, οὐκ ἀγγελοῦμεν αὐτοῖς τὰς ἀράς.

1460. ΑΞΕΤΑΙ, κομίσει.

1481. ΑΦΕΓΓΕΣ, ἄῤῥητον, δεινόν.

1608. ΟΥΔ' ΑΝΙΕΣΑΝ, οὐδ' ἔπαυον.

1621. ΑΥΓΔΗΝ, μετὰ λυγμοῦ, ἤτοι κωκυμάτων.

1659. ΕΞΕΠΡΑΞΕΝ, διεπράξατο, ἀνεῖλε.

1678. ΩΣ ΜΑΛΙΣΤ' ΑΝ ΕΙ ΠΟΘΩι ΛΑΒΟΙΣ. ὡς ἂν ἐπιποθήσαις τὸν τρόπον τῆς τελευτῆς μαθεῖν. ΤΙ ΓΑΡ; πρὸς τὸ ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΜΕΝ ΕΙΚΑΣΑΙ ἀπήντησεν.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ.

10. ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ, Πολυνείκην.

20. ΚΑΛΧΑΙΝΟΥΣΑ, κρύπτουσα.

30. ΕΙΣΟΡΩΣΙ ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΒΟΡΑΣ, ἤγουν τίς αὐτοῖς βορὰν χαρίσεται. ἢ τὸ πρὸς χάριν ἀντὶ τοῦ πρὸς ἡδονήν.

39. ΤΙ ΠΡΟΣΘΕΙΜΗΝ ΠΛΕΟΝ; ὥσπερ εἰ λέγοι, μηδὲν προσθείμην.

41. ΕΙ ΞΥΜΠΟΝΗΣΕΙΣ ἐμοὶ δηλονότι.

42. ΠΟΙΟΝ ΤΙ ΚΙΝΔΥΝΕΥΜΑ ξυμπονήσω σοι;

43. ΞΥΝ ΤΗιΔΕ, τῇ ἐμῇ. ΚΟΥΦΙΕΙΣ, βαστάσεις καὶ θάψεις.

47. Ω ΣΧΕΤΛΙΑ, νοεῖς θάπτειν, Κρέοντος ἀντειπόντος, ἤτοι ἀπηγορευκότος;

51. ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΦΩΡΩΝ, ἐμφανεστάτων. καὶ ἃ ἐφώρασεν αὐτὸς, καὶ εἰς ἃ ἐφωράθη.

53. ΔΙΠΛΟΥΝ ΠΑΘΟΣ. ἤγουν φόνος πατρὸς, ἓν πάθος· τὴν δὲ μητέρα πεπνίχθαι, ἕτερον. γράφεται καὶ ΔΙΠΛΟΥΝ ΕΠΟΣ, ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ μήτηρ καὶ γυνὴ ἦν.

56. ΑΥΤΟΚΤΕΝΟΥΝΤΕ, αὐτοὶ ἑαυτοὺς φονεύειν σπεύδοντες. ἡ γὰρ κατ' ἀλλήλων ὁρμὴ, καθ' ἑαυτῶν ἦν. τῆς γὰρ αὐτῆς φύσεως ἦσαν, ἀδελφοὶ τυγχάνοντες.

59. ΝΟΜΟΥ, τοῦ περὶ τῆς ταφῆς ὄντος, ἢ τοῦ ὀφειλομένου παρὰ τῶν οἰκείων πρὸς τοὺς συγγενεῖς γενέσθαι.

60. ΠΑΡΕΞΙΜΕΝ, παρεξέλθωμεν, καὶ ἀθετήσομεν.

66. ΤΑΔΕ. ἤτοι τὸ μὴ θάπτειν.

67. ΤΟΙΣ ΕΝ ΤΕΛΕΙ ΒΕΒΩΣΙ, ἤγουν τοῖς βασιλεῦσι. τέλος γὰρ τιμῶν ἡ βασιλεία, μεθ' ἣν οὐκ ἔστι περαιτέρω χωρῆσαι. ἰστέον δὲ, ὅτι πάντες οἱ λογοποιοὶ τοὺς ἐν τέλει βαίνοντας λέγουσι, τοὺς περὶ τὸν βασιλέα.

68. ΠΕΡΙΣΣΑ, τολμηρὰ καὶ ὑπὲρ δύναμιν.

78. ΟΥΚ ΑΤΙΜΑ, τὰ τῶν θεῶν.

79. ΒΙΑι, ἀνάγκῃ, ἢ ἀκουσιότητι τῶν πολιτῶν.

114. ΣΤΕΓΑΝΟΣ, λευκαῖς καὶ λαμπραῖς ἀσπίσι πεφραγμένος.

122. ΣΤΕΦΑΝΩΜΑ, τὸν κύκλον τοῦ ἄστεος.

124. ΑΜΦΙ ΝΩΤ' ΕΤΑΘΗ, τὰ ἡμέτερα ἐπέπεσε. ΔΥΣΧΕΙΡΩΜΑ ΔΡΑΚΟΝΤΙ, δυσκατέργαστος τῷ ἐκ τῶν δράκοντος ὀδόντων πεφυκότι Καδμείῳ λαῷ.

134. ΑΝΤΙΤΥΠΑ, ἐναντίως. ΤΑΝΤΑΛΩΘΕΙΣ, κολασθεὶς, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κολαζομένου Ταντάλου.

139. ΕΠΕΝΩΜΑ ΣΤΥΦΕΛΙΖΩΝ, ἐπέφερε ταράσσων.

143. ΤΡΟΠΑΙΩι, τῷ τροπὴν αὐτῶν ποιήσαντι Διΐ. ἡμεῖς γὰρ σκυλεύσαντες αὐτοὺς, ἀνεθήκαμεν αὐτῷ τὰ ὅπλα αὐτῶν.

154. ΑΡΧΟΙ, ἀρχέτω τῆς ἡμῶν χορείας.

158. ΕΡΕΣΣΩΝ, ἀναλογιζόμενος, στρέφων. ΛΕΣΧΗΝ, βουλήν.

164. ΠΟΜΠΟΙΣΙΝ, κήρυξιν. ΕΣΤΕΙΛΑ, μετεκαλεσάμην.

170. ΟΤ' ΟΥΝ, ἐπεί.

190. ΟΡΘΗΣ, εὐτυχοῦς καὶ σωζομένης.

196. ΕΦΑΓΝΙΣΑΙ, ἐπὶ τῷ τάφῳ ὁσίως ποιῆσαι.

198. ΛΕΓΩ. τοῦτο τὸ λέγω πρὸς τὸ ἐκκεκηρύχθαι συναπτέον.

208. ΠΡΟΕΞΟΥΣ' ΟΙ ΚΑΚΟΙ ΤΩΝ ΕΝΔΙΚΩΝ, ἕξουσι πρὸ τῶν δικαίων. ἐνταῦθα γὰρ τὴν πρὸ σύναπτε.

218. ΑΛΛΟ. οἱ μεγαλογραφοῦντες τὸ ΑΛΛΟ, μεγάλως ἀγνοοῦντες ληρεῖν παρ' ἄλλων ἀκούουσιν.

221. Ο ΜΙΣΘΟΣ. ὁ μισθὸς τῆς ἀπειθείας, τὸ θανεῖν. ΥΠ' ΕΛΠΙΔΩΝ. ἐλπίζουσι γὰρ, ὡς ἴσως ἂν λάθοιεν. ΔΙΩΛΕΣΕΝ. φωραθέντων τῶν πανούργων.

223. ΟΠΩΣ, ὅτι. ΔΥΣΠΝΟΥΣ, ἀσθμαίνων.

230. ΑΛΓΥΝΗι, λυπηθήσῃ τιμωρηθείς. ΕΛΙΣΣΩΝ, κατὰ νοῦν στρέφων.
233. ΕΝΙΚΗΣΕΝ, ἄριστον ἐφάνη.
234. ΤΟ ΜΗΔΕΝ, ὅπερ αὐτὸς οὐκ ἀποδέχῃ.
247. ΚΑἈΦΑΓΙΣΤΕΥΣΑΣ, περὶ ἐκεῖνον καθοσιώσας.
251. ΕΠΗΜΑΞΕΥΜΕΝΗ, τετριμμένη.
253. ΟΠΩΣ, ἐπεί. Ο ΠΡΩΤΟΣ, ὃν κατ᾽ ἀρχὰς προὐβαλόμεθα φυλάσσειν.
262. ΕΙΣ ΗΝ ΕΚΑΣΤΟΣ, ἐν ταῖς τῶν ἄλλων ὑπονοίαις.
275. Τ'ΑΓΑΘΟΝ, κατ᾽ εἰρώνειαν.
281. ΑΝΟΥΣ ΤΕ ΚΑΙ ΓΕΡΩΝ. οὐ γὰρ προσήκει τοῖς γέρουσι μωραίνειν.
285. ΕΚΡΥΠΤΟΝ, ἐν τάφῳ. ΑΜΦΙΚΙΟΝΑΣ, τοὺς ἐν κύκλῳ κίοσι περιειλημμένους.
287. ΝΟΜΟΥΣ, τοὺς περὶ τὰς θυσίας ὕμνους. ΔΙΑΣΚΕΔΩΝ, συγχύσων.
292. ΛΟΦΟΝ, τὸν τράχηλον. ΣΤΕΡΓΕΙΝ ΕΜΕ, ὑπομένειν ἐμὲ, ἤγουν ἃ ἐγὼ θεσπίζω.
297. ΕΞΑΝΙΣΤΗΣΙΝ, ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ἐξελαυνομένους. ἢ ἐξάγει εἰς ἐμπορίας.
317. ΕΝ ΤΟΙΣΙΝ ΩΣΙΝ. ἐπιπολαίως λυπῇ, ἢ εἰς βάθος;
319. Σ᾽ ΑΝΙΑι ΤΑΣ ΦΡΕΝΑΣ. μέρος καὶ ὅλον.
324. ΚΟΜΨΕΥΕ, σεμνολόγει γνωματεύων.
326. ΤΑ ΔΕΙΛΑ, τὰ κακὰ καὶ ἀπρεπῆ.
332. ΔΕΙΝΑ, σοφὰ καὶ πανοῦργα. ΔΕΙΝΟΤΕΡΟΝ, σοφώτερον.
336. ΠΕΡΙΒΡΥΧΙΟΙΣΙ, περισσῶς ἢ κύκλῳ ἠχοῦσι.
341. ΙΠΠΕΙΩι ΓΕΝΕΙ. οὐ γὰρ μόνον βουσὶν, ἀλλὰ καὶ ἵπποις ἐν ἑτέροις τόποις ἀροῦσιν, ὥσπερ καὶ ἀλοῦσιν. ΠΟΛΕΥΟΝ, στρέφον, βωλοκοποῦν.
343. ΚΟΥΦΟΝΟΩΝ, κούφως καὶ ταχέως φερομένων.
348. ΠΕΡΙΦΡΑΔΗΣ, σοφὸς καὶ περίνους.
354. ΦΘΕΓΜΑ, τὴν ῥητορικήν. ΗΝΕΜΟΕΝ ΦΡΟΝΗΜΑ, τὴν φιλοσοφίαν, τὴν, ἀέρος δίκην, τοῖς πολλοῖς ἀκατάληπτον. ΑΣΤΥΝΟΜΟΥΣ ΟΡΓΑΣ, τὰς ἐν τῇ πόλει τῶν νόμων δίκας. ΕΔΙΔΑΞΑΤΟ, ἐφεῦρεν. χρῶνται δὲ οἱ ῥήτορες αὐτῷ ἀντὶ τοῦ, εἰς διδασκάλου ἔπεμψε.
357. ΔΥΣΑΥΛΩΝ, εἰς οὓς δυσκόλως αὐλίζεταί τις. ΠΑΓΩΝ, χαλάζης, χιόνος, ὑετοῦ, πάχνης. τὸ δὲ ΑΙΘΡΙΑ, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς οἴκου.
359. ΠΑΝΤΟΠΟΡΟΣ, παμμήχανος. ΕΠ᾽ ΟΥΔΕΝ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ. ἃ γὰρ ὕστερον βλάψει αὐτὸν, προασφαλίζεται.
364. ΞΥΜΠΕΦΡΑΣΤΑΙ, κατενόησε καὶ ἐφεῦρε.
368. ΠΑΡΕΙΡΩΝ, ὁ φυλάττων τοὺς ἐν τῇ γῇ ὄντας νόμους, καὶ τὴν θείαν δίκην σεβόμενος. ΕΝΟΡΚΟΝ δὲ λέγει τὴν δίκην, ἣν εἰς ὅρκον πάντες προβαλλόμεθα.
372. ΤΟΛΜΑΣ, ἀναιδείας καὶ κακογνωμοσύνης.
374. ΠΑΡΕΣΤΙΟΣ, σύνοικος. ΙΣΟΝ ΦΡΟΝΩΝ. ὅμοιον ἐμοί. ὁμοδίαιτος. ΤΑΔ᾽ ΕΡΔΕΙ, τὰ περὶ τῆς ταφῆς.
386. ΑΨΟΡΡΟΣ, ὀπισθόρμητος.
387. ΞΥΜΜΕΤΡΟΣ, μετρία καὶ συμφέρουσα. ἤγουν τί παρὰ τὰ πρόσθεν νέον γέγονε καλόν;
389. ΨΕΥΔΕΙ. ψευδοποιεῖ ἡ ἐπελθοῦσα διάνοια τὴν πρόσθεν γνώμην.
390. ΣΧΟΛΗι, οὐδαμῶς.
391. ΤΟΤΕ, ὅτε τὴν ταφὴν ἐμήνυον.
392. ΕΚΤΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡ᾽ ΕΛΠΙΔΑΣ. τὸ ἐκτὸς καὶ τὸ παρὰ ἐκ παραλλήλου.
430. ΕΥΚΡΟΤΗΤΟΥ, σφυρηλάτου.
431. ΤΡΙΣΠΟΝΔΟΙΣΙ. μέλιτι, γάλακτι, οἴνῳ.
436. ΗΔΕΩΣ ΕΜΟΙΓΕ. ὡμολόγει δηλονότι.
454. ΑΓΡΑΠΤΑ, τὰ τετυπωμένα καὶ νενομοθετημένα. παρ᾽ ὅσον οἱ περὶ τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν νόμοι ἄγραφοί εἰσιν.
485. ΑΝΑΤΕΙ, χωρὶς βλάβης.
487. ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ ΗΜΙΝ. ἤγουν καὶ πάσης ἡμῖν συγγενείας, ἧς συνοχεύς ἐστι Ζεύς. ἢ γνησιωτέρας τοῦ Ζηνὸς, ὄντος πάντα ἡμῖν.

509. ΥΠΙΛΛΟΥΣΙ, συγκλείουσι.

514. ΔΥΣΣΕΒΗ ΧΑΡΙΝ. δι' ὧν Πολυνείκην θάπτεις.

515. ΟΥ ΜΑΡΤΥΡΗΣΕΙ ΤΑΥΘ', ὅτι δυσσεβὲς ἡγεῖται τὸ θάπτειν με Πολυνείκην.

535. ΕΞΟΜΗι, ἀπαρνήσῃ μεθ' ὅρκου.

545. ΑΓΝΙΣΑΙ, καθοσιῶσαι καὶ τιμῆσαι.

546. ΚΙΟΝΑ, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ κοινῶς.

548. ΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗι, στερηθείσῃ.

549. ΚΗΔΕΜΩΝ, φροντιστής. τὰ γὰρ αὐτοῦ θεσπίσματα περὶ πλείονος τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν πεποίηκας τιμῆς.

552. ΑΛΛΑ ΝΥΝ, εἰ καὶ μὴ πρώην.

554. ΑΜΠΛΑΚΩ ΤΟΥ ΣΟΥ ΜΟΡΟΥ, ἁμαρτήσω τοῦ σὺν σοὶ θανεῖν.

558. Η 'ΞΑΜΑΡΤΙΑ, ἡ ἀποτυχία τῆς ταφῆς. ὥσπερ γὰρ ἐγὼ ταύτην οὐκ ἔπραξα, οὕτω καὶ σὺ ποιήσασα ταύτην καὶ γνωσθεῖσα, οὐδὲν πλέον ἐποίησας.

563. ΟΣ ΑΝ ΒΛΑΣΤΗι, ὃς ἐκ γεννήσεως ἐστί.

565. ΞΥΝ ΚΑΚΟΙΣ, ἤτοι τῇ ἀδελφῇ.

567. ΑΛΛ' ΗΔΕ. ἀλλὰ μέν τοι μὴ λέγε τὸ ΗΔΕ.

570. ΗΡΜΟΣΜΕΝΑ, ἁρμόδια καὶ προσήκοντα.

571. οὐ βούλομαι κακαῖς γυναιξὶ τοὺς παῖδας ἁρμόζειν.

577. ΜΗ ΤΡΙΒΑΣ ΕΤ'. μὴ ἀργίας ἔτι ποίει.

579. ΜΗΔ' ΑΝΕΙΜΕΝΑΣ, μηδ' ἐλευθέρας καὶ ἀπολελυμένας, ἀλλὰ δεσμίους.

589. ΥΦΑΛΟΝ, τὸ ὑποκάτω τῆς ἁλός.

605. ΥΠΕΡΒΑΣΙΑ, ὑπερφρόνησις.

606. ΑΙΡΕΙ, κατισχύει. ΑΚΑΜΑΤΟΙ ΜΗΝΕΣ. οὐδὲ αἱροῦσι ἀκατάπαυστοι θεῶν μῆνες. ἤγουν οὐδ' ὑπὸ χρόνου κυριεύεται.

608. ΑΓΗΡΩι, ἀϊδίῳ, διηνεκεῖ. γράφεται καὶ ΑΓΗΡΩΣ πρὸς τὸ ΔΥΝΑΣΤΑΣ, ἤγουν δεσπότης οὐχ ὑπὸ χρόνου γηράσκων.

610. ΜΑΡΜΑΡΟΕΣΣΑΝ, φαεινοτάτην.

612. ΕΠΑΡΚΕΣΕΙ. λάμβανε τὴν ΕΠΙ ἀπὸ τοῦ ἐπαρκέσει ἐνταῦθα, ἤγουν ἐπί τε τὰ ἔπειτα καὶ ἐπὶ τὸ μέλλον.

614. ΠΑΜΠΟΛΙΣ, πάγκοσμος.

615. ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΟΣ, ἡ πολλοὺς πλανῶσα.

618. ΕΙΔΟΤΙ Δ' ΟΥΔΕΝ. οὐδεὶς οἶδεν, ἃ αὐτὸν καταλήψεται, πρὶν βλάβῃ καὶ πάθει λυπηρῷ πόδα τις ἐμβάλῃ, προσαρμόσῃ,

620. ΕΚ ΤΟΥ. ἐκ τινὸς τῶν παλαιῶν σοφῶν. ΠΕΦΑΝΤΑΙ, ἐφάνη, ἐξηνέχθη.

635. ΣΟΣ ΕΙΜΙ. ἤγουν τῷ σῷ θελήματι ὑπείκω. καὶ σὺ τὰ βέλτιστα ἐμοὶ καὶ λυσιτελοῦντα διανοούμενος ἀπευθύνεις.

639. ναὶ καλῶς λέγεις. ΟΥΤΩ ΓΑΡ—

640. ΠΑΝΤ' ΟΠΙΣΘΕΝ ΕΣΤΑΝΑΙ, ἤγουν κατὰ πάντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκολουθεῖν γνώμῃ. ἐπεὶ δὲ ὁ ἀκολουθῶν ὄπισθεν ἵσταται, ὄπισθεν ἑστάναι τῆς πατρῴας γνώμης εἶπεν.

644. ΕΞ ΙΣΟΥ ΠΑΤΡΙ, ὥσπερ ὁ πατὴρ τιμᾷ τὸν φίλον. ἢ ὥσπερ τὸν πατέρα τιμῶσι.

645. ΑΝΩΦΕΛΗΤΑ, μὴ παρέχοντα αὐτῷ ὠφέλειαν.

646. ΠΟΝΟΥΣ, λύπας.

657. ΨΕΥΔΗ. ἐκήρυξα γὰρ τὸν ἅλοντα θάπτειν τεθνήξεσθαι.

658. ΕΦΥΜΝΕΙΤΩ, ἐπιβοάτω, προβαλλέσθω. ΞΥΝΑΙΜΟΝ, τὸν ἔφορον τῆς συγγενείας.

660. ΚΑΡΤΑ ΤΟΥΣ. λίαν ἀκόσμους θρέψω τοὺς ἔξω γένους.

662. ΧΡΗΣΤΟΣ. ἤγουν τὰ δίκαια ποιῶν.

666. ΣΤΗΣΕΙΕ, ἄρχοντα ἑαυτῇ.

668. ΤΟΥΤΟΝ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ, τὸν κλύοντα τοῦ ὑπὸ τῆς πόλεως σταθέντος ἄρχοντος.

675. ΚΑΤΑΡΡΗΓΝΥΣΙ, ἐξαίφνης ποιεῖ. ΟΡΘΟΥΜΕΝΩΝ, ἀρχομένων ὀρθῶς. ΤΑ ΠΟΛΛΑ, κατὰ πολύ. ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ, ἡ πρὸς τὸν ἄρχοντα ὑπακοή.

677. ΤΟΙΣ ΚΟΣΜΟΥΜΕΝΟΙΣ, τοῖς κοσμίως ἀρχομένοις.

687. ΧΑἈΤΕΡΩι, οὐ μόνον ἐμοί. ΚΑΛΩΣ ΕΧΟΝ, τοῦτο, τὸ μὴ τοῖς πατράσιν ἀντ-αίρειν.

690. ΔΕΙΝΟΝ, φοβερόν. ΛΟΓΟΙΣ, ἐν λόγοις.

692. ΥΠΟ ΣΚΟΤΟΥ, κρύφα, κεκρυμμένως.

699. ΧΡΥΣΗΣ, λαμπρᾶς, ὑπερβολικῆς.

700. ΕΡΕΜΝΗ, κεκρυμμένη. ΕΠΕΡΧΕΤΑΙ παρὰ τῶν πολιτῶν.

703. ΘΑΛΛΟΝΤΟΣ, εὐτυχοῦντος. Η ΤΙ ΠΡΟΣ ΠΑΙΔΩΝ ΠΑΤΡΙ. ἤγουν οὐδὲ ὁ πατὴρ μείζονα ἄλλην χάριν παρὰ τῶν παίδων δέχεται, ἢ εὐτυχοῦντας τούτους ὁρῶν.

715. ΠΟΔΑ, τὸ τοῦ ἱστίου σχοινίον. ΥΠΕΙΚΕΙ, ὑποχαλᾷ, ἐνδίδωσι τῇ φορᾷ τοῦ πνεύματος. τὸ ΥΠΤΙΟΙΣ λέγει, ἐπειδὴ οἱ τὰς κώπας ἐλαύνοντες, πρηνεῖς νεύοντες ἐλαύνουσιν· ἀνατραπείσης οὖν τῆς νεὼς, ἐξαίφνης ὕπτιοι γίγνονται.

718. ΕΙΚΕ, ὑποχάλα.

721. ΦΥΝΑΙ, ἐκ φύσεως εἶναι.

726. ΤΗΛΙΚΟΙΔΕ, οἱ γέροντες. ΤΗΛΙΚΟΥΔΕ, νέου.

728. ΜΗΔΕΝ διδάχθητι ΤΟ ΜΗ ΔΙΚΑΙΟΝ.

739. ΚΑΛΩΣ, κατ᾿ εἰρώνειαν.

742. ΔΙΑ ΔΙΚΗΣ ΙΩΝ, δικολογήσας, ἤγουν δικαζόμενος, καὶ λόγοις ἐναντιούμενος.

744. ΤΑΣ ΕΜΑΣ ΑΡΧΑΣ ΣΕΒΩΝ, ἤγουν τῆς ἐμῆς βασιλείας ὑπερμαχῶν, οὐκ ἐῶν αὐτὴν καταφρονεῖσθαι.

745. ΠΑΤΩΝ, παραβαίνων. οὐκ ἔστι τοιοῦτον. οὐ γὰρ σέβεις τὰς σὰς ἀρχὰς, τοὺς θείους παραβαίνων νόμους. δεῖ γὰρ τὴν ἀρχὴν ἔννομον εἶναι, καὶ μὴ κατὰ θεῶν φέρεσθαι.

746. ΥΣΤΕΡΟΝ, ἔλαττον.

751. ΟΛΕΙ ΤΙΝΑ, ἤγουν ἐμέ.

756. ΔΟΥΛΕΥΜΑ, ἀνδράποδον. ΜΗ ΚΩΤΙΛΛΕ ΜΕ. μὴ ἀπάτα με, λέγων ὑπὲρ αὐτῆς ἐμοὶ δυσχεραίνειν τὴν πόλιν.

758. ΑΛΗΘΕΣ; κατ᾿ εἰρώνειαν. ΤΟΝΔ᾿ ΟΛΥΜΠΟΝ. λείπει ΜΑ.

814. ΕΠΙΝΥΜΦΙΔΙΟΣ, ὁ πρέπων ἐπὶ τοὺς νυμφίους ᾄδεσθαι. ΝΥΜΦΕΥΣΩ, νυμφευθήσομαι.

817. ΚΛΕΙΝΗ. ἐπεὶ ἀδίκως καὶ παρὰ καιρὸν θνήσκεις. ΚΕΥΘΟΣ, τὸ ὄρυγμα, ἔνθα κρυβεῖσα εἰς Αιδην ἀφίξῃ.

819. ΦΘΙΝΑΣΙ, φθαρτικαῖς.

827. ΚΑΙ ΝΙΝ ΟΜΒΡΩι. τουτέστι, λιθωθεῖσα ὄμβρῳ καὶ χιόνι χειμάζεται.

832. ΔΕΙΡΑΔΑΣ, τὰς τοῦ ὄρους ἐξοχάς.

834. ΘΕΟΓΕΝΝΗΣ. Τάνταλος γὰρ ὁ ταύτης πατὴρ, ἐκ Διός.

840. ΟΛΟΜΕΝΑΝ, ἀποθανοῦσαν. ΕΠΙΦΑΝΤΟΝ, ὁρωμένην καὶ ζῶσαν.

857. ΕΨΑΥΣΑΣ, ἐμνημόνευες.

859. ΤΡΙΠΟΛΙΣΤΟΝ, πολυθρύλλητον, καὶ πάνδημον δυστυχίαν, ἣν πᾶς ἐλεεῖ.

871. ΕΤ᾿ ΟΥΣΑΝ ΚΑΤΗΝΑΡΕΣ. ζῶσαν ἐφόνευσας. διὰ γὰρ τὴν σὴν ταφὴν ζῶσα κατορύττομαι.

872. ΣΕΒΕΙΝ, τοὺς θανόντας. ΚΡΑΤΟΣ, τὸ τοῦ κρατοῦντος θέσπισμα.

875. ΟΡΓΑ, ἀντὶ τῆς ὁρμῆς.

877. ΤΑΛΑΙΦΡΩΝ, ἀθλία. ΕΤΟΙΜΑΝ, πρόχειρον.

892. ΑΙΕΙΦΡΟΥΡΟΣ, ἐν ᾗ ἀεὶ διάξω φρουρουμένη.

903. ΠΕΡΙΣΤΕΛΛΟΥΣΑ, ἐνταφιάζουσα, ΑΡΝΥΜΑΙ, λαμβάνω.

923. ΑΥΔΑΝ, ἐπικαλεῖσθαι.

924. ΔΥΣΣΕΒΕΙΑΝ ΕΚΤΗΣΑΜΗΝ, τουτέστιν, εὐσεβῆ πράξασα ἔργα, ἀσεβὴς ἔδοξα.

929. ΑΝΕΜΩΝ, ἤγουν τῆς πρὶν ὑπεροψίας καὶ τύφου. ΡΙΠΑΙ, ὁρμαὶ, κινήσεις. τὸ ΑΝΕΜΩΝ πρὸς τὸ ΨΥΧΗΣ σύναπτε, ἵν᾿ ᾖ, ἔτι αὐτῇ αἱ αὐταὶ κινήσεις τῶν ἀνέμων καὶ τῆς ὑπεροψίας τῆς ψυχῆς εἰσίν.

933. ΘΑΝΑΤΟΥ ΕΓΓΥΤΑΤΩ ΑΦΙΚΤΑΙ, θάνατον ἀπειλεῖ.

935. ΟΥΔΕΝ ΠΑΡΑΜΥΘΟΥΜΑΙ αὐτὴν δηλονότι. ἤγουν, παρηγορίαν οὔ τινα δίδωμι αὐτῇ, μὴ τὰ κεκυρωμένα γενέσθαι.

972. ΕΙΔΕΝ. ἐπειδὴ ὁ Σαλμιδισσὸς ποταμὸς εἰς τὰς Βοσπορίους ἀκτὰς εἰσβάλλει, διὰ τοῦτο πρὸς αὐτὸν τὴν σύνταξιν ἀπέδωκε, τὸ ΕΙΔΕΝ.

974. ΑΛΑΣΤΟΡΟΙΣΙΝ. δέον εἰπεῖν ἀλαστόρως, ἀλαστόροις εἶπε πρὸς τὸ κύκλοις. ΑΙΜΑΤΗΡΑΙΣ ΧΕΙΡΕΣΣΙ, ἀντὶ τοῦ, χερσὶ ξίφη ἐχούσαις αἱματηρά.

982. ΑΝΤΑΣ', ὑπῆρξε.

987. ΕΣΧΟΝ, ἐπέθεντο. ἤγουν, καὶ ταύτην τὸ μεμοιρασμένον κατέσχεν.

988. ΗΚΟΜΕΝ, ἐγώ τε καὶ ὁ ἐμὸς παῖς.

993. ΑΠΕΣΤΑΤΟΥΝ, ἐχωριζόμην. ἀλλ' ὅπερ ἔλεγες, ἡδέως ἐδεχόμην, ὥστε καὶ νῦν πείσομαί σοι.

996. ΒΕΒΩΣ ΕΠΙ ΞΥΡΟΥ ΤΥΧΗΣ, ἤγουν εἰς κίνδυνον καθιστάμενος.

997. ΤΟ ΣΟΝ ΦΡΙΣΣΩ ΣΤΟΜΑ. φοβοῦμαι μή τι καθ' ἡμῶν λέξῃς.

999. ΟΡΝΙΘΟΣΚΟΠΟΝ, ἐφ' οὗ καθήμενος σκοπῶ τοὺς ὄρνιθας.

1002. ΟΙΣΤΡΩι, μανίᾳ. ΒΕΒΑΡΒΑΡΩΜΕΝΩι, ἀτάκτῳ.

1003. ΣΠΩΝΤΑΣ, σπαράττοντας ἀλλήλους φονικοῖς ὄνυξι.

1004. ΡΟΙΒΔΟΣ ΟΥΚ ΑΣΗΜΟΣ. ἦχος οὐχ ἥσυχος, ἀλλὰ σφοδρὸς καὶ ψοφώδης.

1005. ΕΜΠΥΡΩΝ ΕΓΕΥΟΜΗΝ, θυμάτων ἡπτόμην.

1006. ΠΑΜΦΛΕΚΤΟΙΣΙΝ, ἐν οἷς πάντα θύματα φλέγεται.

1008. ΚΗΚΙΣ, ὑγρὰ καὶ λιπώδης ἀνάδοσις. ΕΤΗΚΕΤΟ, κατέρρει. ΚΑἸΤΥΦΕ, χωρὶς ἀνάψεως ἐκαίετο. ΚΑἸΝΕΠΤΥΕ, ἤγουν ἐξέπιπτε τῶν μηρῶν ἡ κεκαλυμμένη πιμελή.

1010. ΔΙΕΣΠΕΙΡΟΝΤΟ, ἀτάκτως εἰς ἀέρα ἐφέροντο. ΕΞΕΚΕΙΝΤΟ, ἐγυμνοῦντο.

1013. ΑΣΗΜΩΝ, κακοσήμων, ἢ ἀφ' ὧν οὐχ οἷόν τ' ἦν σημειώσασθαι.

1016. ΕΣΧΑΡΑΙ, τόποι, ὅπου τὰ θύματα καίονται.

1017. ΒΟΡΑΣ, σπαράξεως εἰς βοράν.

1049. ΤΟΥΤΟ ΠΑΓΚΟΙΝΟΝ. τὸ ΤΙΣ. ἐπειδὴ γὰρ ἀορίστως ἐλέχθη, ἕκαστος ἑαυτὸν ὑποπτεύει εἶναι.

1053. ΑΝΤΕΙΠΕΙΝ ΚΑΚΩΣ, ἐξ ἐναντίας κακολογήσειν.

1063. ΕΜΠΟΛΗΣΩΝ, κερδήσων, ἤγουν καταπείσων καὶ πρὸς τὸ σὸν θέλημα ἄξων.

1065. ΤΡΟΧΟΥΣ, περιόδους. ΑΜΙΛΛΗΤΗΡΑΣ, ὥσπερ ἐξ ἁμίλλης περιϊόντας. λέγει δὲ τὰς ἡμέρας καὶ νύκτας. περιστρέφοντος γὰρ τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἥλιον ἀεὶ, ἡμέρα καὶ νὺξ γίγνεται.

1068. ΑΝΘ' ΩΝ, διότι. ΤΩΝ ΑΝΩ, ἀπὸ τῶν ἄνω.

1107. ΜΗΔ' ΕΠ' ΑΛΛΟΙΣΙ ΤΡΕΠΟΥ, ἤγουν μὴ μεταβουλεύου.

1150. ΝΑΞΙΑΙΣ, ταῖς ἐκ Νάξου. κἀκεῖ γὰρ ἐτιμᾶτο, συμμιγεὶς Ἀριάδνῃ.

1154. ΤΟΝ ΤΑΜΙΑΝ, τὸν χορηγὸν καὶ δοτῆρα τῆς αὐτῶν μανίας.

1159. τὸ ΑΕΙ πρὸς τὸ ΟΡΘΟΙ καὶ τὸ ΚΑΤΑΡΡΕΠΕΙ συναπτέον.

1160. ΚΑΘΕΣΤΩΤΩΝ, τῶν συμβαινόντων, γινομένων. ὁποῖα ἔσται, ἢ εἰ ἀεὶ ὡσαύτως ἕξουσι. ΖΗΛΩΤΟΣ, μακαριστός.

1165. ΑΦΕΙΤΑΙ, ἀπολέλυται πάντα τὰ ποιοῦντα αὐτὸν μακαριστόν.

1169. ΤΥΡΑΝΝΟΝ, βασιλικόν.

1172. ΑΧΘΟΣ, συμφοράν.

1177. ΜΗΝΙΣΑΣ ΦΟΝΟΥ, ὀργισθεὶς ἕνεκα τοῦ φόνου τῆς Ἀντιγόνης.

1178. ΟΡΘΟΝ, ἀληθές.

1183. ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΕΠΗΣΘΟΜΗΝ. τῶν λόγων τοῦ ἀγγέλου ἤκουσα. ἔμαθον.

1186. βιαίως τὰ κλεῖθρα τῶν πυλῶν ἀνέσπασα. οὐ γὰρ ἠδυνάμην φέρειν τὴν ἀκοήν. δέον δὲ εἰπεῖν ἀνασπαστῶς, ΑΝΑΣΠΑΣΤΟΥ πρὸς τὸ ΠΥΛΗΣ εἶπεν.

1187. ΟΙΚΕΙΟΥ, τοῦ περὶ τοῦ παιδός.

1199. ΕΝΟΔΙΑΝ ΘΕΟΝ, τὴν Περσεφόνην, τὴν ἐν ταῖς τριόδοις πορευομένην. αὕτη γάρ ἐστιν ἡ Ἑκάτη, ὡς ἄλλοις τε πολλοῖς δοκεῖ, καὶ Λυκόφρονι.

1219. ΑΘΥΜΟΥ, ὀλιγοψύχου. τὸ ΕΞ πρὸς τὸ ΗΘΡΟΥΜΕΝ ἔχει τὴν δύναμιν. ΕΝ ΛΟΙΣΘΙΩι, ἐν ἐσχάτῳ τόπῳ τοῦ τάφου.

1224. ΑΠΟΙΜΩΖΟΝΤΑ, ἀποκλαιόμενον πῶς, θανούσης αὐτῆς, τοῦ ταύτης λέχους ἐστέρηται. ἢ ΦΘΟΡΑΝ ΕΥΝΗΣ λέγει τὴν ἐν Αιδου αὐτῆς οἴκησιν.

1231. ΠΑΠΤΗΝΑΣ, προσβλέψας.

1232. ΠΡΟΣΩΠΩι, τῷ ἑαυτοῦ. ΑΝΤΕΙΠΩΝ, ἀνταποκριθείς. ΞΙΦΟΥΣ ΔΙΠΛΟΥΣ ΚΝΩΔΟΝΤΑΣ, ἤτοι τὸ δίστομον ξίφος.

1234. ΗΜΠΛΑΚΕ, ἀπέτυχε.

1236. ΥΓΡΟΝ, ἐξ αἵματος. ΑΓΚΩΝ', τὸν αὐτοῦ. ΠΡΟΣΠΤΥΣΣΕΤΑΙ, περιπλέκεται.

1238. ΕΚΒΑΛΛΕΙ ΡΟΗΝ, ἐκπέμπει τῶν ῥινῶν καὶ τοῦ στόματος αἷμα πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς παρθένου.

1249. ΔΜΩΑΙΣ ΠΡΟΘΗΣΕΙΝ, δούλαις προβαλέσθαι.

1258. ΜΝΗΜ' ΕΠΙΣΗΜΟΝ, τὸ τοῦ παιδὸς σῶμα φανερόν.

1259. ΟΥΚ ΑΛΛΟΤΡΙΑΝ. αὐτὸς γὰρ αἴτιος τῷ παιδὶ τοῦ θανάτου ἐγένετο. τὸ δὲ ΕΙ ΘΕΜΙΣ ΕΙΠΕΙΝ λέγει, διότι βασιλεὺς ἦν, καὶ ᾐδεῖτο αὐτόν.

1270. ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ, τὸ δίκαιον. λέγει δὲ τὸ μὴ χρῆναι πρὸς Αντιγόνην τοιαῦτα ποιεῖν.

1279. ΠΡΟ ΧΕΙΡΩΝ ΤΑΔΕ ΦΕΡΕΙΣ, ἤτοι τὸν παῖδα. ΤΑ Δ' ΕΝ ΔΟΜΟΙΣ, τὰ ἐνεστῶτα τῆς γυναικός.

1307. ΑΝΕΠΤΑΝ, ἐξέστην, καὶ πόῤῥω ἐμαυτοῦ γέγονα. ΑΝΤΑΙΑΝ, πληγήν.

1309. ΑΜΦΙΘΗΚΤΩι, διστόμῳ. οὐ γὰρ δύναμαι φέρειν τὸ τῶν συμφορῶν πέλαγος, ὥστε θανὼν ἀναισθησίαν ἔσχον ἀεὶ τούτων.

1312. ΤΩΝΔΕ ΚΑΙ'ΚΕΙΝΩΝ, τῶν τοῦ Αἵμονος μόρων, καὶ τῶν τοῦ Μενοικέως, διότι εἴασας αὐτὸν ἀπολέσθαι, καὶ οὐκ ἐκώλυσας.

1313. ΕΠΕΣΚΗΠΤΟΥ, πρόφασιν καὶ κατηγορίαν ἐδέχου.

1315. ΟΠΩΣ, ἔπεί.

1324. ΑΓΕΤΕ Μ' ΕΚΠΟΔΩΝ. καλῶς εἶπεν ἀναχωρῆσαι. τὰ γὰρ ἐκποδὼν κακὰ, καὶ μεγάλα ὄντα, ἐλάχιστα φαίνεται· ὥσπερ οὖν ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ἐν ποσὶ καὶ μικρὰ ὄντα, μείζω φαίνεται.

1326. ΚΕΡΔΗ. τὸ ἀπαχθῆναι ἐντεῦθεν, ἵνα τῆς τούτων θέας ἀπὼν ὀλίγην ὀδύνην ἔχῃς. ΒΡΑΧΙΣΤΑ ΓΑΡ ΚΡΑΤΙΣΤΑ, ἤγουν ἔλαττον λυποῦσιν, εἰ πόῤῥω τις τούτων γένοιτο.

1335. ΟΤΟΙΣΙ, οἵστισιν, ἤγουν σοί. σὲ γὰρ ἄξιον φροντίζειν, ὅπως Εὐρυδίκη καὶ Αἵμων τεθάψεται.

1337. ΜΗ ΝΥΝ ΚΑΤΕΥΧΟΥ ΜΗΔΕΝ. μηδὲν εὔχου κατὰ τοῦ. τουτέστι τὸ θανεῖν. οὐδεὶς γὰρ αὐτὸ ἐκφευξεῖται.

1340. ΟΥΧ ΕΚΩΝ. οὐ γὰρ ᾔδειν ὡς διὰ τὸν τῆς Αντιγόνης θάνατον καὶ αὐτὸς τεθνήξῃ.

1345. ΛΕΧΡΙΑ, ἀνατετραμμένα. ἤγουν καὶ ἡ πρᾶξις καὶ ὁ νοῦς μου ἐξησθένησε.

1348. ΤΟ ΦΡΟΝΕΙΝ, τὸ φρόνιμον εἶναί τινα. ΠΡΩΤΟΝ ΥΠΑΡΧΕΙ, προτιμώτερον καὶ κρεῖττόν ἐστιν. ἡ γὰρ ἀρχὴ κρείττων τῶν μετ' αὐτὴν, ἐπειδὴ αἰτία ἐστίν.

1351. ΥΠΕΡΑΥΧΩΝ, τῶν ὑπερηφάνων.

1353. ΓΗΡΑι, ἤγουν ὕστερον.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

* 1. φασὶν Ἀθηναίους αἰτήσασθαι Σόλωνα νόμων γραφὴν, τὸν δὲ δεδιότα τὸ ἄψικορον αὐτῶν, ὅρκον αἰτῆσαι αὐτούς. ἐπέμεινε δὲ σὺν αὐτοῖς δεκαετίαν, καὶ παρευλαβούμενος, μήποτε μένοντα αὐτὸν ἀναγκάσωσι μεταθεῖναί τι τῶν νομίμων, ἀναχωρῆσαι πρὸς Λυδοὺς καὶ Κροῖσον. δεξάμενος δὲ Κροῖσος αὐτὸν, δείκνυσι πάντα τὸν πλοῦτον, καὶ στρατιώτας ἐν

ὅπλοις χρυσοῖς, βωμὸν τε Ἀπόλλωνος πάγχρυσον· καὶ καυχώμενος ἠρώτα αὐτὸν τίς αὐτοῦ πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστερος· ὁ δὲ ἔφη Κλέοβιν καὶ Βίτωνα. λυπηθεὶς δὲ ὁ βασιλεὺς ἠρώτα τὸν τὰ δεύτερα αὐτῶν φέροντα. τούτου δὲ πάλιν ἕτερον προβαλλομένου, ἠγανάκτησε Κροῖσος, ὅτι μὴ τὰ δεύτερα τῆς εὐδαιμονίας αὐτῷ δέδωκεν. ὁ δὲ Σόλων συνεὶς τὴν λύπην, ἀπεφήνατο, ὅτι τέλος δεῖ ὁρᾶν τοῦ βίου. φασὶ δὲ αὐτὸν τοτηνικαῦτα πόλεμον αἱρούμενον πρὸς Πέρσας, χρησθῆναι αὐτῷ παρὰ τοῦ θεοῦ,

Κροῖσος Αλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.

ὁ δὲ νομίσας περὶ τῆς Περσῶν ἀρχῆς αὐτὸν λέγειν, ἐπολέμησε, καὶ ἡττηθεὶς ἐν πυρὶ βέβληται ὑπὸ Κύρου· καιόμενος δὲ Σόλωνα ἐπεκαλεῖτο· Ἀπόλλων δὲ ὄμβρον ἐπιβαλὼν, ἔσβεσε τὸ πῦρ. Κύρου δὲ ἐρωτήσαντος, διηγήσατο αὐτῷ τὸ ἀπόφθεγμα τοῦ φιλοσόφου· ὅθεν θαυμάσας Κῦρος τὸ τῆς τύχης ἄδηλον, μετὰ τιμῆς ἀπέπεμψε τὸν Κροῖσον.

8. ΕΙ ΤΙΣ, ἤγουν ὡς οὐδέ τις ἄλλη.

15. ΠΡΟΣΔΕΔΕΓΜΕΝΗ, προσδοκῶσα.

27. ΚΡΙΤΟΝ, προκεκριμένον.

38. ΕΚΤΑ, ἔκτεινε.

53. ΤΟΣΟΝ, τοσοῦτον, ἤγουν ὀλίγον.

70. ΛΑΤΡΙΝ ΠΟΝΕΙΝ, ὡς λάτριν καὶ δοῦλον πονεῖν καὶ ὑπηρετεῖν τῇ Ομφάλῃ.

71. ΠΑΝ ΤΟΙΝΥΝ. πᾶν ὄνειδος ἀκούσομεν, εἰ καὶ ὑπέστη τὸ δουλεύειν τῇ Ομφάλῃ ὁ Ηρακλῆς.

73. ΠΟΥ ΔΗΤΑ. ἔλεγέ μοι, φησὶν, ὅτι ἐν Οἰχαλίᾳ τεθνήξομαι, ἢ σωθεὶς εὐδαιμονήσω τὸν ἐπίλοιπον χρόνον. ποῦ οὖν ἀγγέλλεται ἢ ζῶν εἶναι, ἢ θανών; φασὶ δὲ καὶ ἐν Θετταλίᾳ εἶναι Οἰχαλίαν. οὐδὲν οὖν ἄτοπον συνωνυμεῖν.

94. ΑΙΟΛΑ, κατάστερος. ΕΝΑΡΙΖΟΜΕΝΑ, φθειρομένη. ΚΑΡΥΞΑΙ, εἰπεῖν ἐμοί.

103. ΠΟΘΟΥΜΕΝΑι, ἀντὶ τοῦ ποθούσῃ.

120. ΑΜΠΛΑΚΗΤΟΝ, ἡμαρτημένον.

122. ΩΝ ΕΠΙΜΕΜΦΟΜΕΝΑ. περὶ δὲ ὧν, φησὶ, μεμφομένη τυγχάνεις, ἡδέα μὲν οἴσω σοι, ἐναντία δέ. σὺ μὲν γὰρ ὡς ἀποθανόντα αὐτὸν ὀδύρῃ· ἐγὼ δέ φημι μὴ χρῆναι ἀποβάλλειν τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα. οἱ γὰρ θεοὶ σώζουσιν αὐτόν. οὐδὲ γὰρ ἄλυπα τοῖς ἀνθρώποις ὁ θεὸς πεποίηκε τὰ πράγματα· ἀλλὰ συμμιγνύουσιν οἱ θεοὶ τὰ πράγματα τοῖς ἀνθρώποις ἐν πήματι καὶ χαρᾷ, καὶ στρέφουσιν ὀξέως αὐτὰ, ὥσπερ Αρκτου στροφάς. τὰς Αρκτους δὲ παρέλαβεν, ἐπεὶ διαφανεῖς τέ εἰσι, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω, ποτὲ δὲ κάτω ἑκάστη στρέφεται.

129. ΑΛΛ' ΕΠΙ ΠΗΜΑ. τὸ ἑξῆς· ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι πῆμα καὶ χαρὰ κυκλοῦσιν.

132. ΜΕΝΕΙ ΓΑΡ. ἤγουν, οὐκ ἀεὶ νύξ ἐστι τοῖς ἀνθρώποις· ἀλλὰ καὶ ἡμέρα ἔρχεται. ΚΗΡΕΣ, φθοραί. ΑΦΑΡ ΒΕΒΗΚΕ, εὐθέως ἀπέρχεται τούτων ἕκαστον.

146. ΚΛΟΝΕΙ, φθείρει, ταράττει.

195. ΚΡΙΝΕΙ, ἐρωτᾷ.

205. ΑΝΟΛΟΛΥΞΑΤΕ, εὐχὴν μετὰ βοῆς ποιήσατε.

226. ΣΤΟΛΟΝ, ἤτοι τὰς αἰχμαλώτους.

238. ΕΓΚΑΡΠΑ, ἀπαρχάς.

247. ΑΝΗΡΙΘΜΟΝ. γράφεται ἀρίθμιον.

250. ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ Δ' ΟΥ ΧΡΗ ΦΘΟΝΟΝ. οὐ χρὴ ἀηδῶς ἀκούειν τὸν λόγον, ὅ ἐστιν, εὐτελίζειν καὶ ψέγειν.

252. ΟΜΦΑΛΗι, τῇ Ιαρδάνου θυγατρί.

254. ΕΔΗΧΘΗ, ἐλυπήθη.

258. Κ'ΟΥΧ ΗΛΙΩΣΕ, οὐκ ἐματαίωσεν, οὐ μάταιον εἶπε τὸ ἔπος.

263. ΞΕΝΟΝ, φίλον.

268. ΡΑΙΟΙΤΟ, φθείροιτο.

273. ΗΚΕ, ἔῤῥιψεν, ἐδίσκευσεν.

279. ΧΕΙΡΟΥΜΕΝΩι, φονεύοντι τὸν ἐχθρόν.

283. ΠΟΛΙΣ, Οἰχαλία.

286. ΕΦΕΙΤΟ, ἐκέλευσεν, ἐνετείλατο.

289. ΤΟΥΤΟ ΓΑΡ, τὸ ὕξειν ἐκεῖνον.
295. ΤΗιΔΕ, οὕτω. ΤΟΙΣΙΝ ΕΥ ΣΚΟΠΟΥΜΕΝΟΙΣ, τοῖς φρονίμοις.
304. ΤΟΎΜΟΝ ΣΠΕΡΜΑ, ἤγουν τὰ τέκνα μου.
327. Η ΤΥΧΗ, ἡ ἀφωνία.
333. ΟΙ ΘΕΛΕΙΣ, ὅποι, πρὸς Ηρακλέα δηλονότι.
341. ΜΑΤΗΝ, ψευδῶς.
342. ΕΚΕΙΝΟΥΣ, τὸν Λίχαν καὶ τὰς αἰχμαλώτους. ΤΑΙΣΔΕ ΤΕ, καὶ ταῖς ἀπὸ τοῦ Χοροῦ.
350. ΑΓΝΟΙΑ Μ' ΕΧΕΙ ὡς ἓν μέρος λόγου συντακτέον, ἀντὶ τοῦ ἀγνοῶ.
379. Η ΚΑΙ ΤΑ ΛΑΜΠΡΑ. λείπει, δηλοῦσι τὴν ταύτης εὐγένειαν.
392. ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ, αὐθόρμητος.
396. ΑιΣΣΕΙΣ, ὁρμᾷς.
473. ΑΓΝΩΜΟΝΑ, ἀσύνετα.
489. ΗΣΣΩΝ ΕΦΥ, ἡττᾶται τῷ ταύτης ἔρωτι.
516. ΡΑΒΔΟΝΟΜΕΙ, ἠγωνοθέτει.
521. ΟΛΟΕΝΤΑ, φθαρτικά.
523. ΑΒΡΑ, τρυφῶσα, κεκαλλωπισμένη.
529. ΑΦΑΡ. ὀξέως. ἀπὸ τοῦ ἅπτω ἅψω, τὸ ἄφαρ γίνεται.
565. ΜΑΤΑΙΑΙΣ, ἀδίκοις, ἀκολάστοις.
567. ΚΟΜΗΤΗΝ, ἐπτερωμένον.
570. ΕΑΝ ΠΥΘΗι, ἐὰν ἀκούσῃς.
597. ΠΡΑΣΣΗιΣ, ἀντὶ τοῦ πράσσῃ τις. ΣΚΟΤΩι δὲ, ἀντὶ τοῦ λάθρᾳ.
601. ΗΓΟΡΩ, ὡμίλεις.
602. ΕΥΥΦΗ, καλοΰφαντον.
610. ΗΥΓΜΗΝ, ηὐξάμην.
675. ΕΥΕΙΡΩι, εὐπλόκῳ.
678. ΨΗ, διεφθάρη, ἔκλινεν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ψηνῶν, ἤτοι τῶν κραδῶν.
682. ΘΕΣΜΩΝ, διδαχῶν. ΔΥΣΝΙΠΤΟΝ, δυσαπόνιπτον.
692. ΖΥΓΑΣΤΡΩι, θήκῃ, κιβωτίῳ.
693. ΦΑΤΙΝ, φαντασίαν. ΑΦΡΑΣΤΟΝ, ἄρρητον. ΑΞΥΜΒΛΗΤΟΝ, ἣν οὐ δύναταί τις ἄνθρωπος συμβαλεῖν καὶ νοῆσαι.
702. ΘΡΟΜΒΩΔΕΙΣ ΑΦΡΟΙ, πομφόλυγες.
770. ΑΝΤΙΣΠΑΣΤΟΣ, ἀποσπῶν ἀπ' ἐκείνου τὰς σάρκας.
783. ΑΠΑΣ Δ' ΑΝΕΥ ΦΩΝΗΣ ΕΝ ΟΙΜΩΓΗι. ἤγουν σιωπῶν ἐθρήνει καὶ ἐστέναζε, φοβούμενος τὸν Ηρακλέα.
794. ὅτε, φησὶν, ἀπεῖπε καὶ ἐπαύσατο κυλιόμενος, τότε ἀνατείνας τὸν ὀφθαλμὸν διὰ τῆς κεχυμένης τοῖς ὄμμασι λιγνύος, εἶδέ με δακρυρροοῦντα. λιγνὺν δὲ, τὴν περικεχυμένην τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ ἀχλὺν λέγει ἀπὸ τῆς νόσου. ΠΡΟΣΕΔΡΟΥ, ἐπιπολαζούσης.
892. ΣΑΦΗΝΗ, ἀληθῆ.
895. ΕΡΙΝΝΥΝ, φθοράν.
905. ΕΡΗΜΗ, χήρα.
964. ΕΞΟΜΙΛΟΣ, ἀήθης.
1010. ΠΟΘΕΝ ΕΣΤΕ. ἤτοι ποῦ ἐστέ;
1014. ΟΝΗΣΙΜΟΝ, ὠφέλιμον, σωτήριον.
1017. ΣΤΥΓΕΡΟΥ, μοχθηροῦ, μισητοῦ.
1020. ΕΜΠΛΕΩΝ, ὀξύτερον.
1021. ΛΑΘΙΠΟΝΟΝ Δ' ΟΔΥΝΑΝ. τὴν ὀδύνην τοῦ βίου αὐτοῦ, φησὶν, οὐ δύναμαι λαθίπονον ἐξανύσαι, οὔτε ἀπ' ἐμαυτοῦ, οὔτε ἀπό τινος τῶν ξένων.
1033. ΑΝΕΠΙΦΘΟΝΟΝ, ἄμεμπτον.
1065. ΠΡΕΣΒΕΥΣΗιΣ, τιμήσῃς.
1072. ΒΕΒΡΥΧΑ, ἀναβοῶ.

1084. ΔΙΑΒΟΡΟΣ, ἡ κατεσθίουσα καὶ διαφθείρουσά με.

1089. ΗΝΘΗΚΕΝ, ἤκμασεν. ΕΞΩΡΜΗΚΕΝ, ἀνεκάχλασεν, ἐξεγήγερται.

1135. ΔΕΙΝΟΥ, θαυμαστοῦ.

1136. ΜΝΩΜΕΝΗ, ζητοῦσα.

1138. ΣΤΕΡΓΗΜΑ, φιλίαν πρὸς αὐτήν.

1157. ΣΥ Δ' ΟΥΝ. γράφεται, σὺ νῦν.

1206. ΕΚΚΑΛΗΙ, καταναγκάζεις. ΠΑΛΑΜΝΑΙΟΝ, ἀλάστορα, αὐτόχειρα.

1212. ΦΟΡΑΣ, ἤγουν τοῦ φέρειν σε.

1227. ΚΗΔΕΥΣΟΝ, οἰκονόμησον, οἰκείωσον.

1248. ΤΟΥΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΑΣ. οὐκ ἄδικον τοῦτο ἡγούμενος, τὸ συναφθῆναί σε τῇ Ἰόλῃ.

1255. ΑΙΡΕΣΘΕ, ἀνακουφίσατέ με.

1272. ΑΙΣΧΡΑ Δ' ΕΚΕΙΝΟΙΣ, τοῖς γεννήσασιν.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ ΣΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

ΕΙΣ ΑΙΑΝΤΑ ΤΟΝ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΝ.

1. ΑΕΙ ΜΕΝ. ὦ υἱὲ τοῦ Λαερτίου, ἀεὶ ὁρῶ σε μετιόντα τοὺς ἐχθροὺς πείρᾳ καὶ βλάβῃ. τοῦτο δὲ καλῶς ἔφη, ὅτι καὶ μετὰ Διομήδους κατάσκοπος ἐγένετο ἐπὶ τοὺς Τρῶας. ἰστέον δὲ, ὅτι δι' οὐδὲν ἄλλο δυσχεραίνει ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ τοῦ Αἴαντος, ἢ διότι ἀπώσατο τὴν συμμαχίαν αὐτῆς, ὡς προϊὼν ὁ λόγος δηλώσει. ΔΕΔΟΚΡΑ. δέρκω. ὁ μέλλων, δέρξω. ὁ παρακείμενος, δέδορχα· ὁ μέσος, δέδορκα. λαμβάνεται δὲ ὡς πλατὺς ἐνεστώς. οἰκείως ἔχουσιν οἱ παρακείμενοι ἀντὶ ἐνεστώτων λαμβάνεσθαι. οὐ μὴν πάντες παρακείμενοι οὕτω λαμβάνονται. ἀλλ' εἰσὶ μὲν οἱ ἐπὶ σημασίας ἐνεστῶτος ἀεὶ λαμβάνονται, ὡς ὁ δέδορκα, δέδοικα, πέφρικα, καὶ ἕτεροι· εἰσὶ δὲ οἱ οὐδέποτε ἐπὶ ἐνεστῶτος λαμβάνονται, ἀλλ' ἀεὶ ἐπὶ παρεληλυθότος, ὡς ὁ πέπονθα, πεποίηκα, καὶ ἕτεροι. εἰσὶ δὲ οἱ ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἐνεστῶτος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ παρεληλυθότος λαμβάνονται, ὡς ὁ πεποίημαι, οἷον πεποίημαί τινα φίλον, ἢ ἀντὶ τοῦ ποιοῦμαι, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐποιησάμην.

2. ΠΕΙΡΑΝ, προσβολὴν, ἐπιχείρησιν. πειρῶμαί σου καλοῦ, ἀντὶ τοῦ, διὰ πείρας σε καταλαμβάνω καλόν. καὶ, πειρῶμαι τῆς γνώμης σου εἰ μὴ μεταβέβληται, ἀντὶ τοῦ, θέλω διὰ πείρας καταλαβεῖν αὐτήν. καὶ, πειρῶμαι βλάπτειν σε, ἀντὶ τοῦ, ἐπιχειρῶ. ἀφ' ὧν πεῖρα, ἣν δίδωσί τις τινὶ, ἢ λαμβάνει· καὶ ἡ προσβολὴ, καὶ ἐπιχείρησις, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

3. ΕΠΙ ΣΚΗΝΑΙΣ, παρὰ ταῖς σκηναῖς. σκηνὴ, ἡ πρόσκαιρος κατοικία, ἣν Ὅμηρος κλισίην λέγει, καὶ ἡ τῶν δραματουργῶν σκευὴ, ἤγουν τὰ προσωπεῖα, οἱ ἐμβάται, καὶ αἱ τοιαῦται στολαὶ, καὶ τἄλλα. καὶ ἀπὸ τούτων σκηνὴ, πᾶσα ὑπόκρισις καὶ ὑπουλότης.

4. ΕΝΘΑ ΤΑΞΙΝ ΕΣΧΑΤΗΝ ΕΧΕΙ. ταῦτα διὰ μέσου. ΜΕΤΡΟΥΜΕΝΟΝ, στοχαζόμενον. ΝΕΟΧΑΡΑΧΘ', νεωστὶ κεχαραγμένα, ἢ σεσημασμένα.

7. ΕΥ ΔΕ Σ' ΕΚΦΕΡΕΙ. καλῶς δὲ εἰς τέλος ἐξάγει σε, ἡ βάσις ἀπὸ κοινοῦ, ἤγουν πορεία, ὥς τις εὐόσφρητος βάσις Λακαίνης κυνός.

10. ΧΕΡΑΣ ΞΙΦΟΚΤΟΝΟΥΣ. ὅσον κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἀνθρωπόκτονος, καὶ ἀνθρωποκτόνος, (ἀνθρωπόκτονος γὰρ, τὸ προπαροξύτονον, ὁ ὑπὸ ἀνθρώπου φονευθείς· ἀνθρωποκτόνος δὲ, ὁ ἄνθρωπον φονεύσας.) ξιφόκτονος ὤφειλεν εἶναι ὁ ὑπὸ ξίφους φονευθείς· ξιφοκτόνος δὲ ὁ ξίφος φονεύσας, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. ἐνταῦθα δὲ ξιφοκτόνους λέγει χεῖρας, τὰς διὰ ξίφους φόνον ἐργασαμένας.

11. ΠΑΠΤΑΙΝΕΙΝ, ἀτενίζειν, ὁρᾶν. ἀπὸ τοῦ ὄπτω τὸ βλέπω γίνεται παπταίνω ποιητικῶς, καὶ σημαίνει τὸ ἐπιτηρῶ, καὶ στοχάζομαι, καὶ περισκοπῶ.

12. ΕΡΓΟΝ ΕΣΤΙΝ, χρεία ἐστίν. τὸ ἔργον τρία δηλοῖ, τὸ πρᾶγμα, τὴν χρείαν, τὴν δυσ-

κολίαν, ἤγουν τὴν ἐνόχλησιν. ΕΡΓΟΝ, ἡ πρᾶξις, καὶ ἡ δυσκολία, καὶ ἡ χρεία, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα. καὶ, ἔργον λιμοῦ ἐγενόμην, ἤγουν ἀγώνισμα, ἀφ' οὗ καὶ, πάρεργον λιμοῦ ἐγενόμην, ἤγουν πάρεργον ἀγώνισμα, ὡς τοῦ λιμοῦ δηλονότι δραστηριωτέρου ὄντος, ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν ἀπώλειαν. κατὰ τοῦτο λέγεται καὶ τὸ παρανάλωμα, ἤγουν πάρεργον ἀνάλωμα.

17. ΩΣ ΤΥΡΣΗΝΙΚΗΣ. ὡς, ἀπὸ κοινοῦ φώνημα, σάλπιγγος.

19. ΒΑΣΙΝ ΚΥΚΛΟΥΝΤ', περιερχόμενον.

22. ΕΧΕΙ ΠΕΡΑΝΑΣ. περαίνειν, τὸ τελειοῦν, καὶ τὸ συνουσιάζειν. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ἔχει περάνας ἐστὶ κατὰ συνηθὲς Ἀττικόν. λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπέρανε, εἰς τὸ ῥῆμα διαλυομένης τῆς μετοχῆς. τὸ ὅλον οὕτως· ἐπὶ γὰρ τῆς νυκτὸς τῆσδε εἰργάσατο ἡμᾶς πρᾶγμα ἄσκοπον, τουτέστιν ἀπροσδόκητον. ΕΙΠΕΡ ΕΙΡΓΑΣΤΑΙ, τουτέστιν, εἰ πέποιηκε ταῦτα τὰ ἔργα ὁ Αἴας, ὡς ἐδόθη φήμη.

23. ΤΡΑΝΕΣ, φανερὸν, σαφές. ΑΛΩΜΕΘΑ. ἀλῶμαι, τὸ πλανῶμαι, ἀφ' οὗ ἄλη, ἡ πλάνη, καὶ ἀλύειν, τὸ ἔν τινι χρείᾳ γενόμενόν τινα ἀπορεῖν. καὶ ἀλύουσα κόμη, ἡ ἀτακτοῦσα καὶ πλανωμένη.

29. ΟΠΤΗΡ, κατάσκοπος. ΝΕΟΡΡΑΝΤΩι, νεωστὶ ἐῤῥαντισμένῳ, ὑπὸ αἵματος δηλονότι. ΦΡΑΖΕΙ, ἀντὶ τοῦ ἔφρασε. ΚΑΤ' ΙΧΝΟΣ ΑΙΣΣΩ, κατὰ πόδας ἧξα. ΣΗΜΑΙΝΟΜΑΙ, στοχάζομαι, συμβάλλω. ΕΚΠΕΠΛΗΓΜΑΙ, ἐξίσταμαι, θαυμάζω.

33. ΟΤΟΥ. οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου τῆς γενικῆς τῶν ἑνικῶν τοῦ οὗ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ τῆς δοτικῆς τοῦ ᾧ, τὸ ὅτου λέγουσι, καὶ τὸ ὅτῳ, συντιθέντες τὰ προτακτικὰ ἄρθρα τὸ τοῦ καὶ τὸ τῷ μετὰ τοῦ ὁ. τούτοις ἀκολουθήσαντες οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν τοῦτο ποιοῦσι. λέγουσι γὰρ ὅτων, ἀντὶ τοῦ ὧν τινων, ὃ μόνον καὶ παρὰ ῥήτορσι, καὶ ὁτέοις, ἀντὶ τοῦ οἷς τισιν. ἐπὶ δὲ τῶν αἰτιατικῶν οὐδέποτε τὸ τοιοῦτο γίνεται, οὔτε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, οὔτε παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

34. ΚΑΙΡΟΝ, κατὰ καιρὸν, τουτέστιν ἐγκαίρως.

35. ΕΓΝΩΝ, ὅπως ἀκήκοας δηλονότι, καὶ ἐξῆλθες ζητῶν ἃ ἔπραξεν ὁ Αἴας. ΤΗι ΣΗι ΚΥΝΗΓΙΑι, ἀντὶ τοῦ τῆς σῆς κυνηγίας.

40. ΠΡΟΣ ΤΙ, βλέπων, ἀφορῶν δηλονότι. πρὸς ποῖον σκοπὸν ἀφορῶν ΗιΞΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἧξε, καὶ ἐκίνησεν οὕτω χεῖρα ΔΥΣΛΟΓΙΣΤΟΝ. ἔστι δὲ ἀντὶ ἐπιῤῥήματος, ἀντὶ τοῦ δυσλογίστως. ὥσπερ ταχὺς ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ ταχέως.

42. ΤΙ ΔΗΤΑ. πῶς δὴ κατὰ τῶν ποιμνίων βαρεῖαν ἐποιήσατο τήνδε βάσιν; ΠΟΙΜΝΑΙΣ ΕΠΕΜΠΙΠΤΕΙ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ταῖς ποίμναις, τουτέστι κατὰ τῶν ποιμνίων· βάσιν ἐποιήσατο ὤφειλεν εἰπεῖν· ὁ δὲ καὶ τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ θέλων δηλῶσαι, ἐμπίπτει λέγει. τοιοῦτον καὶ τὸ, ἔκειρε φόνον, καὶ τὸ, κυκλοῦντα βάσιν.

44. ΩΣ συνυπακούεται τὸ οὕτως. ὁ δὲ ΚΑΙ αὔξησιν ἔχει τῆς ὑποθέσεως. τὸ πᾶν οὕτως· ἆρα καὶ αὕτη ἡ βουλὴ κατὰ τῶν Ἀργείων ἦν, οὕτω μεγάλη δηλονότι οὖσα;

46. ΠΟΙΑΙΣΙ ΤΟΛΜΑΙΣ ΤΑΙΣΔΕ. ποῖαι εἰσὶν αἱ τόλμαι αὗται, αἷς ἔμελλε τοῦτο ποιήσειν; ὅμοιον τῷ, Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε; ἐρωτᾷ ὁ Ὀδυσσεὺς, πῶς μόνος ὢν πρὸς πλῆθος ἐδύνατο μάχεσθαι, ἤγουν τίνες ἦσαν αἱ τόλμαι, αἷς ἐθάῤῥει, τί ἦν τὸ θράσος τῶν φρενῶν, δι' οὗ ἐθάῤῥει ποιῆσαι τοῦτο.

50. ΕΠΕΣΧΕ. ἐκώλυσε τοῦ φόνου τὴν χεῖρα μανικῶς ὁρμῶσαν. ἐπέχω, τὸ κωλύω· καὶ ἐπέχει ἡ οἰκία τοσοῦτον διάστημα, ἀντὶ τοῦ ἐπικρατεῖ· καὶ ἐπέχει τις τοῦ διδασκάλου τάξιν.

51. ΕΓΩ ΣΦ' ΑΠΕΙΡΓΩ. ἤγουν ἐγὼ αὐτὸν ἀπεῖρξα ἀπὸ τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς, ἐμβαλοῦσα τοῖς νοητοῖς αὐτοῦ ὄμμασι γνώμας, ὑπολήψεις δυσφόρους. εὔφορον, τὸ ἐλαφρόν· δύσκολον δὲ, τὸ δυσκόλως φερόμενον. ἀπὸ τοῦ μὲν, εὐφόρως, ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς, παρ' Ἱπποκράτει· ἀπὸ τούτου δὲ, εὐκόλως φέρειν, ᾧ ἐναντίον τὸ δυσφόρως, ἤγουν δυσβαστάκτως. ἐνταῦθα δὲ ΔΥΣΦΟΡΟΥΣ ΓΝΩΜΑΣ λέγει, τὰς κακῶς φερομένας, καὶ μὴ εὐοδουμένας, ἤγουν παραφόρους.

54. ΒΟΥΚΟΛΩΝ ΦΡΟΥΡΗΜΑΤΑ, βουκόλια, περιφραστικῶς. τὸ δὲ πᾶν τῆς συντάξεως· σύμμικτα βουκόλια τῆς λείας, τὰ ΑΔΑΣΤΑ, ἤγουν τὰ ἀμέριστα.

55. ΕΧΕΙΡΕ. ἀντὶ τοῦ, κείρων ἐποίησε φόνον πολλῶν κερασφόρων ζώων.

59. ΦΟΙΤΩΝΤ', ὁρμῶντα. φοιτᾷν λέγεται τὸ ἐπί τι συχνῶς πορεύεσθαι, καὶ τὸ μαίνεσθαι.

62. ΣΥΝΔΗΣΑΣ. συνδεῖν, τὸ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας δεσμεῖν.

63. ΚΟΜΙΖΕΤΑΙ. κομίζω, τὸ φέρω· κομίζομαι δὲ, τὸ λαμβάνω.

64. ΕΥΚΕΡΩΝ ΑΓΡΑΝ, ἤγουν εὐφυῶς ἔχουσαν ἐπὶ τοῖς κέρασι, τουτέστι κερασφόρον. καὶ εὔκερως ταῦρος, ὁ καλὰ κέρατα ἔχων. ΑΙΚΙΖΕΤΑΙ, μαστίζει.

67. ΘΡΟΗιΣ. θροῶ, τὸ λέγω ποιητικῶς· καὶ θροῶ, τὸ θορυβῶ, κοινῶς.

68. ΣΥΜΦΟΡΑΝ ΔΕΧΟΥ. τουτέστι, μὴ ἰδὼν τὸν Αἴαντα, δέξῃ συμφορὰν οἰκείαν. ἤγουν βλέπων αὐτὸν τοιῶσδε διακείμενον, μὴ λυπηθῇς ἐπ' αὐτῷ. ἄλλοι δὲ οὕτως ἐξηγοῦνται· μὴ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα, τουτέστι μὴ οἰηθῇς παθεῖν τι κακὸν ἐξ αὐτοῦ.

* 69. ΑΠΟΣΤΡΟΦΟΥΣ, εἰς τοὐπίσω ἐστραμμένους. διάστροφοι ὀφθαλμοὶ, οἱ τοῦ μαινομένου, καὶ οἱ ἐπ' ἄλλο βλέποντες, εἶτα κατ' ἄλλο δοκοῦντες βλέπειν. ἀπόστροφοι δὲ, οἱ ὄπισθεν ἐστραμμένοι.

ΕΓΩ ΓΑΡ. ἐγὼ γὰρ διεστραμμένας ποιήσασα τὰς αὐγὰς τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ, ἀπείρξω θεάσασθαι τὴν σὴν πρόσοψιν.

72. ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑ. εὐθύνω, τὸ κατ' εὐθεῖαν ἄγω, καὶ κυβερνῶ, καὶ τὸ κολάζω. καὶ ἀπευθύνω ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὁμοίως. καὶ τὸ ΠΡΟΣΜΟΛΕΙΝ οὐκ ἀπὸ τοῦ μολέω, μολῶ γίνεται· ἄχρηστον γὰρ τοῦτο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μόλω.

75. ΟΥ ΣΙΓ' ΑΝΕΞΗι. σίγα, ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ σιώπα· καὶ σῖγα, ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ σιωπηλῶς, ὅπερ ἔχει βραχεῖαν τὴν λήγουσαν.

77. ΠΡΟΣΘΕΝ ΟΥΚ ΑΝΗΡ. πρότερον μὲν οὐκ ἦν οὗτος ἐκεῖνος ὅς ἐστι καὶ τανῦν;

78. ναὶ, αὐτὸς ἐκεῖνός ἐστιν· ἀλλ' ὅμως ἐχθρὸς ἦν ἐμοὶ καὶ πρότερον, καὶ τανῦν ἔτι μᾶλλον ἐχθρός ἐστί μοι.

81. ΟΚΝΕΙΣ. ὀκνῶ, τὸ φοβοῦμαι, καὶ τὸ ῥαθυμῶ.

88. ΤΥΧΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ εἶναι. τὸ τυχεῖν καὶ τὸ τυγχάνειν μετὰ μετοχῆς τάττονται. λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐκ τοῦ κατὰ τύχην. ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων εἰς τὸ ῥῆμα τῆς μετοχῆς ἀεὶ συνάγεται ὁ λόγος· οἷον, ἔτυχε ποίησας, ἀντὶ τοῦ ἐποίησε, καὶ, ἔτυχεν ἀναλώσας, ἀντὶ τοῦ κατανάλωσε. ἐνταῦθα δὲ, ἤθελον ἂν εἶναι ἐκτός.

90. ΒΑΙΟΝ, τὸ μικρόν. λέγει δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ οὐδέν. ἔχει δὲ τὸ πᾶν οὕτως· τί οὐδ' ὅλως ἐντρέπῃ, ἤγουν ἐπιστρέφῃ οὕτως, ἐμοῦ δηλονότι, τῆς συμμάχου;

96. Κ'ΟΥΚ ΑΠΑΡΝΟΥΜΑΙ ΤΟ ΜΗ. ὤφειλεν εἰπεῖν, οὐ λέγω τὸ οὐχί. ἐπεὶ δὲ ἄρνησιν ἔχει τὸ οὐχὶ, λέγει τὸ ἀρνοῦμαι, οἷον ἀρνούμενος λέγω. τοῦτο δὲ σύνηθες καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς.

98. ΑΤΙΜΑΣΟΥΣ', καταφρονήσουσι. ἀτιμάζω, τὸ καταφρονῶ· ἀτιμῶ δὲ, τὸ ἄτιμον ποιῶ.

100. ΤΑΜ', τὰ ἀνήκοντα ἐμοὶ ἀφαιρείσθωσαν ὅπλα. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀφαιρείσθωσαν τὸ ἀφαιρείσθων κατὰ συγκοπὴν, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ λεγέτωσαν, τὸ λεγόντων, καὶ ὅσα τῆς ἀκολουθίας ταύτης.

102. ΠΟΥ ΣΟΙ ΤΥΧΗΣ. ἐν ποίῳ μέρει τῆς τύχης, ἤγουν ἐν ποίᾳ τύχῃ ἐτάχθη ὑπὸ σοῦ;

103. ΤΟ'ΥΠΙΤΡΙΠΤΟΝ ΚΙΝΑΔΟΣ. τὸ ἐπίτριπτον κίναδος ὡς ἐπίθετον λαμβάνεται, ἤγουν τὸ πανοῦργον καὶ ἐπιτρίβῆς ἄξιον θηρίον.

* 104. ΕΓΩΓ' ΟΔΥΣΣΕΑ. οἱ Ἀττικοὶ ἐν τοῖς λόγοις τοῖς δεομένοις ἀποκρίσεως διὰ τοῦ ναὶ, λέγουσι τὸ ΕΓΩΓΕ, ἢ ΜΑΛΙΣΤΑ, ἢ τοιοῦτόν τι, καὶ ἀρκοῦνται τούτοις. ἐν οἷς δὲ τὸ οὐχ ἁρμόζει ἐν τῇ ἀποκρίσει, λέγουσι τὸ ΜΑ ἀπωμοτικὸν, καὶ ἀρκοῦνται τούτῳ.

ΕΝΣΤΑΤΗΝ, τὸν ἐχθρὸν, τὸν ἀντίπαλον, τὸν ἐμποδών σοι ἱστάμενον.

108. ΠΡΟΣ ΚΙΟΝ'. πρὸς τῷ κίονι τοῦ δώματος. ὁ κίων ἀρσενικῶς· παρὰ δὲ τοῖς Ἴωσιν ἡ κίων θηλυκῶς. καὶ πολλὰ ἕτερα ἀρσενικῶς γραφόμενα, θηλυκῶς οὗτοι προφέρουσιν.

109. ΤΙ ΔΗΤΑ ΤΟΝ ΔΥΣΤΗΝΟΝ ΕΡΓΑΣΗι ΚΑΚΟΝ. ταῦτα διὰ μέσου. ἐκκόπτει γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Αἴαντα τοῦ λόγου. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· ἕως ἂν δεθεὶς πρότερον πρὸς τὸν κίονα τοῦ ἑρκίου τῆς στέγης, μάστιγι φοινιχθεὶς τὰ νῶτα θάνῃ. ἐργάζομαί σε κακὸν μετὰ

δύο αἰτιατικῶν, καὶ ποιῶ σε κακόν· καὶ μετὰ ἐπιῤῥήματος, ποιῶ σε κακῶς, καὶ ἐργάζομαί σε κακῶς.

111. ΩΔΕ Γ' ΑΙΚΙΣΗι, τοιῷδε τρόπῳ μαστίξῃς.

112. ΧΑΙΡΕΙΝ ΑΘΑΝΑ. ἐγώ σοι ἐφίεμαι, ὦ Ἀθάνα, χαίρειν κατὰ τὰ ἄλλα, ὅσα με κελεύεις· κατὰ τοῦτο δὲ μόνον οὐχ ὑπακούσομαί σοι. κατὰ τὰ μὲν ἄλλα ὑπείκω σοι, ὥστε χαίρειν, ἀντὶ τοῦ ἵνα χαίρῃς. ἐφίεμαι, τὸ ἐπιθυμῶ· καὶ ἐφίεμαι, τὸ ἐντέλλομαι, ποιητικῶς, ἀφ' οὗ ἐφετμὴ, ἡ ἐντολή. ἐφίεμαι χαίρειν σε, ἀντὶ τοῦ εὐνοῶ σοι, καὶ ὑπείκω σοι. σύμβολον γὰρ ἡ προσαγόρευσις τῆς εὐνοίας.

115. ΦΕΙΔΟΥ ΜΗΔΕΝ. μηδενὸς φείδου ἀπὸ πάντων ὧν ἐννοεῖς. ἢ καὶ οὕτως· χρῶ τῇ σῇ χειρὶ, μηδαμῶς φείδου, καὶ ἀκριβολογοῦ τῶν ἔργων ὧνπερ ἐννοεῖς.

116. ΧΩΡΩ. πορεύομαι. χωρεῖν, καὶ τὸ δέχεσθαι, οἷον, χωρεῖ τὸ ἀγγεῖον τοσοῦτον ὕδωρ.

117. ΠΑΡΕΣΤΑΝΑΙ. παρίσταται δοῦλος δεσπότῃ, καὶ παρίσταταί τις τινὶ, ἀντὶ τοῦ συμμαχεῖ, ἀφ' οὗ παραστάτης. προΐσταται δὲ ὁ ἔμπροσθεν ἱστάμενος καὶ βοηθῶν τοῖς ὄπισθεν, ἀφ' οὗ προστάτης.

119. ΠΡΟΝΟΥΣΤΕΡΟΣ. ἀπὸ τοῦ εὖ μορίου καὶ τοῦ νοῦς, γίνεται εὔνους· καὶ ἀπὸ τῆς ἓν καὶ τοῦ νοῦς, ἔννους, ὁ φρόνιμος, ἢ ὁ ἔχων νοῦν· καὶ ἀπὸ τοῦ α καὶ τοῦ νοῦς, ἄνους, ὁ ἀνόητος, ἢ ὁ μηδ' ὅλως ἔχων νοῦν. ἀπὸ δὲ τῆς πρὸ καὶ τοῦ νοῦς, πρόνους ἄχρηστον, ἀφ' οὗ προνούστερος, συγκριτικὸν, ὁ μᾶλλον προνοούμενος, ἢ ὁ προνοητικώτερος.

122. τὸ ΕΜΠΗΣ καὶ το ΚΑΙΠΕΡ σύνδεσμοί εἰσιν ἐναντιωματικοὶ, καὶ λαμβάνονται ἐνταῦθα ἐκ παραλλήλου. ὁμοίως καὶ τὸ ΟΤΙ, καὶ τὸ ΟΥΝΕΚΑ σύνδεσμοί εἰσιν αἰτιολογικοὶ, καὶ λαμβάνονται ἐνταῦθα ἐκ παραλλήλου. ΞΥΓΚΑΤΕΖΕΥΚΤΑΙ, συνεζεύχθη. ἀπὸ τῶν ἐν ἑνὶ ζυγῷ ζώων.

126. ΕΙΔΩΛΑ, τὰ φαινόμενα ἐν τῷ ἀέρι φαντάσματα, ἅπερ ἅμα τῷ φανῆναι ἀφανίζονται, ἄστατα ὄντα καὶ ἀβέβαια.

127. ΥΠΕΡΚΟΠΟΝ. ἤγουν ὑπέρκομπον. ἀφεῖλε δὲ τὸ μ διὰ τὸ μέτρον. ὑπερηρμένον.

129. ΜΗΔ' ΟΓΚΟΝ ΑΡΗιΣ, ἀντὶ τοῦ μηδὲ ἐπαρθῇς. ὄγκος δηλοῖ δύο, τὴν ἔπαρσιν, ἤγουν ὑπερηφανίαν, καὶ τὸ βάρος.

130. ΒΡΙΘΕΙΣ. τὸ βρίθω κοινῶς τὸ βαροῦμαι σημαίνει· ἐνταῦθα δὲ, ὑπερέχεις.

131. ΗΜΕΡΑ, μία δηλονότι. ΚΛΙΝΕΙ, κατάγει, κάμπτει ἅπαντα τὰ ἀνθρώπεια πράγματα, καὶ ἀνάγει. ΤΟΥΣ ΔΕ ΣΩΦΡΟΝΑΣ. τοὺς τὴν ἀρετὴν μεταχειριζομένους (τὸ σωφρονεῖν γὰρ ἐπὶ πάσης ἀρετῆς λέγεται.) οἱ θεοὶ φιλοῦσι, καὶ εἰσὶν ἀκλινεῖς δηλονότι, καὶ βέβαιοι. λέγεται οὖν τὸ σωφρονεῖν, ὡς εἴπομεν, ἐπὶ πάσης ἀρετῆς, ἐπεὶ τὸ σωφρονεῖν ἐναντίον ἐστὶ τῷ μαίνεσθαι. τὸ μαίνεσθαι δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀμέτρως χρημάτων ἐρώντων, καὶ ἐπὶ τῶν φιλοδόξων καὶ φιληδόνων· ὥστε τὸ σωφρονεῖν οὐ τῷ φιληδονεῖν μόνον ἐστὶν ἐναντίον, ἀλλὰ καὶ τῷ φιλοδοξεῖν καὶ τῷ φιλοχρηματεῖν. τὸ δὲ τούτοις ἐναντίον, ἐφ' οἷς πᾶσα κακία παρίσταται, ἐπὶ πάσης ἀρετῆς οἰκείως ἂν λέγοιτο.

136. ΕΥ ΠΡΑΣΣΟΝΤ'. καλῶς διακείμενον. πράττω γὰρ, τὸ διάκειμαι, καὶ τὸ ἐνεργῶ.

139. ΠΕΦΟΒΗΜΑΙ, φοβοῦμαι. τὸ σχῆμα ἀλλοίωσις κατὰ χρόνον, ὃ καὶ ἀντιχρονισμος καλεῖται. ΟΜΜΑ ΠΕΛΕΙΑΣ, ἤγουν ὡς περιστερά. περίφρασις, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐφ' οἷς μάλιστα δείκνυται ἡ δειλία.

141. ΤΗΣ ΝΥΝ ΦΘΙΜΕΝΗΣ, ἐπὶ τῆς ἀρτίως παρελθούσης νυκτός. ΘΟΡΥΒΟΙ, ταραχαί. ΔΥΣΚΛΕΙΑι, κακὴ φήμη. ΤΟΝ ΙΠΠΟΜΑΝΗ, τὸν ἵπποις χαίροντα, ἤγουν ἱππασίαις. λειμὼν, ὁ ὕδασι κατάῤῥυτος τόπος· ἀπὸ τοῦ λείβω, ἀφ' οὗ καὶ λιβάδιον. λειμωνία δὲ, ἡ ἐν τῷ λειμῶνι χλόη.

148. ΨΙΘΥΡΟΥΣ, κρυφίως, ἠρέμα λεγομένους.

155. ΑΜΑΡΤΟΙ. ἁμαρτάνω, τὸ ἁμαρτίαν ποιῶ, ἀμεταβάτως· ἁμαρτάνω δὲ, τὸ ἀποτυγχάνω, μεταβατικῶς, καὶ συντάσσεται γενικῇ.

157. φθόνος, νόσημα ψυχῆς ἀνθρωπίνης, καὶ ἐσθίον ψυχὴν, ἣν ἂν καταλάβῃ, ὥσπερ ἰὸς τὸν σίδηρον. καὶ φθονερὸς, ὁ λυπούμενος ἐπὶ ταῖς τῶν ἐπιεικῶν εὐπραγίαις. ἀλλότριον δὲ τῶν σπουδαίων, τὸ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς τῶν ἀγαθῶν εὐπραγίαις. ὅσον δέ ἐστι κακὸν ὁ φθόνος, καὶ ἰάμβοις τις ἐδήλωσεν·

τὸ δεύτερον δὲ τοῦ φθόνου γράμμα ξέσας,
εὕροις ἐν αὐτῷ τὸν φόνον γεγραμμένον.

159. ΣΦΑΛΕΡΟΝ. ἐπισφαλὴς φυλακὴ πόλεως ὑπάρχουσιν.

164. ΥΠΟ ΤΟΙΟΥΤΩΝ. τοιοῦτοι ἄνδρες θορυβοῦσι κατὰ σοῦ, λοιδοροῦσί σε.

169. αἰγυπιὸς, εἶδος ἀετοῦ, ὅν φασιν ἐν μεθορίῳ εἶναι ἀετοῦ καὶ γυπὸς, ὡς καὶ τὸ ὄνομα μαρτυρεῖ.

173. Ω ΜΕΓΑΛΑ — ΕΜΑΣ. διὰ μέσου οἱ δύο στίχοι οὗτοι. τὸ δὲ ἑξῆς· ἦ ῥά σε Ἄρτεμις ὥρμησε πανδήμους ἐπὶ βοῦς. τὸ πᾶν τοιοῦτόν ἐστιν· ὄντως δὴ ἡ Ἄρτεμις τοῦ Διὸς, θυγάτηρ δηλονότι, παρώρμησέ σε ἐπὶ τὰς πανδήμους βοῦς τὰς ἀγελαίας, ἢ διὰ χάριν τινὸς νίκης ἀκερδῆ, καὶ ἀχάριστον, καὶ ἀθυσίαστον, ἢ ψευσθεῖσα, ἤγουν μὴ τυχοῦσα ἐν τοῖς δώροις καὶ κέρδεσι τῶν ἐνδόξων σκύλων, ἢ ἐν ταῖς ἐλαφηβολίαις, ἤγουν μὴ μετέχουσα θυσιῶν ἐκ τῶν γενομένων ἐλαφηβολιῶν, ἢ ὁ χαλκοθώραξ Ἄρης, ποιὰν μομφὴν ἔχων κατὰ σοῦ ἕνεκα κοινῆς συμμαχίας, ἀπέδωκέ σοι βλάβην νυκτεριναῖς μηχαναῖς. οὐ γὰρ οἴκοθεν ἔβης ἐπὶ τὰ ἀριστερά.

183. ΦΡΕΝΟΘΕΝ, ἤγουν οἴκοθεν, ἀπὸ οἰκείας γνώσεως. ΑΡΙΣΤΕΡΑ, ἄτοπα, καὶ ἀπρεπῆ, μωρά.

185. ΕΝ ΠΟΙΜΝΑΙΣ ΠΙΤΝΩΝ, ἐμπίπτων, ἐπιτιθέμενος ταῖς ποίμναις. τὸ δὲ πιτνῶν ἔμφασιν ἔχει καταφορᾶς.

* 186. τὸ δὲ ΗΚΟΙ, ἀντὶ τοῦ ἦλθεν ἄν.

188. ΥΠΟΒΑΛΛΟΜΕΝΟΙ, ὑποσπείραντες. ΚΛΕΠΤΟΥΣΙ, λανθάνουσι. ἤγουν εἰ δολίως καὶ λάθρα σπείρουσι λόγους Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος, ἢ ὁ τῆς γενεᾶς τῶν Σισυφιδῶν τῆς ἀσώτου, τουτέστι τῆς φαύλης, τῆς ἐξώλους, ἤγουν ὁ Ὀδυσσεύς.

194. ΑΝΑ, ἀνάστηθι. ΑΓΩΝΙΩι ΣΧΟΛΑι, ἀγωνίαν ἐμποιούσῃ ἀνέσει· ΑΤΑΝ ΟΥΡΑΝΙΑΝ ΦΛΕΓΩΝ, εἰς οὐράνιον ὕψος ἀνάπτων τὴν βλάβην.

197. ΕΧΘΡΩΝ Δ᾽ ΥΒΡΙΣ, ἡ κατὰ σοῦ φήμη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν λεγομένη. ΚΑΓΧΑΖΟΝΤΩΝ, ἐπιγελώντων, βλασφημούντων. ΑΧΟΣ, λύπη.

201. ΑΡΩΓΟΙ, ἐπιμεληταί. ΧΘΟΝΙΩΝ, αὐτοχθόνων. ΕΡΕΧΘΕΙΔΑΝ, τουτέστι τῶν Ἀθηναίων. Ἐρεχθεῖδαι δὲ οὗτοι ἀπὸ τοῦ Ἐρεχθέως. ΣΤΟΝΑΧΑΣ, στεναγμούς. ΚΗΔΟΜΕΝΟΙ, φροντίζοντες. ΩΜΟΚΡΑΤΗΣ, ὁ ἐν τοῖς ὤμοις κράτος ἔχων. ΘΟΛΕΡΩι, τεθολωμένῳ.

208. ΤΙ Δ᾽ ΕΝΗΛΛΑΚΤΑΙ. κατὰ τί βάρος ἐνήλλακται ἥδε νὺξ τῆς ἡμέρας; ΛΕΧΟΣ ΔΟΥΡΙΑΛΩΤΟΝ, γυναῖκα αἰχμάλωτον. ΣΤΕΡΞΑΣ, ἀγαπήσας. ΑΝΕΧΕΙ, τιμᾷ. ΘΟΥΡΙΟΣ, ὁ ὁρμητικός· Θούριον δὲ οὐδετέρως, πόλις, ἡ καὶ Σύβαρις. ΑΙΔΡΙΣ, ἀγνοοῦσα, μὴ εἰδυῖα. ὥστ᾽ ἀκριβῶς ἂν εἴποις, τὸ πᾶν εἰδυῖα.

214. ΑΡΡΗΤΟΝ, τὸ μὴ δυνατὸν ῥηθῆναι, καὶ τὸ μὴ ἄξιον ῥηθῆναι. ΜΑΝΙΑι ΑΛΟΥΣ, ὑπὸ μανίας κρατηθείς. ΝΥΚΤΕΡΟΣ, ἀντὶ τοῦ νύκτωρ. ὅμοιον τῷ, ἥσυχοι θάσσουσιν, ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ΑΠΕΛΩΒΗΘΗ, ἐφύβριστα ἔπαθε. ἐνυβρίσθη, καὶ λωβητὸς γέγονε. ΧΕΙΡΟΔΑΙΚΤΑ, χειρὶ κατατετμημένα. ΑΙΜΟΒΑΦΗ, ὑφ᾽ αἵματος βεβαμμένα, ἃ ἐκεῖνος ἐσφαγίασε.

222. ΑΝΔΡΟΣ ΑΓΓΕΛΙΑΝ. ἀγγελία τινὸς λέγεται, ἣν ἂν ἀγγείλῃ τις ὑπ᾽ ἐκείνου πεμφθεὶς, καὶ ἣν εἴπῃ τις περὶ ἐκείνου, οὐχ ὑπ᾽ αὐτοῦ ἀποσταλείς. ΑΙΘΟΠΟΣ, διαπύρου. ΑΤΛΑΤΟΝ, ἀνυπομόνητον, ἀφόρητον. Ο ΜΕΓΑΣ ΜΥΘΟΣ, ἡ μεγάλη καὶ πλατεῖα φήμη. ΤΟ ΠΡΟΣΕΡΠΟΝ, τὸ ἀκόλουθον, τὸ ἑπόμενον. ΠΕΡΙΦΑΝΤΟΣ, φανερός. ΘΑΝΕΙΤΑΙ ΠΑΡΑΠΛΗΚΤΩι ΧΕΡΙ, ἤγουν διὰ τῆς αὐτοῦ ἰδίας χειρὸς τῆς μανικῆς. ἔμπληκτος, καὶ ἀπόπληκτος, καὶ παραπλὴξ ταυτόν.

235. ΩΝ ΤΑ ΜΕΝ ΕΙΣΩ. μὴ ξενισθῇς, εἰ πρὸς τὸ ΠΟΙΜΝΗΝ, ἑνικὸν ὂν, ΤΑ ΜΕΝ καὶ ΤΑ ΔΕ ἀποδίδωσιν. ὥσπερ γὰρ λέγομεν, αἰτίαν ἐπάγει ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, τὰ μὲν ὡς προδότῃ, τὰ δὲ ὡς συκοφάντῃ· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον γίνεται καὶ ἐνταῦθα. καὶ ἕτερα μυρία τοιαῦτα εὑρήσεις πανταχοῦ. μαρτυρεῖ δὲ καί τις τῶν λογοποιῶν λέγων οὕτω· καὶ ζημίας, τῆς μὲν ἀπὸ τοῦ τὴν χεῖρα ἀργεῖν, τῆς δὲ ἀπὸ τῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ καχεξίας. ἄλλως τε καὶ ΠΟΙΜΝΗΝ εἶπεν, ὅ ἐστιν εἶδος περιληπτικὸν, καὶ πάλιν ἐν τῇ διαιρέσει, τὸ ΩΝ προσέταξε

δεικνὺς ὅτι ἡ ποίμνη πλῆθος δηλοῖ, ὥσπερ γένος τῶν ὕστερον. λέγει δὲ καὶ ὁ Λιβάνιός που κατὰ τὸ σχῆμα τοῦτο· Εἰ φίλῳ τῷ μὲν χαριοῦμαι, τὸν δὲ προσλήψομαι. ΔΙΧ' ΑΝΕΡΡΗΓΝΥ. δίχα ἀντὶ τοῦ χωρὶς, καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς δύο μοίρας. ΑΡΓΙΠΟΔΑΣ, ταχύποδας, ἢ λευκόποδας. ΑΝΕΛΩΝ, ἀνελόμενος, βαστάσας. ΓΛΩΣΣΑΝ ΑΚΡΑΝ, τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης. ὅμοιον τῷ, μέσος κατέχῃ, ἀντὶ τοῦ κατὰ μέσον. ΡΙΠΤΕΙ. ῥίπτειν, τὸ ἁπλῶς ῥίπτειν. ῥιπτεῖν δὲ, τὸ μετὰ σφοδρότητος. ΡΥΤΗΡΑ, τὸ κοινῶς λωροκάπιστρον. ῥυτῆρες κυρίως οἱ λῶροι τοῦ χαλινοῦ, οἷς τοὺς ἵππους χερσὶ κατέχουσιν οἱ ἱππεύοντες. ΛΙΓΥΡΑι, λιγυρὸν ἦχον ἀποτελούσῃ. ΔΕΝΝΑΖΩΝ. μετὰ δεινοπαθείας λέγων, ἀπὸ τοῦ δεινός. βλασφημῶν.

245. ΩΡΑ ΤΙΝ' ΗΔΗ. καιρός ἐστιν ἤδη τινὰ, τουτέστιν ἕκαστον ἡμῶν, κρυψάμενον καλύμμασι τὴν κέφαλὴν, ἀρέσθαι κλοπὴν διὰ τῶν ποδῶν, ἤγουν φεύγειν διὰ ξηρᾶς· ἢ ἑζόμενον κατὰ τὸν ταχὺν ζυγὸν τῆς κωπηλασίας, μεθεῖναι ἑαυτὸν, καὶ ἀπολύσαι διὰ νηὸς ποντοπόρου. ΖΥΓΟΝ ΕΖΟΜΕΝΟΝ. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΖΥΓΟΝ ἔξωθεν τὸ εἰς. ἀλλ' οὕτω λέγε· ἑζόμενον ζυγόν. καθῆσθαι γὰρ καθέδραν φαμέν. ζυγὸς, ἔνθα καθήμενοι κωπηλατοῦσι. ΠΟΝΤΟΠΟΡΩι ΝΑΙ ΜΕΘΕΙΝΑΙ, διὰ ποντοπόρου νηὸς εἰς θάλατταν ἀφεῖναι ἑαυτόν. ΛΙΘΟΛΕΥΣΤΟΝ ΑΡΗ, λιθόβλητον φόνον.

256. ἀπέλαστος, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄπλαστος, ἡ ἀπλησίαστος, τουτέστι κακὴ, ἡ μὴ παραχωροῦσα πλησιάζειν αὐτῇ.

257. ΟΥΚ ΕΤΙ ἔχει δηλονότι αὐτὸν κακὴ μοῖρα. ἔληξε γὰρ ὥσπερ ὀξὺς νότος ὁρμήσας χωρὶς ἀστραπῆς. ΠΑΡΑΠΡΑΞΑΝΤΟΣ, παραπλήσια παθόντος. ΥΠΟΤΕΙΝΕΙ, αἴρει, ἐγείρει, ὑποβάλλει. ἐξέτεινεν, ἀντὶ τοῦ ἐξεπλήρωσεν. ὑπέτεινεν, ἀντὶ τοῦ κάτωθεν εἰς ὕψος ἔτεινεν. διατείνεσθαι δὲ, τὸ διϊσχυρίζεσθαι.

263. εἰ πέπαυται ὁ Αἴας τῆς μανίας, κομιδῆ νομίζω εὐτυχήσειν. ἀφανοῦς γὰρ ὄντος τοῦ κακοῦ οὐδεμία φροντίς.

265. ΑΙΡΕΣΙΝ, πρόκρισιν. ΑΝΙΩΝ. ἀνιῶ τινα, τὸ κακῶς ποιῶ αὐτόν. καὶ ἀνιῶ τινα, ὅταν κακῶς ἔχω, ὁ δὲ συναλγεῖ τῷ ἐμῷ πάθει, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. Η ΚΟΙΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ, κοινῇ λυπεῖσθαι ἐν φίλοις κοινῇ λυπουμένοις, τουτέστιν ὁμοῦ τοῖς φίλοις λυπεῖσθαι.

268. ΤΟ ΤΟΙ ΔΙΠΛΑΖΟΝ, τουτέστι τὸ λυπεῖν καὶ τὸ λυπεῖσθαι, μεῖζον κακὸν, δηλονότι τοῦ ἁπλοῦ.

269. ΗΜΕΙΣ. τοῦτο λέγει ἡ Τέκμησσα, ὡς ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ Αἴαντος. ΑΤΩΜΕΣΘΑ, βλαπτόμεθα.

273. ΦΡΟΝΟΥΝΤΑΣ, σωφρονοῦντας. ΑΝΕΠΝΕΥΣΕ, ἄνεσιν ἔσχε. ΛΥΠΗι ΕΛΗΛΑΤΑΙ, ἐλαύνεται ὑπὸ λύπης. ΗΜΕΙΣ Θ' ΟΜΟΙΩΣ ἐλαυνόμεθα κακῇ λύπῃ.

278. συνομολογῶ σοι, καὶ φοβοῦμαι μή τις ἦλθεν ἐκ θεοῦ πληγή. πῶς γὰρ, ἐπεὶ πεπαυμένος ὁ Αἴας τῆς μανίας μηδέν τι μᾶλλον εὐφραίνεται, ἢ ὅτε ἦν μαινόμενος, ἀλλ' ἔτι ἐν μεγάλῃ λύπῃ διάγει;

283. ΞΥΝΑΛΓΟΥΣΙΝ ΤΥΧΑΣ, συναχθομένοις κατὰ τὰς δυστυχίας,

285. ΑΚΡΑΣ ΝΥΚΤΟΣ. ἐπὶ τῆς ἄκρας νυκτὸς, τουτέστι κατὰ τὸ ἄκρον τῆς νυκτός. ΗιΘΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἤθοντο, ἔφαινον. ΑΜΦΗΚΕΣ. ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον λαβὼν ξίφος, ἐζήτει ἐξελεύσεις βαδίζειν ματαίας. ἔξοδος, ἡ ἐξέλευσις· ἐκφορὰ δὲ ἐπὶ νεκροῦ.

288. ΕΠΙΠΛΗΣΣΩ ΚΑΙ ΛΕΓΩ, ἀντὶ τοῦ ἐπέπληξα, ἐπετίμησα καὶ ἔλεξα.

292. ΒΑΙΑ, ὀλίγα. ΥΜΝΟΥΜΕΝΑ, ᾀδόμενα. ΚΟΣΜΟΝ, καλλωπισμόν.

294. ΜΑΘΟΥΣΑ, ἀκούσασα.

296. ΣΥΝΔΕΤΟΥΣ, πόδας καὶ χεῖρας δεδεσμημένους. ΗΥΧΕΝΙΖΕ, ἐλαιμοτόμει, τὸν τράχηλον ἀπέκοπτεν. ΑΝΩ ΤΡΕΠΩΝ, ἀνατρέπων, ἤγουν ὑπτίους τιθείς. ΚΑι ΡΡΑΧΙΖΕ, καὶ ἐδίχαζε. ΗιΚΙΖΕΘ', ἐμάστιζε. ΕΝ ΠΟΙΜΝΑΙΣ ΠΙΤΝΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ἐμπιτνῶν ταῖς ποίμναις, ἐπιτιθέμενος.

301. ΥΠΑΙΞΑΣ, κρυφίως ὁρμήσας. ΑΝΕΣΠΑ, σφοδρῶς, μετὰ βίας καὶ δεινοπαθείας ἀνέπεμπε. ΕΚΤΙΣΑΙΤ', ἀπέλαβεν.

306. ΕΜΦΡΩΝ ΚΑΘΙΣΤΑΤΑΙ, ἐν καταστάσει φρονήσεως ἐγένετο. ΜΟΛΙΣ ΞΥΝ ΧΡΟΝΩι, σὺν βίᾳ, βραδέως. ΠΩΣ, κατά τινα τρόπον.

308. ΕΡΕΙΠΙΟΙΣ, πτώμασι. ΕΡΕΙΦΘΕΙΣ, πεσών.

* 310. ΑΠΡΙΞ, ὅλῃ δυνάμει, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς, προσπεφυκότως, ὃ οὐχ οἷόν τε πρίσαι διὰ τὴν σύμφυσιν.

ΑΠΡΙΞ ΟΝΥΞΙ, τὸ διὰ τῶν ὀνύχων στεῤῥῶς κρατεῖν, καὶ μὴ ἀπολύειν.

311. ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΕΝ. κατὰ μὲν τὸν πλεῖστον χρόνον ἐκάθητο ἄφωνος.

313. ΕΙ ΜΗ ΦΑΝΟΙΗΝ, εἰ μὴ δείξαιμι, ἐξείποιμι.

* 319. ΒΑΡΥΨΥΧΟΥ. οἱ λέγοντες τὸ βαρυψύχου ἀντὶ τοῦ γενναίου, καὶ διὰ τοῦτο προστιθέντες τὸ οὐ, τἀληθὲς ἠγνοήκασι. βαρύψυχος γὰρ, ὁ βαρεῖαν καὶ λιθώδη καὶ ἀκίνητον ἔχων ψυχὴν, ἀλλὰ μὴ πρὸς πόλεμον ὁρμητικὴν καὶ πρόθυμον.

320. ΕΞΗΓΕΙΤ' ΕΧΕΙΝ, ἡρμήνευεν εἶναι. ἤγουν τοὺς τοιούσδε γόους ἀεί ποτε ἡρμήνευεν εἶναι, ἰδίους δηλονότι, ἀνδρὸς κακοῦ καὶ βαρυψύχου.

* 321. ΑΨΟΦΗΤΟΣ ΟΞΕΩΝ ΚΩΚΥΜΑΤΩΝ, ἤγουν ὑψηλῶν. ὅμοιον τῷ, (Ηλεκ. 36.) ἄσκευον ἀσπίδος τε καὶ στρατοῦ. τὸ ὀξὺ ἐπὶ μὲν φωνῆς ἔχει ἐναντίον τὸ βαρύ· ἐπὶ δὲ ὀφθαλμοῦ καὶ ξίφους, τὸ ἀμβλύ· ἐπὶ δὲ χυμῶν, τὸ γλυκύ.—ΒΡΥΧΩΜΕΝΟΣ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν λεόντων κυρίως λέγεται.

326. ΔΡΑΣΕΙΩΝ, ἀντὶ τοῦ θέλων καὶ μέλλων ποιῆσαι. τὸ γὰρ δρασείω, τυψείω, πολεμησείω, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀπὸ ἐνεστώτων καὶ μελλόντων τινῶν ἄλλων ῥημάτων παράγονται. ἐκ μὲν τοῦ δράσω μέλλοντος, τὸ δρασείω. καὶ ἐκ τοῦ τύψω, τὸ τυψείω. καὶ ἐκ τοῦ πολεμήσω, τὸ πολεμησείω. ἐκ δὲ τοῦ χρῶ ἐνεστῶτος, τὸ χρείω· καὶ ἐκ τοῦ κίχω, τὸ κιχείω. καλοῦνται δὲ ἐφεκτικὰ, καὶ σημασίαν ἔχουσιν ἀεὶ μέλλοντος.

328. ΕΣΤΑΛΗΝ, ἐπορεύθην.

334. ΜΑΛΛΟΝ, ἀλγεῖ δηλονότι. ΘΩΥΣΣΕΙ, βοᾷ.

* 342. ΤΕΥΚΡΟΝ ΚΑΛΩ. εἰπὼν ΠΑΙ ΠΑΙ, μεταπίπτει εἰς ζήτησιν τοῦ Τεύκρου, ὑπ' ἀμηχανίας, ὥσπερ ἐπιλαθόμενος ἐκείνου. Η ΤΟΝ ΕΙΣΑΕΙ. ἤγουν κατὰ τὸν ἑξῆς χρόνον πάντα. τὸ ἀεὶ λέγεται ἐπὶ ἐνεστῶτος, καὶ παρεληλυθότος, καὶ μέλλοντος· τὸ δὲ εἰσαεὶ, ἐπὶ μέλλοντος ἀεί. ΛΕΗΛΑΤΗΣΕΙ, λείαν ἐλάσει, λαφυραγωγήσει, λῃστεύσει, πορθήσει, ἁρπάσει.

350. ΟΡΘΩι ΝΟΜΩι, ὀρθότητι, ὥσπερ εἴ τις εἴποι, ἐν εὐθείᾳ στάθμῃ, ἤγουν εὐθύτητι. * νόμος ἐστὶν ἔγγραφος συνήθεια· συνήθεια δὲ, ὁ ἄγραφος νόμος.

351. ΙΔΕΣΘΕ. σκοπήσατε ὁποῖον κῦμα περίδρομον ὑπὸ μανίας φονικῆς ΚΥΚΛΕΙΤΑΙ, ἤγουν ποντίζει ἐμὲ ἄρτι. * κυκλέω κυκλῶ, τὸ στρέφω· κυκλόω δὲ κυκλῶ, τὸ περιλαμβάνω.

354. ΜΑΡΤΥΡΕΙΝ. κατήγορος ἐστὶ μάρτυς κακῶν. μάρτυς δὲ καὶ μαρτυρεῖν, ἐπὶ καλοῦ. ἐνταῦθα δὲ τὸ μαρτυρεῖν ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς λέγειν λαμβάνεται. ΑΦΡΟΝΤΙΣΤΩΣ ΕΧΕΙ, ἀλόγως, χωρὶς λογισμοῦ διάκειται.

* 357. ΑΛΙΑΝ ΟΣ ΕΠΕΒΑΣ. ἤγουν ὃς ἐπέβης, τὸν νεῶν δηλαδὴ, ἑλίσσων, ἤγουν ἐλαύνων πλάτην ἁλίαν. ὁμοῦ δὲ ἑλίσσων πλάτην ἁλίαν, ἀντὶ τοῦ κωπηλατῶν· τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ κωπηλάτης· ἵν' ᾖ τὸ πᾶν, ὃς κωπηλάτης ἐπέβης τῶν νεῶν.

* 361. ΣΥΝΔΑΙΞΟΝ, σφάζετε σὺν τοῖς θρέμμασιν.

362. ΜΗ ΚΑΚΟΝ. μὴ ποίει τὸ πάθος τῆς βλάβης πλέον, διδοὺς ἄκος κακὸν τῷ κακῷ.

* 369. νέμω τὸ βόσκω, καὶ τὸ δίδωμι, καὶ τὸ διοικῶ ποιητικῶς· νέμομαι δὲ, βόσκομαι, καὶ, νέμεται τὴν ὕλην τὸ πῦρ. ἀπὸ τούτου καὶ νέμομαι, τὸ πορεύομαι, ποιητικῶς.

371. ΥΠΕΙΚΕ, ὑποτάσσου, μαλάσσου, καὶ σωφρόνησον.

372. ΧΕΡΣΙ, ἐν χερσὶν ὄντας.

* 374. ΕΛΙΚΕΣΣΙ ΒΟΥΣΙ. ἕλικας, τὰ περὶ τοὺς κάρπους ψέλλια, ἢ ἐνώτια λέγουσι· καὶ ἑλικώτατον ὕδωρ, τὸ ἑλικοειδῆ ἔχον τὴν ῥεῦσιν, ἢ διαυγές. ἑλικῶπις καὶ ἑλίκωψ, εὐόφθαλμος.

* 381. πίνα, ὁ ῥύπος, δι' ἑνὸς ν· πίννα, τὸ ὄστρακον, διὰ δύο.

384. ΑΤΩΜΕΝΟΣ. ἀπὸ τῆς ἄτης, τῆς βλάβης, γίνεται ἀτηρὸς, καὶ ἀταρτηρὸς, ὁ βλαπτικός· γίνεται δὲ ῥῆμα ἀτάω, ἀτῶ, τὸ βλάπτω, καὶ τὸ παθητικὸν, ἀτῶμαι, οὗ ἡ μετοχὴ ἀτώμενος.

386. ΜΗΔΕΝ ΜΕΓ' ΕΙΠΗιΣ, μὴ κομπάσῃς.

* 387. πρόγονοι, πατὴρ, πάππος, καὶ οἱ ἀνωτέρω. ἀπόγονοι, υἱὸς, ἔκγονος, καὶ οἱ κατωτέρω. πρόγονοι, καὶ οἱ ἀπὸ προτέρου γάμου γεγεννημένοι, ὧν ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ εἰς δεύτερον ἦλθε γάμον. λέγονται δὲ πρόγονοι πρὸς τοὺς ἀπὸ τοῦ δευτέρου γάμου γεννωμένους. ἐπίγονοι δὲ λέγονται οἱ ἀπὸ τοῦ δευτέρου γάμου.—ἀρχηγὸς τοῦ γένους τοῦ Αἴαντος ὁ Ζεὺς, οὕτως. ὁ Αἰακὸς ἐλέγετο υἱὸς τοῦ Διὸς, ἐξ οὗ Πηλεὺς καὶ Τελαμὼν, ὧν Αχιλλεὺς καὶ Αἴας.

* 392. εὔχομαι τῷ θεῷ· καὶ εὔχομαι τῷ ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ οὗ τὴν εὐχὴν ποιοῦμαι. κατεύχομαι δὲ, τὸ καταρῶμαι.

395. ΩΣ ΕΜΟΙ, δοκεῖ δηλονότι. παρ' ἐμοὶ, ἤγουν κατ' ἐμέ.

* 396. ἑλοῦ, ἀντὶ τοῦ προτίμησαι. καὶ εἵλετο νίκην τις, ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν. ἐνταῦθα δὲ ΕΛΕΣΘΕ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ λάβετε.

* 402. ΑΙΚΙΖΕΙ, ἀντὶ τοῦ αἰκίζεται, ἤγουν μαστίζει.

* 405. ΤΑ ΜΕΝ ΦΘΙΝΕΙ, ἤγουν ἡ ἐμὴ εὐτυχία φθείρεται.

* 407. ΜΩΡΑΙΣ Δ' ΑΓΡΑΙΣ. τὰ βοσκήματα, ἃ λαβὼν μωρῶς διεχρήσατο.

* 408. ΔΙΠΑΛΤΟΣ, ἀπὸ τοῦ πάλλω, ἀφ' οὗ ἐν ἄλλοις οὗτος παλτὸν λέγει πῦρ, τὸν κεραυνὸν, ὡς ἄνωθεν παλλόμενον.

* 410. ΑΝΔΡΑ ΧΡΗΣΙΜΟΝ. χρήσιμον, τὸ ἐπιτήδειον εἰς χρείαν, ἤγουν τὸ συντελοῦν εἴς τι. θέλει οὖν ἐνταῦθα δεῖξαι, ὅτι ἀσυντελὲς φωνεῖν τοιάδε ἄνδρα, ἃ οὐδέποτε οὗτος πρότερον ὑπέμεινεν ἂν φωνῆσαι.

* 413. ΠΑΡΑΛΑ, ἤγουν παράλια, τουτέστι παραθαλάσσια. — ΝΕΜΟΣ ΕΠΑΚΤΙΟΝ, χωρίον παραθαλάσσιον, νομὴν ἔχον εἰς βόσκησιν. ἀκτὴ, ὁ κρημνώδης τόπος ἐν θαλάσσῃ· αἰγιαλὸς δὲ, ὁ ἐπίπεδος καὶ ὁμαλός.

* 415. ΚΑΤΕΙΧΕΤΕ, εἴχετε. κατέχειν γὰρ λέγεται τὸ κρατεῖν, καὶ ἔχει ἐναντίον τὸ ἀπολλύειν. ΑΛΛ' ΟΥΚ ΕΤΙ Μ' ἕξετε δηλονότι.

420. ΕΥΦΡΟΝΕΣ, ἡδεῖς, εὐφροσύνην ποιοῦσαι διὰ τὸ ποτόν.

* 423. ΟΥ ΤΙΝΑ. οὐδένα, ἄλλον δηλονότι, ἀπὸ τοῦ στρατοῦ ἡ Τροία εἶδεν.

* 428. ἀπείργω τινὰ βουλόμενον ἐνεργεῖν τι. ἀνείργω δὲ τὸν ἀρξάμενον καὶ ὁσονοῦν τοῦ ἔργου ἀνύσαντα. ἀντὶ τοῦ ἀναστέλλω.

431. ΞΥΝΟΙΣΕΙΝ, συμβήσεσθαι.

435. ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ. τὰ τιμιώτατα τῶν γερῶν. εἴληφε γὰρ Ησιόνην παρὰ τοῦ Ηρακλέους. ΑΡΙΣΤΕΥΣΑΣ, ἕνεκα ἀριστείων εἰληφώς.

* πρεσβεῖον, ἡ διὰ γῆρας προτίμησις, καὶ τὸ δι' αὐτὸ διδόμενον γέρας κατὰ προτίμησιν. ἀριστεῖον, τὸ ἕνεκα ἀριστείας γέρας. καλλιστεῖον, τὸ ἐκλεγὲν τινὶ γέρας. πρωτεῖα, τὰ τῆς πρώτης τάξεως γέρα· δευτερεῖα, τὰ τῆς δευτέρας.

* 441. ΕΞΕΠΙΣΤΑΣΘΑΙ ΔΟΚΩ, γιγνώσκειν νομίζω.

* 444. ΟΥΚ ΑΝ ΤΙΣ, οὐδεὶς ἄλλος κατέσχεν ἂν ταῦτα πρὸ ἐμοῦ ἐν ταῖς ἀριστείαις.— καί τοι τοσοῦτόν γε δοκῶ γιγνώσκειν, ὅτι εἰ ὁ Αχιλλεὺς εἴη ζῶν, καὶ ἔμελλε κρίνειν, ἤγουν κρίσιν καὶ ἀγῶνα ποιῆσαι περὶ τῶν ἰδίων ὅπλων, καὶ διδόναι τινι κράτος καὶ βραβεῖον ἕνεκα ἀριστείας, αὐτὰ τὰ ὅπλα, οὐκ ἄν τις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ ἔμαρψεν αὐτὰ, τὰ ὅπλα δηλονότι.

* 448. ΑΠΗΞΑΝ, ἀπήγαγον. γράφεται καὶ ἀπεῖρξαν, ὅ ἐστιν ἐκώλυσαν.

* 449. ψηφίζω, τὸ λογαριάζω· ψηφίζομαι δὲ, τὸ τοὺς ψήφους τίθημι.

451. ΧΕΙΡ' ΕΠΕΝΤΥΝΟΝΤ', εὐτρεπίζοντα. ΕΣΦΗΛΕΝ, παρέτρεψεν, σφαλῆναι ἐποίησεν. ΒΛΑΠΤΟΙ, ἐμποδίζοι. ὁ δειλὸς φύγοι ἂν τὸν ἐπικρατέστερον. * φεύγει τις διωκόμενος ὑπό τινος. φεύγει ὁ φυγαδευόμενος καὶ ἐξοριζόμενος. καὶ φεύγει ὁ κατηγορούμενος. ἐξέφυγε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐξελύσατο ἑαυτόν. διαφεύγει δὲ τὶ, ὅταν παραδράμῃ διωκόμενον, ἢ ὅταν παροραθῇ λαθὸν, ἢ ὅταν κρατηθὲν διολισθήσῃ.

* 458. ΕΧΘΑΙΡΟΜΑΙ. ἀπὸ τοῦ ἔχθω τὸ μισῶ, ἔχθος, τὸ μῖσος, καὶ ἐχθαίρω, τὸ μισῶ, καὶ ἐχθαίρομαι, τὸ μισοῦμαι.

460. ναύλοχοι λιμένες, ἔνθα δηλονότι αἱ νῆες ἵστανται κατὰ λόχον, τουτέστι κατὰ τάξιν· καὶ ἀπὸ τούτου ναύλοχοι ἕδραι, αἱ ναυτικαί.

* 464. τὸ ΓΥΜΝΟΝ καὶ τὸ ΑΤΕΡ ἐκ παραλλήλου, ἀντὶ τοῦ, μεμονωμένον καὶ κεχωρισμένον τῶν ἀριστείων, ἤγουν τῶν ἕνεκα ἀριστείας γερῶν.

* 467. ἔρυμα, καὶ φρούριον, καὶ πολίχνιον, ταὐτόν.

* 470. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΤΑΥΤΑ. οὐδέν εἰσι ταῦτα, ἤγουν οὔτε τὸ τὰς ἕδρας ναυλόχους λιπεῖν καὶ ἀπιέναι πρὸς τὸν πατέρα, οὔτε μὴν τὸ εἰς μάχην συνελθεῖν, εἶτα τελευταῖον ἀποθανεῖν.

* 472. σπλάγχνον, ἡ καρδία, ἀφ' οὗ καὶ εὔσπλαγχνος, ὁ εὐκάρδιος καὶ ἀνδρεῖος· ἄσπλαγχνος δὲ, ὁ ἀκάρδιος καὶ δειλός.

* 473. αἰσχροῦ δὲ εἴδη τέτταρα, ἄδικον, δειλὸν, ἄκοσμον, ἄμορφον.

475. ΤΙ ΓΑΡ ΠΑΡ' ΗΜΑΡ. τί γὰρ ἔχει ἡμέρα τέρπειν, προσθεῖσα, ἑαυτὴν δηλονότι, ἐπὶ ἤματι, καὶ ἀνεθεῖσα τοῦ κατθανεῖν, ἤγουν ἀπολυθεῖσα καὶ ἐλευθερωθεῖσα τοῦ θανάτου; ΠΑΡ' ΗΜΑΡ, ἐπ' ἤματι. ΤΕΡΠΕΙΝ, εὐφραίνειν. ΕΧΕΙ, δύναται. ΠΡΟΣΘΕΙΣΑ, παρατεθεῖσα, προσθήκην ποιήσασα ἑαυτὴν δηλονότι. ΚΑΝΑΘΕΙΣΑ, ἀναβολὴν ποιήσασα, ὅθεν καὶ ἀνάθεσις, ἡ ὑπέρθεσις.

* 478. ΘΕΡΜΑΙΝΕΤΑΙ, ἤγουν θαῤῥεῖ, καθ' ὃ λέγεται θάλπον παρ' Ὁμήρῳ τὸ θάρσος, κατ' ἐναντιότητα τοῦ δέους, ὃ ψυχρὸν· αὐτὸς λέγει· Ψυχρὸν δέος εἷλεν.

* 480. ΤΟΝ ΕΥΓΕΝΗ, τὸν μεγαλοπρεπῆ, γενναῖον. εὐγενεῖς, ὧν ἡ πατρὶς περιφανὴς καὶ τὸ γένος. καὶ ἀπὸ τούτου κατὰ μεταφορὰν καὶ εὐγενὴς, ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ γενναῖος, καὶ εὐγενὲς ἦθος, τὸ ἀστεῖον καὶ πεπαιδευμένον καὶ ὄγκον ἔχον, καὶ εὐγενὴς ψυχὴ, καὶ εὐγενὴς λόγος.

481. ΥΠΟΒΛΗΤΟΝ, ὑποβολιμαῖον, νόθον.

485. ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΑΙΑΣ ΤΥΧΗΣ, τῆς δουλικῆς, τῆς ἐξ ἀνάγκης γενομένης.

* 489. ΘΕΟΙΣ. συνίζησις. τὸ δὲ ΠΟΥ περισσόν.

491. ΞΥΝΗΛΘΟΝ. εἰς ἣ κατὰ τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, σοὶ δηλονότι. ΕΥ ΦΡΟΝΩ ΤΑ ΣΑ, ἀντὶ τοῦ εὐνοῶ τοῖς σοῖς, ἤγουν εὐνοῶ σοι, εὔνους σοι εἰμί. * τὸ φρονῶ αἰτιατικῇ συντάσσεται, καὶ τὸ εὖ φρονῶ, ἐπεὶ διαλελυμένον ἐστί· τὸ δὲ εὐφρονῶ, δοτικῇ ἐνίοτε καὶ αἰτιατικῇ.

492. ΑΝΤΙΑΖΩ, ἀντιβολῶ. ΕΦΕΣΤΙΟΥ ΔΙΟΣ, τοῦ τιμωμένου ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ἐφορῶντος τὴν συνοίκησιν ἡμῶν. * Ἐφέστιον Δία προτείνουσιν οἱ συνοικοῦντες· οἱ δὲ φίλοι, Φίλιον· οἱ δὲ ἐν μιᾷ τάξει καταλεγόμενοι καὶ μιᾷ συμμορίᾳ, Εταιρεῖον· οἱ δὲ ξένοι, Ξένιον· οἱ δὲ ἐν ὅρκοις συμφωνίας ποιοῦντες, Ορκιον· οἱ δὲ δεόμενοι, Ικέσιον· οἱ δὲ ἀδελφοὶ, Ομόγνιον.

494. ΒΑΣΙΝ ΑΛΓΕΙΝΗΝ, κλῆσιν, φήμην λυπηράν.

495. ΥΠ' ΕΧΘΡΩΝ ΧΕΙΡΙΑΝ, ἤγουν ὑποχειρίαν ἀφεὶς τινι τῶν σῶν ἐχθρῶν.

* 496. ΤΕΛΕΥΤΗΣΑΣ τὸν βίον δηλονότι, ἀποθανών. τελευτῶ τὸ ἔργον, καὶ τελευτῶ, ἀντὶ τοῦ ἀποθνήσκω, ἐφ' ᾧ συνυπακούεται τὸν βίον, ἵν' ᾖ, τελευτῶ τὸν βίον. τὸ τελευτῶ, καὶ τὸ καταστρέφω, καὶ ἔτι τὸ μεταλλάττω, τὰ αὐτά. δηλοῖ γὰρ τὸ ἀποθνήσκειν.

501. ΙΑΠΤΩΝ, βάλλων, λοιδορῶν, βλάπτων.

503. ΛΑΤΡΕΙΑΣ, δουλείας. κυρίως λατρεία, δουλεία ἐπὶ μισθῷ. ΖΗΛΟΥ, μακαρισμοῦ, εὐδαιμονισμοῦ.

* 508. ΠΟΛΛΩΝ ΕΤΩΝ ΚΛΗΡΟΥΧΟΝ, πολυετῆ. κληρούχους, καὶ τοὺς γεωργοὺς φησὶν Ηρόδοτος. κληροῦχοι, καὶ οὓς Αθηναῖοι ἔπεμπον ἐπὶ τὰς πόλεις, ἃς ἐλάμβανον, κλήρους ἑκάστῳ διανέμοντες.

* 511. ΤΡΟΦΗΣ, ἀνατροφῆς. λέγει δὲ ἀνατροφὴν, ἣν ἀνατρέφουσιν αὐτὸν ἄλλοι.

ΔΙΟΙΣΕΤΑΙ ΜΟΝΟΣ, ἤγουν κομισθήσεται κεχωρισμένος. ὁ νοῦς οὗτος· σοῦ τοῦ Αἴαντος θανόντος, οἱ ὀρφανισταὶ οὐκ ἐάσουσι τὸν Ευρυσάκην εἶναι σὺν ἐμοί· ἀλλὰ διοίσουσιν αὐτὸν μόνον.

512. ὀρφανισταὶ, οἱ ἐπίτροποι τῶν ὀρφανῶν· χηρωσταὶ, οἱ τῶν χηρῶν.

* 515. ΗΙΣΤΩΣΑΣ, ἠφάνισας. ἀνιστῶ, τὸ πεπτωκὸς ἐγείρω· ἀϊστόω δὲ ἀϊστῶ, τὸ ἀφανίζω, ἀπὸ τοῦ στερητικοῦ α καὶ τοῦ ἴσημι ποιητικῶς τὸ γινώσκω, ἄϊστος, ἀφανὴς γεγονὼς, καὶ ἐκπεπτωκὼς τῆς μνήμης, καὶ ἀπὸ τούτου ἀϊστόω ἀϊστῶ ῥῆμα. ΑΛΛ' Η ΜΟΙΡΑ, ἡ εἱμαρμένη. τὸ ΑΛΛΑ ἀντὶ τοῦ δέ.

516. Η ΜΟΙΡΑ, ἤγουν ὁ κοινὸς θάνατος, ἡ τύχη. ΚΑΘΕΙΛ', κατήγαγε, κατεβίβασε, κατέβαλε.

* 519. ΕΓΩΓΕ ΣΩΖΟΜΑΙ. ὥσπερ ἐὰν ἐσωζόμην ἐν πᾶσι, σώζομαι ἐν σοί. σώζεται δέ τις ἔν τινι, ὅταν ἐν αὐτῷ ἡ σωτηρία αὐτοῦ ᾖ, ὡς σωζομένου ἐκείνου αὐτὸν σώζεσθαι, ἀπολωλότος δὲ, αὐτὸν συναπόλλυσθαι.

* 521. ΤΕΡΠΝΟΝ, τὸ τέρψιν ποιοῦν· χαροποιὸν δὲ, τὸ χαρὰν ἔχον, οἷον χαροποιὸν ὄμμα.

* 531. καὶ μὴν ἐξελυσάμην αὐτὸν, εἰς τοῦτο δηλονότι, ἵνα σὺ ὁρᾷς αὐτόν. ΦΟΒΟΙΣΙ, διὰ τοὺς φόβους ἐξήγαγον αὐτὸν, ῥύσασθαι θέλουσα.

534. ΠΡΕΠΟΝ. εἰρωνικόν.

535. ΦΥΛΑΞΑ, ἐπετήρησα, εἰς τὸ ἐπαρκέσαι, βοηθῆσαι, ὑπηρετῆσαι.

537. ΤΙ ΔΗΤ' ΑΝ. ἤγουν κατὰ τί, ἢ τί δῆτα ἂν ἴσως ἐκ τοῦ φέρειν τὸν παῖδα πρὸς σὲ ὠφέλοιμί σε; τουτέστι τίνα ὠφέλειαν ἕξεις ἐκ τοῦ φέρειν τὸν παῖδα πρὸς σέ; * ΕΚ ΤΩΝΔΕ, κατὰ τὰ μετὰ ταῦτα. ΩΦΕΛΟΙΜΙ. ὠφελοίην ἔδει εἰπεῖν· ποιητικῇ δὲ ἀδείᾳ οὗτος οὕτω χρῆται τοῖς εὐκτικοῖς.

* 538. ΠΡΟΣΕΙΠΕΙΝ, προσφθέγξασθαι, ἀσπάζεσθαι λόγοις.

540. ΜΕΛΛΕΙ, βραδύνει. ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ ΕΧΕΙΝ, ὁμοῦ παρεῖναι.

* 542. ΑΓ' ΑΥΤΟΝ, δεῦρο ἄγε, ἢ κόμιζε, αὐτὸν, ὅστις ἀπὸ τῶν προσπόλων κυβερνᾷς αὐτὸν ταῖς χερσίν.

543. ΕΡΠΟΝΤΙ, ἐρχομένῳ. ΛΕΛΕΙΜΜΕΝΩι ΛΟΓΟΥ, ἔνδειαν ἔχοντι τοῦ σοῦ λόγου, ἤγουν οὐκ ἀκούοντι.

545. ΑΙΡΕ, κόμιζε, πρόσφερε. * ΦΟΝΟΝ, τὰ πτώματα τῶν ἀρτίως πεφονευμένων ποιμνίων.

547. ΕΙΠΕΡ ΔΙΚΑΙΩΣ. εἴπερ ἐστὶν ὅμοιος ἐμοὶ, καθὰ ἀπαιτεῖ τὸ δίκαιον. * ΤΑ ΠΑΤΡΟΘΕΝ, κατὰ τὰ πατρὸς ἰδιώματα, λέγω δὴ ἀνδρείαν καὶ φρόνησιν, καὶ τὸ γενναῖον ἐν συμφοραῖς. ἤγουν εἴπερ οὐ μόνον κατὰ τὴν σπορὰν ἐμός ἐστιν υἱὸς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ φυσικὰ πλεονεκτήματα ἐμὸς ἔοικεν ἀληθῶς.

548. ΑΥΤΙΚΑ, ἐκ βρέφους. ΩΜΟΙΣ, στερροῖς, ἀφόβοις. ΝΟΜΟΙΣ, ἤθεσι.

* 549. τὸ ΠΩΛΟΔΑΜΝΕΙΝ ἐπὶ ἀλόγων λέγεται κυρίως· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων τὸ παιδαγωγεῖν, καὶ παιδοτριβεῖν, ἀφ' ὧν παιδαγωγὸς, καὶ παιδοτρίβης, ὁ λεγόμενος βαΐουλος.

* 554. ΕΝ ΤΩι ΦΡΟΝΕΙΝ ΜΗΔΕΝ, ἐν τῷ μηδενὸς ἐπαισθάνεσθαι μήτε λυπηροῦ, μήτε ἡδέος.

555. ΜΑΘΗιΣ, εἰς τὴν πρέπουσαν ἡλικίαν ἐλθών. ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟ. ὅταν δ' ἀφίκῃ εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης.

* 557. ΟΠΩΣ ΔΕΙΞΕΙΣ. τὸ ὅπως ἐπὶ παραγγελίας κείμενον οὐδέποτε κατὰ τοὺς Αττικοὺς ὑποτάσσει. ἀντὶ γὰρ τοῦ πῶς κεῖται. ΟΙΟΣ ΕΞ ΟΙΟΥ 'ΤΡΑΦΗΣ. οὐ πρὸς τὸ ἐξ οἵου λέγεται τὸ ἐτράφης, ἀλλὰ πρὸς τὸ οἷος. τὸ δὲ ἐξ οἵου, ἀντὶ τοῦ, ἐξ οἵου πατρὸς δηλονότι, γεγονώς. τὸ πᾶν· οἷος ἀνετράφης ἐξ οἵου πατρὸς ὤν.

558. ΚΟΥΦΟΙΣ ΠΝΕΥΜΑΣΙΝ, ἐλαφροῖς. τουτέστιν ἐλαφρῶς καὶ ἐλευθερίως ἀνάπνει τὸν ἀέρα. * ΨΥΧΗΝ ΑΤΑΛΛΩΝ, ζωὴν βρεφικῶς διαβιβάζων καὶ τρέφων. ἀτάλλειν γὰρ τὸ νηπιάζειν καὶ σκιρτᾷν. ΟΥ ΤΟΙ Σ' ΑΧΑΙΩΝ. ἤγουν οἶδα ὅτι οὐ μὴ ὑβρίσει σε τις τῶν Αχαιῶν.

561. ΣΤΥΓΝΑΙΣΙ ΛΩΒΑΙΣ, λυπηραῖς ὕβρεσι.

* 562. ΠΥΛΩΡΟΝ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν φυλασσόντων τὰς πύλας. λέγει νῦν τὸν ἀποσοβοῦντα, καὶ μὴ ἐῶντα προσβαλεῖν κακόν τι. ΤΡΟΦΗΣ ΑΟΚΝΟΝ ΕΜΠΑΚΑ, ἀνατροφῆς πρόθυμον φροντιστήν.

564. ΤΗΛΩΠΟΣ ΟΙΧΝΕΙ, μακρὰν διατρίβει, περιέρχεται. τὸ ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος. ΔΥΣΜΕΝΩΝ ΘΗΡΑΝ ΕΧΩΝ, δυσμενεῖς θηρῶν.

* 566. ΕΠΙΣΚΗΠΤΩ ΧΑΡΙΝ. ἐπισκήπτω τήνδε τὴν ἐντολὴν ὤφειλεν εἰπεῖν· ὁ δὲ λέγει τήνδε τὴν χάριν, ἐπεὶ ὅπερ ἐντέλλεται, ὡς χάριν τοῦτο αἰτεῖ παρ' αὐτῶν.

570. ΓΗΡΟΒΟΣΚΟΣ, γηρωτόφος. * τὸ δὲ γηροβοσκῶ γράφεται καὶ μικρὸν, ἀπὸ τοῦ γῆ-

ρος. καὶ μέγα ἀπὸ τῆς γενικῆς, τοῦ γήρως· ἔστι γὰρ ἡ εὐθεῖα τὸ γῆρας.—ΕΙΣΑΕΙ, διὰ βίου. ΜΕΧΡΙΣ ΟΥ, ἕως ὅτου τὰς καταδύσεις καταλάβωσι τοῦ κάτω θεοῦ, ἤγουν τοῦ Πλούτωνος.

* 572. ΤΕΥΧΗ. τεῦχος μὲν τὸ ἀγγεῖον, τεύχη δὲ πληθυντικῶς τὰ ὅπλα.

* 574. ΑΛΛ' ΑΥΤΟ ΜΟΙ, ἀλλὰ σὺ Εὐρύσακες παῖ ἐμοὶ λαβὼν αὐτὸ τὸ σάκος τὸ ἑπτάβοιον, τὸ ἄῤῥηκτον, τὸ ἐπώνυμον, σοῦ δηλόνοτι, ἔχε στρέφων διὰ τοῦ πολυῤῥάφου πόρπακος. ἔστι δὲ πόρπαξ ὁ λῶρος δι' οὗ κατέχουσι τὴν ἀσπίδα, ὃς λέγεται καὶ ὄχανον. σάκος δὲ οὐδετέρως, ὅπλον, ἀσπίς· σάκος δὲ ἀρσενικῶς, καὶ αὐτὸ δι' ἑνὸς κ, ὁ θυλακος· κωρύκιον δὲ, πλέγμα δεκτικὸν ἄρτων.

* 579. ΑΠΑΚΤΟΥ. ἄγω, ἄξω, ἦχα, ἦγμαι, ἦκται. ἀκτὸν ὄνομα, καὶ ἀπὸ τούτου ἀπακτόω, ἀπακτῶ, ῥῆμα. ΕΠΙΣΚΗΝΟΥΣ λέγει, ἐπεὶ καὶ ἐπιτάφιοί εἰσὶ, καὶ ἐξόδιοι. ἐπίσκηνοι δὲ θρῆνοι, οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

581. ΘΑΣΣΟΝ, ταχύτερον. λαμβάνεται δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ταχέως. ΟΥ ΠΡΟΣ ΙΑΤΡΟΥ ΣΟΦΟΥ, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἴδιον ἰατροῦ σοφοῦ, ἐπῳδαῖς χρῆσθαι, τοῦ τραύματος ἤδη τομῆς δεομένου. * ΤΟΜΩΝΤΙ, ὡς τὸ θανατῶντι, βασιλειῶντι. τὰ γὰρ τοιαῦτα δευτέρας συζυγίας ὡς ἐπίπαν ἐστίν. ἔστι δὲ γλυκύτατον τὸ λέγειν, τραῦμα τομῆς ἐπιθυμεῖν, ὥσπερ εἰ αἴσθησιν εἶχε.

* 584. ΟΥ ΓΑΡ Μ' ΑΡΕΣΚΕΙ. οὐκ ἀρέσκουσιν ἐμοὶ οἱ λόγοι σου θρασεῖς ὄντες. τὸ ὄργανον γὰρ λέγει τοῦ λόγου, ἀντὶ τῶν λόγων. ΔΡΑΣΕΙΕΙΣ, ἐπιθυμεῖς δράσειν.

* 588. ΚΑΙ ΘΕΩΝ, συνίζησις. ΙΚΝΟΥΜΑΙ, τὸ παρακαλῶ· ἀφικνοῦμαι δὲ, τὸ παραγίνομαι. ΠΡΟΔΟΥΣ. προδίδωμι, ἐπὶ προδοσίας, ἀφ' οὗ προδότης· καὶ προδίδωμι, τὸ καταλιμπάνω, ὡς ἐνταῦθα.—μὴ προδῷς, μὴ καταλείπῃς.

596. Ω ΚΛΕΙΝΑ ΣΑΛΑΜΙΣ. ἐνταῦθα ἐμιμήσατο τὸ ἦθος τῶν ἀφεστώτων τῆς οἰκείας. ὁπόταν γάρ τι δυσχερὲς ἀπαντᾷ, μακαρίζειν εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι τὰς πατρίδας. καὶ ἔστιν ἡ σύνταξις οὕτως. ὦ κλεινὴ καὶ ἔνδοξε Σαλαμὶς ἡ πατρίς μου, σὺ μὲν ἴσως κατῳκισμένη ὑπάρχεις κύκλῳ περικλυζομένη τῇ θαλάσσῃ, εὐτυχὴς, πᾶσιν ἀνθρώποις περιφανὴς διόλου· ἐγὼ δὲ ὁ ἄθλιος, μακρὸς καὶ πολύς ἐστιν ὁ χρόνος, ἀφ' οὗ προσμένω τῇ γῇ ταύτῃ τῇ Τρωϊκῇ, λειμῶνας ἐχούσῃ εἰς βοσκημάτων νομὴν ἐπιτηδείους, οὐδενὸς λόγου ἀξιούμενος, διόλου τηκόμενος καὶ δαμαζόμενος τῷ χρόνῳ τῷ εὐκινήτῳ, ἔχων κακὴν ἐλπίδα καὶ φόβον, τελέσειν ποτὲ τὴν ὁδὸν, καὶ διελθεῖν ἐμὲ εἰς τὸν Αιδην τὸν μισητὸν καὶ σκοτεινόν. καὶ ὁ Αἴας συνυπάρχει μοι, δυσίατος, ἤγουν δυσκόλως ἰαθῆναι δυνάμενος, ἐπικαθήμενος ἀεὶ τῇ οἰκίᾳ· ἰώ μοι, διὰ μέσου· ξύνοικος τῇ ἀπὸ θεοῦ γενομένῃ μανίᾳ· ὄντινα ἐξέπεμψας σὺ, ὦ Σαλαμὶς δηλονότι, πρότερον δήποτε ἀριστεύοντα ἐν πολέμῳ τῷ ὁρμητικῷ. νῦν δὲ μόνος ἀποπλανηθεὶς τῆς οἰκείας γνώσεως καὶ διανοίας, εὑρίσκεται μεγάλη λύπη τοῖς φίλοις αὐτοῦ. τὰ δὲ πρότερον αὐτοῦ ἔργα, τὰ διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ γενόμενα, ὄντα μέγιστα τῆς ἀρετῆς, ἀχάριστα συνῆλθον καὶ συνέβησαν παρ' αὐτοῖς ἀχαρίστοις καὶ ἀγνώμοσι καὶ ἀθλίοις υἱοῖς τοῦ Ατρέως.

* 597. ΝΑΙΕΙΣ, ἐνεργητικὸν, ἀντὶ παθητικοῦ ναίῃ. τὸ δὲ ΑΛΙΠΛΑΓΚΤΟΣ, ἤγουν ἐν θαλάσσῃ οὖσα ἀτακτούσῃ περὶ σέ.

* 602. ΛΕΙΜΩΝΙΑι ΠΟΙΑι. ὅμοιον τῷ Τελαμώνιε παῖ. λειμωνία γὰρ ἡ ἐν λειμῶνι χλόη. ΜΗΛΩΝ. γενικὸν ὄνομα τοῦτο παρ' Ομήρῳ. εἰπὼν γὰρ οὗτος (Οδ. ί. 184.) μῆλα, ἐπάγει ὄϊές τε καὶ αἶγες.

604. ΕΥΝΟΜΑι, εὐκινήτῳ, ἢ τῷ καλῶς μεριζομένῳ χρόνῳ εἰς τέσσαρα, ἔαρ, θέρος, μετόπωρον, καὶ χειμῶνα.

* 605. ΤΡΥΧΟΜΕΝΟΣ, ὑπὸ τοῦ εὐκινήτου χρόνου ἀεὶ δαμαζόμενος, κακοπαθῶν. ΚΑΚΑΝ ΕΛΠΙΔΑ, ἤγουν φόβον ἔχων, ἀνύσειν ἐμὲ ἔτι ποτὲ τὸν Αιδην, τουτέστι λήψεσθαι σπεύδοντα εἰς τοῦτο. ἀνύω τὴν ὁδὸν, ἀντὶ τοῦ τελειῶ· καὶ ἀνύω τὸ βραβεῖον, ἤγουν σπουδάσας λαμβάνω, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα. ΤΟΝ ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ, τὸν ἀποτρόπαιον, ἤγουν τὸν ἀποστροφῆς καὶ ἀποτροπιασμοῦ ἄξιον. ΑΙΔΗΛΟΝ δὲ ΑιΔΗΝ λέγει τὸν σκοτεινόν. ὥσπερ ἄν τις εἴποι ἀλυκὸν ἅλα. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀΐδης γίνεται τὸ ἀΐδηλον κατὰ παραγωγὴν, καθ' ὃν τρόπον ἀλυκὸν ἀπὸ τοῦ ἁλός.

* 610. ΕΦΕΔΡΟΣ, κυρίως ὁ παρεσκευασμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαίωσι, παλαίσειν τῷ νικήσαντι.

* 618. ΤΑ ΠΡΙΝ Δ' ΕΡΓΑ. τὰ δὲ πρότερα αὐτοῦ ἀνδραγαθήματα, φροῦδα παρὰ τοῖς Ατρείδαις.

* 622. παλαιὸν, τὸ πάλαι ἀρξάμενον, ᾧ ἀντίκειται τὸ νέον. νέον γὰρ τὸ νεωστὶ ἀρξάμενον. ἐνταῦθα οὖν ΕΝΤΡΟΦΟΣ ΠΑΛΑΙΑι ΗΜΕΡΑι, ἀντὶ τοῦ παλαιῷ χρόνῳ, ἤγουν μακρῷ καὶ πάλαι ἀρξαμένῳ. ἤγουν ὄντως ἡ μήτηρ ἡ παλαιῷ μὲν χρόνῳ ἔντροφος, λευκῷ δὲ γήρᾳ, ὅταν ἀκούσῃ αὐτὸν φρενομόρως νοσοῦντα, αἴλινον ἡ δύσμορος οὐκ ἀφήσει, οὐδὲ ἀφήσει, γόον οἰκτρᾶς ὄρνιθος ἀηδόνος, ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς, καὶ τὸ ἑξῆς. ΛΕΥΚΩι ΓΗΡΑι. ἐπειδὴ τὸ γῆρας λευκαίνει τὰς τρίχας. διὰ τοῦτο εἶπε ΛΕΥΚΩι, ἀπὸ τοῦ ποιουμένου τὸ ποιούμενον.

* 628. ΟΙΚΤΡΑΣ ΑΗΔΟΥΣ, τῆς εὐφροσύνης ἐστερημένης ἀηδόνος, διὰ τὸ ἀεὶ θρηνεῖν τὸν υἱὸν Ιτυν. παραβάλλει δὲ τὸν ἀηδόνος θρῆνον καὶ τὸν Εριβοίας, καὶ εἰκάζει μείζω ἐκεῖνον ἔσεσθαι τῆς ἀηδόνος.— ἡ ἀηδὼν, τῆς ἀηδόνος, καὶ ἡ ἀηδὼ, τῆς ἀηδόος, ἀηδοῦς.

* 630. ΟΞΥΤΟΝΟΥΣ, ὀξυφώνους. τόνος, ὁ κοινῶς ἦχος, καθ' ὃ λέγεται Λύδιος τόνος καὶ Φρύγιος.

631. ΧΕΡΟΠΛΗΚΤΟΙ, ὑπὸ πληγῆς χειρῶν. ΑΜΥΓΜΑΤΑ, σπαράγματα. ΚΕΥΘΩΝ, κευθόμενος, κρυπτόμενος. ΚΡΕΙΣΣΩΝ, ὁ ἀμείνων καὶ ἐπικρατέστερος. * ΜΑΤΗΝ δὲ ἀντὶ τοῦ ψευδῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ ματαίως, ὡς ἐνταῦθα.

643. ΔΥΣΦΟΡΟΝ, δυσβάστακτον, ἀνυπομόνητον. * ΑΤΕΡΘΕ ΤΟΥΔΕ, τοῦ αἰῶνος δηλονότι, ἤγουν τοῦ χρόνου.

* 648. ΑΛΙΣΚΕΤΑΙ, θηρᾶται. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἁλισκομένων θηρίων ὑπὸ θηρατῶν.

649. ΔΕΙΝΟΣ, φοβερός. ΕΘΗΛΥΝΘΗΝ ΣΤΟΜΑ. ἐμαλάχθην τὴν σφοδρὰν ὁρμήν. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ στόματος τῆς μαχαίρας. τὸ πᾶν δὲ οὕτως· κἀγὼ γὰρ, ὃς ἐδεινοπάθουν τότε, ἐμαλάχθην τὸ στόμα παρὰ τῆσδε τῆς γυναικὸς, ὡς ὑπὸ βαφῆς σίδηρος. Αλλως. ἢ πρὸς τὸ ΩΣ στικτέον, ἵν' ᾖ οὕτως· ὃς ἐκαρτέρουν τὰ δεινὰ, ἤτοι σκληρὸς καὶ ἀνένδοτος ἦν, καθάπερ βεβαμμένος σίδηρος. ἢ πρὸς τὸ ΤΟΤΕ, ἀντὶ τοῦ· ἐθηλύνθην τὸ στόμα ὑπὸ τῆσδε τῆς γυναικὸς, ὥσπερ ἐν βαφῇ σίδηρος, ἤτοι βεβαμμένος ὑπὸ ἐλαίου, θηλύνεται. ἔστι δὲ κρεῖττον τὸ πρῶτον. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ στόμα, ἐπειδὴ καὶ τὰ σκληρὰ ἐκεῖνα διὰ γλώττης ἔφερεν.

654. ΕΙΜΙ, πορεύσομαι. ΠΑΡΑΚΤΙΟΥΣ, παραθαλασσίους. * ΑΓΝΙΣΑΣ, καθάρας. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅταν ἢ φόνον ἀνθρώπου, ἢ ἄλλας σφαγὰς ἐποίουν, ὕδατι ἀπονίπτειν τὰς χεῖρας εἰς κάθαρσιν τοῦ μιάσματος.

* 658. ΕΧΘΙΣΤΟΝ ΒΕΛΩΝ. τὸ ἔχθιστον τῶν βελῶν ἐμοῦ. ἀντὶ τοῦ ἀμυντηρίων. βέλη γὰρ τὰ πεμπόμενα. ΓΑΙΑΣ ΟΡΥΞΑΣ. ἐκεῖ τῆς γῆς κατορύξας, τουτέστι κρύψας, ἔνθα οὐδεὶς ὄψεται. μὴ λάβῃς εἰς τὸ γαίας ἔξωθεν τὸ ἐπί· ἀλλ' οὕτω λεγε· κρύψω τὸ ἐμὸν ἔγχος ὀρύξας ἔνθα τῆς γαίας μή τις ὄψεται.

* 660. τὸ ΝΥΞ καὶ τὸ ΑιΔΗΣ εἶπε κατὰ μὲν τὸ φαινόμενον, ἀντὶ τοῦ ἀφανεία καὶ φθορά· τὸ δὲ ἀληθὲς, διὰ τὴν μέλλουσαν αὐτὸν καταλήψεσθαι νύκτα καὶ θάνατον, ὧν αἴτιον τὸ ξίφος. ΔΥΣΜΕΝΕΣΤΑΤΟΥ. δυσμενὴς, ὁ κακὰ νοῶν τινι, ᾧ ἐναντίον ὁ εὐμενής.

* 668. ΤΙ ΜΗ; διὰ τί οὐχὶ ἄξιον εἴκειν; ΝΙΦΟΣΤΙΒΕΙΣ, τουτέστιν οἱ χιόνας συντιθέντες. στιβάζειν γὰρ καὶ τὸ συντιθέναι. ΕΞΙΣΤΑΤΑΙ. λέγεται τοῦτο καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ, καὶ τάσσεται ἀεὶ ἐπὶ ὁδοῦ· τὸ δὲ ὑπανίστασθαι ἐπὶ καθέδρας. οἷον ὑπεξίσταμαί σοι τῆς ὁδοῦ· ὑπανίσταμαι δέ σοι τῆς καθέδρας. λευκόπωλον δὲ λέγει τὴν ἡμέραν, ἐπεὶ τὸν Ηλιον, ὃς ποιεῖ τὴν ἡμέραν, ἐπὶ ἅρματος φασὶν ὀχεῖσθαι δύο ἵππους ἔχοντα λευκοὺς, ὧν τὸν μὲν Λάμποντα, τὸν δὲ Φαέθοντα ὀνομάζουσιν.

671. ΕΥΚΑΡΠΩι ΘΕΡΕΙ, τῷ καρποφόρῳ. ὅμοιον τῷ εὔκερων ἄγραν.

673. ΦΕΓΓΟΣ ΦΛΕΓΕΙΝ, φέγγειν, ἤγουν λάμπειν φέγγος. ὁμοῦ ἀντὶ τοῦ λάμπειν.

* 674. ΔΕΙΝΩΝ Τ' ΑΗΜΑ. καὶ πνοὴ μεγάλων ἀνέμων κατεπράϋνεν ἠχοῦντα πόντον, παυσαμένη δηλονότι καὶ ἡσυχάσασα. ἀὴρ, οὗτος ὃν ἀναπνέομεν· πνεῦμα δὲ, ἄνεμος, ἀήτης

ποιητικῶς· καὶ αὖραι, ἀὴρ κινηθείς. διαφέρουσι δὲ ἀλλήλων, τῷ μὲν τὴν αὖραν ἐπὶ τῶν ἐξ ὑγροῦ ἐκπνοῶν τάττεσθαι· τὸν δὲ ἄνεμον, ἐπὶ τῶν ἐν ἀέρι πνευμάτων· τὰ πνεύματα δὲ καὶ τοὺς ἀήτας, ἐπὶ παντὸς ἀέρος κινηθέντος.

677. ΣΩΦΡΟΝΕΙΝ, εἰρηνεύειν.

678. ΕΓΩ Δ' ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ. ἐγὼ δὲ καὶ εἰς τὸν φίλον κατὰ τοσαῦτα βουλήσομαι ὑπουργῶν ὠφελεῖν, ἤγουν ὠφέλιμος γίνεσθαι, ὡς ἀεὶ οὐ μενοῦντα. καὶ γὰρ ἐπίσταμαι ἀρτίως ὅτι ὅτε ἤμην ἐχθρὸς, μέχρι τοσούτου, ἤμην δηλονότι, ἐχθραντέος, ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸς, ὡς καὶ αὖθις φιλήσων.

* 683. ΛΙΜΗΝ, καταφυγὴ, ὑποδοχή.

684. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων καλῶς ἔξει τὰ πράγματα. σὺ δὲ ἐλθοῦσα εἴσω, ὦ γύναι, εὔχου τοῖς θεοῖς διὰ τέλους τελεῖσθαι, ἐκεῖνα δηλονότι, ὧν ἐρᾷ ἡ ἐμὴ ψυχή.

688. ΤΙΜΑΤΕ, ποιεῖτε. τιμᾷ ἀρετήν τις, ἀντὶ τοῦ ἐργάζεται. καὶ ἐπαινεῖ σιωπὴν, ἀντὶ τοῦ σιωπᾷ.

690. ΕΙΜ' ΕΚΕΙΣ, πορεύσομαι ἐκεῖσε, ὅποι ἄξιον πορευθῆναι.

691. τὸ ΤΑΧΑ καὶ τὸ ΙΣΩΣ ἐκ παραλλήλου.

693. ΠΕΡΙΧΑΡΗΣ ΑΝΕΠΤΑΜΑΝ. ὑπὸ περιχαρείας ἀνέπτην, ἤγουν ὥσπερ ὑπόπτερος ἐγενόμην. ἀνεπτάμην, ἀντὶ τοῦ ἀνέπτην. οἱ εἰς ην γὰρ ἀόριστοι τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν εἰς μι, οὐ χρείαν ἔχουσι τῶν παθητικῶν καὶ τῶν μέσων, ἐπεὶ οὗτοι τὰ αὐτὰ ἐκείνοις δύνανται· οἷον ἵστημι, στήσω, ἔστησα, ἐπὶ ἐνεργείας· ἔστην δὲ ἐπὶ πάθους. ἵπταμαι, πτήσω, ἔπτην. ἀφ' ὧν καὶ σταίην, καὶ πταίην.

* 695. ἁλίπλαγκτον λέγει τὸν Πᾶνα, διότι ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις ἐτιμᾶτο, ἔνθα πλάζεται ἡ θάλασσα. Κυλλήνη, ὄρος ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα πόλις ἦν, Κυλλήνη καὶ αὐτὴ ὠνομασμένη. δειρὰς, ἀκρωτήριον, ἀπὸ τῆς δείρης τοῦ τραχήλου. φάνηθι ἀπὸ τῆς δειράδος τῆς Κυλληνίας τῆς χιονοκτύπου, ὦ ἄναξ θεῶν χοροστάτα.

699. ΝΥΣΙΑ ΚΝΩΣΙΑ, ἀπὸ πόλεων, ἔνθα ὀρχήσεις ἐτελοῦντο, Διονυσιακαὶ καὶ Κορυβαντικαί. ἐν μὲν τῇ Νύσῃ Διονυσιακαί· ἐν δὲ τῇ Κνωσσῷ, πόλις δὲ αὕτη τῆς Κρήτης, αἱ Κορυβαντικαὶ, ἐπικρατήσασαι ἀπὸ τῶν Κορυβάντων τοῦ Διός.

* 701. μέλει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα, καὶ τοῦδε τοῦ πράγματος. καὶ μέλει μοι τῶνδε τῶν πραγμάτων, καὶ μέλουσί μοι τάδε τὰ πράγματα.

702. ΙΚΑΡΙΩΝ. ἐν τῇ Ἰκαρίῳ θαλάσσῃ ἐστὶν ἡ Δῆλος, ἐν ᾗ λέγεται ὁ Ἀπόλλων τεχθῆναι. Ἰκάριος δὲ ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Ἰκάρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Δαιδάλου. διὰ τῶν Ἰκαρίων δὲ πελαγέων ὁ ἄναξ Ἀπόλλων ὁ Δήλιος ἐλθὼν εὔγνωστος συνείης διὰ παντὸς ἐμοὶ μετὰ ἡδονῆς.

710. ΘΟΩΝ ΩΚΥΑΛΩΝ, ἐκ παραλλήλου, ἀντὶ τοῦ ταχειῶν, τουτέστι τῶν διερχομένων ταχέως ἐπὶ θαλάσσης. ΛΑΘΙΠΟΝΟΣ, ἐπιλήσμων τῆς λύπης, ἐγένετο δηλονότι.

* 718. ΘΥΜΟΝ ΑΤΡΕΙΔΑΙΣ. ἀπορήσειεν ἄν τις ἐνταῦθα, πῶς πρῶτον εἰς τὸ μετανεγνώσθη αἰτιατικὴν ἐπήνεγκε, τὸν ΘΥΜΟΝ, ἔπειτα γενικὴν, τῶν ΜΕΓΑΛΩΝ ΝΕΙΚΕΩΝ. καὶ φαμὲν, ὅτι τὴν μὲν αἰτιατικὴν οὐ καθὼς ἀπῄτει τὸ μετανεγνώσθη, ἀλλὰ καθ' ὅλον καὶ μέρος συνέταξε, καὶ μετανεγνώσθη λέγων κατὰ τὸν θυμὸν, εἰς δὲ τῶν μεγάλων νεικέων κατὰ φύσιν.

* 721. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΝ κυρίως ὁ τόπος ὃς τοῖς στρατηγοῖς ἀφιέρωται, μετὰ τῶν ἄλλων τῶν προὐχόντων βουλεύεσθαι.

727. ΟΥΚ ΑΡΚΕΣΕΙ. ἤγουν οὐκ ἐπαρκέσει, ἑαυτῷ δηλονότι, ἤγουν οὐ βοηθήσει τὸ μὴ θανεῖν καταξανθεὶς πέτραις, ἤγουν διαλυθεὶς ὑπὸ τῶν πετρῶν. πέτρα κοινὸν, πέτρος Αττικόν.

730. ΔΙΕΠΕΡΑΙΩΘΗ, ὥστε καὶ ξίφη διὰ τῶν χειρῶν ἐπεραιώθη ἐρυστὰ, ἤγουν διόλου ἐξειλκύσθη τῶν κουλεῶν.

731. ΛΗΓΕΙ Δ' ΕΡΙΣ, ἔληξε δὲ ἡ φιλονεικία ἐπὶ πολὺ προχωρήσασα τοῦ πρόσω.

740. ΧΡΕΙΑΣ ΤΗΣΔΕ, ἤγουν τῆς σῆς ταύτης χρείας τί ἐστι τὸ ἐλλιπές;

* 741. ΤΟΝ ΑΝΔΡ' ΑΠΗΥΔΑ. ἀπηγόρευσεν ὁ Τεῦκρος μὴ παριέναι τὸν Αἴαντα ἐκ τῆς σκηνῆς ἔξω. τοῦ δὲ ΜΗ καὶ παρόντος καὶ ἀπόντος ἡ ἔννοια σώζεται.

* 743. ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΕΡΔΙΣΤΟΝ. ἤγουν πρὸς τὴν ἐπικερδῆ καὶ ἐπωφελῆ γνώμην, πρὸς

τὴν ἀμείνονα βουλήν· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ κέρδιστον τῆς γνώμης. λέγει δὲ τὴν ἐπὶ καθάρσει ἔξοδον.

* 745. ΠΛΕΑ, ἤγουν πεπληρωμένα. πλέον, τὸ περισσότερον, μικρὸν, καὶ κλίνεται πλέονος. πλέων δὲ, τὸ ἀνάπλεων, μέγα.

749. ΞΥΝΕΔΡΟΥ, συνεδρίου. ΤΥΡΑΝΝΙΚΟΥ ΚΥΚΛΟΥ, βασιλικοῦ χοροῦ.

* 750. ΜΕΤΑΣΤΑΣ, μεταχωρήσας. μεθίστασθαι, τὸ ἀμείβειν στάσιν ἐκ στάσεως. καὶ μεταβαίνειν, τὸ ἀμείβειν τόπον ἐκ τόπου.

* 752. ΠΑΝΤΟΙΑι ΤΕΧΝΗι, διὰ παντοίας μηχανῆς. εἷρξαι παντοίᾳ τέχνῃ τὸν Αἴαντα ὑπὸ ταῖς σκηναῖς κατὰ τὴν παροῦσαν ταύτην ἡμέραν.

* 754. ΑΦΕΝΤ' ΕΑιΝ, ἀπολύσαντα ἀφεῖναι. ὅμοιον δὲ τῷ ἔφη λέγων.

* 759. ΒΑΡΕΙΑΙΣ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βαρέων σωμάτων καὶ δυσβαστάκτων. παρὰ θεῶν δυστυχίαις.

* 760. ΟΣΤΙΣ, ἅτινα ἔδει εἰπεῖν. ὅστις δὲ εἶπεν, ἀποδοὺς αὐτὸ πρὸς τὸ σημαινόμενον τοὺς ἀνθρώπους, εἰ καὶ μὴ πληθυντικῶς εἶπεν. ἁπλούστερον γὰρ οἵτινες εἰπεῖν ἔδει. τὸ δὲ ὅλον· ὅστις ἄνθρωπος πεφυκὼς ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. ΦΥΣΙΝ. οὐσία φύσεως διαφέρει. οὐσία μέν ἐστιν ἡ ὕπαρξις· φύσις δὲ ἡ ἐνοῦσα τινὶ δύναμις. οἷον φύσις ἐστὶ γῆς τὸ ἀναβλαστεῖν βοτάνας, καὶ φύσις τοῦ πυρὸς τὸ θερμαίνειν. ἀφ' οὗ εὐφυὴς, ὁ εὖ ἔχων τῆς φύσεως, καὶ εὐφυΐα ἐπὶ τούτου. εἰκότως οὖν εὐφυΐα καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται καὶ φυτῶν καὶ γῆς καὶ τῶν τοιούτων. λέγεται φύσις καὶ ἡ ποιότης, οἷον· ὄρη δὲ προμήκη περιβέβληται φύσεως οὐ μιᾶς, ἤγουν ποιότητος· φύσις καὶ εὐφυΐα, ἤγουν τὸ κάλλος, ὡς λόγος τὸ εὔλογον. φύσις καὶ τὸ γένος, ἀπὸ τοῦ φύειν· οὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν. (v. 1259.)

* 769. ΕΙΣΠΑΣΕΙΝ, ἤγουν ἐπισπάσεσθαι, λήψεσθαι. σπῶ, τὸ μεταλαμβάνω, καὶ συντάσσεται γενικῇ, οἷον ἔσπασε τοῦ ὕδατος· ἐπισπῶμαι δὲ, τὸ μεταλαμβάνω, καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ.

770. ΕΙΤΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ πρὸς τὸ ΑΝΟΥΣ ΚΑΛΩΣ ΛΕΓΟΝΤΟΣ ἀποδίδοται. ἤγουν τοῦ πατρὸς καλῶς λέγοντος ἄνους ἐφωράθη· εἶτα δεύτερον τῆς δίας Ἀθάνας, λεγούσης δηλονότι, ἄνους εὑρέθη. ΟΤΡΥΝΟΥΣΑ ΝΙΝ, παρορμῶσα αὐτόν. ΑΝΤΙΦΩΝΕΙ, ἀπεκρίνατο. ΑΡΡΗΤΟΝ, οὐκ ἄξιον λέγεσθαι, βλάσφημον. ΕΚΡΗΞΕΙ, σχίσμα ποιήσει.

778. ΕΣΤΙ, περίεστιν, ἤγουν ζῇ.

779. ΞΥΝ ΘΕΩι, μετὰ τῆς βοηθείας τοῦ θεοῦ. ΣΩΤΗΡΙΟΙ, σωτηριώδεις, χρήσιμοι εἰς τὴν αὐτοῦ σωτηρίαν.

782. ΦΥΛΑΣΣΕΙΝ, ὥστε φυλάσσειν, αὐτὰς δηλονότι. ΕΙ Δ' ΑΠΕΣΤΕΡΗΜΕΘΑ, τῶν ἐντολῶν δηλονότι, ἤγουν τῆς φυλακῆς τοῦ Αἴαντος, οὐκ ἐν τοῖς οὖσιν ἤδη τάττεται.

* 785. ΟΡΑ ΜΟΛΟΥΣΑ ΤΟΝΔ'. σκόπει ἐλθοῦσα τόνδε τὸν ἄγγελον. ὅμοιον τῷ (245.) ὥρα τιν' ἤδη κρᾶτα καλύμμασι κρυψάμενον.

786. ΞΥΡΕΙ ΕΝ ΧΡΩι. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπικινδύνων πραγμάτων, ἐν ξυρῷ ἵσταται τὸ πρᾶγμα.

* 788. ΑΤΡΥΤΩΝ, πολυτρύτων, πάνυ κακούντων.

* 792. ΤΗΝ ΣΗΝ ΠΡΑΞΙΝ, τὸ σὸν πάθος. περὶ τοῦ Αἴαντος δὲ, οἶδα δηλονότι, ὅτι, εἴπερ ἐστὶ θυραῖος, ἤγουν ἐκτὸς, οὐ θαῤῥῶ. ΘΥΡΑΙΟΣ, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς, καὶ δηλοῖ στάσιν· θύραζε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔξω, καὶ δηλοῖ κίνησιν ἔνδοθεν εἰς τὰ ἔξω· θύραθεν, ἀντὶ τοῦ ἔξωθεν, καὶ δηλοῖ κίνησιν ἀπὸ τῶν ἐκτὸς εἰς τὰ ἔσω.

794. ΩΔΙΝΕΙΝ, ὀδυνᾶσθαι, ἀλγεῖν. ἀπὸ τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ.

* 795. ΕΞΕΦΙΕΤΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐφίεται, ἤγουν ἐντέλλεται.

* 799. ΟΛΕΘΡΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ ὀλεθρίως. ΕΛΠΙΖΕΙ ΦΕΡΕΙΝ, νομίζει, μέλλει δέχεσθαι.

* 803. ΠΡΟΣΤΗΤ'. βοηθοὶ, προστάται γένεσθε, ἕνεκα τῆς ἀνάγκην καὶ βίαν ἐχούσης τύχης. ΕΝ ΤΑΧΕΙ, καὶ σὺν τάχει, καὶ κατὰ τάχος, καὶ ὅσον τάχος, καὶ διὰ τάχους, καὶ διὰ ταχέων, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, ἤγουν ταχέως. ΑΝΤΗΛΙΟΥΣ, τοὺς ἀντικρὺ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. ἑώους, ἀγκῶνας δηλονότι. ΟΥΧ ΙΔΡΥΤΕΟΝ, οὐκ ἄξιον καθέζεσθαι.

* 811. ΕΓΚΟΝΩΜΕΝ. τὸ ἐγκονεῖν λέγουσιν ἀντὶ τοῦ σπεύδειν, ἐπεὶ οἱ μετὰ σπουδῆς πορευόμενοι, κόνιν ἐγείρουσι. ΟΥΚ ΕΔΡΑΣ ΑΚΜΗ, καθέδρας, ἀναπαύσεως οὐκ ἔστι καιρός.

* 814. ΤΑΧΟΣ ΓΑΡ ΕΡΓΟΥ. ἤγουν ἅμα γὰρ ἕψεται, ἀντὶ τοῦ συνδραμεῖται, τάχος ἔργου καὶ ποδῶν, ἤγουν πορείας· τουτέστι καὶ ταχέως ἅψομαι τοῦ ἔργου, καὶ ταχέως ἐργάσομαι αὐτό.

* 815. Hι ΤΟΜΩΤΑΤΟΣ. ὥσπερ ἀποδίδοται τὸ ὡς πρὸς τὸ οὕτως, οὕτω καὶ τὸ ᾗ ἐπίρρημα πρὸς τὸ ταύτῃ. ΕΙ ΤΩι ΚΑΙ ΛΟΓΙΖΕΣΘΑΙ. ὅμοιον τῷ, ἵνα τι καὶ παραθεωρήσω, καὶ, εἰ δεῖ τοῦτο εἰπεῖν, καὶ τοῖς τοιούτοις, ἃ λέγεται, ὅτε ἀνακύψει τι καὶ προαρπάσει τοῦτο ὁ νοῦς. εὐθὺς γὰρ ἐπάγεται ταῦτα, ἵνα δηλώσῃ, ὅτι καὶ ἕτερόν τι ἀνέκυψεν, ὅπερ οὐκ ἦν ἐν τῇ γνώμῃ τοῦ προκειμένου σκοποῦ. ἐμφαίνει δὲ ταῦτα εὐπορίαν τοῦ λέγοντος, ὡς μεταξὺ δύνασθαι σχεδιάζειν παρέργως καὶ ἑτέρας ἐπιβολάς.

τοῖς ἐπειγομένοις πρὸς θάνατόν ἐστιν ἴδιον ἀποθνήσκειν ἐν σιωπῇ. ἐκτυφλοῦνται γὰρ καὶ ἀφαιροῦνται τοὺς λογισμοὺς τῷ πάθει τῆς λύπης. ὁμοίως καὶ τοῖς ποιηταῖς ἐστιν ἴδιον, εἰσάγειν ἄλλους διηγουμένους τὸν τρόπον τοῦ θανάτου τῶν ἀποθνησκόντων. ἐπειδὴ τοίνυν καινόν τι ποιῶν ὁ Σοφοκλῆς, εἰσφέρων τὸν Αἴαντα ἐξαγορεύοντα τὸν τρόπον τῆς αὐτοῦ τελευτῆς, δι᾽ ἑνὸς λόγου, τοῦ ΕΙ ΤΩι ΚΑΙ ΛΟΓΙΖΕΣΘΑΙ ΣΧΟΛΗ, οἰκονομεῖ λῦσαι τὸ ἄτοπον, ἤγουν, εἰ σχολὴ καὶ ἄδειά ἐστιν ἐμοὶ καὶ ἄλλῳ τινὶ, λογίζεσθαι λογισμοὺς ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου, ὅτι δοτόν ἐστι, θνήσκειν ἐν σιώπῃ.

* 818. ΕΧΘΙΣΤΟΥ Θ᾽ ΟΡΑιΝ, ἐμοὶ δηλονότι, εἰς τὸ ὁρᾶν. ὅμοιον τῷ, ἡδὺς ὁ ποταμὸς πιεῖν, ἤγουν εἰς τὸ πιεῖν τινὰ ἐξ αὐτοῦ.

820. ΣΙΔΗΡΟΒΡΩΤΙ, σιδηροβρώτιδι, τὸν σίδηρον ἐσθιούσῃ.

* 824. ΚΑΙ ΓΑΡ ΕΙΚΟΣ, ΑΡΚΕΣΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἐπάρκεσον, ἤγουν βοήθησον. καὶ γὰρ εἰκὸς, ἐπαρκέσαι δηλονότι πρῶτον. τοῦτο δὲ λεγει, ἐπὶ πρόπαππος αὐτῷ ἦν, καὶ ἦν δίκαιον ὑπὸ πρώτου αὐτοῦ τυγχάνειν βοηθείας. ΟΥ ΜΑΚΡΟΝ ΓΕΡΑΣ ΛΑΧΕΙΝ, οὐ μεγάλου δώρου τυχεῖν. λαχεῖν κυρίως, τὸ ἀπὸ κλήρου τυχεῖν· ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ τυχεῖν. συντάσσεται δὲ τὸ μὲν λαχεῖν αἰτιατικῇ, τὸ δὲ τυχεῖν γενικῇ. ΦΑΤΙΝ, ἀγγελίαν. ΦΕΡΟΝΤΑ, οἴσοντα, κομίσοντα. ΠΕΠΤΩΤΑ, ἀντὶ τοῦ περιπεπτωκότα. γίνεται δὲ κατὰ συγκοπὴν πεπτῶτα. ΝΕΟΡΡΑΝΤΩι, τῷ δι᾽ ὀλίγου ῥανθισθησομένῳ ὑπὸ αἵματος. ΟΙΩΝΟΙΣ, οἰωνοὶ κυρίως οἱ γύπες. ΡΙΦΘΩ, ῥιφῶ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅτε εἰσὶν οἱ εἰς ην παθητικοὶ δεύτεροι ἀόριστοι ἐν χρήσει, οἱ παθητικοὶ πρῶτοι ἀόριστοι ἄχρηστοι εἰσὶν, εἰ μὴ παρὰ τοῖς ποιηταῖς. οἷον ῥίπτω, ῥίψω, ἔῤῥιψα, ἐῤῥίφην, ἐῤῥίφθην. φαίνω, φανῶ, ἔφανα, ἐφάνην, ἐφάνθην.

* 836. ΟΡΩΣΑΣ, ἐφορώσας, ἐκδικούσας τὰ ἀνθρώπινα πάθη.

837. ΤΑΝΥΠΟΔΑΣ, τὰς μακρὰς ὁδοὺς διερχομένας.

* 839. ΠΑΝΩΛΕΘΡΟΥΣ, ἀντὶ τοῦ πανωλεθρίους, τουτέστι παντελεῖ καὶ καθολικῷ ὀλέθρῳ. ΞΥΝΑΡΠΑΣΕΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ ἀναρπάστους ὁμοῦ ποιήσειαν. ἀνάρπαστος δὲ, ὁ αἰφνιδίως ἀποθανών. ΑΥΤΟΣΦΑΓΗ, αὐτοχειρίᾳ σφαγῇ. ἔστι δὲ ἀντὶ ἐπιῤῥήματος. ΠΙΠΤΟΝΤΑ, ἀποθνήσκοντα.

* 842. ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΣΤΩΝ. γράφεται πρὸ τῶν φιλίστων, ἤγουν ἔμπροσθεν. ΟΛΟΙΑΤΟ, ὄλοιντο, ἀφανισθεῖεν. ΠΟΙΝΙΜΟΙ, τιμωροὶ, αἱ ἐκδικοῦσαι τοὺς ἀδικουμένους. ΕΠΙΣΧΩΝ, κωλύσας τῆς πορείας. ΗΝΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ ἅρμα. ΗΠΟΥ, ὄντως. ΗΣΕΙ, ἀφήσει. ὁ δὲ κωκυτὸς καὶ ὁ γόος ποιαὶ φωναί.

849. ΤΡΟΦΩι, τῇ ἀναθρεψαμένῃ με, τουτέστι τῇ μητέρι.

855. ΚΑΙ ΤΟΙ, ἐναντιωματικῶς.

* 858. ΠΑΝΥΣΤΑΤΟΝ, ὕστατον. τῶν ποιητῶν ἐστι τὸ προστιθέναι τοῖς ὑπερθετικοῖς ἑτέρας ἐπιτάσεις, οἷον ὕστατον πανύστατον, ἄριστον πανάριστον.

860. ΠΑΤΡΩιΟΝ, ἀντὶ τοῦ πατρῴας. ἤγουν κρηπὶς τῆς πατρῴας οἰκίας.

863. Ω ΤΡΟΦΗιΣ, ὦ ἀναθρεψάμενοί με, τουτέστιν οἱ γονεῖς.

* 866. ΦΕΡΕΙ, ἀντὶ τοῦ ἐπιφέρεται.

* 872. ΟΜΙΛΙΑΝ, κλύεις δηλονότι, ἡμῶν τῆς κοινόπλου νηὸς, ἤγουν τοῦ ναυτικοῦ λαοῦ τοῦ ὁμοῦ ἡμῖν πλεύσαντος. ΠΑΝ ΕΣΤΙΒΗΤΑΙ. ἤγουν ὅλον τὸ ἑσπέριον μέρος τῶν νεῶν διώδευται. ΕΧΕΙΣ ΟΥΝ; ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐχόντων τι ἐν ταῖς χερσὶ, καθ᾽ ὃ λέγεται, οὐ κεναῖς χερσὶν ἐπανήκειν, καὶ ἐπὶ πραγμάτων μὴ χειρῶν δεομένων.

876. Κ'ΟΥΔΕΝ ἔχω δηλονότι.

* 877. ΤΗΝ ΑΦ' ΗΛΙΟΥ ΒΟΛΩΝ. κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ τῶν βολῶν τοῦ ἡλίου. ἔστι δὲ καὶ οὕτω. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μολὼν, ἤγουν ἐλθὼν, ὁ ἀνὴρ τὴν ὁδὸν, τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἄγουσαν, δηλοῦται φανεὶς οὐδαμοῦ, τουτέστιν ἐν οὐδενὶ τόπῳ φαίνεται. ΔΗΛΟΙ, ἀντὶ παθητικοῦ δηλοῦται.

* 880. ΑΛΙΑΔΑΝ. ἁλιὰς, ἁλιάδος, τὸ ἁλιευτικὸν πλοῖον. ἁλιάδαι δὲ, οἱ παῖδες τῶν ἁλιέων, ἤγουν οἱ ἁλιεῖς, ὡς Ασκληπιάδαι, οἱ ἰατροί.

* 882. Η ΤΙΣ. ἢ τίς ἀπὸ τῶν θεαινῶν τῶν Ολυμπίων, τῶν ποταμῶν ἐπιστήμων, τῶν εἰς τὸν βόσπορον ῥεόντων.

886. ΠΛΑΖΟΜΕΝΟΝ, πλανώμενον. ΣΧΕΤΛΙΑ, σχέτλιον, χαλεπόν. ΟΥΡΙΩι, εὐωδωμένῳ μὴ πλησιάσαι δρόμῳ. ΑΜΕΝΗΝΟΝ, ἐξησθενηκότα τῷ κόπῳ. ΑΝΔΡΑ, ἐμὲ δηλονότι. ΠΑΡΑΥΛΟΣ, πλησίον.

* 894. ΤΗΝ ΔΟΥΡΙΑΗΠΤΟΝ. ἤγουν τὴν Τέκμησσαν ὁρῶ τὴν δύσμορον καὶ δυστυχῆ, τὴν δορίληπτον, τουτέστι τὴν ἐν αἰχμαλωσίᾳ νυμφευθεῖσαν.

895. ΟΙΚΤΩι, τῷ σχετλιασμῷ. ΣΥΓΚΕΚΡΑΜΕΝΗΝ, συμμεμιγμένην. ΟΙΧΩΚ', ἔφθαρμαι. ΔΙΑΠΕΠΟΡΘΗΜΑΙ, ἐκπεπολιόρκημαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἑαλωκότων φρουρίων. ΚΡΥΦΑΙΩι, λαθραίῳ, ἤγουν λάθρα ἐργασαμένῳ τὸν φόνον. ΠΕΡΙΠΤΥΧΗΣ, περικεκλιμένος, περικεκυλισμένος.

900. ΕΜΩΝ ΝΟΣΤΩΝ, ἕνεκα τῆς ὑποστροφῆς, ἣν μέλλω ὑποστρέψειν χωρὶς σοῦ. ΚΑΤΕΠΕΦΝΕΣ, ἐφόνευσας. ΤΟΝΔΕ ΣΥΝΝΑΥΤΑΝ, ἐμὲ τὸν συμπλεύσαντα.

* 905. οἱ Αττικοὶ το ΑΡΑ, ὅταν μὲν ἐρωτηματικὸν ᾖ, τροχαϊκῶς γράφουσιν· ὅταν δὲ ὡς σύνδεσμος συναπτικὸς λέγηται, ἀδιαφόρως ποτὲ μὲν τροχαϊκῶς, ποτὲ δὲ πυῤῥιχικῶς.

ΕΠΡΑΞΕ, τὸν φόνον δηλονότι. ἢ ἀντὶ τοῦ ἔπαθε.

* 907. ΠΗΚΤΟΝ ΤΟΔ'. πηκτὸν γὰρ ὂν ἐν τῇ χθονὶ τόδε τὸ περιπετὲς ἔγχος αὐτοῦ, παριστᾷ ὅτι ὑφ' ἑαυτοῦ ἐφονεύθη. κατηγορῶ σου ἀγαθὰ ἢ φαῦλα, ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικήν. κατηγορεῖν δὲ, τὸ παριστᾷν καὶ δεικνύειν, μετὰ αἰτιατικῆς μόνης λέγεται.

909. ΑΙΜΑΧΘΗΣ, ἐφονεύθης. ΑΦΡΑΚΤΟΣ ΦΙΛΩΝ, ἔξω τῆς φυλακῆς τῶν φίλων. ΑΙΔΡΙΣ, ἀνόητος, ἀπράγμων. ΔΥΣΤΡΑΠΕΛΟΣ, ὁ σκληρὸς, ᾧ ἐναντίον ὁ εὐτράπελος. ΔΥΣΩΝΥΜΟΣ, ὁ δύσφημον ὄνομα ἔχων.

* 914. λέγεται ΔΥΣΩΝΥΜΟΣ καὶ οὗ τὸ ὄνομα ἐπαχθῶς οἱ ἄνθρωποι δέχονται διὰ τὸ μῖσος, ὅπερ ἔχουσι πρὸς αὐτὸν, καθ' ὃ λέγεται δυσώνυμος ὁ Ιούδας.

915. ΠΕΡΙΠΤΥΧΕΙ ΦΑΡΕΙ, περιλαμβάνοντι ἐνδύματι. ἀπὸ τοῦ πᾶν, πάμπαν· καὶ ἀπὸ τοῦδε ΠΑΜΠΗΔΗΝ, ἀντὶ τοῦ παντελῶς.

* 917. ΤΛΑΙΗ. τλῶ, τὸ ὑπομένω καὶ τολμῶ, οὗ ὁ μέλλων τλήσω· δεύτερος ἀόριστος, ἔτλην· ἡ μετοχὴ, ὁ τλὰς, τοῦ τλάντος· τὸ εὐκτικὸν, τλαίην. ΜΕΛΑΝΘΕΝ ΑΙΜΑ. χυθὲν ὤφειλεν εἰπεῖν, ἢ γεγονὸς ἀπὸ τῆς οἰκείας σφαγῆς· ὁ δὲ, διὰ τὸ μέλαν εἶναι τὸ αἷμα, μελανθὲν αἷμα λέγει. ΤΙΣ ΣΕ ΒΑΣΤΑΣΗι ΦΙΛΩΝ; πάντα τὰ ἀπορηματικὰ, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν πρώτων προσώπων τῶν ἑνικῶν ὑποτακτικῶς γράφεται.

922. ΠΕΠΤΩΤΑ, πεπτωκότα, ἀποθανόντα. ΣΥΓΚΑΘΑΡΜΟΣΑΙ, κατατάξαι.

926. ΧΡΟΝΩι, διὰ χρόνου. ΕΞΑΝΥΣΕΙΝ, λήψεσθαι, τελειώσειν.

* 930. ΠΑΝΝΥΧΑ ΚΑΙ ΦΑΕΘΟΝΤΑ. ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ κατὰ πᾶσαν νύκτα καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν. Φαέθων, ὁ ἥλιος, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἡλίου. ΩΜΟΦΡΩΝ μέγα, Αττικῶς. οὗτοι γὰρ τὰς αὐτὰς ἔχουσιν ὀρθὰς καὶ κλητικάς. οὕτω καὶ Ω δύσμορ' Αἴας, ἀντὶ τοῦ Αἶαν.

* 934. Μέγας ἄρα ἄρχων, ἤγουν ἐπιστάτης, ἦν πημάτων, ὁ χρόνος ἐκεῖνος, ἦμος περὶ τῶν ὅπλων ἔκειτο ἀγὼν ἀριστόχειρ, ἤγουν ὑπὲρ τοῦ φανῆναι τὸν ἄριστον ταῖς χερσίν.

935. ΑΡΙΣΤΟΧΕΙΡ, ἤγουν ὁ κρίνων τίς ἐστιν ὁ ἄριστος κατὰ τὴν χεῖρα.

941. ΑΠΟΒΛΑΦΘΕΙΣΑΝ, σφαλεῖσαν, ἀποτυχήσασαν.

942. Σοὶ μὲν δοξάζειν ἐστὶ ταῦτα· ἐμοὶ δὲ ἄγαν φρονεῖν, ἐστι ταῦτα δηλονότι, ἤγουν ἀκριβῶς γινώσκειν.

* 944. ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΖΥΓΑ. τὸν δεσμὸν λέγει τῆς δουλείας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ζυγῶν τῶν ζευγνύντων τὰς βοῦς.

* 947. ΑΝΑΥΔΟΝ ΕΡΓΟΝ, ἀπόῤῥητον, ὡς ἀποτρόπαιον. ἔργον ἄῤῥητον, ὅπερ δηλονότι ἔχουσιν ἐν τῇ γνώμῃ πράττειν, εἴρηκας ἐν τῇδε τῇ λύπῃ τῶν ἀσυμπαθῶν διττῶν Ἀτρειδῶν. ἄῤῥητον δὲ, τὸ μὴ δυνάμενον ῥηθῆναι, καὶ τὸ μὴ ἄξιον ῥηθῆναι. τὸ δὲ μὴ ἄξιον, ἢ ὡς ἀποτρόπαιον, οὐκ ἔστιν ἄξιον λέγεσθαι, ἢ ὡς αἰσχρὸν, ἢ ὡς μυστηριῶδες. ἄῤῥητον καὶ ὑπερβολικῶς τὸ μέγα ἢ τὸ πολύ.

* 953. ΠΑΛΛΑΣ ΦΥΤΕΥΕΙ. τοιαύτης βλάβης ἀφορμὴν ἔδωκεν ἡ Παλλὰς, ἡ μεγάλη θεὸς, ἡ θυγάτηρ τοῦ Διὸς, εἰς χάριν τοῦ Ὀδυσσέως.

τὸ φυτεύειν ἐπὶ φυτῶν λέγεται κυρίως, ἤγουν τὴν ῥίζαν αὐτῶν καταβάλλειν, ἀπὸ τούτου δὲ παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ· (Orest. 11.) οὗτος φυτεύει Πέλοπα. καὶ ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ καταβάλλειν ἀρχὴν ἔν τινι πράγματι, ὡς ἐνταῦθα.

954. Ὄντως ὁ πολύτλας ἀνὴρ, ἤγουν ὁ πολλὰ ὑπομεμενηκὼς Ὀδυσσεὺς, κατὰ τὴν βαθυγνώμονα ψυχὴν, ἐφυβρίζει ἡμᾶς, καὶ γελᾷ πολὺν γέλωτα ἐπὶ ταῖς ἡμετέραις λύπαις, ταῖς συμβεβηκυίαις διὰ τὴν Αἴαντος μανίαν.

* 961. ΓΕΛΩΝΤΩΝ, ἀντὶ τοῦ γελάτωσαν. ΚΑἸΠΙΧΑΙΡΟΝΤΩΝ, ἤγουν καὶ ἐπιχαιρέτωσαν.

* 963. ΟΙΜΩΞΕΙΑΝ. οἰμώζω τὸν τεθνηκότα. καὶ οἰμώζω ἀμεταβάτως.

964. ΟΙ ΓΑΡ. οἱ κακοὶ κατὰ τὰς γνώμας, ἤγουν οἱ ἀνόητοι. ΧΕΡΟΙΝ, ἐν ταῖς χερσίν. ΟΥΚ ΙΣΑΣΙ, οὐ γιγνώσκουσι, πρὶν ἄν τις αὐτοῦ στερηθῇ.

969. ΠΩΣ ΔΗΤΑ. ἐὰν οὖν οὗπερ ἐπεθύμει, τοῦτο ἐτέλεσε δηλονότι, πῶς ἂν ἐπεγγελῷεν αὐτῷ οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, ὥσπερ ἂν εἰ εἶδον αὐτὸν παθόντα ὅπερ οὐκ ἤθελεν; ἄλλως τε καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν τέθνηκεν οὗτος, οὐχ ὑπ' ἐκείνων. ΕΝ ΚΕΝΟΙΣ, ματαίως. καὶ γὰρ ὁ Αἴας οὐκ ἔτι ἐστὶν αὐτοῖς, ἵν' ἐπαίῃ δηλονότι τῶν ὕβρεων, καὶ ἔχῃ λύπην· ἀλλὰ διοίχεται, ἤγουν διέφθαρται, λιπὼν ἐμοὶ ἀνίας καὶ γόους.

978. ΗΜΠΟΛΗΚΑΣ, ἀπημπόληκας, πέπρακας, ἤγουν προδέδωκας ἡμᾶς. Η ΦΑΤΙΣ ΚΡΑΤΕΙ, ἡ φήμη ἐπικρατεῖ.

* 981. ΩΣ ΩΔ' ΕΧΟΝΤΩΝ. τὸ ἑξῆς· ὡς ὧδε ἐχόντων, ἤγουν διακειμένων τῶν πραγμάτων, πάρεστι στενάζειν. ΠΕΡΙΣΠΕΡΧΕΣ, περισπούδαστον, ἀμηχανίαν ἐμποιοῦν, περισσῶς κατεπεῖγον, ἀπὸ τοῦ περισπέρχεσθαι, τὸ περιστρέφεσθαι. οἱ γὰρ ἐν δεινῷ τινι καταστάντες ἢ χρείᾳ, καὶ μὴ εὑρίσκοντες λύσιν τούτων, ἄνω καὶ κάτω φέρονται πλανώμενοι ὑπ' ἀπορίας, ἐφ' ὧν λέγεται καὶ τὸ ἀλύειν, ὃ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἄλη, ἡ πλάνη.

988. ΙΘ', ΕΓΚΟΝΕΙ. ἄπιθι, σπεῦδε. ΦΙΛΟΥΣΙ, εἰώθασι. ΚΕΙΜΕΝΟΙΣ. τὸ κεῖσθαι ἐπὶ τοῦ τεθνηκότος ἰδίως εἰώθασι τάττειν.

992. ὦ ἀλγεινότατον, λυπηρότατον ἐμοὶ, θέαμα δηλονότι, ἁπάντων τῶν θεαμάτων, ὧν εἶδον ἐγὼ τοῖς ὀφθαλμοῖς. καὶ ὦ ὁδὸς ἀνιάσασα τὸ ἐμὸν σπλάγχνον μάλιστα πασῶν τῶν ὁδῶν, ἣν νῦν ἔβην, ὦ φίλτατ' Αἴας, φθάσαι ζητῶν, καὶ κατ' ἴχνος ἀκολουθῶν, ὡς ἐπησθόμην, ἀντὶ τοῦ ἤκουσα, ἐγνώρισα, ἔμαθον, τὸν σὸν θάνατον.

* 997. ΔΙΩΚΩΝ, φθάσαι ζητῶν. Κ'ΑΞΙΧΝΟΣΚΟΠΟΥΜΕΝΟΣ, κατ' ἴχνος ἀκολουθῶν.

1000. ΕΚΠΟΔΩΝ, μακρὰν, πόῤῥω. ΥΠΕΣΤΕΝΑΖΟΝ, κατ' ἐμαυτὸν ἐστέναζον ἡσυχῇ. ΕΚΚΑΛΥΨΟΝ, τοῦ καλύμματος γύμνωσον, αὐτὸν δηλονότι. ΔΥΣΘΕΑΤΟΝ, δυσκόλως θεαθῆναι δυνάμενον. ΠΙΚΡΑΣ, ἀλγεινῆς. τὸ πικρὸν ἐπὶ γεύσεως λέγεται, καὶ ἀπὸ τούτου ἐπὶ τοῦ ἄλγους τῆς ψυχῆς. ὃ γὰρ πικρὸν ἐπὶ γεύσεως, τοῦτο ἀλγεινὸν ἐπὶ ψυχῆς. λέγεται καὶ πικρόν τι, ὡς πρόξενον πικρίας, οὐχ ὡς πικρὸν αὐτὸ ὂν, ὡς τὸ ξίφος ἐνταῦθα λέγεται πικρόν. ΚΑΤΑΣΠΕΙΡΑΣ, ὅσων λυπῶν ἀφορμὴν δούς.

1008. ΗΠΟΥ, ὄντως. εἰρωνικόν. ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΣ, χαρίεις, ἱλαρῷ τῷ προσώπῳ. * εὐπρόσωπος, ὁ εὐειδὴς, καὶ ἀπὸ τούτου, εὐπρόσωπος αἰτία, ἡ πιθανὴ καὶ εὐπρεπής. συνάγει δὲ τὸ ἐναντίον ὁ λόγος· ἤγουν οὐκ εὐμενῶς με δέξαιτ' ἂν, πρὸς ὃ ἐπάγεται ΠΩΣ ΓΑΡ ΟΥΧ, ΟΤΩι ΠΑΡΑ, ἤγουν ὅτῳ μηδὲν, τουτέστι μηδαμῶς, πάρεστιν οὐδ' εὐτυχοῦντι γελᾶν ἡδέως.

* 1012. ΤΙ ΚΡΥΨΕΙ; τί σιγήσει; κακὸν, ἀπὸ κοινοῦ. ΤΟΝ. ἐρεῖ, δηλονότι. ΕΚ ΔΟ-

ΡΟΣ. γεγονότα ἐξ αἰχμαλώτιδος γυναικός. ἐκ μάχης πολεμίας, τουτέστιν ἐκ γυναικὸς μάχῃ πολεμίᾳ κρατηθείσης.

1014. ΔΕΙΛΙΑι, διὰ δειλίαν, ἢ ὑπὸ δειλίας. ΩΣ ΤΑ ΣΑ. ἵνα, θανόντος σοῦ δηλονότι, τὴν σὴν ἀρχὴν καὶ τοὺς σοὺς δόμους ἔχοιμι. ΚΡΑΤΗ, τὴν ἀνήκουσάν σοι ἀρχήν. ΔΥΣΟΡΓΟΣ, πάνυ ὀργίλος. ἔστι μὲν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ δύσοργος· καὶ τὸ εἶναι δὲ ἐν γήρᾳ βαρὺν αὐτὸν ποιεῖ. ΠΡΟΣ ΟΥΔΕΝ, πρὸς οὐδεμίαν αἰτίαν.

* 1018. ΕΙΣ ΕΡΙΝ, εἰς μάχην. ἔρις, ὁ ζῆλος, καὶ ἡ μίμησις. καὶ ἔρις, ἡ μάχη. ΤΕΛΟΣ. κατὰ τὸ τέλος, ἐπιῤῥηματικῶς. ΑΠΟΡΡΙΦΘΗΣΟΜΑΙ, ἐκπεσοῦμαι γῆς, τῆς πατρῴας δηλονότι.

1022. ΠΑΥΡΑ Δ' ΩΦΕΛΗΣΙΜΟΙ, κατὰ τὰ ὀλίγα ἐπιτήδειοι εἰς ὠφέλειαν, ἤγουν ὀφέλιμοι.

1024. ἀποσπᾶν, τὸ βιαίως χωρίζειν τὰ κεκολλημένα. πῶς, ἤγουν ποίῳ τρόπῳ, ἀποσπάσω σε τοῦ πικρίας αἰτίου κνώδοντος τοῦδε τοῦ αἰόλου; ἀνασπᾶν καὶ κατασπᾶν, τὸ βιαίως ἀνέλκειν καὶ καθέλκειν.

* 1025. ΑΙΟΛΟΥ, τοῦ συνεχῆ κίνησιν πάσχοντος διὰ τὴν λεπτότητα. ΚΝΩΔΟΝΤΟΣ, ἤγουν ξίφους. ΕΚΤΩΡ ΜΕΝ. τὸ ἑξῆς· Ἕκτωρ μὲν ΠΡΙΣΘΕΙΣ, ἤγουν δεθεὶς, τῷ ζωστῆρι, ᾧ παρὰ τοῦδε ἐδωρήθη. ΙΠΠΙΚΩΝ ΕΞ ΑΝΤΥΓΩΝ, ἤγουν τοῦ ἅρματος τοῦ ἱππικοῦ.

1031. ΕΓΝΑΠΤΕΤ', ἐξαίνετο. ΑΠΕΨΥΞΕΝ ΒΙΟΝ, ἤγουν ἀπέθανεν. ἐτελεύτησέ τις, καὶ ἐτελεύτησε τὸν βίον· καὶ κατέστρεψε, καὶ κατέστρεψε τὸν βίον· καὶ ἀπέψυξε τὸν βίον, καὶ μετήλλαξε, καὶ τέθνηκεν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. ΤΗΝΔΕ ΔΩΡΕΑΝ, ἤγουν τόδε τὸ ξίφος, ὅπερ ἔλαβε δῶρον παρ' αὐτοῦ. ΠΡΟΣ ΤΟΥΔ', παρὰ τοῦδε, τοῦ ξίφους δηλονότι· πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀποδίδοται.

* 1033. ΠΕΣΗΜΑΤΙ, πτώματι. ΚΑΙ'ΚΕΙΝΟΝ, τὸν ζωστῆρα ὁ Αιδης ἔπλεξε, κατεσκεύασε, δηλαδή.

* 1040. ΜΗ ΤΕΙΝΕ, ἀντὶ τοῦ μὴ ἀπότεινε, λόγον δηλονότι. τὸ ἀποτείνειν γὰρ ἐπὶ λόγου λέγεται, οἷον, ἀπέτεινε λόγον μακρόν. ΑΛΛΑ ΦΡΑΖΟΥ. σκόπει ὅπως κρύψεις τὸν ἄνδρα ἐν τάφῳ. ΟΠΩΣ ἀντὶ τοῦ πῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ ἵνα, καὶ ἀντὶ τοῦ καθά. ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ πῶς. Α ΔΗ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ. ἤγουν ἐξίκοιτο ἂν ἃ ἀνὴρ κακοῦργος ἐξίκοιτο ἂν δηλαδή. ΕΞΙΚΟΙΤΟ, ἐξέλθοι, εἴποι.

* 1044. ΤΙΣ Δ' ΕΣΤΙΝ. ἤγουν τίς δὲ ἀνὴρ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ στρατοῦ, ὃν προσλεύσσεις, ἤγουν βλέπεις. ΕΣΤΕΙΛΑΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἐστειλάμεθα. στέλλω, τὸ κοσμῶ· στέλλομαι δὲ, ἐπὶ τῆς ἐν θαλάσσῃ πορείας, οἷον, ἐστείλατό τις τόνδε τὸν πλοῦν. ΜΑΘΕΙΝ ΓΑΡ ΕΓΓΥΣ. ἤγουν ἐγγὺς γὰρ ὢν οὐ δυσπετής ἐστιν εἰς τὸ θεαθῆναι. δυσπετὴς, ὁ δυσκόλως ὑπείκων, ἤγουν ὁ δυσχερὴς, ᾧ ἐναντίον ὁ εὐπετὴς, ὁ εὐκόλως ὑπείκων. προπετὴς, ὁ ἔμπροσθεν κείμενος· προπέτης δὲ παροξυτόνως, ὁ προαρπάζων τι, καὶ παρὰ τὸν καιρὸν παῤῥησιαζόμενος· ἀπὸ τῶν στρουθίων τῶν πρὸ τοῦ καιροῦ ζητούντων πέτεσθαι.

* 1048. ΜΗ ΣΥΓΚΟΜΙΖΕΙΝ. μὴ θέλε θάπτειν. συγκομίζειν, ἀπὸ τῶν συναγομένων καρπῶν εἰς τὰς ἀποθήκας. ἐπ' ἐκείνων γὰρ λέγεται κυρίως τὸ συγκομίζειν καὶ ἡ συγκομιδή.

* 1052. ΟΘ' ΟΥΝΕΚΑ. ἐκ παραλλήλου. ΟΙΚΟΘΕΝ, ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τοῦ οἴκου· καὶ ἀπὸ τούτου οἴκοθεν ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ. ΕΞΕΥΡΟΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ εὕρομεν. εὑρίσκει τις τὸ ὂν, καὶ ἐξευρίσκει τὸ μὴ ὄν· ἐφευρίσκει δὲ, οὐ τὸ μὴ ὂν, κἂν διϊσχυρίζωνται τοῦτο τινές· οὐδὲ μὴν τὸ ὄν. ἀλλ' ἐφευρίσκει τις, τουτέστιν ἐπινοεῖ πρός τι καὶ ἕτερόν τι, εἶτα τοῦτ' ἐκείνῳ προστίθησι. καὶ ἔστι μὲν αὖθις, καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ προστεθέντος ἐκείνῳ, ὃ καὶ πρότερον ἦν· ἀλλ' οὖν τι κείνου ἐφευρήσει τε καὶ προσθήκῃ χρησιμώτερον ἀποπέφανται· οἷον λέγεταί τις Θρᾲξ Διονύσιος ἐξευρεῖν τινὰ τῶν γραμμάτων ἀπὸ τῆς τῶν Φοινίκων γλώττης, ᾧ προσεφεῦρέ τις τινὰ τῶν διπλῶν, ψαλίδα εἰπὼν τὴν σπαλίδα, ἀντιστρόφως ταυτὶ τὰ σύμφωνα θείς. εὗρε δέ τις ἁπλῶς πλήθη χρημάτων. ΖΗΤΟΥΝΤΕΣ, ἐξετάζοντες. ζητῶ, τὸ ἐρευνῶ· καὶ ζητῶ, τὸ ἐξετάζω.

1057. ΠΕΙΡΑΝ ΕΣΒΕΣΕΝ, ὁρμὴν ἔπαυσεν. ΤΗΝΔ' ΗΝ ΟΔ'. ἡμεῖς μὲν ἂν κατὰ ταύτην τὴν τύχην, ἣν εἴληχεν ὁ Αἴας, προὐκείμεθα θανόντες λίαν αἰσχήμονι θανάτῳ, τουτέστι,

δι' αἰσχίστου θανάτου. ΕΝΗΛΛΑΞΕΝ, ἀντέστρεψε, ὥστε τὴν ἄτιμον πρᾶξιν τοῦδε πρὸς βοσκήματα καὶ πρόβατα πεσεῖν. ΜΗΛΑ κοινῶς ἐπὶ τῶν βοσκημάτων λέγεται.

* 1063. ΣΩΜΑ ΤΥΜΒΕΥΣΑΙ ΤΑΦΩι, κατὰ τὸ σῶμα ἐνταφιάσαι αὐτόν. ΑΥΤΟΝ εἰπὼν, εἶτα ἐπάγει τὸ ΣΩΜΑ· καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ· (Ιλ. δ'. 350.) ποῖόν τε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; ἐφ' οἷς ὅλον τι δείκνυται καὶ μέρος. προαρπάζει δὲ τὸ ὅλον τὴν δύναμιν τοῦ ῥήματος· εἶτα, ὥσπερ ἐκ μεταμελείας, δίδωσιν αὐτὴν τῷ μέρει. συνυπακούεται οὖν ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ μέρους ἡ κατὰ πρόθεσις, ἵν' ᾖ οὕτως· ποῖον ἔπος ἔφυγέ σε; λέγω κατὰ τὸ ἕρκος τῶν ὀδόντων. καὶ οὐδείς ἐστιν ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον, ὥστε τυμβεῦσαι τῷ τάφῳ αὐτόν· λέγω κατὰ τὸ σῶμα.

* 1066. ΔΕΙΝΟΝ ΕΞΑΡΗιΣ ΜΕΝΟΣ. μὴ ἀντάρῃς χαλεπὴν ἔνστασιν. τὸ ἀνταίρειν κυρίως ἐπὶ τῶν ἀντιτασσομένων λέγεται χερσὶν αἰρομέναις, ἢ ῥάβδοις, ἢ τοιούτοις τισί· καὶ ἐπὶ τούτου καὶ ἐπὶ γνώμης καὶ ἐπὶ τοιούτων τινῶν· οἷον ἀνταίρει γνώμην, καὶ ἀνταίρει μένος. ΠΑΡΕΥΘΥΝΟΝΤΕΣ, ἐκτρέποντες. ἀπὸ τῶν μὴ ἐώντων τινὰς βαδίζειν τὴν ἑαυτῶν ὁδὸν, ἀλλὰ παρεκκλινόντων αὐτούς. ΟΥ ΓΑΡ ΕΣΘ' ΟΠΟΥ. οὐκ ἔστιν ὅπου, ἀντὶ τοῦ οὐδαμοῦ, τουτέστιν, οὐκ ἔστι τόπος ὅπου. οὐκ ἔστιν ὅτε, ἀντὶ τοῦ οὐδέποτε, ἤγουν οὐκ ἔστι χρόνος ὅτε. οὐκ ἔστιν ὅπως, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔστι τρόπος ὅπως.

1070. ΑΚΟΥΣΑΙ, ὑπακοῦσαι. ΚΑΚΟΥ ΠΡΟΣ ΑΝΔΡΟΣ, ἴδιόν ἐστιν ἀνδρὸς κακοτρόπου.

* 1072. ΜΗΔΕΝ ΔΙΚΑΙΟΥΝ, μηδαμῶς δίκαιον κρίνειν τῶν ἐπιστατῶν, τῶν ἀρχόντων, ὑπακούειν. ΦΕΡΟΙΝΤ' ΑΝ, διοικοῖντο.

1075. ΣΩΦΡΟΝΩΣ, εὐτάκτως. ΜΗΔΕΝ ΦΟΒΟΥ, ἤγουν μὴ προτείνων φόβον μηδὲ αἰδῶ. ΠΡΟΒΛΗΜΑ, φυλακήν. ΓΕΝΝΗΣΗι, ἤγουν φύσῃ, ἕξῃ. ΔΟΚΕΙΝ ΠΕΣΕΙΝ, νομίζειν καταστραφῆναι. Α ΒΟΥΛΕΤΑΙ τις δηλονότι. ΠΑΡΑ, πάρεστι. ΕΞ ΟΥΡΙΩΝ πνευμάτων δηλονότι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς νεὼς τῆς ἀπὸ τῆς πρύμνης ἐχούσης τὴν φοράν.

* 1085. προλαβὼν τὸ ΔΡΩΝΤΕΣ, λαμβάνει τὴν αἰτιατικὴν οἰκείως, εἶτα ἐπάγει τὸ ΗΔΩΜΕΘΑ ἀποδεδομένον πρὸς τὴν προηγησαμένην πτῶσιν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐφεξῆς στίχου τὸ αὐτὸ συμβαίνει, καὶ ἐφ' ἑτέρων πλείστων. ΠΑΡΑΛΛΑΞ, κατὰ διαδοχήν. ἀλλάττομαι τοῦδε τόδε, ἤγουν διὰ τοῦδε, ὡς τὸ ὠνοῦμαι τοῦδε τόδε. ἐναλλάττειν, τὸ μετατιθέναι τὴν τάξιν ἀντιστρόφως. ἐξαλλάττειν, τὸ ἀμείβειν καὶ ἀλλοιοῦν, οἷον ἐξαλλάττει τις τὸ χρῶμα, ἤγουν ἀμείβει. συναλλάττειν, ἐπὶ συμφωνίας γάμου, ἀφ' οὗ συνάλλαγμα. καταλλάττειν καὶ διαλλάττειν, εἰς φιλίαν συνάγειν τινάς· καταλλάττεσθαι δὲ καὶ διαλλάττεσθαι, τὸ εἰς φιλίαν συνάγεσθαι. μεταλλάττειν, τὸ μεταβαίνειν ἀπό τινος εἴς τι, καθ' ὃ λέγεται τὸ, μετήλλαξε τὸν βίον, ἀντὶ τοῦ ἐτελεύτησε. παραλλάττειν, τὸ τῇ παραθέσει ἀλλοῖον δείκνυσθαι, ἀφ' οὗ παραλλὰξ ἐπίῤῥημα, ὅταν ἐφεξῆς ἕτερον ἑτέρῳ ἀλλοῖον κέηται, καὶ ἁπλῶς τὸ ἐφεξῆς ἑτέρῳ ἕτερον κεῖσθαι. ἀπαλλάττειν, τὸ ἐλευθεροῦν καὶ διάγειν. ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ κυρίου λέγειν.

1091. ΓΝΩΜΑΣ, γνωμολογίας.

* 1094. ΜΗΔΕΝ ΩΝ ΓΟΝΑΙΣΙΝ, οὐδαμινὸς ὢν κατὰ τὸ γένος, ἤγουν δυσγενής. ΟΘ' ΟΙ, ὅτε οἱ. ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐννοίᾳ καὶ τὸ ὅπου ἁρμόζει μετὰ τοῦ καὶ, οἷον· ὅπου καὶ οἱ δοκοῦντες.—

1099. ΑΥΤΟΣ, ἤγουν αὐτοθελῶς. ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ ἐστρατήγεις.

1103. ΟΥΔ' ΕΣΘ' ΟΠΟΥ. οὐδ' ἔστι τόπος, ὅπου—ΚΟΣΜΗΣΑΙ, ἤγουν τάξαι, ἀφ' οὗ κοσμήτωρ ποιητικῶς ὁ βασιλεὺς, ὃς καὶ παρ' αὐτοῖς ταγὸς λέγεται, ἀπὸ τοῦ τάττειν. ἔστι δὲ τὸ πᾶν οὕτως· οὐδέ ἐστι τόπος, ὅπου ἔκειτό σοι νόμος ἀρχῆς κοσμῆσαι τοῦτον, πλέον παρ' ὃ ἔκειτο καὶ τῷδε κοσμῆσαί σε. ΥΠΑΡΧΟΣ, ὁ ὑπὸ ἀρχὴν ἄλλων· ἔπαρχος δὲ, ἀξίωμα.

* 1108. ΚΟΛΑΖΕ. δίδασκε τοὺς ἀρχομένους ὑπὸ σοῦ. ἢ τοὺς σεμνοὺς λόγους. κολάζειν, τὸ παιδεύειν, ἀφ' οὗ κεκολασμένα ἤθη, τὰ πεπαιδευμένα· καὶ ἀκόλαστα, τὰ ἀπαίδευτα.

1109. ΑΤΕΡΟΣ, ὁ ἕτερος. ΤΟ ΣΟΝ ΣΤΟΜΑ, τοὺς σοὺς λόγους.

1119. ΚαἸΝ ΥΠΕΡΔΙΚ' Ηι, κἂν ὑπερβολικῶς ὦσι δίκαια. οἱ ἀστεμφεῖς λόγοι καὶ μὴ ἱλαροὶ λυποῦσι, κἂν ὦσιν ὑπερβολικῶς δίκαιοι.

1120. ΣΜΙΚΡΑ ΦΡΟΝΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ταπεινοφρονεῖν, ᾧ ἐναντίον τὸ ὑψηλὰ φρονεῖν, καὶ μεγάλα φρονεῖν, ἢ ὑψηλοφρονεῖν. ΜΕΓΑ ΚΟΜΠΑΣΕΙΑΣ, μεγαλοῤῥημονήσειας. ΑΣΠΙΔ' ΕΙ ΛΑΒΟΙΣ, εἰ συστάδην πολεμήσειας. συστάδην μάχονται οἱ συμβάλλοντες τὴν μάχην ἐγγύθεν· ἀκροβολίζονται δὲ οἱ μακρόθεν, βέλεσι μαχόμενοι, ἀφ' οὗ ἀκροβολισμὸς, ὁ κοινῶς ἀνεμοπόλεμος. ΚΤΕΙΝΑΝΤΑ ΜΕ, ὅσον ἐπ' αὐτῷ δηλονότι. ΔΕΙΝΟΝ, μέγα, ἄξιον θαύματος.

* 1128. ΤΩΙΔΕ Δ' ΟΙΧΟΜΑΙ, ὅσον τὸ ἐπὶ τούτῳ ἀπόλωλα. ΑΤΙΜΑ, ἀτίμους ποίει. ἀτιμάζω, τὸ καταφρονῶ· ἀτιμῶ δὲ, τὸ ἄτιμον ποιῶ, καὶ ἠτιμωμένος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κατὰ τὸν παθητικὸν παρακείμενον ἐν τῇ τρίτῃ συζυγίᾳ.

1130. ΨΕΞΑΙΜΙ, ἀτίμους ποιήσαιμι.

* 1132. ΤΟΥΣ Γ' ΑΥΤΟΣ. ἤγουν τοὺς πολεμίους αὐτὸς αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐμαυτοῦ, οὐκ ἐῶ θάπτειν. ΠΟΛΕΜΙΟΣ ΠΡΟΥΣΤΗ ΠΟΤΕ, ἤγουν προστάτης πολέμου ἐγένετο κατὰ σοῦ. πολέμιος, ὁ ἀπ' ἀλλοτρίας χώρας ἐχθρός· ἐχθρὸς δὲ, ὁ ἀπὸ τῆς αὐτῆς. ΚΛΕΠΤΗΣ ΨΗΦΟΠΟΙΟΣ, ἤγουν δόλιος κριτὴς αὐτοῦ ἐφωράθης.

1136. ΤΟΔ' ΕΣΦΑΛΗ, τὸ τῆς κρίσεως.

* 1137. ΠΟΛΛ' ΑΝ ΚΑΚΩΣ, ἤγουν πολλὰ ἂν κακὰ κακῶς κλέψειας σὺ, ἤγουν μετὰ κλοπῆς ἐργάσαιο λάθρα.

* 1140. ΤΟΝΔ' ΕΣΤΙΝ ΟΥΧΙ ΘΑΠΤΕΟΝ, ἤγουν οὐκ ἄξιόν ἐστι θάπτειν τόνδε. θαπτέον, κοινῶς· θαπτέον ἐστὶν, Αττικῶς. οἱ γὰρ Αττικοὶ ἀπὸ τοῦ συνήθους ἀεὶ καὶ χθαμαλοῦ τὸν λόγον ἐπαίροντες, ἐπεὶ εὗρον ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ θαπτέον, τὸ ποιητέον, καὶ τὰ τῆς ἀκολουθίας ταύτης χωρὶς προσθήκης τινὸς λεγόμενα, προστιθέασιν αὐτοῖς τὸ ἐστιν, ὃ συνυπηκούετο ἔξωθεν παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἵνα καινότερον τὸν λόγον ἐργάσωνται.

* 1143. ΕΦΟΡΜΗΣΑΝΤΑ ΤΟ ΠΛΕΙΝ, ἤγουν ἐπὶ τὸ πλεῖν ὁρμήσαντα. τὸ δὲ ὁρμήσαντα, ἀντὶ τοῦ παρορμήσαντα ἐπὶ καιρῷ χειμῶνος. ΠΑΡΕΙΧΕ ἑαυτὸν δηλονότι, τῷ θέλοντι ναυτίλῳ, ὥστε καταπατεῖν. ΛΑΒΡΟΝ, σφοδρὸν, θρασύ. ΧΕΙΜΩΝ, μεγάλη ζάλη ἀνέμου. ΚΑΤΑΣΒΕΣΕΙΕ, καταπαύσειε. τὸ πᾶν. οὕτω δὲ ἴσως ἂν καταπαύσειε καὶ σὲ, καὶ τὸ σὸν θρασὺ στόμα κατὰ τὴν πολλὴν βοὴν, μεγάλη ζάλη ἀνέμου ἐκ μικροῦ νέφους πνεύσασα.

* 1151. ΕΝ ΚΑΚΟΙΣ. ἡ ἐν ἀντὶ τῆς ἐπί. ὃς ἐφύβριζε ταῖς δυστυχίαις τῶν πλησίον. ΕΙΣΙΔΩΝ, ἰδών. ΜΗ ΔΡΑ ΚΑΚΩΣ. δρῶ σε κακῶς, μετὰ αἰτιατικῆς, καὶ δρῶ σε κακὸν, ὁμοίως. ΑΝΟΛΒΟΝ, ἀνόητον. ὄλβος γὰρ κυρίως ἡ φρόνησις. ΕΝΟΥΘΕΤΕΙ, ἐδίδασκε. ΗΙΝΙΞΑΜΗΝ, εὐστόχως παρείκασα.

1159. ΠΥΘΟΙΤΟ, ἀκούσειε. ΛΟΓΟΙΣ ΚΟΛΑΖΕΙΝ, διὰ λόγων σωφρονίζειν, ἐκεῖνον δηλονότι, ᾧ τινι πάρεστιν ἀναγκάζειν. ΑΦΕΡΠΕ, ἀπέρχου. ΜΑΤΑΙΟΥ, ἀνοήτου. ΦΛΑΥΡ' ΕΠΗ, φλύαρα. ΕΡΙΔΟΣ, φιλονεικίας.

* 1164. ΣΠΕΥΣΟΝ ΤΑΧΥΝΑΣ. κατ' ἐπίτασιν λέγεται τῆς σπουδῆς. ΕΝΘΑ ΚΑΘΕΞΕΙ, οὗτος δηλονότι, τὸν εὐρώεντα τάφον, τὸν ὑπὸ τῶν βροτῶν, δηλονότι ἐσόμενον, ἀείμνηστον.

1170. ΠΕΡΙΣΤΕΛΟΥΝΤΕ, κοσμήσοντες. ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΣ, πρὸς αὐτὸν τετραμμένος· προστροπὴ δὲ, τὸ μίασμα.

* 1175. ΙΚΤΗΡΙΟΝ. ἱκτήριοι κλάδοι, δι' ὧν ποιοῦνται τὰς ἱκετηρίας, καὶ ἱκτήριος θησαυρὸς ὁμοίως.

1178. ΕΞΗΜΗΜΕΝΟΣ, ἐκτεθερισμένος, ἀφῃρημένος.

* 1179. ΑΥΤΩΣ, ὡσαύτως. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ οὗτος γίνεται οὕτως ἐπίῤῥημα παρὰ τοῖς κοινοῖς, καὶ δηλοῖ δύο· λαμβάνεται γὰρ καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, καὶ ἔχει ἀνταποδοτικὸν τὸ ὡς, οἷον, οὕτως ποιῶ, ὡς ἐκέλευσας· καὶ ἀντὶ τοῦ ὡς ἔτυχεν. οὕτως ἀπὸ τοῦ αὕτη, τὸ αὔτως παρὰ ποιηταῖς, κατὰ τὰ δύο ταῦτα σημαινόμενα. λέγεται γὰρ τὸ αὔτως καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ἐφ' ᾧ σημαινομένῳ τὸ ὡσαύτως λέγεται παρὰ τοῖς κοινοῖς μετὰ τοῦ ὡς, καὶ ἀντὶ τοῦ ὡς ἔτυχεν.

ΤΕΜΝΩ ΠΛΟΚΟΝ. σὺν τῷ λόγῳ ἐκκόπτει ὁ Τεῦκρος καὶ τὸν πλόκαμον τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς. ΕΧΟΥ, ἅπτου τοῦ πατρός. ΕΣ Γ' ΕΓΩ ΜΟΛΩ, ἕως ἂν ἔλθω.

* 1185. ΝΕΑΤΟΣ, ὁ ἔσχατος, καὶ νεάτη, ἡ ἐσχάτη· ἀφ' οὗ νήτη, κατὰ κρᾶσιν, ἡ τε-

λευταία χορδὴ τῆς μουσικῆς. ΕΣ ΠΟΤΕ ΛΗΞΕΙ. μέχρι πότε παύσεται ὁ ἀριθμὸς τῶν πολυστρόφων ἐτῶν, ἐπάγων ἐμοὶ τὴν ἀτελεύτητον βλάβην τῶν πολεμικῶν καμάτων, κατὰ τὴν σήπουσαν ἡμᾶς Τροίαν τῷ χρόνῳ; τὴν Τροίαν λέγω, τὴν ἀθλίαν μέμψιν τῶν Ελλήνων, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ δηλονότι χρονίαν διατριβήν.

* 1192. ΩΦΕΛΕ. ἀπὸ τοῦ ὀφείλω, ὤφειλον, καὶ ἐκβολῇ του ι, ὤφελον, ὃ ἐξ ἀνάγκης γράφεται διὰ τοῦ ω. τάσσεται δὲ ἀεὶ μετὰ ἀπαρεμφάτου. λέγεται καὶ μετὰ τοῦ οὐκ, οἷον, οὐκ ὤφελον, καὶ μετὰ τοῦ ὡς· καὶ τοῦ μὴ, ἢ τοῦ οὐκ, προτασσομένου τοῦ ὡς· οἷον, ὡς μὴ ὤφελον, ἢ οὐκ ὤφελον. οἷον, ἐπεὶ ἐγένετο τόδε, ὡς οὐκ ὤφελεν, γενέσθαι δηλονότι. συνυπακούεται γὰρ ἐξ ἀνάγκης τὸ ἀπαρέμφατον. καὶ, ἐπεὶ παρεγενόμην, ὡς μὴ ὤφελον, παραγενέσθαι δηλονότι. ἀφ' οὗ ὤφελες ἐπὶ δευτέρου, καὶ ὤφελεν ἐπὶ τρίτου· λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ ἔπρεπεν. ὄφελον δὲ ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ εἴθε, διὰ τοῦ ο, καὶ τάσσεται ἀεὶ μετὰ εὐκτικοῦ, ἢ μετὰ παρεληλυθότος χρόνου. λέγεται τοῦτο ἐνίοτε μετὰ τοῦ ὡς, οἷον, ὡς ὄφελόν γε καὶ σὲ κακοδοξίᾳ νενεκρωμένον.

1203. οὔτε ἐννυχίαν, ἤγουν νυκτερινὴν τέρψιν ἔδωκεν ἐμοὶ ἔχειν ἐν τῷ ἰαύειν, τουτέστιν ἐν τῷ κοιμᾶσθαι· ἀλλὰ ἀπὸ τῶν ἐρώτων ἔπαυσεν, ἐμὲ δηλονότι. * ΙΑΥΕΙΝ. ὥστε ἀνύειν, διατελεῖν.

1211. ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΜΕΝ. καὶ πρότερον μὲν ἦν ἐμοὶ ὁ θούριος Αἴας φυλακτήριον τοῦ νυκτερινοῦ δείματος καὶ τοῦ πολέμου. ΑΝΕΙΤΑΙ, δέδοται, συγκεχώρηται.

* 1217. ΓΕΝΟΙΜΑΝ. εἴθε γενοίμην, ὅπου ἐστὶν ἐπὶ τοῦ πόντου τὸ σύνδενδρον ἀκρωτήριον, τὸ κλυζόμενον ὑπὸ τῆς ἁλὸς, λέγω ὑπὸ τὴν ἄκραν πλάκα, ἤγουν γῆν, τοῦ Σουνίου, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὸ ἄκρον τῆς γῆς τοῦ Σουνίου. ἔστι δὲ τὸ Σούνιον ὄνομα ἀκρωτηρίου.

* 1225. ΣΚΑΙΟΝ ΕΚΛΥΣΩΝ ΣΤΟΜΑ, ἀντὶ τοῦ σκαιοὺς λόγους, ἤγουν κακοὺς, ἀφήσων. σκαιὸν, τὸ κακὸν, καὶ τὸ ἀπαίδευτον, καὶ τὸ ἀριστερόν. ΤΛΗΝΑΙ, τολμῆσαι. ΑΝΟΙΜΩΚΤΕΙ, χωρὶς οἰμωγῆς, ἀτιμωρήτως. ΧΑΝΕΙΝ, εἰπεῖν. —σὲ δὴ ἀγγέλλουσιν ἐμοὶ τολμῆσαι εἰπεῖν οὕτως ἀνοιμωκτεὶ τὰ χαλεπὰ ῥήματα.

1237. ΣΤΑΝΤΟΣ, συστάδην μαχεσαμένου.

1239. ΠΙΚΡΟΥΣ, πικροποιοὺς, εἰς πικρίαν ἡμῶν. * πικροὺς ἀγῶνας ἐοίκαμεν κηρύξαι τοῖς Αργείοις τότε ἕνεκα τῶν Αχιλλείων ὅπλων, εἰ πανταχοῦ φανοίμεθα κακοὶ ἐκ Τεύκρου. ἐν μὲν τῷ ΕΟΙΓΜΕΝ τρέπεται τὸ κ εἰς γ ἀπὸ τοῦ ἐοίκαμεν· ἐν δὲ τῷ στύξω, τὸ γ εἰς κ, ἀπὸ τοῦ στυγήσω, ὅθεν στύξαι.

* 1244. ΚΑΚΟΙΣ λόγοις δηλονότι. ΒΑΛΕΙΤΕ, λοιδορήσετε.

1245. ΞΥΝ ΔΟΛΩι ΚΕΝΤΗΣΕΘ', λάθρα σφάξετε. ΟΙ ΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΙ, οἱ νικηθέντες, ἀπολειφθέντες· ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν δρομέων.

1247. ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΝΟΜΟΥ, εὐταξία, ἣν ὁ νόμος ποιεῖ.

* 1249. ΤΟΥΣ ΟΠΙΣΘΕΝ, τοὺς ἀπολειπομένους, τοὺς νικωμένους. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δρομέων ταῦτα λέγεται. ΑΛΛ' ΟΙ ΦΡΟΝΟΥΝΤΕΣ ΕΥ, ἤγουν οἱ φρόνιμοι κρατοῦσιν, καὶ πρὸς τοῦτο ἐπάγεται τὸ ΜΕΓΑΣ ΔΕ βοῦς ὢν τὴν πλευρὰν, καὶ τὸ ἑξῆς. ΟΡΘΟΣ, ἤγουν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν ὁδὸν πορεύεται, οὐ παρακλίνων.

* 1257. ΑΛΛ' ΗΔΗ ΣΚΙΑΣ. ὑπὲρ ἀνδρὸς οὐκ ἔτι ζῶντος, ἀλλὰ ὄντος σκιᾶς, τουτέστιν ἀνυποστάτου.

1258. ΥΒΡΙΖΕΙΣ, ὑβριστικὰ λέγεις. ΕΞΕΛΕΥΘΕΡΟΣΤΟΜΕΙΣ, θρασυλογεῖς, λαβραγορεῖς. ΟΣ ΕΙ ΦΥΣΙΝ, κατὰ φύσιν, ἤγουν κατὰ τὸ γένος. ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ, νόμος ἦν Αθήνησι, τοὺς ἐξ ἑταίρας ἢ δούλης τεχθέντας μὴ δημηγορεῖν. ΜΑΘΟΙΜ', νοήσαιμι. ΟΥΚ ΕΠΑΙΩ, οὐ νοῶ.

1266. ΤΟΥ ΘΑΝΟΝΤΟΣ ΧΑΡΙΣ, ἤγουν ἡ ὀφειλομένη τῷ τεθνηκότι. ΤΑΧΕΙΑ ΤΙΣ, ἀντὶ τοῦ τάχιστα. * τὸ μὲν ΤΙ ζητεῖ οὐσίαν πράγματος, οἷον, τί τόδε ἐστὶν, ἄνθρωπος τυχὸν, ἢ ἵππος; τὸ δὲ ΤΙΣ, ὑπόστασιν καὶ πρόσωπον, οἷον, τίς ὅδε ἐστὶ, Σωκράτης τυχὸν, ἢ Πλάτων; καὶ, τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; ἐν τούτῳ γὰρ ὁ ἐρωτῶν οἶδε μὲν, ὅτι ἀνὴρ, πρὸς ὃν τὴν ἐρώτησιν ποιεῖται, ζητεῖ δὲ τοὔνομα, ᾧ ἂν οὗτος τῶν ἄλλων ἀνδρῶν χωρίζοιτο. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸ τις οὐκ ὄνομα μόνον ἀπαντᾷ κύριον, ἀλλὰ καὶ σὺν ἐπιθέτῳ ἐνίοτε κύριον, οἷον, τίς ὅδ' ἐστὶν ὁ ἡδὺς Λουκιανός; διὰ τοῦτο οὐκ ὀνόματι μόνον κυρίῳ τὸ τις ὑποτάσσεται, ἀλλ'

ἔστιν ὅτε καὶ ἐπιθέτῳ, οἷον, Λουκιανός τις ἐποίησε τόδε, καὶ, ὁ Λουκιανὸς ἡδύς τις ἐστίν. ἐνταῦθα οὖν ἡ ΧΑΡΙΣ ἐπίθετον ἔχει τὸ ΤΑΧΕΙΑ ὄνομα, εἰ καὶ ἄλλως τοῦτο ἐπιῤῥηματικὴν ἔχει σημασίαν, διὸ μετὰ του ΤΙΣ αὐτὸ ἐπάγεται, καὶ ταχεῖά τις αὕτη λέγεται διαῤῥεῖν. κατὰ ταῦτα λέγεται, καὶ τὸ ὅστις, καὶ τὸ ὁποῖός τις. καὶ τὸ μὲν ὅστις νοεῖται ἐπὶ κυρίου ὀνόματος· τὸ δὲ ὁποῖός τις, ἐπὶ ἐπιθέτου· ὡς παρὰ Λουκιανῷ· Τὸ δὲ ὅλον οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες τίς ἐστιν ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστηκώς· εἴτε καλὸς δηλονότι, εἴτε τὸ ἐναντίον, ἅπερ ἐπιθετικῶς λέγεται. ΠΡΟΔΟΥΣ᾽ ΑΛΙΣΚΕΤΑΙ, καταλαμβάνεται προδεδομένη, ἢ προδοῦσα, τὸν τεθνηκότα δηλαδή. ΕΙ ΣΟΥ Γ᾽ ΟΔ᾽ Ω᾽ΝΗΡ. εἰ σοῦ γε, ὦ Αἴας, ὅδε ὁ ἀνὴρ οὐκ ἔτι ἔχει μνήμην.

1270. ΠΡΟΥ᾽ΚΑΜΕΣ, προηγωνίσω.

* 1274. ΕΡΚΕΩΝ. ἐντὸς τῶν ἑρκέων, ἤγουν τείχους, ΕΓΚΕΚΛΕΙΣΜΕΝΟΥΣ. ἡ ἐν ἀντὶ τοῦ ἐντός. ΕΝ ΤΡΟΠΗι ΔΟΡΟΣ, ἐν ἥττῃ τοῦ πολέμου. τρόπαιον, ἡ νίκη· τροπὴ δὲ, ἡ ἧττα. τρόπαιον, ἐπὶ τῶν διωκόντων· τροπὴ, ἐπὶ τῶν διωκομένων. ΑΚΡΟΙΣΙΝ ΗΔΗ, ἐπὶ μὲν τοῖς ἄκροις ναυκτικοῖς ἑδωλίοις, ἤγουν ὑποστρώμασι, σανιδώμασι τῶν νεῶν, τοῦ πυρὸς ἤδη ἀναπτομένου καὶ ἀναφλεγομένου. ΑΡΔΗΝ. αἴρω, τὸ ἀφανίζω, καὶ τὸ ὑψῶ· ἀφ᾽ οὗ ἄρδην, ἀντὶ τοῦ μετεώρως καὶ κούφως, ὡς ἐνταῦθα. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀφανιστικῶς καὶ ὁμοῦ.

* 1281. ΣΥΜΒΗΝΑΙ, συνελθεῖν. βαίνω, τὸ πορεύομαι, ἀφ᾽ οὗ τὸ συμβῆναι ἐνταῦθα· καὶ ἵσταμαι, ἀφ᾽ οὗ βάσις ἀνδριάντος. ΛΑΧΩΝ, κληρωθείς· ἀφ᾽ οὗ λαχμὸς, ὁ κλῆρος, ποιητικῶς.

ΚΑΙ᾽ΚΕΛΕΥΣΤΟΣ, καὶ αὐθόρμητος. τὸ πᾶν· καὶ οὐ μνημονεύεις, ὅτε αὖθις ὁ Αἴας κληρωθεὶς, αὐθόρμητος, οὐ περιμένων τὸν προστάξοντα, ἐμονομάχησε μετὰ τοῦ Εκτορος.

1285. ΔΡΑΠΕΤΗΝ, ἐπιτήδειον εἰς τὸ διαφεύγειν. * κλῆρος, δι᾽ ὃν ἐκληροῦντο· καὶ κλῆρος, αὐτὸ τὸ κληροῦσθαι. ΑΡΟΥΡΑΣ. χέρσος, ἡ ξηρὰ γῆ· ἄρουρα, ἡ ἠροτριασμένη· λήϊον, τὸ ἔχον ἀστάχυας χωράφιον. ΑΛΜΑ ΚΟΥΦΙΕΙΝ, πήδημα κοῦφον ποιήσειν. ἅλμα, πάλμα, καὶ πήδημα, ταυτόν. ΠΟΙ ΒΛΕΠΩΝ. ἤγουν εἰς ποίαν εὐγένειαν σὴν ἀφορῶν ταῦτα λέγεις;

1291. ΟΥΚ ΟΙΣΘΑ. οὐ γιγνώσκεις Πέλοπα τὸν σὸν πρόπαππον ὄντα ἀρχαῖον, βάρβαρον Φρύγα, ὃς τοῦ σοῦ πατρὸς προὔπῆρξε πατήρ· Ατρέα δὲ, ὄντα δηλονότι, δυσσεβέστατον, προθέντα τῷ ἀδελφῷ δεῖπνον ἀπὸ τῶν σαρκῶν τῶν ἰδίων τέκνων, ὃς ἔσπειρέ σε;

* 1296. ΕΠΑΚΤΟΝ, ἐπείσακτον μοιχόν. Ο ΦΙΤΥΣΑΣ, ὁ γεννήσας. φυτεύειν, τὸ τῇ γῇ φυτὸν ἐνθεῖναι. ψιλὸν τὸ φυ καὶ βραχύ. φιτύειν, τὸ σπείρειν, ποιητικῶς, ὃ παράγεται ἀπὸ τοῦ φῖτυς, ὁ πατήρ. ι καὶ μακρὸν, ὃ καὶ ἐνταῦθα τῷ ποιητῇ τέτακται. τοῖς δὲ ὕστερον ἡμαρτήθη. ΕΦΗΚΕΝ, ἐπέταξε δοθῆναι εἰς διαφθοράν. ΤΑ ΠΡΩΤ᾽ ΑΡΙΣΤΕΥΣΑΣ, τὰς τῆς πρώτης μοίρας ἀνδραγαθίας ἀνδραγαθήσας.

* 1301. ΦΥΣΕΙ, γένει. ἐπὶ γένους λέγεται κυρίως τὸ φύσει· ἐπὶ δὲ τῶν υἱοθετουμένων, τὸ θέσει. καὶ ἀπὸ τούτων μετάγεται ταῦτα καὶ ἐφ᾽ ἕτερα.

1302. ΒΑΣΙΛΕΙΑ, βασιλὶς, Λαομέδοντος θυγάτηρ. ἐκλελεγμένον δὲ αὐτὴν δῶρον Τελαμῶνι ἔδωκεν Ηρακλῆς. ΒΛΑΣΤΩΝ, βλαστήσας, εἰς φῶς προαχθείς. ΤΟΥΣ ΠΡΟΣ ΑΙΜΑΤΟΣ, τοὺς ἀπὸ γένους. ΤΟΙΟΙΣΔ᾽ ΕΝ ΠΟΝΟΙΣΙ, τοιαύταις ἐν συμφοραῖς.

1309. ΒΑΛΕΙΤΕ Χ᾽ ΗΜΑΣ. ἑαυτὸν λέγει, καὶ τὴν Τέκμησσαν, καὶ τὸν Εὐρυσάκην.

* 1310. ἐπεὶ καλόν μοι προδήλως ὑπὲρ τοῦδε πονουμένῳ μᾶλλον ἀποθανεῖν, ἢ ὑπὲρ τῆς σῆς γυναικὸς, ἢ καὶ ὑπὲρ τῆς γυναικὸς λέγω τοῦ σοῦ ἀδελφοῦ.

* 1315. δειλὸς καὶ θρασὺς ἐναντία κακὰ ὑπερβολὴν ἔχοντα καὶ ἔλλειψιν. μέσον δὲ τούτων ἡ ἀνδρεία. Η᾽Ν ΕΜΟΙ, ἤγουν ἢ ἐν ἐμοί.

* 1316. ΚΑΙΡΟΝ, εἰς καιρὸν, ἐγκαίρως. ΞΥΝΑΨΩΝ, αὐτοὺς δηλονότι εἰς μάχην, ἀλλὰ διαλύσων, χωρίσων, παρεγένου.

* 1320. ΟΥ ΓΑΡ ΚΛΥΟΝΤΕΣ. ἆρα γὰρ οὐ πάνυ αἰσχροὺς λόγους ἀκούομεν, ὦ ἄναξ Οδυσσεῦ, ὑπὸ τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς ἀρτίως;

1324. λόγῳ ἤκουσεν αἰσχρὰ, καὶ γὰρ αὐτὸς ἔργῳ ἐποίησεν ἐμὲ αἰσχρά.

* 1325. ΤΙ ΓΑΡ Σ᾽ ΕΔΡΑΣΕΝ. τί δέ σε ἐποίησεν τοιοῦτον, ὥστε καὶ ἐπέχειν σοι βλάβην;

* 1326. ΟΥ ΦΗΣ' ΕΑΣΕΙΝ, διατείνεται οὐκ ἐάσειν. ΑΜΟΙΡΟΝ, ἀμέτοχον. ἀλλὰ διατείνεται θάψειν αὐτὸν πρὸς βίαν ἐμοῦ. ΒΙΑΝ λέγει, ἣν βιάζεται αὐτόν.

1328. ἔξεστιν οὖν φίλῳ εἰπόντι τἀληθῆ, οὐδὲν ἔλαττον ἢ πρότερον συνηρετμεῖν σοι, τουτέστιν, ὥσπερ πρότερον συμφωνεῖν σοι, φίλῳ εἶναι. ΞΥΝΗΡΕΤΜΕΙΝ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὴν αὐτὴν εἰρεσίαν ἐρεσσόντων καὶ μὴ ἐναντιουμένων. ΕΙΗΝ ΟΥΚ ΑΝ ΕΥ ΦΡΟΝΩΝ, εἰ μὴ φίλου ἀκούσαιμι, σοῦ δηλονότι. ΝΕΜΩ, ἀντὶ τοῦ ἔχω.

1334. Η ΒΙΑ, ἡ δυσαστεία. ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ ΠΑΤΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ, καταφρονεῖν τοῦ δικαίου. ΕΧΘΙΣΤΟΣ, πάνυ ἐχθρὸς, μάλιστα μεμισημένος. ΕΚΡΑΤΗΣΑ, ἐγκρατὴς ἐγενόμην. ΑΛΛ' ΑΥΤΟΝ ΕΜΠΑΣ. ἀλλ' ὅμως ἐγὼ ὄντα αὐτὸν ἐμοὶ ἔχθιστον οὐκ ἂν ἀπαξιώσαιμι, ὥστε μὴ ὁμολογεῖν, καὶ τὸ ἑξῆς. ΑΤΙΜΑΖΟΙΤΟ ΣΟΙ, ὑβρίζοιτο ὑπὸ σοῦ.

1344. ΑΝΔΡΑ Δ'. οὐ δίκαιον δὲ βλάπτειν σε τὸν ἄνδρα τὸν ἀνδρεῖον εἰ θάνοι, οὐδ' ἐὰν μισῇς. ΤΟΥΔ' ΥΠΕΡΜΑΧΕΙΣ ΕΜΟΙ, ἤγουν ὑπὲρ τούτου μάχῃ ἐμοί.

* 1348. ΟΥ ΓΑΡ ΘΑΝΟΝΤΙ. ἤγουν θανόντι δὲ οὐ χρή σε προσεπεμβῆναι; τουτέστι, πρὸς τῷ μισεῖν ἐπεμπηδῆσαι. ἐπὶ τῶν λὰξ ἐναλλομένων λέγεται τὸ ἐπεμβῆναι. ΜΗ ΧΑΙΡΕ, ἤγουν μὴ πρόσκεισο.

* 1352. ΚΛΥΕΙΝ. χρὴ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ὑπακούειν τῶν βασιλέων. τουτέστι, πρέπει σε εἴκειν ἐμοί. ἐσθλὸς, ὁ ἐθελοντὴς μαχόμενος, ἤγουν ὁ ἀνδρεῖος καὶ ἀπὸ τούτου ὁ ἀγαθός.

1353. ΚΡΑΤΕΙΣ, νικᾷς τοι, ὑπὸ τῶν φίλων νικώμενος.

* 1354. ΜΕΜΝΗΣ', ἀναλογίζου.

* 1357. Η 'ΡΕΤΗ. ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ δηλονότι, ἤγουν ἡ ἀνδρεία. ΠΟΛΥ, ἀντὶ τοῦ πλέον. ΕΜΠΛΗΚΤΟΙ ΒΡΟΤΟΙΣ, παραπλῆγες παρὰ τοῖς βροτοῖς. οἱ τοιοίδε φῶτες, οἷος ἦν ὁ Αἴας δηλονότι εἰς μάχην ῥαδίως μεταβαλλόμενος, ἔμπληκτοί εἰσι παρὰ τοῖς βροτοῖς. πρὸς ὃ ἀπαντᾷ ὁ Οδυσσεύς· Οντως πλεῖστοι, καὶ ἄλλοι δηλονότι, νῦν εἰσι φίλοι, καὶ κατὰ τὸ ἐπιὸν ἄλγους πρόξενοι. ἔμπληκτος, ἀπόπληκτος, καὶ παραπλὴξ, ταυτό. λέγεται δὲ ταῦτα ἐπὶ τῶν ἐκτετραμμένων τὴν ψυχήν.

1361. ΕΠΑΙΝΕΙΝ ΟΥ ΦΙΛΩ, ἀποδέχεσθαι οὐκ εἴωθα, ἤγουν οὐκ εἴωθα σκληρὸς εἶναι. ΦΑΝΕΙΣ, δείξεις.

* 1363. μᾶλλον μὲν οὖν ὑμᾶς δείξω πᾶσι τοῖς Ελλησιν ἄνδρας δικαίους. ΑΝΩΓΑΣ, συμβουλεύεις.

1365. ΕΓΩΓΕ ἄνωγα δηλονότι. καὶ γὰρ αὐτὸς ΕΝΘΑΔ', ἤγουν εἰς τὸν θάνατον, ἀφίξομαι. ἐπειδὴ μέλλω καὶ αὐτὸς ἀποθανεῖν, θέλω τὸν θανόντα θάπτειν.

1366. Η ΠΑΝΘ' ΟΜΟΙΑ. ὄντως πᾶς ἀνὴρ συμφέροντα ἑαυτῷ πάντα πονεῖ. τὸ γὰρ ΟΜΟΙΑ, ἀντὶ τοῦ συμφέροντα, ἁρμόδια. ΠΟΝΕΙ, ἐργάζεται. ΤΩι ΓΑΡ ΜΕ ΜΑΛΛΟΝ. τίνι γὰρ ἄλλῳ δηλονότι, ἤγουν τίνος ἄλλου χάριν εἰκός ἐστι πονεῖν ἐμὲ, μᾶλλον ἢ χάριν ἐμαυτοῦ; ΣΟΝ ΑΡΑ. τὸ ἄρα ἀντὶ τοῦ δή. ΩΣ ΑΝ ΠΟΙΗΣΗιΣ. καθὰ, ἤγουν καθ' ὁποῖον δή τινα τρόπον ἂν ποιήσῃς. ΠΑΝΤΑΧΗ, ἐν πᾶσι.

* 1370. συγκατάθεσις συνυπακούεται, πρὸς ἣν ἐπάγεται τὸ ΑΛΛ' ΕΥ Γ' ΕΠΙΣΤΑΣΟ. τοῦτο μὲν ποιήσω· ἀλλ' εὖ γε τοῦτο ἐπίστασο, καὶ τὸ ἑξῆς.

1372. ΚΑΙ'ΚΕΙ ΚΑΙ'ΝΘΑΔ' ΩΝ, ἐν τῷ Αιδῃ καὶ ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, τουτέστι καὶ ζῶν καὶ ἀποθανὼν ὁμοίως.

1376. ΤΑ'ΠΟ ΤΟΥΔ', κατὰ τὸ ἀπὸ τοῦδε, κατὰ τὸ ἑξῆς. * ΑΓΓΕΛΛΟΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐπαγγέλλομαι, ὑπισχνοῦμαι.

1378. ΣΥΝΘΑΠΤΕΙΝ ΘΕΛΩ, σὺν ὑμῖν δηλονότι θέλω θάπτειν. * σὺν σοὶ θάπτω τόνδε. διττῶς δύναται νοεῖσθαι οὗτος ὁ λόγος. ἢ ὅτι καὶ σὲ θάπτω μετὰ τοῦδε· ἢ ὅτι τοῦτον ἐγὼ καὶ σὺ θάπτομεν.

1382. Μ' ΕΨΕΥΣΑΣ ΕΛΠΙΔΟΣ, ψευσθῆναι ἐποίησας προσδοκίας, τῆς πρὸς σὲ δηλαδή.

* 1384. ΠΑΡΕΣΤΗΣ ΧΕΡΣΙΝ, συνεμάχησας ἔργῳ, οὐ λόγῳ. τοῦτο δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν μετὰ σπουδῆς ἐργαζομένων τι.

* 1386. Ο'ΥΠΙΒΡΟΝΤΗΤΟΣ, ὁ ἐμβρόντητος, ὁ ἐκτραπεὶς τῶν φρενῶν ἀπὸ ἤχου βροντῆς. ΛΩΒΗΤΟΝ, ἐφύβριστον. ΤΟΙΓΑΡ ΣΦ' ΟΛΥΜΠΟΥ. δι' ὃ αὐτοὺς τῶν ἐν Ολύμπῳ θεῶν

τὰ πρεσβεῖα ἔχων Ζεὺς, μνήμων τε, τῶν ἀδικημάτων δηλονότι, ἡ Ερινὺς, ἡ ταμιεύουσα τὰς τιμωρίας, καὶ τελεσιουργὸς Δίκη, καὶ τὸ ἑξῆς. Ερινῦς εἰσιν αἱ κατάραι, καὶ ἔφοροι τῶν καταρῶν θεαί.

1393. ΣΕ Δ' Ω. σὲ δὲ, ὦ σπέρμα πατρὸς τοῦ γεραιοῦ Λαέρτου, ἕνεκα μὲν τάφου, ἤγουν ἐνταφιασμοῦ, δέδοικα ἐᾶν ἐπιψαύειν τοῦδε. ὄκνος, ὁ φόβος, καὶ ἡ ἀναβολή.

* 1396. Κ' ΕΙ ΤΙΝΑ ἄλλον δηλονότι ἀπὸ τοῦ ΣΤΡΑΤΟΥ.

* 1398. ΠΟΡΣΥΝΩ, παρέξω. ΑΛΛ' ΗΘΕΛΟΝ ΜΕΝ, συνεργῆσαι δηλονότι εἰς τὴν ταφήν. μάλιστα καινόσχημον τοῦτό γε. ΕΙΜΙ, ἀπέρχομαι, ἐπαινέσας ΤΟ ΣΟΝ, ἤγουν ὃ σὺ λέγεις.

* 1402. ΑΛΙΣ, ἀντὶ τοῦ ἀρκούντως ἔχει τὸ πρᾶγμα. ΚΟΙΛΗΝ ΚΑΠΕΤΟΝ, τάφρον. ΧΕΡΣΙ ΤΑΧΥΝΕΤΕ, διὰ τῶν χειρῶν ταχέως ποιεῖτε. ΤΟΙ Δ'. οἱ δὲ θέσθε, ἐπὶ τοῦ πυρὸς δηλαδὴ, ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἐπικαίρως, ἤγουν ἐγκαίρως. ΤΡΙΠΟΔ' ΑΜΦΙΠΥΡΟΝ, ἤγουν χυτρόποδα ἀμφοτέρωθεν τὸ πῦρ δεχόμενον, ἕνεκα ἐπιταφίων λουτρῶν. ΥΨΙΒΑΤΟΝ δὲ, ὑψηλὴν βάσιν ἔχοντα. χυτρόπους, ὁ κοινῶς πυροστάτης, ὃ καὶ λάσανον λέγεται. ἀπὸ δὲ τῆς θέσεως τοῦ χυτρόποδος νοεῖται ὁ λέβης, καὶ τὸ θερμαινόμενον ὕδωρ.

1409. ΠΑΙ ΣΥ ΔΕ. σὺ δὲ, ὦ Εὐρύσακες, σὺν φιλοφροσύνῃ θιγὼν, ἤγουν ψαύσας σὺν ἐμοὶ τῆς πλευρᾶς τῆσδε τοῦ πατρὸς, ὅσον ἰσχύεις ἐπικούφιζε, ἀντὶ τοῦ ἀνακούφιζε, ἀνάβασταζε.

* 1412. ΣΥΡΙΓΓΕΣ, αἱ ὀπαὶ τῆς πληγῆς ἀναφυσῶσιν, ἀναπέμπουσι μέλαν αἷμα μετὰ ἰσχύος.

1413. ΑΛΛ' ΑΓΕ ΠΑΣ. ἀλλ' εἶα πᾶς, ὅστις φησὶν εἶναι φίλος τῷ ἀνδρὶ τῷδε, τῷ κατὰ πάντα ἀγαθῷ, ὁρμάσθω πονῶν ὑπὲρ τοῦδε, καὶ ὑπὲρ μηδενὸς ἄλλου ἀπὸ τῶν θνητῶν κρείττονος τοῦδε τοῦ Αἴαντος, ὅτε ἦν, ἤγουν ὑπῆρχε, τότε φωνῶ, τουτέστι λέγω. * ΣΟΥΣΘΩ, παρακινείσθω. ΒΑΤΩ, πορευέτω.

1420. Ο ΤΙ ΠΡΑΞΕΙ, ὅπως διακείσεται. ἢ εὐπραγήσει λέγω, ἢ δυσπραγήσει. ἀμφότερα γὰρ ἡ λέξις δηλοῖ.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΙΑΝΤΑ ΤΟΝ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΝ.

2. ΑΣΤΙΠΤΟΣ, ἄβατος.
38. ΘΑΛΠΕΤΑΙ, ξηραίνεται.
79. ΦΥΣΕΙ, ἐκ φύσεως. ΚΤΗΜΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ, αὐτὴν τὴν νίκην.
82. ΤΟΛΜΑ. προστακτικόν.
91. ΕΞ ΕΝΟΣ ΠΟΔΟΣ, ἤγουν χωλὸς ὤν.
98. ΕΙΣ ΕΛΕΓΧΟΝ, εἰς πεῖραν τῶν πραγμάτων.
116. ΘΗΡΑΤΕΑ, δυνατὴ ληφθῆναι, ἤγουν ἡ Τροία.
134. ΝΙΚΗ Τ' ΑΘΗΝΑ. οὕτως Νίκη Αθηνᾶ ἐν τῇ Αττικῇ.
136. ΥΠΟΠΤΑΝ, τὸν ὑφορώμενον ἡμᾶς, ὡς ἐπιβούλους.
139. ΚΑΙ ΓΝΩΜΑ. ἡ γνώμη τῶν βασιλέων κρατεῖ.
153. ΕΝΕΔΡΟΣ, ἔνοικος.
180. ΠΡΩΤΟΓΟΝΩΝ, εὐγενῶν.
208. ΤΡΥΣΑΝΩΡ, ἡ τρύχουσα τοὺς ἄνδρας.
216. ΤΗΛΩΠΟΝ, μεγάλην.
221. ΚΑΤΕΣΧΕΤ', προσωρμίσατε.
231. ΤΟΥΤΟ Γ'. ἤτοι τῆς προσηγορίας ὑμῶν.
251. ΚΛΕΟΣ, φήμην.

275. ΟΙ' ΑΥΤΟΙΣ ΤΥΧΟΙ. ἢ καταρᾶται αὐτοῖς. ἢ οἷα αὐτοῖς ἔτυχεν. ΠΟΙΑΝ Μ' ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ, τίνα ἐξ ὕπνου ἔγερσιν.

293. ΠΑΓΟΥ, παγετοῦ.

305. ΕΣΧΕ, προσέσχε.

313. ΑΔΗΦΑΓΟΝ, βρωστικήν.

320. ΣΥΝΤΥΧΩΝ, οὐχ ἁπλῶς τυχών. ἐκεῖνο γὰρ δοτικῇ συντάσσεται· ἀλλὰ σὺν σοὶ τυχὼν τῶν κακῶν Ἀτρειδῶν.

324. ΘΥΜΩι, ὀργῇ. ΧΕΙΡΑ, πρᾶξιν.

351. ΑΘΑΠΤΟΝ, ζῶντα. ζῶντα γὰρ οὐκ εἶδον.

355. ΠΙΚΡΟΝ. διὰ τὸ ἐκεῖ τεθάφθαι τὸν Ἀχιλλέα.

363. ΤΛΗΜΟΝΕΣΤΑΤΟΝ, λυπηρότατον.

371. ΠΛΗΣΙΟΝ ΓΑΡ ΩΝ ΚΥΡΕΙ. ἔοικε μὲν ἐσχηματίσθαι ὁ λόγος. καὶ γὰρ ἀληθῶς Ὀδυσσεὺς νῦν πλησίον αὐτῶν ἐστιν ἐν τῇ Λήμνῳ. ὅμοιον καὶ τὸ Ο Δ' ΕΝΘΑΔ' ΗΚΩΝ. δηλοῖ μὲν γὰρ τὸ εἰς ὀργὴν ἥκων· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ εἰς Λῆμνον ἥκων.

388. ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ, βασιλέων ἢ συμβούλων.

399. ΠΑΡΕΔΙΔΟΣΑΝ, ἡ παρὰ τὸ ἄλογον καὶ ἄδικον δηλοῖ. τὸ δὲ ἑξῆς· παρεδίδοσαν τῷ Λαερτίου.

423. ΕΞΗΡΥΚΕ, ἐκώλυσεν.

429. ΟΔΥΣΣΕΥΣ Δ' ΕΣΤΙΝ ΑΥ ΚΑἈΝΤΑΥΘ'. ἐν τοῖς ζῶσι. ἐσχημάτισται ὁ λόγος, εἰ καὶ ἄκοντος Φιλοκτήτου. ἵν ᾗ ἐνταῦθα, ἐν τῇ Λήμνῳ.

437. ΑΙΡΕΙ ΠΟΝΗΡΟΝ, ὡς φεύγοντα δηλονότι.

448. ΠΑΛΙΝΤΡΙΒΗ, ἐπίτριπτα.

455. ΦΥΛΑΞΟΜΑΙ, ὡς κακούς.

467. ΕΞ ΑΠΟΠΤΟΥ, μακρόθεν τῆς θαλάσσης.

474. ΦΟΡΗΜΑΤΟΣ, βάρους.

477. ΟΝΕΙΔΟΣ. φήμη.

494. ΒΕΒΗΚΟΙ, τεθνήκοι.

497. ΤΑ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΝΩΝ, ἀντὶ τοῦ οἱ διάκονοι.

509. ΟΣΣΑ ΤΥΧΟΙ, ὅσων τύχοι.

561. ΦΡΟΥΔΟΙ, ἀφανεῖς, κρυπτοί.

568. ΑΥΤΑΓΓΕΛΟΣ, ἀφ' ἑαυτοῦ ἄγγελος.

572. ΠΡΟΣ ΠΟΙΑΝ ΑΝ ΤΟΝΔ'. καὶ τὸ ΤΟΝΔΕ ἐσχημάτισται. ἤτοι τὸν παριστάμενον Φιλοκτήτην.

579. ΔΙΕΜΠΟΛΑι, πωλεῖ.

618. ΚΑΙ ΤΟΥΤΩΝ. τὸ ἑξῆς· καὶ τούτων μὴ τυχὼν ἐφεῖτο καὶ ὑπέσχετο τῷ θέλοντι τὸ κάρα τέμνειν.

627. ΣΥΜΦΕΡΟΙ, συνενέγκοι.

639. ΑΓΗι, πέσῃ, θραυσθῇ.

668. ΔΟΥΝΑΙ, ἀποδοῦναι. ΚΑἘΞΕΠΕΥΞΑΣΘΑΙ, καυχήσασθαι.

678. ΑΜΠΥΚΑ ΔΡΟΜΑΔΑ, τροχὸν περιφερόμενον.

684. ΟΥΤ' ΕΡΞΑΣ ΤΙΝ', βλαβερὸν δηλονότι.

685. ΙΣΟΣ, δίκαιος.

691. ΠΡΟΣΟΥΡΟΣ, κάτοικος. ἢ ὑπ' ἀνέμων βαλλόμενος. ἢ πρὸς ἄνεμον τετραμμένος.

694. ΒΑΡΥΒΡΩΤ', τὸν ἐσθίοντα βαρέως τὸ σῶμα αὐτοῦ.

696. ΑΙΜΑΔΑ ΚΗΚΙΟΜΕΝΑΝ, τὸ αἷμα ἀναδιδόμενον.

700. ΦΟΡΒΑΔΟΣ, τῆς πάντας τρεφούσης.

708. ΑΙΡΩΝ, λαμβάνων.

712. ΑΝΥΣΕΙΕ, περιποιήσαιτο.

812. ΣΟΥ ΜΟΛΕΙΝ ΑΤΕΡ. ἐσχημάτισται.

830. ΟΜΜΑΣΙΝ. ἐναντιωθεὶς τοῖς ὄμμασι τοῦ Φιλοκτήτου, μὴ ἐάσῃς αὐτὸν βλέψαι τανῦν.

845. ΒΑΙΑΝ, μικρὰ καὶ ἥσυχά μοι διαλέγου, μή ποτε ἀκούσῃ κοιμώμενος.
865. ΑΦΕΣΤΑΝΑΙ ΦΡΕΝΩΝ, παραφρονεῖν.
871. ΜΕΙΝΑΙ, ὑπομεῖναι.
919. ΚΑΚΟΥ ΤΟΥΔΕ, τῆς νόσου.
925. ΤΩΝ ΕΝ ΤΕΛΕΙ, τῶν βασιλέων.
930. ΤΟΝ ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΝ, ΤΟΝ ΙΚΕΤΗΝ. ἐκ δισσοῦ τὸ αὐτό.
948. ΩΔ' ΕΧΟΝΤ', νοσοῦντα.
950. ΕΝ ΣΑΥΤΟΥ ΓΕΝΟΥ, ἀντὶ τοῦ, φρόνησον.
968. ΕΚΚΛΕΨΑΣ, ἀπατήσας.
974. ΤΙ ΔΡΩΜΕΝ. ταῦτα λέγων, βούλεται δοῦναι τὰ τόξα ὁ Νεοπτόλεμος.
1001. ΤΙ Δ' ΕΡΓΑΣΕΙΕΙΣ, τί ἐργάσασθαι βούλει;
1016. ΝΟΕΙΣ, διανοῇ. ΠΡΟ'ΥΒΑΛΟΥ, ἔῤῥιψας.
1019. ΟΛΟΙΟ ΚΑΙ ΣΥ. γράφεται· ὄλοιο. καὶ σοί.
1039. ΚΕΝΤΡΟΝ, ἐρεθισμός.
1085. ΣΥΝΟΙΣΗι, συνελεύσῃ.
1093. ΠΤΩΚΑΔΕΣ, Αρπυῖαι. ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, βοῆς.
1122. ΜΗ ΦΙΛΟΤΗΤ' ΑΠΩΣΗι, ἣν ἔχομεν πρὸς σέ.
1125. ΓΕΛΑι ΜΟΥ, ὁ Οδυσσεύς. ΤΑΝ ΕΜΑΝ ΤΡΟΦΑΝ, τὰ τόξα. ΕΚΒΕΒΙΑΣΜΕΝΟΝ, ἐξηρπασμένον.
1131. ΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ, τὸν Ηρακλέους διάδοχον. ΑΘΛΙΟΝ. γράφεται ἆθλον. ΜΕΤΑΛΛΑΓΑι, μεταβολῇ. ΕΡΕΣΣΗι, στρέφῃ.
1141. ΜΗ ΦΘΟΝΕΡΑΝ, μὴ πικραίνεσθαι.
1146. ΧΑΡΟΠΩΝ, φοβερῶν.
1153. ΕΡΥΚΕΤΑΙ, κατέχεται.
1167. ΒΟΣΚΕΙΝ, βόσκεσθαι, διοικεῖσθαί.
1184. ΜΕΤΡΙΑΖΕ, ἡσύχαζε, ταπεινοῦ.
1205. ΓΕΝΥΝ, πέλεκυν, ἢ ἀξίνην.
1218. ΟΜΟΥ, ἐγγύς.
1252. ΑΛΛ' ΟΥΔΕ ΤΟΙ. ἀλλ' οὐδὲ πεισθήσομαι ποιεῖν ταῦτα τῇ σῇ χειρί. ὅ ἐστιν, οὐκ ἐπιτρέψω σοι.
1257. ΚΑΙ ΤΟΙ Σ' ΕΑΣΩ, οὐ πολεμήσω.
1286. ΜΗ 'ΠΕΥΞΗι, μὴ καταράσῃ.
1305. ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ, τοὺς βασιλέας. ΨΕΥΔΟΚΗΡΥΚΑΣ, ψευδῶς κηρυσσομένους, καὶ ἐγκωμιαζομένους.
1314. ΕΥΛΟΓΟΥΝΤΑ, εὐφημοῦντα. ΣΟΥ ΤΥΧΕΙΝ, παρὰ σοῦ.
1327. ΑΚΑΛΥΦΗ, ἀσκεπῆ. ΠΑΥΛΑΝ. ἀνάπαυσιν, θεράπειαν.
1343. ΣΥΓΧΩΡΕΙ ΘΕΛΩΝ, ἑκὼν, βουλόμενος, σὺν ἡμῖν χώρει. ΠΑΙΩΝΙΑΣ, ἰασίμους, θεραπευτικάς.
1353. ΤΩι ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΣ, τίς με προσαγορεύσει; ΕΞΑΝΑΣΧΗΣΕΣΘΣ, ἀνέξεσθε. ΠΑΝΩΛΕΙ, ἀξίῳ ἀπωλείας.
1371. ΠΑΤΡΟΣ, τοῦ Ποίαντος.
1385. ΧΩι ΛΟΓΟΣ ΤΟΙΟΣΔ', περὶ τοῦ σοι συμφέροντος.
1404. ΑΙΤΙΑΝ, κατηγορίαν.
1421. ΠΑΘΕΙΝ, γενέσθαι. ΕΚΚΡΙΘΕΙΣ, νομισθείς.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΝ ΣΧΟΛΙΩΝ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

* 3. ΩΝ ΠΡΟΘΥΜΟΣ ΗΣΘ'. ἤγουν ἐπιθυμῶν, ὀρεγόμενος ἦσθα, ὑπῆρχες. ἔστι δὲ Αττικισμὸς ἀντὶ τοῦ, ἐπεθύμεις.

* 4. τὸ ΠΑΛΑΙΟΝ ἐνίοτε μὲν πρὸς ἕτερον λέγεται νέον, ὡς παλαιὰ Ρώμη λέγεται πρὸς τὴν νέαν· ἐνίοτε δὲ οὐ τῶν πρός τι ἐστὶν, ἀλλὰ δηλοῖ μόνον τὸ πάλαι γεγονὸς, οἷον παλαιὰ πρᾶξις, ἡ πάλαι γεγονυῖα, καὶ ἁπλῶς τὸ παρῳχηκὸς, ἢ τὸ πάλαι μὲν τὴν ἀρχὴν εἰληφὸς, οὐ μὴν δὲ παυσάμενον, καθ' ὃ λέγεται παλαιὸν Αργος. ΑΡΓΟΣ, τὰ περὶ τὰς Μυκήνας χωρία, καὶ αὐταὶ αἱ Μυκῆναι. Μυκῆναι δὲ, ἡ προκαθεζομένη τοῦ Αργους πόλις, ὥσπερ Σπάρτη, ἡ προκαθεζομένη πόλις τῆς Λακεδαιμονίας· Λακεδαιμονία δὲ, τὰ περὶ αὐτὴν χωρία. εἰσὶ δὲ τὸ Αργος καὶ ἡ Λακεδαιμονία ἐντὸς τῆς Πελοποννήσου. ΟΥ' ΠΟΘΕΙΣ. ποθεῖ τις τὸ μὴ παρὸν, ἀλλ' ἀπόν.

* 5. ΟΙΣΤΡΟΠΛΗΓΟΣ, τῆς οἴστρῳ, ἤγουν μανίᾳ πληγείσης. τὰ ἀπὸ τοῦ πλήττω εἰ μὲν εἰς ος λήγει, παθητικὰ εἰσὶν ἀεὶ, οἷον ἔμπληκτος, ἀπόπληκτος, ἃ λέγεται ἐπὶ τῶν πληγέντων τὴν γνώμην καὶ ἐκτραπέντων· εἰ δὲ εἰς ηξ, ἐνίοτε μὲν ἐνεργητικὰ, οἷον βουπλὴξ, το κέντρον τὸ τὸν βοῦν πλῆττον, ἐνίοτε δὲ παθητικὰ, οἷον παραπλὴξ, ὁ φθαρεὶς τὰς φρένας, καταπλὴξ, ὁ συνεχῶς πεπληγμένος, καὶ καταπλὴξ Εἰλείθυια, ἡ πληγὰς συνεχεῖς ἔχουσα. εἰσὶ δὲ Εἰλείθυιαι, οἱ τόκοι, καὶ αἱ ἔφοροι τῶν τόκων θεαί. καὶ οἰστροπλὴξ ἐνταῦθα, ἡ οἴστρῳ, ἤγουν μανίᾳ πληγεῖσα ὑπὸ τῆς Ηρας. ταύτης γὰρ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς, μεταβέβληκεν αὐτὴν εἰς βοῦν, λαθεῖν πειρώμενος τὴν Ηραν· ἡ δὲ γνοῦσα, τὸν κύνα τὸν Αργον τὸν πανόπτην ἐπέστησε φυλάττειν αὐτὴν, ὃν Ερμῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς πεμφθεὶς ἀπέκτεινεν. ἡ Ηρα δὲ μὴ κατέχειν δυναμένη τὴν ζηλοτυπίαν, εἰς μανίαν αὐτὴν ἔτρεψεν· ἡ δὲ ὑπὸ τῆς μανίας ἐλαυνομένη, τὸ Ιόνιον διεπέρασε πέλαγος, ἀφ' ἧς καὶ Ιόνιον ὠνομάσθη.

ΑΛΣΟΣ, δρυμὼν, καὶ λόχμη, ὁ σύνδενδρος τόπος· ἐρίπνη δὲ, ὁ ἀνεστηκὼς τόπος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνέμων καταπνεόμενος· νάπος δὲ ποιητικῶς, ὃ νάπη λέγεται παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἡ κοιλότης τοῦ ὄρους.

* 7. ΑΓΟΡΑ ΛΥΚΕΙΟΣ, τόπος, ἔνθα συνηθροίζοντο, οὕτως ὀνομαζόμενος· ἦν δὲ ἀφιερωμένος τῷ Απόλλωνι, καὶ ὁ Απόλλων Λύκειος· Λύκειον δὲ οὐδετέρως, γυμνάσιον ἐν Αθήναις. ΟΙ Δ' ΙΚΑΝΟΜΕΝ, ὅποι κατελάβομεν. ΦΑΣΚΕΙΝ, θέλε φάσκειν, ἤγουν φάσκε, λέγε. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ, βεβαίως ἐπίστασο.

* 11. ΕΚ ΦΟΝΩΝ, ἤγουν ἀφ' οὗ χρόνου ἐγένοντο οἱ φόνοι τοῦ πατρός σου. ΟΜΑΙΜΟΥ ΚΑΙ ΚΑΣΙΓΝΗΤΗΣ ἐκ παραλλήλου, ἀδελφῆς.

* 14. ΤΟΣΟΝΔ' ΕΣ ΗΒΗΣ, ἐς τοσοῦτον μέτρον ἡλικίας, ἤγουν μέχρι τοσαύτης ἡλικίας. ΤΙΜΩΡΟΝ, ἐκδικητὴν, ἐσόμενον δηλονότι.

* 15. ξένος λέγεται κυρίως ὁ φίλος, ὃν ἂν ποιήσῃ τις ἐν τῇ πατρίδι ἀπὸ ξένης ἐλθόντα.

17. ΩΣ ΗΜΙΝ. ὅτι τὸ σέλας τοῦ ἡλίου τὸ λαμπρὸν κινεῖ ἡμῖν ἤδη δῆλα τὰ ἑωθινὰ φθέγματα τῶν ὀρνίθων.

19. ΜΕΛΑΙΝΑ Τ' ΑΣΤΡΩΝ, τὰ ἄστρα τῆς μελαίνης νυκτὸς ἠφάνισται. νυκτὸς γενομένης φαίνεται τὰ ἄστρα· οὐ μὴν διὰ τὸ ἄστρα εἶναι γίνεται νύξ. διὸ τὰ ἄστρα λέγεται τῆς νυκτὸς, οὐ μὴν ἡ νὺξ τῶν ἄστρων. εἰ δὲ ἐποίει τὰ ἄστρα τὴν νύκτα, καὶ μὴ κατὰ συμβεβηκὸς ἐγίνετο τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ ἡλίου, ἐλέγετο ἂν ἡ νὺξ τῶν ἄστρων, ὡς ἡμέρα ἡλίου. νυνὶ δὲ ἥλιος μὲν ἡμέρας λέγεται, διότι αἴτιός ἐστι τῆς ἡμέρας, καὶ ἡμέρα ἡλίου γίνεται. ἄστρα δὲ νυκτὸς μὲν λέγεται, διότι νυκτὸς οὔσης φαίνεται· νὺξ ἄστρων οὐ λέγεται, διότι οὐχ ὑπὸ τῶν ἄστρων ἡ νὺξ γίνεται. ΕΞΟΔΟΙΠΟΡΕΙΝ ΣΤΕΓΗΣ, ἐξέρχεσθαι τοῦ οἴκου.

* 21. ΞΥΝΑΠΤΕΤΟΝ ΛΟΓΟΙΣΙΝ, συνέρχεσθε διὰ λόγων. ΕΜΕΝ, ἐσμέν. ἀναλογώτερον δὲ τὸ ΕΜΕΝ. ἀπὸ τούτου γὰρ γίνεται τὸ ἐσμὲν, πλεονασμῷ τοῦ σ.

25. * ΕΥΓΕΝΗΣ, ἀπὸ ἀγαθοῦ γένους. εὐγενεῖς, ὧν ἡ πατρὶς περιφανὴς καὶ τὸ γένος. γένος γὰρ ἡ πατρὶς καὶ ἡ γενεά. εὐπατρίδαι δὲ παρ' Ἀττικοῖς οἱ αὐτόχθονες, καὶ κατὰ τοῦτο περιφανεῖς, οἱ εὖ ἔχοντες ἕνεκα τῆς πατρίδος, ὡς εἶναι τοὺς εὐγενεῖς ἐπὶ πλέον τῶν εὐπατριδῶν· ὥστε εἴ τις εὐπατρίδης, καὶ εὐγενής· οὐ μὴν εἴ τις εὐγενὴς, καὶ εὐπατρίδης· εἴη γὰρ ἂν κατὰ τὸ ἕτερον μέρος εὐγενὴς, οὐ κατὰ τὴν πατρίδα, ὡς ἐνταῦθα εὐγενὴς ἵππος, ὁ ἀπὸ ἀγαθοῦ γένους, οὐ μὴν ὁ εὖ ἔχων ἕνεκα πατρίδος. οὐ γὰρ ἔχουσιν οἱ ἵπποι πατρίδας. ἀπὸ τούτων εὐγενὴς ψυχὴ, εὐγενὴς λόγος, καὶ εὐγενὲς ἦθος.

26. ΘΥΜΟΝ, τὸ θυμοειδὲς καὶ διεγηγερμένον, ἤγουν τὴν προθυμίαν. ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ, ἐν τοῖς ἔμπροσθεν.

31. ΕΙ ΜΗ ΤΙ ΚΑΙΡΟΥ ΤΥΓΧΑΝΩ, ἤγουν εἰ μὴ ἐγκαίρως λέγω κατά τι. * ἐπὶ μουσικῆς λέγεται κυρίως τὸ μεθαρμόζειν, ἤγουν τὸ μετατιθέναι τὴν ἁρμονίαν.

* 34. ΑΡΟΙΜΗΝ, λάβοιμι. ἀραίμην, μακρὸν τὸ α, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ ἀορίστου· ἀροίμην δὲ, βραχὺ, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ μέλλοντος. ΧΡΗ, ἔχρησεν, ἀνεῖλεν.

36. ΑΣΚΕΥΟΝ, δίχα παρασκευῆς. ΑΥΤΟΝ, ἤγουν ἐμέ. ΑΣΠΙΔΩΝ, ὅπλων. ΔΟΛΟΙΣΙ ΧΕΙΡΟΣ, ἤτοι δολιότητι πράξεως. ΚΛΕΨΑΙ, ἤγουν λάθρα ἐργάσασθαι. ΟΤ' ΟΥΝ, ἐπεί. ἐπίρρημα ἀντὶ συνδέσμου. ΕΙΣΗΚΟΥΣΑΜΕΝ, ἠκούσαμεν.

40. ΙΣΘΙ, μάνθανε. ΟΥ ΓΑΡ ΣΕ ΜΗ. οὐ μὴ γάρ σε ὑπὸ γήρως, καὶ ὑπὸ μακροῦ χρόνου οὕτως κεχρωτισμένον, ἤγουν πεπολιωμένον, ἀναγνωρίσωσιν, οὐδ' ὑπονοήσουσι. * οὐ γὰρ ἀναγνωρίσωσιν οὐδὲ ὑπονοήσουσιν οὕτως κεχρωτισμένον, ἤτοι πεπολιωμένον ὑπὸ τοῦ γήρως καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου μακροῦ.

* 47. ΑΓΓΕΛΛΕ Δ' ΟΡΚΩι ΠΡΟΣΤΙΘΕΙΣ. τοῦτο ἀντιστρόφως λέγεται, ἀντὶ τοῦ προστιθεὶς ὅρκον τῇ ἀγγελίᾳ. ΟΘ' ΟΥΝΕΚΑ, ἐκ παραλλήλου.

52. ΛΟΙΒΑΙΣΙ, χοαῖς, θυσίαις δι' ὑγρῶν. * ΚΑΡΑΤΟΜΟΙΣ ΧΛΙΔΑΙΣ. καρατόμοις θριξὶν ὤφειλεν εἰπεῖν. ἐπεὶ δὲ αἱ τρίχες ἁβρότητα καὶ καλλωπισμὸν ἐμπαρέχουσι τοῖς ἀνθρώποις, φησὶ καρατόμοις χλιδαῖς.

53. ΣΤΕΨΑΝΤΕΣ, κοσμήσαντες. ΑΨΟΡΡΟΝ ΗΞΟΜΕΝ ΠΑΛΙΝ, ὀπισθορμήτως ἐπανήξομεν. ΤΥΠΩΜΑ ΧΑΛΚΟΠΛΕΥΡΟΝ, ἀγγεῖον χαλκοῦν. * ΗιΡΜΕΝΟΙ, ἀντὶ τοῦ, ᾐρμένον ἔχοντες. ὅμοιον τῷ, πώγωνα καθειμένος, ἀντὶ τοῦ, κεχαλασμένον ἔχων.

55. ΘΑΜΝΟΙΣ. τὰ φυτὰ εἰς τρία διαιρεῖται, εἰς βοτάνην, θάμνον, καὶ δένδρον. ΠΟΥ, τοπικόν.

63. ΜΑΤΗΝ, ψευδῶς.

* 65. ΩΣ ΚΑΙΜ' ΕΠΑΥΧΩ. διὰ τὸ μέτρον ἴσως οὕτω γίνεται. ἥρμοζε γὰρ μᾶλλον, ὡς κἀγὼ ἐπαυχῶ· καθὰ πέποιθα καὶ ἐμὲ ζῶντα λάμψειν τοῖς ἐχθροῖς εἰς τὸ ἑξῆς ὥσπερ ἄστρον ἀπὸ τῆς φήμης ταύτης.

68. ΤΑΙΣΔΕ ΤΑΙΣ ΟΔΟΙΣ, ἀντὶ τοῦ ταύτῃ τῇ ὁδῷ, ἤγουν κατὰ ταύτην τὴν ὁδόν. ΣΥ Τ' Ω ΠΑΤΡ. καὶ σὺ, ὦ δῶμα πατρῷον, δέξαι με δηλονότι εὐτυχοῦντα. καθαρτὴς γὰρ σοῦ ἔρχομαι σὺν δίκῃ. καὶ μὴ ἀποστείλητε, ἀντὶ τοῦ ἀποπέμψητε, ἐμὲ ἄτιμον, ἤγουν ἄδοξον, τῆσδε τῆς γῆς.

* 72. ΚΑΤΑΣΤΑΤΗΝ, εὐτρεπιστήν. ΕΙΡΗΚΑ ΜΕΝ. κατὰ τὸ παρὸν ταῦτα ἱκανὰ δηλονότι. κατὰ ἀπόθεσιν λέγεται, ὡς τὸ εἶεν, καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, καὶ ταῦτα μὲν οὕτως, καὶ εἴρηται λόγος, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΣΟΙ Δ' ΗΔΗ ΓΕΡΟΝ. σοὶ δὲ ἀπὸ τοῦ νῦν, ὦ γέρον, μελέτω τὸ σὸν, ἤγουν ὅπερ ἐτάχθης καὶ χρεωστεῖς πληρῶσαι· λέγω τὸ πορευθέντι κατασκοπῆσαι. καιρὸς γὰρ, νῦν ἐστὶ δηλονότι, ὅς ἐστι τοῖς ἀνδράσι μέγιστος ἐπιστάτης, ἤγουν ἡγεμὼν ἔργου παντός.

77. ΙΩ ΜΟΙ ΜΟΙ. θρηνεῖ Ἠλέκτρα μεμνημένη τοῦ πατρός. τὸ μέτρον σπονδειακόν.

* 78. ΠΡΟΣΠΟΛΩΝ, θεραπαινίδων. οὐ μόνον ἀρσενικῶς ὁ πρόσπολος, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς, ὡς ἐνταῦθα καὶ ἑτέρωθι. — καὶ μὴν, ὦ τέκνον, ἔδοξα αἰσθέσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀκοῦσαι, τινὸς ἀπὸ τῶν θεραπαινίδων ὑποστενούσης ἔνδον τῶν θυρῶν.

84. ΠΑΤΡΟΣ ΧΕΟΝΤΕΣ ΛΟΥΤΡΑ, σπένδοντες τῷ πατρί. τὰς τοῦ πατρὸς χοὰς τελοῦντες.

* 85. ΓΗΣ ΙΣΟΜΟΙΡΟΣ ΑΗΡ. κατὰ τὴν ἴσην ἐναντιότητα ἐστὶν ὁ μὲν ἀὴρ ἰσόμοιρος

τῆς γῆς, τὸ δὲ ὕδωρ τοῦ αἰθέρος. ἔστι γὰρ ὁ μὲν ἀὴρ θερμὸς καὶ ὑγρὸς, ἐξαίρετον ἔχων τὸ ὑγρόν· ἡ δὲ γῆ ψυχρὰ καὶ ξηρὰ, ἐξαίρετον ἔχουσα τὸ ξηρόν. καὶ ὁ αἰθὴρ θερμὸς καὶ ξηρὸς, ἐξαίρετον ἔχων τὸ θερμόν· τὸ δὲ ὕδωρ ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν, ἐξαίρετον ἔχον τὸ ψυχρόν.

90. ΑΙΜΑΣΣΟΜΕΝΩΝ. πληττομένων ὤφειλεν εἰπεῖν. ἐπεὶ δὲ αἱ σφοδραὶ πληγαὶ αἱμάσσουσιν, ΣΤΕΡΝΩΝ λέγει ΑΙΜΑΣΣΟΜΕΝΩΝ, ἤγουν αἱματηρῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ πλήττεσθαι.

* 97. ΜΗΤΗΡ Δ' Η 'ΜΗ. μήτηρ δὲ ἡ ἐμὴ, καὶ ὁ συγκαθεύδων αὐτῇ Αἴγισθος ἔσχισαν αὐτὸν κατὰ τὸ κάρα διὰ φονικοῦ πελέκεως, καθὰ δρῦν δενδροτόμοι, σχίζουσιν δηλονότι. τὸ μὲν ΚΑΡΑ ἔχει τὸ πρότερον βραχὺ, καὶ τὸ δεύτερον μακρόν· (Aj. 308.) παίσας κάρα θώϋξε. τὸ δὲ κρᾶτα, τὸ πρότερον μακρὸν καὶ τὸ δεύτερον βραχύ.

104. ΕΣ Τ' ΑΝ. ἕως ὅτου, ἤγουν ἕως ἂν, βλέπω φαεινοτάτας ἄστρων στιλβηδόνας. δηλοῖ δὲ τοῦτο τὴν νύκτα περιφραστικῶς. ΜΗ ΟΥ ΤΕΚΝΟΛΕΤΕΙΡ'. ὥστε μὴ οὐχ ὥς τις ἀηδὼν τὰ τέκνα ἀποβαλοῦσα ἠχὼ ἐπὶ κωκυτῷ, ἤγουν θρηνώδη ἠχὼ, πᾶσι προφωνεῖν ἔμπροσθεν τῶνδε τῶν πατρῴων θυρῶν. ΗΧΩ. ἀντὶ ἦχον οἱ ποιηταὶ ἠχὴν λέγουσιν. ἠχὼ γὰρ, τὸ τῆς φωνῆς ἀντίφθεγμα. ΣΩΚΩ, ἰσχύω, δύναμαι. ΑΝΤΙΡΡΟΠΟΝ, ἑτεροῤῥεπὲς βάρος.

* 122. ΤΙΝ' ΑΕΙ ΤΑΚΕΙΣ. τίς ἐστιν ἡ οἰμωγὴ, ἣν οὕτως ἀκορέστως ἀεὶ τήκουσα σαυτὴν, οἰμώζεις τὸν πάλαι ἁλόντα ἀπάταις Αγαμέμνονα, ἐξ ἐνεργείας τῆς δολερᾶς, τῆς ἀσεβεστάτης μητρὸς ἔκδοτον, γενόμενον δηλονότι, χειρὶ κακῇ, ἤγουν κακοποιῷ καὶ φονικῇ. ΑΚΟΡΕΤΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἀκορέστως. ΩΣ Ο ΤΑΔΕ. ὡς ὁ Αγαμέμνων, ἀπώλετο δηλονότι, οὕτως εἴθε ἀπόλοιτο ὁ τάδε παρασχών. ΘΕΜΙΣ, τὸ ἔννομον· ὅσιον δὲ, τὸ δίκαιον. ὁμῶς ἀμφότερα ἐπὶ θεοῦ· τὸ δίκαιον ἐπὶ ἀνθρώπων.

* 132. ΦΥΓΓΑΝΕΙ, ἤγουν διαφεύγει, λανθάνει. ἀπὸ τοῦ φεύγω γίνεται φευγάνω· καὶ ἐκβολῇ τοῦ ε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, εἶτα, διὰ τὸ ἐπαγόμενον γ, τροπῇ τούτου εἰς γ, φυγγάνω. οὕτω γίνεται καὶ τὸ τυγχάνω, ἀπὸ τοῦ τεύχω ἀχρήστου· καὶ τὸ ἁνδάνω, ἀπὸ τοῦ ἥδω· καὶ τὸ πυνθάνομαι ἀπὸ τοῦ πεύθομαι· καὶ τὸ ἐρυγγάνω ἀπὸ τοῦ ἐρεύγομαι, καὶ ἕτερα. ΠΡΟΛΙΠΕΙΝ, καταλιπεῖν.

133. ΣΤΟΝΑΧΕΙΝ. στενάχω καὶ στοναχῶ, τὸ αὐτό. εἰσὶ δὲ καὶ ἀμφότερα ποιητικά. ΦΙΛΟΤΗΤΟΣ. φιλοφροσύνης. ΑΜΕΙΒΟΜΕΝΑΙ, ἀποδιδοῦσαι. ΩΔ' ΑΛΥΕΙΝ, οὕτως ὑπ' ἀμηχανίας ἀγανακτεῖν.

* 136. ΙΚΝΟΥΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ παρακαλῶ· ἀφικνοῦμαι δὲ, ἀντὶ τοῦ παραγίνομαι καὶ φθάνω.

137. ἀλλ' οὐκ ἀναστήσεις τὸν σὸν πατέρα ἐκ τῆς λίμνης τοῦ Αιδου τοῦ παγκοίνου, ἤγουν τοῦ πᾶσι κοίνου, οὔτε διὰ γόων, οὔτε διὰ παρακλήσεων. ΑΜΗΧΑΝΟΝ, ἤγουν ἀνίκητον, ἀθεράπευτον, πρὸς ὃ οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι. ΑΝΑΛΥΣΙΣ, ἐπανόρθωσις. τῇ ἀναλύσει ἐναντία ἡ σύνθεσις.

* 145. ΝΗΠΙΟΣ, ὁ ἐν βρεφικῇ ὢν ἡλικίᾳ, καὶ ἀπὸ τούτου ὁ ἀνόητος. μωρός. ΟΙΚΤΡΩΣ ΟΙΧΟΜΕΝΩΝ ἐλεεινῶς ἐφθαρμένων.

* 148. Α ΙΤΥΝ. οὕτως ἦν ῥᾴδιον λέγεσθαι, Αλλ' ἐμὲ ἤρεσε κατὰ τὰς φρένας ἡ περὶ τὸ στενάζειν ἀσχολουμένη ἡ τοῦ Διὸς ἄγγελος ὄρνις, ἥ τις ταραττομένη ἀεὶ ὀλοφύρεται Ιτυν Ιτυν· νυνὶ δὲ συνυπάγει τὸν λόγον τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ, καὶ λέγει, Ἡ τις ὄρνις Διὸς ἄγγελος ἀτυζομένη ἀεὶ ὀλοφύρεται Ιτυν Ιτυν. ΝΕΜΩ ΘΕΟΝ. θέον σε ἔχω, καθότι δακρύεις ἐν τάφῳ πετραίῳ. τὸ δὲ ΑΙ ΑΙ καθ' ἑαυτὴν λέγει.

* 160. ΟΛΒΙΟΣ ΟΝ. συνυπάγει τὸν λόγον ἐνταῦθα τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ. ὀφείλων γὰρ λέγειν, Ολβιος Ορέστης, ὃν ἡ κλεινὴ γῆ δέξεται τῶν Μυκηναίων, ὁ δὲ λέγει, Ολβιος ὅντινα Ορέστην ἡ κλεινὴ γῆ τῶν Μυκηναίων δέξεταί ποτε εὐπατρίδην, ἀντὶ τοῦ περιφανῆ μολόντα εἰς τήνδε τὴν γῆν εὔφρονι βήματι, ἀντὶ τοῦ πομπῇ ἡδείᾳ, τοῦ Διός.

164. ΑΚΑΜΑΤΑ, ἀκαμάτως, ἀνενδότως. ΑΝΥΜΦΕΥΤΟΣ, ἄγαμος. ΟΙΧΝΩ, ἀναστρέφομαι, περιέρχομαι. * οἰχνῶ γέγονεν ἀπὸ τοῦ οἴχομαι παρενθέσει τοῦ ν· μετέπεσε δὲ εἰς τὴν τῶν περισπωμένων συζυγίαν, ὥσπερ καὶ τὸ ἀφικνοῦμαι, γενόμενον ἀπὸ τοῦ ἵκομαι παρενθέσει τοῦ ν. ἀπὸ δὲ τοῦ οἰχνῶ καὶ ἴχνος διὰ τοῦ ι.

* 169. ΩΝ Τ' ΕΠΑΘ', ΩΝ Τ' ΕΔΑΗ. καὶ ὧν ἔπαθε, δηλονότι ὑπ' ἐμοῦ, καλῶν, καὶ

ὧν ἔμαθε. τί γὰρ εἶδος ἀγγελίας οὐκ ἔρχεται ἐμοὶ ἀπάτην ἔχον, τουτέστι ψευδές; ΠΟΘΕΙ, ὁ Ορέστης, φανῆναι ἀπὸ κοινοῦ.

175. ΚΡΑΤΥΝΕΙ, κρατεῖ, ἄρχει. ΕΥΜΑΡΗΣ, εὐμαρείας πάροχος, ἤγουν εὐκολίας.

* 180. Κρίσσα, πόλις τῆς Φωκίδος. τὴν ἀκτὴν τὴν Κρίσσαν, ἀντὶ κτητικοῦ, τουτέστι τῆς Κρίσσης.

* 183. ΠΑΡΑ ΤΟΝ, κατὰ τόν. καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐν χρήσει αὕτη ἡ σύνταξις τῆς παρὰ προθέσεως.

189. ΕΠΟΙΚΟΣ, ἐν ἀλλοτρίᾳ οἰκίᾳ οὖσα, ξένη. ΑΝΑΞΙΑ, μηδεμιᾶς φροντίδος ἀξία.

* 191. ΑΕΙΚΕΙ, αἰσχρᾷ, ἀπρεπεῖ· παρὰ τὸ μὴ ἐοικέναι, ὃ δηλοῖ τὸ καθήκειν.

* 197. ΕΡΟΣ. μικρὸν διὰ τὸ μέτρον. ὅτι δὲ καὶ μικρὸν γράφεται, δῆλον ἐκ τῆς αἰτιατικῆς. τὸν ἔρον γὰρ λέγομεν. καὶ Ομηρος· (Ιλ. α΄. 469.) ἐξ ἔρον ἕντο. ΕΙΤΕ ΒΡΟΤΩΝ, εἴτε τις ἀπὸ τῶν βροτῶν.

* 205. ΤΟΥΣ ΕΜΟΣ. ὤφειλεν εἰπεῖν πρὸς τὸ ΕΚΠΑΓΛ᾽ ΑΧΘΗ, ἃ ὁ ἐμὸς εἶδε πατήρ· ὁ δὲ πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀποδοὺς, λέγει, οὓς θανάτους ἀπρεπεῖς εἶδεν ὁ ἐμὸς πατὴρ ἀπὸ διδύμων χειρῶν.

206. ΑΙΚΕΙΣ, ἀπρεπεῖς, αἰσχρούς. ΔΙΔΥΜΑΙΝ ΧΕΙΡΟΙΝ. ἡ πληγὴ γὰρ τοῦ πελέκεως δι᾽ ἀμφοτέρων γίνεται τῶν χειρῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

* 209. ΟΙΣ ΘΕΟΣ, ἀπὸ τῶν χειρῶν μεταβαίνει ἐπὶ τοὺς ἐργασαμένους ταῖς χερσί.

211. ΜΗΔΕ ΠΟΤ᾽. μηδὲ ἀπολαύσαιντό ποτε λαμπρότητος. ΑΝΥΣΑΝΤΕΣ, πληρώσαντες, ἐργασάμενοι. ΦΡΑΖΟΥ, σκόπει. ΠΟΡΣΩ, πόῤῥω, πλείω τοῦ πρέποντος.

* 217. ΠΟΛΥ ΓΑΡ ΤΙ. πολὺ ἐκτήσω τὸ πλῆθος τῶν κακῶν, διὰ τῆς σῆς δυσθύμου ψυχῆς τίκτουσα ἀεὶ ταραχὰς καὶ ἔριδας. ΔΥΣΘΥΜΩι, σκληρᾷ, βαρυθύμῳ. τῷ δυσθύμῳ ἐναντίον ὁ εὔθυμος.

* 220. ΟΥΚ ΕΡΙΣΤΑ. οὐκ ἀξίαν ἔριν ἔχοντα. ἐριστὴς, ὁ φιλόνεικος· ἐριστικὸς δὲ, ὁ ἐπιτηδειότατα ἔχων εἰς τὸ ἐρίζειν, ὥσπερ φιλικὸς, ὁ ἐπιτήδειος εἰς φιλίαν· ἐριστὸν δὲ, τὸ ἀξίαν ἔχον τὴν ἔριν, ὥσπερ παικτὸν παίγνιον, τὸ ἄξιον παίζεσθαι, καὶ παικτὴ παιδιὰ, ἡ ἀξία παίζεσθαι.

221. ΕΝ ΔΕΙΝΟΙΣ οὖσα δηλονότι. ΗΝΑΓΚΑΣΘΗΝ, παρεκινήθην. ΟΡΓΑ, ἣν ὀργίζομαι δηλονότι. ΠΡΟΣΦΟΡΟΝ, ἁρμόδιον, πρέπον. ΑΝΕΤΕ, ἄφετε, ἐάσατε, ΑΛΥΤΑ, ἀμετακίνητα. ΑΝΑΡΙΘΜΟΣ, ἀμέτοχος, ἀπὸ τοῦ συναριθμεῖσθαι.

236. ΤΙ ΜΕΤΡΟΝ, ποία συμμετρία κακώσεως καὶ κακοπραγίας ὑπῆρξε; ΦΕΡΕ, ἴδωμεν δηλονότι, κατὰ τίνα τρόπον ἐστὶ καλὸν τὸ ἀμελεῖν, ἤγουν ἀμελῶς διακεῖσθαι ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσιν. ΕΒΛΑΣΤΕ, ἐφάνη. ΜΗΤ᾽ ΕΙΗΝ. ἀντιστρόφως τοῦτο λέγεται, ἤγουν μὴ εἴη μοι ταῦτα διὰ τιμῆς. τὸ δὲ πᾶν· μήτε εἴη μοι ταῦτα διὰ τιμῆς, ἤγουν τὸ ἀμελῶς διακεῖσθαι δηλονότι ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσι· μήτε, εἴ τινι χρηστῷ πρόσκειμαι, ξυνναίοιμι, ἤγουν συνοικοίην, τούτῳ δηλονότι, ἥσυχος, ἔχουσα πτέρυγας γόων ὀξυτόνων, ἀντὶ τοῦ γόους ὑψηλοφώνους, ἐκτίμους τῶν γονέων, ἤτοι ἀφισταμένους τῆς τιμῆς τῶν γονέων.

* 247. ΠΑΛΙΝ ΔΩΣΟΥΣΙΝ, ἀντὶ τοῦ ἀνταποδώσουσιν, ἀντισταθμήσουσι τοῦ φόνου καταδίκας.

251. ΤΟ ΣΟΝ, συμφέρον δηλονότι. ΤΟΥΜΟΝ ΑΥΤΗΣ, ἤγουν τὸ ἐμαυτῆς. εἰ δὲ μὴ καλῶς δοκῶ λέγειν, νικάτω τὸ σὸν θέλημα. σοὶ γὰρ ἀκολουθήσομεν ὁμοῦ, ἤγουν συνδραμούμεθα τῷ σῷ θελήματι.

* 255. ΔΥΣΦΟΡΕΙΝ, ἀγανακτεῖν· τὸ δυσφορεῖν κυρίως ἐπὶ νόσου λέγεται, ᾧ ἐναντίον τὸ εὐφορεῖν, ὡς παρ᾽ Ιπποκράτει, εὐφόρως φορέουσι. τὸ δὲ πᾶν· αἰδοῦμαι μὲν, εἰ νομίζομαι ὑμῖν διὰ πολλῶν θρήνων ἀγανακτεῖν· ἀλλὰ σύγγνωτε, ἡ βία γὰρ ἀναγκάζει ἐμὲ δρᾶν ταῦτα.

258. ΟΥ ΔΡΩιΗ, οὐ ποιοίη ἂν τάδε, ἅπερ ἐγὼ δηλονότι ποιῶ.

* 260. ΚΑΤΑΦΘΙΝΟΝΤΑ, φθίνοντα, μαραινόμενα, κατὰ μεταφορὰν, ἀντὶ τοῦ μειούμενα. τὸ θάλλειν ἐπὶ τῶν φυτῶν λέγεται κυρίως, καὶ ἔχει ἐναντίον τὸ μαραίνεσθαι, ἢ τὸ φθίνειν. φθίνειν γὰρ καὶ μαραίνεσθαι ταυτόν· καὶ ἀπὸ τούτων καὶ ἐπ᾽ ἄλλων, ὡς ἐνταῦθα ΘΑΛΛΟΝΤΑ ΜΑΛΛΟΝ Η ΚΑΤΑΦΘΙΝΟΝΤΑ, ἀντὶ τοῦ αὐξάνοντα μᾶλλον καὶ τρεφόμενα, ἢ μειούμενα.

* 268. ΕΣΘΗΜΑΤΑ καὶ ἐσθήσεις ἐν πεζῷ λόγῳ ἄχρηστα· ἐσθὴς δὲ ἐν χρήσει. ΠΑΡΕΣΤΙΟΥΣ, ἐφεστίους. ἐφέστιοι λοιβαὶ, αἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τελούμεναι. σπένδω λοιβὰς, ὡς λέγω λόγον. καὶ σπένδειν ἐπὶ τῶν ὑγρῶν λέγεται.

271. ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ, μεγίστην.

* 273. ΕΙ ΧΡΕΩΝ. χρεὼν, ἀντὶ τοῦ χρέος, καὶ ἀπὸ τούτου πρέπον, ὡς τὸ ὤφελεν, ἀντὶ τοῦ ἐχρεώστει, καὶ ἀπὸ τούτου, ἀντὶ τοῦ ἔπρεπεν.

* 275. ΤΩι ΜΙΑΣΤΟΡΙ, τῷ λυμεῶνι, τῷ φονεῖ. μιάστωρ, ὁ διὰ τὸν παρ' ἑαυτῷ μιασμὸν καὶ τοὺς ἄλλους μιαίνων. ΩΣΤΕ ΤΩι ΜΙΑΣΤΟΡΙ ΞΥΝΕΣΤΙ. συνυπακούεται ὁ καὶ σύνδεσμος, τὸ γὰρ ΩΣΤΕ μόνον μετὰ ἀπαρεμφάτου ζητεῖ τάττεσθαι.

276. ΞΥΝΕΣΤΙ, συγκαθεύδει. ΕΓΓΕΛΩΣΑ, ἐπεγγελῶσα, ἐπιχαίρουσα. ΕΥΡΟΥΣΑ, καταλαβοῦσα.

* 279. ΤΟΝ ΑΜΟΝ, τὸν ἡμέτερον, ἤγουν τὸν ἐμόν. ἡμέτερον μὲν, ὃ πολλοὶ ἔχομεν· ἐμὸν δὲ, ὃ μόνος ἐγὼ ἔχω.

283. ΤΕΤΗΚΑ, διαῤῥέομαι, φθείρομαι. ΚΑἸΠΙΚΩΚΥΩ, ἀντὶ τοῦ κωκύω, θρηνῶ, δακρύω. * δακρύω τὸν τεθνηκότα· ἐπιδακρύω δὲ τῷ τεθνηκότι.

284. ΕΠΩΝΟΜΑΣΜΕΝΗΝ, ἐπωνυμίαν τοῦ πατρὸς ἔχουσαν δαῖτα, τὴν δηλαδὴ Αγαμεμνόνειον λεγομένην.

288. ΕΞΟΝΕΙΔΙΖΕΙ, ὀνειδίζει. ἤγουν τοιαύτας ἀτιμίας ἀτιμάζει. ΔΥΣΘΕΟΝ ΜΙΣΗΜΑ, δυσσεβὲς βδέλυγμα. ΑΠΑΛΛΑΞΕΙΑΝ, ἐλευθερώσαιεν. ΕΞΥΒΡΙΖΕΙ, ἀτιμάζει. ΥΠΕΞΕΘΟΥ, λάθρα ἐξήγαγες. ΥΛΑΚΤΕΙ, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν κυνῶν, ἀντὶ τοῦ ἀπειλοῦσα βοᾷ.

* 299. ΞΥΝ Δ' ΕΠΟΤΡΥΝΕΙ. συμπαροτρύνει δὲ ἐπὶ ταῦτα ὁ νυμφίος αὐτῆς ὁ ἔνδοξος παρὼν πέλας, ἤγουν συνωθεῖ. λέγεται δὲ τὸ συνωθεῖν ἐπὶ τῶν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὠθούντων. ὅμοιον τῷ· (Aj. 1143.)

ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν.

ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὸ πλεῖν παρορμήσαντα.

301. ΑΝΑΛΚΙΣ, ἀσθενής. Η ΠΑΣΑ ΒΛΑΒΗ, ὁ κατὰ πάντα βεβλαμμένος. ὁ πανταχόθεν βλαβερὸς, ὁ λυμεὼν, ἡ αὐτοβλάβη.

* 305. ΤΑΣ ΟΥΣΑΣ ΤΕ. τὰς παρούσας καὶ τὰς ἀπούσας, ἤγουν καὶ ἃς εἶχον, καὶ αἳ ἔμελλον. ἀνακύψειν. λέγεται δὲ ὑπερβολικῶς.

* 313. ΘΥΡΑΙΟΝ ΟΙΧΝΕΙΝ, θυραίαν διατρίβειν. λέγεται δὲ ἀντὶ ἐπιῤῥήματος, ἀντὶ τοῦ ἐκτός. θυραῖος ἀντὶ τοῦ θυραία, καὶ ῥαγδαῖος ἀντὶ τοῦ ῥαγδαία, καὶ βίαιος ἀντὶ τοῦ βιαία, καὶ ὅσα εἰς ος ἀρσενικὰ ἀντὶ θηλυκῶν λέγεται εἰς α ληγόντων, Αττικά ἐστι. χρύσεος δὲ ἀντὶ τοῦ χρυσῆ, καὶ κλυτὸς ἀντὶ τοῦ κλυτὴ, καὶ ὅσα εἰς ος ἀρσενικὰ ἀντι θηλυκῶν λέγεται εἰς η ληγόντων, ποιητικά.

* 314. Η ΚΑἸΝ ΕΓΩ. ὄντως εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει, καὶ ἐγὼ ἂν θαῤῥοῦσα μᾶλλον ἀφικοίμην εἰς τοὺς σοὺς λόγους.

* 316. ΙΣΤΟΡΕΙ, ἐρώτα. ἱστορεῖν, τὸ διέρχεσθαι τόπους παρὰ τοῖς κοινοῖς· παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς, τὸ ἐρωτᾶν.

319. ΦΗΣΙΝ, ἐπαγγέλλεται. ΦΙΛΕΙ ΟΚΝΕΙΝ, εἴωθεν ἀναβάλλεσθαι. ΟΥΚ ΟΚΝΩι, οὐκ ἀναβολῇ.

* 322. ΠΕΦΥΚΕΝ ΕΣΘΛΟΣ, ἤγουν ἀγαθὸς ὑπάρχει, ὥστε ἐπαρκεῖν, τουτέστι βοηθεῖν τοῖς φίλοις.

323. ΟΥ ΜΑΚΡΑΝ, οὐκ ἐπὶ πολύ.

* 325. ΦΥΣΙΝ, κατὰ φύσιν, ἤτοι φύσει καὶ οὐ θέσει. τοῦ γνησίου ἐναντίον ὁ φυσικὸς, ὁ λεγόμενος κόπελος· τοῦ δὲ φύσει υἱοῦ, ὁ θέσει, ἤγουν ὁ υἱοθετούμενος.

328. ΤΙΝ' ΑΥ ΣΥ. τίς ἐστιν ἡ φωνὴ αὕτη, ἣν φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, πρὸς ταῖς ἐξόδοις τοῦ πυλῶνος ἐλθοῦσα;

* 332. ΚΑΙ ΤΟΙ. ὡς εἰ ἔλεγεν, οἶδα ὅτι καὶ αὐτὴ ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς παροῦσι. ΕΙ ΣΘΕΝΟΣ ΛΑΒΟΙΜΙ. τρία γὰρ παρακολουθοῦσιν εἰς τὸ γενέσθαι τι· βούλησις, δύναμις, καὶ ἐπιστήμη.

335. ΝΥΝ Δ' ΕΝ ΚΑΚΟΙΣ. νῦν δὲ ἐν ταῖς δυστυχίαις δοκεῖ, ἤτοι ἀρέσκει ἐμοὶ πλεῖν ΥΦΕΙΜΕΝΗι, τουτέστιν ὑφειμένον ἐχούσῃ τὸ ἱστίον. μεταφορικῶς λέγεται ἀπὸ τῶν πλεόντων, ἀντὶ τοῦ, δοκεῖ μοι ταπεινῶς διαλέγειν καὶ ὑπηκόως.

337. ἀλλὰ καὶ σὲ δὲ τοιαῦτα βούλομαι ποιεῖν.

* 340. ΑΚΟΥΣΤΕΑ. Αττικῶς ἀντὶ τοῦ ἀκουστέον, τουτέστιν ἄξιόν ἐστιν ὑπακούειν κατὰ πάντα τῶν αρχόντων.

343. ΤΑ'ΜΑ, ἤγουν ἃ ἐμὲ διδάσκεις.

* 345. ΕΠΕΙ Θ' ΕΛΟΥ ΓΕ, εἰ δὲ μή τοι, ἔκλεξαι θάτερον.

348. ΤΟ ΤΟΥΤΩΝ ΜΙΣΟΣ, ὃ τούτους μισεῖς.

* 350. ἐκτρέπειν, τὸ παρακλίνειν τῆς ὁδοῦ· καὶ ἐκτροπὴ, ὅταν τις ἣν βαδίζει ὁδὸν ἀφεὶς, ἑτέραν βαδίσῃ.

351. ΠΡΟΣ ΚΑΚΟΙΣΙ. ἤγουν πρὸς τὸ εἶναι σὲ κακὴν, ὑπάρχεις καὶ δειλή. κακὴ μὲν, ὅτι οὐ τιμᾷς τὸν πατέρα· δειλὴ δὲ, ὅτι φοβῇ τοὺς κτανόντας τὸν πατέρα.

359. ΤΑ ΣΑ ΔΩΡΑ, ἤγουν ἃ σοὶ δωροῦνται. ΧΛΙΔΑιΣ, τρυφᾶς.

361. ΥΠΕΙΚΑΘΟΙΜΙ, ὑπείκοιμι, ὑποτασσοίμην. ΠΕΡΙΡΡΕΙΤΩ, πανταχόθεν εὐπορίαν ἐχέτω.

* 365. ΕΞΟΝ, ἀδείας οὔσης. τὸ ἐξὸν, τὸ παρὸν, τὸ ἐνὸν, καὶ ὅσα ἄλλα οὐδέτερα μετοχικὰ, οὐδέποτε οἱ Αττικοὶ πλαγιάζουσιν, ὅτε πλαγιασμὸν ἡ σύνταξις ἀπαιτεῖ.

368. ΠΡΟΔΟΥΣΑ, καταλείπουσα.

* 369. ΠΡΟΣ ΟΡΓΗΝ, ἀντὶ τοῦ ὀργίλως· καὶ πρὸς βίαν, ἀντὶ τοῦ βιαίως· καὶ πρὸς εὐσέβειαν, ἀντὶ τοῦ εὐσεβῶς· καὶ πρὸς ἀλήθειαν, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς· καὶ πολλὰ ἕτερα λέγεται οὕτως ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.

* 372. ἔθος, ἡ συνήθεια· ἦθος δὲ, ὁ τρόπος. ἐνταῦθα οὖν ἐθὰς ὤφειλεν εἶναι. διὰ τὸ μέτρον ἐτέθη τὸ ΗΘΑΣ, ἀπὸ τοῦ ἦθος. καὶ πλησιάζουσι τὸ ἔθος καὶ τὸ ἦθος.

* 380. ΕΝΤΑΥΘΑ, ἐκεῖσε. τὸ ἐνταῦθα νοεῖται ἐν πρώτῳ προσώπῳ, ἤγουν ἐνταῦθα ἔνθα εἰμὶ ἐγώ. τὸ αὐτοῦ, ἐν δευτέρῳ, οἷον αὐτοῦ ἔνθα εἶ σύ. τὸ ἐκεῖ, ἐν τρίτῳ, οἷον ἐκεῖ ἔνθα ἐστὶν ἐκεῖνος. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε λέγεται, τὸ ἐπίῤῥημα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.

* 382. ΥΜΝΗΣΕΙΣ, θρηνήσεις. ὕμνος, κυρίως ἡ εἰς θεὸν ᾠδή. παρὰ δὲ ποιηταῖς ἁπλῶς ἡ ᾠδὴ, εἴτε ἐπὶ ποιητικῆς ἐμμελείας, ἀφ' οὗ λέγεται ὑμνοπόλος παρ' αὐτοῖς ταυτὸν τῷ ἀοιδοπόλος, εἴτε ἐπὶ μέλους θρηνῳδοῦς, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ὑμνήσεις.

* 385. Η ΤΑΥΤΑ ΔΗ ΜΕ. ἆρα δή μοι καὶ βεβούλευνται; ἤγουν οὐκ ἠπείλουν μόνον ταῦτα, ἀλλ' ἤδη καὶ βουλῇ κυροῦσιν.

* 393. ΩΣΤΕ ΘΑΥΜΑΣΑΙ. θαυμάζει τις ἀρετὴν, ἀντὶ τοῦ, ἀγαπᾷ ἐργάζεσθαι ἀρετήν· καὶ θαυμάζει λόγους, ἀντὶ τοῦ, ἀγαπᾷ κτᾶσθαι λόγους. κατὰ τοῦτο λέγεται κἀνταῦθα τὸ θαυμάσαι. ἤγουν καλὸς γὰρ ὁ ἐμὸς βίος, ὥστε θαυμάσαι, αὐτὸν δηλονότι, ἤγουν ἀγαπῆσαι βιοῦν αὐτόν.

* 396. ΑΛΛ' ΟΥ ΔΙΔΑΣΚΩ κακὴν εἶναι τοῖς φίλοις, διδάσκω δὲ εἴκειν τοῖς ἄρχουσιν.

* 398. ΕΞ ΑΒΟΥΛΙΑΣ, ἐξ αἰτίας τῆς κακοβουλίας, ἤγουν διὰ κακοβουλίαν. ΕΙ ΧΡΗ, εἰ ἀπόκειται. ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΟΙ, ἀντὶ τοῦ τιμωροῦντες. ΠΑΤΗΡ ΔΕ ΤΟΥΤΩΝ. οἶδα ὅτι ὁ πατὴρ ἕνεκα τούτων συγγνώμην ἔχει, ἡμῖν δηλονότι.

403. ΟΥ ΔΗΤΑ. οὐδαμῶς. εἴθε μὴ εἴην κατὰ τοσοῦτον λειπομένη γνώσεως.

404. Τ' ΑΡ', τοι ἄρα. * ΕΣΤΑΛΗΝ. στέλλομαι, ἀντὶ τοῦ πορεύομαι· ἀποστέλλομαι δὲ ὑφ' ἑτέρου, ἀντὶ τοῦ πέμπομαι. ΟΙΠΕΡ ΕΣΤΑΛΗΝ ΟΔΟΥ. καὶ τὸ ΟΙ μόνον ἱκανόν ἐστιν, οἷον, πορεύσομαι οἷ ἀπεστάλην. ἐπεὶ δὲ ὁδὸς ἄγει ἐκεῖσε, ὅποι ἀπεστάλη, λέγει οἷ τῆς ὁδοῦ.

405. ΕΜΠΟΡΕΥΗι, πορεύῃ. ΤΑΔ' ΕΜΠΥΡΑ, ταύτας τὰς σπονδάς.

* 406. ΠΑΤΡΙ ΤΥΜΒΕΥΣΑΙ ΧΟΑΣ, σπεῖσαι τῷ τύμβῳ τοῦ πατρὸς χοάς.

409. ΕΚ ΤΟΥ ΦΙΛΩΝ. ἐκ παρακινήσεως τίνος τῶν φίλων; ΕΚ ΔΕΙΜΑΤΟΣ ΤΟΥ, ἐκ φόβου τινὸς νυκτερινοῦ. ΔΟΚΕΙΝ ΕΜΟΙ, κατὰ τὸ δοκοῦν ἐμοί.

* 413. ΤΗΝ ΟΨΙΝ, ἤγουν ὃ εἶδεν. ὄψις, τὸ θεαθὲν, καὶ ἡ ὁρατικὴ δύναμις, καὶ τὸ πρόσωπον.

* 415. ΑΛΛΑ ΤΟΥΤΟ, κἂν τοῦτο. ΠΟΛΛΑ ΤΟΙ, ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ ἐπιῤῥηματικῶς. ἔστι δὲ Ἀττικὸν, ὡς καὶ τὸ πότερα, ἀντὶ τοῦ πότερον. ΕΣΦΗΛΑΝ, ἔσφαλαν, σφαλῆναι ἐποίησαν. ΚΑΤΩΡΘΩΣΑΝ, ἀνώρθωσαν.

* 417. ΛΟΓΟΣ ΤΙΣ. οὕτω λέγει, ἐπεὶ οὐκ αὐτὴ παρ' ἐκείνης ἔμαθεν, ἀλλὰ παρ' ἄλλου διηγουμένου.

* 418. ὁμιλία ἐπὶ τῶν ἑνουμένων· κοινωνία, ἐπὶ τῶν συμμετεχόντων τινός. ἐπεὶ δὲ ἡ ἕνωσις καὶ διὰ λόγων γίγνεται, καὶ διὰ μίξεως ἀφροδισίων, καὶ δι' ἑτέρων, λέγεται ὁμιλία καὶ ἐπὶ συνουσίας καὶ ἐπὶ διαλέξεως. ὁμιλεῖ γάρ τις τινὶ, ἤγουν διαλέγεται· καὶ ὁμιλεῖ βιβλίῳ, ἀντὶ τοῦ, εἰς λόγους ἔρχεται. λόγους γὰρ τὸ βιβλίον ἐμπεριέχει. ὁμιλεῖ δὲ θανάτῳ, ἀντὶ τοῦ ἑνοῦται· καὶ ὁμιλεῖ συμφοραῖς, ἀντὶ τοῦ ἑνοῦται καὶ συγκιρνᾶται. κοινωνοῦσι δὲ τινὲς οἱ μεταδιδόντες ἀλλήλοις. καὶ μεταλαμβάνοντες παρ' ἀλλήλων φιλίας ἢ γνώσεως, ἢ τινὸς τοιούτου τῶν παρ' ἑαυτοῖς, ἢ ἑτέρου τινὸς ἔξω ἑαυτῶν συμμετέχοντες, οἷον τραπέζης, ἢ χωρίων, ἢ τοιούτων τινῶν. ἐφέστιος, ὁ οἰκῶν ἐν ἀλλοτρίᾳ οἰκίᾳ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· (Οδ. η'. 248.)

ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων.

καὶ ὁ ἔχων οἰκίαν, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ· (Ιλ. β'. 125.)

Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν.

ἐφέστιος ἁπλῶς καὶ ὁ ἐν οἰκίᾳ ὢν, ὡς ἐνταῦθα. ὁμέστιος δὲ καὶ συνέστιος, ὁ ἐν μιᾷ οἰκίᾳ μεθ' ἑτέρου ὤν.

* 425. ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΟΥ, διηγουμένου. ἑρμηνεία, συνθήκη λόγου δηλοῦσά τι, καὶ ἡ τῶν τυχόντων διασάφησις. ἐξήγησις δὲ, διασάφησις θείων· διήγησις δὲ, ἡ ἁπλῶς ἀφήγησις.

429. ΑΒΟΥΛΙΑι, ἤγουν ὑπὸ κακοβουλίας.

* 430. ΜΕΤΕΙ, κολακεύσεις, ζητήσεις. μετέρχομαι, τὸ ὑπέρχομαι, καὶ κολακεύω, καὶ τὸ κολάζω.

* 432. ΘΕΜΙΣ, τὸ ἔννομον· ὅσιον, τὸ δίκαιον. ὁμῶς ἀμφότερα ἐπὶ θεοῦ, δίκαιον δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπου.

434. ΚΤΕΡΙΣΜΑΤΑ, ἐντάφια. ΛΟΥΤΡΑ, χοάς. ΠΝΟΑΙΣΙΝ, ἀνέμοις. ῥίψον δηλονότι. ΒΑΘΥΣΚΑΦΕΙ, εἰς βάθος ὀρωρυγμένῃ. * πρὸς μὲν τὸ ΒΑΘΥΣΚΑΦΕΙ ΚΟΝΕΙ ἁρμοδίως λέγεται τὸ ΚΡΥΨΟΝ· πρὸς δὲ τὸ ΠΝΟΑΙΣΙΝ οὐ δύναται ἁρμόσαι. δεῖ οὖν συνυπακούειν ἔξωθεν ῥῆμα κατὰ ἀναλογίαν, ἢ τὸ ῥίψον, ἢ τὸ δὸς, ἤ τι τῶν τοιούτων. καὶ ἐν ἑτέροις τοῦτο γίνεται πολλοῖς, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· (Ιλ. γ'. 326.)

ἧχι ἑκάστῳ

ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.

οὐ γὰρ οἱ ἵπποι ἔκειντο, ἵν' ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔκειτο λέγηται μετεσχηματισμένον, ἀλλ' εἱστήκεσαν.

437. ΠΡΟΣΕΙΣΙ, προσελεύσεται. ΚΕΙΜΗΛΙΑ, ἀπόθετα. ΑΡΧΗΝ. ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ καταρχὰς, ὅλως. ΤΛΗΜΟΝΕΣΤΑΤΗ, τολμηροτάτη, ἀναιδεστάτη.

* 442. σκέψαι γὰρ εἰ σοὶ αὐτῇ δοκεῖ ὁ νέκυς δέξασθαι ἐν τοῖς τάφοις προσφιλῶς τάδε τὰ δῶρα.

* 445. ΚΑΡΑ. κατὰ τὴν κεφαλὴν ἑαυτοῦ δηλονότι.

446. τὸ ΑΡΑ καὶ τὸ ΜΗ ἐκ παραλλήλου. ἆρα νομίζεις φέρειν ταῦτα λύτρωσιν αὐτῇ τοῦ φόνου;

449. ΑΚΡΑΣ ΦΟΒΑΣ, τὰ ἄκρα τῶν τριχῶν. ΣΜΙΚΡΑ, εὐτελῆ. ΟΥ ΧΛΙΔΑΙΣ, ὑπὸ τρυφῆς οὐ κατεσκευασμένον.

456. ΑΥΤΟΥ, τοῦ Ἀγαμέμνονος. ΕΠΕΜΒΗΝΑΙ ΠΟΔΙ. λὰξ ἐμπηδῆσαι καὶ ἐπιτεθῆναι. ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ, κατὰ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ χρόνου, ἤγουν τὸ ἔμπροσθεν. ΑΦΝΕΩΤΕΡΑΙΣ, πλουσιωτέραις χερσὶ τιμῶμεν, ἢ κατὰ τὰ παρόντα δεξιούμεθα.

459. οἶμαι μέλον τι, ἤγουν φροντίδα τινὰ, εἶναι δηλονότι, ἐκείνῳ τοῦ πέμψαι τῇ Κλυταιμνήστρᾳ ταῦτα τὰ κακὴν ὄψιν ἔχοντα ὀνείρατα. ΥΠΟΥΡΓΗΣΟΝ, ὑπηρέτησον.

464. ΠΡΟΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ, εὐσεβῶς, κατὰ τὸ ἀρέσκον τῷ θεῷ.

* 466. ΟΥΚ ΕΧΕΙ ΛΟΓΟΝ. τὸ γὰρ δίκαιον οὐ παρέχει ἀπολογίαν δυοῖν ὥστε ἐρίζειν,

ἀλλὰ παρέχει δηλονότι ὥστε σπεύδειν ἐπὶ τὸ δρᾷν. σπεύδω ἐπὶ τόδε· ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον, ἤγουν ἐπείγω.

* 470. ΩΣ ΕΙ ΤΑΔ' Η ΤΕΚΟΥΣΑ. ὅτι εἰ ἀκούσεται ταῦτα ἡ τεκοῦσα, ἀλγεινὴν νομίζω εἰς τὸ ἑξῆς τολμήσειν ἐμὲ τήνδε τὴν πεῖραν, ἤγουν εἰς ἄλγος ἐμὸν τολμήσειν τήνδε τὴν ἐπιχείρησιν, εἰ ἀκούσεται ταῦτα ἡ τεκοῦσα. ὀφείλει δὲ μᾶλλον οὕτω λέγεσθαι· πικρὰν δοκῶ ἐγὼ τολμήσειν τήνδε τὴν πεῖραν. ὅμοιον δὲ τῷ (65.) ὡς κἀμ' ἐπαυχῶ.

472. ΠΑΡΑΦΡΩΝ, ἀνόητος, οὐκ ὀρθὰ στοχαζομένη εἰς τὸν σκοπὸν τούτων τῶν ὀνειράτων. ΛΕΙΠΟΜΕΝΑ, ἐστερημένη γνώμης σοφῆς, ἀντὶ τοῦ, συνετοῦ νοῦ. ΕΙΣΙΝ Α ΠΡΟΜΑΝΤΙΣ, ἀφίξεται ὅσον οὔπω ἡ τὴν μαντείαν προπέμψασα διὰ τῶν ὀνείρων.

* 476. ΔΙΚΑΙΑ ΦΕΡΟΜΕΝΑ. δίκαια φερομένη κράτη χεροῖν, ἤγουν ἰσχὺν δικαίαν ἐπιφερομένη διὰ τῶν χειρῶν. ΜΕΤΕΙΣΙ, κολάσει οὐ διὰ μακροῦ χρόνου. ΠΑΛΑΙΑ ΧΑΛΚΟΠΛΗΚΤΟΣ ΑΜΦΑΚΗΣ ΓΕΝΥΣ. ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένη. ἤγουν ὁ παλαιὸς πέλεκυς. ἀπὸ τοῦ στόματος λέγει ὅλον τὸν πέλεκυν. παλαιὸν δὲ λέγει, ἀναφέρων πρὸς τὴν πρᾶξιν, ἥ τις πάλαι ἐγένετο. ΧΑΛΚΟΠΛΗΚΤΟΣ λέγεται ὁ ὑπὸ χαλκοῦ πληγείς. ἐνταῦθα δὲ χαλκόπληκτος γένυς, ἡ ὑπὸ χαλκοῦ ἠλασμένη, σφυρήλατος. ΑΙΚΙΑΙΣ, ὕβρεσι. αἰκία, ὕβρις, ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀεικής.

488. ΠΟΛΥΠΟΥΣ, πολλὰ διερχομένη. ΠΟΛΥΧΕΙΡ, πολλὰ ἐργαζομένη. ΔΕΙΝΟΙΣ ΛΟΧΟΙΣ. κρυπτομένη ἐν δεινῷ λόχῳ, τουτέστι φοβερᾷ ἐνέδρᾳ. ΧΑΛΚΟΠΟΥΣ, ἡ εὔτονος κατὰ τὴν πορείαν. ΜΙΑΙΦΟΝΩΝ, ἤγουν τῶν ἐπὶ μιαιφονίᾳ γινομένων. τὰ συναλλάγματα γὰρ τῶν γάμων τῶν μιαιφόνων κακόνυμφα ἐπέβη οἷς οὐ θέμις, ἤγουν ἐτελέσθη ὑφ' οἷς ἔννομον.

495. ΠΡΟ ΤΩΝΔΕ. ὑπὲρ τῶνδε ἔχει ἐμὲ ἐλπὶς, μήποτε πλησιάζειν ἡμῖν τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν, ἤγουν σοὶ, τῇ ἀχθομένῃ, καὶ ἡμῖν, ταῖς συναχθομέναις, σημεῖον ἀψεγὲς, ἤγουν ἀρεστόν. λέγει δὲ τοὺς ὀνείρους.

* 498. ΗΤΟΙ ΜΑΝΤΕΙΑΙ. ἢ μαντεῖαι ἀνθρώπων οὐκ εἰσὶν ἐν ὀνείροις δεινοῖς, ἀντὶ τοῦ ἀληθεύουσιν, οὐδὲ ἐν θεσφάτοις, ἤγουν χρησμοῖς, ἀληθεύουσιν, εἰ μὴ τὸ φάσμα τόδε τῆς νυκτὸς εὖ κατασχήσει, ἀντὶ τοῦ, εὖ ἕξει.

* 505. ἱππασία, παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἱππεία δὲ καὶ ἱπποσύνη παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

512. ΠΡΟΡΡΙΖΟΣ, ἀντὶ τοῦ σύῤῥιζος, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν φυτῶν, ἐφ' ὧν λέγεται κυρίως, οἷον, πρόῤῥιζον ἔπεσε τὸ φυτὸν, ἀντὶ τοῦ σύῤῥιζον.

516. ΣΤΡΕΦΗΙ, ἀναστρέφῃ. γράφεται τρέφῃ, ἀντὶ τοῦ διάγεις.

* 517. ΩΣ Σ' ΕΠΕΙΧΕ ΜΗ ΑΙΣΧΥΝΕΙΝ. ὃς ἐπεῖχέ σε μὴ αἰσχύνειν τοὺς φίλους. ἁρμόζει καὶ χωρὶς τοῦ ΜΗ τοῦτο λέγεσθαι, οἷον, ἐπεῖχέ σε αἰσχύνειν τοὺς φίλους, ἔνθα τὸ ἐπεῖχε τὸ ἐκώλυε μόνον δηλοῖ· ἐν δὲ τῷ ἐπεῖχε μὴ αἰσχύνειν, οὐχ ἁπλῶς τὸ ἐκώλυε δηλοῖ, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ κωλύων ἐποίει λαμβάνεται. — ΑΙΣΧΥΝΕΙΝ, ἐξουθενεῖν, ἀτιμάζειν. ΘΥΡΑΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς, ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.

520. ΠΟΛΛΑ, κατὰ πολύ. ΑΡΧΩ, τὸ κυριεύω, καὶ τὸ ἀρχὴν ποιῶ, ὡς παρὰ Λιβανίῳ· ἄρχω γραμμάτων, οὗ μάλιστα ἐπεθύμεις. ΚΑΙ ΤΑ ΣΑ, καὶ οἷς σὺ πρόσκεισαι. ΥΒΡΙΝ ΟΥΚ ΕΧΩ, ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑβρίζω. ἢ οὕτως· οἴκοθεν οὐκ ἔχω ὕβριν, ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὑβριστικὴ πέφυκα. ΘΑΜΑ, συχνάκις.

525. ΠΡΟΣΧΗΜΑ, πρόφασις. λέγεται καὶ ὁ καλλωπισμός. πρόσχημα γάρ σοι ἀεὶ ὁ πατὴρ, ὅτι ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν, οὐδὲν ἄλλο. ἀντὶ τοῦ, πρόσχημά σοι τὸ τεθνηκέναι τὸν πατέρα ἐξ ἐμοῦ. * τοῦτο καὶ διὰ μετοχῆς δύναται λέγεσθαι, οἷον, πρόσχημά σοι ὁ πατὴρ ἐξ ἐμοῦ τεθνηκώς.

528. ΕΙΛΕ, ἐφόνευσε. εἷλεν, ἀντὶ τοῦ κατέλαβεν, ὡς ἐν τῷ, ζωὴν ἕλον. καὶ, εἷλέ τις τήνδε τὴν πόλιν, ἀντὶ τοῦ παρέλαβε. καὶ εἷλεν, ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλε, ποιητικῶς, ἤγουν ἐφόνευσεν. ΗΙ ΧΡΗΝ, τῇ δίκῃ δηλονότι. ΕΤΛΗ, ὑπέμεινεν. ΟΥΚ ΙΣΟΝ ΚΑΜΩΝ, ἤγουν οὐκ ἴσην λύπην καμὼν ἐμοὶ, ἀντὶ τοῦ ὑπομείνας, ὅτε ἔσπειρεν, ὥσπερ ἐγὼ ἡ τίκτουσα, ἤγουν ὥσπερ ἐγὼ ὅτε ἔτικτον, δηλονότι ὑπέμεινα.

534. ΤΟΥ ΧΑΡΙΝ ΤΙΝΟΣ. τὸ ΤΟΥ καὶ ΤΙΝΟΣ ἐκ παραλλήλου. Ἄλλως. ΤΟΥ ΧΑΡΙΝ ΤΙΝΩΝ, ἤγουν τίνος χάριν ἀποδιδοὺς ἐθυσίασεν. τοῦτο δηλοῖ τὸ τίνων, ἤγουν ἀποδιδούς. ἔστι

δὲ μετοχὴ, καὶ οὐ γενικὴ πληθυντική. ΑΡΓΕΙΩΝ, ἕνεκα Ἀργείων. ΑΝΤ' ΑΔΕΛΦΟΥ, ἕνεκα τοῦ ἀδελφοῦ.

541. Ο ΠΛΟΥΣ ΟΔ', ἀντὶ τοῦ, ὁ πλοῦς ἐκεῖνος. τὸ οὗτος ἐπὶ τῶν ὁρωμένων λέγεται καὶ δακτυλοδεικτουμένων, ἢ ἐπὶ τῶν εἰς ὄψιν ἀγομένων ἀπὸ διηγήσεως. ἐνταῦθα γοῦν οὐκ ἐπὶ διηγήσει τῷ ΠΛΟΥΣ ἐπάγει τὸ ΟΥΤΟΣ, ἵνα καλῶς ἀποτείνῃ ἡ δεῖξις πρὸς ἃ διηγήσατο. ἀλλ' ἀναφορὰν θέλει δηλοῦν ὁ λόγος μετὰ δείξεως, ἣν δηλοῖ τὸ ἐκεῖνος.

542. ἢ τῶν ἐμῶν τέκνων ἔσχεν ὁ Αἰδης τινὰ ἵμερον, ἤγουν τινὰ ἐπιθυμίαν, ὥστε δαίσασθαι, ἀντὶ τοῦ εὐωχηθῆναι, πλέον, παρὰ τῶν ἐκείνης; ΤΩι ΠΑΝΩΛΕΙ, τῷ ἀξίῳ πάσης ἀπωλείας. ΠΑΡΕΙΤΟ, ἠμελεῖτο, παρεωρᾶτο. ΜΕΝΕΛΕΩ Δ' ΕΝΗΝ, τῶν τοῦ Μενελάου δὲ παίδων πόθος ὑπῆρχεν αὐτῷ. ΚΑΚΟΥ ΓΝΩΜΗΝ, ἤγουν κακοτρόπου.

* 550. ΔΥΣΘΥΜΟΣ, μετάμελος. — ἐγὼ μὲν ἐφ' οἷς ἐποίησα οὐδὲν μεταμέλομαι· εἰ δὲ φαίνομαί σοι κακῶς φρονεῖν, λαβοῦσα σὺ δικαίαν γνώμην, ἤγουν εἰποῦσα σὺ δίκαια, ψέγε τοὺς πέλας, ἤγουν ἐμέ.

557. ΕΞΗΡΧΕΣ, ἤγουν ἔξαρχον ἐποίεις. ΛΥΠΗΡΑ ΚΛΥΕΙΝ, εἰς τὸ κλύειν τινὰ, σοῦ δηλόνοτι. λύπην ἐμποιοῦσα τῷ ἀκούοντί σου. ὅμοιον τῷ, ἡδὺς ὁ ποταμὸς πιεῖν, ἤγουν εἰς τὸ πιεῖν τινὰ ἐξ αὐτοῦ.

* 559. ΑΙΣΧΙΩΝ ΕΤΙ. τίς ἂν ποτε λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων τούτου, ἢ μᾶλλον αἰσχρός. λέγεται τὸ ΕΤΙ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀντὶ τοῦ ἀκμήν. οἷον, ἔτι νέος ἐστὶ, καὶ, ἔτι ποιῶ τόδε. λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τούτῳ, οἷον, εἰπὼν τόδε ἔτι λέγω καὶ τόδε. λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸ ἑξῆς, οἷον, οὐ μὴ ἔτι ποιήσω τόδε, ἀντὶ τοῦ, ἑξῆς οὐ μὴ ποιήσω. ἔστι καὶ περισσὸν, ὡς ἐνταῦθα.

563. ΕΡΟΥ, ἐρώτησον. ΤΙΝΟΣ ΠΟΙΝΗΣ, ἕνεκα τίνος ἀντεκτίσεως. ΕΣΧΕ, ἐπέσχε. ΘΕΑΣ ΚΑΤ' ΑΛΣΟΣ, κατὰ σύνδενδρον τόπον ἀνατεθειμένον τῇ θεᾷ. ΚΑΤΑ ΣΦΑΓΑΣ, κατὰ τὴν σφαγήν. ΕΚΚΟΜΠΑΣΑΣ, ἀντὶ τοῦ κομπάσας, ἤγουν καυχησάμενος. ΤΥΓΧΑΝΕΙ ΒΑΛΩΝ, ἔβαλεν, ἔῤῥιψεν.

570. ΚΑΙ'Κ ΤΟΥΔΕ ΜΗΝΙΣΑΣΑ, ἐξ αἰτίας τῆσδε μνησικακήσασα. ΛΗΤΩιΑ ΚΟΡΗ, ἡ θυγάτηρ τῆς Λητοῦς, ἡ Ἄρτεμις. αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι δύναμιν ἔχουσι γενικῶν κτητικῶν καὶ πατρικῶν γενικῶν. οἷον ὁ ἐμὸς υἱὸς, καὶ ὁ ἐμὸς οἶκος, καὶ ἡ ἐμὴ πατρίς. τὰ δὲ κτητικὰ ὀνόματα γενικῶν κτητικῶν μόνον ἔχουσι δύναμιν, οἷον Πλατωνικὸν βιβλίον, οὐ μὴν Πλατωνικὸς υἱός· καὶ Ἑκτόρειος ζωστὴρ, οὐ μὴν καὶ Ἑκτόρειος υἱὸς, ἀλλ' ὁ υἱὸς τοῦ Ἕκτορος, ὁ Ἑκτορίδης, χωρὶς τοῦ υἱός. οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ Ἑκτόρειος υἱὸς λέγουσι, καὶ Λητῴα θυγάτηρ, ὡς ἐνταῦθα. ΑΝΤΙΣΤΑΘΜΟΝ, ἰσόσταθμον. ΕΚΘΥΣΕΙΕ, ἀντὶ τοῦ θύσειε.

575. ΠΟΛΛΑ, κατὰ πολύ. * ΑΝΤΙΒΑΣ, ἀντιτείνας. ἀντιβαίνειν, ἀντισπᾶν, καὶ ἀντιτείνειν, ταυτὸν, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀντιπατεῖν. — ΜΟΓΙΣ, μετὰ πολὺν πόνον.

578. ΕΠΩΦΕΛΗΣΑΙ, ἀντὶ τοῦ ὠφελῆσαι. ΕΚ ΣΕΘΕΝ, ἐξ ἐνεργείας σοῦ.

* 581. ΜΕΤΑΓΝΟΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ μετάνοιαν, τουτέστι μεταμέλειαν. ἄνοια, ἡ παντελὴς ἀφροσύνη· ἄγνοια, ἡ ἑνός τινος πράγματος. μετάνοια καὶ μετάγνοια ταυτὸν, πλὴν ὅτι τὸ μέν ἐστιν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κοινοῖς, τὸ μετάνοια· τὸ δὲ μετάγνοια παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

584. ΣΚΗΨΙΝ ΟΥΚ ΟΥΣΑΝ, πρόφασιν ψευδῆ.

* 587. ΠΑΛΑΜΝΑΙΩι, φονεῖ. παλαμναῖος, ὁ ταῖς οἰκείαις χερσὶ φόνον ἐργασάμενος.

589. ΕΥΣΕΒΕΙΣ, ἐννόμους, ἤγουν ἐξ ἐννόμου γάμου. ΚΑΙ'Ξ ΕΥΣΕΒΩΝ, τουτέστιν ἐννόμῳ γάμῳ ἡρμοσμένων, ἤγουν ἐννόμων. * ΕΚΒΑΛΟΥΣ' ΕΧΕΙΣ, ἤγουν ἐξέβαλες, ἀπέῤῥιψας, ἐδίωξας.

592. ΑΝΤΙΠΟΙΝΑ, ἀντέκτισιν, ἐκδίκησιν. ΕΧΘΡΟΙΣ ΓΑΜΕΙΣΘΑΙ. ἐχθρὸς γὰρ Αἴγισθος Ἀγαμέμνονος, ἀνελὼν αὐτόν. ΠΑΣΑΝ ΙΗΣ ΓΛΩΣΣΑΝ, πάντα λόγον πέμπεις, κινεῖς. ἀκρατῶς πάντα λέγεις. ἐπεὶ ὄργανα εἰσὶ τοῦ λόγου ἡ γλῶττα, τὰ χείλη, τὸ στόμα, οἰκείως ἐνίοτε ταῦτα ἀντὶ τοῦ λόγου λαμβάνεται, ὡς ἐνταῦθα ΚΑΚΟΣΤΟΜΟΥΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ κακῶς λέγομεν, καὶ ΠΑΣΑΝ ΓΛΩΣΣΑΝ ἀντὶ τοῦ πάντα λόγον.

601. ΕΞΩ ΧΕΙΡΑ. ἤγουν τὴν σὴν κατάσχεσιν, κάκωσιν, μετὰ πόνου ἐκφυγών. ΔΥΣΤΥΧΗ ΤΡΙΒΕΙ, μετὰ κατατριβῆς καὶ κακώσεως ἀνύει ζωήν.

603. ΟΙ, κατὰ σοῦ. ΜΙΑΣΤΟΡΑ, φονέα, ΕΠΗΙΤΙΑΣΩ, ᾐτιάσω. ΚΗΡΥΣΣΕ, διαδίδου. ΕΙΤΕ ΧΡΗ, εἴτε σοι ἀρέσκει. ΣΤΟΜΑΡΓΟΝ, φλύαρον.

* 609. ΣΧΕΔΟΝ ἀντὶ τοῦ ἴσως, καὶ ἀντὶ τοῦ πλησίον. ΟΥ ΚΑΤΑΙΣΧΥΝΩ, ἐξουθενουμένην οὐ ποιῶ τὴν σὴν φύσιν, ἐπεὶ καὶ αὕτη οὐκ ἀμέτοχος τούτων ἐστίν.

610. ΜΕΝΟΣ ΠΝΕΟΥΣΑΝ, θρασυνομένην. μένος γὰρ τὸ θράσος.

* 612. ΠΟΙΑΣ Δ' ΕΜΟΙ. ποίας γνώσεως χρεία ἐστιν ἐμοὶ εἰς τὸ ἰδεῖν, εἰ δίκαια αὕτη λέγει, ἥτις τοιαῦτα ὕβρισε τὴν τεκοῦσαν;

614. ΤΗΛΙΚΟΥΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ τηλικαύτη, ἤγουν φαῦλος.

* 615. χωρὶς, ἄνευ, καὶ δίχα, κοινά· ΑΤΕΡ δὲ, ποιητικῶς.

618. ΕΞΩΡΑ, ἄκαιρα. ΔΥΣΜΕΝΕΙΑ, ἔχθρα, ἡ πρὸς τὸν πατέρα καὶ πρὸς ἡμᾶς. ΕΚΔΙΔΑΣΚΕΤΑΙ. διδάσκεται τὶς ὑπὸ τινός. καὶ διδάσκεται ὑπό τινος τοιαύτη διδασκαλία, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

624. ΛΕΓΕΙΣ ΝΙΝ, αὐτὰ, τὰ πολλά. ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ, εὑρίσκει ἑαυτοῖς.

* 628. τὸ ἐκφέρεσθαι κυρίως ἐπὶ νεκροῦ λέγεται· καὶ ὅταν φέρῃ τινὰ ἵππος βίᾳ ἔξω τῆς εὐθείας ὁδοῦ. ἀφ' οὗ κατὰ μεταφορὰν λέγεται ἐνταῦθα τὸ ΠΡΟΣ ΟΡΓΗΝ ΕΚΦΕΡΗι. ἡγεμὼν γάρ ἐστιν ὁ λογισμός· ὁ δὲ θυμὸς καὶ ἡ ἐπιθυμία ὡς ἄλογα τινὰ ζῶα. νικώμενος οὖν ὁ λογισμὸς ὑπὸ τούτων ἐκφέρεται τοῦ προσήκοντος, ὥσπερ ὑπὸ ἵππων. ΧΡΗιΖΟΙΜΙ, θέλοιμι. χρῄζω, τὸ χρείαν ἔχω, καὶ τὸ θέλω. ὧν τὸ μὲν συντάσσεται γενικῇ, τὸ χρείαν ἔχω· τὸ δὲ θέλω, αἰτιατικῇ.

635. ΠΑΓΚΑΡΠΑ, τὰ ἐκ παντοίων καρπῶν. ἐκ διαφόρων καρπῶν· ὑπερβολικῶς δὲ λέγεται. ΛΥΤΗΡΙΟΥΣ ΕΥΧΑΣ, ἤγουν δυναμένας λυτροῦσθαι καὶ ἐλευθεροῦν τῶν δειμάτων. * ΑΝΑΣΧΩ, ἀναπέμψω. ἀνέχω ἐπὶ εὐχῆς, τὸ ἀναπέμπω· ἀνέχω ἐπὶ χειρῶν, τὸ ὑψῶ· ἀνέχω ἐπὶ βάρους, τὸ βαστάζω. ἀνίσχει ὁ ἥλιος, ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλει· καὶ ἀνίσχει ἡ βοτάνη, ἀντὶ τοῦ ἀναβλαστάνει. ἀνέχομαι δὲ παθητικῶς, τὸ ὑπομένω.

* 637. ἐπὶ τῶν μεγάλων προσώπων, ἐφ' ὧν ἐδόκει βαρὺ τὸ φανερῶς προστάττειν, ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ εὐκτικῇ μετὰ τοῦ ἂν, ὡς ἐνταῦθα ἔχει τὸ ΚΛΥΟΙΣ ΑΝ, ἀντὶ τοῦ ἐπάκουε.

639. ΑΝΑΠΤΥΞΑΙ, ἀνακαλύψαι. ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΩι, πολυλόγῳ. ΜΑΤΑΙΑΝ ΒΑΞΙΝ, ψευδῆ φήμην.

643. ΩΔΕ, τούτῳ τῷ τρόπῳ, κεκρυμμένως. ΤΗιΔΕ. οὕτως γὰρ φράσω.

648. ΚΑΙ ΜΗ ΕΦΗιΣ, ἤγουν ἐάσῃς ἐκβαλεῖν ἐμὲ τοῦ πλούτου τοῦ παρόντος, εἴ τινες σὺν δόλῳ βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν με δηλονότι· ἀλλ', ἔασον ἀπὸ κοινοῦ, διέπειν με τοὺς δόμους τῶν Ἀτρειδῶν καὶ τὰ σκῆπτρα τάδε, ζῶσαν οὕτως ὡς ζῶ ἀεὶ ἐν ἀβλαβεῖ βίῳ, καὶ συνοῦσαν φίλοις, οἷς σύνειμι νῦν μετὰ εὐημερίας, καὶ ἐκείνοις δηλονότι συνοῦσαν ἀπὸ τῶν τέκνων, ὅσων ἐμοὶ μὴ πρόσεστι δύσνοια ἢ λύπη πικρά. * ΑΜΦΕΠΕΙΝ, ἤγουν διέπειν, τὸ διευθετεῖν. περιέπειν δὲ, τὸ φίλον τινὰ κυβερνᾶν καὶ σκέπειν.

656. ΕΞΑΙΤΟΥΜΕΘΑ, ἀντὶ τοῦ αἰτούμεθα, δεόμεθα.

* 658. ΕΠΑΞΙΩ, ἀντὶ τοῦ ἀξιῶ, παρακαλῶ. ἀξιῶ ποιεῖν τάδε· καὶ ἀξιῶ σε τοῦδε. καὶ ἀμφότερα ἀντὶ τοῦ ἄξιον κρίνω. καὶ τὸ παρακαλῶ· καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ μόνῃ.— ΕΞΕΙΔΕΝΑΙ, ἤγουν εἰδέναι.

660. ΞΕΝΑΙ. πρὸς τοὺς μὴ γνωρίμους λέγεται τοῦτο, ὦ ξένε, προσφιλῶς. ξένος, ὃν ἐν τῇ οἰκείᾳ πατρίδι φιλοφρονήσεταί τις ἀπὸ ξένης ἐλθόντα, καὶ ἁπλῶς ὁ ἀπ' ἀλλοτρίου τόπου. τὸ δὲ ὦ ξένε φιλοφρόνως λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ γνωρίμων.

662. ΑΥΤΟΣ, ἀπὸ σαυτοῦ. ΕΙΚΑΣΑΣ, ἔγνως ἀπὸ στοχασμοῦ.

663. ἆρα καὶ τήνδε γυναῖκα ἐκείνου εἰκάζω, ἤγουν ἀπὸ στοχασμοῦ καταλαμβάνω; ΕΠΕΙΚΑΖΩΝ ΚΥΡΩ. ἡ ἐπὶ περισσή. ἤγουν ὑπάρχω εἰκάζων. ἀντὶ τοῦ εἰκάζω. ΩΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΙΣΟΡΑιΝ, ὡς βασιλὶς, εἰς τὸ ὁρᾶν αὐτὴν δηλονότι.

668. ΕΔΕΞΑΜΗΝ, ἀπεδεξάμην. ΤΟ ΡΗΘΕΝ, ὅτι ἡδεῖς μοι λόγους φέρεις παρὰ φίλου.

670. ΠΟΡΣΥΝΩΝ, μηνύων. πόρω, τὸ παρέχω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, πόρσω, καὶ ἀπὸ τούτου πορσύνω, τὸ παρέχω, ἐνταῦθα δὲ ἀπὸ τούτου κατὰ μεταφορὰν, ἀντὶ τοῦ μηνύω.

676. ΝΥΝ ΤΕ ΚΑΙ ΤΟΤ'. νῦν τε λέγω, καὶ τότε εἶπον δηλονότι.

681. ΤΟ ΚΛΕΙΝΟΝ ΠΡΟΣΧΗΜΑ. τὸν ἔνδοξον καλλωπισμὸν τοῦ ἀγῶνος τῆς Ἑλλάδος. ἀγῶνα δὲ λέγει νῦν τὸν τόπον, ἔνθα ἐγίνετο ὁ ἀγών. πρόσχημα τῆς Ἀσίας, ἀντὶ τοῦ καλλωπισμός· καὶ πρόσχημα, ἡ πρόφασις. ΑΘΛΩΝ, ἀγώνων. ΗιΣΘΕΤ', ἤκουσεν. ΟΡΘΙΩΝ, ὑψηλῶν, μεγάλων. λέγεται γὰρ ἐπὶ φωνῆς. κυρίως ὄρθιος, ὁ ἱστάμενος ὀρθὸς, καὶ μὴ συγκεκυφώς. ΣΕΒΑΣ, σεβάσμιος.

690. ΒΡΑΒΕΙΣ καὶ βραβευταὶ, οἱ διοικηταὶ τοῦ ἀγῶνος, οἱ τὰ ἆθλα διδόντες· ἀφ' οὗ καὶ βραβεῖον, τὸ ἆθλον. ΕΝΕΓΚΩΝ, ἤγουν ἀπενεγκάμενος. ΤΑ'ΠΙΝΙΚΙΑ, τὰς ἐπὶ νίκῃ ἀνακηρύξεις. ΩΛΒΙΖΕΤ', ἐμακαρίζετο. ΑΝΑΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ, ἀνακηρυττόμενος.

697. ΒΛΑΠΤΗι, ἐμποδίζῃ. βλάπτω, τὸ βλάβην ποιῶ, καὶ τὸ ἐμποδίζω, ὡς ἐνταῦθα. ΑΛΛΗΣ ΗΜΕΡΑΣ, κατὰ ἄλλην ἡμέραν. ΙΠΠΙΚΩΝ, τῶν ἱππικὴν μεταχειριζομένων.

702. ΖΥΓΩΤΩΝ, ἤγουν ζευγνυμένων.

* 707. ΕΝΑΤΟΣ. ἐννέα, δύο ν· ἔνατος, ἕν.

708. ὄχος ἀρσενικῶς, τὸ ἅρμα· ὄχεα δὲ πληθυντικῶς παρ' Ὁμήρῳ οὐδετέρως. ὄχημα δὲ παρὰ τοῖς κοινοῖς τὸ αὐτὸ, ὡς παρὰ Λουκιανῷ· Καὶ ἠξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ.

710. ΚΑΤΕΣΤΗΣΑΝ, κατὰ τάξιν ἔστησαν. ΗιΞΑΝ, ὥρμησαν. ΟΜΟΚΛΗΣΑΝΤΕΣ, ἀπειλήσαντες, ἐγκραγόντες, ἐπικελευσάμενοι. ΕΝ ΔΕ ΠΑΣ. περισσὴ ἡ ἐν· ἀποτείνει δὲ εἰς τὸ ΕΜΕΣΤΩΘΗ, ἤγουν ἐπληρώθη ὁ τόπος, ἔνθα ἔτρεχον. ΚΡΟΤΗΤΩΝ, κρότον ποιούντων.

715. περισσὸν τὸ ΟΜΟΥ.—ΧΝΟΑΣ, ἤγουν σύριγγας. σύριγξ δὲ, ἡ ὀπὴ, ἔνθα ἐμβάλλεται τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος· καὶ αὐτὸ τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, τὸ εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ τροχοῦ ἐμβαλλόμενον. φρυάττεσθαι καὶ φριμάσσειν, ἐπὶ ἵππων. καὶ ΦΡΥΑΓΜΑΤΑ, τὰ φυσήματα τῶν ἵππων. ΤΡΟΧΩΝ ΒΑΣΕΙΣ, καὶ περὶ τοὺς κύκλους τῶν τροχῶν.

* 720. στῆλαι, κυβοειδεῖς λίθοι, ἐπιγράμματα τινῶν ἔχοντες. ΕΣΧΑΤΗΝ δὲ λέγει, ἐπεὶ καὶ ἄλλαι ἦσαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου. — ΕΧΩΝ, ἐλαύνων.

727. ΒΑΡΚΑΙΟΙΣ, Λιβυκοῖς. Βάρκη πόλις τῆς Λιβύης περὶ τὴν πεντάπολιν, ἡ νῦν Πτολεμαῒς καλουμένη. ΚΑι'ΝΕΠΙΠΤΕ. ἄλλος ἄλλῳ δηλονότι, ἤγουν ἐπάνω ἄλλου ἔπιπτε, ΠΑΝ, ἀντὶ τοῦ ὅλον. ΝΑΥΑΓΙΩΝ, ἀντὶ τοῦ πτωμάτων, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νηῶν. ΓΝΟΥΣ, ἰδών. ΠΑΡΑΣΠΑι, παρέσυρεν. ΚΑι'ΝΑΚΩΧΕΥΕΙ, ἀντὶ τοῦ ἠρέμησεν. τὸ ἀνακωχεύειν κυρίως ἐπὶ τῆς νηὸς λέγεται, ὅταν στᾶσα ἐν τῷ πελάγει διά τινα χρείαν ἠρεμῇ. ΚΛΥΔΩΝ' ΕΦΙΠΠΟΝ, τὴν ἱππικὴν ταραχὴν ἐν μέσῳ ταραττομένην.

* 734. ΥΣΤΕΡΑΣ ΠΩΛΟΥΣ. πῶλος λέγεται ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς.

735. ΠΙΣΤΙΝ ΦΕΡΩΝ, θάῤῥος ἔχων. ΕΛΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΝ, ἐναπολελειμμένον. ΖΥΓΑ, ἀντὶ τοῦ ἅρματα. ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον.

745. ΜΕΣΑΣ ΧΝΟΑΣ, ἀντὶ τοῦ, κατὰ μέσον ἔθραυσε τὰς χνόας τοῦ ἄξονος. ἀντὶ ἑνικοῦ. ἤγουν τὸ μέρος τοῦ ἄξονος τὸ ἐν τῇ ὀπῇ τοῦ τροχοῦ. ΑΝΤΥΓΩΝ, ἀντὶ τοῦ ἅρματος. ΣΥΝ Δ' ΕΛΙΣΣΕΤΑΙ, ἐντετύλικται τοῖς ῥυτῆρσι. ΕΣ ΜΕΣΟΝ ΔΡΟΜΟΝ, ἐς τὸ μέσον τοῦ δρόμου. ΑΝΩΛΟΛΥΞΕ, ὑψηλῇ φωνῇ ἐθρήνησεν. ΟΙΑ ΛΑΓΧΑΝΕΙ, ἤγουν οἵων τυγχάνει.

* 755. ΑΙΜΑΤΗΡΟΝ, ᾑμαγμένον. αἱματηραὶ σταγόνες, αἱ ἀπὸ αἵματος στάζουσαι· ᾑμαγμένον δὲ, τὸ αἵματι μεμιγμένον. ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ, ἐν μικρῷ. ἡ εὐθεῖα, ὁ βραχύς. ΧΑΛΚΩι, ἀγγείῳ ἐκ χαλκοῦ. χαλκὸς δηλοῖ τὴν οὐσίαν τοῦ χαλκοῦ καὶ τὴν ὕλην. ἀπὸ δὲ τῆς ὕλης ἐνταῦθα δηλοῦται τὸ ἀγγεῖον τὸ ἐκ τῆς ὕλης.

760. ΕΚΛΑΧΟΙ, ἤγουν λάχοι. ΟΠΩΠΑ, ἑώρακα. ΔΕΣΠΟΤΑΙΣΙ, ἤγουν τῶν πάλαι δεσποτῶν. ΠΡΟΡΡΙΖΟΝ, σύῤῥιζον, πανωλεθρίως.

767. ΔΕΙΝΑ, ὅτι υἱὸς ἦν. ΚΕΡΔΗ, διότι ἀπηλλάγην τοῦ παρ' ἐκείνου φόβου. ΕΙ ΤΟΙΣ ΕΜΑΥΤΗΣ, ἐὰν ἐν τοῖς κακοῖς τοῖς ἐμαυτῆς σώζω τὴν ζωήν. καλὸν γὰρ αὐτῇ ἦν τὸ τεθνηκέναι τὸν Ὀρέστην, εἰ ἔσωζε τὸν βίον αὐτῆς.

769. ΤΩι ΝΥΝ ΛΟΓΩι, ἐπὶ τῇ νῦν ἀγγελίᾳ. ΕΙ ΜΟΙ ΘΑΝΟΝΤΟΣ, εἰ προσῆλθες ἐμοὶ ἔχων ἀσφαλῆ τεκμήρια ἐκείνου θανόντος. ΨΥΧΗΣ, ἤγουν φύσεως.

* 776. φυγάδες, κυρίως οἱ διωχθέντες ἀπὸ τῆς οἰκείας πατρίδος. ἐνταῦθα δὲ ΦΥΓΑΣ ἀντὶ τοῦ φυγὼν ἐστίν.— ΑΠΕΞΕΝΟΥΤΟ, ἐν ξένῃ ἀπεδήμει.

781. ΣΤΕΓΑΖΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ἔχειν. ΠΡΟΣΤΑΤΩΝ, ἤγουν ὁ ἐνιστάμενος. ΩΣ ΘΑΝΟΥΜΕΝΗΝ, ὡς μέλλουσαν τεθνήξεσθαι. ΤΟΥΜΟΝ ΨΥΧΗΣ, ἐκπίνουσα τὸ αἷμα τῆς ἐμῆς ζωῆς ἄκρατον. ΕΚΗΛΑ, ἡσύχως.

* 787. ΗΜΕΡΕΥΣΟΜΕΝ, διημερεύσομεν, βιώσομεν. διημερεύω, τὸ τὴν ἡμέραν διαβιβάζω· καὶ διανυκτερεύω, τὸ τὴν νύκτα διαβιβάζω. ἐνταῦθα δὲ τὸ διημερεύσομεν, ἀντὶ τοῦ βιώσομεν, τουτέστι τὴν ζωὴν διαβιβάσομεν.

793. ΚΑΙ'ΠΕΚΥΡΩΣΕΝ, ἤγουν ἀσφάλειαν ἐπέθηκεν. ΥΒΡΙΖΕ, θρασύνου. ΠΑΥΣΕΤΟΝ ΤΑΔΕ, ἤγουν τοῦτο τὸ εὐτυχεῖν ἐμέ.

* 797. ΠΟΛΛΩΝ ΑΝ. ἄξιος ἂν εἴης, ὦ ξένε, διὰ τὴν ὁδὸν ἣν ἦλθες, τυχεῖν πολλῶν ἀγαθῶν. — ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΥ, πολυλόγου.

799. οὐκοῦν ἀπερχοίμην, ἀπέλθοιμι ἄν, ἐπειδὴ ταῦτα καλῶς ἔχει. ΗΚΙΣΤΑ, οὐδαμῶς. ΚΑΤΑΞΙΩΣ, ἤγουν ἀξίως.

* 801. ΠΟΡΕΥΣΑΝΤΟΣ, ἀποστείλαντος. πορεύομαι ἐγώ, καὶ πορεύω ἕτερον, ἀντὶ τοῦ ἄγω, ὡς παρὰ Πλάτωνι· Ωι δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι. ἀντὶ τοῦ ἀγαγεῖν. ἐνταῦθα δὲ πορεύσαντος, οὐκ ἀντὶ τοῦ ἀγαγόντος, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πέμψαντος λέγεται. ΕΙΣΙΘ' ΕΙΣΩ. περισσὸν τὸ εἴσω. τὸ γὰρ εἴσιθι τὸ εἴσω ἐλθὲ δηλοῖ. εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν λέγεται κατὰ λόγον. τὸ γὰρ εἰσῆλθε δηλοῖ μὲν τὸ εἴσω ἦλθεν, οὐ μὴν καὶ ὅποι εἰσῆλθεν ὡρισμένως· διὸ ἐπάγεται εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ εἰς τὴν πόλιν, ἢ τοιοῦτό τι, καὶ οὐ δοκεῖ φορτικόν.

805. ΚΑΙ'ΠΙΚΩΚΥΣΑΙ, καὶ ἐπὶ τούτῳ θρηνῆσαι. ΑΠΟΣΠΑΣΑΣ ΟΙΧΗι. ἔφθαρσαι γὰρ ἀφελόμενος τῆς ἐμῆς φρενὸς τὰς ἐλπίδας, αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἔτι· τὸ ἥξειν σὲ λέγω ἐκδικητὴν τοῦ πατρὸς ἐσόμενον, καὶ ἐμοῦ τῆς ταλαίνης. ΤΟΙΣΙΝ ΕΧΘΙΣΤΟΙΣΙΝ, τοῖς μάλιστα μεμισημένοις. ΑΥΑΝΩ, ξηρανῶ. ἤτοι μετὰ σκληρότητος διαβιβάσω.

823. ΠΟΥ ΠΟΤΕ. ὡς ἀγανακτῶν ὁ Χορὸς τοῦτο λέγει, καὶ ἀμφιβάλλων εἰ εἰσὶν οἱ κεραυνοὶ τοῦ Διὸς καὶ ὁ Ηλιος, εἶτα ἡσυχίαν ἄγουσι, τῶν τοιούτων γενομένων. * ΦΑΕΘΩΝ, ἐπίθετον ὄνομα ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ λάμπων. καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ηλίου, καὶ ὁ ἕτερος τῶν ἵππων αὐτοῦ.

825. ΕΦΟΡΩΝΤΕΣ. ὁρῶ, τὸ βλέπω. ἐφορῶ δέ, τὸ ἐπισκέπτομαι. ΚΡΥΠΤΟΥΣΙΝ ΕΚΗΛΟΙ, τουτέστιν ἡσύχως φέρουσιν, οὐ δεικνύουσιν ἀγανάκτησιν. ΜΗΔΕΝ ΜΕΓ' ΑΥΣΗΣ, ἀντὶ τοῦ, μηδὲν ἀπρεπὲς εἰς θεούς.

* 849. ΔΕΙΛΑΙΑ ΔΕΙΛΑΙΩΝ, ὑπερβολικῶς, ὡς τὸ ματαιότης ματαιοτήτων, καὶ ἑορτὴ ἑορτῶν. τουτέστιν ἀθλιωτάτη, καὶ ἀποκρύπτουσα τὴν ἀθλιότητα τῶν ἄλλων, ὡς μόνην αὐτὴν ἐν ταῖς ἀθλίαις δοκεῖν ἀθλίαν. ΚΥΡΕΙΣ, ἤγουν ὑπάρχεις.

850. ΤΟΥΔ' ΙΣΤΩΡ. καὶ ἐγὼ ἴδρις εἰμὶ τοῦ εἶναί με ὑπερβολικῶς ἀθλιωτάτην.

868. ΟΥΤΕ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ, οὔτε τινὸς ἐνταφιασμοῦ ἀπολαύσας, τυχών.

871. ΔΙΩΚΟΜΑΙ, ἐπείγομαι. ΤΟ ΚΟΣΜΙΟΝ, τὴν εὐταξίαν, τὸ εὔτακτον τοῦ βαδίσματος. ΑΝΑΠΑΥΛΑΝ, ἀνάπαυσιν. ἀνάπαυσις καὶ κατάπαυσις λέγεται· ἀνάπαυλα δὲ μόνον, οὐχὶ καὶ κατάπαυλα.

879. ΑΛΛ' Η, ὄντως, ἤγουν, ὡς ἔστι συλλογίσασθαι, κατὰ ἀλήθειαν μέμηνας.

881. ΟΥΧ ΥΒΡΕΙ, οὐ σὺν γέλωτι. ΤΙΝΑ ΠΙΣΤΙΝ, τί σημεῖον ἀσφαλές; τίνα ἀσφάλειαν; ἐς τί βλέψασα ἔχεις τὸ ἀμήχανον τοῦτο θάρρος; ψυχρὸν Ομηρος λέγει τὸ δέος· Ψυχρὸν δέος εἷλεν. οὗ τὸ ἐναντίον θάλπει. καὶ θαλπωρὴ ἀπὸ τούτου, τὸ θάρρος.

894. ΚΟΛΩΝΗΣ ΕΞ ΑΚΡΑΣ, ἐκ τοῦ ἄκρου τοῦ τύμβου. ΝΕΟΡΡΥΤΟΥΣ, χύσεις γάλακτος νεωστὶ ῥυείσας. ΠΕΡΙΣΤΕΦΗ, περιεστεμμένην. περισσὸν δὲ τὸ ΚΥΚΛΩι.

897. ΕΣΧΟΝ ΘΑΥΜΑ, ἐθαύμασα. ἔχω θαῦμα, καὶ θαῦμά με ἔχει. ὥσπερ ἐλπίδα ἔχω, καὶ ἐλπίς με ἔχει. ΠΕΡΙΣΚΟΠΩ, περιεσκόπησα, κύκλῳ εἶδον. ΕΝ ΓΑΛΗΝΗι, ἐν ἡσυχίᾳ, ἤγουν ἐρημίᾳ ἀνθρώπων. ΕΜΠΑΙΕΙ. ἐμπίπτει τῇ ψυχῇ μου τεκμήριον τοῦτο τοῦ ὁρᾷν τὸ σύνηθες ὄμμα, ἤγουν τὴν συνήθη καὶ συγγενικὴν καὶ γνησίαν ὄψιν τοῦ φιλτάτου πάντων βροτῶν, τοῦ Ορέστου.

905. ΔΥΣΦΗΜΩ ΜΕΝ ΟΥ, ἤγουν οὐκέτι ἐλεεινολογοῦμαι. ΤΩι ΠΡΟΣΗΚΕΙ ΤΟΔΕ. τίνι ἁρμόζει τὸ σπεῖσαι τῷ τάφῳ καὶ ἀναθέματα ἀναθεῖναι;

915. ΕΠΙΤΙΜΙΑ, αἱ τιμωρίαι, καὶ αἱ τιμαὶ, ὡς ἐνταῦθα. ΘΑΡΣΥΝΕ σαυτὴν, ἤγουν θάῤῥει. θαῤῥῶ ἐγώ· θαρσύνω ἕτερον. ΟΥΧ Ω'ΥΤΟΣ, ἤγουν οὐχ ἡ αὐτὴ τύχη ἀεὶ σύνεστιν.

921. πρὸς βίαν, ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας, ὥσπερ πρὸς λύραν ᾄδειν, ἀντὶ τοῦ μετὰ λύρας. πρὸς ἀργύριον δὲ διαλέγεσθαι, ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ λαβεῖν ἀργύριον. ΟΥ ΠΡΟΣ ΗΔΟΝΗΝ ΛΕΓΩ ΤΑΔΕ, ἀντὶ τοῦ, οὐ λέγω τούτους τοὺς λόγους πρὸς τέρψιν ἀποβλέποντας;

924. ΤΑ'ΚΕΙΝΟΥ ΣΩΤΗΡΙΑ, ἡ ἐκείνου σωτηρία, ἣν ἔμελλε σώσειν ἡμᾶς. ΟΡΑ, ἔλπιζε. ΘΑΥΜΑ ΤΟΙ, ἤγουν θαυμάζω κατ' ἐμαυτήν.

929. κατ' οἶκόν ἐστιν, ἡδὺς, ἤγουν τερπνὸς τῇ μητρὶ, οὐδὲ βαρύς.

931. τὰ πολλὰ πρὸς τὸν τάφον τοῦ πατρὸς ἐντάφια.

944. ΕΙ ΤΙΣ ΩΦΕΛΕΙΑ ἔστι ταῖς παραινέσεσιν, οὐκ ἀποπέμψομαι αὐτὰς δηλονότι. ΕΥΤΥΧΕΙ, ἐπιτετυχημένως γίνεται.

953. εἶχον ἐλπίδας ἀφίξεσθαι αὐτὸν ποτὲ ἀπαιτητὴν τοῦ φόνου τοῦ πατρός. πράκτωρ, ὁ ἀπαιτητὴς, ἀπὸ τοῦ εἰσπράττομαι τὸ ἀπαιτῶ.

957. οὐδὲν γὰρ πρᾶγμα ἐστὶ πρέπον κρύπτειν ἐμὲ σέ. ἤγουν οὐδὲν πρᾶγμα ἐστὶ πρέπον ἵνα κρύψω ἐγὼ σέ. κρύπτω σε τόδε, καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ πρᾶγμα κατ' αἰτιατικήν. ΕΤΙ, παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀκμήν. ΠΟΙ ΓΑΡ. μέχρι τίνος ῥαθυμήσεις; ΚΤΗΣΙΝ ΕΣΤΕΡΗΜΕΝΗι. ἐστέρημαι τοῦδε, καὶ ἐστέρημαι τόδε, ὡς ἐνταῦθα.

962. ΑΛΕΚΤΡΑ ΑΝΥΜΕΝΑΙΑ ΤΕ. ἐπιῤῥήματα. χωρὶς συναφείας ἀνδρὸς, καὶ χωρὶς τῶν ἐπιθαλαμίων ὕμνων. ὑμὴν, τὸ λεπτότατον δέρμα τῆς παρθενίας· ὑμέναιος δὲ, ὁ ἐπιθαλάμιος ὕμνος. ΚΑΙ ΤΩΝΔΕ, τῶν λέκτρων καὶ τῶν ὑμεναίων. ΑΒΟΥΛΟΣ, κακόβουλος, ἀνόητος. ΕΠΙΣΠΗι, ἀκολουθήσῃς. ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ, δόξαν εὐσεβείας ἀποίσῃ ἐν τῷ Αιδῃ ἐκ τοῦ πατρὸς θανόντος.

972. ΦΙΛΕΙ, εἴωθε. ΑΣΤΩΝ, πολιτῶν. ἀστοὶ, οἱ ἀπὸ τῆς αὐτῆς πόλεως· ξένοι, οἱ ἀπὸ ἀλλοτρίου τόπου. ΔΕΞΙΩΣΕΤΑΙ, ἤγουν φιλοφρονήσεται. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰς δεξιὰς ἐμβαλλόντων ἀλλήλοις μετὰ φιλοφρονήσεως.

978. Ω ΤΟΙΣΙΝ. αἳ κατὰ τῶν ἐχθρῶν εὐτυχούντων καὶ ἀσφαλῶς ἱσταμένων, τῆς ζωῆς ἀμελήσασαι, προστάται ἐγένοντο φόνου. ΕΝ ΠΑΝΔΗΜΩι ΠΟΛΕΙ, ἐν ἠθροισμένῳ πλήθει πόλεως.

984. τοιαῦτα πᾶς τις ἐπαινέσεται ἡμᾶς, ὥστε μὴ λιπεῖν ἡμῖν τὸ κλέος καὶ ζώσαις καὶ θανούσαις.

990. ΠΡΟΜΗΘΙΑ, προμήθεια, ἤτοι ἡ πρὸ τοῦ πράγματος σκέψις.

998. ΧΕΡΙ, ἤγουν κατὰ χεῖρα, κατὰ δύναμιν. ΕΥΤΥΧΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ, ἤγουν εὐτυχεῖ, αὔξει, προκόπτει. ΕΛΕΙΝ, ἀνελεῖν, ἤγουν φονεῦσαι. ΑΛΥΠΟΣ ΑΤΗΣ, ἔξω τῆς ἐν βλάβῃ λύπης ἀπαλλαγήσεται.

1009. ΠΑΝΩΛΕΘΡΟΥΣ, παντελεῖ ὀλέθρῳ. ΤΟ ΠΑΝ, ἀντὶ τοῦ παντάπασιν. περισσὸν δέ ἐστιν ἐνταῦθα. ΕΞΕΡΗΜΩΣΑΙ, ἔρημον ποιῆσαι τὴν γενεάν. ΚΑΤΑΣΧΕΣ ΟΡΓΗΝ, χαλιναγώγησον. ΑΡΡΗΤ', ἀνέκφορα. ΑΤΕΛΗ, ἄπρακτα. ΕΙΚΑΘΕΙΝ, ὑποτάσσεσθαι.

1018. Α'ΠΗΓΓΕΛΛΟΜΗΝ, ἤγουν ἐπήγγελλον, ἤτουν. ἐπαγγέλλω, αἰτῶ· ἐπαγγέλλομαι δὲ παθητικῶς, τὸ ὑπίσχνοῦμαι. ΚΕΝΟΝ Γ' ΑΦΗΣΟΜΕΝ. ἄπρακτον καταλείψομεν.

1023. ἀλλ' ἦν τότε κατὰ τὴν φύσιν τοιαύτη, κατὰ δὲ τὴν φρόνησιν ἐλάσσων ἦν.

1024. ἐπιτήδευε τοιαύτη κατὰ τὴν φρόνησιν διὰ βίου μένειν, οἵα ὑπῆρχες τότε.

1029. ΜΗ ΠΑΘΗιΣ ΤΟΔΕ. τὸ ἀκοῦσαι ἃ ἐπαινέσεις.

1035. ΑΛΛ' ΟΥΝ ΕΠΙΣΤΩ. εἰ μὴ ἐχθαίρεις με, ἀλλὰ ἐπίστασο.

1037. ΤΩι ΣΩι ΔΙΚΑΙΩι, τῷ νομιζομένῳ ὑπὸ σοῦ δικαίῳ. ΗΓΗΣΗι ΣΥ ΝΩιΝ, ἡγεμονεύσεις ἡμῖν, ἡμεῖς δὲ δηλονότι ἀκολουθήσομεν. ἡγοῦμαι, τὸ ἡγεμονεύω καὶ ὁδηγῶ, ἔχει τὴν σύνταξιν ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, οἷον ἡγοῦμαί σοι τὴν ὁδόν.

1044. ΕΙ ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΑΥΤ', ἤγουν ἃ βούλει. ΕΠΑΙΝΕΣΕΙΣ ΕΜΕ, ἀπὸ πείρας δηλονότι γνοῦσα τὸ ἀποβησόμενον κακόν.

1047. οὐδαμῶς. οὐδὲν γάρ ἐστι μᾶλλον μεμισημένον βουλῆς κακῆς, ὥστε δηλονότι καλῶς βουλευομένη, οὐ βουλεύσομαι ἑτέραν βουλὴν κακήν. ΦΡΟΝΕΙΝ, στέργειν. φρονῶ, τὸ νοῶ· καὶ φρονῶ τὰ τοῦ δεῖνος, τουτέστι στέργω καὶ ἀποδέχομαι.

1053. ΙΜΕΙΡΟΥΣΑ ΤΥΓΧΑΝΗΙΣ, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῇς. ἱμείρομαι, τὸ ἐπιθυμῶ, καὶ ἱμείρω ποιητικῶς τὸ αὐτό.

1056. ΦΡΟΝΕΙ ΤΟΙΑΥΘ'. φρονῶ, τὸ φρόνησιν ἔχω, ἀμεταβάτως. καὶ φρονῶ τόδε, ἀντὶ τοῦ νοῶ, μεταβατικῶς.

1058. ΤΟΥΣ ΑΝΩΘΕΝ, τοὺς ἄνω, τουτέστι τοὺς ἐν ἀέρι. ΤΡΟΦΑΣ ΚΗΔΟΜΕΝΟΥΣ, φροντίζοντας ἐκείνοις, ΑΦ' ΩΝ αὐτοί τε ΒΛΑΣΤΩΣΙΝ, ἤγουν γεννηθῶσι, ἀφ' ὧν τε ὠφέλειαν εὕρωσι. ΑΠΟΙΝΗΤΟΙ, ἀτιμώρητοι, ἐσόμεθα δηλονότι. Ω ΧΘΟΝΙΑ. ὦ φήμη βροτῶν καταβόησον. ΧΘΟΝΙΑ, ἀντὶ τοῦ καταχθονία. τὸ δὲ καταχθονία αὐτὸ ἐπιῤῥηματικῶς, ἤγουν ἐν τοῖς καταχθονίοις, ὥσπερ, ταχὺς ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ, μετὰ τάχους. ΤΟΙΣ ΕΝΕΡΘ', τοῖς κάτω. τὸ ἔνερθεν, τὸ κάτωθεν δηλοῖ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν εἰς θεν ἐπιῤῥημάτων. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ κάτω λαμβάνεται.

1072. ΕΞΙΣΟΥΤΑΙ, ἤγουν συμβαίνει, συμφωνεῖ, ὁμογνωμονεῖ. ΠΡΟΔΟΤΟΣ, προδεδομένη, καταλελειμμένη. ΣΑΛΕΥΕΙ, κινεῖται. τὸ σαλεύειν κυρίως ἐπὶ νεὼς λέγεται, ὅταν ἐπ' ἀγκύρας κινεῖται καὶ ἀστατεῖ. ΤΟΝ ΑΕΙ χρόνον δηλονότι. ΠΑΝΟΔΥΡΤΟΣ, διὰ παντὸς ὀδυρομένη. ΜΗ ΒΛΕΠΕΙΝ, ἤγουν μὴ ζῆν. ΔΙΔΥΜΑΝ ΕΡΙΝΝΥΝ, ἤγουν δύο ἐπικαταράτους καὶ ἀποτροπαίους ἀνθρώπους, τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν Κλυταιμνήστραν.

1082. οὐδεὶς ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν διὰ τὸ ζῆν δυστυχῶς θέλει ἄτιμον ποιῆσαι τὸ κλέος τῆς εὐγενείας ἀνωνύμως, ἤγουν ἐν ἀφανείᾳ. αἰσχύνω σε, προφέρων σοι τὰ ἐγκλήματα. καὶ αἰσχύνω τινὰ, ὅταν αἰσχρὰ ποιῶ ἐγὼ, ὁ δὲ συμμετέχει τῆς αἰσχύνης αὐτῶν, ὡς πατὴρ καὶ υἱὸς, ἢ συγγενὴς ἁπλῶς, ἢ τοιοῦτό τι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ΕΥΚΛΕΙΑΝ ΑΙΣΧΥΝΑΙ ΘΕΛΕΙ, ἤγουν οὐ θέλει ἀνοίκεια τῆς εὐγενείας ποιεῖν, ὡς ἄτιμον γίνεσθαι τὴν εὐγένειαν αὐτοῦ καὶ ἐλαττοῦσθαι. ΠΑΓΚΛΑΥΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ, διηνεκῆ θρῆνον ἔχουσαν ζωήν. ΔΥΟ ΦΕΡΕΙΝ, ὥστε ἀποφέρεσθαι.

1090. εἴθε ζώης ἐπάνω τῶν ἐχθρῶν κατὰ χεῖρα, ἀντὶ τοῦ ἰσχὺν, καὶ κατὰ πλοῦτον, καθ' ὅσον νῦν ὑπ' ἐξουσίαν ἐκείνων ναίεις. ΦΕΡΟΜΕΝΑΝ ΑΡΙΣΤΑ, τούτων ἀποφερομένην τὸ κράτος, τουτέστι τὸ ἐπὶ τούτοις κράτος.

1104. ΚΟΙΝΟΠΟΥΝ. τὴν ἐπιθυμητὴν παρουσίαν ἡμῶν, τῶν ὁμοῦ ὁδοιπορησάντων.

1105. ΗΔ' ΕΙ ΤΟΝ. αὕτη ἡ Ἠλέκτρα, εἰ τὸν ἀγχιστέα, τὸν συγγενῆ, εἰσαγγέλλειν πρέπον ἐστί.

1110. ΤΗΝ ΣΗΝ ΚΛΗΙΔΟΝ', ἣν ἤκουσας σὺ φήμην.

1113. τὸ ΦΕΡΟΝΤΕΣ ἐνταῦθα τὸ ἁπλῶς βαστάζοντες δηλοῖ· τὸ δὲ κομίζειν, τὸ τὸν ἀπεσταλμένον διασώζειν.

1116. ΠΡΟΧΕΙΡΟΝ, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ χειρῶν

1119. Ω ΞΕΙΝΕ. τὸ ἑξῆς· εἴπερ τόδε τὸ ἀγγεῖον κρύπτει αὐτὸν, δός μοι νῦν, πρὸς θεῶν, ὥστε λαβεῖν εἰς χεῖρας.

1126. ὦ ὑπόλοιπον μνημεῖον τῆς ζωῆς τοῦ Ὀρέστου, τοῦ φιλτάτου ἀνθρώπων παρ' ἐμοὶ, ὥς σε ἐδεξάμην ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, ὧν ἤλπιζον δηλονότι, οὐ τῶν αὐτῶν ἐφ' αἷς σε ἐξέπεμπον. δέχομαι ἁπλῶς, τὸ τὸν ἐρχόμενον εἰς ἐμὲ λαμβάνω· εἰσδέχομαι δὲ, ἐπὶ οἰκίας, ἢ λιμένος, ἢ τοιούτου τινός.

1143. ΤΗΣ ΕΜΗΣ ΠΑΛΑΙ ΤΡΟΦΗΣ. ἕνεκα τῆς τροφῆς, ἧς ἔτρεφον ἐγώ σε πάλαι. ΑΝΩΦΕΛΗΤΟΥ, μὴ ὠφελείας τινὸς ἀπολαυσάσης. ἀνωφέλητος, ὁ μὴ ὠφελημένος· ἀνωφελὴς δὲ, ὁ μὴ ὠφελήσας.

1146. ΦΙΛΟΣ λέγεταί τις τινὸς, ἢ ὅτι φιλεῖ αὐτὸν, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα, ἢ ὅτι φιλεῖται ὑπ' αὐτοῦ. ἀμφότερα γὰρ δηλοῖ ἡ λέξις, ὡς ἐν τούτοις· (Λουκιανοῦ. 38.)

μὴ πταίων, φίλος εἶ θνητοῖς, φίλος εἶ μακάρεσσιν·
ἂν πταίσῃς, οὐδεὶς ἔτι σοι φίλος.

ἤγουν οὐδεὶς ἔτι φιλίως διάκειται πρὸς σέ. ΟΙ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΗΣΑΝ σοι φίλοι μᾶλλον ἢ ἐγώ. ΤΡΟΦΟΣ, ἐπιμελητὴς τῆς ἀνατροφῆς. ΣΟΙ ΠΡΟΣΗΥΔΩΜΗΝ, ὑπὸ σοῦ ὠνομαζόμην.

1151. ΘΥΕΛΛΑ, ἡ κοινῶς ἀνεμοζάλη. ΜΑΙΝΕΤΑΙ ΥΦ' ΗΔΟΝΗΣ, ὑπερβολικὴν ἡδονὴν ἔχει. ΑΜΗΤΩΡ, κακομήτωρ.

1158. ΠΡΟΫΠΕΜΨΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἔπεμψεν. προπέμπω γὰρ, τὸ ἔμπροσθεν πέμπω, ἢ πρότερον, καὶ τὸ ὀψικεύω. ὃς ἔπεμψεν ἐμοὶ σποδὸν καὶ σκιὰν μηδὲν ὠφελοῦσαν ἀντὶ φιλτάτης μορφῆς.

1162. Ω ΔΕΙΝΟΤΑΤΑΣ. ὦ φίλτατε, ὁ πεμφθεὶς χαλεπωτάτας ὁδοὺς, ἀντὶ τοῦ χαλεπωτάτην ὁδόν. ταύτην δὲ λέγει, ἣν ἐπέμφθη νεκρός. ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΝ ΚΑΡΑ, ἀδελφικὸν κάρα, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ ἀδελφέ.

1174. ΛΟΓΩΝ ΑΜΗΧΑΝΩΝ, ἤγουν τῶν ἀμηχανούντων, τῶν ἀπόρων.

1176. ΤΙ Δ' ΕΣΧΕΣ ΑΛΓΟΣ, πρὸς τί ἤλγησας; ἀπὸ κοινοῦ ἡ πρόθεσις.

1177. Η ΣΟΝ. τὸ πᾶν οὕτως· ἆρα σὺ ὑπάρχεις ἡ ἔνδοξος Ἠλέκτρα;

1180. ΤΙ ΔΗ, διὰ τί δή. ΣΤΕΝΕΙΣ ΤΑΔΕ, στενάζεις τούτους τοὺς στεναγμούς. ΑΘΕΩΣ, ἔξω τῶν θείων νόμων.

1182. ΔΥΣΦΗΜΕΙΣ, σχετλιάζεις, ἐλεεινολογῇ, κακολογεῖς. ἤτοι τὰ δύσφημα ταῦτα, ἃ λέγεις, ἐμοὶ καὶ οὐκ ἄλλῳ τινὶ ἁρμόζει.

1183. ΦΕΥ ΤΗΣ ἀγάμου καὶ δυστυχοῦς ἀνατροφῆς, ἣν ἀνετράφης. ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ, ἐμβλέπων, με δηλονότι.

1186. ἐν τίνι τῶν ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένων λόγων διέγνως τοῦτο, ἤγουν ὅτι οὐδὲν ἐγίγνωσκες ἀπὸ τῶν σῶν δυστυχιῶν; ΕΜΠΡΕΠΟΥΣΑΝ, ἐνηρμοσμένην, περιφανῆ οὖσαν ἐν πολλαῖς λύπαις. διαπρέπει, ἀντὶ τοῦ διαλάμπει· ἐμπρέπει δέ τις τινὶ, ἀντὶ τοῦ περιφανής ἐστιν ἐν ἐκείνῳ. ΠΑΥΡΑ, ὀλίγα ἀπὸ τῶν ἐμῶν δυστυχιῶν. ΕΧΘΙΩ, μᾶλλον μεμισημένα.

1190. ΟΘ' ΟΥΝΕΚ'. τοῦτο τὸ ἔχθιον, ὅτι εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος, ἤγουν συνδιαιτωμένη.

1193. ΤΙΣ ΓΑΡ. ὁ ΓΑΡ ἀντὶ τοῦ δέ. τίς δὲ διὰ τῆσδε τῆς ἀνάγκης παρακινεῖ, ἕλκει σε; ΟΥΔΕΝ ΕΞΙΣΟΙ ἑαυτὴν μητρί. κατ' οὐδὲν ἐξισοῦται, ἤγουν ὁμοιοῦται μητρί. ΧΕΡΣΙΝ Η ΛΥΜΗι ΒΙΟΥ. κακώσει χειρῶν, ἤγουν διὰ κακώσεως χειρῶν, ἢ διὰ κακοπαθείας φθειρούσης τὴν ζωήν;

1197. Ο ΕΠΑΡΗΞΩΝ, ἤγουν ὁ ἀρήξων, ὁ βοηθήσων.

1200. ΙΣΘ' ΕΠΟΙΚΤΕΙΡΑΣ, γίγνωσκε ἐλεήσας. ΞΥΓΓΕΝΗΣ ΠΟΘΕΝ, ἀπό τινος μέρους, οὐ τόπου, ἀλλὰ γένους.

1208. ΜΗ 'ΞΕΛΗι, ἤγουν ἀφελῃ, στερήσῃς.

1214. ΑΤΙΜΟΣ, ἤγουν ἀναξία.

1229. ΜΗΧΑΝΑΙΣ ΣΕΣΩΣΜΕΝΟΝ. ἡνωμένον τοῦτο δηλοῦται σαφέστερον. οἷον, διὰ μηχανῆς καὶ ἀποθανεῖν δόξαντα καὶ ζῶντα. διῃρημένον δὲ, τὸ μὲν διὰ μηχανῶν δόξαντα ἀποθανεῖν, τὸ δοκεῖν ἔχει, οὐ μὴν καὶ τὸ διὰ μηχανῶν σεσωσμένον. σώζω τινὰ, ἀντὶ τοῦ σωτὴρ αὐτοῦ γίνομαι, καὶ ῥύομαι αὐτὸν, ὅτε καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν, ὡς τὸ ῥύομαι. οἷον, σώζω σε φόνου, ἀντὶ τοῦ ῥύομαί σε ἀπὸ φόνου. σώζω, καὶ τὸ φυλάσσω· καὶ σώζεταί τις ὑπό τινος σώζοντος αὐτόν· καὶ σώζεται, ἀντὶ τοῦ φυλάσσεται· καὶ ἔτι σώζεται, ἀντὶ τοῦ ζῇ, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα.

1230. ΚΑΪΠΙ ΣΥΜΦΟΡΑΙΣΙ, ἤγουν ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι. ΓΕΓΗΘΟΣ ΕΡΠΕΙ ΔΑΚΡΥΟΝ, χαρᾶς δάκρυον χεῖται.

1232. ΙΩ ΓΟΝΑΙ. ὦ γονὴ σώματος φιλτάτου παρ' ἐμοί. περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ γέννημα φιλτάτου παρ' ἐμοὶ, ἤγουν Ἀγαμέμνονος.

1239. ΤΑΝ ΑΕΙ ΑΔΜΗΤΑΝ, τὴν ἀεὶ ἄφθορον, ἤγουν παρθένον. ΑΞΙΩΣΩ ΤΡΕΣΑΙ, ἄξιον νομίσω φοβηθῆναι.

1246. ΑΝΕΦΕΛΟΝ, φανερὸν, ἀνακεκαλυμμένον. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ μὴ ὑπὸ νεφελῶν κεκαλυμμένου ἀέρος. ΕΠΕΒΑΛΕΣ, ἀνέμνησας. ἐπιβάλλω, τὸ ἐπιτυγχάνω· ἐνταῦθα δὲ ἐπέβαλες, ἀντὶ τοῦ εἰς γνῶσιν ἤγαγες, τουτέστιν ἀνέμνησας. ΚΑΤΑΛΥΣΙΜΟΝ, ἀφανισθῆναι δυνάμενον. ΛΗΣΟΜΕΝΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἐπιλησθησόμενον, τουτέστιν ἐπιλησθῆναι δυνάμενον.

1255. ΤΑΔΕ ΔΙΚΑΙΑ, τούσδε τοὺς δικαίους λόγους. τὸ πᾶν οὕτως· ὁ παρὼν χρόνος πᾶς ἁρμόζοι ἂν ἐμοὶ ἐννέπειν τούσδε τοὺς δικαίους λόγους.

1257. ΣΩΖΟΥ ΤΟΔΕ, ἤγουν σῶζε, φύλασσε. τουτέστι διατήρει σαυτῇ τὴν ἐλευθερίαν.

1265. ΥΠΕΡΤΕΡΑΝ, ὑψηλοτέραν, ἀμείνω χάριν, ἀπὸ κοινοῦ, τῆς πρώην χάριτος, ἤγουν τῆς ἐπιδημίας σου. ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ, εὐτυχές. ΕΙΡΓΑΘΕΙΝ, εἴργειν, κωλύειν.

1282. ΑΥΔΑΝ, ἀντὶ τοῦ ἀγγελίαν. τὴν περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ὀρέστου λέγει. ΕΣΧΟΝ ΟΡΓΑΝ ΑΝΑΥΔΟΝ, τουτέστιν ἄφωνος ἐγενόμην. ΟΥΔΕ ΣΥΝ ΒΟΑι, καὶ κωφὴ ἐγενόμην, ὡς μηδὲ βοῶντος τινὸς ἀκούειν. ΠΡΟΣΟΨΙΝ, ὄψιν, ἐμφάνειαν, ἧς οὐδ' ἂν ἐν κινδύνοις ἐπιλαθοίμην.

1291. ΑΝΤΛΕΙ, κενοῖ. ΕΚΧΕΙ, ἔνθα οὐ δεῖ ἀναλίσκει. ΔΙΑΣΠΕΙΡΕΙ ΜΑΤΗΝ σκορπίζει ἀκαίρως. ἐπὶ ὕδατος λέγεται τὸ ἀντλεῖν καὶ ἐκχεῖν, οἷον, ἀντλεῖ τις ἀπὸ τοῦ φρέατος ὕδωρ καὶ ἀρύεται καὶ ἀνελκεῖ· ἐκχεῖ δὲ τὸ ἀντλούμενον. ὥστε καὶ αὐτὸ συνάγεται, ὥσπερ λῆμμα καὶ δῶρον.

1292. ΧΡΟΝΟΥ. ὁ λόγος γάρ σου κωλύει τὸ ἔγκαιρον τοῦ χρόνου.

1293. ΤΩι ΠΑΡΟΝΤΙ ΝΥΝ. περισσὸν ἢ τὸ ΝΥΝ ἢ τὸ ΠΑΡΟΝΤΙ. ὁ παρὼν γὰρ χρόνος λέγεται καὶ ὁ νῦν χρόνος· ὁμοῦ δὲ ὁ παρὼν νῦν χρόνος οὐ λέγεται. ἀρκεῖ γὰρ τὸ ἕτερον αὐτῶν, ἢ τὸ παρὼν, ἢ τὸ νῦν, δηλῶσαι τὸ ἐνεστῶτα εἶναι τὸν χρόνον, ὃ βούλεται δηλοῦν ὁ λόγος· ὥστε καὶ, ἀμφοτέρων λεγομένων, ἀδολεσχίαν ὁ λόγος ἔχει.

1294. ΣΗΜΑΙΝ', δήλου. σημαίνω σοι τόδε, ἀντὶ τοῦ δηλῶ· καὶ σημαίνω, τὸ ἄρχω παρ' Ὁμήρῳ. ΓΕΛΩΝΤΑΣ ΠΑΥΣΟΜΕΝ, τὸ γελᾷν παύσομεν τοὺς ἐχθρούς. ΜΗ 'ΠΙΓΝΩΣΕΤΑΙ, ὄψεται. περισσὴ ἡ ἐπί. ΦΑΙΔΡΩι ΠΡΟΣΩΠΩι. οἱ χαρὰν ἔχοντες λέγονται φαιδροὶ, ἐπεὶ τῶν χαιρόντων αἱ ὄψεις φαιδραὶ γίνονται· καὶ ἀντιστρόφως τὰ λαμπρὰ γελᾷν λέγεται, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· (Ιλ. τ'. 362.)

γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν
χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς.

καὶ γεγανωμένον, ἀπὸ τοῦ γάνος ἡ χαρὰ, τὸ λαμπρὸν καὶ φαιδρόν.

1306. ΥΠΗΡΕΤΟΙΜΗΝ, ὑπουργοίην. ὑπηρετῶ καὶ ὑπηρετοῦμαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· ὧν τὸ μὲν λέγεται κοινῶς· τὸ δὲ ὑπηρετοῦμαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. ΤΑ'ΝΘΕΝΔΕ, τὰ ἐνταῦθα. ΓΕΛΩΤΙ ΦΑΙΔΡΟΝ, ὑπὸ γέλωτος διακεχυμένον, χαροπόν. ΜΙΣΟΣ ΤΕ ΓΑΡ. καὶ γὰρ μῖσος πολυχρόνιον ἐμπέφυκέ μοι, ἄλλως τε καὶ ἐπεί σε εἶδον, οὐ παύσομαι ἐξ αἰτίας τῆς χαρᾶς δακρυῤῥοοῦσα. ΑΣΚΟΠΑ, ἀπροσδόκητα. ΤΕΡΑΣ ΝΟΜΙΖΕΙΝ ΑΥΤΟ. εἰ πατὴρ ἀφίκοιτό μοι ζῶν, οὐκ ἔτ' ἂν παρὰ φύσιν πρᾶγμα νομίζειν τὴν ἄφιξιν.

1323. ΧΩΡΟΥΝΤΟΣ, τινὸς δηλονότι ἀπὸ τῶν ἔνδον ἐρχομένου.

1324. ΟΙ' ΑΝ, τοιαῦτα, οἷα ἄν.

1326. ΦΡΕΝΩΝ ΤΗΤΩΜΕΝΟΙ, φρονήσεως ἐστερημένοι. ΠΑΡ' ΟΥΔΕΝ, οὐδαμῶς. ΕΓΓΕΝΗΣ, ἔμφυτος, γνήσιος. ΟΤ' ΟΥ ΠΑΡ' ΑΥΤΟΙΣ, ὅτε οὐ πλησίον αὐτῶν, ἀλλ' ἐντὸς αὐτῶν τῶν κινδύνων τῶν μεγίστων ὄντες.

1331. ΑΛΛ' ΕΙ ΣΤΑΘΜΟΙΣΙ. ἀλλ' εἰ μὴ ἐκ μακροῦ ἐφύλασσον ἐγὼ ἐν ταῖς παραστάσιν. σταθμὰ, ἐπὶ ζυγοῦ. σταθμοὶ, καὶ οἱ οἶκοι ἔνθα ἑστήκασιν οἱ ἵπποι ἢ οἱ βόες, οἱ κοινῶς σταῦλοι, οἳ καὶ οὐδετέρως λέγονται τὰ σταθμά. σταθμοὶ, καὶ αἱ παραστάδες.

1344. ΤΕΛΟΥΜΕΝΩΝ. πέρας εἰληφότων τῶν κατ' αὐτοὺς πραγμάτων, εἴποιμ' ἂν ὅπως ἔχουσι, εἴτε χαίρουσιν, εἴτε λυποῦνται· καθὰ δὲ νῦν διάκειται, τὰ ἐκείνων πάντα καλῶς ἔχει, καὶ τὰ μὴ καλῶς. ἤγουν καὶ ἃ σκευωροῦνται κατ' αὐτῶν, ἔτι καλως ἔχει αὐτοῖς, μήπω πέρας εἰληφότα.

1352. ΠΡΟΣΕΥΡΟΝ, ἤγουν εὗρον. ΜΗ Μ' ΕΛΕΓΧΕ, μὴ ἀνάκρινε διὰ πλειόνων λόγων.

1354. ΦΩΣ, ἐμὸν δηλονότι.

1359. ΟΥΔ' ΕΦΑΙΝΕΣ, οὐδ' ἐδείκνυς, σαυτὸν δηλονότι.

1362. ἐπὶ τοῦ ΗΧΘΗΡΑ ΚΑΙΦΙΛΗΣΑ λέγεται τὸ ΜΑΛΙΣΤΑ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. ἤγουν μάλιστα ἀνθρώπων ἐμίσησά σε, καὶ μάλιστα ἀνθρώπων ἐφίλησά σε ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

1365. ΚΥΚΛΟΥΣΙ, κατὰ κύκλον στρέφονται. ΗΜΕΡΑΙ Τ' ΙΣΑΙ, καὶ ἰσάριθμοι ἡμέραι. ΕΙ Δ' ΕΦΕΞΕΤΟΝ, ἤγουν εἰ κωλυθήσεσθε νῦν. ΣΟΦΩΤΕΡΟΙΣ, φρονιμωτέροις ΜΑΧΟΥΜΕΝΟΙ, μέλλοντες μαχήσεσθαι.

1374. ΠΑΤΡΩιΑ. προσκύσαντας τὰ ἀγάλματα τῶν πατρῴων θεῶν.

1378. ΛΙΠΑΡΕΙ ΧΕΡΙ, ἤγουν ἐπιμόνῳ δόσει χειρῶν, τουτέστι δι' ἐπιμόνου δόσεως. ΠΡΟΥΣΤΗΝ, παρεκάλεσα. ΕΞ ΟΙΩΝ ΕΧΩ, προσφέρουσα δηλονότι.

1387. ΜΕΤΑΔΡΟΜΟΙ, τιμωροὶ, ἀπὸ τοῦ μετέρχομαι τὸ κολάζω. ΩΣΤ' ΟΥ ΜΑΚΡΑΝ. ὥστε οὐκ ἔτι ἐπὶ πολὺ ἀναμένει προσδοκώμενον τὸ ὄνειρον τῶν ἐμῶν φρενῶν, τουτέστιν ἡ φαντασία ἣν ἐφαντάζοντο αἱ ἐμαὶ φρένες. ΑΙΩΡΟΥΜΕΝΟΝ, προσδοκώμενον. ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ. παραγίνεται γὰρ βοηθὸς τῶν νεκρῶν δολίᾳ πορείᾳ, λέγει δὲ τὸν Ορέστην, εἴσω τοῦ οἴκου, εἰς τὰς ἐξ ἀρχῆς πλουσίας καθέδρας τοῦ πατρὸς, αὐτοῦ δηλονότι, κρατῶν ταῖς χερσὶν αἷμα νεακόνητον, ἀντὶ τοῦ, ξίφος εἰς ἔκχυσιν αἵματος ἡτοιμασμένον, ἤγουν νεωστὶ ἠκονημένον. ΕΡΜΗΣ ΣΦ' ΕΠΑΓΕΙ. ὁ Ερμῆς ἐπάγει αὐτὸν, δηλονότι τὸν Ορέστην, πρὸς αὐτὸ τὸ τέλος.

1400. ΠΩΣ ΔΗ; ἔχει τὸ πρᾶγμα δηλονότι. ΤΑΦΟΝ, ἐπιτάφιον θυσίαν. ΚΟΣΜΕΙ, εὐτρεπίζει.

1408. ΩΣΤΕ ΦΡΙΞΑΙ, ὥστε ἐκ τοῦ φόβου ὀρθίας γενέσθαι τὰς τρίχας μου.

1416. ΕΙ ΓΑΡ ΑΙΓΙΣΘΩι Θ' ΟΜΟΥ γένοιτο ταῦτα δηλονότι. ἐν χρείᾳ ἐστὶ τὸ ΕΙ ἀντὶ τοῦ εἴθε, καὶ ἐν πεζῷ λόγῳ.

1417. ΤΕΛΟΥΣΙΝ, τελοῦνται αἱ κατάραι τῶν πεφονευμένων δηλονότι. ζῶσιν οἱ ὑποκάτω τῆς γῆς κείμενοι.

1423. ΣΤΑΖΕΙ ΘΥΗΛΗΣ ΑΡΕΟΣ, θυσίας φόνου, ἀντὶ τοῦ αἵματος, ὃ ὁ φόνος εἰργάσατο. ἀμηχανοῦσα ὑπὸ τῆς χαρᾶς τοῦτο λέγει, εἶτα ἐπιστρεφομένη πρὸς τὸν Ορέστην λέγει ΟΡΕΣΤΑ ΠΩΣ ΚΥΡΕΙ; πρὸς ὃ ἀπαντᾷ ὁ Ορέστης, ΤἈΝ ΔΟΜΟΙΣΙ ΜΕΝ, καὶ τὰ ἑξῆς.

1427. ΜΗΤΡΩιΟΝ ΩΣ ΣΕ ΛΗΜ' ΑΤΙΜΑΣΕΙ. τὸ φρόνημα τὸ μητρῷον. περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἡ μήτηρ ἀτιμάσει σε ποτέ.

1429. ΕΚ ΠΡΟΔΗΛΟΥ, ἐκ τοῦ φανεροῦ.

1431. ΕΦ' ΗΜΙΝ, πλησίον ἡμῶν. ΕΚ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ἐκ τῶν προθύρων τῆς πόλεως. προάστεια, τὰ πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ ἄστεος, ἃ καὶ προπύλαια λέγονται.

1433. ΒΑΤΕ ΚΑΤ' ΑΝΤΙΘΥΡΩΝ, πορεύθητε κατὰ τῶν ὄπισθεν τῆς θύρας μερῶν. ἀντίθυρα, τὰ ὄπισθεν τῆς θύρας, ὥσπερ ἀντικνήμια, τὰ ὄπισθεν τῶν κνημῶν.

1435. ΤΕΛΟΥΜΕΝ Ηι ΝΟΕΙΣ, ἤγουν χωροῦμεν κατ' ἀντιθύρων.

1437. ΠΑΥΡΑ, ὀλίγα. ΩΣ ΗΠΙΩΣ, λίαν πρᾴως. συμφέροι ἂν λέγειν πρὸς τόνδε τὸν ἄνδρα ὀλίγα διὰ τοῦ ὠτὸς λίαν πρᾴως, ἵνα ὁρμήσῃ πρὸς τὸν λάθρα ηὐτρεπισμένον ἀγῶνα τῆς τιμωρίας.

1442. Τίς ἀφ' ὑμῶν οἶδεν, ποῦ ποτ' εἰσὶν οἱ Φακεῖς ξένοι, οὕς φασιν ἀγγεῖλαι ἡμῖν τὸν Ορέστην ἀποθανόντα ἐν θραύσει ἁρμάτων ἱππικῶν; ΚΡΙΝΩ, ἀνακρίνω, ἐρωτῶ. ΣΟΙ ΜΕΛΕΙΝ ΟΙΜΑΙ. καθὰ ὑπολαμβάνω σοι μάλιστα διὰ φροντίδος εἶναι εἰδέναι περὶ αὐτῶν.

1449. ΤΗΣ ΦΙΛΤΑΤΗΣ, τῆς γνησιωτάτης. ΚΑΤΗΝΥΣΑΝ, κατηνέχθησαν, κατῆραν. ἤνυσα τὴν ὁδὸν ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἐπλήρωσα. κατήνυσα δὲ εἰς λιμένα ἢ εἰς καταγώγιον, ὅμοιον τῷ κατάγομαι καὶ καταίρω.

1453. ΟΥΚ. ΑΛΛΑ. οὐ μόνον ἤγγειλαν, ἀλλὰ καὶ ἐπέδειξαν. ΟΥ ΛΟΓΩι ΜΟΝΟΝ, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ δηλονότι.

1456. Η ΠΟΛΛΑ. ὄντως πολλὰ εἶπας, ὥστε χαίρειν ἐμέ.

1460. ΕΙ ΤΙΣ ΑΥΤΩΝ. εἴ τις ἀπ' αὐτῶν, ἤγουν τῶν Μυκηναίων καὶ τῶν Αργείων, ἐπ' ἐλπίσι ματαίαις τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς, τουτέστιν ἃς εἶχεν εἰς τόνδε τὸν ἄνδρα, πρότερον ἐξήρετο, ἤτοι ἐμεγαλαύχει, νῦν ὁρῶν νεκρὸν, αὐτὸν δηλονότι, δέχηται τὰ ἐμὰ στόμια, ἤγουν τὰ ἐμὰ χαλινὰ, μηδὲ βιαίως καὶ μετὰ ἀνάγκης φύσῃ φρένας, τουτέστι σωφρονήσῃ, ἐμοῦ τυχὼν κολαστοῦ. ΦΥΣΗι, γεννήσῃ.

1464. ΤἈΠ' ΕΜΟΥ, τὰ ἀπὸ τῆς ἐμῆς γνώμης. ΝΟΥΝ ΕΣΧΟΝ, γνῶσιν ἐκτησάμην. ΣΥΜΦΕΡΕΙΝ, συμφέρεσθαι.

1470. ΒΑΣΤΑΖ', αἶρε τὸ κάλυμμα. ΠΡΟΣΗΓΟΡΕΙΝ ΦΙΛΩΣ, προσαγορεύειν. γράφεται καὶ ΦΙΛΟΣ, ἤγουν φίλε. ΑΛΛ' ΕΥ ΠΑΡΑΙΝΕΙΣ, καὶ μὴν εὖ συμβουλεύεις.

1473. εἴ που κατ' οἶκον ἡ Κλυταιμνήστρα ἐστὶ, κάλει μοι αὐτὴν δηλονότι.

1477. ΟΥ ΓΑΡ ΑΙΣΘΑΝΗι. οὐ γὰρ γινώσκεις ὅτι πάλαι, ἤγουν ἐκ μακροῦ, ζῶν ἀνταυδᾷς, τουτέστι διαλέγῃ, ἴσα τοῖς θανοῦσιν, ἤγουν ὡς τεθνηκὼς, οὐδὲν διαφέρων τοῦ τεθνηκότος.

1485. Τί γὰρ κέρδος ἀποφέροιτο ἀπὸ τοῦ χρόνου, ἤγουν ἀπὸ τῆς παρατάσεως τοῦ χρόνου, ὁ μέλλων θνήσκειν ἀπὸ τῶν βροτῶν τῶν συμμεμιγμένων κακοῖς, τουτέστι τῶν δυστυχούντων.

1489. ΑΠΟΠΤΟΝ ΗΜΩΝ, ἀπὸ τῆς ὄψεως ἡμῶν.

1494. ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ, ἕτοιμος. ΧΩΡΕΙ Δ᾽ ΕΝΘΑΠΕΡ. πορεύου ἐκεῖσε δηλονότι ἔνθα ἔκτανες ἐμὸν πατέρα, ἵνα ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ θάνῃς. ΑΚΡΟΣ, ἄριστος, ἔξοχος.

1501. βραδύνω ἀμεταβάτως, τὸ βραδὺς γίνομαι· ἐνταῦθα δὲ ΒΡΑΔΥΝΕΤΑΙ ἀντὶ τοῦ βραδύτητα λαμβάνει ἀφ᾽ ἡμῶν, ὡς ἀπὸ μεταβατικοῦ τοῦ βραδύνω.

1502. ΥΦΗΓΟΥ, προηγοῦ. τὸ ὑφηγεῖσθαι ἐπὶ παραινέσεως λέγεται, ἐφ᾽ οὗ καὶ τὸ ὑποτίθεσθαι. τὸ δὲ προηγεῖσθαι, ἐπὶ ὁδοῦ, ὃ βούλεται δηλοῦν ἐνταῦθα ὁ λόγος.

1507. ΤΟ ΓΑΡ ΠΑΝΟΥΡΓΟΝ, ἤγουν ἡ πανουργία. πολλάκις τοῦτο γίνεται, τὸ ἀντὶ προσηγορικοῦ ὀνόματος θηλυκοῦ μονογενοῦς τίθεσθαι οὐδέτερον, οἷον τὸ αὐτεξούσιον ἀντὶ τοῦ ἡ αὐτεξουσιότης, καὶ τὸ σοφὸν ἀντὶ τοῦ ἡ σοφία.

1509. ΔΙ᾽ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΜΟΛΙΣ ΕΞΗΛΘΕΣ, μόλις ἠλευθερώθης. ΤΗι ΝΥΝ ΟΡΜΗι, ἤγουν κατὰ τὴν νῦν ἐπιχείρησιν. ΤΕΛΕΩΘΕΝ, ἀντὶ τοῦ διατέλους, ἐπιῤῥηματικῶς. τὸ πᾶν οὕτως· ὦ σπέρμ᾽ Ατρέως πλεῖστα παθὸν, μόλις διατέλους ἠλευθερώθης κατὰ τὴν νῦν ἐπιχείρησιν.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΠΑΡΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΤΟΥ ΤΡΙΚΛΙΝΙΟΥ

ΣΧΟΛΙΑ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΤΟΥ ΤΡΙΚΛΙΝΙΟΥ

ΣΧΟΛΙΑ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

3. ΕΞΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ. ὅτι οὐ μόνον ἐστεφανωμένοι ἦσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν χερσὶν ἔφερον, δῆλόν ἐστι καὶ ἐξ ὧν ἔμπροσθεν λέγει, (143.) τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς ἐστεφανωμένους πρὸς ἱκετείαν χωρεῖν, ἵν' αἰδέσιμοι δοκοῖεν τοῖς οὓς ἱκέτευον.

11. ΔΕΙΣΑΝΤΕΣ, φοβηθέντες τι, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς βοήθειαν ἐκκαλούμενοί με, Η ΣΤΕΞΑΝΤΕΣ καὶ παθόντες καὶ ὑπομείναντές τι κακὸν, καὶ διὰ τοῦτο ζητοῦντες ἐκδίκησιν παρ' ἐμοῦ.

12. ΠΡΟΣΑΡΚΕΙΝ. τὸ ΠΡΟΣ πρὸς τὸ ΠΑΝ ἔχει τὴν δύναμιν.

15. ΗΛΙΚΟΙ, ὁποῖοι τήν τε ἡλικίαν, καὶ τῷ ἐκ τοῦ λοιμοῦ πάθει προσκαθήμεθα τοῖς ἐπὶ τῶν βασιλείων βωμοῖς. ἢ τὸ ΒΩΜΟΙΣΙ ΤΟΙΣ ΣΟΙΣ ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ πρὸς σὲ ἱκετείᾳ. εἴρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς ναοῖς βωμῶν, εἰς οὓς, ὅτε συμφορὰ καταλάβοι, προσεδρεύοντες ἄνθρωποι θυσίαις τὸ θεῖον ἐξιλεοῦνται.

18. ἀπατώμενοί τινες ἐκ τοῦ ΕΓΩ ΜΕΝ ΖΗΝΟΣ, φασὶ τὸ ΟΙ ΔΕ Τ' ΗΙΘΕΩΝ ἀντὶ τοῦ, οὗτοι τῶν Διοσκούρων ἱερεῖς. τὸ δὲ οὐ τοιοῦτον. ἀλλ' εἰπὼν ἄνω τὸ ΗΛΙΚΟΙ ΠΡΟΣΗΜΕΘΑ, καὶ διελὼν τοῦτο εἰς τὸ ΟΙ ΜΕΝ ΟΥΠΩ ΠΤΕΣΘΑΙ ΣΘΕΝΟΝΤΕΣ καὶ εἰς τὸ ΟΙ ΔΕ ΣΥΝ ΓΗΡΑι ΒΑΡΕΙΣ ΙΕΡΕΙΣ, ἑρμηνεύει πάλιν αὐτὰ, τὸ μὲν ΟΙ ΔΕ ΣΥΝ ΓΗΡΑι ΒΑΡΕΙΣ ΙΕΡΕΙΣ ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ μὲν ὑπάρχων γέρων ἱερεὺς τοῦ Διὸς, τὸ δὲ ΟΙ ΜΕΝ ΟΥΠΩ ΠΤΕΣΘΑΙ ΣΘΕΝΟΝΤΕΣ ἀντὶ τοῦ, οἱ δὲ τῶν ἠϊθέων καὶ τῶν νέων ὄντες, ἀντὶ τοῦ νέοι λεκτοὶ καὶ ἔκκριτοι. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ τῶν τῆς πόλεως ἐκκρίτων νήπιοι παῖδες ἦσαν μετὰ μόνου τοῦ ἱερέως. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἄνω λέγει τὸ ΟΙ ΜΕΝ ΟΥΠΩ ΠΤΕΣΘΑΙ ΣΘΕΝΟΝΤΕΣ, καὶ ἐν ἀρχῇ τὸ ΝΕΑ ΤΡΟΦΗ. διὰ τοῦτο δὲ τούτους ἔλαβε, διὰ τὸ εἰσακουσθῆναι αὐτὸν ὑπὸ Οἰδίποδος, ἐλεήσαντος τὸ τῆς ἡλικίας αὐτῶν ἄωρον, καὶ τὴν εὐγένειαν αἰδεσθέντος.

21. εὕρηται καὶ ΜΑΝΤΕΙΑΣ καὶ ΜΑΝΤΕΙΑ, καὶ τοῦτο πάλιν τὸ ΜΑΝΤΕΙΑ διπλοῦν. εἴτε γὰρ περισπάσεις τὸ τει, αἰτιατικὴ πληθυντικῶν ἐστι τὰ μαντεῖα· εἴτε ὀξύνεῖς, δοτική ἐστι τῇ μαντείᾳ. εἰ μὲν οὖν ΜΑΝΤΕΙΑΣ γράψεις, οὕτως ἐρεῖς· καὶ ἐν σποδῷ Ἰσμήνου μαντείας, τουτέστιν, οἱ μὲν Ἀθηνᾶς ἐν τοῖς ναοῖς κάθηνται, οἱ δὲ θυσίαν ἐν τῷ Ἰσμηνῷ ποιοῦσι, μαθεῖν ἐκ τῆς ἀνάψεως τοῦ πυρὸς τὸ μέλλον βουλόμενοι. εἰ δὲ ΜΑΝΤΕΙΑι, οὕτως· ἐπὶ σποδῷ μαντείᾳ καὶ μαντικῇ. τὸ δ' ἕτερον ΜΑΝΤΕΙΑ, οὕτως· ἐν σποδῷ τοῦ Ἰσμηνοῦ ἐπὶ μαντεῖα καὶ μαντεύματα. ὅπως δ' ἐποίουν τὴν μαντείαν διὰ πυρὸς, ἐν Αἰσχύλῳ ἐῤῥέθη εἰς τοὺς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

24. ΦΟΙΝΙΟΥ ΣΑΛΟΥ, ἤτοι τοῦ θανάτου παρεκτικοῦ λοιμοῦ. ἔστι δὲ τὸ ΒΥΘΩΝ καὶ τὸ ΦΟΙΝΙΟΥ ΣΑΛΟΥ ὥσπερ ταυτὸ, οὕτως· καὶ οὐχ οἷα τέ ἐστιν ἀνακουφίσαι καὶ ἄνω τῶν βυθῶν ἐνέγκαι τὸ κάρα τοῦ φονίου, λέγω σάλου, τουτέστιν, οὐ δύναται τῶν κατασχόντων αὐτὴν ἀπαλλαγῆναι κακῶν. εἴρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν ὕδασι κινδυνευόντων. γίνωσκε δ' ὅτι ἐν ταῖς Θήβαις τότε καὶ πεῖνα καὶ λοιμικὴ νόσος ἦν, ἃς καὶ οὗτος προϊὼν

δείξει, πρῶτον μὲν τῆς γῆς πρὸς τὰ φυτὰ δυστυχίαν διεξιὼν, δι᾽ ἧς τὰ θρέμματα ἐφθείρετο. ἔπειτα δὲ αἱ τὴν λοιμικὴν νόσον προσθείς.

35. ἡ σύνταξις. ὃς ΜΟΛΩΝ καὶ ἐλθὼν ἐκ Κορίνθου ΕΞΕΛΥΣΑΣ καὶ ἠλευθέρωσας τὸ ἄστυ τῶν Καδμείων τῆς σκληρᾶς ἀοιδοῦ. δέον δὲ εἰ[illegible] τοῦ δασμοῦ καὶ τοῦ φόρου, ὃν ἑκάστοτ᾽ αὐτῇ παρείχομεν διὰ τὴν τῶν αἰνιγμάτων ἄγνοιαν, ὁ δὲ πρὸς τὸ ΟΝ ἐποίησε ΔΑΣΜΟΝ.

44. ὅτι καὶ ΤΟΙΣ ΕΜΠΕΙΡΟΙΣ ΤΩΝ ΒΟΥΛΕΥΜΑΤΩΝ, ἤγουν τοῖς ἄριστα βουλευομένοις, ΟΡΩ καὶ βλέπω οὐ μόνον τὰ καλὰ καὶ τὴν [illegible] τούτων ζήτησιν, ἀλλὰ καὶ ΜΑΛΙΣΤΑ ΤΑΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ ΖΩΣΑΣ, τουτέστιν, ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις πᾶσιν, ὥσπερ νεκρὰ ἐστι τὰ συμβάντα καλὰ ἢ κακὰ, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι καταλαμβάνειν αὐτὰ, καὶ ὅθεν ἐπῆλθε φράζειν· τοῖς δὲ καλῶς βουλευομένοις, καὶ τὰ καλὰ ζῶσιν, ἤγουν ἄριστα καταλαμβάνεται δι᾽ ἣν αἰτίαν συνέβη· καὶ μάλιστα αἱ ἐπερχόμεναι δυστυχίαι τῷ κόσμῳ. οὗτοι γὰρ δύνανται καὶ ὅθεν ἐπῆλθον ἐξηγεῖσθαι, καὶ μηχανήν τινα φράζειν δι᾽ ἧς τάχιστα παύσονται.

46. τοῦτο, βουλόμενος παρακινῆσαι αὐτὸν εἰς τὴν αὐτῶν βοήθειαν, λέγει· αἰδέσθητι καὶ βοήθησον ἡμῖν, ἐπεὶ σὲ σωτῆρα ἀνακαλεῖται ἡ πόλις, τῆς πρότερον ἐπιθέσεως τῆς Σφιγγὸς ἐλευθερωθεῖσα· ὥστε μηδαμῶς ἔχωμεν μνημονεύειν τῆς σῆς ἀρχῆς, πρότερον μὲν κειμένους ἀνορθωσάσης ἡμᾶς, ὕστερον δὲ, ἤτοι νῦν, ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ καταλιπούσης ἡμᾶς πεσεῖν. ἀλλ᾽ ἀνόρθωσον τὴν πόλιν ἐν ἀσφαλείᾳ, ἤγουν ποίησον ἀσφαλῶς στῆναι, καὶ μὴ ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ πεσεῖν καὶ κινδυνεῦσαι.

52. ἐξ ὧν τὰ Σφιγγὸς εὗρες αἰνίγματα, ἃ μηδεὶς ἀνθρώπων, ὡς κατὰ ῥοῦν ἔτι χωρήσομεν ἐποίησας ἡμῖν εὔδηλον. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΟΡΝΙΘΙ ΑΙΣΙΩι.

67. ΠΟΛΛΑΣ ΟΔΟΥΣ, ἤγουν πολλὰς φροντίδας πλανηθέντα, ζητοῦσα τὸ τοῦ κακοῦ αἴτιον. ἰστέον δὲ; ὅτι οὐ μόνον θηλυκῶς ἡ πλάνη, ἀλλὰ καὶ ὁ πλάνος· ὥσπερ καὶ εὐθύνη καὶ εὔθυνος, ὡς ἔχει καὶ τὸ τοῦ Ισοκράτους· Τοὺς φυγαδικοὺς πλάνους.

70. ἀποροῦσί τινες, πῶς ὁ Κρέων τῇ μὲν ἀληθείᾳ θεῖος ὢν Οἰδίποδος, τῷ δὲ φαινομένῳ γυναικάδελφος, γαμβρὸς νῦν παρὰ τούτου καλεῖται. καὶ φαμὲν, ὅτι ἀντὶ τοῦ συγγενὴς ἐνταῦθα τὸ γαμβρὸς κεῖται, ἐπειδὴ κηδεστὴς οὐ μόνον ὁ πενθερὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ γαμβρὸς καὶ ὁ γυναικάδελφος εὕρηται.

73. ΧΡΟΝΩι, τῷ ὁρισθέντι παρ᾽ ἐμοῦ αὐτῷ εἰς ἀπάντησιν ἐκεῖσέ τε, καὶ πάλιν ἐκεῖθεν δεῦρο.

74. τοῦτο λέγει, ὅτι εἰκὸς ἦν καὶ μετὰ τὸν τεταγμένον χρόνον αὐτῷ παρ᾽ ἐμοῦ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἀργῆσαι. νῦν δὲ ΠΕΡΑ ΤΟΥ ΕΙΚΟΤΟΣ βραδύνει.

78. ΑΛΛ᾽ ΕΙΣ ΚΑΛΟΝ. καὶ μὴν καλῶς κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον ἐμνήσθης καὶ ἀνεζήτησας αὐτὸν, καὶ οὗτοι μηνύουσί μοι.

80. ΕΝ ΤΥΧΗι ΓΕ ΤΩι. τοῦθ᾽ ὅμοιον τῷ παρ᾽ Αἰσχύλῳ· (Επτ. ἐπ. Θηβ. 474.)

πέμποιμ᾽ ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ.

δέον γὰρ εἰπεῖν ἐν τύχῃ τῃ καὶ τινὶ, πρὸς ἀρσενικὸν Αττικῶς ἔτρεψεν, ὥσπερ ἐστὶ καὶ (Αἰ. 290.) οὔτε του κλύων σάλπιγγος, ἀλλά. ὡς ἔφαμεν εἰς τὸ αὐτό.

83. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΠΑΓΚΑΡΠΟΥ ΔΑΦΝΗΣ ἔξωθεν τὸ ἀπό· ἀλλὰ πρὸς τὸ ΠΟΛΥΣΤΕΦΗΣ ἐστὶν ἡ γενική.

89. τὸ ΘΡΑΣΥΣ εἶπε διὰ τὸ ΕΣΘΛΗΝ καὶ τὸ ΠΑΝΤ᾽ ΑΝ ΕΥΤΥΧΕΙΝ· τὸ δὲ ΠΡΟΔΕΙΣΑΣ, διὰ τὸ ΔΥΣΦΟΡΑ.

93. τὸ ΤΩΝΔΕ πρὸς τὸ ΠΕΝΘΟΣ συναπτέον, οὐ πρὸς τὸ ΠΛΕΟΝ. τὸ γὰρ ΠΛΕΟΝ πρὸς τὸ Η ἔχει τὴν δύναμιν, οὕτω· φέρω γὰρ τῶνδε τὸ πένθος, ἤγουν ὑπὲρ τούτων πενθῶ πλέον, ἢ περὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς. ἄξιος δὲ βασιλέως καὶ προστάτου ὁ λόγος οὗτος.

95. Ιστέον, ὅτι Κρέων παρ᾽ Απόλλωνος μαθὼν ἀκριβῶς, ὅτι Οἰδίπους ἦν ὁ τοῦ λοιμοῦ αἴτιος, φονεύσας τὸν πατέρα Λάϊον, καὶ ἀνόμως συνὼν τῇ μητρὶ, ἵνα μὴ δόξῃ αὐτῷ ἐπαχθὴς, κατὰ πρόσωπον ἐλέγχων, καὶ ἅμα δεδιὼς τὸ τῆς ἀρχῆς μέγεθος, ἵνα μή τι κακὸν ἐξ αὐτοῦ πάθῃ, ἐγκαταμεμιγμένως ταῦτά φησι. μαρτύριον δὲ, ὅτι σύνοιδε, τὸ ΛΕΓΩ ΓΑΡ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΣΦΟΡ᾽, ΕΙ ΤΥΧΟΙ.

98. ΑΝΗΚΕΣΤΟΝ, ἀθεράπευτον. λέγει δὲ τοῦτο, οὐχ ὅτι τὸ μίασμα θεραπείας ἐδεῖτο, ἀλλ' ὅτι ἡ τοῦδ' ἀπέλασις θεραπείαν τοῖς ἄλλοις εἶχεν.

100. τὸ ΑΝΔΡΗΛΑΤΟΥΝΤΑΣ πρὸς τὸ ΕΛΑΥΝΕΙΝ ἔχει τὴν δύναμιν. ἀπορεῖται δὲ, πῶς ἄνω ΕΛΑΥΝΕΙΝ εἰπὼν, νῦν ἄμφω λέγει ΑΝΔΡΗΛΑΤΟΥΝΤΑΣ, Η ΦΟΝΩι ΦΟΝΟΝ ΠΑΛΙΝ ΛΥΟΝΤΑΣ. καὶ φαμὲν, ὡς καὶ τὸ φονεῦσαι τὸν τοῦ Λαΐου φονέα, ἀπέλασις τοῦ μιάσματος ἦν. ΩΣ ΤΟΔ' ΑΙΜΑ, ἤγουν δι' οὗ τὸ μίασμα γέγονε. λέγει δὲ τὸν φόνον τοῦ Λαΐου. τὸ δὲ ΧΕΙΜΑΖΟΝ ἀντὶ τοῦ κλυδωνίζον καὶ διαφθεῖρον Ἀττικῶς τέθειται, ἀντὶ τοῦ χειμάζοντος καὶ διαφθείροντος τοῦ αἵματος καὶ τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου τὴν πόλιν.

107. τὸ ΤΙΝΑΣ οὐ πρὸς τὸ ΤΙΜΩΡΕΙΝ, ὥς φασί τινες, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΑΥΤΟΕΝΤΑΣ ἔχει τὴν δύναμιν, οὕτως· ἐπιστέλλει ὁ Ἀπόλλων τιμωρεῖν καὶ κολάζειν τοὺς αὐτοέντας χεῖρι, ἤγουν τοὺς αὐτόχειράς τινας. εἰ δ' εἴποις, πῶς τὸ μὲν ΑΥΤΟΕΝΤΑΣ ὡρισμένον εἰπὼν, μετὰ τοῦτο τίθησι τὸ ΤΙΝΑΣ ἀόριστον, φαμὲν ὅτι διὰ τοῦτο οὕτω λέγει, διότι τὸ μὲν ὑπὸ τινῶν ἀνῃρῆσθαι Λάϊον, φανερὸν ἦν, τίνες δ' οἱ φονεῖς ἦσαν, τοῦτ' ἦν ἀφανές.

112. τὸ ΠΟΤΕΡΑ οὐ πρὸς τὸ ΣΥΜΠΙΠΤΕΙ ἔχει τὴν δύναμιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΟΙΚΟΙΣ καὶ τὸ ΑΓΡΟΙΣ καὶ τὸ ΓΗΣ ΕΠ' ΑΛΛΗΣ. τὸ δὲ πότερα, ἀντὶ τοῦ πότερον.

114. Θεωροὺς φασι τοὺς εἰς τὰ μαντεῖα ἀπιόντας, τοῦ μαθεῖν ἕνεκα, περὶ ὧν αὐτοῖς ἔστι ζήτησις. ἀπῆλθεν οὖν ὁ Λάϊος εἰς Ἀπόλλω, χρησόμενος περὶ τοῦ ἐκτεθέντος παιδὸς, εἰ ἄρα ζώη· ὅστις οὐκ ἀφίκετο ὡς ἀπεστάλη, ἤγουν οὐχ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον, ὥσπερ ἀπεδήμησεν.

117. ΕΧΡΗΣΑΤ' ΑΝ. ἤγουν οὐκ εἶδέ τις τῶν συνόντων τότ' ἐκείνῳ, ἀφ' οὗ τις ἐκμαθὼν καὶ ἀκούσας, εἶχεν ἂν χρήσασθαι τῷ ἀκουσθέντι, ἤγουν κατενόησεν ἂν τὸν πράξαντα τὸν φόνον.

121. ΑΡΧΗΝ ΒΡΑΧΕΙΑΝ. ἤγουν εἰ λάβοιμεν μικρὰν ἀρχὴν ὡς ἐλπίζειν. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ΕΛΠΙΔΟΣ. ἡ γὰρ μικρὰ ἀφορμὴ μειζόνων ἐλπίδα παρίστησιν.

124. ΞΥΝ ΑΡΓΥΡΩι ΕΠΡΑΣΣΕΤ'. ἤγουν, εἰ μή τις τῶν πολιτῶν διέφθειρεν αὐτὸν, χρήμασι πείσας πρὸς τὸν κατ' ἐκείνου φόνον.

136. ΤΩι ΘΕΩι. τῷ Ἀπόλλωνι. βοηθήσω γὰρ καὶ τούτῳ, εἰ τὴν μαντείαν αὐτοῦ βεβαιώσαιμι, ζητήσας καὶ ἐξευρὼν τὸ μίασμα.

137. ΤΩΝ ΑΜΩΤΕΡΩ ΦΙΛΩΝ, ἤγουν τοῦ πόρρω ἀφ' ἡμῶν γεγονότος Λαΐου. φίλον δὲ τοῦτον εἶπε, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ γυναῖκα λαβεῖν, καὶ διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ γυναῖκα λαβεῖν, καὶ διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἔχειν ἀρχὴν, ἣν ἐκεῖνος.

142. ΒΑΘΡΩΝ. ἰστέον, ὅτι ὁ τόπος ἔνθα ἡ ἐκκλησία ἐγίνετο, βαθμῖσιν ἦν κύκλῳ διειλημμένος ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις, ἔνθα οἱ συνελθόντες πάντες καθήμενοι, ἀνεμποδίστως ἠκροῶντο τοῦ ἱσταμένου ἐν μέσῳ καὶ συμβουλεύοντος.

145. ΩΣ ΠΑΝ ΕΜΟΥ. ὅσον συμβάλλεται εἰς τὴν περὶ τοῦ μιάσματος ζήτησιν καὶ ἀπέλασιν, πᾶν μέλλω δράσειν. τὸ δὲ ΕΥΤΥΧΕΙΣ Η ΠΕΠΤΩΚΟΤΕΣ λέγει, ὅτι εἰ μὲν εὑρήσομεν τὸ μίασμα καὶ ἀπελάσομεν, πεπαύσεται ὁ λοιμός· εἰ δ' οὖν προχωρήσει ἀεὶ, καὶ ἡμᾶς ἐκτρίψει τελείως.

151. φασὶν Ἕλληνες τὴν Φάτιν θυγατέρα Διὸς, ὅθεν καὶ τὴν ἐξ Ἀπόλλωνος ἐλθοῦσαν αὐτοῖς μαντείαν περὶ τοῦ λοιμοῦ, Φάτιν Διὸς καλεῖ. ἡδυεπῆ δὲ ταύτην ὠνόμασεν, ὡς συντελοῦντα αὐτοῖς φέρουσαν. πολύχρυσον δὲ τὴν Πυθῶνα καλεῖ, διὰ τὸ ἐκ πλίνθων χρυσῶν δεδομῆσθαι τὸ Ἀπόλλωνος μαντεῖον, ἃς χιλίας αὐτῷ Κροῖσος πέπομφεν, ἢ διὰ τὴν τῶν ἀναθημάτων πολυτέλειαν. τὸ δὲ ΤΙΣ ἀντὶ τοῦ ποδαπή· ταχέως ποιήσουσα ἀπαλλαγὴν τοῦ λοιμοῦ, ἢ μετὰ πολὺν χρόνον; τὸ δ' ΕΚΤΕΤΑΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐκπέπληγμαι, παρ' ἴσον οἱ ἐκπλαγέντες ἔκτασιν σώματος καὶ ἀκινησίαν, ἐν ὅσῳ χρόνῳ ἐκπλήττονται, πάσχουσι. τὸ δὲ ΑΜΦΙ ΣΟΙ πρὸς τὸ ΠΑΛΛΩΝ ἔχει τὴν δύναμιν, οὐ πρὸς τὸ ΑΖΟΜΕΝΟΣ, οὕτως· ἐκτέταμαι καὶ ἐκπέπληγμαι, πάλλων καὶ κινῶν ἀμφὶ σοὶ, ὦ Δήλιε ἰήϊε Παιὰν, τὴν φρέν' ἐν δείματι φοβερὰν, ἀζόμενος καὶ σεβόμενός σε, τουτέστιν, ἐκπλήττομαι τῇ σῇ μαντείᾳ, καὶ μετὰ φόβου πρὸς σὲ τείνω τὸν νοῦν μου, δεόμενος ἀπαλλάξαι με τοῦ λοιμοῦ. εἰπέ μοι, ὦ ἄμβροτε καὶ θεία φάτις καὶ μαντεία, τέκνον τῆς χρυσέας καὶ λαμπρᾶς ἐλπίδος, τί χρέος καὶ χρείαν ἐξανύσεις καὶ τελέσεις ἐμοί· καὶ γὰρ χρεία πολλὴ ἦν τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ λοιμοῦ· ἢ νέον, ἢ ἐν περιτελλομέναις καὶ ἐπελθούσαις ὥραις, τουτέστι, νῦν παύσεις τὸν λοιμὸν, ἢ ὕστερον. δέον δ' εἰπεῖν νῦν, ΝΕΟΝ

εἶπε πρὸς τὸ ΧΡΕΟΣ. ἐλπίδος δὲ τέκνον τὴν μαντείαν καλεῖ, διότι πρῶτον ἐλπίζουσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς Ἀπόλλωνα, ὡς φράσειε τί δεῖ ποιεῖν, εἶτα τὰς μαντείας δέχονται. κεκλόμενος καὶ ἐπικαλούμενος πρῶτά σε, ὦ θεὰ Ἀθηνᾶ θύγατερ τοῦ Διός, (τὸ δὲ ΚΕΚΛΟΜΕΝΟΣ πρὸς τὸ ΠΑΛΛΩΝ καὶ τὸ ΑΖΟΜΕΝΟΣ ἐστὶ, διὰ μέσου ῥηθέντος τοῦ ΤΙ ΜΟΙ ΝΕΟΝ μέχρι τοῦ ΦΑΜΑ. οἱ πολλοὶ δ' ἀγνοοῦντες ΚΕΚΛΟΜΕΝΩι πρὸς τὸ ΤΙ ΜΟΙ γράφουσι.) καὶ τὴν σὴν ἀδελφὴν Ἄρτεμιν· ἐκ Διὸς γὰρ καὶ αὐτὴ ὡς σύ· τὴν γαιάοχον καὶ τὴν συνέχουσαν τήνδε τὴν γῆν, ἥτις θάσσει καὶ κάθηται εὐκλεᾶ καὶ ἔνδοξον θρόνον κυκλόεντ' ἀγορᾶς, τουτέστιν, ἥ τις ἐν ἀγορᾷ ναὸν ἔχει κυκλοτερῆ· καὶ ἑκηβόλον καὶ τοξικὸν Φοῖβον, κεκλόμενος ἀπὸ κοινοῦ. νοεῖται δὲ τὸ ΑΔΕΛΦΕΑΝ καὶ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, εἰ καὶ πρὸ τοῦ εἰπεῖν ἐκεῖνον, αὐτὴν προέθηκεν.

163. ὦ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρτεμι καὶ Ἄπολλον προφάνητέ μοι ΤΡΙΣΣΟΙ ΑΛΕΞΙΜΟΡΟΙ καὶ βοηθοὶ, εἰ καί ποτε φλόγα πήματος ἠνύσατε καὶ ἐτελέσατε τῇ πόλει ἐκτοπίαν καὶ πορρωτάτην, τῆς πρότερον ἄτης καὶ βλάβης ὀρνυμένης καὶ κινυμένης ΥΠΕΡ, ἤγουν ὑπεράνω, τῆς πόλεως, ἔλθετε καὶ νῦν, ὦ πόποι καὶ θεοὶ, εἰς βοήθειαν. ἢ πρὸς τὸ ΝΥΝ στικτέον, τὸ δὲ Ω ΠΟΠΟΙ ἀντὶ τοῦ φεῦ. νόει δὲ καὶ τὸ ΠΡΟΤΕΡΑΣ ΑΤΑΣ ΟΡΝΥΜΕΝΑΣ αἰτιατικῶς, οὕτως· φλόγα πήματος, λέγω προτέρας ἄτας ὀρνυμένας. καλῶς δ' εἶπε τὸ ΦΛΟΓΑ. τὰ γὰρ πήματα δίκην φλογὸς, εἰς οὓς ἐπέλθῃ καθίσταται. φέρω γὰρ πήματ' ἀνάριθμα καὶ πολλά· νοσεῖ δὲ ὁ πρόπας καὶ ὅλος στόλος ἐμοὶ, ἤγουν ὁ βίος καὶ ἡ ζωή μου μετὰ φορᾶς διέρχεται πάσης. στόλον γὰρ ἐνταῦθα καλεῖ, τὴν ἐν τῷ βίῳ πορείαν καὶ δίαιταν. οὐδ' ἔνι καὶ ὑπάρχει ἔγχος καὶ δύναμις φροντίδος, ἐν ᾧ ἔγχει ἀλέξεται καὶ βοηθήσει τις ἑαυτῷ, τουτέστιν, εἰς τοσοῦτον ἀπορίας τὰ παρόντα ἡμῖν ἐλήλυθε πράγματα, ὥστε φροντίδα καὶ μηχανὴν ἥντινα οὐκ ἔστι πορίσασθαι πρὸς ἀπαλλαγήν. οὔτε γὰρ αὔξεται καὶ ἀναφύεται ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς, τουτέστιν, οὔτε ἡ γῆ ἀναδίδωσι σπέρματα καὶ τὴν ἄλλην πόαν, ὅπερ ἐνδόξου γῆς ἐστίν· οὔτε αἱ γυναῖκες ἀνέχουσι καὶ ἀναφέρουσι καὶ ἐλευθεροῦνται τῶν ἰηΐων καὶ θρηνητικῶν καμάτων καὶ πόνων ἐν τόκοις καὶ ἐν γενέσεσι, τουτέστιν, οὔτε αἱ γυναῖκες δύνανται τίκτειν καὶ εἰς φῶς ἄγειν τὰ ἔμβρυα, φθειρόμενα ἐντὸς ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ ἐξιόντα. ἄλλον δ' ἄνθρωπον σὺν ἄλλῳ ἀνθρώπῳ ἴδοις ἂν ὅρμενον, ἐλλιμενίζοντα καὶ φερόμενον πρὸς τὴν ἀκτὴν τοῦ ἑσπέρου καὶ σκοτεινοῦ θεοῦ, ἤτοι τοῦ Αἴδου, κρεῖσσον καὶ κάλλιον ἀμαιμακέτου πυρὸς, ἤγουν ταχύτερον τοῦ τῆς ἀστραπῆς πυρὸς, ἅπερ καὶ ἅτε καὶ καθὰ εὔπτερον ὄρνιν. ταῦτα δὲ λέγει, ἵνα δηλώσῃ τὸ τάχος τῶν συμβαινόντων τότε θανάτων, ὧν ἀνάρρυθμος καὶ ἀσύντακτος ἡ πόλις ὄλλυται. διὰ τούτων γὰρ συνίσταται.

180. κεῖται δὲ πρὸς πέδῳ θανατηφόρῳ ἀνοίκτως ΝΗΛΕΑ καὶ ἀνηλεῶς γένεθλα. τουτέστιν, ἐκπίπτουσι τῶν γαστέρων τῶν γυναικῶν τὰ ἔμβρυα, πρὶν ἢ τυχεῖν τοῦ προσήκοντος τῷ τοκετῷ καιροῦ, ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ φθειρόμενα. ἐν δὲ τούτοις τοῖς ἀώροις γεννήμασιν αἱ ἄλοχοι, καὶ αἱ μητέρες αὐτῶν σὺν ταύταις, (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ καὶ αἱ πολιαὶ μητέρες αὐτῶν.) ἐπιστονάχουσι καὶ θρηνοῦσιν, ἄλλοθεν ἄλλαι παρὰ τὴν βώμιον ἀκτὴν, ἤγουν παρὰ τοῖς ναοῖς ἐν θυσίαις, ἱκτῆρες καὶ παρακλήτορες τῶν λυγρῶν πόνων. τουτέστιν, αἱ μὲν ἄλοχοι διὰ τὰ ἄωρα γεννήματα ἱκετεύουσαι, δι' αὐτὰς δὲ, αἱ μητέρες αὐτῶν. καλῶς δὲ εἶπε τὸ ΒΩΜΙΟΝ ΑΚΤΑΝ. ὥσπερ γὰρ τοῖς ἐν θαλάσσῃ κινδυνεύουσιν αἱ ἀκταὶ σωτήριον, οὕτω καὶ αὐταῖς οἱ βωμοί. ἐνταῦθα γὰρ θύουσαι, ἀπαλλαγῆναι εὔχονται. παιὰν δὲ, ὅς ἐστιν ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπ' ἀφέσει λοιμοῦ ᾀδόμενος, λάμπει καὶ διὰ πυρσοῦ εἰς ὕψος αἴρεται ἐξ ἡμῶν· καὶ γῆρυς καὶ βοὴ στονόεσσα καὶ θρηνητικὴ ὅμαυλος καὶ συμμιγὴς καὶ ὁμόθρους, ὑπὲρ ὧν καὶ ὧντινων, τοῦ παιᾶνος καὶ βοῆς, ὦ χρυσέα θύγατερ Διὸς Ἀθηνᾶ εὐῶπα καὶ εὐόφθαλμος πέμψον ἡμῖν ἀλκὴν καὶ βοήθειαν, καὶ τὸν μαλερὸν καὶ καυστικὸν Ἄρεα, ἤγουν τὸν λοιμὸν, (εἰκότως δὲ τὸν λοιμὸν Ἄρει παρεικάζει, ὡς φθορᾶς αἴτιον, ὥσπερ ἐκεῖνος.) ὃς νῦν φλέγει καὶ καίει με ἄχαλκος ἀσπίδων, ἤγουν δίχα ξιφῶν καὶ ἀσπίδων· τούτοις γὰρ ἐπέρχεται Ἄρης· φλέγει με ἀντιάζων καὶ ἐμπίπτων, περιβόητος καὶ μέγας καὶ σφοδρός. περιβόητον δὲ τοῦτον καλεῖ, διὰ τὸ καὶ ἐν τούτῳ πολλὰς γενέσθαι, ὥσπερ ἐν πολέμοις, βοάς. δὸς νωτίσαι καὶ παλινδρομῆσαι, καὶ ποιήσασθαι δράμημα καὶ πορείαν παλίσσυτον καὶ ὀπισθόρμητον, ΠΑΤΡΑΣ ΑΠΟΥΡΟΝ, ἤγουν ἀπὸ τῶν ὅρων ἐλθόντα τῆς πατρίδος, ἢ ΕΠΟΥΡΟΝ,

ἤγουν ἐπουρίσαντα καὶ ὁρμήσαντα εἴτ' εἰς τὸν μέγαν θάλαμον καὶ οἶκον τῆς Ἀμφιτρίτης, ἤγουν τὸν ὠκεανὸν, εἴτ' εἰς τὸ Θρῄκιον κλυδῶνα, τὸν ἀπόξενον ὅρμον. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Εὐξείνου ὁ Θρᾳκικός ἐστι Βόσπορος καλεῖται δ' Εὔξεινος κατ' εὐφημισμόν. δηλοῖ δὲ καὶ οὗτος, ΑΠΟΞΕΝΟΝ ΟΡΜΟΝ εἰπών. πολλῶν γὰρ φθορῶν τοῖς ἐκπλέουσιν αἴτιος. φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος· (Προμ. 733.)

ἐχθρόξενος ναύτῃσι μητρυιὰ νεῶν.

ἐάν τι γὰρ κακὸν ἀφῇ ἡ νὺξ ἐν τῷ τέλει, τοῦτ' ἐφ' ἡμέραν ἔρχεται. τὸν καὶ ὅντινα λοιμὸν φθίσον καὶ ἀφάνισον ὑπὸ τῷ σῷ κεραυνῷ, ὦ Ζεῦ ὁ νέμων καὶ ἄρχων καὶ διεξάγων ἐν κράτει καὶ ἐξουσίᾳ τῶν πυρφόρων καὶ καυστικῶν ἀστραπῶν.

203. ΛΥΚΕΙ' ΑΝΑΞ, θέλοιμ' ἂν ἐνδατεῖσθαι καὶ ὁρμᾶσθαι κατὰ τοῦ λοιμοῦ ἀπὸ τῶν χρυσοστρόφων ἀγκυλῶν καὶ τόξων καὶ τὰ σὰ ἀδάμαστα καὶ ἀΐδια βέλη, προσταθέντα ἀρωγὰ, τουτέστι πρὸς αὐτὸν πεμφθέντα εἰς ἐμὴν βοήθειαν, καὶ τὰς πυρφόρους καὶ καυστικὰς αἴγλας τῆς Ἀρτέμιδος, ἤτοι τὰ βέλη, σὺν αἷς διαΐσσει καὶ διέρχεται τὰ ὄρη λύκεια, ἤγουν ἔνθα οἱ λύκοι διατρίβουσι. κυνηγετικὴ γὰρ ἡ θεός. καὶ κικλήσκω καὶ ἐπικαλοῦμαι τὸν Βάκχον καὶ Διόνυσον, τὸν ἐπώνυμον τῆσδε τῆς γῆς, τὸν εὔϊον, τὸν χρυσομίτραν καὶ τὴν χρυσῆν περικεφαλαίαν ἔχοντα, τὸν οἴνοπα καὶ τὸν κωμαστικὸν, τὸν μονόστολον, τὸν μόνον μετὰ τῶν μαινάδων πορευόμενον, πελασθῆναι καὶ πλησιάσαι φλέγοντα καὶ καίοντα ἐν πεύκῃ καὶ ἐν λαμπάδι ἀγλαῶπι καὶ καυστικῇ, ἐπὶ τὸν θεὸν, ἤγουν τὸν λοιμὸν, τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς, ἤγουν ὃν μόνον ἐκ θεῶν οὐδεὶς τῶν θεῶν, οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων ἐτίμησε. καλῶς δὲ εἶπε τὸ ΕΠΩΝΥΜΟΝ, ἤτοι Θηβαῖον. ἐκ Θηβῶν γὰρ ὁ Διόνυσος. εἰκότως δὲ καὶ τὰ τῆς Ἀρτέμιδος τόξα ΑΙΓΛΑΣ καλεῖ. ἀλληγορεῖται γὰρ αὕτη πρὸς τὴν σελήνην. ΠΥΡΦΟΡΟΥΣ δὲ, ἢ διὰ τὸ δίκην πυρὸς τοῖς δεχομένοις τὰ βέλη τυγχάνειν, ἢ διότι χρυσᾶ ἦν.

216. τὸ Α Δ' ΑΙΤΕΙΣ πρὸς τὸ ΛΑΒΟΙΣ συναπτέον, οὕτως· ἃ δ' αἰτεῖς λάβοις ἂν, ἀλκὴν καὶ ἀνακούφισιν τῶν κακῶν, εἰ τόδε καὶ τόδε ποιήσεις. τουτέστιν, ἡ σὴ ζήτησις, λέγω τὸ τὸν φονέα εὑρεθῆναι, τελεσθήσεται, εἰ ὅσα σοὶ λέγω ποιήσεις.

220. ΤΟΥ ΠΡΑΧΘΕΝΤΟΣ οὐδέτερόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ, τῆς πράξεως. τὸ δὲ ΟΥ ΓΑΡ ΑΝ ΜΑΚΡΑΝ κατασκευή ἐστι πρὸς τὸ ΤΑ'Μ' ΕΑΝ ΘΕΛΗΙΣ ΕΠΗ ΚΛΥΩΝ ΔΕΧΕΣΘΑΙ, καὶ τὰ ἑξῆς. οὐκ ἀληθῶς δὲ τοῦτο λέγει, ἀλλ' ἵνα ἐντεῦθεν ἀπατᾷ τὸν ποιήσαντα καὶ ἀκούσαντα, ὁμολογῆσαι τὴν πρᾶξιν.

222. εὕρηται καὶ ΤΕΛΩ καὶ ΤΕΛΩΝ. καὶ τὸ μὲν τελῶ διὰ μέσου εἴποις· εἰ δὲ τελῶν γράφεις, τὸ μὲν ΝΥΝ ΔΕ οὐκ ἀποδώσεις· πρὸς δὲ τὸ ΤΕΛΩΝ ἅπαντα τὸν ἑξῆς λόγον συνάψεις. καὶ γὰρ ὅμοιον, ὡς πρώην ἔφαμεν, τῷ · (Αἰ. 678.) ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι Ὅτ' ἐχθρὸς ἦμην.

232. ΚΕΡΔΟΣ ΤΕΛΩ, ἤγουν πρὸς τῷ χάριν αὐτῷ ἔχειν με, καὶ πλείστας ἕξει δωρεὰς τοῦ μηνύματος.

241. δέον εἰπεῖν, ὡς ὄντος μίασμα, πρὸς τὸ ΤΟΥΔ' ἐποίησε ΜΙΑΣΜΑΤΟΣ.

255. τὸ ΓΑΡ πρὸς τὸ ΟΥΔΕ συναπτέον, εἰ καὶ τὸ ΕΙ διὰ μέσου ἡ βία τοῦ μέτρου τεθῆναι ἠνάγκασεν.

261. τὸ ΕΚΕΙΝΩι καὶ τὸ ΓΕΝΟΣ πρὸς τὸ ΚΟΙΝΩΝ ΤΕ ΠΑΙΔΩΝ συναπτέον· τὸ δὲ ΚΟΙΝ' ΑΝ πρὸς τὸ ΗΝ ΑΝ ΕΚΠΕΦΥΚΟΤΑ· τὸ δὲ ΕΙ πρὸς τὸ ΜΗ 'ΔΥΣΤΥΧΗΣΕΝ, οὕτως· ἔχων γένος παίδων κοινῶν ἐκείνῳ, κοινὰ ἂν ἦν τὰ τέκνα ἐκπεφυκότα ἐκείνου, εἰ μὴ ἐδυστύχησε καὶ ἀπέθανεν. ἀποροῦσι δ' ἐνταῦθα πῶς λέγει ΚΟΙΝΑ. εἰ γὰρ ἔζη ὁ Λάϊος, μόνος ἂν εἶχεν Ἰοκάστην, καὶ οὐδεὶς ἂν αὐτῷ ἐκοινώνει τῆς τῶν τέκνων σπορᾶς. καὶ φαμὲν, ὡς τὸ μὲν ἀληθὲς οὕτως ἀπαιτεῖ· λέγει δὲ νῦν Οἰδίπους τὸ ΚΟΙΝΑ, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ γυναῖκα ἔχειν. ἔστι δ' ὥσπερ παρακεκινδυνευμένον, καὶ οὐ κατὰ τὴν πρέπουσαν ἀκολουθίαν. δέον δ' εἰπεῖν, κοινὰ γὰρ ἂν ἦν, ἀσυνδέτως εἶπε ΚΟΙΝΑ ΑΝ ΗΝ.

269. τινὲς μὴ δυνάμενοι τὸ ΘΕΟΥΣ συντάξαι, ΘΕΟΙΣ γράφουσι πρὸς τὸ ΕΥΧΟΜΑΙ. τὸ δέ ἐστι τοιοῦτον· καὶ τοῖς μὴ δρῶσι, ταῦθ' ἃ εἴρηκα, λέγω τὸ μήτ' εἰσδέχεσθαι, καὶ τὰ ἑξῆς, εὔχομαι μήτ' ἀνιέναι καὶ ἀναπέμπειν τοὺς θεοὺς αὐτοῖς γῆν τιν' ἄροτον καὶ ἠροτριασμένην, τουτέστι, μὴ εὐοδοῦν τοὺς θεοὺς τὰ σπέρματα αὐτοῖς. δέον δὲ οὕτως εἰπεῖν, μὴ ἀνιέναι τοὺς θεοὺς αὐτοῖς ἐκ γῆς ἠροτριασμένης σπέρματα, ΓΗΝ ΑΡΟΤΟΝ εἶπεν, ἐπει-

δήπερ ἡ ἠροτριασμένη γῆ δεχομένη τὰ σπέρματ' ἀνίησι· τὸ δὲ ΤΙΝΑ διὰ τοῦτο εἶπεν, ἵνα δείξῃ, ὡς οὐ μόνον ταύτην τὴν γῆν λέγει, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἣν ἂν οἰκοῖεν.

279. τὸ ΤΟΔΕ οὐ πρὸς τὸ ΖΗΤΗΜΑ συναπτέον, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΟΣΤΙΣ, οὕτω· τοῦ δὲ πέμψαντος Φοίβου τὸ ζήτημα, τὸ περὶ τοῦ φόνου, ἦν εἰπεῖν ΤΟΔΕ, ὅστις ἄρα εἴργασται τὸν φόνον.

280. ΑΛΛ' ΑΝΑΓΚΑΣΑΙ. ὁ γὰρ Ἀπόλλων εἰ ἐβούλετο, αὐτίκ' ἂν ἐδήλου τὸν φονέα, καὶ οὐ ζητεῖν ἡμᾶς τοῦτον εἴα.

282. ΤΑ ΔΕΥΤΕΡ'. πρῶτον μὲν καὶ ἐξαίρετον ἦν ἐρωτᾷν Ἀπόλλωνα περὶ τῶν παρόντων· ἐπεὶ δὲ, ὡς αὐτὸς φῄς, οὐχ οἷόν τε, τὰ δεύτερα ἐκ τῶνδ', ἅ μοι δοκεῖ, λέγοιμ' ἄν. τουτέστιν, ἅπερ εἰς βοήθειαν λόγων τὰ δευτερεῖα Ἀπόλλωνος ἔχειν μοι φαίνεται, φράσω.

290. ΤΑ Γ' ΑΛΛΑ ΚΩΦΑ. ἤτοι ὅτι μὲν ἀπέθανε Λάϊος, ὁμολογεῖται· τὰ δὲ ᾀδόμενα περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὅπως γέγονε, κάταιά ἐστι καὶ ἀσύστατα. οἱ μὲν γάρ φασιν, ὡς ὑφ' ὁδοιπόρων τέθνηκεν· οἱ δὲ, ὡς ὑπὸ λῃστῶν· ὥστε, τούτων οὕτως ἐχόντων, δεῖ Τειρεσίου, ἵνα τἀληθὲς εἴπῃ.

294. ΔΕΙΜΑΤΟΣ Γ' ΕΧΕΙ ΜΕΡΟΣ, ἤγουν εἰ φοβεῖται καὶ ὑποπτεύει ὁ ἰδὼν, μὴ ὕστερον γνωσθήσεται. τὸ δὲ ΓΕ πρὸς τὸ ΕΙΤΙ συναπτέον, οὕτω· ἀλλὰ μὴν καὶ εἴ γέ τι μέρος ἔχει δείματος, καὶ τὰ ἑξῆς.

296. πῶς ἄνω εἰπὼν ὁ Οἰδίπους ΤΟΝ Δ' ΙΔΟΝΤ' ΟΥΔΕΙΣ ΟΡΑι, νῦν φησὶν, Ωι ΜΗ 'ΣΤΙ ΔΡΩΝΤΙ ΤΑΡΒΟΣ; καὶ φαμὲν, ὡς τὸν ΙΔΟΝΤΑ οὐ θεατὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ συμπράκτορα νοεῖ.

298. ΘΕΙΟΝ καλεῖ τὸν Τειρεσίαν, ὡς τἀφανῆ γιγνώσκοντα, ὅπερ ἐστὶ θεῶν.

300. τὸ μὲν ΔΙΔΑΚΤΑ πρὸς τὸ ΧΘΟΝΟΣΤΙΒΗ ἔχει τὴν δύναμιν. τὰ γὰρ γήϊνα (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΧΘΟΝΟΣΤΙΒΗ) γνώσει καὶ διδαχῇ ὑποπίπτει. τὸ δ' ΑΡΡΗΤΑ, πρὸς τὸ ΟΥΡΑΝΙΑ. οὐδεὶς γὰρ οἶδε τὰ ἐν οὐρανῷ, πλὴν τῶν ἐν αὐτῷ κατοικούντων θεῶν, καὶ ὅσοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τούτων ἐπιπνεόμεναι μαντεύονται. ἔστι δὲ τὸ σχῆμα χιαστόν.

316. ΕΝΘΑ ΜΗ ΤΕΛΗ. ἤγουν ἔνθα τὸ φρονεῖν μὴ λυσιτελεῖ. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν φόροις ὑποκειμένων, οὓς εἴ τις τῶν φορείων ἐξέλοι, λυσιτελεῖ. λέγει δὲ τοῦτο ὁ Τειρεσίας δι' ἑαυτὸν σχετλιάζων ὡς ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος λέγειν τὸν αἴτιον τοῦ λοιμοῦ. δέδιε γὰρ μή τι κακὸν παρ' αὐτοῦ τοῦ Οἰδίποδος λάβῃ, ἐλέγχων αὐτὸν ὡς αἴτιον.

324. οὕτως ἔδει εἰπεῖν, νῦν σιωπῶ, ἵνα μὴ δόξω καὶ αὐτὸς ἄκαιρος· ὁρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν φώνημα οὐδέ σοι ἐρχόμενον πρὸς καιρόν. νῦν δὲ προϋπέθηκε τὴν κατασκευὴν, ἐφ' ἧς νοεῖται ἔξωθεν τὸ, ναὶ σιωπῶ, ὅπερ ἔχει τὴν δύναμιν πρὸς τὸ ΩΣ ΟΥΝ ΜΗΔ' ΕΓΩ ΤΑΥΤΟΝ ΠΑΘΩ. τὸ δὲ ΣΟΙ εἰς τὸ ΠΡΟΣ ΚΑΙΡΟΝ συναπτέον.

329. ΜΗ ΤΑ Σ' ΕΚΦΗΝΩ ΚΑΚΑ, ἤγουν φανερώσω. λάμβανε δὲ καὶ πρὸς τὸ ΤΑ'ΜΑ τὸ ΕΚΦΗΝΩ κατὰ συνεκδοχὴν, πλὴν ἐκεῖ μὲν χωρὶς τοῦ ΚΑΚΑ ἐρεῖς, οὕτως· ἐγὼ δ' ὡς ἂν εἴπω, οὐ μή ποτ' ἐκφήνω τὰ ἐμὰ, ἤγουν οὐ ποτε ὃ νοῶ περὶ τῶν παρόντων εἴπω, μήπως ἐκφήνω τὰ σὰ κακὰ, ἤγουν τὴν σὴν ἀνομίαν.

332. μὴ λάβῃς ἕτερον ΟΥ ἔξωθεν εἰς τὸ ΕΓΩ Τ' ΕΜΑΥΤΟΝ, ὥσπερ τινές φασιν, ἀλλ' οὕτω λέγε· ἐγὼ γὰρ ἐμαυτὸν καὶ σὲ οὐκ ἀλγυνῶ. εἰ γὰρ ἐθελήσω τὸ τοῦ λοιμοῦ αἴτιον λέγειν, αὐτός τε δόξω θρασὺς, βασιλέα ἐλέγχων, καὶ ἴσως ἂν καὶ κακόν τι λάβω, σύ τ' αὖ λυπηθήσῃ, τῶν παρόντων ἀποφανεὶς αἴτιος.

334. σύναπτε τὸ ΟΥΚ πρὸς τὸ ΕΞΕΡΕΙΣ. τὸ δ' ΟΡΓΑΝΕΙΑΣ ΦΥΣΙΝ ΠΕΤΡΟΥ ἀντὶ τοῦ, κινήσειας οὐ μόνον ἐμὲ, ἀλλὰ καὶ πέτραν, εἰς ὀργήν. λέγει δὲ τοῦτο, ἐπειδὴ εἶπεν αὐτὸν κάκιστον. τὸ δὲ ΑΤΕΛΕΥΤΗΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ μὴ τέλος τοῖς ζητουμένοις διδούς.

337. ΟΡΓΗΝ ΕΜΕΜΨΩ, ἢ ἣν ἔχω πρὸς τὰ παρόντα, μὴ βουλόμενος λέγειν ὅθεν παύσονται, ἢ εἰς ἣν ἐγὼ ἄλλους κινῶ, ὃ καὶ κρεῖττον· διὸ καὶ ἐπάγει· οὐκ οἶδας τὴν συνναίουσάν σοι ὀργὴν, ᾗ χρησάμενος εἶπας ἐμοὶ, ΚΑΚΩΝ ΚΑΚΙΣΤΕ.

340. μὴ λάβῃς εἰς τὸ Α ἔξωθεν τὴν διά· ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, ὑβρίζω σε ὕβριν, οὕτω καὶ ἀτιμάζω σε τόδε.

345. ΩΣ ΟΡΓΗΣ ΕΧΩ, ἤγουν ὡς δυνατὸς ὀργίζεσθαι, οὐδὲν ἐκείνων παρήσω, ἅπερ ξυμβάλλω ἱκανὰ εἶναι πρὸς κόλασίν σοι.

350. ΑΛΗΘΕΣ τοῦτο οὕτως εἴποις· ἀληθές ἐστιν ὃ λέγεις, ὅτι ἔφης ἂν εἶναι τὸ ἔργον ἐμοῦ. εἶτα συνδεδεμένως τὸν ἑξῆς λόγον ὀφείλων ἐκφέρειν, ὁ δὲ ἀσυνδέτως ἐπήγαγε λέγων· ἐννέπω καὶ λέγω ἐμμένειν καὶ ὑπάρχειν σὲ τῷ κηρύγματι καὶ τῷ ὀνείδει τῷ τοῦ φόνου, ᾧπερ καὶ ᾧτινι προσεῖπας ἐμμένειν, δηλονότι ἐμέ. ἤγουν λέγω ὅτι σὺ ὑπάρχεις ὁ φονεύς, οὐκ ἐγώ, ὡς σὺ εἶπες, καὶ ἀπὸ τῆς νῦν ἡμέρας λέγω μήτε τούσδε τοὺς παρεστῶτας προσαυδᾶν καὶ προσφωνεῖν καὶ ὁμιλεῖν σοι, ὡς ὄντι καὶ ὑπάρχοντι μιάστορι ἀνοσίῳ τῆσδε τῆς γῆς, ἤγουν ὡς μιάναντι ἀνοσίως τήνδε τὴν γῆν.

355. ΚΑΙ ΠΟΥ. ἤγουν ποῦ φυγὼν οὐχ ἕνεκα τούτου δώσεις ἐμοὶ δίκην;

361. ΟΥΧ ΩΣΤΕ Γ' ΕΙΠΕΙΝ. ἤγουν οὐ προτρέπω σε, ὥστ' εἰπεῖν ὅπερ λέγεις γνωστὸν καὶ νοούμενον, ἤγουν ἵνα τοῦτο σαφέστερον εἴπῃς, ὥστε νοηθῆναι, ἐπεὶ πάλαι τοῦτο νενόηκα· ἀλλ' ὥστ' αὖθις καὶ πάλιν φράσαι. οὕτω δ' ὀφείλων εἰπεῖν κατὰ ἀκολουθίαν τοῦ λόγου, ὁ δὲ ἑτέρως τὴν σύνταξιν ἔτρεψεν, ΑΛΛ' ΑΥΘΙΣ ΦΡΑΣΟΝ εἰπών.

362. δέον εἰπεῖν, ὃν ζητεῖς, πρὸς τὸ ΑΝΔΡΟΣ ἐπήνεγκεν ΟΥ ΖΗΤΕΙΣ.

364. ἢ τὸ ΔΗΤΑ ἐρωτηματικόν ἐστι διὰ μέσου τεθέν, οὕτω· τί δῆτα εἴπω καὶ ἄλλο, ἵνα ὀργίζῃ πλέον; ἢ τὸ μὲν ΔΗΤΑ ἀργόν, τὸ δὲ ΤΙ ἀόριστον, ἵνα καὶ ἐρωτηματικὸς ᾖ καὶ ἀποφαντικὸς ὁ λόγος, ὥσπερ κἀκεῖ.

365. τὸ ΟΣΟΝ πρὸς τὸ νοούμενον ἔξωθεν εἶπε, οὐ πρὸς τὸ ΧΡΗΙΖΕΙΣ. εἰ γὰρ ἦν οὕτω, τὸ ὅσων μέγα ἐγράφετ' ἄν.

370. δέον εἰπεῖν ΣΟΥ πρὸς τὸ ΠΛΗΝ, πρὸς τὴν ὄπισθεν ἔξωθεν νοουμένην εἰς τὸ ΕΣΤΙ δοτικὴν ἐπήνεγκε τὸ ΣΟΙ.

374. ΜΙΑΣ ΤΡΕΦΗΙ ΠΡΟΣ ΝΥΚΤΟΣ. τοῦτο λέγει, ὅτι ἡ τύφλωσις σώζει σέ, καὶ οὐδεὶς βούλεται βλάψαι σέ, κατοικτίζων τοῦ πάθους. καλεῖ δὲ τὴν τύφλωσιν, νύκτα, διὰ τὸ σκοτεινόν· ΜΙΑΣ δὲ λέγει, διὰ τὴν συνέχειαν, καὶ τὸ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχειν, καὶ μηδέποτε λήγειν. ἢ οὕτως, ἡ κατέχουσα τύφλωσις ἀρκεῖ σοι πρὸς τιμωρίαν, ὡς μηδ' ἂν ἄλλης δεῖσθαι κολάσεως. κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον.

380. ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ ΤΕΧΝΗΣ. ἤγουν φρόνησις καὶ σοφία κρείττων οὖσα τῆς τῶν ἄλλων φρονήσεως· λέγει δὲ τὴν αὑτοῦ. οὐδεὶς γάρ πω τῶν τόθ' Ἑλλήνων οὕτω τεθαύμασται, ὥσπερ αὐτὸς τὰ Σφιγγὸς εὑρὼν αἰνίγματα.

388. ΑΓΥΡΤΗΝ, ἤγουν τὸν περὶ τὰς ἀγυιὰς βαίνοντα, ἤγουν χυδαῖον, ἵν' οὕτως εἴπω, καὶ τῆς φαυλοτάτης τυγχάνοντα μοίρας, ὃν πᾶς τις ἄγει καὶ φέρει ῥᾷον διὰ τὸ τῆς τύχης ταπεινόν.

395. ΗΝ ΟΥΤ' ΑΠ' ΟΙΩΝΩΝ. ἤγουν πρὶν ἐμὲ ἀφῖχθαι, ἐδείχθης οὐ γινώσκων τινὰ μαντείαν, οὔτ' ἀπὸ ὀρνέων, οὔτ' ἀπὸ θεῶν τινός. οὕτω τὸ ΕΧΩΝ ΓΝΩΤΟΝ τινὰ μαντείαν νόει.

397. Ο ΜΗΔΕΝ ΕΙΔΩΣ. τοῦτο ἢ ταπεινοφρονῶν Οἰδίπους λέγει, ἢ ὁ μηδὲν εἰδώς, ἀντὶ τοῦ, ὁ μηδὲν πώποτε περὶ τῶν τῆς Σφιγγὸς αἰνιγμάτων ἀκούσας, ἢ ὁ μηδὲν εἰδὼς περὶ τῶν μελλόντων, καθὰ σύ γε κομπάζεις τῇ μαντικῇ.

402. ΑΓΗΛΑΤΗΣΕΙΝ, ἤγουν ὡς ἄγος ἐξελαθήσεσθαι τῆς πόλεως παρ' ἐμοῦ, ἢ ἀντὶ τοῦ ἄρξειν νόει. ἀγηλατῶ γάρ, τὸ ἄγω καὶ φέρω καὶ ἐξουσιάζω λαόν· ὅπερ εἰ εἴποις, κατ' εἰρωνείαν καὶ γέλωτα ἔσται ὁ λόγος, οὕτω· δοκεῖς μοι καὶ σὺ καὶ ὁ συνθεὶς ταῦτα Κρέων κλαίων ἀγηλατήσειν καὶ δεσπόσειν τῆς χώρας· ἤγουν ἧς ἐπιθυμεῖτε ἀρχῆς, πολλῶν πληγῶν ἂν αἰτία ὑμῖν ἐξ ἐμοῦ γένοιτο. κρεῖττον δέ ἐστι τὸ ΑΓΗΛΑΤΗΣΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ὡς ἄγος ἐλαθῆναι διὰ τὸ ἐπιφερόμενον.

418. ἰστέον ὅτι τὸ ΠΟΤΕ εἶπε, διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς Οἰδίποδος ἀπέλασιν παρὰ Λαΐου καὶ Ἰοκάστης, ὅτε γεννηθέντα αὐτὸν εἰς Κιθαιρῶνα ἐξέθηκαν πρὸς ἀπώλειαν· τὸ δ' ΕΛΑι, ἐπειδὴ τῶν γονέων ἐκείνου καὶ νῦν ἡ ἀρὰ τοῦτον διώκει, ἣν ἠράσαντο αὐτὸν ἐφθάρθαι. λέγει οὖν τὴν ἀρὰν ἀμφιπλῆγα, ὡς ἐξ ἀμφοτέρων τοῦ τε πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς γεγονυῖαν. δεινόπουν δέ, διὰ τὸ κακῶς ἐπέρχεσθαι πρὸς οὓς ἂν πεμφθῇ. τὸ δὲ ΠΟΙΟΣ ΟΥΚ ΕΣΤΑΙ ΛΙΜΗΝ καὶ ΠΟΙΟΣ ΚΙΘΑΙΡΩΝ τοῦτο βούλεται, ὅτι εἰ τῆς παρανομίας τῆς σῆς αἴσθησιν λάβοις, οὐδεὶς τόπος ἔσται ἀνήκοος τοῦ κατὰ σὲ δράματος. σύμφωνος γὰρ καὶ ὁ Κιθαιρὼν καὶ συνῳ-

δων τῷ ἡμετέρῳ λόγῳ. ἃ γὰρ ἐγὼ νῦν περὶ σοῦ λέγω, ταῦτα οὗτος βεβαιώσει, ἐπειδὰν ἀποφανῇ, ὡς κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῶν γονέων εἰς αὐτὸν ἐξετέθης.

423. ΑΝΟΡΜΟΝ, ἤγουν κακολιμένιστον, εἰς ὃν οὐδεὶς ὥρμισεν. οὐδεὶς γὰρ τῇ μητρὶ συνῆλθεν ἢ σύ.

425. Α Σ' ΕΞΙΣΩΣΕΙ. τοῦτο λέγει, ὅτι ἡ τῆς ἀνομίας τῆς σῆς αἴσθησις σὲ ὁμοιώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. σοὶ μὲν, ὅτι υἱὸς ὢν Ιοκάστης τῇ ἀληθείᾳ, ἀνὴρ αὐτῆς ἀνίσως καὶ παρανόμως γέγονας. αὕτη οὖν σε ἡ ἀνισότης εἰς ἰσότητα τότε ἄξει· καὶ ὥσπερ τῇ ἀληθείᾳ υἱὸς τυγχάνεις, οὕτω καὶ τότε τοῖς πᾶσιν ἐπιδειχθήσῃ· τοῖς δὲ τέκνοις, ὅτι τούτων ὢν νῦν δοκεῖς πατὴρ, ἀδελφὸς ὢν φανήσῃ, ἐξ ἧς αὐτὰ ἐγέννησας, ἐξ αὐτῆς καὶ αὐτὸς γεννηθείς.

438. ΗΔ' ΗΜΕΡΑ. ἤγουν ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ καὶ ἀποφανῇ Ιοκάστης ὢν, καὶ ἀπολέσεις τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τἄλλα πείσῃ.

442. ΑΥΤΗ ΓΕ, ἤγουν αὕτη ἡ εὐδοκίμησις, ἤγουν τὸ τὰ αἰνίγματα σαφηνίζειν διολέσει σέ. εἰ γὰρ μὴ τὰ τῆς Σφιγγὸς εὗρες αἰνίγματα, οὐκ ἂν εἰς τόδε τύχης ἀφίκου.

443. τὸ ΕΞΕΣΩΣΑ διπλῶς νοητέον. εἰ ἐξέσωσα τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς Σφιγγὸς, οὔ μοι μέλει τῆς ἐμῆς σωτηρίας. ἢ εἰ ἐξέσωσα τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ νῦν ἐπικειμένου λοιμοῦ, οὔ μοι φροντὶς, εἰ αὐτὸς ἀπολοίμην.

445. ΩΣ ΠΑΡΩΝ ΤΑ Γ' ΕΜΠΟΔΩΝ. τοῦτο οὕτω λέγε, ὅτι ὀχλεῖς ἡμῖν τὰ ὑπάρχοντα ἐμποδὼν καὶ ἐμπόδιον, τουτέστι παρὼν εἰς ὄχλον καὶ ταραχὴν εἰσάγεις ἡμᾶς, καὶ ἐμποδίζεις τὸ προκείμενον ζήτημα. εὕρηται δὲ καὶ ΣΥ Γ' ΕΜΠΟΔΩΝ.

460. ΙΩΝ ΕΙΣΩ. τοῦτο διπλῶς νοητέον. ἢ ἐλθὼν εἴσω τοῦ οἴκου, καὶ καθ' ἡσυχίαν γενόμενος· ἢ ἰὼν εἴσω, ἀντὶ τοῦ εἰς αὐτὸν γεγονὼς, καὶ συνάξας τὸν νοῦν.

464. ἐπειδήπερ ὁ Παρνασὸς ἐν Δελφοῖς, ἐν δὲ τούτῳ τὸ τοῦ Απόλλωνός ἐστι μαντεῖον, διὰ τοῦτο ΔΕΛΦΙΣ ΠΕΤΡΑ λέγει, ἀντὶ τοῦ, ὁ Απόλλων ἐν Παρνασῷ οἰκῶν. ἰστέον δὲ ὅτι ὡς ὁ Χορὸς πρὸς τοὺς Τειρεσίου λόγους ἀηδῶς διάκειται, τῷ δ' Οἰδίποδι βοηθεῖ, διὰ τοῦτο καὶ ἀπορηματικῶς τὸν λόγον ἐκφέρει, τίς ἐστιν ὃν λέγει Απόλλων τελέσαι τὸ ἔργον.

472. ΑΝΑΠΛΑΚΗΤΟΙ χρὴ γράφειν, ἵν' ᾖ τὸ μέτρον ἁρμόζον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ. εὕρηται γὰρ ἔν τινι τῶν παλαιῶν οὕτω βιβλίων. δεινὰς δὲ Κῆρας λέγει, τὰ δύο ἀνομήματα, ἃ Τειρεσίας ἔφη κατ' Οἰδίποδος· λέγω δὴ τὴν τῆς μητρὸς συνέλευσιν, καὶ τὸν τοῦ πατρὸς φόνον. τὸ δὲ ΑΜ' ΕΠΟΝΤΑΙ ἀντὶ τοῦ σὺν Απόλλωνι ἔρχονται, οὐχ ὅτι ὁ Απόλλων οὕτως ἐθέσπισεν· ἐκεῖνος γὰρ ἐξελεῖν τὸ μίασμα μόνον τῆς χώρας εἶπεν· ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἅμα αὐτῷ ταύτας ἕπεσθαι λέγει, διὰ τὸ Τειρεσίαν ταύτας ἐκφῆναι ἐπὶ τῇ τοῦ Απόλλωνος μαντείᾳ.

485. ΟΥΤΕ ΔΟΚΟΥΝΤ'. οὔτ' ἀρέσκοντά μοι, οὔτ' ἀποφάσκοντα, καὶ ἀπόφασιν καὶ ἀπιστίαν δεχόμενα. ἤγουν μὴ οἷά τε ἀπιστεῖσθαι, διὰ τὸ μάντιν εἶναι τὸν εἰπόντα.

489. ἀπορήσειεν ἄν τις, διὰ τί οἱ δύο διαζευκτικοὶ σύνδεσμοι, τὸ Η ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣ καὶ τὸ Η ΤΩι ΠΟΛΥΒΟΥ κεῖνται, δέον οὕτως εἰπεῖν, τί γὰρ Λαβδακίδαις ταὶ τῷ Πολύβου νεῖκος ἐκεῖτο. καὶ φαμὲν ὅτι τοῦτο δύνανται οὗτοι οἱ σύνδεσμοι δηλοῦν, ὡς οὔτε τῷ Λαΐῳ διαφορά τις ἦν ἀπὸ τοῦ Οἰδίποδος, οὔτε τῷ Οἰδίποδι ἀπὸ τοῦ Λαΐου.

496. ἰστέον ὅτι διότι μὲν τὸ ἐπίκουρος δοτικῇ συντάσσεται, τὸ μὲν ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣ πρὸς τὸ ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ εἶπεν· ἡ δὲ γενικὴ, τὸ ΑΔΗΛΩΝ ΘΑΝΑΤΩΝ, πρὸς τὸ ὄνομ' ἐστὶ τὸ ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ. ἐπίκουρος γὰρ τῷ δεῖνι τῶν κακῶν φαμέν.

507. περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ ΕΠ' ΑΥΤΩι, διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. οὐ γὰρ ἦν ἴσον τὸ κῶλον πρὸς τὸ τῆς στροφῆς.

516. ΠΡΟΣ Γ' ΕΜΟΥ. εὕρηται ΠΡΟΣ Τ' ΕΜΟΥ, ὅπερ οὐκ ἔστιν ἕτερον ἀλλ' ἢ, πρὸς ἐμοῦ τι. ὥσπερ γὰρ φαμὲν, τῶν τις ἀνθρώπων, τὸ τις διὰ μέσου τιθέντες, οὕτω καὶ τοῦτο. ὅτι δ' ἐστι τι, καὶ οὐ σύνδεσμος τε, ὥς φασί τινες, μαρτυρεῖ τὸ ΦΕΡΟΝ.

526. ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. οὓς περὶ τῶν παρόντων λέγει. ὡς γὰρ ὁ Οἰδίπους ἔφη, οἱ τοῦ Τειρεσίου λόγοι, οὓς κατ' αὐτὸν ἔφη, πρὸς ψεῦδος συντέθεινται, καὶ οὐκ ἐν ἀληθείᾳ λελεγμένοι εἰσίν.

528. ΕΞ ΟΜΜΑΤΩΝ. ἤγουν ἀπὸ ἀνθρώπου σώφρονος, καὶ ὑγιεῖς φρένας ἔχοντος· ἢ

ἀπ' ἀκριβοῦς συνειδήσεως καὶ καθεστηκυίας γνώμης. εἰκότως δ' εἶπε τὸ ΕΞ ΟΜΜΑΤΩΝ ΟΡΘΩΝ. οἱ γὰρ σώφρονες καθεστηκὸς ἔχουσι τὸ ὄμμα· οἱ δὲ μαινόμενοι, παρατετραμμένον.

531. ἴσως ἄν τις ἐνταῦθ' ἐλθὼν κακίσειε τὴν δευτέραν ἔννοιαν, ἣν πρώην ἔφαμεν εἰς τὸ ΚΑΙ ΤΑΥΤ' ΙΩΝ ΕΙΣΩ ΛΟΓΙΖΟΥ. ἐλέγομεν γὰρ τὸ ΕΙΣΩ, ἐντὸς τῶν οἴκων ἐλθὼν, ἢ εἰς ἑαυτὸν καὶ καθ' ἡσυχίαν γενόμενος. ἀμφότερα οὖν ταῦτ' ἔχεται λόγου, καὶ οὐδὲν κωλύει τὸ δεύτερον μὴ εἶναι ἄριστον, εἰ καὶ νῦν ὁ Χορός φησιν, ΑΥΤΟΣ Δ' ΟΔ' ΗΔΗ ΔΩΜΑΤΩΝ ΕΞΩ ΠΕΡΑι. ὁ γὰρ ἡσυχίας δεόμενος ἐντὸς οἴκου, ἢ εἰς ἐρημίαν χωρεῖ· ὥστε οἱ πειρασόμενοι ἡμᾶς αἰτιᾶσθαι, σφᾶς αὐτοὺς εἰς αἰτίαν ἐμβαλοῦσιν, οὐκ εἰδότες ὡς δεῖ τὰ πράγματα λογίζεσθαι.

545. ΜΑΝΘΑΝΕΙΝ Δ' ΕΓΩ ΚΑΚΟΣ. ἤγουν κακὸν ἡγοῦμαι τὸ ἀπὸ σοῦ τι μανθάνειν. μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ ΣΟΥ ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, εἰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συντάξει, χάριν σαφηνείας, εἰρήκαμεν. ὥσπερ γάρ φαμεν, κακοῦ ἀνδρὸς ἡγοῦμαι τοῦτο, καὶ πάλιν, βαρβάρου τὴν ὕβριν γινώσκω, οὕτω καὶ, μανθάνω σοῦ τόδε.

561. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΑΛΑΙΟΙ πρὸς τὸ ΜΑΚΡΟΙ. οἱ γὰρ μακροὶ χρόνοι καὶ παλαιοί εἰσιν.

570. ΤΟΣΟΝ. ἀλλὰ τοσοῦτον γοῦν οἶσθα. καὶ λέγοις ἂν αὐτὸ, εἰ καλῶς φρονεῖς. ἢ, εἰ καὶ ἐκεῖνο μὴ οἶδας, ἀλλὰ ΤΟ ΣΟΝ γινώσκεις, εἰ καλῶς φρονεῖς.

572. τὸ ΤΑΣ πρὸς τὸ ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ τινὲς συνάπτουσιν, οὕτως· οὐκ ἄν ποτε εἶπε τὰς διαφθορὰς τοῦ Λαΐου ἐμάς. σὺ δ' ἐκείνους ἐάσας, τὸ ΤΑΣ πρὸς τὸ ΕΜΑΣ, ὥσπερ συντέθειται, σύναπτε, οὕτως· οὐκ ἄν ποτ' εἶπε τὰς ἐμὰς ὡς αὐτὸς οἴεται διαφθορὰς τοῦ Λαΐου. πρὸς γὰρ τὴν ἐκείνου ὑπόληψιν ΤΑΣ ΕΜΑΣ ἀφορισμένως εἶπε, καὶ οὐ πρὸς τὴν οἰκείαν. εὑρήσεις δ' ὅμοιον καὶ προϊὼν, ὅταν λέγῃ, (656.) Τὸν ἐναγῆ φίλον ποτὲ ἐν αἰτίᾳ σὺν ἀφανεῖ λόγῳ. ἐκεῖ γὰρ τὸ ΕΝΑΓΗ πρὸς τὴν τοῦ Οἰδίποδος ὑπόληψιν κεῖται. τὸ δὲ πᾶν· εἰ μὴ μετὰ σοῦ ἐβουλεύσατο, οὐκ ἄν ποτέ με φονέα Λαΐου εἶπεν.

574. εἰ μὲν φονέα σὲ τοῦ Λαΐου ἐκεῖνός φησιν, αὐτὸς οἶσθα· ἐγὼ δὲ παρὰ σοῦ βουλοίμην ἂν μαθεῖν, ὥσπερ καὶ σὺ παρ' ἐμοῦ νῦν.

577. γαμεῖ τις ἀμεταβάτως, ἀντὶ τοῦ, γάμον ἔχει, τουτέστι, συνημμένος ἐστὶ γυναικὶ, ὡς ἐν τῷ· (Μητροδώρου ἐπιγρ.) οὐ γαμέεις, ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον. καὶ γαμεῖ τις τήνδε μεταβατικῶς, ἀντὶ τοῦ εἰς γάμον λαμβάνει, ἢ λαβὼν ἔχει, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ΓΗΜΑΣ ΕΧΕΙΣ.

580. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ἐμοῦ ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλ' ὅνπερ ἄνω ἔφαμεν λόγον εἰς τὸ ΜΑΝΘΑΝΕΙΝ Δ' ΕΓΩ ΚΑΚΟΣ ΣΟΥ, ὁ αὐτός ἐστι κἀνταῦθα. πάντα γὰρ λαμβάνει ἐμοῦ, τουτέστιν ἡμέτερα ὄντα αὐτὴ δέχεται.

583. οὐδαμῶς φαίνομαι κακὸς φίλος, ΕΙ ΔΙΔΟΙΗΣ ΣΑΥΤΩι ΛΟΓΟΝ, ἤγουν σκέψιν καὶ διαγνωστικὴν κρίσιν, ΩΣ ΕΓΩ, δηλονότι ἐμαυτῷ δίδωμι. ἤγουν σκέψαι, ὡς ἐγὼ σκέπτομαι.

584. ΣΚΕΨΑΙ ΔΕ. λόγισαι δὲ καὶ τοῦτο πρῶτον, εἰ νομίζεις τινὰ, εἰ τὰ αὐτὰ ἕξει κράτη, προκρῖναι ἂν μᾶλλον ἄρχειν σὺν φόβῳ, ἢ ἄρχειν δηλονότι ὑπνώττοντα ἀφόβως, τὸ ΑΝ πρὸς τὸ ΕΛΕΣΘΑΙ συναπτέον, καὶ οὐ πρὸς τὸ ΔΟΚΕΙΣ, ὥς τινές φασι, δοκῇς γράφοντες διὰ τοῦ η.

586. εἰκότως εἶπε τὸ ΕΥΔΟΝΤΑ, καὶ οὐ διαλέγοντα. ὁ γὰρ ἀμερίμνως ζῶν, πρὸς ὕπνον ἐγείρεται. τὸ δὲ ΕΙ ΤΑ Γ' ΑΥΘ' ΕΞΕΙ ΚΡΑΤΗ πρὸς τὸ ΦΟΒΟΙΣΙ συναπτέον· τὸ δὲ Η ΑΤΡΕΣΤΟΝ ΕΥΔΟΝΤΑ διὰ μέσου.

591. ΑΚΩΝ ΕΔΡΩΝ. τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ ἡ ἀρχὴ καὶ παρὰ τὸ δίκαιον τοὺς αὐτὴν ἔχοντας ἀναγκάζει πολιτεύεσθαι.

592. ἡ σύνταξις· πῶς οὖν ἡ τυραννὶς καὶ ἡ βασιλεία ἔφυ καὶ ὑπάρχει ἔχειν ἐμοὶ ἡδίων καὶ ἡδυτέρα ἀρχῆς καὶ δυναστείας ἀλύπου, ἐφ' ἧς νῦν εἰμί;

595. ΩΣΤ' ΑΛΛΑ ΧΡΗιΖΕΙΝ. ἡ γὰρ ἀρχὴ καλὸν μέν ἐστιν, ἀλλὰ παρακεκινδυνευμένον καὶ ὕποπτον· ἡ δ' ἐμὴ, καλὸν περισπούδαστον. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ χρῄζω οὐ μόνον γενικῇ, ἢ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. καὶ ὅτε μὲν γενικῇ συντάσσεται, φυσικὴν ἔχει τὴν σύν-

ταξιν. χρήζω γὰρ, τὸ χρείαν τινὸς ἔχω· ὅτε δὲ αἰτιατικῇ, πρὸς τὸ σημαινόμενον. οὗ γάρ τις ἔχει χρείαν, θέλων αὐτὸ ἔχει χρείαν.

596. ΠΑΣΙ ΧΑΙΡΩ. ἀντὶ τοῦ πᾶσιν ἀνθρώποις πληροφοροῦμαι καὶ θαῤῥῶ, καὶ εἰς οὐδένα ὑποψίαν ἔχω· ὃ τυραννίδος ἔξω καθέστηκεν. ἐκείνη γὰρ καὶ συγγενέσι αὐτοῖς καὶ φίλοις ἀπιστεῖ. ἢ τὸ ΠΑΣΙ ΧΑΙΡΩ, ἀντὶ τοῦ, πᾶσι πράγμασιν ἥδομαι, καὶ οὐδεμία φροντὶς καὶ μέριμνα περὶ οὐδενός ἐστί μοι, ἀμβλεῖαν ποιοῦσα τὴν ἡδονήν.

598. ἡ σύνταξις. ἔνι γὰρ καὶ ὑπάρχει αὐτοῖς ἅπανθ' ἃ βούλονται ἐνταῦθα, ἤγουν ἐν ἐμοὶ, τὸ τυχεῖν τούτων. τουτέστι, λογίζονται δι' ἐμοῦ ἁπάντων, ὧν χρήζουσι καὶ δέονταί σου, τεύξεσθαι. δέον δ' εἰπεῖν οὕτως, τὸ γὰρ τυχεῖν ἁπάντων ἐνταῦθ' αὐτοῖς ἔνι, ὁ δὲ ΑΠΑΝΤΑ εἶπε πρὸς τὸ ΕΝΙ· τὸ δὲ ΤΥΧΕΙΝ ἔξωθεν συντάσσει, τὸ τυχεῖν τούτων δηλονότι.

603. ἡ σύνταξις· ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΜΕΝ ΙΩΝ καὶ ἐλθὼν ΠΥΘΩΔΕ καὶ εἰς τὴν Πυθίαν, ΠΕΥΘΟΥ καὶ μάνθανε ΤΑ ΧΡΗΣΘΕΝΤΑ καὶ τὰ μαντευθέντα σοι, ΕΛΕΓΧΟΝ καὶ δοκιμασίαν ΤΩΝΔΕ, ΕΙ ΣΑΦΩΣ καὶ ἀληθῶς ΗΓΓΕΙΛΑ ΣΟΙ ταῦθ' ἃ ἔφην σοι. οὕτω καὶ τὸ ΕΛΕΓΧΟΝ λέγε, καὶ μὴ λάβῃς ἔξωθεν τὸ εἰς. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, μανθάνω τὸν διδάσκαλον περὶ ἐμὲ εὔνουν, οὕτω καὶ τοῦτο, μάνθανε τὰ χρησθέντα ἔλεγχον τῶνδε.

605. ἐὰν εὕρῃς με κοινῇ τι βουλευσάμενον περὶ τούτου Τειρεσίᾳ ΤΩι ΤΕΡΑΣΚΟΠΩι καὶ τῷ τὰ τέρατα καὶ σημεῖα τῆς μαντείας σκοποῦντι καὶ σαφηνίζοντι, κόλασόν με.

607. ΤΗι Τ' ΕΜΗι ΚΑΙ ΣΗι. τοῦτο λέγει, καὶ τῇ ἐμοὶ προσηκούσῃ, ἤγουν ἣν ἄξιός εἰμι παθεῖν, κακὸς φανείς· καὶ τῇ σοὶ προσηκούσῃ, ἤγουν ἣν ἄξιον βασιλέα ποιεῖσθαι κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων αὐτῷ· ἢ ἣν καὶ ἐγὼ κατ' ἐμαυτοῦ, καὶ αὐτὸς ψηφίσαιο κατ' ἐμοῦ.

616. ΕΥΛΑΒΟΥΜΕΝΩι ΠΕΣΕΙΝ. ἤγουν φοβουμένῳ σοι πεσεῖν τῆς ἀρχῆς καλῶς ἔλεξε Κρέων, ὡς οὐκ ἐκ τοῦ εὐθέως δίκαιον καταψηφίζεσθαι, οὓς ἂν κατὰ σοῦ ὑπονοήσῃς, ἀλλὰ πρῶτον ἐξετάζειν παντὶ τρόπῳ περὶ αὐτῶν, καὶ καταδίκους αὐτοὺς εὑρόντα, τότε κολάζειν. οἱ γὰρ ταχεῖς φρονεῖν, ἤγουν οἱ ταχέως καὶ μὴ μετὰ σκέψεως ποιοῦντές τι, οὐκ ἀσφαλεῖς, ἀλλ' ἀβέβαιοι, καὶ πρὸς κίνδυνον ἔσθ' ὅτε πίπτουσιν. ἰστέον δὲ ὅτι ἢ μερικὸν τὸ ΕΥΛΑΒΟΥΜΕΝΩι νοεῖ διὰ τὸν Οἰδίποδα, ἢ καθόλου διὰ πάντα φοβούμενον.

622. τὸ Η, εἰ μὲν καθ' ὑποστιγμὴν ἐρεῖς τὸ ἑξῆς, ἀντὶ τοῦ ὄντως ἆρα νοήσεις· εἰ δὲ κατὰ ἀποφαντικὴν ἐρώτησιν τὸ ἑξῆς εἴποις, ἀντὶ τοῦ διαζευκτικοῦ συνδέσμου νοήσεις, στίζων καὶ ἐν ἀμφοτέροις εἰς τὸ ΧΡΗιΖΕΙΣ. ἰστέον δὲ ὅτι ποτὲ μὲν καθ' ὑποστιγμὴν τὴν ἐρώτησιν ποιούμεθα, ὡς τὸ, (Αἰ. 75.)

οὐ σῖγ' ἀνέξῃ, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;

καὶ τὸ, (Αἰ. 81.)

μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;

ποτὲ δὲ κατ' ἀπόφασιν, ὡς τὸ, (Αἰ. 107.)

πρὶν ἄν τι δράσῃς, ἤ τι κερδανεῖς πλέον.

628. ἐγὼ μὲν οὐ κακός εἰμι· ΕΙ ΔΕ ΞΥΝΙΗΣ ΜΗΔΕΝ, ἤγουν εἰ ψευδῶς τοῦτο νοεῖς, τί λοιπόν; πρὸς ὃ Οἰδίπους ἀποκρίνεται ΑΡΚΤΕΟΝ Γ' ΟΜΩΣ, καὶ εἰ οὕτως ἔχεις. τούτεστι, καὶ εἰ οὕτως ἔχεις, ὅμως ἀρκτέον καὶ κυριευτέον ἐμοί σου· πρὸς ὃ πάλιν ὁ Κρέων, ΟΥΤΟΙ ΚΑΚΩΣ ἄρξεις, ἐμοῦ ΑΡΧΟΝΤΟΣ, ὥσπερ καὶ σὺ, ὅπερ ἀπιθὲς δοκοῦν εἰς θυμὸν ἐξάγει Οἰδίποδα.

630. ΚΑΙ'ΜΟΙ ΠΟΛΕΩΣ. τοῦτο διπλῶς νοητέον. ἢ καὶ ἐμοὶ μέτεστι τῆς πόλεως, ἤγουν τοῦ βοᾶν Ω ΠΟΛΙΣ ΠΟΛΙΣ, ὥσπερ σοί· ἢ κἀμοὶ μέτεστι τῆς πόλεως, ἀντὶ τοῦ, οὐ τῶν ἰδιωτῶν εἷς εἰμὶ, ἀλλὰ τῶν τὰ μεγάλα δυναμένων, ὥστε οὐχ ἧττον ἐμοὶ ἢ σοὶ ὑπακούσεται.

641. ψεύδεται Κρέων ἐνταῦθα. Οἰδίπους γὰρ ἄνω εἶπεν ἀποκτεῖναι αὐτὸν, καὶ οὐκ ἐξελάσαι τῆς χώρας.

647. ΤΟΝΔ' ΟΡΚΟΝ, ἤγουν ὃν αὐτὸς ὤμοσε. λέγει δὲ τοῦτο, διότι πρόσθεν εἶπε τὸ ΜΗ ΝΥΝ ΟΝΑΙΜΗΝ, καὶ τὸ ΑΡΑΙΟΣ ΟΛΟΙΜΗΝ.

660. ΠΑΝΤΩΝ ΘΕΩΝ πρόμαχον λέγει τὸν Ηλιον, ὥσπερ ἰόντα τὸν οὐρανὸν, ἔνθ' οὗτοί εἰσι, καὶ ὥσπερ φύλακος τάξιν ἔχοντα· εἰ δὲ τὸ πρῶτον τὸ ΘΕΟΝ μικρογραφήσεις, ὥσπερ

τὸ δεύτερον, ἐκ παραλλήλου εἴποις ἄν, καὶ τὸ ΠΑΝΤΩΝ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπων νοήσεις. ὀμνύει δ' ὁ Χορὸς τὸν Ηλιον, ὡς ἔφορον πάντων τῶν ἀνθρωπίνων, καὶ τῶν κρυπτῶν γνωστὴν καὶ ἐκφάντορα. ΑΘΕΟΣ, ΑΦΙΛΟΣ. ἤγουν πρότερον ὑπὸ τῶν θεῶν τιμωρηθεὶς, καὶ ὑπὸ τῶν φίλων μισηθεὶς λίαν. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, ὅτι ὕστερον ἀπολοίμην· ἢ τὸ ΑΘΕΟΣ, ΑΦΙΛΟΣ ἀντὶ τοῦ, ἀσεβὴς, καὶ μὴ περὶ τοὺς φίλους εὐγνώμων.

668. ΤΑ ΠΡΟΣ ΣΦΩΙΝ, τὰ παρ' ὑμῶν. ἤγουν ἵνα μὴ κορυφωθείη ἡ τῆς πόλεως δυστυχία, τὰ ὑμέτερα προσλαβοῦσα κακὰ, προνοούμενος ἐγὼ τὴν ἱκετείαν ταύτην ἀνήνεγκά σοι. γράφειν δὲ χρὴ ΚΑΚΑ ΠΡΟΣΨΑΥΣΕΙ, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς.

673. ΣΤΥΓΝΟΣ ΜΕΝ. ἤγουν σκυθρωπός τις τυγχάνεις, εἴκω νκαὶ ὑποτασσόμενός τινι, ὅταν δεήσηταί σου ἣν ἔχεις ὀργὴν παῦσαι. ΑΙ ΔΕ ΤΟΙΑΥΤΑΙ ΦΥΣΕΙΣ. ἤγουν ὁ ἔχων ἄνθρωπος τοιαύτην φύσιν, αὐτὸς ἑαυτὸν μισεῖ, καὶ οὐ δύναται φέρειν, ὅτι τοιοῦτός ἐστι. τὸ δὲ ΔΙΚΑΙΩΣ εἶπε, διότι δίκαιόν ἐστι τοὺς κακοὺς μὴ μόνον ὑπὸ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ ὑφ' ἑαυτῶν μισεῖσθαι.

677. ΑΓΝΩΤΟΣ, ἤγουν ἀναισθήτου τῶν ἐμῶν, καὶ ἕτερον ἢ προσῆκεν ὑπολαμβάνοντος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἄγνως καὶ ἀντὶ τοῦ μὴ γιγνωσκόμενος εὕρηται, καὶ ἀντὶ τοῦ μὴ γιγνώσκων.

680. ΜΑΘΟΥΣΑ. ἤγουν ἐπειδὴ τὸ συμβεβηκὸς ἔγνων ὅπερ ἐστὶ, ποιήσω τοῦτο καὶ κομίσω δηλαδή. ἔγνων γὰρ τίς ἐστιν ἡ κατέχουσ' αὐτοὺς τύχη, ἤγουν ἡ μάχη. ΔΟΚΗΣΙΣ ΑΓΝΩΣ. τοῦτο καὶ εἰς τὸν Οἰδίποδα καὶ εἰς τὸν Κρέοντα νόει. εἰς μὲν τὸν Οἰδίποδα, διὰ τὰς τοῦ Τειρεσίου ἐπ' αὐτῷ μαντείας, ἃς οὐκ ἀληθεῖς ὁ Χορὸς ἐνόμιζεν· εἰς δὲ τὸν Κρέοντα, διὰ τὴν ἐξ Οἰδίποδος πρὸς αὐτὸν τοῦτον ψευδῆ ὑπόληψιν, ὡς ὑποβάλλοντα κατ' αὐτοῦ τὸν μάντιν τοιαῦτα λέγειν. τὸ δὲ ΔΑΠΤΕΙ ΔΕ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗ 'ΝΔΙΚΟΝ τοῦτο λέγει, ὅτι οὐ μόνον ματαία ὑπόληψις αὐτοὺς λυπεῖ, ἀλλ' ὅτι καὶ ἄδικός ἐστιν.

685. ΑΛΙΣ καὶ αὐτάρκως φαίνεται ὁ λόγος ἐμοὶ μένειν αὐτοῦ καὶ ἐκεῖ, ἔνθα καὶ ὅπου ἔληξε, προπονουμένης καὶ προπασχούσης ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ τῆς γῆς, τουτέστιν ἐπειδήπερ ἡ γῆ δυστυχεῖ, πρὸς ἑαυτὴν ἕλκει τὸν νοῦν μου, καὶ οὐκ ἐᾷ ἀναξαίνειν τὰ τούτοις συμβάντα. ἀρκεῖ γὰρ ὅτι λεχθέντα πέπαυται, καὶ οὐ δεῖ αὖθις λέγειν.

687. ΟΡΑΙΣ ΙΝ' ΗΚΕΙΣ. τοῦτο Οἰδίπους λέγει πρὸς τὸν Χορὸν, ὅτι οὐκ ἐβούλετο διηγεῖσθαι Ιοκάστῃ τὴν διαφοράν. δόξαν γὰρ ἐντεῦθεν παρίστη, ὅτι καταγιγνώσκων Οἰδίποδος, ὡς ἀδίκως ὀργισθέντος Κρέοντι, λέγειν οὐκ ἤθελεν.

698. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΟΤΟΥ ἔξωθεν τὸ ἕνεκα, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΜΗΝΙΝ ἐστίν.

705. τὸ ΜΕΝ ΟΥΝ ἀντὶ τοῦ δέ. νοεῖται δὲ ἀπὸ τούτου, ὅτι οὐ λέγει· αὐτὸς, εἰσπέμψας δέ. εἰ μὲν οὖν στίξεις εἰς τὸ ΤΟ Γ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ, οὕτως ἐρεῖς· ἐπεὶ ἐλευθεροῖ πᾶν τὸ στόμα τούτου τοῦ λόγου, τοῦ λέγειν ὅτι ἐγὼ φονεύς εἰμι Λαΐου, ΤΟ Γ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ, ἤγουν ὅσον τὸ καθ' αὐτόν· αὐτὸς γὰρ περὶ τούτου καθάπαξ σιγᾷ. εἰ δ' ὁμοῦ τὸ ΠΑΝ ἐρεῖς ΣΤΟΜΑ πρὸς τὸ ΤΟ Γ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ, ἔσται οὕτως· ἐπεὶ τό γ' εἰς ἑαυτὸν, ἤγουν τὸ οἰκεῖον πᾶν στόμα ἐλευθεροῖ καὶ ἀφίστησι τούτου τοῦ λόγου.

720. ἀπορητέον πῶς ἄνω (712.) μὴ τὰς περὶ τούτων μαντείας Απόλλωνα θεσπίσαι φάσκουσα Ιοκάστη, ἀλλὰ τοὺς ὑπηρέτας αὐτοῦ, νῦν φησιν ἐνταῦθα ΟΥΤ' ΑΠΟΛΛΩΝ ΗΝΥΣΕ. καὶ φαμὲν, ὅτι τοῦτο λέγει, οὐκ ἐναντιουμένη τῷ λόγῳ αὐτῆς, ἀλλὰ κατὰ τὴν τῶν ἄλλων ὑπόληψιν.

742. ΧΝΟΑΖΩΝ, ἀνθῶν, ὥσπερ ὑπὸ χνοὸς περικεχυμένην ἔχων τὴν κεφαλήν. αἱ γὰρ περὶ αὐτὰς δεξάμεναι χνοῦν τρίχες, οὔτε λευκαί εἰσιν, οὔτε μέλαιναι, ἀλλ' εἶδος ἕτερον μεταξὺ τούτων ἐκφαίνουσιν.

747. ΒΛΕΠΩΝ. ἤγουν δέδοικα μήπως οὐ τυφλὸς, ἀλλὰ βλέπων καὶ ἀληθεύων ὁ μάντις ᾖ, παρ' ὅσον ὁ τὴν ἀλήθειαν λέγων, βλέπει· ὁ δὲ τὰ ψευδῆ, τυφλώττων ἐστί.

766. ΕΦΙΕΣΑΙ, ἐντέλλῃ, ἐπιθυμεῖς. καὶ γενικῇ γὰρ καὶ αἰτιατικῇ συντάττεται τὸ ἐφίεμαι, ὥσπερ καὶ τὸ ἐπιθυμῶ.

771. ἢ πρὸς τὸ ΣΤΕΡΗΘΗΙΣ ὑπόστιξον, οὕτως· καὶ οὐ μὴ στερηθῇς ὤν ζητεῖς, βεβῶτος ἐμοῦ ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων, ἤγουν τοσαύτην ἐλπίδα ἔχοντος, ὥστε τὸν ἀγρότην μόνον ἰδεῖν, καὶ παρ' ἐκείνου ἀκοῦσαί τι. κατὰ πάντα γὰρ τὰ ἄλλα ἀπήλπισα. ἢ πρὸς τὸ ΕΛΠΙΔΩΝ οὕτως· ἐμοῦ βεβῶτος, ἤγουν ζῶντος, οὐ μὴ στερηθῇς τῶν ἐλπίδων ἐς τοσοῦτον, ἤγουν ἅπερ

ἐλπίζεις μαθεῖν παρ' ἐμοῦ, οὐ μὴ ἀποτύχῃς τούτων ἐς τοσοῦτον, ὥστε μὴ μαθεῖν αὐτά. κρεῖττον δ' ἐστὶ τὸ πρῶτον. μαρτύριον δὲ, προϊὼν γὰρ λέγει· (836.)

καὶ μὴν τοσοῦτόν ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος,
τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

795. ΑΣΤΡΟΙΣ. παροιμία ἐπὶ τῶν μακρὰν ὁδὸν καὶ ἔρημον πορευομένων. οἱ γὰρ φεύγοντες ἀειφυγίαν, τοῖς ἄστροις ἐσημειοῦντο τὴν ἑαυτῶν πατρίδα.

809. ΔΙΠΛΟΙΣ ΚΕΝΤΡΟΙΣΙ. τοῦτο διπλῶς νοητέον, ἢ δύο πληγαῖς, ἢ μάστιγι δύο κέντρα ἐχούσῃ. τὸ δὲ ΕΤΙΣΕΝ ἀντὶ τοῦ, ἀπέδωκε, παρ' ὅσον οἱ κολαζόμενοι διά τινα προϋπάρξασαν ὑπ' αὐτῶν αἰτίαν, δίκας τῆς ἁμαρτίας ἀποδιδόασιν ὀφειλομένας.

817. Ωι ΜΗ ΞΕΝΩΝ. ἤγουν ᾧ τινι οὐκ ἔστιν ἐκδεδομένον δέχεσθαί τινα, ἐμὲ δηλονότι, ἐν τοῖς δόμοις, οὔτε τῶν ἀστῶν οὔτε τῶν ξένων. ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη δοτικὴ τὸ Ωι ἢ πρὸς τὸ ΕΞΕΣΤΙ, ἢ πρὸς τὸ ΠΡΟΣΦΩΝΕΙΝ. ὥσπερ γάρ φαμεν, μετεῖχον καὶ ἐχρώμην τῆς δόξης, οὐ πρὸς τὸ ἐχρώμην, ὅπερ ἐστὶ σύνεγγυς, οὔσης τῆς γενικῆς, ἀλλὰ πρὸς τὸ μετεῖχον, διὰ μέσου ὄντος τοῦ ἐχρώμην· οὕτω καὶ τοῦτο τὸ Ωι πρὸς τὸ ΠΡΟΣΦΩΝΕΙΝ ἔχει τὴν δύναμιν. τὸ δὲ ΤΑΔΕ, καὶ ΤΑΣΔ' ΑΡΑΣ ταυτόν ἐστιν. αἱ γὰρ ἀραὶ, ἃς ἠράσατο τῷ Λαΐου φονεῖ, οὐκ ἄλλο τι ἦσαν, ἢ μὴ προσδέχεσθαι αὐτὸν τοὺς πολίτας, μηδὲ προσφωνεῖν. καὶ οὔτις ἄλλος ἦν ὁ προστιθεὶς ἐπ' ἐμαυτῷ ταῦτα, ἢ ἐγὼ ὁ τάσδε τὰς ἀρὰς προστιθεὶς, κατὰ συνεκδοχὴν λαμβανομένου τοῦ ΠΡΟΣΤΙΘΕΙΣ.

829. ΑΝΟΡΘΟΙΗ ΛΟΓΟΝ, ἤγουν ἔξω αἰτίας θήσει. τὸ γὰρ ΑΝΟΡΘΟΙΗ ΛΟΓΟΝ οὐχ ἕτερόν ἐστιν, ἀλλ' ἢ κειμένην καὶ μὴ οὖσαν τὴν ὑπὲρ ἐκείνου ἀπολογίαν ἀνορθώσει, καὶ δείξει δι' ὧν ἀπολογήσεται.

833. ΚΗΛΙΔΑ ΣΥΜΦΟΡΑΣ; ἀντιστρόφως, ἀντὶ τοῦ συμφορὰν, ἤγουν συντυχίαν, κηλῖδος, ἤγουν μολυσμοῦ.

847. ΕΙΣ ΗΜΑΣ γράφε, μὴ ΕΙΣ ΕΜΕ. οὐ γὰρ ἁρμόζει οὕτως τῷ μέτρῳ. εἰ δὲ πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ τέθειται, οὐδὲν ἀπεικός. πολλὰ γὰρ εὑρίσκεται ὅμοια.

851. ΚΑἸΚΤΡΕΠΟΙΤΟ. τὸ ἐκτρέπεσθαι κυρίως ἐπὶ ὁδοῦ λέγεται, ὅταν τὴν, ἣν βαδίζει τις, ὁδὸν καταλιπὼν, ἑτέραν βαδίσῃ, καὶ ἀπὸ τούτου ἁπλῶς ἐπὶ τῶν ἀπό τινος εἴς τι μεταπιπτόντων.

857. ΩΣΤ' ΟΥΧΙ ΜΑΝΤΕΙΑΣ. ὥστε ἕνεκα τῆς μαντείας τοῦ Ἀπόλλωνος, οὔτε βλέψαιμι ἂν τῇδε καὶ ἐνταῦθα, ὅτι ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπώλωλε· πρόσθεν γὰρ ὁ παῖς ἀπηνέχθη τοῦ ζῆν. οὔτε τῇδε καὶ ἐνταῦθα ὕστερον, ὅτι ὑπὸ σοῦ πεφόνευται. ὑπὸ τοῦ παιδὸς γὰρ ὁ Ἀπόλλων ἐθέσπισε. ταῦτα δὲ λέγει ἀποροῦσα περὶ τοῦ φόνου, πῶς ἄρα καὶ γέγονεν.

863. καταγινώσκων ὁ Χορὸς τῆς Ιοκάστης, ὡς μὴ δεχομένης τὰς τοῦ Ἀπόλλωνος μαντείας, φησίν· Εμοι φέροντι τὴν ΕΥΣΕΠΤΟΝ ΑΓΝΕΙΑΝ, ἤτοι τὸ πάνσεπτον σέβας τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων πάντων, τουτέστιν, ἐμοὶ σεβομένῳ τὸν λόγον καὶ τὰ ἔργα, εἴθε ξυνείη καὶ συνυπάρχοι μοῖρα καὶ εὐτυχία. εἰπὼν δ' ἀορίστως τὸ ΛΟΓΩΝ καὶ τὸ ΕΡΓΩΝ, νῦν ὁρίζεται λέγων ΩΝ ΠΡΟΚΕΙΝΤΑΙ ΝΟΜΟΙ μεγάλοι τεκνωθέντες καὶ γεννηθέντες διὰ τὴν οὐρανίαν αἰθέρα, ἤγουν ἐξ οὐρανοῦ. δείκνυσι δ' ἐντεῦθεν, ὅτι ΛΟΓΩΝ καὶ ΕΡΓΩΝ λέγει τῶν θείων, ὧν ἡ τιμὴ ἐξ οὐρανοῦ νενομοθέτηται, ὧντινων νόμων μόνος ὁ Ολυμπος πατήρ ἐστιν· ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ ΟΥΡΑΝΙΑΝ ΔΙ' ΑΙΘΕΡΑ ΤΕΚΝΩΘΕΝΤΕΣ. οὐδ' ἔτικτε, οὐδ' ἐξεῦρεν αὐτοὺς τοὺς νόμους ἡ θνητὴ φύσις τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ κατακοιμίσει καὶ καταβαλεῖ αὐτοὺς, καὶ ἀφανίσει λήθη. τουτέστιν, ἐπεὶ οἱ ἄνθρωποι οὐχ εὗρον τοὺς περὶ τῆς τιμῆς τῶν θεῶν νόμους, ἀλλ' οὐρανόθεν ἦλθον ἡμῖν, οὐδ' ὑπὸ λήθης ἀνθρώπων ἂν κατασβεσθεῖεν. ΜΕΓΑΣ ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ ΘΕΟΣ ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια, ΟΥΔΕ ΓΗΡΑΣΚΕΙ, τουτέστιν, ὡς ἀληθεῖς ὄντες οἱ νόμοι ἀεὶ ἔσονται καὶ οὐκ ἀφανισθήσονται. ἰστέον δὲ, ὅτι τινὲς ἀγνοοῦντες, ΟΥΡΑΝΙΑΣ ΑΙΘΕΡΟΣ λέγουσι, διὰ τὸ ΔΙΑ. τὸ δ' ἔστιν ὅμοιον τῷ παρ' Αἰσχύλῳ· (Επτ. ἐ. Θ. 207.) ἱππικῶν τ' ἀΰπνων πηδαλίων διὰ στόμα. ἔφαμεν δ' ἐκεῖ τὸν περὶ τούτου λόγον.

873. ΥΒΡΙΣ ΦΥΤΕΥΕΙ. ἤγουν ἡ ὑπεροψία ποιεῖ τύραννον, τουτέστιν, ἡ ὑπεροψία κακοὺς καὶ ἀνόμους (τοιοῦτοι γὰρ οἱ τύραννοι.) ἐργάζεται τοὺς αὐτὴν ἔχοντας, ὥστε καὶ Ιοκάστη ἐξ ὑπεροψίας τὸν Ἀπόλλωνος ἠτίμασε λόγον. ἐὰν ὑπερπλησθῇ ἡ ὕβρις μάτην πολλῶν, ἃ οὐκ ἔστιν ἐπίκαιρα καὶ πρέποντα, μηδὲ συμφέροντα τῷ αὐτὴν ἔχοντι, εἰς ἀκροτάτην ἀπότομον

καὶ τραχεῖαν εἰσαναβᾶσα, ἤγουν εἰς ἄκρον κακίας ἐλάσασα καὶ κορυφωθεῖσα, ἀνώρουσε καὶ ὥρμησε καὶ πέπτωκεν εἰς ἀνάγκην, ΟΘΙ καὶ ὅπου οὐ χρῆται ποδὶ χρησίμῳ. τουτέστιν, ὑβρισταὶ καὶ ἄνομοι, ὁποία ἡ Ιοκάστη, αὐξηθέντες εἰς ἄκρον ἔπειτα εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάγκην πίπτουσιν, ὡς δυστυχῶς καὶ ἀθέως τὸν αἰῶνα διάγειν. εἴρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐκ κρημνοῦ πιπτόντων καὶ συντριβόντων τοὺς πόδας, ὡς μὴ δύνασθαι πορεύεσθαι. ΤΟ ΚΑΛΩΣ Δ' ΕΧΟΝ ΠΟΛΕΙ ΠΑΛΑΙΣΜΑ, ἤτοι τὴν περὶ τῶν συμφερόντων τῇ πόλει ἔρευναν, ΑΙΤΟΥΜΑΙ ΘΕΟΝ, ἤτοι τὸν Απόλλω, ΜΗ ΛΥΣΑΙ, ἀλλ' ἀεὶ ποιεῖσθαι, καθάπερ καὶ νῦν ἐπὶ τῷ τοῦ Λαΐου φόνῳ. ΟΥ ΛΗΞΩ, καὶ παύσομαι ΠΟΤΕ ἔχων τὸν θεὸν ΠΡΟΣΤΑΤΗΝ καὶ ἀντιλήπτορα. ἰστέον δὲ ὅτι εἰς τὸ Α ΜΗ ΕΠΙΚΑΙΡΑ, τὸ Α εἰ μὲν πρὸς τὸ ὕβριν νοήσεις, μακρόν ἐστιν· οὕτω γὰρ καὶ τὸ τῆς στροφῆς ἀπαιτεῖ κῶλον. εἰ δὲ πρὸς τὰ ἑξῆς, βραχύ. οὐ κωλύει δὲ καὶ βραχὺ εἶναι, ἐπεὶ τὸ κῶλον ἰαμβικόν ἐστιν. ἔτι ἰστέον ὅτι εἰ καὶ τὸ ΚΑΛΩΣ ἐν πολλοῖς μακρὸν εὕρηται, ἔν γε μὴν τῷ ΤΟ ΚΑΛΩΣ Δ' ΕΧΟΝ ΠΟΛΕΙ, βραχύ ἐστι· καὶ δῆλον ἐκ τοῦ κώλου τῆς στροφῆς. ἔοικεν οὖν ἀμφοτέρους τοὺς χρόνους καὶ τοῦτο δέχεσθαι, ὃ καὶ κυρίως ἐγώ φημι δίχρονον, ὡς ἀμφοτέρους τοὺς χρόνους δεχόμενον. τοιοῦτον γὰρ καὶ τὸ ὑμεῖς, καὶ τὸ ἀὴρ, καὶ ὕδωρ, καὶ ἱερὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ δὲ κακὸν ἀεὶ βραχὺ εὕρηται, καὶ οὐδέποτ' ἄλλως, εἰ καὶ ἐν τῷ (887.) ΚΑΚΑ ΝΙΝ ΕΛΟΙΤΟ ΜΟΙΡΑ, ἀντὶ μακροῦ ἔοικεν εἶναι, οὐ μήν ἐστιν.

883. ΕΙ ΔΕ ΤΙΣ ΠΟΡΕΥΕΤΑΙ καὶ διάγει ΥΠΕΡΟΠΤΑ καὶ σοβαρῶς καὶ ἐν χερσὶ καὶ ἐν λόγῳ, τουτέστι καὶ οἷς πράττει καὶ οἷς λέγει, ἀφόβητος τῆς θείας δίκης, οὐδὲ σέβων καὶ τιμῶν τὰ ἕδη καὶ εἴδωλα τῶν δαιμόνων, ἤτοι τοὺς θεοὺς, ΕΛΟΙΤΟ καὶ λάβοι ΝΙΝ καὶ αὐτὸν κακὴ ΜΟΙΡΑ καὶ τύχη, ΧΑΡΙΝ καὶ ἕνεκα τῆς τρυφῆς καὶ τῆς ὑπεροψίας, ἣν πρὸς τοὺς θεοὺς ἔχει, τῆς ΔΥΣΠΟΤΜΟΥ καὶ δυστυχοῦς, (μέγιστον γὰρ ἀτύχημα ἡ ἀσέβεια) εἰ μὴ κερδανεῖ δικαίως τὸ κέρδος, ἤγουν ἐὰν μὴ τὰ τῆς ὑπεροψίας ἆθλα δικαίως λάβῃ τιμωρηθεὶς, καὶ ΕΡΞΕΤΑΙ καὶ κωλυθῇ τῶν ΑΣΕΠΤΩΝ καὶ ἀσεβῶν ἐγχειρημάτων, ἢ ΕΡΞΕΤΑΙ καὶ κωλυθῇ πάλιν τῶν ΑΘΙΚΤΩΝ καὶ ἀπροσψαύστων, καὶ ὧν οὐδεὶς ἅπτεται ἀσεβῶν ἐγχειρημάτων, ΜΑΤΑΖΩΝ καὶ ματαιοποιῶν. τίς ἄρα ἀνὴρ ΕΤΙ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ΕΝ ΤΟΙΣΔΕ; ἤγουν ἐν τῷ μὴ τιμωρεῖσθαι τοὺς κακοὺς, ΕΡΞΕΤΑΙ καὶ κωλυθήσεται, τῆς κακίας δηλονότι, τῷ ΘΥΜΩι, ἤγουν οἴκοθεν, ὥστε ΑΜΥΝΕΙΝ καὶ ἀποσοβεῖν δι' εὐχῶν καὶ θυσιῶν τὰ ΒΕΛΗ τῆς ΨΥΧΗΣ, ἤγουν τὰ ἁμαρτήματα; ἤγουν οὐδεὶς τοὺς κακοὺς ὁρῶν ἀπαθεῖς, ἐπιστροφὴν ποιήσεται τῶν οἰκείων πλημμελημάτων, καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς καταφεύξεται. ΕΙ ΓΑΡ ΑΙ ΤΟΙΑΙΔΕ, ἤτοι αἱ κακαὶ πράξεις ΤΙΜΙΑΙ καὶ καλαὶ, ΤΙ ΔΕΙ ΜΕ ΧΟΡΕΥΕΙΝ καὶ πανηγύρεις ἱστάναι τοῖς θεοῖς, αἰτούμενον τὰ λυσιτελῆ; ἐὰν μὴ ἁρμόσῃ πᾶσι τοῖς βροτοῖς τάδε ΧΕΙΡΟΔΕΙΚΤΑ καὶ φανερὰ, τουτέστιν, εἰ μὴ ἑνὶ ἑκάστῳ ἁρμοδίως παρέσται ἐκ τῶν θεῶν τὰ τῆς προαιρέσεως ἔπαθλα, τῷ μὲν κακῷ κακὰ, τῷ δ' ἀγαθῷ ἀγαθὰ, ἀλλὰ πάντες ἐπίσης μετέχοιεν τῶν θεῶν, ΟΥΚ ΕΤΙ ΕΙΜΙ καὶ πορεύσομαι ἐπὶ τὸν ΑΘΙΚΤΟΝ καὶ σεβάσμιον ὀμφαλὸν τῆς γῆς, ἤτοι εἰς τὸν Απόλλωνα, ΣΕΒΩΝ καὶ τιμῶν αὐτὸν, οὐδὲ εἰς τὸν Απόλλωνος ναὸν τὸν ἐν Αβαῖσι καὶ ἐν Λυκίᾳ· Αβαὶ γὰρ, τόπος Λυκίας· οὐδ' εἰς τὴν Ολυμπίαν, ἤτοι τὸν Δία. ἀλλ', ὦ Ζεῦ, ὁ κρατῶν καὶ ἐξουσιάζων πάντα καὶ ἀνάσσων, εἴπερ ὀρθῶς Ζεὺς ΑΚΟΥΕΙΣ καὶ ὀνομάζῃ, ὥσπερ οὖν εἶ, μήτε σὲ μήτε τὴν σὴν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχὴν λάθῃ τοῦτο, τὸ τοὺς κακοὺς τετιμωρῆσθαι, ἀλλὰ μέχρις ἂν ἡ σὴ ἀρχὴ ἐπέχῃ, κολάζοιντο οἱ κακοί. ΕΞΑΙΡΟΥΣΙ γὰρ καὶ ἐκβάλλουσι καὶ ἀτιμάζουσιν ΗΔΗ καὶ νῦν ΦΘΙΝΟΝΤΑ καὶ ἀτιμαζόμενα τὰ παλαιὰ ΘΕΣΦΑΤΑ καὶ μαντεύματα τοῦ Λαΐου. τουτέστι, τὸν πάλαι δοθέντα παρ' Απόλλωνος τῷ Λαΐῳ χρησμὸν, ὡς ὑπὸ παιδὸς τεθνήξεται, Ιοκάστη νῦν ἀτιμάζει καὶ ψευδῆ οἴεται, καὶ οὐδαμῶς ὁ Απόλλων ἐμφανὴς ὑπάρχει ἐν ταῖς τιμαῖς, ἀλλ' εἰς οὐδὲν τὰ ἐκείνου λογίζεται καὶ ἀτιμάζεται. ΕΡΡΕΙ ΔΕ καὶ ἐφθάρη καὶ καταπεφρόνηται τὰ θεῖα. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τῆς ἀντιστροφῆς δέκατον κῶλον, τὸ ΦΘΙΝΟΝΤΑ Δ' ΩΣ ΕΜΟΙ ΔΟΚΕΙ, ἐλλιπὲς ἦν πρὸς τὸ τῆς στροφῆς· διὸ καὶ προσετέθη παρ' ἐμοῦ τὸ ΩΣ ΕΜΟΙ ΔΟΚΕΙ, ὅπως ὁλόκληρον καὶ τοῦτο γένηται· καὶ οἶμαι ὡς καλῶς προσετέθη· εἰ δέ τις βέλτιόν τι νοήσει, τοῦτο τεθείτω.

916. ΤΑ ΚΑΙΝΑ ΤΟΙΣ ΠΑΛΑΙ. ἤγουν τοὺς νῦν χρησμοὺς διὰ τῶν παλαιῶν συμβάλλει, τῶν εἰρηκότων ὅτι Λάϊος ὑπὸ παιδὸς τεθνήξεται.

920. ΚΑΤΕΥΓΜΑΣΙΝ, ἤτοι τοῖς κινοῦσι κατάνευσιν τῶν εὐχῶν, ἤγουν τοῖς θυμιάμασι καὶ ἀναθήμασι. ΕΥΑΓΗ ΠΟΡΗΙΣ, ἤγουν ἵνα λύσιν εὐαγῆ τῆς παρούσης ἀνάγκης τοῦ Οἰδίποδος παρασχῇς, ἤγουν ἁγνὴν καὶ ἱεράν. ἐναντίον δὲ τῷ εὐαγεῖ τὸ ἐναγές.

930. ΠΑΝΤΕΛΗΣ, τελεία, νόμιμος. οὕτως, εἰ πρὸς τὸ ΔΑΜΑΡ συνάψεις· εἰ δὲ πρὸς τὸ ΟΛΒΙΑ, τελεία μόνον.

937. ΗΔΟΙΟ ΜΕΝ. εὐφρανθείης μὲν, διότι ὁ σὸς πόσις καὶ ἑτέρας βασιλείας ἐγκρατὴς μέλλει γενήσεσθαι· λυπηθείης δὲ, εἰ τὸν τοῦ σοῦ κηδεστοῦ θάνατον ἀκούσαις.

940. ΤΗΣ ΙΣΘΜΙΑΣ, τῆς Κορινθίας, τῆς ἐν τῷ Ἰσθμῷ τῆς Πελοποννήσου κειμένης.

971. ΤΑ Δ' ΟΥΝ ΠΑΡΟΝΤΑ. ἤγουν, ἀλλὰ τοὺς ἐνταῦθα διδομένους χρησμοὺς μεθ' ἑαυτοῦ λαβὼν ὁ Πόλυβος ἀξίους οὐδενὸς, κεῖται παρὰ τῷ Αιδῃ, ἤτοι ἐν τῷ Αιδῃ.

979. ΕΙΚΗ, ἤγουν ἁπλῶς καὶ ἀφροντίστως, καὶ μὴ πρὸς μαντείας ὁρᾷν.

1029. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΛΑΝΗΣ. οἱ γὰρ ποιμένες νῦν μὲν ἐνταῦθα, νῦν δ' ἐκεῖσε τὸ ποιμνίον ἀνάγουσι πρὸς τὸ λυσιτελοῦν.

1037. ΠΡΟΣ ΜΗΤΡΟΣ, Η ΠΑΤΡΟΣ ἔπαθον τοῦτο δηλονότι; ἤγουν τὸ διατρυπηθῆναι τοὺς ἀστραγάλους. ἀσύνετον γὰρ καὶ ἀνακόλουθον πρὸς τὰ ἐπαγόμενα, τὸ νομίζειν ἐρωτᾷν τὸν Οἰδίποδα, εἰ ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ἢ τῆς μητρὸς ὠνομάσθη.

1063. ΤΡΙΔΟΥΛΟΣ. δούλου γὰρ τὸ μὴ ἐμφανὲς ἔχειν τὸ γένος, ἀλλὰ λαθραῖον. εἰκότως δὲ τὸ ΤΡΙΔΟΥΛΟΣ εἶπε πρὸς τὸ ΤΡΙΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ.

1070. ΠΛΟΥΣΙΩι, εὐδαίμονι· τοῦτο δὲ λέγει, διὰ τὸ μὴ θέλειν ταύτην ἐξ ἀσήμων ὄντα φανήσεσθαι.

1081. τὸ ΤΗΣ ΕΥ ΔΙΔΟΥΣΗΣ λέγει, διότι πάντα τὰ τῆς Τύχης δῶρα, εἰ καὶ δυσχερῆ ἐστὶν ἡμῖν, ἀλλὰ καλά ἐστι, καὶ πρὸς συμφέρον ἡμῖν, εἰ καὶ μὴ δυνάμεθα αὐτοὶ τοῦτο καταμαθεῖν. ΜΗΝΕΣ ΜΕ ΔΙΩΡΙΣΑΝ. ἤγουν ὁ χρόνος δυστυχῆ με καὶ εὐτυχῆ πεποίηκεν· ἢ τὸ ΜΙΚΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΝ διὰ τὴν ἡλικίαν λέγει.

1086. ΕΙΠΕΡ ΕΓΩ ΚΑΤΑ ΓΝΩΜΗΝ ΜΑΝΤΙΣ ΕΙΜΙ ΚΑΙ ΙΔΡΙΣ καὶ ἐπιστήμων καὶ ἄριστος στοχαστὴς, μὰ τὸν πανσέληνον Ολυμπον, οὐκ ἔσῃ καὶ ὑπάρξεις, ὦ Κιθαιρὼν, ΑΠΕΙΡΩΝ καὶ ἀμέτοχος κατὰ τὴν αὔριον ἡμέραν, μὴ οὐκ ΑΥΞΕΙΝ καὶ φαίνεσθαί σε πατριώτην τοῦ Οἰδίποδος, τροφὸν καὶ μητέρα, καὶ χορεύεσθαι παρ' ἡμῶν, (τουτέστιν, ὅσον οὔπω φανήσεται ὁ Οἰδίπους εὑρεθεὶς ἐν Κιθαιρῶνι τὴν ἀρχήν· διὸ καὶ πατέρα καὶ μητέρα αὐτοῦ τοῦτον καλεῖ.) ὡς ἐπίηρα καὶ ἐπιθυμητὰ φέροντα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις, ἤτοι τῷ Οἰδίποδι. ἐπιθυμεῖ γὰρ οὗτος, ὅστις ἐστὶ φανῆναι. σοὶ δὲ, ὦ ΙΗΙΕ καὶ τοξικὲ Φοῖβε, ἀρεστὰ καὶ ἀποδεκτὰ εἴη καὶ ὑπάρχοι ταῦτα, ἡ τοῦ Οἰδίποδος λέγω ἔκφανσις· σὺ γὰρ ἐθέσπισας τὴν περὶ τούτου ἔρευναν.

1098. τίς σε, ὦ τέκνον, τῶν ΜΑΚΡΑΙΩΝΩΝ καὶ ἀϊδίων θεῶν ἔτικτεν; ἆρα τοῦ ὀρεσιβάτου καὶ ὀρεινοῦ Πανὸς θυγάτηρ προσπελασθεῖσα ἐνταῦθα; ἢ ἔτικτέ σε ἡ τοῦ Λοξίου θυγάτηρ; ΤΩι ΓΑΡ καὶ τούτῳ τῷ Πανὶ, ἢ τῷ Απόλλωνι· νόμιος γὰρ καὶ οὗτος καλεῖται· πᾶσαι αἱ ἀγρονόμοι καὶ ὀρειναὶ πλάκες καὶ πέτραι φίλαι εἴσιν. εἴτε ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων Ερμῆς ἐδέξατο εὕρημα καὶ δῶρον τῶν Νυμφῶν· εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς, ἤγουν ὁ Διόνυσος, ὁ ναίων καὶ κατοικῶν ἐπ' ἄκρων τῶν ὀρέων, ἐδέξατο τὸ εὕρημα τῶν Νυμφῶν τῶν Ελικωνιάδων, ἤγουν τῶν ἐν Ελικῶνι τῆς Βοιωτίας οὐσῶν, σὺν αἷς πλεῖστα παίζει. λέγει δὲ τὸν Διόνυσον ναίειν ἐπ' ἄκρων ὀρέων, ἢ διότι αἱ Βάκχαι αὐτοῦ, ὡς μαινόμεναι, τὰ ὄρη περιήρχοντο, ἢ ὅτι ἐν τῷ Κιθαιρῶνι τὸ ἱερὸν ἦν αὐτοῦ.

1114. εἰκότους εἶπε τὸ ΩΣΠΕΡ. οὐ γὰρ ἀκριβῶς εἶδεν, ἀλλ' εἰκάζων ἦν.

1134. τὸ ΚΑΤΟΙΔΕΝ ἢ πρὸς τὸ ΤΟΝ ΚΙΘΑΙΡΩΝΟΣ ΤΟΠΟΝ σύναπτε, εἰ καὶ τὸ ΗΜΟΣ διὰ μέσου ἐτέθη, ὃ δὴ καὶ ποιεῖ τὴν δυσχέρειαν· ἢ πρὸς τὸ ΤΟΝ ΚΙΘΑΙΡΩΝΟΣ ΤΟΠΟΝ ἔξωθεν ΕΙΣ λάμβανε, λαμβανομένου κατὰ συνεκδοχὴν τοῦ ΕΠΛΗΣΙΑΖΕΝ.

1147. τὸ Α ἐστὶν ἐνταῦθα ἐπίρρημα σχετλιαστικὸν, σιωπὴν παρακελευόμενον.

1155. ἢ πρὸς τὸ ΔΥΣΤΗΝΟΣ στικτέον, οὕτως· δύστηνός εἰμι, ἀντὶ τοῦ λέγεις τοῦτο, τί προσχρῄζων μαθεῖν; ἢ τὸ ΔΥΣΤΗΝΟΣ καὶ τὸ ΑΝΤΙ ΤΟΥ σύναπτε, οὕτως· ἀντὶ τοῦ περιαχθήσομαι ὁ δύστηνος; τί προσχρῄζων μαθεῖν λέγεις τοῦτο;

1161. τὸ ΠΑΛΑΙ πρὸς τὸ ΕΙΠΟΝ συναπτέον, καὶ οὐ πρὸς τὸ ΔΟΙΗΝ.

1179. ἰστέον, ὅτι τὰ ἀπαρέμφατα, εἰ μὴ προηγεῖται εὐθεῖα, οὐδέποτ' εἰς εὐθεῖαν συντάσσεται, ὥστε καὶ τὸ ΑΥΤΟΣ ἐνταῦθα οὐ πρὸς τὸ ΑΠΟΙΣΕΙΝ ἐστὶν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΕΝΘΕΝ ΗΝ, οὕτως· δοκῶν καὶ νομίζων εἰς ἄλλην χθόνα ἀποίσειν καὶ κομίσειν, ἔνθεν ἦν αὐτός.

1186. ἀπιδὼν ὁ Χορὸς πρὸς τὴν πάλαι τοῦ Οἰδίποδος εὐδαιμονίαν, καὶ τὴν ἄρτι συμβᾶσαν αὐτῷ τύχην, ἀποκλαίεται τὸ ἀνθρώπινον, λέγων· ὦ γενεαὶ ἀνθρώπων, ὄντως ἐναριθμῶ καὶ συντάττω ζώσας ὑμᾶς τὰς γενεὰς καὶ τὸ μηδὲν, ἴσα καὶ ὁμοίως. τουτέστιν, ἅπαντας τοὺς ζῶντας ἀνθρώπους οὐκ ἄλλο τι ἡγοῦμαι, ἢ οὐδέν. τίς γὰρ ἀνὴρ φέρει τὰς εὐδαιμονίας καὶ τὰς εὐτυχίας πλέον, ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν καὶ φαίνεσθαι, ὅτι ἐστί τις, καὶ δόξαντα ἀποκλῖναι καὶ ἀποπεσεῖν τῆς εὐδαιμονίας; τουτέστιν, οἱ εὐτυχοῦντες οὐδὲν πλέον ἀποφέρονται τῆς τύχης, ἢ ὅσον δόξαν παρέχειν τοῖς ἀνθρώποις, ὅτι εἰσί τινες, εἶτα ἀθρόον εἰς τὸ μηδὲν χωροῦσι. νόει δὲ καὶ τὸ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ γενικὴν, οὕτω· τίς ἀνὴρ φέρει τῆς εὐδαιμονίας πλέον, ἢ τοσοῦτον ὅσον, καὶ τὰ ἑξῆς.

1198. ΤΑΝ ΓΑΜΨΩΝΥΧΑ, ἤτοι τὴν Σφίγγα. ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ Σφὶγξ εἶχε πρόσωπον καὶ κεφαλὴν κόρης, σῶμα κυνὸς, πτερὰ ὄρνιθος, φωνὴν ἀνθρώπου, ὄνυχας λέοντος.

1208. Ωι ΜΕΓΑΣ ΛΙΜΗΝ. ᾧ τινι Οἰδίποδι μέγας λιμὴν ὁ αὐτὸς καὶ εἷς, ἤτοι Ιοκάστη, ἤρκεσε καὶ ἀρκετὸς ἐφάνη παιδὶ καὶ θαλαμηπόλῳ καὶ νυμφίῳ πατρὶ, ὥστε πεσεῖν τοῦτον τὸν Οἰδίποδα ἐν αὐτῷ τῷ λιμένι. τουτέστιν, Ιοκάστη καὶ παῖδα τὸν Οἰδίποδα ἔσχε καὶ πατέρα τῶν αὐτῶν παίδων.

1214. ΔΙΚΑΖΕΙ καὶ κρίνει καὶ ἐκφαίνει ὁ χρόνος τὸν πάλαι κακόγαμον γάμον, τεκνοῦντα καὶ γεννῶντα, καὶ τεκνούμενον καὶ γεννώμενον. τουτέστι, τὸν ἀνόμως ὑπάρξαντα γάμον τοῦ Λαΐου δείκνυσιν ὁ χρόνος καὶ τεκνοῦντα καὶ τεκνοποιοῦντα, διὰ τὴν Οἰδίποδος πρὸς Ιοκάστην μίξιν, καὶ τεκνούμενον καὶ γεννώμενον, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς τοῦτον γεννηθῆναι. ἢ τὸ ΑΓΑΜΟΝ ΓΑΜΟΝ διὰ τὸν Οἰδίποδα νοητέον, οὕτω· δικάζει ὁ χρόνος τὸν ΑΓΑΜΟΝ καὶ κακόγαμον γάμον τοῦ Οἰδίποδος πρὸς Ιοκάστην, τεκνοῦντα καὶ τεκνοποιοῦντα ἐξ αὐτῆς, καὶ τεκνούμενον καὶ γεννώμενον αὐτὸν ἐξ αὐτῆς.

1228. τὸ ΟΣΑ ΚΕΥΘΕΙ οὕτω λέγε· νίψαι καὶ καθάραι ἐν καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην ἐκείνων ὅσα κεύθει καὶ κρύπτει. ὅμοιον δὲ τῷ, (Ιλ. έ. 304.) οἷοι νῦν βροτοί εἰσι. ὀφείλων δὲ εἰπεῖν, νίψαι τὴν στέγην τῶν κακῶν ὅσα κρύπτει, ἃ αὐτίκα εἰς τὸ φῶς δείξει, ὁ δὲ λέγει, νίψαι τὴν στέγην ὅσα κακὰ κρύπτει, ἀποδιδοὺς τὸν λόγον πρὸς τὸ ἀνανταποδοτικόν. τὸ δὲ ΤΑ Δ' ΑΥΤΙΚΑ, τὰ τοῦ Οἰδίποδος λέγει. ἔμελλε γὰρ αὐτὸς μετ' ὀλίγον ἐξιέναι τυφλός.

1230. ΕΚΟΝΤΑ. ἑκὼν Οἰδίπους τετύφλωται, διὰ τὸ αὐτὸς ἑαυτὸν τυφλῶσαι· ἄκων δ', ὡς ὑπὸ τῶν κακῶν εἰς τοῦτο συνελαθεὶς, καὶ οὐ προαιρέσει οἰκείᾳ.

1235. Ιστέον, ὅτι ὁ μὲν Ευριπίδης φησὶ τὴν Ιοκάστην τεθνάναι πλησίον τῶν παίδων, ὅτε μονομαχήσαντες ὑπ' ἀλλήλων ἀπώλοντο· Σοφοκλῆς δὲ νῦν ταύτην φησὶν ἀγχόνῃ χρήσασθαι.

1243. ΑΜΦΙΔΕΞΙΟΙΣ ΑΚΜΑΙΣ. ἀμφιδέξιον, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν δεχόμενον καὶ λαμβανόμενον. ἔστι δὲ καὶ ἀμφιδέξιον εἶδος ὑποδήματος, ὃ καλοῦσι κόθορνον. ἀμφιδέξιον δὲ νῦν, τὸ περιεκτικόν.

1246. ΥΦ' ΩΝ. εὕρηται καὶ ΥΦ' ΗΣ πρὸς τὸ μνήμην, οὕτως· ἔχουσα κατὰ νοῦν καὶ λέγουσα τὴν μνήμην καὶ τὴν φροντίδα τῶν παλαιῶν σπερμάτων, ἣν εἶχεν ὁ Λάϊος τεκνοποιῆσαι, ὑφ' ἧς φροντίδος θάνοι μὲν αὐτὸς, λίποι δὲ παιδουργίαν δύστεκνον καὶ ἄνομον, τὴν τίκτουσαν. τίσι δὲ λίποι; τοῖς οἷσιν καὶ τοῖς ἰδίοις αὐτῶν γεννήμασιν, ἤτοι τῷ Οἰδίποδι.

1255. τὸ ΦΟΙΤΑι πρὸς τὸ ΟΠΟΥ ΚΙΧΟΙ κατὰ κοινοῦ λάμβανε, οὕτω· φοιτᾷ δὲ ὅπου κίχοι καὶ καταλαμβάνοι τὴν γυναῖκα Ιοκάστην, τὴν οὐ γυναῖκα· μήτηρ γὰρ αὐτοῦ ἦν· τὴν μητρῴαν διπλῆν ἄρουραν, οὔτε, ἤγουν αὐτοῦ, καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων.

1273. ΑΛΛ' ΕΚ ΣΚΟΤΩι. οἱ γὰρ τυφλοὶ περιφερόμενοι, οὐ δύνανται ὑπὸ τῆς τυφλώσεως καταμαθεῖν οὓς ἂν θέλωσιν, ἀλλ' ἄλλοις ἀντὶ ἄλλων προσέρχονται.

1278. ἐπειδὴ τὸ μὲν αἷμα μέλαν, λευκὸν δὲ τὸ δάκρυον, μίγμα δ' ἦν ἀμφοτέρων τούτων τὸ ἐξ ὀφθαλμῶν τοῦ Οἰδίποδος στάζον, πρὸς μὲν τὸ αἷμα ΜΕΛΑΣ ΟΜΒΡΟΣ εἶπε, πρὸς δὲ τὸ δάκρυον, ΟΜΒΡΟΣ ΧΑΛΑΖΗΣ.

1300. ΤΙΣ Ο ΠΗΔΗΣΑΣ, ὁ ἐπιδραμών. τὸ δὲ πᾶν, οὕτως· τίς ἀπὸ τῶν δαιμόνων κατώρθωσε μείζονα τῶν μηκίστων, ἐπὶ τῇ σῇ δυστυχεῖ μοίρᾳ;

1310. ΠΑ ΜΟΙ ΦΘΟΓΓΑ. ἤγουν ἐν ποίῳ μέρει τῆς γῆς ἡ ἐμὴ φωνὴ διακέχυται; οὐκ οἶδα γὰρ ὅπου τυγχάνων βοῶ.

1318. ΚΕΝΤΡΩΝ, ἤγουν τῶν ἀλγηδόνων τῆς πηρώσεως. τὸ δὲ πᾶν οὕτως· οἵα περιωδυνία τῶν ἀλγηδόνων τῶνδε εἰσέδυ με ἅμα, καὶ οἵα δηλονότι μνήμη κακῶν τῶν προτέρων.

1337. κατ' αἰτιατικὴν λέγεται τὸ ΤΙ. προσυπακούεται δὲ ἐν τούτοις τὸ οἰκεῖον, κατὰ ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος. οἷον, τί δῆτ' ἐμοὶ ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΝ ἤτοι προσαγορευτικὸν ἀπὸ τοῦ νῦν ἐστὶν ἐμοὶ ἀκούειν σὺν ἡδονῇ; ἢ τί ΒΛΕΠΤΟΝ ἢ ὁρατόν ἐστιν ἐμοὶ ὁρᾶν σὺν ἡδονῇ; ἢ τί ΣΤΕΡΚΤΟΝ ἤτοι ἀγαπητόν ἐστιν ἐμοὶ ἀγαπᾶν σὺν ἡδονῇ;

1359. εἰ μὲν τὸ ΒΡΟΤΟΙΣ πρὸς τὸ ΕΚΛΗΘΗΝ συνάψεις, ἀντὶ τοῦ πᾶσι τοῖς βροτοῖς νοήσεις· εἰ δὲ πρὸς τὸ ΝΥΜΦΙΟΣ, ἀντὶ τοῦ, τῇ μητρί. τὸ δὲ ΑΝΟΣΙΩΝ ΠΑΙΣ ἀντὶ τοῦ ἀνάγνων καὶ ἀκαθάρτων, καὶ μὴ κατὰ γνώμην θεῶν σπειράντων.

1372. ΕΙΣ ΑιΔΟΥ ΜΟΛΩΝ. φαίνεται ἐντεῦθεν, ὅτι οἱ Ἕλληνες τοιαύτην εἶχον δόξαν, ὡς εἴτε τυφλός τις, εἴτε βλέπων ἐτελεύτα, τοιοῦτος καὶ ἐν Αιδου ἦν.

1375. ΑΛΛ' Η ΤΕΚΝΩΝ. ἤγουν ἡ τῶν τέκνων θεωρία εἰς φῶς φανεῖσα, ὡς ἐφάνη, ἦν ἐμοὶ ἀξία ἐπιθυμεῖσθαι, εἰς τὸ βλέπειν αὐτὴν ἐμέ; οὐδ' ἄστυ, οὐδὲ πύργος, οὐδὲ τὰ ἱερὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἦσαν ἐμοὶ δηλονότι, ἄξια ἐπιθυμεῖσθαι εἰς τὸ βλέπειν αὐτὰ ἐμέ.

1379. τὸ Ο οὐ πρὸς τὸ ΠΑΝΤΛΗΜΩΝ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΤΡΑΦΕΙΣ συναπτέον, τὸ δὲ ΚΑΛΛΙΣΤΑ πρὸς τὸ ΑΠΕΣΤΕΡΗΣΑ.

1390. ΤΗΝ ΦΡΟΝΤΙΔ' ΕΞΩ. ἤγουν τὸ μὴ τῶν κακῶν φροντίδα καὶ μνήμην ποιεῖσθαι, ὃ γένοιτο ἄν, ὀφθαλμῶν καὶ ὤτων οὐκ ὄντων. ὁρῶν γάρ τις καὶ ἀκούων ἀναπεμπάζει ἃ εἶδε καὶ ἤκουσε.

1397. ΚΑΚΟΣ Τ' ΩΝ. μὴ λάβῃς τὸ ΤΕ ἀργὸν, ὥς τινές φασιν, ἀλλ' οὕτω λέγε· νῦν γὰρ εὑρίσκομαι καὶ ὢν κακὸς καὶ ἐκ κακῶν.

1398. τὸ ΚΕΚΡΥΜΜΕΝΗ διπλῶς νοητέον. ἢ διότι πᾶσαι αἱ λόχμαι οὐκ ἔμπροσθέν εἰσι τῆς ὁδοῦ, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐν φάραγξιν, ἢ ὄρεσιν· ἢ ὅτι ἐν αὐταῖς κρυπτόμενοί τινες λῃστείαν ἐργάζονται. ἢ τὸ ΚΕΚΡΥΜΜΕΝΗ ἀντὶ τοῦ ἀκατανόητε· οὐ γὰρ ἐγίνωσκέ τις τί ἔμελλεν ἐν αὐτῇ γενήσεσθαι.

1405. ΑΝΕΙΤΕ, ἀνεδώκατε. ἤγουν, ὦ μῆτερ ἡ γεννήσασά με, καὶ πάλιν ἑαυτὴν εἰς σπορὰν ἐμοὶ δοῦσα. τὸ δὲ ΠΑΤΕΡΑΣ, ΑΔΕΛΦΟΥΣ, διότι ἐκ μητρὸς ἐπαιδοποίησα, καὶ διότι οὓς ἔσπειρα, ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς ἐγεννήθησαν.

1412. ΜΗ ΠΟΤ' ΕΙΣΟΨΕΣΘ' ΕΤΙ. ἀντὶ τοῦ μηκέτι ποτὲ, ἤγουν μηδαμῶς εἰς τὸ ἑξῆς ποτ' ὄψεσθε.

1417. μὴ λάβῃς τὸ ΤΟ ἀργὸν, ὥς τινές φασιν, ἀλλ' οὕτω λέγε· ἀλλὰ πάρεστιν ὅδε ὁ Κρέων εἰς δέον ἐκείνων ὧν ἐπαιτεῖς. εἶτα μεθερμηνευτικὸν τοῦ ΕΙΣ ΔΕΟΝ ἐπάγει ΤΟ ΠΡΑΣΣΕΙΝ ΚΑΙ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΕΙΝ. καὶ ἐπειδὴ τὸ ΔΕΟΝ ἐστὶν αἰτιατικὴ διὰ τὴν ΕΙΣ πρόθεσιν, διὰ τοῦτο καὶ τὸ αἰτιατικὸν ἄρθρον τὸ ΤΟ τέθειται.

1432. ἐπειδὴ κακὸν Οἰδίπους τὸν Κρέοντα προλαβὼν ἐνόμισε, διὸ καὶ ἐξορίαν αὐτοῦ κατεψηφίσατο, ἤλπιζεν αὐτὸς μᾶλλον ἀποδειχθεὶς κακὸς καὶ παράνομος, ὡς οὐκ ἂν ἐθελήσει, εἴ τινος αὐτοῦ δεηθείη, τοῦτο πληρῶσαι· διὰ τοῦτο ΑΝΔΡΑ ΚΑΚΙΣΤΟΝ ἑαυτὸν λέγει, καὶ ἀποσπάσαι αὐτὸν τῆς ἐλπίδος, ἣν εἰς αὐτὸν εἶχεν.

1434. μὴ λάβῃς τὸ ΠΡΟΣ ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ, ὥς τινές φασιν· ἀλλὰ λαμβάνων τὸ ΠΡΟΣ ἀργὸν, οὕτω λέγε· ὃ γὰρ μέλλω εἰπεῖν, φράσω καὶ εἴπω τοῦτό σου, ἤγουν εἰς σὲ συντελοῦν.

1444. τὸ ΟΥΤΩΣ πρὸς τὸ ΑΘΛΙΟΥ, καὶ οὐ πρὸς τὸ ΠΕΥΣΕΣΘΕ συναπτέον.

1445. ΠΙΣΤΙΝ, βεβαίωσιν. ἤγουν ἤκουσα τί ποτε περί σου ὁ θεὸς ἐθέσπισεν· οὐκοῦν ἐμμένοις ἂν τῷ θεσπίσματι.

1454. ΙΝ' ΕΞ ΕΚΕΙΝΩΝ. ἤγουν ἵνα πληρωθῇ τὸ βούλημα αὐτῶν. ὅσον γὰρ τὸ κατ' ἐκείνους ἐπ' ἀπωλείᾳ με ἔῤῥιψαν ἐκεῖ. ἐπεὶ δὲ ΑΠΩΛΛΥΤΗΝ εἶπεν, ἐπάγει· εἰ καὶ ἐπ' ἀπωλείᾳ ἐκεῖσε ἐῤῥίφην, ἀλλ' ἐπειδὴ εἱμαρμένον ἐκ θεῶν ἦν τὰ καὶ τὰ ποιήσειν με, οὔτε

νόσος ἔμελλεν ἀφανίσειν με, οὔτε θηρίον, οὔτε λῃστής. ἔστι δὲ τὸ ΟΥ ΓΑΡ καὶ τὸ ΜΗ ἐκ παραλλήλου.

1463. τὸ ΑΝΕΥ καὶ τὸ ΧΩΡΙΣ ἐκ παραλλήλου, οὕτως· ὧν χωρὶς οὔποτε ἡ ἐμὴ τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς βορᾶς τράπεζα ἐστάθη. δέον δ' εἰπεῖν, ἡ τράπεζα ἐμοῦ τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς, Η ΕΜΗ πρὸς τὸ ΤΡΑΠΕΖΑ εἶπε. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ (Ἀριστοφ. Βατρ. 211.) λιμναῖα κρηνῶν τέκνα. σύναπτε δὲ καὶ τὸ ΜΑΛΙΣΤΑ ΜΕΝ ΧΕΡΟΙΝ ΨΑΥΣΑΙ Μ' ΕΑΣΟΝ πρὸς τὸ ΤΑΙΝ Δ' ΑΘΛΙΑΙΝ ΟΙΚΤΡΑΙΝ ΤΕ. τὸ δὲ ΑΙΝ ΜΟΙ ΜΕΛΕΣΘΑΙ διὰ μέσου λέγε. ἔχει δὲ τὸ ΜΕΝ τὴν ἀπόδοσιν πρὸς τὸ ΧΕΡΣΙ Δ' ΑΝ ΘΙΓΩΝ, εἰ καὶ τὸ ΙΘ' Ω'ΝΑΞ διὰ μέσου εἴρηται.

1472. τὸ ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ διὰ μέσου λάμβανε· καὶ ἔστι τοῦτο ὥσπερ δεῖγμα τῆς τούτου πρὸς αὐτὰς προθυμίας.

1478. ΤΗΣΔΕ ΤΗΣ ΟΔΟΥ, τῆς τῆς ἀρχῆς ἐπικρατήσεως, μέχρις οὗ οἱ ἐμοὶ παῖδες ἄξιοι γένωνται. ἢ οὕτω· καὶ σὲ ὁ δαίμων φρουρήσειεν ἐν τῷ βίῳ κρεῖττον ἢ ἐμὲ, ἕνεκα τῆσδε ὁδοῦ, ἤγουν τῆς τῶν θυγατέρων πρὸς ἐμὲ πέμψεως.

1494. ΤΟΙΑΥΤ' ΟΝΕΙΔΗ. ἀκούσεται γὰρ, ὅτι ὁ Λάϊος ὁ προπένθερος αὐτοῦ, οὗ γυνὴ Ἰοκάστη ἐμίγη τῷ ἰδίῳ παιδὶ, ἃ νῦν ἀπαριθμήσεται.

1502. εἰκότως ΦΘΑΡΗΝΑΙ εἶπε, καὶ οὐ τεθνάναι. φθορὰ γάρ ἐστιν ἀληθῶς, τὸ μὴ γάμων καὶ τέκνων τυχεῖν, ἀλλ' εἰκῆ καὶ μάτην τὸν αἰῶνα διελθεῖν.

1515. μετοχή ἐστιν ἐνταῦθα τὸ ΔΑΚΡΥΩΝ. τὸ ὄνομα γὰρ ἀεὶ βραχὺ ἔχει τὸ υ· ἡ μετοχὴ δὲ δύναται καὶ μακρὸν αὐτὸ ἔχειν καὶ βραχύ. ἐνταῦθα δὲ τὸ μέτρον μακρὸν αὐτὸ ζητεῖ ἔχειν.

1520. Α ΜΗ ΦΡΟΝΩ. ἤγουν ἃ μὴ κατὰ νοῦν ἔχω, οὐδὲ διὰ γλώττης προφέρω. τὴν οὖν σὴν ἔξοδον ἐπεὶ ζητεῖς, καὶ αὐτὸς ἐθέλω, οὐκοῦν τεύξῃ ταύτης.

1523. Α'ΚΡΑΤΗΣΑΣ. λέγω δὴ τὸ τὸν Λάϊον καταβαλεῖν, ὅτε συνῆψας αὐτῷ μάχην, καὶ τὸ τὰ Σφιγγὸς εὑρεῖν αἰνίγματα.

1528. ΩΣΤΕ ΘΝΗΤΟΝ ΟΝΤΑ. ὥστε μηδένα ὄντα θνητὸν ὀλβίζειν καὶ εὐδαιμονίζειν τινὰ, ἐπισκοποῦντα ἰδεῖν τὴν τελευταίαν τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἡμέραν, πρὶν ἂν περάσῃ καὶ διέλθῃ τέρμα καὶ τέλος τοῦ βίου, μηδὲν ἀλγεινὸν καὶ λυπηρὸν παθὼν, ἀλλ' ἀκέραιον τὴν εὐδαιμονίαν διασωσάμενος. ἔστι δὲ τὸ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΗΜΕΡΑΝ, καὶ τὸ ΤΕΡΜΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ταυτόν· παραφράζει δὲ τὴν τοῦ Σόλωνος ῥῆσιν, ἣν ἔφη πρὸς Κροῖσον, ὅτε αὐτῷ τοὺς θησαυροὺς ἐδείκνυ. ἡ δὲ ἦν, ὡς οὐ χρὴ πρὸ τελευτῆς ἄνδρα μακαρίζειν. Ἄλλως. ὥστε χρὴ πάντα ἄνθρωπον ἐπισκοποῦντα τὴν τελευταίαν ἐκείνην ἰδεῖν ἡμέραν τοῦ θανάτου, καὶ μηδένα μακαρίζειν θνητὸν ὄντα, πρὶν ἂν ὁ τοιοῦτος τὸ τέρμα τοῦ βίου διέλθῃ μηδὲν δεινὸν πεπονθώς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

328. διότι ἐκ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ταύτην ἐγέννησεν, ΟΜΑΙΜΟΝ ΣΠΕΡΜΑ ταύτην καλεῖ.

900. ΑΠΑΙ ΡΥΤΗΡΟΣ, ἤγουν ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔχει ἕκαστος σχήματος. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν διωκόντων τινὰς στρατιωτῶν, καὶ πάσας ἡνίας χαλώντων, ὥστε ταχύτερον φέρεσθαι. ῥυτῆρας γὰρ τοὺς χαλινούς φασιν, οὐ τὰ ὑποδήματα, ὡς τὰ σχόλια λέγει.

1113. Τὸ ΕΜΦΥΣΑ πρὸς τὴν μίαν τῶν παίδων νοητέον, ἵν' εἴη τὸ ΣΑ βραχὺ διὰ τὸ μέτρον, ἐπεὶ πρὸς τὴν μίαν ποιεῖται τὸν λόγον λέγων· Ω παῖ, ποιήσατε τόδε. εἰ δ' ἐπὶ τῶν δύο δυϊκῶς εἴποις, οὐκ ὀρθὸν ἔσται τὸ μέτρον.

1739. ΚΑΙ ΠΑΡΟΣ ΑΠΕΦΕΥΓΕΤΟΝ. καὶ πρώην, φησὶν, ὡς εἰς καταφυγήν τινα πρὸς τὰ ἐνταῦθα κατεφύγετε, καὶ τοιαῦτα εὕρατε, καὶ νῦν ποῦ ζητεῖτε καταφεύγειν;

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ.

* 4. ΟΥΤ' ΑΤΗΣ, ΑΤΕΡ. πάντα τὰ ΟΥΤΕ τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τῷ οὐδέν. εἰ δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχει, πῶς ἐροῦμεν τὸ ΑΤΗΣ ΑΤΕΡ; εἰ γὰρ τὸ ἄτερ πρὸς τὸ ἄτης συνάψομεν, ἐναντίον ἔσται οὗ βουλόμεθα· τὸ γὰρ ἄτης ἄτερ, καλόν ἐστι. φαμὲν οὖν, ὅτι πρὸς μὲν τὸ ἄτης ὑποστικτέον· μόνον δὲ τὸ ἄτερ λέγε, οὕτως· οὐδὲν οὔτε ἀλγεινὸν, οὔτε ἄτης καὶ βλάβης, ἤτοι βλαβερόν. ἄτερ, ἤγουν χωρὶς, καὶ ἰδίᾳ, καὶ μοναδικὸν κακόν. ἢ τὸ ἄτερ πρὸς τὸ οὐδὲν ἔχει τὴν δύναμιν, οὕτως· οὐδὲν χωρὶς καὶ ἰδίᾳ ἐστὶν, οὔτε ἀλγεινὸν, οὔτε βλάβης, καὶ τὰ ἑξῆς.

* 6. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΩΝ ΣΩΝ ἔξωθεν τὸ ἐπί. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, κακοῦ ἀνδρὸς τὸ κατηγορεῖν ἐπίσταμαι, οὕτω καὶ τοῦτο.

11. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΦΙΛΩΝ ἔξωθεν ὑπέρ· ἀλλὰ πρὸς τὸ ΜΥΘΟΣ ἐστὶν ἡ τοιαύτη γενική.

15. ΕΠΕΙ ΔΕ ΦΡΟΥΔΟΣ. μὴ εἴπῃς τὸ ΕΠΕΙ ἀντὶ τοῦ, ἀφ' οὗ· ἀλλ' ὃν τρόπον λέγομεν, ἐπεὶ συνέβη ἐκεῖνο, γέγονε τόδε, οὕτω καὶ τοῦτο. ἐκεῖ δ' ἐν νυκτὶ τῇ νῦν ὁ στρατὸς τῶν Αργείων ἐστὶ φροῦδος, ἤτοι ἐντεῦθεν ἀπῆρεν ἐπ' οἴκου, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον καὶ ἐπέκεινα τούτου. εἶθ' ὥσπερ ἐφερμηνεύουσα τὸ ΥΠΕΡΤΕΡΟΝ, φησὶν, οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη· τουτέστιν, οὔτ' εἰ εὐτυχῶ μᾶλλον, οὔτ' εἰ ἀτυχῶ, ἐπίσταμαι.

20. ΚΑΛΧΑΙΝΟΥΣ'. τὸ καλχαίνω ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κόχλου, τοῦ τὴν πορφύραν ἐντὸς κρύπτοντος, εἴρηται. κάλχη γὰρ ὁ κόχλος. εἰκότως δ' ἐτέθη ἡ λέξις. ὥσπερ γὰρ ἡ πορφύρα ἔντος οὖσα τοῦ κόχλου, ἐν ἀφανεῖ ἐστὶν, ἢ καὶ ὅτι πρὸς τὸ σκοτεινὸν καὶ μελάντερον χρωματίζεται, οὕτω καὶ ὃν αὐτὴ ἔμελλεν εἰπεῖν λόγον, μήπω ἐκφανθεὶς, ἄγνωστος καὶ σκοτεινὸς ἦν.

21. τὸ ΤΑΦΟΥ οὐ πρὸς τὸ ΠΡΟΤΙΣΑΣ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΑΤΙΜΑΣΑΣ ἐστὶν, οὕτως· οὐ γὰρ ὁ Κρέων τὼ κασιγνήτω, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν, τὸν μὲν, ἤτοι τὸν Ετεοκλέα, προτίσας καὶ προτιμήσας τοῦ Πολυνείκους ἔχει, ἤτοι θάψας· τὸν δὲ, ἤγουν τὸν Πολυνείκην, ἀτιμάσας τάφου, τουτέστιν ἀνάξιον καὶ ἄτιμον ταφῆς κρίνας.

24. οἱ λέγοντες ΧΡΗΣΘΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ χρησάμενος, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ΣΥΝ ἀργὸν λαμβάνοντες, ἀμαθεῖς. τὸ δέ ἐστι τοιοῦτον. Ετεοκλῆς ὅτε πρὸς πόλεμον ἐξῄει, παρήγγειλε Κρέοντι, αὐτὸν μὲν θάπτειν, Πολυνείκην δὲ οὔ, εἰ τελευτὴ σφᾶς κατασχήσει. ἔστιν οὖν χρησθεὶς, ἀντὶ τοῦ παραγγελθείς. καὶ μὴ εἴπῃς, ὅτι τὸ χρησθεὶς, ἀντὶ τοῦ, χρησμὸν δεξάμενος, λέγεται. ὥσπερ γάρ ἐστι τὸ ἐθέσπισεν οὐ μόνον ἐπὶ θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ βασιλέως, οὕτω καὶ τοῦτο. βασιλεὺς γὰρ ἦν ὁ παραγγείλας. σύντασσε δὲ οὕτω· τὸν Ετεοκλέα μὲν ἔθαψε κατὰ τῆς χθονὸς σὺν δίκῃ δικαίᾳ, ὡς λέγουσιν, οἱ τὰ ἐκείνου φρονοῦντες δηλονότι, χρησθεὶς καὶ παραγγελθεὶς καὶ ὁρισθεὶς παρ' αὐτοῦ. ΣΥΝ ΔΙΚΗι δὲ ΔΙΚΑΙΑι, ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος τετελευτηκότα καὶ ταφῆς ἠξιῶσθαι δίκαιον.

32. ΚΗΡΥΞΑΝΤ' ΕΧΕΙΝ. εἰκότως εἶπε τὸ ΕΧΕΙΝ, καὶ οὐκ εἶναι, ἐπειδὴ ἅπαξ κηρύξας, εἶχε τοῦτο κεκηρυγμένον.

36. ΦΟΝΟΝ ΠΡΟΚΕΙΣΘΑΙ. οὕτω λέγε, ἢ προκεῖσθαι αὐτὸν φόνον δημόλευστον, ἢ προκεῖσθαι αὐτῷ φόνον δημόλευστον.

39. ΕΙ ΤΑΔ' ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ, ἤγουν εἰ οὕτως ὡρίσθη παρὰ τοῦ Κρέοντος, τί προσθείμην ἂν ἐγὼ πλέον, λύουσα τὸν ὁρισμὸν καὶ θάπτουσα τὸν Πολυνείκην; ἔστι δὲ τὸ ΛΥΟΥΣΑ καὶ τὸ ΘΑΠΤΟΥΣΑ διασάφησις τοῦ ΤΙ ΠΡΟΣΘΕΙΜΗΝ ΠΛΕΟΝ. καὶ γὰρ τὸ μὴ τοῖς κεκελευσμένοις ὑπείκειν, ἀλλὰ παρὰ ταῦτά τι διαπράττεσθαι, ὥσπερ τις προσθήκη ἐστίν. ἰστέον δὲ ὅτι το Η σύνδεσμος, ποτὲ μὲν διαζευκτικός ἐστι, ποτὲ δὲ σημασίαν τοῦ καὶ ἔχει, ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα. ὃ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν, ὅτι οὐκ ἂν δυναίμην ὑπὲρ τὰ διατεταγμένα ποιεῖν. τοῦτο δ' ἂν ἦν, εἰ ταῦτα λύσασα ἔθαψα τὸν Πολυνείκην, ὅπερ ἐμοὶ καθάπαξ ἀδύνατον.

53. τὸ ΔΙΠΛΟΥΝ ΠΑΘΟΣ λέγει, ἢ διότι συνῆλθον ἀμφότερα, τὴν αὐτὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ γυναῖκα γενέσθαι· ἢ ἐπειδὴ προεῖπεν ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῶν δυσκλεὴς ἀπώλετο, ὅπερ ἦν ἓν πάθος· διπλοῦν δὲ τὸ καὶ τὴν μητέρα πεπνίχθαι. διπλασία γὰρ ἐντεῦθεν ἡ δυστυχία αὐτῶν ἐγένετο.

66. μὴ εἴπῃς τὸ ΒΙΑΖΟΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ βιάζω· ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, ὀνειδίζομαι τόδε, οὕτω καὶ τοῦτο.

70. τὸ ΗΔΕΩΣ ΔΡΩιΗΣ τοῦτο λέγει, ὅτι οὔτε ἀπὸ τοῦ νῦν ἀναγκάσω σε συνθάπτειν τὸν ἀδελφὸν, οὔτ' ἂν, εἰ θέλοις πράσσειν, δρώῃς ἂν μετ' ἐμοῦ ἡδέως, ἀλλ' ἀμελῶς καὶ οὐ μετὰ προθυμίας. ἢ τὸ ΗΔΕΩΣ πρὸς τὴν Αντιγόνην νοητέον, οὕτω· δρῴης ἂν μετ' ἐμοῦ οὐχ ἡδέως καὶ ἀποδεκτῶς ἐμοὶ, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην, ὅτι οὐ κατ' ἀρχὰς συμβουλευούσῃ ἐπείσθης μοι.

73. ΦΙΛΗ ΜΕΤ' ΑΥΤΟΥ. τοῦτο οὕτως εἴποις· κείσομαι μετ' αὐτοῦ, φίλη μετὰ φίλου.

74. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΑΝΟΥΡΓΗΣΑΣΑ. λάθρα γὰρ καὶ μετὰ πανουργίας ἔμελλε τὴν ταφὴν ποιήσειν. ΕΠΕΙ ΠΛΕΙΩΝ ΧΡΟΝΟΣ. ἰστέον ὅτι οὕτως ἔδει εἰπεῖν, ἐπεὶ ὁ χρόνος, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, πλείων ἐστὶν, ἢ ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς ἐνθάδε· νῦν δ' οὐ συνέκρινε τὸν χρόνον πρὸς τὸν χρόνον, ἀλλ' ἀνομοιογενῶς τὴν σύγκρισιν ἐποίησε χρόνου καὶ προσώπου, λέγων, πλείων χρόνος τῶν ἐνθάδε ἀνθρώπων.

84. ΠΡΟΜΗΝΥΣΕΙΣ. ἰστέον, ὅτι οὐ μόνον τὰ εὐκτικὰ ἔστιν ὅτε προστακτικῶν δύναμιν ἔχοντα εὕρηται, ἀλλὰ καὶ ὁριστικὰ ῥήματα ἐπὶ μέλλοντος, ὡς ἔστι κἀνταῦθα. εὕροις δ' ἂν καὶ ἀλλαχοῦ, εἰ ζητοίης.

87. τὸ ΣΙΓΩΣΑ οὕτω λέγε· πολλὸν καὶ κατὰ πολὺ ἔσῃ καὶ ὑπάρξεις ἐχθίων ἐμοὶ, ἐὰν μὴ κηρύξῃς τάδε πᾶσι, σιγῶσα. ἤγουν πλέον ἀχθεσθήσομαί σοι, εἰ σιγήσεις, καὶ οὐ πᾶσι κηρύξεις.

100. τὸ ΑΚΤΙΣ, εἰ καὶ μακρὸν τῷ κανόνι εἴρηται, ἀλλ' ἐνταῦθα βραχύ ἐστιν, ὡς ἐκ τοῦ κώλου τῆς ἀντιστροφῆς ἐστὶ μαθεῖν. καὶ οἶμαι, διὰ τὸ ἐπὶ κλητικῆς ἐνταῦθα λαμβάνεσθαι, συστέλλεται. ἡ γὰρ κλητικὴ ποτὲ μὲν τὸν ἴσον χρόνον ἔχει τῆς εὐθείας αὐτῆς, ποτὲ δ' ἐλάττονα. ΤΟ ΦΑΝΕΝ. δέον οὕτως εἰπεῖν, ἡ φανεῖσα κάλλιστον φῶς, πρὸς τὸ φῶς ἔτρεψε τὴν σύνταξιν, τὸ φανὲν κάλλιστον φῶς εἰπών. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ παρὰ τῇ Μυοβατραχομαχίᾳ (115.)

ξύλινον μόρον ἐξευρόντες,
ἣν παγίδα καλέουσιν.

104. διὰ τὸ εν Δίρκῃ παρακεῖσθαι τοὺς πολεμίους, διὰ τοῦτο ΥΠΕΡ ΔΙΡΚΑΙΩΝ ΡΕΕΘΡΩΝ καλλίστην φανῆναι τὴν ἡμέραν, φησὶν, ἀπαλλαγέντων τῶν παρακειμένων. νόει δὲ πρὸς τὸ ΕΦΑΝΘΗΣ τὸ ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ ἀπὸ κοινοῦ· τὸ δὲ ΜΟΛΟΥΣΑ πρὸς τὸ σημαινόμενον.

110. ΟΝ ΕΦ' ΗΜΕΤΕΡΑι ΓΑι ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ. δέον οὕτως εἰπεῖν, ὃν ἐφ' ἡμετέρᾳ γᾷ ἤγαγε Πολυνείκης, ὁ δὲ ἀετῷ παρεικάσας αὐτὸν, πρὸς τοῦτο καὶ τὴν σύνταξιν ἔτρεψεν. ἀετοῦ γάρ ἐστι τὸ ὑπερίπτασθαι. τὸ δὲ ΟΝ ΕΦ' ΗΜΕΤΕΡΑι ΓΑι ἀσύντακτον εἴασε. διὰ τοῦτο καὶ τὸ ΕΣ ΓΑΝ πάλιν τέθεικεν. εἰκότως δὲ τὰς ἀσπίδας παρείκασε πτέρυγι· σχῆμα γὰρ πτερύγων ἐπέχουσι τῷ φέροντι. ἐτήρησε δὲ τὴν τροπήν· ἀετοῦ γὰρ αἱ πτέρυγες. παράδειγμα δὲ τοῦ ΟΝ ΕΦ' ΗΜΕΤΕΡΑι ΓΑι τόδε παρὰ Θουκυδίδῃ. (I. 72.) "Τῶν δ' Ἀθηναίων, ἔτυχε γὰρ πρεσβεία πρότερον ἐν τῇ Λακεδαίμονι περὶ ἄλλων παροῦσα, καὶ ὡς ᾔσθοντο τῶν λόγων, ἔδοξεν αὐτοῖς παριτητέα εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι." ἔστιν οὖν τὸ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ἀνανταπόδοτον.

121. ἰστέον ὅτι πρὸς τὸ ἀετὸς εἶπε τὸ ΓΕΝΥΣΙ, καὶ τὸ ΕΠΤΑΠΥΛΟΝ ΣΤΟΜΑ, ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἑπταπύλου ὄντος καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ ἑπτάπυλον εἰπών· ἢ διότι ἑπτὰ στρατηγοῖς περιέλαβεν αὐτό. τινὲς δὲ τὸ ΕΠΤΑΠΥΛΟΝ ΣΤΟΜΑ πρὸς τὸ ἄστυ νοοῦσι, τὸ ἑπτὰ πύλας καὶ στόματα ἔχον.

127. ΖΕΥΣ ΓΑΡ. αὕτη ἡ κατασκευή ἐστι πρὸς τὸ ΕΒΑ. τὸ δὲ ΤΟΙΟΣ ΑΜΦΙ ΝΩΤ' ΕΤΑΘΗ ἕως τοῦ ΔΡΑΚΟΝΤΙ, διὰ μέσου.

130. τὸ ΧΡΥΣΟΥ ΚΑΝΑΧΗΣ ἢ πρὸς τὸ ΠΟΛΛΩι ΡΕΥΜΑΤΙ συναπτέον οὕτως, ἐν

πολλῷ ῥεύματι καναχῆς καὶ κτύπου χρυσοῦ προσερχομένους, ἤγουν μετὰ μεγάλης καὶ πλουσίας παρασκευῆς. ἢ πρὸς τὸ ΥΠΕΡΟΠΤΙΑΣ οὕτως, ὑπέρφρονας χρυσοῦ καναχῆς, ἤτοι χρυσοῦ, περιφραστικῶς· τουτέστιν, ὑπὲρ χρυσὸν σοβοῦντας· οὐχ ὅτι ἐστὶν ὁ χρυσὸς αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν σοβαρός. πῶς γὰρ, ἄψυχος ὕλη οὖσα; ἀλλ' ὅτι τοὺς ἔχοντας ποιεῖ τοιούτους. ἰστέον δὲ, ὅτι διὰ πάντας τοὺς Ἀργείους πρῶτον εἰπὼν, πρὸς τὸν Καπανέα τὸν λόγον ἔτρεψεν. οὗτος γὰρ κεκεραύνωται. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ παρὰ Θουκυδίδῃ. ἐκεῖνος γὰρ περὶ τῶν Ἀθήνηθεν νεῶν τὸν λόγον ποιούμενος, ἔτρεψε τὸν λόγον πρὸς τοὺς αὐτῶν στρατηγούς. (I. 49.) " ἐν ᾗ αἱ Ἀττικαὶ νῆες παραγενόμεναι τοῖς Κερκυραίοις, εἴ ποι πιέζοιντο, φόβον μὲν παρεῖχον, μάχης δ' οὐκ ἦρχον, δεδιότες οἱ στρατηγοὶ τὴν πρόρρησιν τῶν Ἀθηναίων." βαλβὶς δὲ καὶ ἀφετηρία, ἡ ἀρχὴ τοῦ δρόμου. ΒΑΛΒΙΔΩΝ οὖν ἐνταῦθα λέγει τῶν τειχῶν, ἐφ' ὧν παρὰ μικρὸν ἂν ἐπιβὰς Καπανεὺς, εἰ μὴ κεραυνῷ ἐπεσχέθη, ἔμελλε δραμεῖσθαι πρὸς πᾶσαν τὴν πόλιν, νικητὴς αὐτῆς.

138. ΕΙΧΕ Δ' ΑΛΛΗι ΤΑΔΕ, ἤγουν τὰ πράγματα δὲ τάδε ἦν ἀλλοτρόπως ἔχοντα, ἃ τότε συνέβαινεν. ἡμᾶς γὰρ περιβαλεῖν κακοῖς βουλόμενοι, αὐτοὶ τούτοις ἐνέπεσον. ἄλλα γὰρ κακὰ ἐπ' ἄλλοις, κακοῖς δηλονότι, ἐπενώμα καὶ ἐπέφερε, ταράσσων τὰ πράγματα ὁ Ἄρης. οὕτως οὖν χρὴ γράφειν ΑΛΛΗι, καὶ ΕΠ' ΑΛΛΟΙΣ, ὡς καὶ ἔν τινι τῶν παλαιῶν βιβλίων εὕρηται, καὶ οὕτω συντάσσειν ὡς εἴρηται.

140. τὸ ΔΕΞΙΟΣΕΙΡΟΣ εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ δεξιοῦ πρὸς τῷ ἅρματι ἵππου.

143. εἰκότως τὰ αὐτῶν ὅπλα ΤΕΛΗ ἐκάλεσεν. ὥσπερ γὰρ ἀναγκαίως καὶ ὀφειλομένως τὰ τέλη δίδονται, οὕτω καὶ αὐτοὶ, διὰ τὸ ἄξιοι εἶναι δίκην διδόναι τῆς μεγαλαυχίας, ὥσπερ ἐχρεώστουν τὰ αὐτῶν ὅπλα τοῖς θεοῖς ἀναθεῖναι. ΠΛΗΝ ΤΟΙΝ ΣΤΥΓΕΡΟΙΝ. οὗτοι γὰρ εἰ καὶ ἀπέθανον, ἀλλὰ διότι οὐ διεκρίθη αὐτῶν ἡ νίκη, διὰ τοῦτο οὐκ ἀνετέθη τὰ ὅπλα αὐτῶν τοῖς θεοῖς.

151. ΘΕΣΘΑΙ θελήσατε, ἤγουν ἔκθεσθε καὶ ποιήσατε λησμοσύνην τῶν πολέμων τῶν νῦν, σύναπτε δὲ τὸ ΕΚ πρὸς τὸ ΘΕΣΘΑΙ.

154. ΕΛΕΛΙΧΘΩΝ, ἤγουν ὁ κινῶν διὰ τῶν χορῶν τὰς Θήβας. τοῦτο δὲ ὅμοιόν ἐστι τῷ (Αἰσχύλ. Επτ' ἐπὶ Θήβ. 109.) πολισοῦχοι χθονός.

160. λέσχη, κυρίως ἡ πολυλογία. ἐπεὶ δὲ τῇ βουλῇ πολλῶν λόγων δεῖ, διὰ τοῦτο ΛΕΣΧΗΝ τὴν βουλὴν νῦν καλεῖ.

167. δέον εἰπεῖν, τοῦτο δ' αὖθις, ΤΟΥΤ' ΑΥΘΙΣ ἀσύνδετον εἶπε. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ· (Αἴαντι 56.)

κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε
δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπιτνῶν, στρατηλατῶν.

174. τὸ ΑΓΧΙΣΤΕΙΑ οὐδέτερόν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ἀγχιστείαν καὶ συγγένειαν. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ γνῶμα, ἤτοι γνωμάτευμα καὶ νοῦν, ὡς ἐν τούτῳ τε εὕρηται· (Τραχιν. 595.)

ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα, μὴ πειρωμένη.

καὶ ἐν Εὐριπίδῃ· (Ἡρακλείδαις 408.)

πόλλ'· ἓν δὲ πᾶσι γνῶμα ταυτὸν ἐμπρέπει.

177. φησὶ γὰρ Βίας ὁ Πριηνεὺς, ΑΡΧΗ ΑΝΔΡΑ ΔΕΙΞΕΙ.

206. ΑΙΚΙΣΘΕΝΤ' ΙΔΕΙΝ. τοῦτο καθ' ὅλον καὶ μέρος. τὸ μὲν ΑΙΚΙΣΘΕΝΤΑ, ὅλον· τὸ δὲ ΔΕΜΑΣ, μέρος.

218. ΤΙ ΔΗΤ' ΑΝ ΑΛΛΩι ΤΟΥΤ'. τοῦτο οὕτως εἴποις· τί δῆτα ἐντέλλοις ἂν καὶ προστάξειας ἡμῖν ἔτι καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ΤΟΥΤΟ, ὃ μέλλεις εἰπεῖν, ἐπ' ἄλλῳ, ἤγουν ἐπὶ τῷ πρώην ῥηθέντι. ἄλλο δὲ ἐπ' ἄλλῳ ὀφείλων εἰπεῖν, ΤΟΥΤΟ εἶπεν.

225. ΠΟΛΛΑΣ ΓΑΡ ΕΥΡΟΝ, ἤγουν πολλαὶ φροντίδες ἐπέστησαν, καὶ ἐπῆλθον ἐμοὶ ἀναχωρήσεως. τὸ δὲ ΟΔΟΙΣ ΚΥΚΛΩΝ ΕΜΑΥΤΟΝ, ἢ ἀντὶ τοῦ, στρέφων ἐμαυτὸν εἰς ἀναχώρησιν ἐν ταῖς ὁδοῖς, δι' ὧν ἐπορευόμην· ἢ ἐν ὁδοῖς καὶ ἀναπολήσεσι κυκλῶν ἐμαυτὸν, τουτέστι κατὰ νοῦν στρέφων τὴν ἀναχώρησιν.

256. ΑΓΟΣ ΦΕΥΓΟΝΤΟΣ. ἰστέον ὅτι οἱ ἐκβεβλημένοι νεκροὶ, καὶ μὴ τάφου τετυχηκότες, δοκοῦσι τοῖς ὁρῶσιν ὡς ἐναγεῖς μὴ ταφῆς ἠξιῶσθαι. καλυφθεὶς οὖν Πολυνείκης τῇ

κόνει, τὸ δοκεῖν ἐναγὴς εἶναι ἐξέφυγεν. ΣΗΜΕΙΑ Δ' ΟΥΤΕ ΘΗΡΟΣ. πολλάκις γὰρ καὶ κύνες καὶ λέοντες καὶ ἄρκτοι σπαράξαντές τι ζῶον, καὶ καταβρώξαντες ὅσον ἠβούλοντο, τὸ λοιπὸν κατέχωσαν εἰς δευτέραν τράπεζαν αὐτοῖς γενησόμενον.

259. ἐπειδὴ γὰρ οἱ λόγοι τῶν φυλάκων ἦσαν, διὰ τοῦτο πρῶτον εἰπὼν ΛΟΓΟΙ, εἶτα ΦΥΛΑΞ ΕΛΕΓΧΩΝ ΦΥΛΑΚΑ εἶπε. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ παρὰ Θουκυδίδῃ· "ἐν ᾗ αἱ Αττικαὶ νῆες κ. τ. λ. (ὡς ἀνωτέρω 130.)"

275. εἰκότως εἶπε τὸ ΚΑΘΑΙΡΕΙ. κίνδυνον γὰρ παρὰ τοῦ Κρέοντος ἐδόκει αὐτῷ ἡ ἀγγελία ἐνεγκεῖν· ἢ ἐπειδὴ πρώην μὲν ἄκαμπτος ἦν, καὶ οὐκ ἐβούλετο τοιαῦτα ὑπηρετεῖν· ὕστερον δὲ ὑπὸ τοῦ πάλου ταύτην τὴν γνώμην κατέβαλε, καὶ ἄκων εἰς τοῦτο ἐχώρησεν.

282. ἢ τὸ ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΛΕΓΩΝ ΠΡΟΝΟΙΑΝ ΙΣΧΕΙΝ διὰ μέσου· τὸ δὲ ΛΕΓΕΙΣ ΟΥΚ ΑΝΕΚΤΑ πρὸς τὸ ΤΟΥΔΕ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΠΕΡΙ. ἢ πρὸς τὸ ΛΕΓΕΙΣ ΟΥΚ ΑΝΕΚΤΑ ὑποστικτέον.

289. τὸ ΤΑΥΤΑ ἢ ἀντὶ τοῦ τὴν Πολυνείκους ταφὴν νοητέον, ἵν' ᾖ τὸ ΜΟΛΙΣ ΦΕΡΟΝΤΕΣ ἀντὶ τοῦ οὐ προφανῶς, ἀλλὰ συνεσταλμένως προτείνοντες· ἢ ἀντὶ τοῦ, ἃ περὶ Πολυνείκους ἐθέσπισα, ἵν' ᾖ τὸ ΜΟΛΙΣ ΦΕΡΟΝΤΕΣ ἀντὶ τοῦ δυσχερῶς καὶ βαρέως ταῦτα δεχόμενοι.

296. εἰκότως εἶπε τὸ ΝΟΜΙΣΜΑ. ἐκ νόμου γὰρ πάντα ἐτάχθησαν ἐνεργεῖσθαι.

299. τὸ ΒΡΟΤΩΝ πρὸς τὸ ΦΡΕΝΑΣ συναπτέον, ἢ πρὸς τὸ ΠΡΑΓΜΑΤΑ, οὕτω· πρὸς αἰσχρὰ πράγματα ἐλθεῖν βροτῶν, ἤτοι πρὸς δυστυχίας καὶ ἀφανισμούς.

323. Η ΔΕΙΝΟΝ. ἢ καὶ ὄντως ἐὰν δοκῇ καὶ ὑπολάμβανῃ τις κατά τινός τι, δεινὸν καὶ χαλεπὸν ὑπάρχει καὶ τὸ δοκεῖν καὶ ὑπολαμβάνειν ψευδῆ. δέον δὲ εἰπεῖν, καὶ ἐὰν δοκῇ ψευδῆ, ΔΟΚΕΙΝ εἶπε. καὶ εὕροις ἂν πολλὰ τοιαῦτα ἑτέρως σχηματιζόμενα, καὶ οὐ πρὸς τὴν ἔμπροσθεν σύνταξιν. λέγει δὲ τὸ ΨΕΥΔΗ ΔΟΚΕΙΝ, διὰ τοῦτο, ὅτι εἰ καὶ ἡ ψευδὴς δόξα οὐ τοσοῦτον λυπεῖ, ἀλλ' ὅλως τὸ δοξάζειν κακόν ἐστιν.

327. ΑΛΛ' ΕΥΡΕΘΕΙΗ. τοῦτο ἀρχόμενος ἀπιέναι ἔλεγε, μὴ ἀκούοντος Κρέοντος. ἢ γὰρ ἂν κατὰ νώτου πολλὰς ἐδέξατο.

332. ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΔΕΙΝΑ. τοῦτο ὁ Χορὸς λέγει διὰ τὸν λάθρα θάψαντα τὸν Πολυνείκην, καὶ μὴ γνωσθέντα ὅττις ἦν.

339. σύναπτει τὸ ΑΚΑΜΑΤΩΝ πρὸς τὸ ΘΕΩΝ, ἤτοι τῶν ἀκαμάτων καὶ ἀπαύστων καὶ ἀϊδίων θεῶν. τὸ ΕΙΛΟΜΕΝΩΝ δὲ, ἀντὶ τοῦ, τῶν ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος κινουμένων πρὸς τὸ ἀροτριᾷν ἀρότρων. ΕΙΛΟΜΕΝΩΝ δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ, ὥσπερ κύκλου τινὸς τοῦ χρόνου διερχομένου, κατὰ τὸν αὐτὸν ἀεὶ καιρὸν κινοῦσι πρὸς τὸ ἀροῦν ἄροτρα, ὥσπερ δὴ καὶ πρὸς τὸ θερίζειν, δρέπανα, τὰ μὲν ἐν χειμῶνι, τὰ δ' ἐν θέρει.

351. ΑΜΦΙΛΟΦΟΝ, τὸν κατ' ἄμφω τὰ μέρη ἐπαναστήματα ἔχοντα· ἢ τὸν περικείμενον τοῖς λόφοις καὶ τραχήλοις τῶν ζώων.

356. εἰκότως εἶπεν ΟΡΓΑΣ. οἱ γὰρ μὴ πειθόμενοι τοῖς νόμοις, χαλεπῶν αὐτῶν πειρῶνται. ἰστέον ὅτι τῷ ΕΔΙΔΑΞΑΤΟ οἱ ῥήτορες ἀντὶ τοῦ εἰς διδασκάλου ἔπεμψε χρῶνται. φησὶ γὰρ Ἀριστείδης· "οὐκ ἐδιδάξατο τοὺς παῖδας, ἀλλ' ἐδίδαξεν αὐτός." καὶ Ἀριστοφάνης (Νεφ. 1338.)

ἐδιδαξάμην μέντοι σὲ, νὴ Δί', ὦ μέλε,
τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν.

νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφεῦρε καὶ ἐδίδαξε κεῖται.

366. τὸ ΤΕΧΝΑΣ οὐκ ἔστι γενικὴ, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλ' αἰτατικὴ, οὕτως· ἔχων τὸ μηχανόεν καὶ τὸ ἐφευρίσκον τέχνας, τουτέστι τὸ μηχανᾶσθαι καὶ περινοεῖν τέχνας, σοφὸν ὑπὲρ ἐλπίδα.

371. ΟΤΩι ΤΟ ΜΗ ΚΑΛΟΝ. ἤγουν ὅστις δι' οἰκείαν κακίαν ἀμέτοχός ἐστι τῶν καλλίστων, καὶ οὐ κατὰ νόμους καὶ θείαν βούλησιν φέρεται. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸν θάψαντα Πολυνείκην. εἰς τοῦτο γὰρ φέρει καὶ τὸ ΤΟΛΜΑΣ ΧΑΡΙΝ. ἐκ δὲ τούτου πίστιν καὶ ἀσφάλειαν ἑαυτῷ περιποιεῖται ὁ Χορὸς πρὸς τὸν Κρέοντα, τὰ συμφέροντα αὐτῷ φθεγγόμενος. ὕστερον δὲ ἀπορῶν εἰς θεοὺς ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα, καὶ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ ΤΕΡΑΣ φησὶ τὴν ταφήν.

392—4. σύναπτε τὸ ΑΛΛΑ πρὸς τὸ ΗΚΩ. τὰ λοιπὰ δὲ διὰ μέσου.

417. ἡ σύνταξις. ΚΑΙ ΤΟΤ' ΕΞΑΙΦΝΗΣ ὁ ΤΥΦΩΣ, οὗτος γὰρ στροβίλων καὶ καταιγίδος ἔφορός ἐστιν, ΑΕΙΡΑΣ καὶ ἐπάρας ΣΚΗΠΤΟΝ καὶ στροβιλώδη ἄνεμον, ΑΧΟΣ καὶ λύπην ΟΥΡΑΝΙΟΝ καὶ ἀερώδη, λυπηρὸς γὰρ ἡμῖν οὗτος ὁ ἄνεμος, ὅταν πνεύσῃ, ΠΙΜΠΛΗΣΙ καὶ γεμίζει τὸ ἐκεῖ ΠΕΔΙΟΝ ΥΛΗΣ ΠΕΔΙΑΔΟΣ, ἤτοι τοῦ ἐν γῇ συρφετοῦ, ΑΙΚΙΖΩΝ καὶ μαστίζων ΠΑΣΑΝ ΦΟΒΗΝ καὶ τρίχωσιν χθονὸς, βοτάνας λέγω καὶ δένδρα. ΕΝΕΜΕΣΤΩΘΗ ΔΕ πᾶς ὁ ἀὴρ, ἤγουν σὺν τῷ πεδίῳ, καὶ οὗτος τοῦ ἐκ γῆς συρφετοῦ πεπλήρωται.

425. ἐπειδὴ τὸ ΛΕΧΟΣ καὶ τὸ ΕΥΝΗΣ ταὐτόν ἐστι· λέχος γὰρ εὐνῆς, ἡ εὐνή ἐστι· καὶ τὸ ΚΕΝΗΣ καὶ τὸ ΟΡΦΑΝΟΝ ταὐτόν ἐστι, πρὸς μὲν τὸ ΕΥΝΗΣ τὸ ΚΕΝΗΣ λέγε· πρὸς δὲ τὸ ΛΕΧΟΣ, τὸ ΟΡΦΑΝΟΝ. μὴ στίξας δὲ εἰς τὸ ΦΘΟΓΓΟΝ, ἀσυνδέτως τὴν παραβολὴν ἔκφερε, πλανηθεὶς ἐκ τοῦ ΟΥΤΩ ΔΕ· ἀλλ' ἡ μὲν παραβολὴ πρὸς τὸ ΟΡΝΙΘΟΣ ἔχει τὴν δύναμιν, μηδὲν ἐμποδιζομένη, τοῦ ΟΥΤΩ ΔΕ λείποντος. τὸ δὲ ΟΥΤΩ ΔΕ διὰ τοῦτο ἐπέφερεν, ἵνα σύνδεσμον τῆς ἐφεξῆς ἐννοίας ποιήσῃ, καὶ ἔστι ζῆλος Ὁμηρικός.

451. ΞΥΝΟΙΚΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΩ ΘΕΩΝ ΔΙΚΗ. ἤγουν τὸ δίκαιον, ὅπερ ἡ Περσεφόνη καὶ ὁ Πλούτων περὶ τῶν ζώντων νομίζουσι. λέγω δὴ τὸ θάπτεσθαι αὐτοὺς θανόντας.

455. τὸ ΘΝΗΤΟΝ ΟΝΤΑ ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα νόει οὕτως, ὥστε ΥΠΕΡΔΡΑΜΕΙΝ καὶ ὑπερβῆναί σε τὰ νόμιμα τῶν θεῶν, ὄντα θνητὸν, τουτέστι κρείττονα τῶν θεῶν φανῆναι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαί τινα ὑπὸ τοῦ σοῦ φόβου ἃ προστάττουσιν ἐκεῖνοι ποιεῖν· ἢ τὸ ΘΝΗΤΟΝ ΟΝΤΑ ἀντὶ τοῦ, τινὰ ἄνθρωπον, οὕτως· ὥστε ὑπερδραμεῖν καὶ ὑπερβῆναι τινὰ θνητὸν ὄντα τὰ νόμιμα τῶν θεῶν διὰ τὸν σὸν φόβον. κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον.

475. τὸ ΠΕΡΙΣΚΕΛΗ ἢ πρὸς τὸ ΕΓΚΡΑΤΕΣΤΑΤΟΝ συναπτέον, ἢ πρὸς τὸ ΟΠΤΟΝ ΕΚ ΠΥΡΟΣ οὕτως· ΕΙΣΙΔΟΙΣ ΑΝ καὶ θεάσαιο τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστα καὶ κατὰ πολὺ, ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ, ἤτοι ἄγαν βαφέντα καὶ ἔντονον γενόμενον.

478. ΕΚΠΕΛΕΙ. τὸ ΕΚ πρὸς τὸ ΠΕΛΕΙ, ἤγουν ἐκπέλει καὶ ἔξεστιν· ἢ πρὸς τὸ ΤΩΝ ΠΕΛΑΣ συναπτέον, ἤγουν ἐκ τῶν πέλας καὶ τῶν συγγενῶν.

485. τὸ ΤΑΥΤΑ ΚΡΑΤΗ ἢ πρὸς τὴν Αντιγόνην νοητέον· ταῦτα κράτη, ἤγουν ἡ τοιαύτη ταύτης ὑπεροψία. ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα, ἵν' ᾖ ταῦτα τὰ κράτη, ἤγουν ἡ ἐμὴ βασιλεία.

514. τὸ ΔΥΣΣΕΒΗ πρὸς τὸ ΕΚΕΙΝΩι συναπτέον.

520. ἢ πρὸς τὸ ΑΛΛΑ ἔξωθεν λάμβανε τὸ, οὐχ ὑπάρχει νόμος, οὕτως· ἀλλ' οὐχ ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος νόμος, ἤγουν οὐ νενομισμένον ἐστὶ λαβεῖν ἴσον καὶ ὅμοιον τῷ κακῷ· ἢ οὕτως· ἀλλ' οὐκ ἴσον καὶ ὅμοιον ὑπάρχει ὁ χρηστὸς ἄνθρωπος τῷ κακῷ, ὥστε λαβεῖν τὴν αὐτὴν τιμὴν δηλονότι.

530. τὸ ΤΕΓΓΟΥΣ' ΕΥΩΠΑ ΠΑΡΕΙΑΝ πρὸς τὸ ΕΙΒΟΜΕΝΗ σύναπτε. τὸ δὲ ΝΕΦΕΛΗ μέχρι τοῦ ΑΙΣΧΥΝΕΙ, διὰ μέσου.

560. ΤΟΙΣ ΘΑΝΟΥΣΙΝ ΩΦΕΛΕΙΝ. οὐ μόνον αἰτιατικῇ συντάσσεται τὸ ὠφελῶ, ἀλλὰ καὶ δοτικῇ, ὡς ἐνταῦθα. φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος·

ὡς τοῖς θανοῦσι χρήματ' οὐδὲν ὠφελεῖ.

569. ΓΥΑΙ. διὰ τὸ μέτρον ἐξεβλήθη τὸ ι. εἰ δὲ μετὰ τοῦ ι βούλει γράφειν γυίαι, ἔστω σοι ἀντὶ κοινῆς συλλαβῆς.

582. ΕΥΔΑΙΜΟΝΕΣ. ταῦτα λέγει ὁ Χορὸς διὰ τὸ τοῦ Λαΐου γένος, ὅτι εὐδαίμονές εἰσιν, οἷς ὑπῆρξεν ὁ βίος καὶ ὁ τῆς ζωῆς χρόνος ΑΓΕΥΣΤΟΣ καὶ ἀμέτοχος ΚΑΚΩΝ. ΟΙΣ ΓΑΡ ΑΝ ἀνθρώποις ΣΕΙΣΘΗι καὶ ἀνατραπῇ καὶ δυστυχήσῃ ὁ ΔΟΜΟΣ ΘΕΟΘΕΝ καὶ ἀπὸ θεοῦ, ΟΥΔΕΝ ΑΤΗΣ καὶ δυστυχίας ΕΛΛΕΙΠΕΙ, ΕΡΠΟΝ καὶ φερόμενον ΕΠΙ τὸ ΠΛΗΘΟΣ τῆς αὐτῶν ΓΕΝΕΑΣ. ΟΜΟΙΟΝ ΩΣΤΕ καὶ ὥσπερ ΟΙΔΜΑ καὶ κῦμα ΠΟΝΤΙΑΣ ΑΛΟΣ, ΚΥΛΙΝΔΕΙ καὶ ἀνακυκᾷ ἐν ΣΤΟΝΩι καὶ ταραχῇ ΒΥΣΣΟΘΕΝ καὶ ἀπὸ βυθοῦ ΘΙΝΑ ΚΕΛΑΙΝΗΝ, ἤτοι τὴν ἐν τῷ βυθῷ κεκρυμμένην κόνιν, τὴν ΔΥΣΗΝΕΜΟΝ καὶ τὴν δυσκόλως ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἀνατρεπομένην, ὅταν ἐν ΠΝΟΑΙΣ ΘΡΗΣΣΑΙΣ καὶ Θρᾳκικαῖς ΔΥΣΠΝΟΟΙΣ καὶ κακῶς καὶ ἀγρίως πνεούσαις, ΕΠΙ τὸ ΕΡΕΒΟΣ καὶ τὸ βάθος τῆς ἁλὸς ΔΡΑΜΗι καὶ ἐπέλθῃ τὸ κῦμα δηλονότι.

599. ΕΣΧΑΤΑΣ ΥΠΕΡ ΡΙΖΑΣ. ἐσχάτην ῥίζαν νοεῖ Αντιγόνην καὶ Ισμήνην. λέγει δὲ

φάος ἐν τοῖς δόμοις τοῦ Οἰδίποδος ἀνατεῖλαι, διὰ τὸ ἀπαλλαγὴν γεγονέναι τοῦ πολέμου, καὶ τῶν πραγμάτων εἰς κατάστασίν τινα ἐλθόντων. τὸ δὲ ΦΟΙΝΙΑ ΘΕΩΝ ΤΩΝ ΝΕΡΤΕΡΩΝ ΑΜΑι ΚΟΝΙΣ, ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐσχάτην ῥίζαν θερίζει ὁ Αἰδης. εἰκότως δὲ τὸ ΚΟΝΙΣ τέθειται. διότι γὰρ ἐκάλυψεν Αντιγόνη τὸν ἀδελφὸν Πολυνείκην κόνει, διὰ τοῦτο τεθνήξεσθαι ἔμελλε. δέον δὲ εἰπεῖν, ἀμᾷ δέ νιν, ὁ δὲ ἀσυνδέτως ἐπήγαγε. σύναπτε δὲ καὶ τὸ ΚΑΤΑ πρὸς τὸ ΑΜΑι, ἤτοι ΚΑΤΑΜΑι καὶ θερίζει καὶ καταβάλλει ΝΙΝ καὶ αὐτὴν ἡ κόνις τῶν νερτέρων θεῶν. ποταπή; φοινία, ἤγουν φόνον αὐτῇ προξενοῦσα.

606. Ο ΠΑΝΤΟΓΗΡΩΣ, ὁ πάντας καταβάλλων· τὸ γὰρ γῆρας ὥσπερ καταβολή ἐστιν. ἢ ὁ αἴδιος.

607. οὕτω χρὴ γράφειν ΑΚΑΜΑΤΟΙ ΤΕ ΘΕΩΝ, ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ.

608. τὸ ΑΓΗΡΩΣ πρὸς τὸ ΔΥΝΑΣΤΑΣ σύναπτε, ἤγουν δεσπότης οὐχ ὑπὸ χρόνου γηράσκων.

612. πρὸς τὸ ΜΕΛΛΟΝ τέθειται μόνον τὸ ΑΡΚΕΣΕΙ· τὸ γὰρ ΕΠΕΙΤΑ ἔμφασιν ἐνεστῶτος ἔχει. τὸ δὲ νῦν πρὸς τὸ πρώην ἔπειτά ἐστιν. ἢ ἐπειδὴ νῦν λέγει τὸν λόγον, οὐκ ἐδέησεν αὐτῷ ἐνεστῶτα χρόνον θεῖναι, ὅπερ εἰ εἴποις, τὸ ΕΠΕΙΤΑ ἀντὶ τοῦ μέλλον νοήσεις, ἵν' ᾖ τὸ ΜΕΛΛΟΝ πρὸς τὸ ΕΠΕΙΤΑ, μέλλοντος μέλλον καὶ χρόνου παράτασις. εἰ δὲ μή, τὸ ΠΡΙΝ διπλοῦν νόει, καὶ ἀντὶ τοῦ νῦν, καὶ ἀντὶ τοῦ πάλαι. τὰ γὰρ νῦν καὶ πάλαι τοῦ ἔπειτα πρότερόν ἐστι. τὸ δὲ τοῦ ἔπειτα ΤΕ ἀντὶ τοῦ ΚΑΙ ὃν πρὸς τὸ ΕΠΑΡΚΕΣΕΙ σύναπτε.

613. τὸ ΝΟΜΟΣ ΟΔ' ΟΥΔΕΝ ΕΡΠΕΙ οὕτω νόει. ὅδε ὁ νόμος, ὃν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Διὸς ἔφαμεν, ΟΥΔΕΝ καὶ οὐδαμῶς ΕΡΠΕΙ καὶ φέρεται ΠΑΜΠΟΛΙΣ καὶ παγκόσμιος τῷ βίῳ τῶν θνητῶν ἄτερ καὶ χωρὶς ἄτης. τουτέστιν, ὃ περὶ τῶν θεῶν ἔφαμεν, οὐκ ἔστι περὶ ἀνθρώπων εἰπεῖν. ἀλλ' οἱ μὲν ἀπαθεῖς καὶ ἄφθαρτοι, οἱ δὲ ἄνθρωποι θνητοὶ καὶ παθητικοί.

615. Α ΓΑΡ ΔΗ. αὕτη ἡ κατασκευὴ πρὸς τὸ ΝΟΜΟΣ ΟΔ' ΟΥΔΕΝ ΕΡΠΕΙ ἐστὶν, εἰ καὶ ἀσαφὴς ἐκ τοῦ φανεροῦ δοκεῖ. οὕτω γὰρ νοεῖται. ὁ νόμος ὁ εἰς τοὺς θεοὺς οὐκ ἔστιν ἐν ἀνθρώποις· ἀλλὰ δυστυχίαις ὑποπίπτουσιν. ἐλπίσι γὰρ ἀπατώμενοι, ὡς, εἰ τόδε ποιήσαιεν, καλῶς αὐτοῖς ἕξει, ποιοῦντες εἰς δυστυχίας ἐμπίπτουσιν, ὃ δὴ καὶ Αντιγόνη πέπονθε.

622. ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΔΟΚΕΙΝ ΕΣΘΛΟΝ. τοῦτο λέγει διὰ τὴν Αντιγόνην δοκοῦσαν τὸ θανεῖν ἥδιστον.

683. ΘΕΟΙ ΦΥΟΥΣΙΝ. τοῦτο λέγει, διότι προϊὼν μέλλει εἰπεῖν, ὡς ἄνομον ἡγεῖται ἡ πόλις τὸ σὸν κατὰ τῆς παιδὸς θέσπισμα, ὡσανεὶ λέγων, ὡς ἐπειδὴ τὸ φρονεῖν θεόθεν ἀνθρώποις, λόγον ἂν ἔχοι καὶ τὴν πόλιν καλῶς λέγειν.

704. τὸ ΑΓΑΛΜΑ πρὸς τὸ ΕΥΚΛΕΙΑΣ συναπτέον, ἵν' ᾖ εὐκλείας ἄγαλμα, ἤτοι εὔκλεια.

723. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΛΕΓΟΝΤΩΝ ἔξωθεν τὸ ἀπό. ἀλλὰ πρὸς τὸ ΜΑΝΘΑΝΕΙΝ ἐστὶν ἡ γενική. ὥσπερ γάρ φαμεν, ἥδε τῶν καλῶν μάθησις, οὕτω καὶ τοῦτο. ὁ γὰρ λέγων τι χρηστὸν, οὗτος τὸ μανθάνειν οἷον γεννᾷ, καὶ αἴτιος τοῖς ἄλλοις τούτου καθίσταται.

737. ΠΟΛΙΣ ΓΑΡ ΟΥΚ ΕΣΘ'. δεῖ γὰρ τὴν τῶν πολλῶν γνώμην πράττειν τὸν ἄρχοντα, καὶ τοὺς πολλοὺς τὴν αὐτοῦ.

748. ἰστέον ὅτι τὸ ΓΟΥΝ ἐνταῦθα δύναμιν ἔχει τοῦ γάρ. καὶ εὕροις ἂν πανταχῆ τῶν λογοποιῶν ἐξετάζων. εὕρηται δὲ καὶ τὸ ΓΕ μόνον ἀντὶ τοῦ γὰρ, ὡς ἔχει καὶ τὸ παρὰ Λιβανίῳ· "Τοῖς μέν γε κάλλος οὐκ ἔπεστι."

752. εἰπόντος τοῦ Αἵμονος δι' ἑαυτὸν ΚΑΙ ΘΑΝΟΥΣ' ΟΛΕΙ ΤΙΝΑ, Κρέων δι' ἑαυτὸν τοῦτο ἐνόησε. δέον δὲ εἰπεῖν, θρασέως, ΘΡΑΣΥΣ εἶπε πρὸς τὸ ΕΠΕΞΕΡΧΗι.

760. τὸ ΚΑΤ' ΟΜΜΑΤΑ καὶ τὸ ΠΛΗΣΙΑ ἐκ παραλλήλου.

765. οὕτω τὸ ΜΑΙΝΗι συντάσσων λέγε· καὶ ἵνα ΜΑΙΝΗι καὶ ὀργίζῃ τοῖς θέλουσι τῶν φίλων· ἐγὼ δὲ οὐχὶ θυμουμένῳ πείσομαι.

767. τὸ ΕΣΤΙ πρὸς τὸ ΒΑΡΥΣ συναπτέον, οὕτως· ὁ ΤΗΛΙΚΟΥΤΟΣ δὲ καὶ ὁ νέος νοῦς, ὁποῖος ὁ τοῦ Αἵμονος, ΑΛΓΗΣΑΣ καὶ λυπηθεὶς, βαρύς ἐστιν.

773. σύντασσε οὕτω· ΚΡΥΨΩ αὐτὴν ΖΩΣΑΝ ΕΝ ΚΑΤΩΡΥΧΙ καὶ ὀρύγματι ΠΕΤΡΩΔΕΙ, ἤγουν πέτραν ὀρύξας, ταύτην κατακρύψω, ΑΓΩΝ καὶ φέρων ΕΝΘ' ΑΝ Ηι καὶ ὑπάρχῃ ὁδὸς ΕΡΗΜΟΣ ΒΡΟΤΩΝ, ἤγουν ἔνθα οὐ διατρίβουσιν ἄνθρωποι, ΠΡΟΘΕΙΣ καὶ ἔμπροσθεν αὐτῆς θεὶς τοσοῦτον μόνον ΦΟΡΒΗΣ καὶ τροφῆς, ΩΣ καὶ καθὰ ΑΓΟΣ καὶ μίασμα, ἤγουν ὡς μισητῇ μερικὴν αὐτῇ τροφὴν δοὺς, ΟΠΩΣ καὶ ἵνα ἐκφύγῃ ἡ πόλις ΠΩΣ καὶ κατὰ τρόπον τινὰ τὸ ΜΙΑΣΜΑ καὶ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ παρὰ πάντων μέμψιν, ὡς λιμοκτονήσασα αὐτὴν ἀπώλεσε.

778. ΤΟ ΜΗ ΘΑΝΕΙΝ πρὸς τὸ ΑΙΤΟΥΜΕΝΗ συναπτέον, οὐ πρὸς τὸ ΤΕΥΞΕΤΑΙ, οὕτω· κἀκεῖ τὸν Αιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν, αἰτουμένη καὶ ζητοῦσα τὸ μὴ θανεῖν, ἴσως τεύξεται τούτου.

782. ΟΣ ΕΝ ΚΤΗΜΑΣΙ. οὐ γὰρ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ κτημάτων ἐρῶμεν· ὅθεν ἡ πλεονεξία γίγνεται.

790. ΜΕΜΗΝΕ. ἤτοι τοῦ καθεστηκότος ἐξίσταται, καὶ κατέχειν ἑαυτὸν οὐ δύναται.

791. ΣΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΝ. οἱ γὰρ σώφρονες καὶ δίκαιοι, οἱ μὲν ὑπὸ κάλλους γυναικῶν, οἱ δὲ ὑπὸ κτημάτων ἐπιθυμίας τὴν ἑαυτῶν φύσιν ἠρνήσαντο.

794. ΝΙΚΑι ΔΕ. ἤγουν ὁ τῆς Αντιγόνης ἔρως πλέον ἴσχυσε τοῦ πατρικοῦ φίλτρου. δέον δὲ εἰπεῖν, νικᾷ ἐναργῶς, ΕΝΑΡΓΗΣ εἶπε πρὸς τὸ ΙΜΕΡΟΣ.

798. ΠΑΡΕΔΡΟΣ. πάρεδρον λέγει τὸν Ερωτα τῶν μεγάλων ἐν ἀρχαῖς νόμων, ὡς κατακρατοῦντα ἀνθρώπων, καθάπερ καὶ τὰ μεγάλα παρὰ τῶν θεῶν νόμιμα. ΑΜΑΧΟΣ. πρὸς τὸ ΝΙΚΑι ἐστὶν ἡ κατασκευὴ, οὕτως· ἡ ἄμαχος γὰρ θεὸς Αφροδίτη ἐμπαίζει, τουτέστιν, ἡ τοῦ γάμου τῆς Αντιγόνης ἐγγύησις οὕτω διακεῖσθαι παρασκευάζει τὸν Αἵμονα.

804. εἰ μὲν τὸ ΠΑΓΚΟΙΤΑΝ τὸν Αιδην νοήσεις, ἀντὶ τοῦ πάγκοινον εἴποις· εἰ δὲ τὸν τάφον τῆς Αντιγόνης, ἀντὶ τοῦ, εἰς ὃν ἀεὶ κοιτασθήσεται.

806. ΓΑΣ ΠΑΤΡΙΑΣ γράφε, μὴ πατρῴας. οὐ γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ οὕτως.

824. ΞΕΝΗΝ λέγει τὴν Νιόβην, ἢ ἀντὶ τοῦ φίλην, ὡς θυγατέρα τοῦ Ταντάλου, ἢ διὰ τὸ μὴ Ελληνίδα εἶναι. βάρβαροι γὰρ οἱ Φρύγες. ἢ διὰ τὸ δυστυχῆ εἶναι, καθάπερ αὐτὴ, φίλην ἑαυτῆς λέγει. ΣΙΠΥΛΩι ΠΡΟΣ ΑΚΡΩι. Σίπυλον ὄρος ἐν Ασίᾳ, ὅπερ οἱ μὲν περὶ τὴν Σμύρναν εἶναί φασιν· οἱ δὲ, ἀνωτέρω, ὃ νῦν Κουζηνᾶς ὀνομάζεται, ἔνθα φασὶ τὴν Νιόβην κλαίουσαν τοὺς παῖδας, ὑπὸ Διὸς λελιθῶσθαι κατοικτείραντος αὐτήν.

827. ΚΑΙ ΝΙΝ ΟΜΒΡΩι ΤΑΚΟΜΕΝΑΝ. καὶ αὐτὴν τηκομένην καὶ δαμαζομένην ἐν ὄμβρῳ, ὥσπερ ὑπάρχει ἡ τῶν ἀνθρώπων φήμη, οὐδαμῶς λείπει καὶ χιών. τουτέστι, λιθωθεῖσα ὄμβρῳ καὶ χιόνι χειμάζεται.

847. ΟΙΑ καὶ ὁποῖα ΑΚΛΑΥΤΟΣ τῶν ΦΙΛΩΝ, ἤγουν μὴ θρήνου ὑπὸ τῶν φίλων ἀξιωθεῖσα, ἐν ΟΙΟΙΣ καὶ ὁποίοις ΝΟΜΟΙΣ· οὐ γὰρ νενομοθέτηται οὑτωσὶ κατορύττειν· ΕΡΧΟΜΑΙ ΠΡΟΣ ΕΡΓΜΑ καὶ κατασκεύασμα ΤΥΜΒΟΧΩΣΤΟΝ ΤΑΦΟΥ ΠΟΤΑΙΝΙΟΥ, καὶ προσφάτου, ἤτοι πρὸς τὸν ὑπὸ γῆν κατορωρυγμένον τάφον, ΜΕΤΟΙΚΟΣ ΟΥΤ' ΕΝ ΒΡΟΤΟΙΣ ΖΩΣΙΝ, ΟΥΤ' ΕΝ ΝΕΚΡΟΙΣ ΘΑΝΟΥΣΙ, τουτέστιν, οὔτε πρὸς ζῶντας μετοικιζομένη, διὰ τὸ ὥσπερ νεκρὸς κατορύττεσθαι, καὶ αὐτίκα τεθνήξεσθαι· οὔτε πρὸς νεκροὺς, διὰ τὸ ζῶσα καὶ μὴ θανοῦσα κατορύττεσθαι. τὸ δὲ ΙΩ ΔΥΣΤΑΝΟΣ διὰ μέσου.

856. ΠΑΤΡΩιΟΝ ΑΘΛΟΝ. ἤγουν ὅσον δυστυχίας ἔμελλεν ἐκεῖνος δυστυχῆσαι, τοῦτο αὐτὴ ἀποπληροῖ, τοιαύταις περιπεσοῦσα δυστυχίαις.

861. δέον εἰπεῖν, ἡμῖν τοῖς κλεινοῖς Λαβδακίδαις, ΗΜΕΤΕΡΟΥ εἶπε πρὸς τὸ ΠΟΤΜΟΥ. ἢ οὕτως· ἔψαυσας τοῦ πρόπαντος καὶ ὅλου πότμου τοῖς κλεινοῖς Λαβδακίδαις, τοῦ ἡμετέρου, ἤγουν τοῦ συγγενικοῦ.

879. ΙΕΡΟΝ ΟΜΜΑ, ἤτοι τὸν ἥλιον· ἢ τὸ τῆς λαμπάδος ὄμμα, ἀντὶ τοῦ ἡλίου φῶς.

881. τὸ ΑΔΑΚΡΥΤΟΝ σαφηνισμός ἐστι τοῦ ΟΥΔΕΙΣ ΣΤΕΝΑΖΕΙ. τὸ γὰρ παρ' οὐδενὸς στεναζόμενον, ἀδάκρυτόν ἐστιν.

883. ΑΡ' ΙΣΤΕ καὶ γινώσκετε ΩΣ καὶ ὅτι οὐδεὶς ἂν παύσαιτο, ΕΙ ΧΡΕΙ' Ηι, ἤγουν χρήσιμα αὐτῷ, λέγειν πρὸ τοῦ θανεῖν ἀοιδὰς καὶ γόους. τοῦτο δὲ λέγει ὀργιζόμενος τοῖς ἄγουσιν Αντιγόνην, ὅτι εἴασαν τοιαῦτα περὶ αὐτῆς διεξέρχεσθαι, καὶ οὐ ταχέως ἤγαγον πρὸς ὅπερ κατεδικάσθη ὄρυγμα.

887. ΑΦΕΙΤΕ χρὴ γράφειν, οὐκ ἄφετε, καὶ ΖΩΣΑ ΤΥΜΒΕΥΣΕΙ. οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ. τὸ ΑΦΕΙΤΕ δὲ καὶ ἐν τινὶ τῶν παλαιῶν εὕρηται βιβλίων· συντάσσειν δὲ οὕτως. οὐκ ἄξετε ταχέως αὐτὴν, καὶ ἀφεῖτε μόνην ἔρημον, περιπτύξαντες ἐν τῷ κατηρεφεῖ τύμβῳ, ὡς εἴρηκα ἐγὼ, εἴτε χρὴ θανεῖν αὐτὴν, εἴτε τυμβεύσει ἐν τοιαύτῃ στέγῃ ζῶσα, ἤγουν ἐντάφιος κείσεται. ΖΩΣΑΝ δὲ ὀφείλων εἰπεῖν καὶ ΤΥΜΒΕΥΣΕΙΝ πρὸς τὴν ἄνω αἰτιατικὴν καὶ πρὸς τὸ ΘΑΝΕΙΝ, ὁ δὲ πρὸς εὐθεῖαν ἔτρεψε τῇ τοῦ μέτρου ἀνάγκῃ. οὐ γὰρ ΖΩΣΑΝ ὁ ποιητὴς ἔγραψεν, ὡς ἐν πολλοῖς τῶν βιβλίων εὕρηται, ἀλλ' οἱ συντάσσειν μὴ δυνηθέντες.

890. ΣΤΕΡΗΣΕΤΑΙ, ἤτοι τοῦτο αὐτῇ ἔσται στέρησις καὶ ζημία, τὸ μετοικισθῆναι ἀπὸ τῶν ζώντων εἰς τοὺς θανόντας. δέον δὲ οὕτως εἰπεῖν, τῆς ἄνω διαίτης στερήσεται, ἐπειδὴ ἡ τοῦ κόσμου στέρησις μετοικία ἐστὶ, ΜΕΤΟΙΚΙΑΣ εἶπεν, εἰ καὶ ἀγνοοῦντές τινες τὸ ΜΕΤΟΙΚΙΑΣ ἀντὶ τοῦ, τῆς μεθ' ἡμῶν διατριβῆς λέγουσιν.

894. ΠΕΡΣΕΦΑΣΣΑ, ἡ Περσεφόνη, ἡ φέρουσα ἄτας καὶ βλάβας, ὥς φησι Πλάτων ἐν Κρατύλῳ. διπλασιάζεται δὲ ἐνταῦθα τὸ σ, διὰ τὴν τοῦ μέτρου ἀνάγκην.

904. ΤΟΙΣ ΦΡΟΝΟΥΣΙΝ ΕΥ. πάντες γὰρ οἱ νουνεχεῖς καὶ τὰ πράγματα ὡς δεῖ διακρίνοντες, ἠγάσαντό με τῆς περὶ σὲ σπουδῆς. σύναπτε δὲ τὸ ΕΥ πρὸς τὸ ΕΤΙΜΗΣΑ.

908. ΤΙΝΟΣ ΝΟΜΟΥ. ἤγουν τίνι νόμῳ χαριζομένην, καὶ στέργουσα καὶ ἀποδεχομένη τοῦτον, λέγω ταῦτα;

940. ΚΟΙΡΑΝΙΔΑΙ, οἱ προὔχοντες τῶν Θηβαίων· ἢ κοιρανίδας λέγει τοὺς προγόνους αὐτῆς.

943. ΤΗΝ ΕΥΣΕΒΙΑΝ γράφε Ἰωνικῶς, ἵν' ᾖ οἰκεῖον τῷ μέτρῳ. ἐκεῖνοι γὰρ τῶν τοιούτων προπαροξυτόνων θηλυκῶν ὀνομάτων τὰς διφθόγγους συστέλλοντες, διὰ τοῦ ι μόνου ἐκφέρουσι παροξυτόνως. ἀλλὰ καὶ τὸ ΣΕΒΙΣΑΣΑ ἀπὸ τοῦ σεβίζω ὀφείλεις λέγειν. οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ.

944. ΕΤΛΑ ΚΑΙ ΔΑΝΑΑΣ. παραμυθούμενος ὁ Χορὸς τὴν Ἀντιγόνην, εἰς παράδειγμα τὴν Δανάην εἰσάγει, ὅτι καὶ ἐκείνην ὁ πατὴρ Ἀκρίσιος, διότι ἐν πύργῳ οὖσα ἔγκυος γέγονεν ὑπὸ Διὸς, χρυσοῦ γενομένου καὶ καταῤῥυέντος ἐπὶ ταύτην ἀπὸ τοῦ τέγους, ὀργισθεὶς, ἐν χαλκῷ κιβωτίῳ μετὰ τοῦ παιδὸς ἐνέκλεισεν. ἔστι δὲ τὸ ΧΑΛΚΟΔΕΤΟΙΣ ΑΥΛΑΙΣ καὶ τὸ ΤΥΜΒΗΡΕΙ ΘΑΛΑΜΩι ταυτό.

955. Λυκοῦργος ὁ Δρύαντος παῖς, βασιλεὺς Μακεδόνων, τιμῶν πάντας τοὺς θεοὺς, ἀθέως διέκειτο πρὸς Διόνυσον, καὶ ἐπειρᾶτο τάς τε βάκχας αὐτοῦ καὶ τοὺς χοροὺς καθαιρεῖν. ἐξενεχθεὶς οὖν ποτὲ εἰς πόλεμον καὶ τροπῆς γενομένης, ἐπεὶ φεύγειν ἤρξατο, συνεποδίσθη ἐν κλήματι ὑπὸ Διονύσου, καὶ ἀποῤῥιφεὶς εἰς κρημνὸν, τὸ ζῆν ἀπολώλεκεν. ἕτεροι δέ φασιν, ὡς λαβόντες αὐτὸν οἱ πολέμιοι συμποδισθέντα, καὶ εἰς ἄντρον ἐμβαλόντες, καὶ τὴν εἴσοδον κλείσαντες, ἐλιμαγχόνησαν, ὃ καὶ κρεῖττον. συνᾴδει γὰρ τῷ ΠΕΤΡΩΔΕΙ ΔΕΣΜΩι ΚΑΤΑΦΡΑΚΤΟΣ. εἰ δὲ πρὸς τὸ ἄνω εἴποις τὸ ΠΕΤΡΩΔΕΙ, ἀντὶ τοῦ στεῤῥῷ νοήσεις. λέγει δὲ τὴν Λυκούργου ἱστορίαν, οὐχ ὅτι ἡ Ἀντιγόνη ἀσεβὴς ἦν, ὥσπερ ἐκεῖνος, ἀλλὰ διὰ μόνον τὸ πάθος.

961. ΕΠΕΓΝΩ ΜΑΝΙΑΣ. ἐπέγνω τὰς οἰκείας μανίας, ὡς εἰς κακὸν αὐτῷ ἐτελεύτησαν. λέγει δὲ ὅτι ταῦτα ἀποκερδαίνουσιν οἱ κακοὶ καὶ ἀσεβεῖς.

966. Βορέας κῆδος συνῆψε τοῖς Ἀθηναίοις, ἁρπάσας Ὠρείθυιαν Ἐρεχθέως, ἐξ ἧς ἔσχε Ζῆθον καὶ Κάλαϊν, καὶ Κλεοπάτραν, ἣν γήμας Φινεὺς δύο παῖδας ἐγέννησε, Πλήξιππον καὶ Πανδίονα. μετὰ δὲ τὸν Κλεοπάτρας θάνατον ἐπέγημεν Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνου, κατὰ δέ τινας, Εἰδοθέαν τὴν Κάδμου ἀδελφὴν, ἥτις ἐξ ἐπιβουλῆς τυφλώσασα τοὺς Κλεοπάτρας παῖδας, ἐν τάφῳ καθεῖρξε ζῶντας. ἡ δὲ ἐπιβουλὴ τοιαύτη. κατεψεύσατο αὐτῶν πρὸς Φινέα, ὡς δῆθεν πειρώντων αὐτήν. ἀπατηθεὶς οὖν Φινεὺς, ἐξουσίαν αὐτῇ τούτων ἔδωκεν. ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι Φινεὺς ζῶσαν τὴν Κλεοπάτραν ἀπαξιώσας, τὴν Ἰδαίαν ἔγημε. Κλεοπάτρα γοῦν ἀμυνομένη τοῦτον, τυφλοῖ τοὺς παῖδας αὐτῆς. ἡ σύνταξις. αἱ δὲ ΒΟΣΠΟΡΙΑΙ καὶ Θρᾳκικαὶ ἀκταὶ τῆς ἁλὸς, τῆς ἀπὸ τῶν κυανέων πετρῶν ΔΙΔΥΜΑΣ καὶ διπλῆς· εἰς δίχα γὰρ αἱ κυανέαι πέτραι τὴν ἐκεῖ θάλασσαν τέμνουσιν· ἢ διότι αἱ πέτραι, δύο, καὶ ἡ θάλασσα διδύμη ἐστί· καὶ Ο ΣΑΛΜΥΔΗΣΣΟΣ ποταμὸς τῶν Θρᾳκῶν, ΙΝΑ καὶ ὅπου ὁ ΑΡΗΣ ΑΓΧΙΠΤΟΛΙΣ καὶ γείτων ἐστίν· ἐκεῖ γὰρ τὸ ἱερὸν ἦν Ἄρεος· ΕΙΔΕ καὶ ἐθεάσατο ΕΛΚΟΣ καὶ πήρω-

σιν ΑΡΑΤΟΝ καὶ καταράσιμον τοῖς ΔΙΣΣΟΙΣ καὶ διπλοῖς ΦΙΝΕΙΔΑΙΣ καὶ Φινέως παισὶ, Πληξίππῳ καὶ Πανδίονι, τυφλωθὲν ἐκ τῆς ἀγρίας ΔΑΜΑΡΤΟΣ καὶ γυναικὸς τοῦ Φινέως, τῆς Κλεοπάτρας τῆς ἑαυτῶν μητρὸς, ἢ τῆς μητρυιᾶς αὐτῶν, τῆς Ἰδαίας τῆς θυγατρὸς Δαρδάνου. ἄμφω γὰρ, ὡς εἴρηται, λέγεται. ΤΥΦΛΩΘΕΝ, ἀλαὸν καὶ τυφλὸν, ΑΡΑΧΘΕΝ καὶ πληγὲν οὐκ ἐν ΑΚΜΑΙΣ καὶ ὀξύτησιν ΕΓΧΕΩΝ καὶ ξιφῶν, ἀλλ' ὑπὸ αἱματηραῖς τε χερσὶ, καὶ ἐν ἀκμαῖς ΚΕΡΚΙΔΩΝ, ἤτοι σιδηρῶν ἀτράκτων, ἀραχθὲν ἐν τοῖς κύκλοις τῶν ὀμμάτων τοῖς ἀλαστόροις.

980. ΑΝΥΜΦΕΥΤΟΝ. ἤγουν κακονυμφεύτου μητρὸς γέννημα ὑπάρξαντες. δέον δὲ εἰπεῖν, ἀνυμφεύτου μητρὸς, ΑΝΥΜΦΕΥΤΟΝ πρὸς τὸ ΓΟΝΑΝ εἶπε.

1000. ΛΙΜΗΝ, ἤγουν συναγωγή. ἐκεῖ γὰρ συνάγων τοὺς ὄρνιθας, ὅταν τι βούλωμαι μαντεύσασθαι, σκοπῶ τὴν αὐτῶν πτῆσιν καὶ τὰς φωνάς.

1002. δέον εἰπεῖν κλαζόντων πρὸς τὸ ΟΡΝΙΘΩΝ, ΚΛΑΖΟΝΤΑΣ εἶπε πρὸς τὸ σημαινόμενον. τὸ γὰρ ΑΚΟΥΩ ΦΘΟΓΓΟΝ ΟΡΝΙΘΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ὄρνιθας. οἱ δὲ λέγοντες τὸ ΚΛΑΖΟΝΤΑΣ πρὸς τὸ ΕΓΝΩΝ, ψυχροί τινές εἰσιν.

1009. ὅτι μετὰ τῶν μηρῶν καὶ τὴν χολὴν τοῦ ζώου καὶ τὴν κύστιν παρετίθουν, ἀκριβῶς ἐν Αἰσχύλῳ εἴπομεν εἰς τοὺς Επτὰ ἐπὶ Θήβαις. δέον δὲ εἰπεῖν, μεταρσίως, καὶ, καταῤῥυείσης τῆς πιμελῆς, ΜΕΤΑΡΣΙΟΙ εἶπε πρὸς τὸ ΧΟΛΑΙ, καὶ ΚΑΤΑΡΡΥΕΙΣ πρὸς τὸ ΜΗΡΟΙ.

1013. εἰκότως εἶπε τὸ ΟΡΓΙΩΝ. ὥσπερ γὰρ τὰ μυστήρια οὐδεὶς εἶδεν, εἰ μὴ οἱ πεπειραμένοι, οὕτω καὶ τὰ μαντεύματα οἱ μάντεις μόνοι γιγνώσκοντες τοῖς ἄλλοις διασαφοῦσιν.

1016. ἢ πρὸς τὸ ΠΑΝΤΕΛΕΙΣ ὑποστικτέον, οὕτω, καὶ αἱ ἐσχάραι αἱ παντελεῖς, ἤτοι ἐν αἷς πᾶσαι αἱ θυσίαι τελοῦνται. ἢ πρὸς τὸ ΠΛΗΡΕΙΣ, οὕτως· οἱ γὰρ βωμοὶ ἡμῖν καὶ ἐσχάραι, ΠΛΗΡΕΙΣ καὶ πεπληρωμέναι εἰσὶ, ΠΑΝΤΕΛΕΙΣ καὶ τέλειαι, ΤΟΥ ΓΟΝΟΥ καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Οἰδίποδος, τοῦ ΠΕΠΤΩΤΟΣ καὶ πεσόντος ΔΥΣΜΟΡΟΥ καὶ ἀθλίου. τὸ δ' ΥΠ' ΟΙΩΝΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΚΥΝΩΝ ΒΟΡΑΣ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ πῶς εἰσὶ πλήρεις.

1021. Ἰστέον ὅτι ἑνικῶς πρῶτον εἰπὼν τὸ ΟΡΝΙΣ, ἐπειδὴ οὐχ εἷς ὁ ποιῶν τὴν βοὴν, ἀλλὰ πολλοὶ, πρὸς πληθυντικὸν ἀπέδωκε τὸ ΒΕΒΡΩΤΕΣ, εἰ καὶ ἀμαθεῖς τινες τὸ ΟΡΝΙΣ ἀντὶ τοῦ ὄρνιθές φασι, καὶ τὸ ΡΟΙΒΔΕΙ ἀντὶ τοῦ ῥοιβδοῦσιν, οὐκ εἰδότες ὅτι μόνον ἐν οὐδετέροις πληθυντικοῖς τὰ ἑνικὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ῥημάτων ἀντὶ πληθυντικῶν λαμβάνεται, ὡς ἄλλα τε πολλὰ μαρτυρεῖ, καὶ τὸ παρὰ Λιβανίῳ· "Ἦρα γὰρ (φησὶ) τὰ μειράκια τοῦ γέροντος." εἰ καὶ ἐν Πινδάρῳ που εὕρηται μόνῳ· (Πυθ. δ'. 100.) Ἦ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες.

1034. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΟΥΔΕ ἔξωθεν ἐπὶ ἢ κατά· ἀλλ' ἔστιν ἡ γενικὴ πρὸς τὸ ΣΚΟΠΟΥ. τὸ δὲ ΣΚΟΠΟΥ πρὸς τὸ ΤΟΞΟΤΑΙ. οἱ γὰρ τοξόται, σκοποῦ τοξόται εἰσίν. Ω ΠΡΕΣΒΥ, ΠΑΝΤΕΣ ΩΣ ΤΟΞΟΤΑΙ ΣΚΟΠΟΥ ΤΟΥΔΕ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΣ, τουτέστιν, ὥσπερ σκοπὸν ποιησάμενοί με, τοξεύετε.

1036. ΠΑΛΑΙ. υἱὸς αὐτοῦ Μενοικεὺς, Τειρεσίου πρόσθεν εἰπόντος, ὡς εἰ πρὸς τὸ σπήλαιον τοῦ δράκοντος ἑκὼν ἑαυτὸν ἀναιρήσει, σωτηρία ἔσται τῇ πόλει, ἀπελθὼν ἐκεῖσε, ἑαυτὸν διεχρήσατο.

1037. ΠΡΟ ΣΑΡΔΕΩΝ. ἐν γὰρ τῇ Λυδίᾳ πλησίον Σάρδεων ὁ Πακτωλός ἐστι ποταμὸς ψήγματα χρυσοῦ τοῖς ἐκεῖ χορηγῶν. καλεῖ γοῦν τὸν χρυσὸν ΗΛΕΚΤΡΟΝ, διὰ τὸ καθαρόν. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἤλεκτρος. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Ἰνδίᾳ τόπος χρυσοῦ ψήγματα ἔχων, ὃν ἀνορύττουσι θηρία τινὰ, μύρμηκες καλούμενα, πτεροῖς χρώμενα, ἀφ' ὧν οἱ Ἰνδοὶ μηχαναῖς τισὶ λαμβάνουσι τὸν χρυσόν.

1053. ὥσπερ τὸ λέγω μόνον πρὸς δοτικὴν συντάσσεται, μετὰ δὲ τοῦ κακῶς συντεθὲν αἰτιατικῇ, οὕτως ἔχει καὶ τὸ ΑΝΤΕΙΠΕΙΝ, καὶ τὸ ΚΑΚΩΣ ΑΝΤΕΙΠΕΙΝ· τὸ μὲν δοτικῇ, τὸ δὲ κακῶς ἀντειπεῖν, αἰτιατικῇ.

1057. ΑΡ' ΟΙΣΘΑ. ἆρα γινώσκεις λέγων ἡμᾶς ὄντας ταγοὺς, ἐκεῖνα, ἃ λέγεις; τουτέστιν, ἆρα γινώσκεις οὐ τοὺς τυχόντας ὑβρίζων, ἀλλὰ βασιλεῖς;

1060. ΤΑ'ΚΙΝΗΤΑ χρὴ γράφειν, ἵν' ᾖ μακρὸν τὸ α, ὡς ἐκ κράσεως ὄν· εἰ δ' ἄλλως γράψεις, οὐκ ὀρθὸν ἔσται.

1069. τὸ ΨΥΧΗΝ καὶ πρὸς τὸ ΒΑΛΩΝ καὶ πρὸς τὸ ΚΑΤΩΙΚΙΣΑΣ λάμβανε κατὰ συνεκδοχήν.

1080. δέον ἐχθρᾶς εἰπεῖν, ΕΧΘΡΑΙ εἶπε πρὸς τὸ ΠΟΛΕΙΣ. ἀπορήσειε δ' ἄν τις, πῶς εἶπε ΣΥΝΤΑΡΑΣΣΟΝΤΑΙ, καὶ οὐ, συνταραχθήσονται. οὔπω γὰρ ἐταράχθησαν, ἀλλ' ἔμελλον. καὶ φαμὲν ὅτι ὁ ταραγμὸς αὐτῶν, εἰ καὶ μήπω γέγονεν, ἀλλ' ἐξ ὅτουπερ εἰς αὐτὰς παρὰ κυνῶν, ἢ οἰωνῶν, τὰ σπαράγματα γέγονεν, ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἡ φθορὰ αὐταῖς ἐπεκρέματο. εἰς δὲ τὸ ΟΣΩΝ, μὴ λάβῃς ἔξωθεν ἐπὶ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΚΑΘΗΓΝΙΣΑΝ, οὕτω, καθ' ὅσων ἥγνισαν, ἤγουν μεμιασμένως ἔφερον. ἄγος γὰρ, τὸ μίασμα.

1084. ΩΣΤΕ ΤΟΞΟΤΗΣ. τοῦτο λέγει, διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ, ὃν ἄνωθεν ἔφη (1033.) πάντες, ὥστε τοξόται, σκοποῦ τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε. διὸ προσέθηκε καὶ τὸ ΒΕΒΑΙΑ, δεικνὺς ἐντεῦθεν, ὅτι ἃ σὺ ὑπολαμβάνεις ἐξ ἡμῶν ἐπὶ σοὶ φέρεσθαι κέρδους χάριν, ψευδῶς λογίζῃ.

1096. καὶ γὰρ τὸ ΕΙΚΑΘΕΙΝ καὶ ὑποτάσσεσθαι τῷ μάντει, καὶ θάπτειν ἐᾶν Πολυνείκην, καὶ Ἀντιγόνην ἐξελαύνειν τοῦ τάφου, ΔΕΙΝΟΝ. πολλοὺς γὰρ εἰσαῦθις ὁμοίους εἶναι προτρέψεται, εἰδότας ὡς οὗτοι κακοὶ ὄντες οὐκ ἐκολάσθησαν. τὸ δ' ΑΝΤΙΣΤΑΝΤΑ με αὐτῷ ΠΑΤΑΞΑΙ τὸν ΘΥΜΟΝ αὐτοῦ ἐν ΑΤΗι καὶ ἐν βλάβῃ, τουτέστι, τὸ διὰ μάχης ἐλθεῖν με αὐτῷ, καὶ τὴν ἀναίδειαν καὶ θρασύτητα αὐτοῦ, ἣν πρὸς ἐμὲ ἐνεδείξατο, τιμωρήσασθαι, ΕΝ ΔΕΙΝΩι ΠΑΡΑ καὶ πάρεστι. θεῖον γὰρ τὸ τῶν μάντεων γένος, καὶ οὐχ οὕτω δεῖ πρὸς αὐτοὺς ἀπαντᾶν, ἀλλὰ γεραίρειν τιμαῖς.

1112. ΕΔΗΣΑ, ἐδέσμευσα, καὶ εἰσήγαγον εἰς τὸ ὄρυγμα αὐτήν. ἢ δεσμὸν λέγει, ὅπερ εἴς τε αὐτὴν καὶ τὸν Πολυνείκην ἐκύρωσεν.

1115. ΠΟΛΥΩΝΥΜΟΣ ἐστιν ὁ Διόνυσος, ὅτι οἱ μὲν Βακχεῖον, οἱ δὲ Ιακχον, οἱ δὲ Εὔϊον, οἱ δὲ Λύαιον, οἱ δὲ Εἰραφιώτην, οἱ δὲ Διμήτριον, οἱ δὲ Διόνυσον, οἱ δὲ Διθύραμβον αὐτὸν καλοῦσιν. ΑΓΑΛΜΑ δὲ Σεμέλης αὐτὸν καλεῖ, ὡς ἀπ' ἐκείνης ἐπ' εὐδαιμονίᾳ καὶ λαμπρότητι Θηβῶν γεννηθέντα. ἐπικαλεῖται οὖν αὐτὸν ὁ Χορὸς, φοβούμενος διὰ τοὺς τοῦ μάντεως λόγους.

1122. ἐπειδὴ ἐν Θήβαις ὁ Διόνυσος μὲν γέγονεν, οὗτος δὲ τὰς Βάκχας πεποίηκε, διὰ τοῦτο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΝ αὐτὴν τῶν Βακχῶν λέγει.

1128. Κωρύκιον ἄντρον ἐν Παρνασῷ. ἄλλοι δέ φασι πόλιν παρακειμένην αὐτῷ οὕτω καλουμένην.

1131. Νύσσα, πόλις ὑπὲρ Αἰθιοπίαν παρακείμενον ἔχουσα ὄρος, ἐφ' οὗ ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος.

1133. ΧΛΩΡΑ Τ' ΑΚΤΑ, ἤγουν ἀειθαλὴς, διὰ τὴν ἐκεῖ ἄμπελον, τὴν καθ' ἑκάστην ἡμέραν βότρυς πεπαινομένους ἐκφέρουσαν, ὅθεν καὶ ἡ σπονδὴ τῷ Διονύσῳ· διὸ καὶ τὸν τόπον καλεῖ πολυστάφυλον, ὅς ἐστιν ἐν τῷ Παρνασῷ, ὡς Εὐριπίδης φησί. (Φοινισσ. 236.) συντακτέον δὲ τὸ μὲν ΠΕΜΠΕΙ πρὸς τὸ ΣΕ, τὸ δὲ ΣΕ πρὸς τὸ ΘΗΒΑΙΑΣ ΑΓΥΙΑΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΑ, τουτέστιν, ἐκ Παρνασοῦ εἰς Θηβῶν χωρεῖς ἐπιτήρησιν. το δ' ΑΒΡΟΤΩΝ ΕΠΕΩΝ ΕΥΑΖΟΝΤΩΝ διὰ μέσου, ἀντὶ τοῦ, θείων ὕμνων εἰς σὲ φερομένων.

1146. οὕτω χρὴ γράφειν ΠΥΡ ΠΝΕΟΝΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ ΧΟΡΑΓΕ, ἵν' ᾖ τὰ κῶλα ὅμοια τοῖς τῆς στροφῆς. ἀμαθεῖς γάρ τινες τῶν μέτρων τοῦτ' ἐνήλλαξαν, ΧΟΡΑΓΕ ΑΣΤΡΩΝ γράψαντες. καλεῖ δὲ πῦρ πνέοντα ἄστρα, τὰς λαμπάδας, ἃς ἐν νυκτὶ αἱ βάκχαι κατέχουσι. ΦΘΕΓΜΑΤΩΝ, τῶν ὕμνων τῶν βακχικῶν, ἐπειδὴ κατὰ τὴν νύκτα ἐγένοντο.

1150. ΞΥΝ ΝΑΞΙΑΙΣ γράφε. οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ· καὶ ΣΑΙΣ ΘΥΑΣΙ ΠΡΟΣΠΟΛΟΙΣ. εἰ ἄλλως γράψεις, οὐκ ὀρθῶς γράψεις.

1176. ΠΟΤΕΡΑ ΠΑΤΡΩΙΑΣ. ἀπορήσειεν ἄν τις ἐνταῦθα πῶς, τοῦ ἀγγέλου εἰπόντος ΑΥΤΟΧΕΙΡ, ὁ Χορὸς ἐρωτᾷ περὶ τοῦ φονεύσαντος. καὶ φαμὲν, ὅτι οἱ δεχόμενοι συμφορῶν λόγους παρά τινος, ὥσπερ ἐκπληττόμενοι τῷ ἀκούσματι, οὐ πάντα τὸν λόγον ἀκριβῶς ἀκούουσιν, ἀλλὰ μόνην τὴν ἀρχὴν δεχόμενοι, αὖθις τὸν λέγοντα ἐπανέρονται.

1182. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΠΑΙΔΟΣ ἔξωθεν τὸ ΠΕΡΙ. ἀλλὰ πρὸς τὸ ΚΛΥΟΥΣΑ ἐστὶν ἡ γενική. τὸ γὰρ κλύειν, τοῦ παιδὸς ἦν. τουτέστιν, ἐκεῖνος παρέσχε τοῦτο καὶ αἴτιος γέγονεν.

1184. ἡ τοιαύτη γενικὴ, τὸ ΠΑΛΛΑΔΟΣ πρὸς τὸ ΕΞΟΔΟΝ ἐστίν. αὕτη γὰρ ἦν ἡ τῆς ἐξόδου αἰτία. ἢ πρὸς τὸ ΣΤΕΙΧΟΥΣΑ ὑποστικτέον, ἵν' ᾖ τὸ ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΣ πρὸς τὸ ΠΑΛΛΑΔΟΣ. οὐ γὰρ μόνον προσήγορος τῷ δεῖνι, ἀλλὰ καὶ τοῦ δεῖνος φαμέν. οὕτω· ΣΤΕΙΧΟΥΣΑ καὶ πορευομένη πρὸς ἔξοδον, ΟΠΩΣ καὶ ἵνα ΙΚΟΙΜΗΝ καὶ ἔλθοιμι ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΣ καὶ συνόμιλος τῆς Παλλάδος θεᾶς, ΕΥΓΜΑΤΩΝ καὶ εὐχῶν, τουτέστιν ἵνα εὐχὰς αὐτῇ προσφέρω. μὴ ξενισθῇς δὲ πρὸς τὰς δύο γενικὰς, τὸ ΠΑΛΛΑΔΟΣ καὶ τὸ ΕΥΓΜΑΤΩΝ. ὥσπερ γάρ φαμεν, διδάσκαλος τῶν παίδων εἰμὶ μαθημάτων, οὕτως καὶ τοῦτο.

1192. τοῦτο οὕτω συντάξεις. ὦ ΦΙΛΗ ΔΕΣΠΟΙΝΑ, ΕΓΩ ΠΑΡΩΝ ἐνταῦθα ΚΑΙ ΕΡΩ καὶ εἴπω, ὅσα δηλονότι προεῖπον, ΚΑΙ ΟΥΔΕΝ ΕΠΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΠΑΡΗΣΩ καὶ καταλείψω.

1196. ἀπορήσειεν ἄν τις, πῶς, τοῦ ἕπεσθαι καὶ ὁδηγεῖν ἐναντίων ὄντων, οὗτός φησιν ΕΓΩ ΔΕ ΣΩι ΠΟΔΑΓΟΣ ΕΣΠΟΜΗΝ ΠΟΣΕΙ. καὶ φαμὲν, ὅτι διὰ τοῦτο λέγει τὸ ΕΣΠΟΜΗΝ, διότι δοῦλος ἦν, οἱ δὲ δοῦλοι τῇ τῶν δεσποτῶν ἄγονται γνώμῃ· τὸ δὲ ΠΟΔΑΓΟΣ, διότι οὗτος τότε τὸν αὐτοῦ δεσπότην προέπεμπεν.

1198. τὸ ΕΤΙ πρὸς τὸ ΕΚΕΙΤΟ συναπτέον.

1200. δέον εὐμενῶς εἰπεῖν, ΕΥΜΕΝΕΙΣ εἶπε πρὸς τὸ ΟΡΓΑΣ. ΚΑΤΑΣΧΕΘΕΙΝ δὲ λέγει ΕΥΜΕΝΕΙΣ τὰς ΟΡΓΑΣ, διότι τὸ τὴν ὀργὴν ἐπέχειν, εὐμένειά ἐστιν.

1205. τὸ ΝΥΜΦΕΙΟΝ πρὸς τὸ ΚΟΡΗΣ· τὸ δὲ ΚΟΡΗΣ πρὸς τὸ ΑιΔΟΥ. τὸ γὰρ ὄρυγμα εἰς ὅπερ εἰσβέβληται, ὥσπερ θάλαμος ἦν αὐτῇ· αὐτὴ δὲ τοῦ Αιδου. θάνατος γὰρ αὐτὴν ἐνταῦθα κατείληφε, καὶ οἱονεὶ ὁ Αιδης αὐτὴν ἐνυμφεύσατο.

1221. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΑΥΧΕΝΟΣ ἔξωθεν τὸ ἐξ. ἀλλ' ἔστιν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ ΚΡΕΜΑΣΤΗΝ.

1222. βρόχον μιτώδη σινδόνος, κυρίως τὴν ἀρπεδόνην τὴν ἐν τοῖς ὑφάσμασι φασίν. ἐνταῦθα δὲ λέγει τὴν ζώνην αὐτῆς, ἥτις στενοεπίμηκες ἦν τμῆμα σινδόνος. ἄλλοι δέ φασι τὸ αὐτῆς κρήδεμνον· οἱ δὲ, τὸ τῆς σινδόνος μέρος μεθ' ἧς αὐτὴν ἐνῆκαν ἐκεῖσε.

1226. τὸ ΣΤΥΓΝΟΝ ἢ ἀρσενικὸν νοητέον πρὸς τὸ ΣΦΕ, ἢ οὐδέτερον πρὸς τὸ ΟΙΜΩΞΑΣ.

1249. τὸ ΠΡΟΘΗΣΕΙΝ καὶ πρὸς τὸ ΕΣ ΠΟΛΙΝ ἐκληπτέον.

1250. ΑΜΑΡΤΑΝΕΙΝ, ἀνοίκεια ἑαυτῇ ἔργα ποιεῖν. λέγω δὴ τὸ δρᾶσαί τι περὶ αὐτὴν δυσχερὲς ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆς τοῦ παιδὸς συμφορᾶς ἀκούσματι.

1274. τὸ ΕΠΑΙΣΕ με ΕΝ τῷ ΕΜΩι ΚΑΡΑι, ἀντὶ τοῦ, ἐξέστησε τὰς ἐμὰς φρένας, καὶ τοῦ λελογισμένου παρατροπὴν εἴργαστο. οὐ γὰρ ἐγίνωσκον κατ' ἐμαυτοῦ κινῶν τὸν Ανάγυρον, τοιαῦτα κατ' Αντιγόνης ἐψηφισμένος. ΧΑΡΑΝ δέ φησιν, ἣν εἶχε δηλονότι, τῆς ἀρχῆς ἐγκρατὴς γεγενημένος.

1278. τοῦτο οὕτως εἴποις. Ω ΔΕΣΠΟΤΑ, ΕΟΙΚΑΣ καὶ φαίνῃ ΗΚΕΙΝ καὶ ἐλθεῖν ΟΨΕΣΘΑΙ καὶ ἰδεῖν ΚΑΙ ΤΑΓΕ ΕΝ ΔΟΜΟΙΣ ΚΑΚΑ ΤΑΔΕ, ἤγουν τὸν Εὐρυδίκης θάνατον, ΩΣ ΕΧΩΝ ΓΕ ΚΑΙ ΚΕΚΤΗΜΕΝΟΣ, ταῦτα δ' ἐκ παραλλήλου εἴρηται, ΤΑ ΜΕΝ, κακὰ δηλονότι, ΠΡΟ ΧΕΙΡΩΝ καὶ ἔμπροσθεν τῶν χειρῶν, ἤγουν τὸν Αἵμονα θανόντα, τὸν σὸν παῖδα, ΤΑ ΔΕ, ἤγουν τὴν τοῦ γένους συμφορὰν, ΦΕΡΩΝ καὶ ὑπομένων. τριπλᾶ γὰρ ἐπῆλθε αὐτῷ κακά. ὅ τε Ετεοκλέους καὶ Πολυνείκους, καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Αντιγόνης θάνατος· ὅ τε τῶν δύο υἱῶν αὐτοῦ Μενοικέως καὶ Αἵμονος· καὶ τελευταῖος πάντων ὁ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς Εὐρυδίκης.

1284. ΔΥΣΚΑΘΑΡΤΟΣ, ὁ γόων καὶ συμφορῶν ἀδυνάτως ἔχων καθαίρεσθαι Αιδης, εἰς ὃν πάντες μετὰ τὴν ἐνθένδε ἀπαλλαγὴν συνάγονται, ὥσπερ εἰς λιμένα.

* 1287. ΤΙΝ' ΑΥΔΑιΣ ΛΟΓΟΝ γράφε, ἵν' οἰκεῖον ᾖ τὸ κῶλον πρὸς τὸ τῆς στροφῆς. τὸ γὰρ ΤΙΝΑ ΘΡΟΕΙΣ οὐκ ἔχει ὀρθῶς.

1301. ΒΩΜΙΑ. Ιστεον, ὅτι ἡ τοῦ Κρέοντος γυνὴ περὶ βωμὸν, ὄντα τῶν βασιλείων ἐντὸς, μαχαίρᾳ ἑαυτὴν ἀπέσφαξεν. ἐδήλωσε δὲ τὴν σφαγὴν, διὰ τοῦ ΟΞΥΘΗΚΤΟΣ. δέον δὲ εἰπεῖν ὀξυθήκτως, ΟΞΥΘΗΚΤΟΣ εἶπε πρὸς τὸ ΗΔΕ. ὥσπερ ἐστὶ καὶ τὸ ΚΕΛΑΙΝΑ. δέον γὰρ εἰπεῖν κελαινῶς, ΚΕΛΑΙΝΑ εἶπε πρὸς τὸ ΒΛΕΦΑΡΑ, οὕτω, λύει τὰ ΒΛΕΦΑΡΑ καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. ποταπά; ΚΕΛΑΙΝΑ. τουτέστιν, ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς σκότος θανούσης. ἔκλυσις γὰρ καὶ ἀπαλλαγὴ φωτὸς, ὁ θάνατος. Μεγαρέα δὲ λέγει ἐνταῦθα, ὡς

μέν τινές φασιν, ἄνδρα αὐτῆς πρὸ τοῦ Κρέοντος ὄντα οὕτω καλούμενον· ὡς δ' ἄλλοι λέγουσιν, ὁ ἐν τῇ χειᾷ τοῦ δράκοντος ἀποσφαγεὶς πρῶτος υἱὸς αὐτῆς Μενοικεὺς, κατ' ἀρχὰς Μεγαρεὺς ἐκαλεῖτο. εἰ μὲν οὖν τὸ πρῶτον εἴποις, ΛΕΧΟΣ νοήσεις τὴν πρὸς ἐκεῖνον γαμικὴν συνάφειαν· εἰ δὲ τὸ δεύτερον, λέχος κωκῦσαι αὐτὴν ἐρεῖς, τὸ παρὰ καιρὸν αὐτὸν ἀπελθεῖν, καὶ μὴ τυχεῖν ὑμεναίου, ὃ καὶ κρεῖττον. μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὸ ΤΟΥΔΕ λαμβάνον τὸ ΛΕΧΟΣ κατὰ συνεκδοχήν.

1310. ΑΘΛΙΟΣ χρὴ γράφειν ἐνταῦθα, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. τὸ γὰρ ΔΕΙΛΑΙΟΣ οὐκ ὀρθόν.

1313. σύναπτε τὸ ΜΟΡΩΝ πρὸς τὸ ΤΩΝΔΕ· τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου λέγε.

1316. Τὸ ΟΞΥΚΩΚΥΤΟΝ ἀντὶ τοῦ, τὸ ὀξέος καὶ μεγάλου θρήνου δεόμενον· ἢ τὸ ὀξέως καὶ ταχέως καὶ ἐξαίφνης θρῆνον ἐγεῖραν.

1330. τὸ ΕΜΩΝ ἀντὶ τοῦ ἡμερῶν νοητέον πρὸς τὸ ΤΕΡΜΙΑΝ, οὕτως· ΑΓΩΝ καὶ φέρων ΕΜΟΙ ΤΕΡΜΙΑΝ καὶ ἐσχάτην ΗΜΕΡΑΝ τῶν ΕΜΩΝ ἡμερῶν. ἢ τὸ ΕΜΩΝ πρὸς τὸ ΜΟΡΩΝ, οὕτως· ὁ ΥΠΑΤΟΣ καὶ ἔξοχος τῶν ΜΟΡΩΝ, τουτέστι, τὸ τέλος τῶν ἐμῶν δυστυχιῶν. μέχρι γὰρ ἄν τις ἐν ζῶσι τυγχάνῃ, καὶ συμφορῶν μέτοχός ἐστιν· ἐπὰν δὲ ἀπογένηται, καὶ τοῦ δυστυχεῖν παύεται· ὥστε ὁ θάνατος καὶ τέλος ἐστὶ συμφορῶν, καὶ συμφορὰ ὑπερτάτη. τὸ γὰρ ζῆν, ὃ μέγιστόν ἐστι κέρδος, ἀφαιρεῖται.

1337. ΠΕΠΡΩΜΕΝΗΣ, μεμοιρασμένης. ὥστε ἐπειδὴ καὶ σοὶ τὸ τοιαῦτα παθεῖν πέπρωτο, μὴ δυσχέραινε, μηδὲ κατεύχου θανεῖν.

1343. ΠΑ ΚΑΙ ΘΩ, ἤτοι τί ποιήσω; οὐ γὰρ ἔχω πότερον θρηνήσω πρότερον. πότερον τὸ τῆς γυναικὸς πάθος, ἢ τὸ τοῦ παιδός;

1350. ΑΣΕΠΤΕΙΝ, ἀσεβεῖν. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸ παροργίσαι τὸν Κρέοντα Πλούτωνα καὶ Περσεφόνην, διὰ τὸ Πολυνείκην ἄθαπτον ῥίψαι.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

129. ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι ΚΥΚΛΟΥΣΙ καὶ κυκλικῶς ἐπέρχονται ΠΗΜΑ καὶ λύπη, καὶ χαρὰ, ὥσπερ ΚΕΛΕΥΘΟΙ καὶ ὁδοὶ Αρκτου στροφάδες, ἤγουν ὥσπερ αἱ ἀεὶ στρεφόμεναι ἄρκτοι καὶ μηδέποτε στάσιν ἔχουσαι. διὰ τὸ εἶναι δὲ καὶ αὐτὰς δύο, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω, ποτὲ δὲ κάτω ἑκάστην στρέφεσθαι; ὡς καὶ τὰ ἐν ἀνθρώποις πράγματα, ταύτας πρὸς παράδειγμα εἴληφεν. ἀλλὰ καὶ τὸ ΚΥΚΛΟΥΣΙ καλῶς ἄγαν εἴρηται, ἐπεὶ ἡ κυκλικὴ τοῦ χρόνου στροφὴ τάς τε λύπας ἐπιφέρει καὶ τὰς χαρὰς τοῖς ἀνθρώποις.

350. ΑΓΝΟΙΑι χρὴ γράφειν ἐπὶ δοτικῆς διὰ τὸ μέτρον, καὶ οὐκ ἄγνοια, καὶ συντάσσειν οὕτως· ἐν ἀγνοίᾳ με ἔχει ἅπερ εἴρηκας. τουτέστιν, ἅπερ εἴρηκας αἰτιά ἐστι τοῦ εἶναι ἐμὲ ἐν ἀγνοίᾳ, διὰ τὸ ἀσαφῶς εἰρῆσθαι. ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἔσχον τὴν τούτων γνῶσιν, τρόπον δή τινα αὐτά με κατέχει ἐν τῇ ἀγνοίᾳ.

373. ΩΣΤ' ΕΞΕΛΕΓΧΕΙΝ. οἷον, τοσοῦτοι ἤκουσαν ταῦτα, ὥστε καὶ ἐξελέγχειν αὐτὸν εἰ ἀρνήσοιτο. οὐ γὰρ εἶχον ἂν λέγειν κατ' αὐτόν τι, εἰ μὴ καὶ μαρτύραν ηὐπόρουν.

394. ΩΣ ΕΡΠΟΝΤΟΣ. τοῦτο μᾶλλον ὁμοιόν ἐστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τῷ· φράσον, ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ. παρ' Αριστοφάνει. (Βατρ. 128.)

434. ὁ ἄνθρωπός, φησιν, ὦ δέσποινα, ΕΠΙΣΤΗΤΩ, ἤγουν, παρελθὼν στήτω εἰς μέσον, ὁ διελέγχων με. οἱ δὲ ΑΠΟΣΤΗΤΩ γράφοντες, οὐκ οἶδα τίνι λόγῳ τοῦτο γράφουσιν.

593. ΓΝΩΜΑ, ἤτοι νοῦν. καὶ ἔστιν οὐδέτερον, ἀντὶ τοῦ γνωμάτευμα, καὶ νοῦν. καὶ Εὐριπίδης· (Ηρακλείδαις 408.)

πόλλ'· ἓν δὲ πᾶσι γνῶμα ταυτὸν ἐμπρέπει.

ἤτοι γνωμάτευμα, νοῦς.

1135. ΔΕΙΝΟΥ ΛΟΓΟΥ, θαυμαστοῦ. ἄπιστον γὰρ, εἰ παύσομαι τῆς ὀργῆς· ὅμως εἰπέ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΙΑΝΤΑ.

2. ΠΕΙΡΑΝ ΑΡΠΑΣΑΙ. ἢ πειραθῆναι τῶν ἐχθρῶν, καὶ ὧν κατὰ σοῦ μηχανῶνται προλαβεῖν ζητοῦντα, τῷ, πρὶν ἢ παθεῖν, μαθεῖν καὶ φυλάξασθαι. ἢ οὕτως· ἁρπάσαι καὶ συντόμως λαβεῖν πεῖραν τῶν ἐχθρῶν, τί κατὰ σοῦ μηχανῶνται.

4. ΤΑΞΙΝ ΕΣΧΑΤΗΝ. ὅτι ἐν μὲν τῷ ἑνὶ μέρει Ἀχιλλεὺς ἦν τοῦ στρατοῦ, ἐν δὲ τῷ ἄλλῳ Αἴας οὑτοσὶ, ἵνα, ὡς κρείττους τῶν ἄλλων τὴν ἰσχὺν, φύλακες ὦσιν· ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος καὶ οἱ λοιποὶ στρατηγοί.

10. ΣΤΑΖΩΝ ΙΔΡΩΤΙ. τοῦτο καθ' ὅλον καὶ μέρος. τὸ μὲν ΣΤΑΖΩΝ, ὅλον· τὸ δὲ ΚΑΡΑ ΚΑΙ ΧΕΡΑΣ, μέρος. καὶ οὐχ, ὥς τινές φασι, ΣΤΑΖΩΝ καὶ σταζόμενος, καὶ ἔξωθεν τὸ ἔχων λαμβάνουσι, λέγοντες οὕτω, σταζόμενος τὸ κάρα, καὶ ἔχων τὰς χεῖρας ξιφοκτόνους.

14. ΦΙΛΤΑΤΗΣ ΕΜΟΙ. εἰκότως τοῦτ' εἶπε. δεῖ γὰρ τοὺς συνετωτάτους, οἷος οὗτος, τὴν Ἀθηνᾶν περὶ πλείστου ποιεῖσθαι, φρονήσεως ἔφορον οὖσαν.

17. ΩΣ ΤΥΡΣΗΝΙΚΗΣ. τούτων γὰρ αἱ σάλπιγγες κρείττους τῶν παρ' ἑτέροις εὑρημένων· ἢ ὅτι πρῶτοι Τυρσηνοὶ τὴν σάλπιγγα εὗρον. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον. αἱ γὰρ τῶν Τυρσηνῶν σάλπιγγες, ἐξαίρετόν τι τῶν παρ' ἑτέροις εὑρημένων ἀπετέλουν μέλος, ὡς μόνον ἀκούσαντά τινα γνῶναι Τυρσηνικὴν εἶναι τὴν ἠχοῦσαν σάλπιγγα. λέγει οὖν Ὀδυσσεὺς ἐνταῦθα πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν· Οντως ἀκούω τὸ σὸν φώνημα ΕΥΜΑΘΕΣ καὶ εὐκατάληπτον, καὶ ὀξέως νοῶ ὅτι σόν ἐστιν, εἰ καὶ ἀθέατος ὑπάρχεις· ὥσπερ καταλαμβάνω τὸ φώνημα τῆς Τυρσηνικῆς σάλπιγγος, ἀκούων ἠχοῦσαν αὐτὴν δηλονότι.

21. ΑΣΚΟΠΟΝ, ἀνέλπιστον, ἀπροσδόκητον. οὐ γάρ ἐστι συνιέναι τίνος χάριν ἐποίησε.

23. ΑΛΩΜΕΘΑ, τῇ διανοίᾳ, οἰόμενοι τοῦτον ταῦτα ποιῆσαι, ἀπὸ τοῦ θεαθῆναι ὑπό τινὸς κατασκόπου ξιφηφόρον ἐν τῷ πεδίῳ νυκτός· ἔνεστι δὲ ἀπιστεῖν, διὰ τὸ μαινομένου τὸ ἔργον δοκεῖν. ἐκεῖνος γὰρ ἐν τοῖς σώφροσι.

24. ΤΩι Δ' ΥΠΕΖΥΓΗΝ, ὑπῆλθον. ἀπὸ τῶν ζώων τῶν ὑπὸ τῷ ζυγῷ δουλευόντων.

32. ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΝ. κατὰ τινὰ μὲν σημειοῦμαι, ὡς αὐτός ἐστιν ὁ δράσας· κατὰ τινὰ δὲ εἰς ἔκπληξιν πίπτω καὶ ἀπορίαν, οὐ δυνάμενος συνιέναι τὸν δράσαντα. σώφρων γὰρ ὁ Αἴας. τὸ δὲ ἔργον μαινομένου καὶ παραπλῆγος. οἱ δὲ λέγοντες ΤΑ ΜΕΝ τῶν ἰχνῶν, οὐ καλῶς λέγουσι.

39. τὸ ΣΟΙ οὐ παντάπασιν ἀργόν· ἀλλὰ καί τινα χρείαν παρέχει, εἴ τις ἀκριβῶς σκοποίη. ἐπειδὴ γὰρ ὁ Ὀδυσσεὺς, ὅς ἐστιν ὁ πράξας, μαθεῖν ἐβούλετο, διὰ τοῦτο Ἀθηνᾶ πρὸς τὴν ἐρώτησιν τοῦτό φησιν, ὡς ΤΑΥΤΑ ΤΑ ΕΡΓΑ τοῦ Αἴαντος ΕΣΤΙ ΣΟΙ, τῷ περὶ τούτων μαθεῖν ζητοῦντι. εὑρήσεις δὲ τοῦτο πολλάκις προϊών.

42. ΕΠΕΜΠΙΠΤΕΙ ΒΑΣΙΝ. οἱ λέγοντες τὸ ἐπεμπίπτειν ἀντὶ τοῦ ἐπιβάλλειν, ἵνα συντάξωσι τὴν αἰτιατικὴν, τἀληθὲς ἀγνοοῦσιν. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, πολεμῶ σοι πόλεμον, καὶ, ἦλθον ἐνταῦθα καλλίστην πορείαν, οὕτω καὶ νῦν, ἐπεμπίπτει ταῖς ποίμναις τήνδε τὴν βάσιν. τουτέστι, τίνος ἕνεκα ἐπὶ ταύταις ὁρμᾷ ὁρμὴν τήνδε;

43. τοῦτο καθ' ὅλον καὶ μέρος. τὸ μὲν ΔΟΚΩΝ, ὅλον· τὸ δὲ ΧΕΙΡΑ, μέρος.

51. ἐπειδή φησιν ἡ παροιμία, (Ἐπίχαρμ.) Νοῦς ὁρᾷ, καὶ νοῦς ἀκούσει· ὁ δὲ Αἴας ὑπ' Ἀθηνᾶς τὸν νοῦν κατεσέσειστο, διὰ τοῦτό φησι τὸ ΔΥΣΦΟΡΟΥΣ ΕΠ' ΟΜΜΑΣΙ ΓΝΩΜΑΣ ΒΑΛΟΥΣΑ, τουτέστι, τὸν νοῦν αὐτοῦ διαφθείρασα, ὥστε ὁρῶντα μηδὲν αἰσθάνεσθαι, πάσχοντος τοῦ αἰτίου τῆς ὁράσεως, ἀλλ' οὐ τῆς ὁράσεως.

54. οὐ δεῖ πρὸς τὸ ΛΕΙΑΣ ἔξωθεν τὴν ἀπὸ λαμβάνειν, ἀλλ' οὕτω λέγειν· πρὸς τὰ σύμμικτα φρουρήματα τῶν βουκόλων, τὰ ἄδαστα τῆς λείας, ἤτοι τὴν ἀμέριστον λείαν.

57. ΑΥΤΟΧΕΙΡ ΚΤΕΙΝΕΙΝ. αὐτοχείρως ἔδει εἰπεῖν· πρὸς δὲ τὸ ΕΧΩΝ ἐπήνεγκε. καὶ τὸ ΟΤ' ΑΛΛΟΤ' ΑΛΛΟΝ δὲ ἀσυνδέτως εἴρηκε. ΕΜΠΙΤΝΩΝ. οἱ γράφοντες ἐμπίπτων, οὐ καλῶς γράφουσι. βραχὺ γὰρ ὀφείλει εἶναι τὸ ΠΙ, ὡς ἐν τετάρτῃ ὂν χώρᾳ.

59. ΜΑΝΙΑΣΙΝ ΝΟΣΟΙΣ ταυτὸν τῷ ΕΙΣ ΕΡΚΗ ΚΑΚΑ. ἢ οὕτω λέγε· ἐγὼ δὲ φοιτῶντα καὶ ἀλόγως ὁρμῶντα καθ' ὑμῶν ἄνδρα ὤτρυνον, εἰσέβαλον εἰς ἕρκη κακὰ, ἐν μανιάσι νόσοις. τουτέστιν, οὐκ ἄλλως ἐποίησα αὐτὸν δυστυχῆσαι, (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ εἰς ἕρκη κακὰ) ἀλλ' ἢ ἐν τῷ ποιῆσαι αὐτὸν μαινόμενον.

75. ΤΟ ΣΙΓΑ, τὸ μὲν προστακτικὸν, σπονδειακὸν ὂν, παροξύνεται, ὡς τὸ, (87.)

σίγα νυν ἑστὼς, καὶ μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων.

καὶ παρ' Εὐριπίδῃ, (Εκαβ. 533.)

σίγα, σίωπα· νήνεμον δ' ἔστησ' ὄχλον.

τὸ δὲ ἐπίῤῥημα, τροχαϊκὸν ὂν προπερισπᾶται, ὡς τὸ,

οὐ σῖγ' ἀνέξῃ, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;

καὶ παρ' Αἰσχύλῳ· (Επτα ἐπὶ Θήβ. 252.)

οὐ σῖγα; μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν.

τὸ μέντοι ΑΡΕΙΣ οὐκ ἄρῃς ὀφείλει γράφεσθαι ἐπὶ ἀορίστου, ἀλλ' ἀρεῖς ἐπὶ μέλλοντος. ὁ μὲν γὰρ ἀόριστος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, φύσει ἢ θέσει, μακρᾷ παραλήγεται. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ εἴρηται, διὰ τὸ ἐπήνεσα, καὶ ἐγέλασα, καὶ ἤροσα, καὶ ἔφρασα, καὶ ὅσοι λοιποὶ ἀόριστοι ἀπὸ μελλόντων γίνονται βραχείᾳ συλλαβῇ παραληγομένων· ὁ δὲ μέλλων τῆς πέμπτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων τὰ ἀμετάβολα τηρεῖ μετὰ συστολῆς τῆς παραληγούσης καὶ περισπωμένου τόνου· ὥστ' ἐπειδὴ ἡ ἕκτη τοῦ ἰάμβου χώρα ἢ ἰάμβῳ ἢ πυῤῥιχίῳ ἐκφέρεται, οὐ χρὴ ἄρῃς γράφειν, ὡς ἐν πολλοῖς τῶν βιβλίων εὕρηται. μακρὸν γὰρ ὂν τὸ α τὸν τοῦ μέτρου διαφθείρει κανόνα· ἀλλ' ἀρεῖς, διὰ τὸ ἴαμβον εἶναι τὸν τοιοῦτον μέλλοντα. εἰ δέ τις εἴποι, ὡς ἐπειδὴ τὸ ἦρα ἀόριστος μεταβὰς εἰς ὑποτακτικὸν, συνέστειλε τὴν παραλήγουσαν κατὰ τὸν κανόνα, ἴστω ὅτι πάντες οἱ ἀόριστοι, κἂν τε δισύλλαβοι ὦσι, κἂν τε τρισύλλαβοι, τὴν μὲν κλιτικὴν ἔκτασιν κινηθέντες ἀποβάλλουσι, κἂν τε συλλαβική ἐστι, κἂν τε χρονική· οἷον ἔτυψα, ἐὰν τύψω· ἤκουσα, ἐὰν ἀκούσω· εἶδον, ἰδών· ἦλθον, ἐλθών· πλὴν τοῦ εἶπον, εἰπών· καὶ ἧκον, ἥκων, ἤγουν ἐλθών. τὴν δὲ παραλήγουσαν μακρὰν ἔχουσι, πλὴν τῶν εἰρημένων. καὶ τὸ ἄρῃς οὖν εἰ καὶ συνέστειλε τὴν κλιτικὴν ἔκτασιν, ἀλλὰ τὴν φυσικὴν διεφύλαξε μακρότητα. οὐ μόνον δὲ τὸ ἄρῃς, ἀλλὰ καὶ τὸ ἆρον. διὸ καὶ προπερισπᾶται. ὅτι δὲ μακρά εἰσι φύσει ἀμφότερα δῆλον ἐντεῦθεν. (129.)

μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', εἴ τινος πλέον—

(Τραχ. 799.)

ἀλλ' ἆρον ἔξω, καὶ μάλιστα μὲν μέθες.

77. ἡ σύνταξις. ΟΥΚ ΗΝ καὶ ἔστιν ΟΔΕ καὶ οὗτος, ἤγουν ὁ Αἴας, ΑΝΗΡ ὁ ΠΡΟΣΘΕΝ. ἤγουν, οὐκ ἔστι τοιοῦτος, οἷον ἠπίστασο πρότερον, φρενῶν καὶ λογισμοῦ μέτοχος, ἀλλὰ μαινόμενος, ὥστ' οὐκ ἂν ἐπιγνοίη σέ.

85. ΒΛΕΦΑΡΑ ἐνταῦθα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. βλέφαρα γὰρ κυρίως, οἱ τοὺς ὀφθαλμοὺς περιέχοντες ὑμένες.

87. τὸ ΝΥΝ τοῦτο, εἰ καὶ ἀντὶ τοῦ δὴ ἐστὶν, ἀλλ' ἔχει καί τινα ἔμφασιν καιροῦ, ὥσπερ φαμὲν καὶ τὸ ὅτε, τὸ τὴν αἰτίαν δηλοῦν. τοῦτο γὰρ οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ καιρὸν δηλοῖ.

92. ΠΑΡΕΣΤΗΣ, ἤγουν παραστάτις καὶ βοηθὸς ὑπῆρξας ἐμοὶ, ἵνα τοὺς ἐχθροὺς ἀνέλω.

96. αἱ δύο στερήσεις ἐνταῦθα ἀντὶ μιᾶς καταφάσεως. μία γὰρ στέρησις τὸ ΟΥ, καὶ ἑτέρα τὸ ΑΠΑΡΝΟΥΜΑΙ.

101. τὸ ΓΑΡ οὐκ ἔστι κατασκευαστικὸν, ἀλλ' ἔστι κάλλος τοῦ λόγου, ἐν ἀρχῇ ἐννοίας τιθέμενον, ᾧ καὶ οἱ λογοποιοὶ χρῶνται πολλαχοῦ.

103. εἰ καὶ δοκεῖ τὸ ΕΠΙΤΡΙΠΤΟΝ ΚΙΝΑΔΟΣ εὐθεῖα, διὰ τὸ ῥαδίως οὕτω συντάσσεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἔστιν οὕτως· ἀλλ' ἔστιν αἰτιατικὴ πρὸς εὐθεῖαν προσχωροῦσα, ὥσπερ καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ· (Νεφ. 95.)

οἳ τὸν οὐρανὸν
λέγοντες ἀναπείθουσιν ὡς ἔστιν πνιγεύς.

καὶ πάλιν· (Νεφ. 145.)

ψύλλαν, ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας.

εἰ καί τινες τῶν ἀμαθῶν τὴν διὰ πρόθεσιν λαμβάνουσιν ἔξωθεν. ἐστὶ δὲ τὸ ΟΥΡΑΝΟΝ αἰτιατικὴ πρὸς εὐθεῖαν τὸ ΠΝΙΓΕΥΣ προσχωροῦσα. οὕτω δὴ καὶ τοῦτο. προϊὼν δὲ εὑρήσεις αὖθις τήνδε τὴν σύνταξιν. ἀλλὰ καὶ τὸ, (118.)

ὁρᾷς, Οδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν, ὅση.

καὶ τὸ, (1141.)

σὺ δ' ἀντακούσῃ τοῦτον ὡς τεθάψεται.

οὐχ ἕτερα ἐστί. μὴ μόνον δὲ παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ λογοποιοῖς πολλὰ τοιαῦτα εὑρήσεις.

112. ΧΑΙΡΕΙΝ. ἤγουν, ἄλλα λέγε, καὶ ὑπακούσομαί σοι. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ΧΑΙΡΕΙΝ. ὅταν γάρ τις εἰπών τι εἰσακουσθῇ, διὰ τὸ πεπληρῶσθαι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ἥδεται.

115. ΧΡΩ ΧΕΙΡΙ, ἤγουν ἀπόλαυε τῆς χειρὸς πρὸς τὸ σὸν θέλημα, ὅσον ἔξεστι, τοῦτον κολάζων.

119. τὸ ΑΝΔΡΟΣ πρὸς τὸ ΠΡΟΝΟΥΣΤΕΡΟΣ καὶ πρὸς τὸ ΑΜΕΙΝΩΝ ἔχει τὴν δύναμιν.

122. τὸ ΕΜΠΗΣ οὐ πρὸς τὸ ὄπισθεν νοητέον, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΕΠΟΙΚΤΕΙΡΩ. ἔστι δὲ ἐναντιωματικὸς σύνδεσμος. ἔστι δὲ καὶ ὁ λόγος τοιοῦτος, οἷον, εἰ καὶ ἐχθρός ἐστιν, ὅμως οὕτως ἔχοντα αὐτὸν ἐλεεῖν μᾶλλον ἄξιον ἢ μισεῖν.

127. ΤΟΙΑΥΤΑ. ὡς τοὺς μεγαλαύχους οὕτω θεοὶ κολάζουσι, καὶ πρὸς αὐτοὺς οὐδὲν ἐστι τὸ ἀνθρώπινον. ὅτι δὲ Αἴας τοιοῦτος, προϊόντες εὑρήσομεν.

131. τὸ ΩΣ ἀντὶ τοῦ ὅτι ἐνταῦθα, καὶ ἀντὶ τοῦ καθὰ, νοητέον. καὶ τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ καθὰ οὕτω νοητέον· ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα κλίνει καὶ πίπτει, καὶ ἀνάγει καὶ ἀναφέρεται, καθάπερ ἡμέρα ἀρχομένη τε καὶ πάλιν λήγουσα, τοῦ μὲν ἡλίου, ὁπότε πρὸς τὸ κάτω χωροίη, λήγουσαν ταύτην παρασκευάζοντος, ὁπότε δὲ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω πάλιν ἄνεισιν, ἀρχομένην δεικνύντος καὶ φαίνουσαν. οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἡμέρα, ἢ παρουσία ἡλίου, ὥσπερ καὶ τοὐναντίον ἡ νὺξ, ἀπουσία. εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ ὅτι, πρὸς τὸ ἄνω συνάψεις· ὅτι ἡμέρα καὶ καιρὸς εἰς ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα κλίνει καὶ μεταβάλλει, καὶ ἀνάγει καὶ ἀνορθοῖ, ὥσπερ καὶ Φίλων φησί· "Τύχης γὰρ ἀσταθμητότερον οὐδὲν, ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττευούσης."

136. ΕΠΙΧΑΙΡΩ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ κακοῦ λαμβάνεται· νῦν δὲ ἐπὶ καλοῦ κεῖται, τῆς ΕΠΙ πρὸς τὸ ΣΕ συντασσομένης· ὅπερ καὶ εἰς τὸ ΕΠΙΒΗΙ ποιήσεις. βούλεται δὲ δεῖξαι, ὅτι καὶ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν δυστυχίαν αὐτοῦ οἰκείαν λογίζεται.

140. ΠΕΛΕΙΑΣ. τοῦτο γὰρ τὸ ζῶον πάνυ δειλόν. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ΟΜΜΑ. ὁπόταν γὰρ αἰσθομένη τινὸς ψόφου καμμύῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, παλλομένην ἐστὶν αὐτῆς τὴν καρδίαν φράσαι.

141. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΝΥΚΤΟΣ ἔξωθεν ἐπὶ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΘΟΡΥΒΟΙ σύντασσε. ἐπειδὴ γὰρ ταῦτα νύκτωρ γέγονεν, ἄριστ' ἂν ἔχοι λέγειν τῆς νυκτὸς τουτουσὶ τοὺς θορύβους. μὴ διστάσῃς δὲ, εἰ πρὸς τὸ ΦΘΙΜΕΝΗΣ, ὅπερ ἐστὶ παρῳχημένου χρόνου, τὸ ΝΥΝ συντάξεις. διὰ γὰρ τὸ πάνυ ἀρτίως, καὶ μὴ ἐκ πολλοῦ, γεγονέναι τὴν φθίσιν, τὸ ΝΥΝ τέθειται, τὸ σύνεγγυς τῆς φθίσεως παριστῶν.

143. τὸ ΙΠΠΟΜΑΝΗ ἢ πρὸς τὸ ΛΕΙΜΩΝΑ νόει. ἱππομανὴς γὰρ λειμὼν, ἐν ᾧ ἵπποι μαίνονται καὶ βακχεύουσιν. ἢ μὴ σύναπτε πρὸς τὸ λειμῶνα, ἵν' ᾖ τὸ ΙΠΠΟΜΑΝΗ πρὸς τὸ ΣΕ, οὕτως, ἐπὶ τὸν λειμῶνα βάντα σέ. ποταπόν; ἱππομανῆ, ἤτοι μεγάλως καὶ σφοδρῶς μαινόμενον καὶ θυμούμενον. ἵν' ᾖ παραπλήσιον τῷ βούπαις, ἀντὶ τοῦ μέγας παῖς. ἢ ΙΠΠΟΜΑΝΗ, τὸν ἱππικόν.

150. εἰκότως εἶπε τὸ ΝΥΝ, παριστῶν τὴν ἐνεστῶσαν αὐτῷ ἔχθραν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, καὶ μάλιστα τοὺς αὐτῶν προὔχοντας, ἠδικηκότας αὐτὸν τῇ περὶ τῶν ὅπλων κρίσει· ὥστε ἃ κατ' αὐτοῦ ἀκούοιεν, εἰ καὶ ψευδῆ, ἀλλ' ὡς ἀληθῆ δεχόμενοι ἥδονται.

154. μὴ λάβῃς ἔξωθεν τὸ κατὰ εἰς τὸ ΜΕΓΑΛΩΝ, ὥς τινες τῶν ἀμαθῶν, ἀλλ' οὕτω λέγε· οὐ γὰρ ἄν τις δηλονότι ἁμάρτοι τῶν μεγάλων ψυχῶν, ΙΕΙΣ καὶ πέμπων κατ' αὐτῶν, λόγους δηλονότι ἐχθίστους. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξευόντων. ὅταν γὰρ μείζων ὁ σκοπὸς ᾖ, ἥκιστα τούτου ἀποτυγχάνουσιν. οἱ δὲ προστιθέντες τῷ κώλῳ τούτῳ τὸ λόγους, ἤγουν ἱεὶς λόγους, ἁμαρτάνουσι, μὴ εἰδότες τὰ μέτρα τῶν στίχων· νοεῖται δὲ τὸ λόγους κατὰ συνεκδοχὴν, ἀπὸ τοῦ ΛΕΓΩΝ.

157. εἰκότως τὸ ΕΡΠΕΙ ἐπὶ φθόνου εἴρηκε, δίκην ὄφεως, τοὺς φθονουμένους βλάπτοντος. ἐπὶ τούτου γὰρ τὸ ἕρπειν λέγεται.

160. οἱ προστιθέντες εἰς τὸ ΑΡΙΣΤ' ΑΝ, τὸ ΔΡΑΣΗι, καὶ λέγοντες, ἄριστ' ἂν δράσῃ, ἀγνοοῦντες τὰ μέτρα-τοῦτο προστιθέασι· σὺ δὲ τὸ ΟΡΘΟΙΤΟ ἀπὸ κοινοῦ λέγε. ὁμοίως ΚΑΙ ΜΕΓΑΣ ΟΡΘΟΙΘ' ΥΠΟ ΜΙΚΡΩΝ λέγε, οὐ ΜΙΚΡΟΤΕΡΩΝ. ἐφθημιμερὲς γὰρ ὀφείλει εἶναι τὸ τοιοῦτο κῶλον, ὡς ἀποθετικόν. ἀλλὰ καὶ τὸ ΑΠΑΛΕΞΑΣΘΑΙ ΣΟΥ ΧΩΡΙΣ τοιοῦτον ὀφείλει εἶναι ἑφθημιμερὲς, ὡς ἀποθετικόν· διὸ τὸ ΑΝΑΞ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ· οἱ δὲ γράφοντες ἀπαλλάξασθαι, ἀμαθεῖς τῶν μέτρων. χρὴ οὖν ἀπαλέξασθαι γράφειν, ἵν' ἔχῃ ὀρθῶς.

162. τοῦτο διπλῶς λέγε. ΑΛΛ' ΟΥ ΔΥΝΑΤΟΝ ΤΟΥΣ ΑΝΟΗΤΟΥΣ ΠΡΟΔΙΔΑΣΚΕΙΝ ΓΝΩΜΑΣ ΤΟΥΤΩΝ, ἤγουν τὴν περὶ τούτων διάνοιαν. τουτέστιν, οὐδεὶς ἂν δύναιτο διδάσκειν τοὺς ἀσυνέτους Ελληνας τούτους τοὺς λόγους, ὡς δεῖ περὶ πλείστου ποιεῖσθαι τοὺς μεγάλους. καὶ πάλιν, ΟΥ ΔΥΝΑΤΟΝ ΠΡΟΔΙΔΑΣΚΕΙΝ ΤΟΥΣ κατὰ τὰς ΓΝΩΜΑΣ ΑΝΟΗΤΟΥΣ ΤΟΥΤΩΝ, ἤγουν τοὺς μωροὺς τὴν διάνοιαν, καὶ μηδὲν τούτων ὧν ἔφην αἰσθανομένους.

* 165. ἀλέξω ἀλεξήσω, αὔξω αὐξήσω, καὶ ἕψω ἑψήσω, ἐνεστῶτες καὶ μέλλοντες. ἀλέξω καὶ ἀλέξομαι, ἐνεστὼς, τὸ ἀντιτάττομαι καὶ βοηθῶ.

* 167. τὸ πᾶν οὕτως· ΑΛΛΑ ΓΑΡ ΥΠΟΔΕΙΣΑΝΤΕΣ οἱ Αχαιοί σε, ἤγουν φοβηθέντες, ΟΤΕ ΔΗ ΑΠΕΔΡΑΝ ΤΟ ΣΟΝ ΟΜΜΑ, ΠΑΤΑΓΟΥΣΙΝ, ἤγουν θορυβοῦσι, καθὰ ΑΓΕΛΑΙ ΠΤΗΝΩΝ ἀποφυγοῦσαι ΜΕΓΑΝ ΑΙΓΥΠΙΟΝ. πάταγος δὶ ἑνὸς τ. ὄττοβος δὲ, τὸ αὐτὸ, διὰ δύο.

ἡ σύνταξις οὕτως· ΑΛΛ' ΕΙ ΦΑΝΕΙΗΣ ΣΥ τούτοις ΕΞΑΙΦΝΗΣ, ΤΑΧ' ΑΝ ΠΤΗΞΕΙΑΝ καὶ φοβηθεῖεν ΑΦΩΝΟΙ, ἐν σιγῇ· τουτέστιν, ὑπὸ τοῦ φόβου σιγὴν καὶ ἀφωνίαν ἕξουσιν· ΥΠΟΔΕΙΣΑΝΤΕΣ καὶ φοβηθέντες, ΑΤΕ καὶ καθὰ ΑΓΕΛΑΙ ΠΤΗΝΩΝ ΜΕΓΑΝ ΑΙΓΥΠΙΟΝ καὶ ἀετὸν, ὑποδείσασαι δηλονότι. ΠΑΤΑΓΟΥΣΙ ΓΑΡ καὶ θορυβοῦσιν, ΟΤΕ ΑΠΕΔΡΑΝ καὶ ἀπέφυγον ΤΟ ΣΟΝ ΟΜΜΑ. καὶ μὴ νομίσῃς λέγειν τὸν Χορὸν τοῦτο, διότι ἐξέφυγον οἱ Ελληνες τὸ τοῦ Αἴαντος ξίφος μανέντος, καὶ πρὸς τὰς ποίμνας χωρήσαντος, καὶ οὐκ ἀπώλοντο· πῶς γὰρ ἔλεγεν ἂν, ὅπερ οὐκ ἠπίστατο, ἀλλ' ὕστερον ὑπὸ Τεκμήσσης καὶ αὐτοῦ Αἴαντος ἔμαθεν ἐλθόντος εἰς αἴσθησιν; ἐνδεικνύμενος δὲ τὸ τοῦ Αἴαντος φοβερὸν, τοῦτό φησιν. οἱ δὲ τὸ ΓΑΡ ἀργὸν λέγοντες ἀγνοοῦσι τὴν σύνταξιν. καὶ γὰρ στίζουσι μὲν πρὸς τὸ ΠΑΤΑΓΟΥΣΙ, τὸ δὲ ΑΤΕ ΠΤΗΝΩΝ ΑΓΕΛΑΙ ἀσυνδέτως ἐκφέρουσι. τὸ δὲ ΟΤΕ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ὁπότε ἐστίν· ἐπειδὴ καθολικῶς, ὡς ἔφαμεν, ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ Χοροῦ λέγεται. ἢ μὴ λάμβανε πρὸς τὸ ΠΤΗΝΩΝ ΑΓΕΛΑΙ τὸ ὑποδείσασαι, ὡς ἔφαμεν· ἀλλ' ἐκ τοῦ ΑΠΕΔΡΑΝ; ἀποδρᾶσαι κατὰ συνεκδοχὴν νόει, ἵν' ᾖ, ἀποδρᾶσαι μέγαν αἰγυπιόν.

172. εἰκότως Αρτεμιν, καὶ Αρην, καὶ τὸν ὑπουργὸν αὐτοῦ Ενυάλιον αἰτίους τῶν παρόντων ἡγεῖται κακῶν, ἅτε πολεμικοὺς θεοὺς, καὶ βεβοηθηκότας ἴσως ἂν αὐτῷ πρὸς μάχην, καὶ μὴ παρ' αὐτοῦ τυχόντας ὧν ἔδει· ταῦτα δὲ ἦν θυσίαι καὶ ἀναθήματα. οἴεται δὲ καὶ ἐν ἐλαφηβολίαις καὶ κυνηγεσίαις συμμαχῆσαι αὐτῷ τὴν Αρτεμιν· τούτων γὰρ ἔφορος ἡ θεός· καὶ διὰ τὸ μὴ ἀντιτυχεῖν χάριτος, ὀργισθῆναι αὐτῷ. μὴ λάβῃς δὲ ἔξωθεν εἰς τὸ ΧΑΡΙΝ διὰ, ὥς τινες φασὶν ἀπατώμενοι πρὸς τὴν αἰτιατικήν. οὐ γὰρ μόνον, ἐψεύσθημεν τοῦδε, φαμὲν, ἀλλὰ καὶ, τόδε· ὥσπερ καὶ, μέτεστί μοι τοῦδε, καὶ, μέτεστί μοι τόδε. οὐ μόνον δὲ οὕτω φαμὲν τὸ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς δοτικὴν πλαγιάζομεν, ὡς ἔχει κἀνταῦθα. πρῶτον γὰρ εἰς αἰτιατικὴν συνέταξε, ΨΕΥΣΘΕΙΣΑ ΧΑΡΙΝ ΑΚΑΡΠΩΤΟΝ λέγων· εἶτα πρὸς δοτικὴν ἐπλαγίασε ΚΛΥΤΩΝ ΕΝΑΡΩΝ ΨΕΥΣΘΕΙΣΑ ΔΩΡΟΙΣ.

173. Ω ΜΕΓΑΛΑ ΦΑΤΙΣ. οὔπω πεπιστευκὼς ὁ Χορὸς, ὡς Αἴας τὸ διατεθρυλλημένον

διεπράξατο ἔργον, ἀλλ' οἰόμενος ἐκ τινὸς μήνιδος τῶν θεῶν ταύτην τὴν φήμην γεγενῆσθαι, πρὸς ταύτην ἀποτείνει τὸν λόγον.

176. τὸ ΠΟΥ οὐ μόνον δηλοῖ τόπον, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἴσως τίθεται, ὥσπερ ἄλλοι τε πολλοὶ μαρτυροῦσι, καὶ Φιλόστρατος λέγων ἐν ταῖς Εἰκόσιν οὕτως· Οκνοῦντές που οἱ Θηβαῖοι ἆρξαι μάχης.

180. ΜΟΜΦΑΝ ΕΧΩΝ, ἤγουν μεμφόμενός σοι, διὰ τὸ ἴσως ἐν πολέμῳ συμμαχῆσαι, καὶ μὴ τυχεῖν θυσίας εἰς ἀμοιβήν. τὸ δὲ ΕΝΝΥΧΙΟΙΣ εἶπε, διὰ τὸ ἐν νυκτὶ γενέσθαι τὴν μανίαν αὐτῷ.

182. ΕΤΙΣΑΤΟ, ἤγουν ἀντέδωκεν, ἢ ἔλαβεν, ἢ ἔδωκεν ἁπλῶς, ἢ ἐτιμώρησε τοιαύτην ΛΩΒΗΝ, ἤγουν ὕβριν.

189. ΒΑΣΙΛΗΣ. τοῦτο Ἀττικῆς ἐστὶ διαλέκτου, τὸ τρέπειν τὴν ει δίφθογγον εἰς η. οἱ βασιλῆς γὰρ λέγουσι καὶ οἱ ἱππῆς. καὶ τὸ ἤδη παρ' Ομήρῳ, ἀντὶ τοῦ ἠπίστατο, τῆς αὐτῆς ὂν διαλέκτου, σαφέστερον τοῦτο δείκνυσιν.

190. τινὲς εἰς τὸ ΤΑΣ ΑΣΩΤΟΥ ΣΙΣΥΦΙΔΑΝ ΓΕΝΕΑΣ τὸ ὁ ἄρθρον λαμβάνουσιν ἔξωθεν, λέγοντες· οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, καὶ ὁ ὑπάρχων τῆς ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς Οδυσσεύς· οὓς, ὡς ἀγνοοῦντας, αὐτὸς ἐάσας, οὕτω λέγε· εἰ δὲ ὑποβαλλόμενοι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς κλέπτουσι καὶ ἀπατῶσι τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὑπάρχουσιν οἱ μῦθοι τῆς ἀσώτου γενεᾶς τῶν Σισυφιδῶν, ἤγουν τοῦ πανούργου Οδυσσέως, τοῦ ἐκ Σισύφου τὸ γένος κατάγοντος, καὶ τὸ ἑξῆς. κυρίως δὲ ἄσωτος, ὁ τὸν πατρῷον κακῶς δαπανήσας κλῆρον.

195. ΑΓΩΝΙΩι, ἤγουν ἐναγωνίῳ· ἐνταῦθα γὰρ διατρίβοντες τοῖς Τρωσὶ πολεμοῦμεν. ἢ ἀγωνίῳ, τῇ ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμποιούσῃ σχολῇ καὶ διατριβῇ, διὰ τὸ εἰς μῆκος τοσοῦτον τετάσθαι τὸν πόλεμον, καὶ ὑποψίαν πᾶσιν ἡμῖν εἶναι τοῖς Ελλησιν ἐκ τούτου, ὡς οὐ παλινοστήσομεν οἴκαδε.

203. ΟΙ ΚΗΔΟΜΕΝΟΙ. ἢ πρὸς μόνον τὸν Χορὸν νοητέον, διὰ μέσου τὸ ΕΧΟΜΕΝ ΣΤΟΝΑΧΑΣ λαμβάνοντας· οὗτος γὰρ πατρόθεν τῷ Αἴαντι ὑποχείριος ἦν, καὶ διὰ τοῦτο μάλιστα πάντων αὐτοῦ ἐκήδετο. ἢ συμπαραληπτέον καὶ τὴν Τέκμησσαν, ὡς αὐτὴν μετὰ τοῦ Χοροῦ κηδομένην τοῦ Αἴαντος, ἅτε γαμετὴν οὖσαν αὐτῷ. οἱ δὲ λέγοντες τὸ ΤΗΛΟΘΕΝ ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ Τροίας φροντίζοντες Σαλαμῖνος, τἀληθὲς ἀγνοοῦσιν. οὐδεὶς γὰρ λόγος ἐνταῦθα τῆς Σαλαμῖνος. ἠπάτηνται δὲ ἀπὸ τοῦ λέγειν ΤΟΥ ΤΕΛΑΜΩΝΟΣ ΟΙΚΟΥ. τὸ δέ ἐστι τοιοῦτον· οἱ φροντίζοντες τῶν Αἴαντος πραγμάτων τοῦ Τελαμῶνος ΤΗΛΟΘΕΝ, ἔκπαλαι.

208. μὴ εἴπῃς τὸ ΕΝΗΛΛΑΚΤΑΙ ἀντὶ τοῦ, ἐνηλλαγμένως ἤνεγκεν, ὥς τινες οἴονται, συντάσσειν ἐθέλοντες πρὸς τὸ ΒΑΡΟΣ· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ, ἐνηλλάγη, ὥσπερ φαμὲν, ἠλλοιώθην ἀλλοίωσιν, καὶ μετεβλήθην μεταβολήν. οὕτω κἀνταῦθα δέον εἰπεῖν, τίνα ἐναλλαγὴν ἥδε ἡ νὺξ ἐνήλλακται τῆς ΑΜΕΡΙΑΣ καὶ τῆς ἡμερινῆς καταστάσεως, ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐναλλαγὴν, ΒΑΡΟΣ εἶπε, δεικνὺς τὸ τῆς ἐναλλαγῆς δυσχερές. ὥσπερ γὰρ βαρὺ φορτίον οὐ δυνάμεθα φέρειν, οὕτω καὶ τὴν ἀπροσδόκητον μεταβολήν. εἰ μὲν οὖν συνάψεις πρὸς τὸ ΑΜΕΡΙΑΣ τὸ ΕΝΗΛΛΑΚΤΑΙ, τὸ ἀμερίας ἀντὶ τοῦ, πρὸ αὐτῆς ἡμερινῆς καταστάσεως νοήσεις. εἰ δὲ τὸ ΒΑΡΟΣ πρὸς τὸ ΑΜΕΡΙΑΣ ἐρεῖς, τὸ ἀμερίας, ἀντὶ τοῦ, τῆς νῦν ἡμερινῆς καταστάσεως νοήσεις. τοῦτο δὲ εἴποις ἂν, διὰ τὸ ἅμα πρωὶ τὴν περὶ τοῦ Αἴαντος κακὴν φήμην τούτους ἀκοῦσαι, κἀντεῦθεν βάρος λύπης δεδέχθαι, ὥστε ἡ κατὰ τὴν νύκτα συμβᾶσα ἐναλλαγὴ τῆς μετ' ἐκείνην ἡμέρας ἦν.

213. τὸ ΥΠΕΙΠΟΙΣ ἀντὶ τοῦ, προείποις. εἰς ταύτην γὰρ τὴν σημασίαν τῷ ὑπείποις χρῶνται ἅπαντες. ἡ γὰρ ὑπὸ ἀντὶ τῆς πρὸ, ὡς ἔχει καὶ τὸ ὑποτίμησις.

216. τὸ ΗΜΙΝ οὐ παντελῶς ἀργόν· ἀλλ' ἔχει καί τινα χρείαν, εἴπερ συνάψεις οὕτως, Ο ΑΙΑΣ ΗΜΙΝ. φίλτρον γὰρ ἐμφαίνει καὶ σχέσιν τὸ ἐμοὶ καὶ ἡμῖν, ἔνθα ἂν εὕρηται οὑτωσὶ κείμενον. ὃ δὴ καὶ εὑρήσεις ἔν τε ποιηταῖς καὶ λογοποιοῖς πολλαχοῦ, ἀκριβῶς σκοπῶν. τὸ δὲ ΝΥΚΤΕΡΟΣ ἢ πρὸς τὸ ΑΠΕΛΩΒΗΘΗ σύντασσε, ἢ πρὸς τὸ ΑΛΟΥΣ.

223. ΑΤΛΑΤΟΝ, ἤγουν οὐ φορητὸν, ἀλλ' ἀνυπομόνητον τοῖς ἀκούουσι, καὶ μάλιστα τοῖς φίλοις. ΟΥ ΦΕΥΚΤΑΝ, ἣν οὐ δύναταί τις φυγεῖν, καὶ μὴ κατακλασθῆναι τῷ ἀκούσματι.

232. ΒΟΤΗΡΑΣ τοὺς τὴν ποίμνην φυλάσσοντας λέγει κύνας, ὡς καὶ προϊὼν ἐρεῖ. τὸ δὲ

ΒΟΤΗΡΑΣ καὶ ΙΠΠΟΝΟΜΟΥΣ ἐκ παραλλήλου. καταχρηστικῶς δὲ τὸ ΙΠΠΟΝΟΜΟΥΣ εἶπεν. ἱπποῤνόμος γὰρ ὁ τῶν ἵππων νομεύς. ἢ ΙΠΠΟΝΟΜΟΥΣ, τοὺς μεγάλους νομεῖς καὶ φύλακας τῶν ποιμνίων. ἵππος γὰρ τὸ μέγα παρ' Ἀττικοῖς, ὥσπερ καὶ τὸ βοῦς. καὶ τοῦ μὲν ἑνὸς παράδειγμα τὸ βούπαις· τοῦ δὲ ἑτέρου, τὸ ἱππόβινος καὶ ἱπποβούκολος.

235. οἱ γράφοντες ΩΝ ΤΗΝ ΜΕΝ καὶ ΤΑΣ ΔΕ ΠΛΕΥΡΟΚΟΠΩΝ, ἀγνοοῦσι τὰ μέτρα.

243. τὸ ΔΕΝΝΑΖΩ ἀπὸ τοῦ δεινὸν γέγονε, τροπῇ τοῦ ι εἰς ν. δέννος γὰρ ἡ λοιδορία.

245. οἱ γράφοντες ΚΡΑΤΑ. οὐ καλῶς γράφουσιν. ἔχει γὰρ τὸ μὲν κρᾶτα τὸ κρα μακρόν. τὸ δὲ ΚΑΡΑ, τὸ κα βραχὺ, τὸ δὲ ρα μακρόν.

251. ΕΡΕΣΣΟΥΣΙΝ, κινοῦσιν. εἰκότως εἶπον τὴν λέξιν, ὡς ναῦται.

256. ΑΠΛΑΣΤΟΣ, ἀπέλαστος, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄπλαστος. ἡ ἀπλησίαστος, τουτέστιν ἡ κακὴ, ἡ μὴ παρέχουσα πλησιάζειν αὐτῇ τινά. τοῖς γὰρ μαινομένοις οὐδεὶς πλησιάζει, ἵνα μή τι κακὸν ὑπ' αὐτῶν πάθῃ.

257. ΑΤΕΡ ΣΤΕΡΟΠΑΣ. φασὶν οἱ περὶ ταῦτα δεινοὶ, ὡς εἰ μὴ τύχοι οὖσα ἀστραπὴ, ἡνίκα ὁ νότος ἄρξηται πνεῖν, ταχέως παύεται.

269. τοῦτο ἡ Τέκμησσα λέγει διὰ τὸν Αἴαντα. δέον δὲ εἰπεῖν, ὁ Αἴας οὐ νοσῶν βλάπτεται, ΗΜΕΙΣ ΟΥ ΝΟΣΟΥΝΤΕΣ εἶπε διὰ ταῦτα, ὅτι εἰώθαμεν, ὁπηνίκα περὶ τινὸς τῶν γνωρίμων διηγούμεθα ἀπόντος, ἐκ τοῦ οἰκείου προσώπου τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, καὶ εἰς ἑαυτοὺς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀναδέχεσθαι. καὶ ὅτι αὕτη ἡ Τέκμησσα τοῦ Αἴαντος ἦν, καὶ τὸ ἐκείνου κακὸν, οἰκεῖον ἐνόμιζεν. ὅθεν σκοτεινῶς εἰρῆσθαι δοκοῦν, ἐξεπίτηδες ἀποροῦντα τὸν Χορὸν ὁ ποιητὴς δείκνυσιν, ἵνα δῆλον διὰ τῶν ἑξῆς γένηται.

275. τὸ ΠΑΣ εἶπεν, ἵνα δείξῃ ὡς ὅλος τῆς λύπης γέγονε. τὸ δὲ ΕΞ ΑΠΛΩΝ ἀντὶ τοῦ, μονοειδῶν φησί. πρώην γὰρ ἐλυπούμεθα ἡμεῖς μόνον· νῦν δὲ καὶ ὁ Αἴας μεθ' ἡμῶν.

279. ΠΩΣ ΓΑΡ. ἔδει γὰρ νῦν μᾶλλον εὐφραίνεσθαι, παυσάμενον τῆς μανίας, ἢ ὅτε ταύτῃ συνείχετο, εἰ καὶ ἄλογος ἦν ἡ τότε χαρά. διόπερ ἀπορῶν ὁ Χορὸς εἰς θεοὺς ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα, καὶ παρ' ἐκείνων ἐλθεῖν αὐτῷ φησὶ τὰ δεινὰ, εἴγε καὶ μετὰ τὴν νόσον χείρω διάκειται τῇ λύπῃ.

282. τοῦτο τὸ ΓΑΡ ὅμοιον, ὡς ἄνω ἔφημεν, τῷ (101.) Τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου. ἢ τὸ ΓΑΡ ἀντὶ τοῦ δὲ νοητέον, δεινοπάθειαν ἔξωθεν σχετλιάζοντος τοῦ Χοροῦ, κἂν ὁ ποιητὴς εἴασε τοῦτο δηλῶσαι.

285. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΝΥΚΤΟΣ ἔξωθεν τὸ ἐπί· ἀλλ' ἔστιν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ ΗΝΙΚΑ. — ΕΣΠΕΡΟΙ, οὓς εἰώθαμεν ἐν ἑσπέρᾳ ἅπτειν, διὰ τὴν τοῦ σκότους παρουσίαν.

290. ΟΥΤΕ ΤΟΥ ΚΑΥΩΝ. εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς ΤΟΥ λέγοντες. ἔστι δὲ τοῦτο ὅμοιον τῷ παρ' Εὐριπίδῃ· (Εκαβ. 370.) οὔτε του δόξης ὁρῶ. εὕρηται δὲ καὶ παρ' Ἰσοκράτει πολλὰ τοιαῦτα, καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν, παρὰ πᾶσι λογοποιοῖς τὸ, τὼ χεῖρε.

293. οἱ τιθέντες ἐπὶ τῷ ΓΥΝΑΙ περισπωμένην, ἀμαθεῖς τῶν μέτρων. ἐντεῦθεν οὖν μανθανέτωσαν ὀξεῖαν τιθέναι. βραχὺ γάρ ἐστι τὸ γυ. εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ γυῖον, τὸ μέλος, γίνεται, ἀλλ' ἐκβληθέντος τοῦ ι, ἔμεινε βραχύ. αἱ γὰρ παραγωγαὶ τῶν πρωτοτύπων βραχύτεραι.

306. ΜΟΛΙΣ ΠΩΣ ΞΥΝ ΧΡΟΝΩι. τὰ τρία ταῦτα παριστῶσιν, ὡς πάνυ βραδέως εἰς τὸ καθεστηκὸς ἧκεν.

309. ΝΕΚΡΩΝ ΑΡΝΕΙΟΥ ΦΟΝΟΥ, τουτέστι, νεκρῶν ἀρνῶν πεφονευμένων. εἴρηται δὲ τοῦτο ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. οὐ γὰρ ἄρνες μόνον ἦσαν, ἀλλὰ καὶ κριοὶ καὶ βόες.

319. ΚΑΚΟΥ ΚΑΙ ΒΑΡΥΨΥΧΟΥ. ἀμφότερον ἀντὶ τοῦ δειλοῦ νοητέον.

320. οἱ λέγοντες τὸ ΕΧΕΙΝ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχειν, ἁμαρτάνουσιν. ὥσπερ γάρ φαμεν, τὰ δίκαια ποιεῖν καλοῦ ἀνδρὸς ἔχει, οὕτω καὶ τοῦτο· ἔλεγε γὰρ ὁ Αἴας, ὡς ἔχει τὸ τοιοῦτο δειλοῦ ἀνδρὸς, τὸ καθάπερ γυναῖκα κλάειν, καὶ θρήνους εἰς ὕψος αἴρειν.

322. ΜΥΚΩΜΕΝΟΣ. οἱ γράφοντες ΒΡΥΧΩΜΕΝΟΣ, καὶ μεγεθύνοντες τὸ χο διὰ τὸ μέτρον, ἴσως ἀμαθεῖς εἰσὶ καὶ γραμματικῆς καὶ μέτρων. κάλλιον δὲ τὸ ΜΥΚΩΜΕΝΟΣ πρὸς τὸ ΤΑΥΡΟΣ.

328. καταχρηστικῶς τὸ ΕΣΤΑΛΗΝ ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθην εἴρηται. κυρίως γὰρ τὸ ἐστάλην ἐπὶ θαλάσσης λέγεται, οἷον, ἐστείλατό τις τόνδε πλοῦν.

331. λέγεις ἐν τοῖς νῦν κακοῖς ΔΙΑΠΕΦΟΙΒΑΣΘΑΙ καὶ μαντεύσασθαι τὸν ἄνδρα ἡμῖν δεινά. τουτέστιν, ἐξ ὧν διηγῇ, παριστᾷς πρὸμεμηνυκέναι αὐτὸν, ὡς ἑαυτὸν ἐργάσεταί τι κακόν. ἃ γὰρ ἔπραξεν ἀναλογιζόμενος, κρεῖττον τὸ θανεῖν ἡγήσεται.

341. ΠΟΥ ΠΟΤ' ΕΙ; τοῦτο ἢ πρὸς τὸν παῖδα, ἢ πρὸς τὸν Αἴαντα, οὕτως· ποῦ ποτε νοῦ εἶ, καὶ τί ταῦτα βοᾷς;

355. ΔΗΛΟΙ ΔΕ ΤΟΥΡΓΟΝ. τοῦτο λέγει, ὅτι τὰ παρόντα ὑπὸ μανίας γενέσθαι παρίστησιν. ἢ οὕτως· τὸ ἔργον, τουτέστι τὸ ἐν τούτοις εἶναι τὸν Αἴαντα, ὡς ἄδοξον, καὶ παῖδα ἀνακλεῖσθαι, καὶ τὴν αὐτοῦ τύχην πρὸς ἡμᾶς ἀνακλαίεσθαι, δηλοῖ ὡς ἀφροντίστως καὶ ἀποστατικῶς ἔχει τῆς μανίας. ὅπερ εἰ λέγεις, πρὸς μόνην τὴν Τέκμησσαν τὸν λόγον ἐρεῖς. ἢ οὕτω· τὸ ἔργουν δὲ, ἤγουν τὸ τοσοῦτον αὐτὸν λυπεῖσθαι καὶ δυσχεραίνειν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις, ἀπαραμύθητον τοῦτο δεικνύει, ὡς ἀφροντίστως τῆς οἰκείας σωτηρίας ἔχει, καὶ δεινὰ καθ' αὐτοῦ μελετᾷ.

356. τὸ ΝΑΙΑΣ ΤΕΧΝΑΣ ἢ πρὸς τὸ ΓΕΝΟΣ συναπτέον, οὕτω, ὦ γένος ναίας τέχνης, ἤγουν ὦ ναῦται· ἢ πρὸς τὸ ΑΡΩΓΟΝ, λαμβανομένου ἔξωθεν τοῦ ἕνεκα, οὕτως, ὦ γένος ἀρωγὸν ἐμοὶ ἕνεκα τῆς ναίας τέχνης, τουτέστι συμπλέον ἐμοὶ, καὶ πρὸς πάντα κίνδυνον συνεπιλαμβανόμενον.

360. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΠΟΙΜΕΝΩΝ ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλὰ οὕτω λέγε· σὲ μόνον ΔΕΔΟΡΚΑ καὶ βλέπω φροντιστῶν ἐπαρκέσοντα. τουτέστι σὺ μόνος ἐφάνης ἐμὸς φροντιστὴς εἰς τὸν παρόντα καιρόν. τὸ δὲ ΠΟΙΜΕΝΩΝ μεταφορικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ, κηδεμόνων. καὶ γὰρ καὶ ὁ ποιμὴν, κηδεμὼν τῶν προβάτων ἐστίν.

373. ΑΛΑΣΤΟΡΑΣ ἐνταῦθα λέγει, ἢ τοὺς κακοὺς καταχρηστικῶς, ἢ τοὺς φονεῖς. καὶ γὰρ τρόπον τινὰ καὶ οἱ Ελληνες αὐτὸν ἀπεκτόνασιν, ἀπεστερηκότες τὰ ὅπλα, καὶ τῶν παρόντων αὐτῷ γεγονότες αἴτιοι, δι' ἅπερ οὐκ ἀνέξεται ζῆν, ἀλλὰ ἐθελήσει τεθνήξεσθαι, ὃ δὴ καὶ γέγονε.

387. οἱ γράφοντες ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΠΡΟΠΑΤΩΡ οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν μέτρων. δεῖ οὖν ΠΑΤΕΡ γράφειν, ὡς καὶ ἔν τινι τῶν βιβλίων εὕρηται.

395. ΕΡΕΜΒΟΣ χρὴ γράφειν διὰ τὸ μέτρον, καὶ ΦΑΕΝΟΝ, οὐ φαενώτατον. ὅμοιον γὰρ χρὴ εἶναι τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ.

399. τὸ ΤΙΝΑ ἢ πρὸς τὸ ΑΜΕΡΙΩΝ συντακτέον. ἢ τὸ μὲν ΓΕΝΟΣ κατὰ κοινοῦ λάμβανε πρὸς τοῦτο· σύναπτε δὲ τὸ ΤΙΝΑ πρὸς τὸ ΟΝΗΣΙΝ, ὥσπερ καὶ τὸ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ἢ πρὸς τὸ ΑΜΕΡΙΩΝ, ἵν' ᾖ τὸ αὐτὸ, ἢ πρὸς τὸ ΟΝΗΣΙΝ, οὕτως· οὔτε γὰρ ἄξιός εἰμι βλέπειν τὸ γένος τῶν θεῶν οὔτε τῶν ἁμερίων εἴς τινα ὄνησιν ἀνθρώπων, τουτέστιν, οὐ δεῖ με ἀπὸ τοῦδε ζῆν, εὐχόμενον τοῖς θεοῖς, καὶ μετὰ τῶν ἄλλων διάγοντα, ἵν' ἀνθρωπίνως εὐτυχῆσαί μοι γένοιτο· ὅπου γε τὸ ΑΝΘΡΩΠΩΝ εἰς τὸ ΑΜΕΡΙΩΝ συνάπτων, οὕτω τὸ ΟΝΗΣΙΝ ἐρεῖς.

402. ΟΛΕΘΡΙΟΝ. ὀλεθρίως εἰπεῖν ἔδει· ἀλλὰ πρὸς τὸ ΕΜΕ ἐπήγαγε. καὶ ἔστιν ἀρσενικὸν, οὐχ', ὥσπερ τινὲς οἴονται, οὐδέτερον.

405. ΤΑ ΜΕΝ. τινὲς λέγουσι τὴν περὶ τῶν ὅπλων κρίσιν, καὶ τὸ ΦΘΙΝΕΙ πρὸς τὴν Αθηνᾶν ἀποδιδόασι, καὶ ἕτερ' ἄττα· ἐγὼ δὲ αὐτὸς οὕτω, ΤΑ ΜΕΝ τῶν ἡμετέρων ΦΘΙΝΕΙ καὶ φθείρεται· λέγω δὴ τὸ τιμᾶσθαι καὶ παρὰ πάντων αἰδέσιμον εἶναι, καὶ μετὰ τοῦ λελογισμένου πράττειν ὅσα καὶ θέλοιμι, ἅπερ ἐμοὶ πρῶτον ἀνθοῦντα νῦν καταῤῥεῖ, καὶ εἰς οὐδὲν χωρεῖ, παραπλησίως τοῖς προκειμένοις θρέμμασιν. ἢ τὸ ΦΘΙΝΕΙ ἀντὶ τοῦ φθείρουσιν, οὕτω· ΤΑ ΜΕΝ, ἤτοι τὰ συμβάντα μοι κακὰ, φθείρουσί με, εἰς μνήμην ἐρχόμενα.

408. ΔΙΠΑΛΤΟΣ, ἤτοι διπλῇ χειρὶ καὶ πάσῃ δυνάμει. δηλοῖ δὲ διὰ τοῦτο τὴν κατ' αὐτοῦ σφοδρὰν ὀργὴν τοῦ στρατοῦ.

412. ΠΟΡΟΙ ΑΛΙΡΡΟΘΟΙ, ποταμοὶ οἱ πρὸς τὴν ἅλα ἐμβάλλοντες, καὶ ῥόθον ποιοῦντες τῷ ῥεύματι. ΝΕΜΟΣ ΕΠΑΚΤΙΟΝ, ἤγουν παραθαλάσσιον ἄλσος, ὅπερ ἐστὶ πλησίον Σκαμάνδρου, τοῦ καὶ Ξάνθου.

420. ΕΥΦΡΟΝΕΣ, εὐφραντικοὶ, διὰ τὸ λούεσθαι καὶ πίνειν καὶ τἄλλα χρῆσθαι ὑμῖν.

434. ἡ σύνταξις· ὅτου ὁ πατὴρ Τελαμὼν ἦλθεν ἀπὸ τῆς Τροίας εἰς τὸν οἶκον φέρων πᾶσαν εὔκλειαν, ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ καὶ ἐξαίρετα γέρα τοῦ στρατοῦ, λέγω τὴν Ησιόνην,

ΑΡΙΣΤΕΥΣΑΣ καὶ ἄριστος φανείς. πρῶτος γὰρ τὸ Τροίας εἰσεπήδησε τεῖχος. στρατὸν δὲ λέγει, ὃν κατὰ τῆς Τροίας Ηρακλῆς ἠγάγετο, ἀμυνόμενος Λαομέδοντα, διὰ τὸ μὴ τοὺς ἵππους λαβεῖν, οὓς ὑπέσχετο αὐτῷ δοῦναι, εἰ τὸ κῆτος ἀνέλοι. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Λυκόφρονι. τὸ δὲ ΕΥΚΛΕΙΑΝ καὶ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ ταυτόν ἐστιν, εἰ καί τινες τῶν ἀμαθῶν τὸ ΑΡΙΣΤΕΥΣΑΣ ἀντὶ τοῦ, ὡς ἄριστος λαβὼν, λέγουσι, βουλόμενοι συντεταχέναι ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ, ἃ οὐκ ἄλλο οὐδὲν ἦν, ἀλλ᾽ ἡ εὔκλεια. οὕτω δὲ εὑρήσεις καὶ προϊών· λέγω δὴ τὸ (465.)

ὧν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν.

439. τὸ ΑΡΚΕΣΑΣ οὐκ ἀντὶ τοῦ πράξας, ὥς τινες οἴονται. ἀλλ᾽ ὥσπερ φαμὲν τὸ, ἀρκετός εἰμι τόδε, οὕτω καὶ τὸ ΑΡΚΕΣΑΣ ΕΡΓΑ νοῶμεν, εἰ καὶ λεπτὸν ὂν ἐκφεύγει τὸν νοῦν τοῖς μὴ τελείοις τὴν σύνταξιν.

443. μὴ τοῖς ἄλλοις ἀκολουθῶν καὶ αὐτὸς, τὸ ΚΡΙΝΕΙΝ ἀντὶ τοῦ, μετὰ κρίσεως διδόναι, λέγε, ἵνα συντάξῃς τῷ ΤΙΝΙ. ἀλλ᾽ εἰδὼς ὡς, κρίνει πᾶσιν ὁ δεῖνα τὰ δίκαια, λέγομεν, τὸν αὐτὸν λογισμὸν ἔχε κἀνταῦθα.

446. εἴ τις τὸ ΕΠΡΑΞΑΝ ἀντὶ τοῦ ἔδωκαν λέγει, ἁμαρτάνει. καὶ γὰρ ὃν τρόπον φαμὲν, ὅτι ὁ δεῖνα τοὺς νόθους καταβαλὼν ἄρχοντας, τὴν βασιλείαν τῷ δεῖνος παιδὶ πεποίηκε κατὰ νόμους εἰς ταύτην ἁρμόττοντι, οὕτως ἔχει καὶ τοῦτο. ἀπώσαντες γὰρ οἱ Ατρεῖδαι τὸν Αἴαντα, Οδυσσεῖ τὰ ὅπλα ἐποίησαν, τουτέστιν, αὐτὸν κύριον εἶναι τούτων κατέστησαν.

450. ΓΟΡΓΩΠΙΣ, καταπληκτικὴ, ἢ τὴν τῆς Γοργοῦς κεφαλὴν, δίκην ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἀσπίδι ἔχουσα.

461. τὸ ΜΟΝΟΥΣ μὴ οὕτω νόει, ὡς ἀπελθόντος αὐτοῦ μόνοι οἱ Ατρεῖδαι καταλειφθήσεσθαι ἔμελλον· ἀνόητον γὰρ, τοῦ ἄλλου παρόντος αὐτοῖς στρατοπέδου. ἀλλὰ τοῦτο λέγει, ὡς μόνους αὐτοὺς καταλείψει μὴ τοῦτον ἔχοντας.

465. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΩΝ ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλ᾽ οὕτω λέγε, τῶν ἀριστείων στέφανον μέγαν ἔσχεν αὐτὸς ΕΥΚΛΕΙΑΣ καὶ δόξης. ἔστι δὲ τὸ ΕΥΚΛΕΙΑΣ πρὸς τὸ ΣΤΕΦΑΝΟΝ συναγόμενον. οὐ γὰρ ἕτερός ἐστιν ὁ τῶν ἀριστείων στέφανος, ἀλλ᾽ ἢ εὐκλείας στέφανος.

467. μέρος ἦν τι τοῦ τῆς Τροίας τείχους σαθρὸν, ὃ φοβούμενοι Τρῶες μὴ πορθηθείεν ἐκεῖθεν, ἄνδρας πρὸς τοῦτο συνεχεῖς κατέστησαν φυλακῆς ἕνεκα, οὓς νῦν καλεῖ ΕΡΥΜΑ.

481. ΥΠΟΒΛΗΤΟΝ ΛΟΓΟΝ. ὑπόβλητα καλεῖται τὰ νόθα τῶν παιδίων, διὰ τὸ ὑφ᾽ ἑαυτὰς τιθέναι τὰς πλείστας τῶν γυναικῶν ἑτέρων τέκνα μητέρων, ὥστε καταπεῖσαι τοὺς ἑαυτῶν ἄνδρας, γνήσια ἑαυτῶν εἶναι τὰ ὑπ᾽ αὐτὰς κλαυθμυρίζοντα βρέφη.

485. ταῦτα ἐκ τῶν Ομήρου μεμίμηται, ὅτε Ανδρομάχη πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα Εκτορα εἰς πόλεμον ἐξερχόμενον δεινοπαθοῦσα, ἐπεχείρει κάμπτειν εἰς ἔλεον, καὶ τῆς ὁρμῆς ἐπισχεῖν.

491. τὸ ΞΥΝΗΛΘΟΝ ἀπορίαν τινὰ ἔχει, διὰ τὸ δοκεῖν πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσεσθαι. τὸ δ᾽ οὐκ ἔστι τοιοῦτον. ἀλλ᾽ ὥσπερ φαμὲν, συνῆλθον τὴν σὴν οἰκίαν, ἀντὶ τοῦ, σὺν σοὶ τὸν οἶκον ὥδευσα· ἔννοιαν γὰρ κοινωνίας ἡ ΣΥΝ παρίστησιν, εἰ καὶ μὴ τὸ τὴν κοινωνίαν ποιοῦν δείκνυσι πρόσωπον· οὕτω δὴ κἀνταῦθα ΞΥΝΗΛΘΟΝ ΤΟ ΣΟΝ ΛΕΧΟΣ, ἤτοι μετὰ σοῦ τὴν σὴν κοίτην ἔβην, καὶ κοινωνόν με ταύτης πεποίησαι. ἢ τὸ κατὰ πρὸς τὸ ΛΕΧΟΣ ἔξωθεν λάμβανε, οὕτω· συνῆλθόν σοι κατὰ τὸ σὸν λέχος, ἤτοι ἐν σοὶ κατέστην οὐ δοῦλος, ἀλλὰ γυνὴ εἶναί σοι. τὸ δὲ ΤΟΙΓΑΡΟΥΝ ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς ΕΥ ΦΡΟΝΩ ΤΑ ΣΑ, τό σοι ἁρμόττον σπουδάζω, καὶ κάλλιστα τῶν σῶν φροντίζω.

499. τὸ ΔΟΥΛΙΑΝ διὰ τὸν τοῦ μέτρου κανόνα ἰωτογραφεῖται, καὶ ἔστιν Ιωνικῆς διαλέκτου, ὡς καὶ τὸ προμηθίαν, καὶ ἀληθίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. οἱ δὲ διὰ διφθόγγου αὐτὸ γράφοντες, καὶ ἔτι οἱ δούλειον λέγοντες, οὐ καλῶς γράφουσιν.

512. ΜΗ ΦΙΛΩΝ, ἤγουν κακῶν, οὓς οὐδεὶς ἂν φιλήσειε, καὶ μάλιστα ὁ ἐπιτροπευόμενος, ὡς μὴ προσηκόντως ἐπιμελομένους.

524. ΟΥΚ ΑΝ ΓΕΝΟΙΤΟ. ἤγουν οὐκ ἂν εἰς τὸ ἑξῆς οὗτος γενναῖος νομισθείη. ἔστι γὰρ τοῦτο ἀγνώμονος.

526. ΑΙΝΟΙΗΣ. ἤγουν ἐπαινοίης ἂν, εἰ συμπαθῶς καὶ μετὰ τοῦ πράου οἷς λέγει προσενεχθείης, τοῦ σκληροῦ καὶ ἀνενδότου χαλάσας.

535. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΟΥΤΟ ἔξωθεν τὴν κατά.

538. ΕΜΦΑΝΗ. ἐμφανῶς δέον εἰπεῖν, πρὸς τὸ ΑΥΤΟΝ ἤγαγεν.

555. ΤΟ ΜΗ ΦΡΟΝΕΙΝ ΓΑΡ ΚΑΡΤ᾽ ΑΝΩΔΥΝΟΝ ΚΑΚΟΝ. κακὸν μὲν, διὰ τὸ δίκην ἀλόγου ζώου τὰ νήπια ζῆν, καὶ τὸ οἰκεῖον κακὸν, ὡς ἥδιστον, πολλάκις αἱρεῖσθαι, ξίφος λέγω, καὶ πῦρ, καὶ κρημνὸν, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἀνώδυνον δὲ, διὰ τὸ μηδενὸς δυσχεροῦς ἐπαισθάνεσθαι, καὶ τῇ ἐντεῦθεν μὴ τήκεσθαι λύπῃ.

566. ΕΠΙΣΚΗΠΤΩ ΧΑΡΙΝ. τὸ φροντίδα ποιεῖσθαι τοῦ οἰκείου παιδὸς τὸν Χορὸν, καὶ ἀπελθόντα εἰς Σαλαμῖνα μετὰ τοῦ Τεύκρου παραδιδόναι Τελαμῶνι τὸν παῖδα, ΧΑΡΙΝ αὐτῷ λογίζεται Αἴας. τὸ δὲ ΕΡΙΒΟΙΑι ΛΕΓΩ εἶπεν, ἵν᾽, ἐπειδὴ τοῦτο ἀόριστον ἦν, μή τινες πλανῶνται, ἀγνοοῦντες ὁποίαν λέγει, εἴτε Ησιόνην, εἴτε Ερίβοιαν. ἀμφότεραι γὰρ ἔζων τότε, ἡ μὲν οὖσα Τεύκρου μήτηρ, ἣν Τελαμὼν παρ᾽ Ηρακλέους γέρας εἰλήφει, ὁπότε εἰς Τροίαν ἐστράτευσεν· Ερίβοια δὲ Αἴαντος.

576. ΑΡΡΗΚΤΟΝ, στεῤῥὸν καὶ μὴ ῥηγνύμενον· ὑπερβολικῶς δὲ τοῦτο λέγει.

581. ΟΥ ΠΡΟΣ ΙΑΤΡΟΥ. ὃ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· οὐκ ἔστιν ἀγαθοῦ ἰατροῦ, ἐάν τις ἀνιάτως ἔχῃ χειρὸς ἢ σκέλους, μὴ τομὴν ἐπισπεύδειν τούτου, ἵνα μὴ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα συνυποσταίη φθορὰν, ἀλλὰ παραμυθεῖσθαι λόγοις πειρᾶσθαι, ὡς προσδοκᾷν χρὴ τὴν ἴασιν· ὥστε καὶ αὐτὴ μή με δακρύοις ἐπιχείρει μαλάσσειν, καὶ ὃν προὐθέμην σκοπὸν ἀποστερεῖν, λέγω δὴ τὸ τεθνάναι. τοῦτο γὰρ ἐμοὶ νῦν οὕτως ἔχοντι κρεῖττον ἢ ζῆν.

589. ΘΕΟΙΣ ΩΣ ΟΥΔΕΝ. ὃ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν· οὐκ εἰμὶ ὀφειλέτης ἀρκεῖν τοῖς θεοῖς, ἤτοι ἀρκετὸς καὶ ἀνελλιπὴς αὐτοῖς εἶναι, τουτέστι τιμᾷν καὶ θεραπεύειν, ὡς δεῖ, καὶ μηδὲν ἐλλείπειν τῶν δεόντων εἰς αὐτοὺς γίνεσθαι, ὡς τῆς ζωῆς ἀνθρώποις αἰτίους, καὶ πάντα τἄλλ᾽ ἀγαθὰ παρέχοντας. ἢ τὸ ΘΕΟΙΣ πρὸς τὸ ΕΙΜ᾽ ΟΦΕΙΛΕΤΗΣ σύναπτε· τὸ δὲ ΑΡΚΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ διαρκεῖν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ζῆν, λέγε, οὕτως, οὐκ ὀφείλω τοῖς θεοῖς ζῆν εἰς τὸ ἑξῆς. εἰ μὲν ἐφρόντιζον ἐμοῦ καὶ ἐπεμελοῦντο, ἀνάγκην ἂν εἶχον καὶ αὐτὸς ζῆν, ἐφ᾽ ᾧ τούτους τῆς φροντίδος ἀμείβεσθαι τιμαῖς καὶ θυσίαις· ἐπεὶ δὲ ἠμελήκασι, καὶ οὕτως ἀτιμασθῆναι παρεῖσαν, οὐδέν με τὸ ἀναγκάζον ἐστὶ τοῦ ζῆν ἔτι ποιεῖσθαι λόγον. ἢ οὕτως ἐρεῖς· ΟΥ ΚΑΤΟΙΣΘΑ καὶ οὐ γιγνώσκεις, ὡς οὐδαμῶς εἰμι ὀφειλέτης τοῖς θεοῖς εἰς τὸ ἑξῆς ΑΡΚΕΙΝ καὶ βοηθεῖν τινὶ, ἤγουν ἐπεὶ οἱ θεοὶ οὕτω με εἴασαν ἀτιμασθῆναι, οὐ χρεωστῶ διὰ τούτους ἔτι βοηθεῖν, ἤ σοι, ἢ ἑτέρῳ. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ἡ Τέκμησσα

πρὸς θεῶν ἱκνοῦμαι μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.

αὐτῷ εἰρήκει. ὅθεν καὶ βλασφημίαν ἡγησαμένη τὸν αὐτοῦ λόγον, ΕΥΦΗΜΑ ΦΩΝΕΙ λέγει.

596. τὸ ΠΟΥ ἀποδίδοται πρὸς τὸ ΕΥΔΑΙΜΩΝ καὶ πρὸς τὸ ἑξῆς, οὐ πρὸς τὸ ΑΛΙΠΛΑΓΚΤΟΣ. οὐ γὰρ ἐδεῖτο εἰκασμοῦ, εἰ ἔστιν ἁλίπλαγκτος, ἀλλ᾽ εἰ ἔστιν εὐδαίμων. τὸ δὲ ΑΛΙΠΛΑΓΚΤΟΣ πρὸς τὸ ΣΑΛΑΜΙΣ σύναπτε. τό γε μὴν ΝΑΙΕΙΣ ἀντὶ τοῦ οἰκῇ ἐνταῦθα λέγε, ἢ ἀπὸ τοῦ οἰκοῦντος τὸ οἰκούμενον, ὥσπερ ἐστὶ καὶ τὸ ὄργανον ἀντὶ τοῦ ἔργου, ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον, ὡς τὸ λαϊνέοισιν Αμφίονος ὀργάνοις, παρ᾽ Εὐριπίδῃ. (Φοινισσ. 113.) ἄλλως δ᾽ ὅτι ἡ τῶν ἐνοικούντων οἴκησις αὐτοῦ ἐστὶν οἴκησις.

602. ΜΗΛΩΝ ΠΟΑι γράφε, καὶ μὴ ΠΟΙΑι ΜΗΛΩΝ διὰ τὸ μέτρον.

604. οἱ γράφοντες ΕΥΝΟΜΑι τὸ νο μικρὸν, καὶ συνάπτοντες πρὸς τὸ ΠΟΙΑι, οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν μέτρων. χρὴ οὖν πρὸς τὸ ΧΡΟΝΩι συνάπτειν, καὶ μεγεθύνειν τὸ νο, ἵν᾽ εἴη τὸ ΕΥΝΩΜΑι καὶ εὐκινήτῳ χρόνῳ. νωμῶ γὰρ τὸ κινῶ.

607. τὸ ΠΟΤ᾽ ΑΝΥΣΕΙΝ οὐκ ἔστι πότε ἀνύσειν· εἰ διαλελυμένως εἴποις, ἀλλὰ ποτὲ ἀνύσειν· διὰ δὲ τὴν συναλοιφὴν μετετέθη ὁ τόνος. οὕτω δὲ ἐρεῖς· ἔχων ἐλπίδα κακὴν ΑΝΥΣΑΙ καὶ διελθεῖν καὶ περάσειν ποτὲ ἐμὲ ΕΤΙ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ΤΟΝ ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ καὶ μισητὸν πᾶσιν Αἵδην, τὸν ΑΙΔΗΛΟΝ καὶ ἀφανῆ. ὃ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστι· πολὺν χρόνον μίμνω ἐν τῇ Τροίᾳ ΑΝΗΡΙΘΜΟΣ καὶ ἄτιμος, καὶ μὴ εἰς ἀριθμὸν ὢν, ΤΡΥΧΟΜΕΝΟΣ καὶ δαμαζόμενος τῷ τοσούτῳ χρόνῳ, ἐλπίδα ἔχων κακὴν ἀποθανεῖν ποτὲ καὶ διελθεῖν τὸν Αιδην. οὐ γὰρ ἤλπιζον ὑποστρέφειν εἰς τὴν αὐτῶν χώραν. ΚΑΚΗΝ δὲ τὴν ΕΛΠΙΔΑ εἶπε, διὰ τὸ θανάτου ἐλπίδα εἶναι καὶ οὐκ ἀγαθοῦ τινός.

613. ΠΡΙΝ ΕΥ ΠΟΤΕ γράφε, καὶ ΝΙΚΩΝΤ᾽ ΕΙΝ ΑΡΕΙ, καὶ ΦΡΕΝΟΣ Γ᾽ ΟΙΩΒΟΤΑΣ.

οὕτω γὰρ ἔχει οἰκείως πρὸς τὰ τῆς στροφῆς κῶλα· εἰ δ' ἄλλως γράφεις, οὐκ ὀρθῶς ἔχει. ΟΙΩΒΟΤΑΣ, μεμονωμένος, πεπλανημένος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν θρεμμάτων τῶν τῆς ἀγέλης κεχωρισμένων καὶ καθ' ἑαυτὰ νεμομένων.

637. ΗΚΩΝ ΓΕΝΕΑΣ ΑΡΙΣΤΟΣ γράφε, ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς κώλῳ. οὕτω γὰρ εὑρέθη καὶ ἔν τινι τῶν παλαιῶν πάνυ.

* 638. ΠΟΛΥΠΟΝΩΝ, πολυμόχθων τὰ εἰς πόλεμον. ΟΥΚ ΕΤΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙΣ. ἤγουν ἐκ πατρὸς ἔχων τὸ πρὸς πολέμους καὶ μάχας ἀνδρείως ὁρμᾶν, τούτου μὲν τοῦ ἐκ φύσεως προσόντος αὐτῷ ἀπέστη, πρὸς δὲ τὰ παρὰ φύσιν ὥρμησεν ὑπὸ τῆς μανίας.

650. ΤΑ ΔΕΙΝΑ, τὰ μεγάλα ὑπέμενον, λέγω δὴ τὸ ἄκαμπτος εἶναι, ἤγουν ὃς ἦν ἀνένδοτος.

662. ΔΥΣΜΕΝΕΣΤΑΤΟΥ. τοῦτο λέγει, ἢ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν πολέμιον αὐτῷ τε καὶ πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν, ἤ, ὅπερ καὶ αὐτὸς λέγει, διὰ τὸ μηδενὸς χρηστοῦ ἀπολαῦσαι, ἐξότου εἰλήφει παρ' αὐτοῦ τὸ ξίφος.

664. ἢ διὰ μέσου συναπτέον τὸ ΑΛΛΑ πρὸς τὸ ΕΧΘΡΩΝ ΑΔΩΡΑ ΔΩΡΑ. ἢ οὕτως· ἀλλ' ἔστιν ἡ παροιμία τῶν βροτῶν ἀληθής. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν δὲ, τὸ ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, χωρὶς τοῦτο ἐπήνεγκε, καὶ ἔστι τῇ μὲν ἐννοίᾳ συνημμένον, καὶ τῇ τοῦ λόγου ὁρμῇ· κατὰ δὲ τὴν φράσιν κομματικόν.

667. αἰτιῶνται κακῶς τινὲς ἐνταῦθα τὸν ποιητὴν, ὅτι δέον τὸ ΣΕΒΕΙΝ πρὸς τοὺς θεοὺς εἰπεῖν, τὸ δὲ ΕΙΚΕΙΝ πρὸς τοὺς Ατρείδας, ὁ δὲ ἐναλλὰξ εἴρηκεν, ἀγνοοῦντες, ὅτι ἀδιαφόρως εἴρηκεν, ὥσπερ καί τινες τῶν λογοποιῶν, τῆς κυριολεξίας οὐδὲν φροντίσας. ἄλλως τε καὶ τὸ ΣΕΒΕΙΝ οὐ μόνον πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους φαμέν.

671. διὰ τί οὐκ εἶπε τῷ ἔαρι, τῷ μετὰ τὸν χειμῶνα ὄντι, ἀλλὰ τῷ ΘΕΡΕΙ; καὶ φαμὲν ὅτι τὸ ἔαρ οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ χειμῶνος μέρος καὶ ἀπορροή. ἔστι γὰρ καὶ ἐν ἔαρι νιφετὸς πολὺς πολλάκις. διὰ τοῦτο ἀμφοτέρας τὰς ὑπερβολὰς εἴρηκεν, ὡς ἐναντίας. καὶ γὰρ τὸ μετόπωρον μέρος ἐστὶ θέρους ῥαίζοντος.

674. ΕΚΟΙΜΙΣΕ. παυθὲν δηλονότι κατεπράϋνε. τουτέστι, καὶ ἄνεμος σφοδρὸς κυμαίνων τὴν θάλασσαν, οὐκ ἀεὶ τοῦτο ποιεῖ, ἀλλὰ παυσάμενος γαλήνην ἱστᾷ.

678. σημειωτέον ἐνταῦθα τὸ σχῆμα τοῦ λόγου. τὸ γὰρ ΕΓΩ ΔΕ εἰς οὐδὲν ἀποδίδοται, ἀλλὰ τεμὼν τὸν λόγον διὰ τοῦ ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ ΓΑΡ, πρὸς τοῦτο τὴν ἀπόδοσιν ἐποιήσατο. ἀγνοοῦντες δέ τινες, οἱ μέν φασι τὸ ΓΑΡ ἀργὸν, οἱ δὲ τὸ ΟΤΙ, διὰ μέσου τὸ ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ ΓΑΡ ΑΡΤΙΩΣ λαμβάνοντες. καὶ μὴν καὶ ἑτέρους ψυχροτέρους ἐστὶν ἰδεῖν τῷ ΟΤΙ ἀντὶ τοῦ λίαν χρωμένους· οὓς ἐάσαντες ἡμεῖς, φρονῶμεν ὡς ἔφαμεν. εὕροις δ' ἂν καὶ παρὰ λογογράφοις πόλλ' ἕτερα τοιαῦτα· καὶ μαρτυρεῖ Λιβάνιος ἐν τῷ ὑπὲρ ὀρχηστῶν, λέγων οὕτως· "Τὸν μὲν οὖν ἐμὸν ἐς Ἀριστείδην ἔρωτα, καὶ αἱρέσεώς μοι δοθείσης ἀπαγαγών·" τὸ δὴ Τὸν μὲν οὖν ἐμὸν ἐς Ἀριστείδην ἔρωτα, ἀνανταπόδοτον ἐάσας. ἢ οὕτως. τὸ μὲν ΕΓΩ ΔΕ πρὸς τὸ ΟΤΕ ἀπόδος, τὸ δὲ ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ ΓΑΡ ΑΡΤΙΩΣ ΟΤΙ διὰ μέσου. ὥσπερ γάρ φησι Συνέσιος "Ἀλλ', εὖ οἶδ' ὅτι, οὐκ ἀπαγορεύσεις," τὸ ἀλλὰ πρὸς τὸ οὐκ ἀπαγορεύσεις συνάπτων, τὸ δὲ εὖ οἶδ' ὅτι διὰ μέσου, οὕτω καὶ τοῦτο. εὕροις δ' ἂν καὶ ἐν ἄλλοις ἕτερα τοιαῦτα. γίνεται δὲ ἡ ἀπάτη ἐνταῦθα διὰ τὸ ΓΑΡ.

679. ἀπορροῦσιν ἐνταῦθά τινες, πῶς ΟΤΕ ΕΧΘΡΟΣ ΗΜΗΝ καλῶς εἰπὼν ἐπὶ παρῳχημένου, ἐπειδὴ τεθνήξεσθαι ἔμελλε, μὴ καὶ τὸ ΩΦΕΛΕΙΝ ἐβουλόμην εἶπεν, ἀλλὰ ΒΟΥΛΗΣΟΜΑΙ ἐπὶ μέλλοντος· οὐ γὰρ ἔμελλε ζῆν. καὶ φαμὲν, ὅτι βουλόμενος ἀπατῆσαι αὐτοὺς, ὥστε μὴ ὑποπτεῦσαι αὐτὸν τεθνήξεσθαι, τοῦτο ἐπὶ μέλλοντος εἶπεν, ἐπεὶ καὶ ἄνω ἀπατῶν αὐτοὺς, Εἰσόμεθα θεοῖς εἴκειν καὶ Ατρείδας σέβειν, ἔφη· καὶ κατιὼν, Εγὼ γὰρ εἶμ' ἐκεῖσ', ὅποι πορευτέον.

683. ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΛΙΜΗΝ. καλῶς τοῦτο εἴρηκεν, ὁ γὰρ ἀληθὴς φίλος λιμένος δίκην τοῖς αὐτὸν ἔχουσι καθίσταται, ἡνίκ' ἂν ἐν συμφοραῖς περιπέσωσι, καθάπερ ἐν θαλάσσῃ λιμὴν τοῖς χρησαμένοις χειμῶνι.

695. ΑΛΙΠΛΑΓΚΤΕ. τὸν Πᾶνα οὕτω καλεῖ, διὰ τὸ τὰ ποίμνια, ὧν ἔφορος οὗτος, ἔαρος ὥρᾳ καὶ θέρους αἰγιαλοῖς πλησιάζειν.

699. Νύσσος καὶ Κνωσσὸς πόλεις, ἐν αἷς Διονύσου τιμωμένου ὀρχήσεις ἐγίνοντο. φασὶ

δὲ ὡς καὶ ἐν τῇ Νύσσῳ ταύτῃ Ζεὺς διῃτᾶτο, ὁπότε, τῆς Σεμέλης κεραυνοβληθείσης, ἐνραψάμενος αὐτὸς τὰς σφετέρας γονὰς ἐν τῷ μηρῷ, δέκα μῆνας ἐξ ἀρχῆς ἔφερεν.

702. ἐν ᾧ ἡ Δῆλος κεῖται, Ικάριον καλεῖται πέλαγος, διὰ τὸ ἐκεῖ τὸν Ικαρον πεσεῖν, ἐρρυηκότων τῶν ἐκ κηροῦ πτερῶν ὑφ' ἡλίου. τὸ ΠΕΛΑΓΑΙΩΝ διφθογγογραφούμενον ἔν τινι τῶν παλαιῶν εὕρηται, καὶ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς. εἰ δὲ πρὸς τὸν κανόνα τῆς κλίσεως οὐ καλῶς ἔχει, δοκεῖ μοι ὡς ἐλλιπές ἐστι τὸ κῶλον. τοῦτο δέ ἐστι γνῶναι ἀπὸ τοῦ κώλου τῆς ἀντιστροφῆς. ἐν ἐκείνῳ γὰρ περισσόν τι ὂν ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ.

706. ΑΡΗΣ, ἤτοι ὁ θεός. οὗτος γὰρ αἴτιος τῆς μανίας. ἢ τὸ ΑΡΗΣ, ἀντὶ τοῦ ὁ πολεμικὸς Αἴας. τὸ δὲ ΟΜΜΑΤΩΝ, ἢ τῶν ἡμετέρων, ἢ τῶν ἑαυτοῦ.

711. ΛΑΘΙΠΟΝΟΣ, ἤτοι ἐπιλελησμένος ὑπῆρξε τῶν πόνων καὶ τῆς λύπης, ἣν ἀπὸ μανίας εἶχεν. ΕΞΗΝΥΣΕΝ. ἤγουν, ὅπερ οἱ θεοὶ ἀποδέχονται, σέβειν τε αὐτοὺς λέγω, καὶ τιμὰς νέμειν τοῖς ἄρχουσι, ταῦτ' Αἴας τελεῖν ὑπέσχετο νῦν, τἀναντία πρόσθεν ὑπὸ μανίας φρονῶν.

715. οἱ γράφοντες ΚΑΙ ΟΥΔΕΝ ΑΝΑΥΔΗΤΟΝ ΦΑΤΙΞΑΙΜ' ΑΝ, οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν μέτρων, διὸ περισσὸν ὂν ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς. ἀλλὰ καὶ οἱ γράφοντες ΘΥΜΟΝ τὸ μον μικρόν, οὐ καλῶς γράφουσι. μακρὰ γὰρ ὀφείλει εἶναι ἡ τοιαύτη συλλαβή, ὡς καὶ ἡ τοῦ κώλου τῆς στροφῆς.

733. τὸ ΗΜΙΝ οἱ τραγικοὶ διτονίζουσι, ποτὲ μὲν περισπῶντες, ὅτε καὶ μακρὰν ἔχει τὴν λήγουσαν, ποτὲ δὲ ὀξύνοντες, ὅτε καὶ βραχεῖαν αὐτὴν ἔχει. καὶ δοκεῖ μὲν βραχὺ εἶναι, ὡς μὴ ἀπὸ συναιρέσεως γινόμενον. οὐ γάρ ἐστιν εἰπεῖν ἡμέϊν ἡμῖν. φύσει δὲ πᾶσα δοτικὴ μὴ ἀπὸ συναιρέσεως ἔχουσα τὸ ι, βραχὺ αὐτὸ ἔχει. πρὸς ἀναλογίαν μέντοι τοῦ ἡμῶν καὶ ἡμᾶς μακρὰν ἐχόντων τὴν λήγουσαν, μακρὸν καὶ αὐτὸ ἐνίοτε γίνεται, καὶ τὸν αὐτὸν αὐτοῖς τόνον δέχεται· ὅπερ καὶ ἐπεκράτησε παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις. ὅτι δὲ τὸ ΗΜΙΝ δύναται καὶ βραχεῖαν ἔχειν τὴν λήγουσαν, τεκμήριον τὸ ἄμμιν καὶ ὔμμιν βραχεῖαν αὐτὴν ἔχοντα, οὐ διὰ τὸ ἀναβιβάζειν τὸν τόνον· ἀλλ' ὅτι καὶ τὴν ἀρχήν, ταύτην βραχεῖαν εἶχεν· ὡς καὶ τὸ ἐστὶ καὶ ἔστι. τὰ γὰρ μακρὰν τὴν λήγουσαν ἔχοντα, καὶ ἀναβιβάζοντα τὸν τόνον, μακρὰν πάλιν αὐτὴν φυλάττει, οἷον τὸ σχοῦ, ἀπόσχου· θοῦ, ἀπόθου· καὶ ὅσα τοιαῦτα.

748. ΚΑΙ ΠΑΡΩΝ ΕΤΥΓΧΑΝΟΝ. ἤγουν ἃ μέλλω εἰπεῖν, οὐ παρ' ἄλλου ἤκουσα, ἀλλ' αὐτὸς παρὼν ἠκροώμην.

756. ΤΗιΔΕ Θ' ΗΜΕΡΑι. λέγουσί τινες, ὡς τὸ θ' ἀντὶ τοῦ τε λαμβάνεται, καὶ συνάπτεται πρὸς τὸ ΓΑΡ. οὕτω· καὶ γὰρ ἐλᾷ τῇδε τῇ ἡμέρᾳ τοῦτον. σὺ δὲ ἀντὶ τοῦ τοι νόει, κουφιζομένου τοῦ οι, ὥσπερ καὶ τῆς αι διφθόγγου, ὡς ἔχει τό, βούλομ' ἐγώ.

757. τὸ ΕΦΗ καὶ τὸ ΛΕΓΩΝ ἐκ παραλλήλου τινὲς οἴονται· τὸ δ' οὐ τοιοῦτον. ἀλλ' ὥσπερ φαμέν, τοιαῦτα ἔφη δημηγορῶν, οὕτω καὶ τοῦτο, οὕτως· ΕΦΗ καὶ οἱονεὶ ἀπεφήνατο, λέγων τὸν περὶ τοῦ Αἴαντος λόγον.

761. τὸ ΕΠΕΙΤΑ τινὲς οἴονται εἰς ἀπόδοσιν μετοχῆς τιθέμενον, ἀργὸν εἶναι· τὸ δὲ οὐκ ἔστι τοιοῦτον, ἀλλὰ τὴν αὐτοῦ σώζει φύσιν. ἠπάτηνται δὲ ἀπὸ τούτου, ὅτι εἰ ἀπῆν τοῦ ῥυθμοῦ, οὐδὲν ἂν τὸν λόγον ἔβλαπτε. πρὸς οὓς φήσομεν, ὅτι καὶ ἕτερα μυρία τοιαῦτά ἐστιν εὑρεῖν, ὥσπερ καὶ τό, πρὸς κακοῦ ἐστὶ τὸ φρονεῖν. τὸν γὰρ αὐτὸν λόγον ἔχει τὸ πρός, ἀργὸν δοκοῦν παρὰ τοῖς πολλοῖς.

764. ΑΥΤΟΝ ΕΝΝΕΠΕΙ. οὐ μόνον πρὸς δοτικὴν τὸ ἐννέπω, ἀλλὰ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν ἅπαξ, ὥσπερ καὶ τὸ λέγω.

773. τὸ ΤΟΤΕ ἐπανάληψίς ἐστι τῶν προλαβόντων, ὥστε οὐκ ἐπὶ τῆς δίας Ἀθάνας δεῖ λέγειν, ἀλλὰ λεγούσης τῆς Ἀθηνᾶς τὰ καὶ τὰ τότε, καθ' ὃν δηλονότι καιρὸν ἐκείνῳ ταῦτα ἐνετέλλετο.

786. ΞΥΡΕΙ ΓΑΡ ΕΝ ΧΡΩι. παροιμία ἐπὶ τῶν εἰς βάθος ἁπτομένων λεγομένη, καὶ ἐπὶ τῶν ἐπικινδύνων πραγμάτων. λέγεται δὲ καὶ οὕτως· ἐν ξυρῷ ἵσταται τὸ πρᾶγμα.

792. ΟΤΙ ΘΥΡΑΙΟΣ. τοῦτό φησι, διότι παρ' αὐτῶν ἤκουσε. τὸ δὲ ΕΙΠΕΡ ΕΣΤΙΝ ἀντὶ τοῦ, εἴπερ ἀληθῶς ἐστὶν ἐκτός. οὐ γὰρ οἶδε σαφῶς. λέγε δὲ καὶ οὕτω· οὐ θαρσῶ δὲ περὶ τοῦ Αἴαντος, ΕΙΠΕΡ ΕΣΤΙ, τουτέστιν ἐὰν ζῇ, ὅτι θυραῖός ἐστιν. ἤ, ὅπερ καὶ κρεῖττόν μοι δοκεῖ, οὕτω λέγε· ΟΥΚ ΟΙΔΑ καὶ οὐ γινώσκω ΤΗΝ ΣΗΝ ΠΡΑΞΙΝ, ἤγουν ἥνπερ λέγεις σὺ πρᾶξιν

τοῦ Αἴαντος· οἶδα δὲ καὶ γινώσκω, ὅτι οὐ θαρσῶ περὶ τοῦ Αἴαντος, ΕΙΠΕΡ ΕΣΤΙ καὶ ὑπάρχει ΘΥΡΑΙΟΣ καὶ ἐκτὸς τῆς σκηνῆς. ἐπεὶ δὲ ἀμφιβόλως τὸ ΕΙΠΕΡ εἴρηκε, βεβαιοῦσα ἡ Τέκμησσα ὅτι ἔξω ἐστὶ τῆς σκηνῆς, φησὶ ΚΑΙ ΜΗΝ ΘΥΡΑΙΟΣ ἐστί.

803. ΑΝΑΓΚΑΙΑΣ ΤΥΧΗΣ, ἤγουν τοῦ παρόντος καιροῦ, οὗ ἀναγκαῖόν ἐστι προστῆναι, διὰ τὸ ἐπὶ ξυροῦ ἡμῖν τὰ πράγματα ἵστασθαι.

805. τὸ ΑΝΤΗΛΙΟΥΣ ἀπὸ τοῦ ἀντολίους γέγονε, κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς η, ὥσπερ καὶ τὸ φυτοκόμος φυτηκόμος. τοῦτο δὲ διὰ τὸ μέτρον οὕτω γέγονεν. οὐ χρὴ τοίνυν ἀντολίους γράφειν· μακρὰ γὰρ ὀφείλει εἶναι ἡ συλλαβὴ αὕτη. ἀλλ' οὐδὲ πάλιν ΑΝΘΗΛΙΟΥΣ, ὡς ἔν τισὶ τῶν βιβλίων εὕρηται. οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἥλιος γίνεται, ἀλλ' ὡς εἴρηται, κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς η.

822. οἱ μὲν τὸ ΕΥΝΟΥΣΤΑΤΟΝ πρὸς τὸ ΑΥΤΟΝ, τὸν σφαγέα φασίν· οἱ δὲ στίζουσιν εἰς τὸ ΕΓΩ, καὶ τὸ ἑξῆς κομματικὸν ἐκφέρουσιν, οὐδέτερον τὸ ΕΥΝΟΥΣΤΑΤΟΝ νοοῦντες πρὸς τὸ ΘΑΝΕΙΝ.

828. ΝΕΟΡΡΑΝΤΩι, ἤτοι τῷ νεωστὶ ὑφ' αἵματος ῥανθέντι· λέγει δὲ τοῦτο ὅσον πρὸς τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἔμελλε Τεῦκρος αὐτὸν βαστάσειν. τότε γὰρ νεόῤῥαντον ἦν.

840. ΞΥΝΑΡΠΑΣΕΙΑΝ. ἡ ἀκολουθία τοῦ λόγου ξυναρπάσαι ἀπῄτει πρὸς τὸ ΜΑΘΕΙΝ. ἀλλ' ἐπειδὴ εὐχῆς ἐστιν ὁ λόγος, εἰς εὐκτικὸν ἔφερε. διὰ τοῦτο δὲ καὶ κομματικὸν καὶ ἀσύνδετον ἐποίησε τοῦτο, διὰ τὸ εἶναι εὐχήν. τὰς γὰρ εὐχὰς οὕτω ποιεῖσθαι εἰώθαμεν. ἀποροῦσι δὲ πῶς ΑΥΤΟΣΦΑΓΕΙΣ εἰπὼν, εἶτα ἐπιφέρει ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΕΚΓΟΝΩΝ. καὶ φαμὲν, ὅτι οὐδέν ἐστιν ἐναντίωμα τῷ λόγῳ· εἴ γε ἐκεῖνοι μὲν τοὺς παῖδας ἔσπειραν, οὗτοι δὲ αὐτοὺς ἀναιρήσουσιν.

843. τὸ Ω πρὸς τὸ ΕΡΙΝΝΥΕΣ συντακτέον. κρεῖττον γὰρ τοῦτο, εἰ καὶ δοκεῖ τινὰ ἔχειν λόγον καὶ πρὸς τὸ ΤΑΧΕΙΑΙ συντάσσεσθαι.

866. βουλόμενος ὁ Χορὸς δεῖξαι τὴν ὑπερβολὴν τοῦ κόπου, ὃν ἔσχεν ἐπὶ ζητήσει τοῦ Αἴαντος, φησὶν, ὅτι πόνον ἐπὶ πόνῳ προστίθημι, καὶ οὐδαμῶς ὃ σπεύδω γίνεται, λέγω δὴ τὸ εὑρεῖν Αἴαντα.

869. τὸ ΣΥΜΜΑΘΕΙΝ ἀντὶ τοῦ, σὺν ἐκείνῳ γνῶναι, τουτέστιν οὐδεὶς τόπος ἔχει τὸν Αἴαντα, (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΕΠΙΣΤΑΤΑΙ.) ὥστε ἐν τούτῳ εὑρεῖν με αὐτὸν κείμενον. οἱ δὲ λέγοντες τὸ ΣΥΜΜΑΘΕΙΝ ἀντὶ τοῦ διδάξαι, οὐκ ὀρθῶς λέγουσιν.

877. ἡ σύνταξις. ἀλλ' οὔ μοι ΔΗΛΟΙ καὶ φαίνεται Ο ΑΝΗΡ, ἤγουν ὁ Αἴας, ΜΟΛΩΝ καὶ ἐλθὼν ΤΗΝ ΑΦ' ΗΛΙΟΥ ΚΕΛΕΥΘΟΝ καὶ ὁδὸν, ΦΑΝΕΙΣ ΟΥΔΑΜΟΥ, τουτέστιν, ἐπειδὴ οὐκ ἐνταῦθα εὕρηται, δείκνυται ὡς οὐδ' ἐν τοῖς μέρεσι τούτοις ὥρμηται. ἢ καὶ οὕτως· ΑΛΛ' ΟΥΔ' ΕΜΟΙ ΔΗ ΜΟΛΩΝ ἤτοι ἐλθὼν ὁ ἀνὴρ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου, ἄγουσαν δηλονότι, φαίνεται οὐδαμοῦ, τουτέστιν ἐν οὐδενὶ τόπῳ φαίνεται.

879. ἡ σύνταξις. τίς ἁλιεὺς, ἢ θεὸς, ἢ διατριβὴν περὶ τοὺς ποταμοὺς ποιούμενος, καὶ ἔμπειρος ὢν αὐτῶν, βλέπων τὸν Αἴαντα εἴ που πλάζοιτ' ἂν, ἀπύοι ἂν καὶ φωνήσοι καὶ εἴποι ἐμοὶ, εἰ ἄρα πλάζεται καὶ οὐκ ἀπόλωλεν. ΕΙ ΠΟΘΙ ΠΛΑΖΟΙΤ' ΑΝ ὀφείλει γράφεσθαι, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ.

888. περισσὸν ἦν κἀνταῦθα εἰς τὸ ΜΑΚΡΩΝ ΠΟΝΩΝ τὸ ΑΛΑΤΑΝ, διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ, ἵν' εἴη τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. σύντασσε δὲ οὕτω· σχέτλιόν ἐστιν ἐμοὶ, ἤγουν χαλεπὸν, μὴ ΠΕΛΑΣΑΙ καὶ πλησιάσαι ΔΡΟΜΩι ΟΥΡΙΩι, τουτέστι τέλει εὐοδουμένῳ, τῶν μακρῶν πόνων. τέλει δὲ ὀφείλων εἰπεῖν, ΔΡΟΜΩι εἶπεν, ἐπεὶ καὶ τὸ τέλος τοῦ δρόμου δρόμος ἐστί.

891. εἰκότως οὐκ ἄλλον τινὰ ἢ τὴν Τέκμησσαν πεποίηκεν εὑρεῖν τὸν Αἴαντα, δεικνὺς ἐντεῦθεν, ὡς οὐδεὶς ἕτερος τοσοῦτον φροντίζει, ὅσον ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου ἀνδρός.

906. ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἔγχος τὸ περιπετὲς ΟΙ καὶ αὐτῷ, τὸ ἐν χθονὶ ΠΗΚΤΟΝ καὶ πεπηγμένον, ΚΑΤΗΓΟΡΕΙ αὐτοῦ δηλονότι τὴν πρᾶξιν, ἤγουν παρίστησιν, ὡς αὐτὸς τὴν σφαγὴν εἰργάσατο, καὶ αὐτόχειρ αὐτοῦ γέγονεν. ἔστι γὰρ καὶ κατηγορῶ οὐ μόνον τὸ τινὸς καταφέρομαι λόγοις, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπάνω τινὸς ἀγορεύω, ὥσπερ ἔχει καὶ ἡ παρὰ φιλοσόφοις κατηγορία. δηλοῖ δὲ καὶ Φιλόστρατος ἐν τῷ Ισοκράτους βίῳ λέγων· " ἡ δὲ Σειρὴν ἡ ἐφεστηκυῖα τῷ Ισοκράτους σήματι εὐμουσίαν κατηγορεῖ τοῦ ἀνδρός."

917. ΟΣΤΙΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣ. ἤγουν οὐ μόνον ἐχθρὸς βδελύξεται αὐτὸν ἰδεῖν· οὐ γὰρ ἂν

μέλοι αὐτῷ τούτου. ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς φίλος ΤΛΑΙΗ ἂν καὶ ὑπομένοι αὐτὸν ἀπὸ τῆς οἰκείας σφαγῆς ΦΥΣΩΝΤΑ καὶ ἀναπέμποντα ἄνω πρὸς τὰς ῥῖνας τὸ μελανθὲν αἷμα καὶ ἐκ τῆς φοινικῆς πληγῆς. ἀμφοτέρωθεν γὰρ τὸ αἷμα ἐξήρχετο, καὶ ἐκ τῆς πλευρᾶς, πρὸς ἣν ἡ πληγὴ γέγονε, καὶ ἐκ τῶν ῥινῶν διὰ ταύτην αἰτίαν. περιπεσόντος γὰρ αὐτοῦ τῷ ξίφει ἐν γῇ στεῤῥῶς πεπηγμένῳ, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τὸν τόπον, ἔνθα ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους ἐπέπηκτο, ἐκ βάρους πελάσαντος, οὐκ εἶχε διέξοδον ῥᾳδίαν· καὶ διὰ τοῦτο εἰργόμενον καὶ ζητοῦν διέξοδον, ἐκ τῶν ῥινῶν ἀνεδίδοτο. φοινίαν δὲ πληγὴν ἴσως λέγει οὐ τὴν πρώτην ἐν τῇ πλευρᾷ τομὴν, ἀλλὰ τὴν ἑτέραν τοῦ ξίφους διέξοδον.

935. ΑΡΙΣΤΟΧΕΙΡ. ἤγουν ἀγὼν ἀρίστων καὶ ἀνδρείων δεόμενος, δυναμένων βαστάσαι τὸν Ἀχιλλέα, ἵνα τὰ αὐτοῦ λάβῃ ὅπλα τούτου ἕνεκα.

936. ΟΠΛΩΝ ΕΚΕΙΤ᾽ ΑΓΩΝ ΠΕΡΙ. ἴαμβος ὀφείλει εἶναι τέλειος ὁ παρὼν στίχος, ἵν᾽ ᾖ ὅμοιος τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. διὸ τὸ ΑΧΙΛΛΕΩΣ προσετέθη παρ᾽ ἐμοῦ, ἁρμοδίως οἶμαι.

941. ΑΠΟΒΛΑΦΘΕΙΣΑΝ, στερηθεῖσαν. ὅταν γάρ τις τινὸς στερηθῇ, ἀπ᾽ ἐκείνου, οὗ ἐστέρηται, βέβλαπται, αὐτῷ τῷ ἐστερῆσθαι.

961. ΓΕΛΩΝΤΩΝ, ἀντὶ τοῦ γελάτωσαν. τοῦτο δέ φαμεν λαμβάνοντες ἔξωθεν εἰς τὴν τοιαύτην γενικὴν τὸ ἔστωσαν· ἐπὶ δὲ τῶν παθητικῶν, οἷον τυπτέσθων καὶ τῶν τοιούτων, οὐχ οὕτω λέγομεν. ἀλλὰ τὸ δυϊκὸν ἀντὶ πληθυντικοῦ φαμὲν λαμβάνεσθαι.

1004. ἰστέον ὅτι τὸ Ω οὐ μόνον πρὸς κλητικὴν, ἀλλὰ καὶ πρὸς γενικὴν φέρεται. ἀμφότερον οὖν ἐστιν ἐνταῦθα. Ἄλλως. Ω ΔΥΣΘΕΑΤΟΝ λέγε ΟΜΜΑ, ΚΑΙ ὦ ὄμμα ΤΟΛΜΗΣ ΠΙΚΡΑΣ. τόλμης γὰρ ἦν τὸ ὄμμα. πρὸς γενικὴν δὲ τὸ ὦ συντάττειν, λόγον οὐκ ἔχει· πρὸς εὐθεῖαν μέντοι σπανίως, ὡς τὸ ὦ οὗτος, καὶ ὦ δυστυχής.

1022. ΠΑΥΡΑ Δ᾽ ΩΦΕΛΗΣΙΜΟΙ. παρὰ τισὶ μὲν τῶν βιβλίων ΠΑΥΡΟΙ, παρὰ τισὶ δὲ ΠΑΥΡΑ εὑρίσκεται. ἔστι δὲ τὸ παῦρα κρεῖττον τοῦ παῦροι, διὰ τὸ σώζειν τὸ μέτρον. τέταρτος γὰρ ποῦς ἐστιν· ὀφείλει δὲ οὗτος ἴαμβος εἶναι. εἰ δέ τις εἴποι, ὅτι καὶ τοῦ παῦροι τὸ ροι βραχύ ἐστι· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τὸ παυ περισπῶμεν· ἴστω ὅτι οἱ ποιηταὶ τῶν εὐθειῶν πληθυντικῶν τὰ τέλη, εἴτε διὰ τοῦ αι ἐκφέρονται, ὡς τὸ μοῦσαι, εἴτε διὰ τοῦ οι, ὡς τὸ πλόοι, ἀντὶ μακρῶν δέχονται, ἐὰν μὴ ἡ ἐπαγομένη λέξις ἀπὸ φωνήεντος ἄρχηται. τότε γὰρ αὐτὰ κοινὴν συλλαβὴν ἡγοῦνται. ἔστι δὲ τὸ ΠΑΥΡΑ ἀντὶ τοῦ ὀλίγα καὶ οὐδαμῶς, ὥσπερ ἐστὶ καὶ τὸ, (90.)

τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς ξυμμάχου;

τὸ γὰρ βαιὸν, ἀντὶ τοῦ ὀλίγον καὶ οὐδαμῶς ἐνταυθοῖ νοητέον. οὐ μόνον δὲ τὰ τέλη τῶν πληθυντικῶν εὐθειῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ὁριστικῶν ῥημάτων καὶ ἀπαρεμφάτων καὶ προστακτικῶν, τὰ δίφθογγον ἔχοντα ἐν τῷ τέλει, ἀντὶ μακρῶν δέχονται, συμφώνου ἐπιφερομένου· φωνήεντος δὲ, καὶ ταῦτα κοινὴν συλλαβὴν ἡγοῦνται.

1029. ὁ Ἕκτωρ ἐν τῷ ζωστῆρι, ἐν ᾧ ἐδωρήθη καὶ ἐφιλοφρονήθη παρὰ τοῦδε τοῦ Αἴαντος, ΕΓΝΑΠΤΕΤΟ καὶ συρόμενος κατεκόπτετο ἐκ τῶν ΙΠΠΙΚΩΝ ΑΝΤΥΓΩΝ καὶ τῆς τοῦ ἅρματος περιφερείας, ΕΣ ΤΕ καὶ ἕως οὗ ἀπέψυξε τὸν βίον. ΑΠΕΨΥΞΕ δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ, ἀπεβάλετο τὸν ΒΙΟΝ καὶ τὴν ζωὴν, ΠΡΙΣΘΕΙΣ καὶ κατακοπεὶς, παρ᾽ ὅσον οἱ ἐκπνέοντες ψυχραίνονται παντὶ τῷ σώματι, τοῦ τὴν θέρμην ἐμποιοῦντος αἵματος εἰς τὴν καρδίαν εἰσδραμόντος φυλακῆς ἕνεκα, καὶ πάντα τὰ μέρη καταλελοιπότος ψυχρά.

1040. τὸ ΟΠΩΣ ἀντὶ τοῦ πῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ ἵνα, καὶ ἀντὶ τοῦ καθά. ἐνταῦθα δὲ, ἀντὶ τοῦ πῶς.

1043. ΕΞΙΚΟΙΤ᾽ ΑΝΗΡ. οὐ μόνον διεξέρχομαι, ἀλλὰ καὶ ἐξέρχομαι χωρὶς τῆς διὰ φαμὲν, ὡς ἐνταῦθα, καὶ Εὐριπίδης· (Μηδ. 281.)

ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων.

1051. τὸ ΗΝ ΤΙΝΑ ἀντὶ τοῦ τίνα νοητέον. ὥσπερ γὰρ φαμὲν ὅ τι, ἀντὶ τοῦ τι, καὶ πᾶς ὁστισοῦν, ἀντὶ τοῦ πᾶς τις, οὕτω καὶ τοῦτο. ἰστέον δὲ ὅτι πάντα τὰ τοιαῦτα ποτὲ μὲν ἐν ἀρχῇ τὴν δύναμιν ἔχουσι, ποτὲ δὲ ἐν τῷ τέλει· οἷον τὸ ὅντινα, ποτὲ μὲν τὸ ὃν τὴν δύναμιν ἔχει, ὡς τὸ, οὐκ οἶδα ὅντινα εἴποις· ποτὲ δὲ τὸ τινα ὡς τὸ, ἄνθρωπον ὅντινα εὕρω, περὶ τοῦ δεῖνος λέγομεν, ἀντὶ τοῦ, ἄνθρωπόν τινα. παραπλησίως δὲ ἔχει καὶ τὸ ὅ τι, καὶ τὸ ἥν τινα, καὶ τὸ ὅς τις, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

1058. ΗΝ ΕΙΛΗΧΕΝ. δέον εἰπεῖν πρὸς τὸ ΜΟΡΩι, ὃν εἴληχεν, ἐπειδὴ ὁ τοιοῦτος μόρος δυστυχία τις ἦν· οὐ γὰρ φυσικῶς, ἀλλὰ βιαίως διὰ ξίφους γέγονεν, ὅθεν καὶ ἔχθιστον καλεῖ· πρὸς τοῦτο καὶ τὴν σύνταξιν ἀπέτεινεν οὕτως· ἡμεῖς μὲν θανόντες ὑπ' αὐτοῦ προὐκείμεθα ἂν ἐν ἐχθίστῳ θανάτῳ, ΗΝ ΤΥΧΗΝ καὶ δυστυχίαν ΕΙΛΗΧΕ καὶ ἐκληρώσατο οὗτος, ΤΗΝΔΕ καὶ ταύτην, ἣν ὁρῶμεν, σφαγεὶς αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ.

1062. τὸ ΑΥΤΟΝ καὶ τὸ ΣΩΜΑ καθ' ὅλον καὶ μέρος. τὸ γὰρ ΑΥΤΟΝ καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν δηλοῖ· τὸ δὲ ΣΩΜΑ, μέρος αὐτοῦ. ὃ καὶ μόνον ταφήσεσθαι ἔμελλεν.

1071. ἐκ γενικῆς ἀρξάμενος, αἰτιατικὴν ἐπήνεγκε πρὸς τὸ ἀπαρέμφατον. οὕτως γὰρ ἔδει εἰπεῖν· ἀνδρὸς κακοῦ ἐστὶ, μηδὲν ἀκούειν δικαιοῦν τῶν ἀρχόντων. ἐπεὶ οὖν οὕτω μὴ ἀκούων τῶν ἐφεστώτων, ὡς πρὸς ἐκείνους ἰδιώτης ἦν, διὰ τοῦτο εἶπε τὸ ΑΝΔΡΑ ΔΗΜΟΤΗΝ, πρὸς τὸ ἀπαρέμφατον ἀπὸ γενικῆς πρὸς αἰτιατικὴν τρέψας τὸν λόγον.

* 1079. καλῶς εἶπεν ἀμφότερον, τὸ δέος καὶ τὴν αἰσχύνην. δέδιε γάρ τις τύραννον, οὐ μὴν αἰδεῖται, ὡς, ἣν καιροῦ τύχῃ, ἑτοίμως ἂν τοῦτον καθέλοι. εἰ δέ τις σὺν φόβῳ καὶ αἰδῶ πρὸς τὸν οἰκεῖον ἄρχοντα φυλάττει, οὗτός τε ἀεὶ πρὸς τὸ ἄρχεσθαι ἐστήξει, νεωτερίσας μηδέποτε, ὅ τε ἄρχων τῆς αὐτοῦ σωτηρίας διὰ παντὸς φροντιεῖ.

1085. ὅτι ἀμφοτέρω τὼ ἈΝ οὐ μόνον σύνδεσμοί εἰσιν, ἀλλὰ δύο μέρη τοῦ λόγου, ἃ ἄρθρον, καὶ ἂν σύνδεσμος, ὅθεν καὶ κατὰ κρᾶσιν ἃ'ν γέγονεν, ὡς τῷ σοφωτάτῳ ἐπενοήθη Πλανούδῃ. ὁ γὰρ ἂν σύνδεσμος βραχύς ἐστι παρὰ τοῖς μετρικοῖς· ἐνταῦθα δὲ μακρόν ἐστι τὸ ἃ'ν, ὥστε δύο μέρη τοῦ λόγου ἐστὶ κραθέντα εἰς ἕν. σύντασσε δὲ οὕτω· καὶ μὴ ΔΟΚΩΜΕΝ καὶ νομίζωμεν δρῶντες ἐκεῖνα ἃ ἂν ἡδώμεθα, (τοῦ Α οὐ πρὸς τὸ ΗΔΩΜΕΘΑ ὄντος, ἀλλὰ πρὸς τὴν ὄπισθεν ἔξωθεν νοουμένην αἰτιατικὴν, τὸ ἐκεῖνα.) ΟΥΧ ΑΝΤΙΤΙΣΕΙΝ καὶ οὐκ ἀντιδοῦναι ΑΥΘΙΣ καὶ πάλιν ἐκεῖνα, ἃ ἂν λυπώμεθα· τοῦ αὐτοῦ κἀνταῦθα συμβαίνοντος πρὸς τὸ Α, ὅπερ καὶ πρώην ἔφαμεν πρὸς τὸ ἕτερον.

1091. μὴ διὰ κομψῶν καὶ πιθανῶν λόγων ἐπιχειρήσῃς δεῖξαι ὡς οὐκ ἔστι ταφῆς ἄξιος Αἴας. οὐ γάρ σοι πρέπει θανόντων ὑβριστὴν φανῆναι.

1107. ὥσπερ φασὶν, ἔπληξά σε πληγὴν, οὕτω καὶ, κολάζω σὲ κόλασιν· ἐπεὶ ἐνταῦθα ἡ κόλασις διὰ λόγων ἦν, διὰ τοῦτο ΤΑ ΣΕΜΝ' ΕΠΗ ΚΟΛΑΖ' ΕΚΕΙΝΟΥΣ φησίν.

1120. διεβέβλητο ἡ τοξεία παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς μικροπρεπὴς τέχνη καὶ φαύλη, καὶ ἀξιόλογον οὐδὲν ἐργάσασθαι δυναμένη.

1133. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΡΟΎΣΤΗ, ἐπειδὴ οἱ πολέμιοι ἔμπροσθεν ἐκείνων οἷς πολεμοῦσιν ἵστανται βάλλοντες. ληστῶν γὰρ τὸ λάθρα, καὶ ὄπισθεν ἐπιτίθεσθαι.

1134. ἴσως τισὶ τὸ ΜΙΣΟΥΝΤΑ ΕΜΙΣΕΙ εὔηθες εἶναι δόξει· τὸ δ' οὐ τοιοῦτον. ἀλλ' εἰ μὲν ἄλλος τις τῶν ἰδιωτῶν πρὸς ἴσον τοῦτ' ἔλεγεν, ἀνοίας γέμοντα λόγον ἐδόκει ἂν προφέρειν. ἃ γὰρ ἐποίει, ἔπασχε. νῦν δὲ βασιλεὺς ἦν ὁ πρὸς ἐλάττονος τοῦτο πάσχων, διὸ καὶ βάρος παρεῖχεν.

1141. μὴ λάβῃς ἔξωθεν εἰς τὸ ΤΟΥΤΟΝ διά. ἀλλ' ἔστιν ὅμοιον τῷ· (103.)

ἢ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου;

ἐκεῖ γὰρ τούτου ἐμνημονεύσαμεν.

1147. τὸ ΛΑΒΡΟΝ ΣΤΟΜΑ καὶ ΤΗΝ ΠΟΛΛΗΝ ΒΟΗΝ καθ' ὅλον καὶ μέρος λέγε. μέρος γὰρ τοῦ στόματος ἡ βοή. ἰστέον δὲ ὅτι ὅταν ἐκ ξηρᾶς ἀναθυμιάσεως νέφος συστῇ, ἄνεμον γεννᾷ.

1156. ΑΝΟΛΒΟΝ, ἀνόητον. ὄλβος γὰρ καὶ εὐδαιμονία ἀνθρώπου ἡ φρόνησις, ὥσπερ τοὐναντίον δυστυχία, ἡ ἀφροσύνη.

1164. τὸ ΣΠΕΥΣΟΝ καὶ τὸ ΤΑΧΥΝΑΣ οὐκ ἐκ παραλλήλου ῥητέον. ἀλλ' οὕτω λέγε· σπεῦσον τάφον ἰδεῖν τινὰ τῷδε τῷ Αἴαντι, ταχύνας τοῦτο ὡς δύνασαι, τουτέστι τὴν περὶ τούτου σπουδὴν ὡς ἔνι σπουδάσας. ὥστε τὸ ΤΑΧΥΝΑΣ σπουδή τις ἐστὶ τοῦ ΣΠΕΥΣΟΝ. τὸ δὲ ΤΙΝΑ μὴ πρὸς τὸ ΚΑΠΕΤΟΝ νοήσῃς, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἄνθρωπον.

1173. ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΣ, ἤτοι πλησιάζων. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ναυτῶν πρὸς τῇ τρόπῃ καθημένων.

1175. εἰκότως ΘΗΣΑΥΡΟΝ φησίν. ὥσπερ γὰρ τοῦτον ἔχει τις ἐπ' ὠφελείᾳ σφετέρᾳ,

οὕτω καὶ διὰ ταύτης τῆς κόμης προξενίζειν αὐτοῖς εὐμένειαν παρ᾽ Αἴαντος ἐλπίζων, ΘΗΣΑΥΡΟΝ καλεῖ. ΙΚΤΗΡΙΟΝ δὲ, ἐξιλεωτικόν.

1186. ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΩΝ ΕΤΕΩΝ, ἤτοι τῶν πολλῶν χρόνων, οὓς ἐν Τροίᾳ πλανώμεθα μηδὲν πράττοντες, ὧν χάριν ἀφίγμεθα.

1191. εἰς ὄνειδος γὰρ τοῦτο πίπτει τοῖς Ἕλλησι τοσοῦτον χρόνον μηδὲν κατορθοῦσι. μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ ΟΝΕΙΔΟΣ ἔξωθεν εἰς· ἀλλ᾽ εἰπὼν, ὅτι ἐν τῇ Τροίᾳ πολὺν χρόνον πλανώμεθα, ἐπιφέρει ΔΥΣΤΑΝΟΝ ΟΝΕΙΔΟΣ ΕΛΛΑΝΩΝ. ἐρεῖ δὲ καὶ προϊὼν τὸ τοιοῦτον σχῆμα. λέγων γὰρ μετὰ τὴν στέρησιν ἃ πάσχει, εἶτ᾽ ἐπάγει ΜΝΗΜΑΤΑ ΤΡΟΙΑΣ.

1192. τὸ ΟΦΕΛΕ. διὰ τοῦ ο μικροῦ ὀφείλει γράφεσθαι, ἵν᾽ ᾖ ὅμοιον τῷ κώλῳ τῆς στροφῆς. οἱ γὰρ ποιηταὶ πολλὰ τοιαῦτα συνεσταλμένως γράφουσι, διὰ τὸν τοῦ μέτρου κανόνα. ἔστι δὲ τοῦτο Ἰωνικῆς διαλέκτου. οὗτοι γὰρ χωρὶς αὐξήσεως τοὺς παρῳχημένους χρόνους ἐκφέρουσι. ΑΙΘΕΡΑ ΔΥΝΑΙ. εἰς ἀφανισμὸν καὶ οὐδὲν ἐλθεῖν. ΑΙΘΕΡΑ δὲ, ἢ τὸ πῦρ νόει, διὰ τὸ ἀφανιστικὸν εἶναι, ἢ τὸν ἀέρα, διὰ τὸ μὴ σύστασιν ἔχειν.

1202. τὸ ΟΤΟΒΟΝ ἐνταῦθα δι᾽ ἑνὸς τ ὀφείλει γράφεσθαι, ἵν᾽ ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. φύσει γὰρ ὄττοβος διὰ δύο τ γράφεται, ὥσπερ πάταγος, τὸ αὐτὸ σημαινόμενον, δι᾽ ἑνός.

1207. τὸ ΑΜΕΡΙΜΝΟΣ ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπόγνωσιν ἔχων, καὶ μὴ μεριμνῶν καὶ ἐλπίζων περὶ τῆς ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῆς, ἀδήλου τοῦ μέλλοντος ὄντος, ὅπῃ τὰ τῆς νίκης χωρήσει, ἄλλως τε καὶ τοῦ τοσούτου χρόνου εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλοντος. ἢ ΑΜΕΡΙΜΝΟΣ καὶ μὴ ἔχων μέριμναν καὶ φροντίδα ὧν ἔφη, στεφάνων, κυλίκων, καὶ ἐρώτων.

1208. τὸ ΠΥΚΙΝΑΙΣ ΔΡΟΣΟΙΣ ΤΕΓΓΟΜΕΝΟΣ ἀντὶ τοῦ, ὑετοῖς συνεχέσι βρεχόμενος. οὐ γὰρ ὁ πολὺς τοῦ στρατοπέδου λαὸς εἶχε σκηνὰς, φυλακὴν ὄμβρων καὶ τῶν ἄλλων ἐξ ἀέρος δυσχερῶν, ἀλλ᾽ οἱ ἄρχοντες μόνοι. ἔστι δὲ καθ᾽ ὅλον καὶ μέρος. τὸ μὲν ΤΕΓΓΟΜΕΝΟΣ, ὅλον· τὸ δὲ ΚΟΜΑΣ, μέρος. δέον δὲ λυγρῶς εἰπεῖν, πρὸς τὸ ΚΟΜΑΣ ἐπήνεγκεν.

1211. οὕτω χρὴ γράφειν ΠΡΙΝ ΜΕΝ ΟΥΝ, ἵν᾽ ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς. τὸ γὰρ ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΜΕΝ οὐκ ὀρθοὺς ἔχει τοὺς χρόνους.

1223. ἐσπούδασα ἐλθεῖν ἐνταῦθα παρὰ τὸν Αἴαντα, καὶ ἀφῆκα τὴν τοῦ τάφου διορυγήν. πρὸς τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΚΑΙ ΜΗΝ ἔμφασιν ἔχον, ὥσπερ ἂν εἴ τις αὐτὸν ἤρετο, τί οὕτω πάρει ταχέως;

1239. εἴκω τὸ πρέπω, εἴξω, εἶχα, ὁ μέσος παρακείμενος οἶκα, καὶ προσθήκῃ τοῦ ε, ἔοικα, ἐοίκαμεν, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔοικμεν, καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς τὸ μέσον γ, ΕΟΙΓΜΕΝ.

1250. σημείωσαι, ὅτι τὸ ΕΙΡΓΩ ἀμφιβολίαν ἔχει τοῦ πνεύματος. δύναται γὰρ καὶ ψιλοῦσθαι, καὶ δασύνεσθαι.

1281. ΟΝ ΟΥΔΑΜΟΥ ΦΗΙΣ. φασὶν ἐνταῦθα ὡς συκοφαντεῖ Τεῦκρος Ἀγαμέμνονα. οὐ γὰρ ἐν τοῖς πρόσθεν αὐτοῦ λόγοις πρὸς τοῦτον τοιοῦτόν τι εὕρηται· ἀλλ᾽ ἔφη (1237.) Ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος, οὗπερ οὐκ ἐγώ; φαμὲν οὖν ὅτι, ὥσπερ κατὰ τὰς ἔριδας συμβαίνει προσφέρειν ἔσθ᾽ ὅτε τὸν ἀντίδικον ἀπολογούμενον τῷ προηγουμένῳ τῆς δίκης τοιαῦτα, ἃ οὐδέποτ᾽ αὐτὸς ἐφθέγξατο, οὕτω κἀνταῦθα. ἴσως δ᾽ ἄν τις εἴποι, ὅτι ὅτε τὸ ΠΟΥ ΒΑΝΤΟΣ Η ΠΟΥ ΣΤΑΝΤΟΣ ἔλεγε, τοῦτο ἔλεγε καὶ ἐνόει ὡς ἔνθα μὲν ἐκεῖνος ἔβαινε, καὶ αὐτὸς συμπαρῆν· ἔνθα δ᾽ αὐτὸς, οὐκ ἐκεῖνος. ἔστι δὲ πάνυ ψυχρόν.

1285. ΟΥ ΔΡΑΠΕΤΗΝ ΤΟΝ ΚΛΗΡΟΝ. ἤγουν οὐκ ἐντὸς τοῦ κράνους ἔνθεν κἀκεῖσε στρεφόμενον, καὶ μὴ ἰόντα πρὸς ἔξοδον. ἢ ΔΡΑΠΕΤΗΝ ἀντὶ τοῦ, ἐντὸς μένοντα καὶ τὴν ἔξοδον φεύγοντα. τὸ δὲ ΚΑΘΕΙΣ ἀντὶ τοῦ, καταβαλών.

1292. Τάνταλος ὁ τοῦ Πέλοπος πατὴρ ἐκ Φρυγίας ἦν. πολέμου δ᾽ ἐπιπεσόντος αὐτῷ, μετὰ χρημάτων πέμπει Πέλοπα πρὸς Ἑλλάδα, κινδυνεύων τῆς ἀρχῆς ἐκπεσεῖν.

1294. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΕΚΝΩΝ ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ὥς τινες τῶν ἀμαθῶν, ἀλλ᾽ οὕτω λέγε· προθέντα τῷ ἀδελφῷ δεῖπνον τῶν οἰκείων τέκνων. τὸ γὰρ δεῖπνον οὐκ ἄλλου τινὸς ἦν δεῖπνον, ἰχθύος λέγω, ἢ ὄρνιθος, ἀλλὰ τῶν οἰκείων τέκνων. ὥσπερ γάρ φαμεν βρῶσιν ἰχθύος, καὶ πόσιν οἴνου, οὕτω καὶ δεῖπνον τέκνων, ἢ ἄλλων ὧν ἂν εἴποις.

1309. τινὲς ὑποστίζοντες εἰς τὸ ΤΡΕΙΣ, τὸ ΗΜΑΣ ἀντὶ τοῦ, ἐμὲ τὸν Τεῦκρον, καὶ τὴν Τέκμησσαν καὶ τὸν Εὐρυσάκην φασίν· ὅπερ οὐκ ἔχει λόγον. τίς γὰρ χρεία ἐνταῦθα Τεκ-

μήσσης καὶ Εὐρυσάκους; οὓς αὐτὸς ἐάσας, πρὸς τὸ ΗΜΑΣ ὑποστίζων οὕτω λέγε· βαλεῖτε καὶ ἡμᾶς, ἀντὶ τοῦ, ἐμὲ καὶ σαυτὸν, συγκειμένους ὁμοῦ τῷ Αἴαντι τρεῖς. ἑκὼν γὰρ οὐχ ὑφήσω, ἀλλ' εἰ καὶ αὐτὸς θανοῦμαι, σὲ πρῶτον ἀναιρήσειν βουλήσομαι. ὅτι δέ ἐστι τοῦτο, μαρτυρεῖ καὶ αὐτὸς λέγων,

ἐπεὶ καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ,

καὶ τὰ ἑξῆς. ἰστέον δὲ, ὅτι οὐ κακῶς εἶπε τὸ ΤΗΣ ΣΗΣ ΥΠΕΡ ΓΥΝΑΙΚΟΣ, ὡς οἴονταί τινες. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν πρὸς τὰς ἔριδας περί τινος ἄλλου πρός τινα τοὺς λόγους ποιούμενοι, προσάπτοντες καὶ αὐτῷ τὰ ἐκείνου, οὕτω καὶ τοῦτο. ἄλλως τε οὐκ ἀπέχρησεν αὐτῷ μόνον εἰπεῖν ΤΗΣ ΣΗΣ ΥΠΕΡ ΓΥΝΑΙΚΟΣ, ἀλλὰ καὶ Η ΤΟΥ ΣΟΥ Θ' ΟΜΑΙΜΟΝΟΣ ΛΕΓΩ.

1322. ΣΥΓΓΝΩΜΗΝ ΕΧΩ. οὐ καλῶς λέγεις, Οδυσσεῦ, ἐνταῦθα. οὐ γὰρ ὁ λέγων τὰς ὕβρεις, καὶ ὁ ἀκούων, ἐν ὁμοτίμοις· ἀλλ' ὁ μὲν βασιλεὺς, ὁ δ' ἰδιώτης. εὕροις δὲ τὰ ἄλλα πάντα ἄξια τῆς Οδυσσέως μούσης, πλὴν εἰ μή πως εἴποις, ὡς οὐκ ἀπὸ τοῦ λελογισμένου, οὐδὲ παντὶ τῷ θυμῷ, ἀλλὰ μηχανῇ τινὶ τοῦτ' ἔλεξε τῶν διαλλαγῶν ἕνεκα, καὶ ἅμα τῷ βασιλεῖ τὰ μέγιστα πεποιθώς.

1324. ΗΚΟΥΣΕΝ ΑΙΣΧΡΑ. ἤγουν ὅτε πρὸς Μενέλαον ἐποίει τοὺς λόγους, ὥστε αὐτός ἐστιν ἄρχων τῆς ὕβρεως, ἐγὼ δ' ἀμυνόμενος. οὕτω τοῦτο νόει, καὶ μὴ πρὸς τὰς ὕστερον ὕβρεις. ἄλλως γὰρ οὐκ ἂν τοῦτο προὐβάλλετο εἰς δικαίωμα Αγαμέμνων.

1327. ἀπορίαν ἔχει τινὰ ἡ τοιαύτη γενικὴ, τὸ ΕΜΟΥ. ἔχει δὲ οὕτω, ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ ΕΜΟΥ, ἀντὶ τοῦ εἰς δυναστείαν ἐμοῦ. ἐπεὶ γὰρ ἡ δυναστεία οὐκ ἄλλου τινὸς ἦν, ἀλλ' Αγαμέμνονος· πρὸς γὰρ αὐτὸν ἐκ Τεύκρου γενήσεσθαι ἔμελλε· διὰ τοῦτο ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ ΕΜΟΥ λέγει.

1329. ΞΥΝΗΡΕΜΕΙΝ. εὕρηται καὶ ΞΥΝΗΡΕΤΜΕΙΝ, ὅπερ ἀντὶ τοῦ συμφωνεῖν εἴποις ἄν. εἴρηται δὲ ἡ λέξις ἐκ μεταφορᾶς τῶν κωπηλατούντων.

1335. ΤΗΣ ΔΙΚΗΝ ΠΑΤΕΙΝ. πατεῖται γὰρ ἡ δίκη, διὰ τὸ μὴ τῆς σῆς ὀργῆς τὴν ἐκείνου ἀρετὴν προτιθέναι, ἀλλ' ἄκαμπτον εἶναι, ἵνα τὸ τῆς ἐξουσίας μέγεθος βεβαιώσῃς.

1344. ΑΝΔΡΑ Δ' ΟΥ ΔΙΚΑΙΟΝ τοῦτο πρῶτον ὡς καθόλου γνώμην ἐξήνεγκεν· εἶτα μερικῶς πρὸς τὸν Αγαμέμνονα. δέον γὰρ εἰπεῖν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇ, ὁ δὲ ΚΥΡΗΙΣ εἶπεν, εἰκότως τοῦτο ποιήσας, ἵνα μισοῦντα τοῦτον ἵλεων καὶ εὐμενῆ ἐντεῦθεν ποιήσῃ τῷ Αἴαντι.

1346. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΑΥΤΑ ἔξωθεν τὸ κατὰ, ἀλλ' ὥσπερ μάχομαί σοι ταὐτά φαμεν, οὕτω καὶ τοῦτο.

1350. ΕΥΣΕΒΕΙΝ ΟΥ ΡΑΙΔΙΟΝ. ἤτοι διόλου εὐσεβῆ καὶ ὅσια πράττειν. κωλύεται γὰρ ὑπὸ τῆς ἀρχῆς, διὰ τὸ ταύτης συμφέρον. εἰ γὰρ καὶ Αἴας οὐδὲν ἔμελλε δράσειν ἔτ' αὐτόν· τέθνηκε γάρ· διὰ τοῦτό γε μὴν δεῖ τοῦτον τετιμωρῆσθαι, ἵνα μή τις ἰδὼν αὐτὸν ἀτιμώρητον μείναντα, ἐγχειρήσῃ τοῖς ἴσοις.

1357. δέον πλέον εἰπεῖν, ΠΟΛΥ εἶπεν. εὕρηται γὰρ πολλαχοῦ τὰ ἁπλᾶ ἀντὶ συγκριτικῶν τεθέμενα, ὥσπερ αὖ τοὐναντίον τὰ συγκριτικὰ ἀντὶ ἁπλῶν.

1362. ΗΜΑΣ ΣΥ ΔΕΙΛΟΥΣ. ἐὰν γὰρ τετάφθαι συγχωρήσωμεν Αἴαντα, πᾶς τις ὃς οὐκ οἶδεν, ὅτι σὴν χάριν τοῦτο ποιοῦμεν, οἰηθείη ἂν διὰ τὴν Τεύκρου θρασύτητα ἡμᾶς βιασθέντας ἐνδοῦναι.

1390. ΜΝΗΜΩΝ, ἤγουν μνημονεύουσα τῶν ἑκάστοις πεπραγμένων κακῶν, καὶ μηδέποτ' εἰς λήθην ἰοῦσα, ἀλλὰ τιμωρουμένη. διὰ τοῦτο δὲ τὴν δίκην τελεσφόρον καλεῖ, διὰ τὸ μὴ αὐτίκα τοῖς ἁμαρτάνουσιν ἀπαντᾷν, ὅπως ἂν μεταγνοῖεν, ἀλλ' ὕστερον κατ' αὐτῶν φέρεσθαι μετὰ μείζονος τοῦ κολάζειν παρασκευῆς.

1405. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΛΟΥΤΡΩΝ ἔξωθεν τὸ ἕνεκα. ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ τρίπους διὰ λουτρὰ ἦν, καὶ οὐ δι' ἄλλο τι, διὰ τοῦτο ΤΡΙΠΟΔΑ ΛΟΥΤΡΩΝ λέγει.

1407. ΤΟΝ ΥΠΑΣΠΙΔΙΟΝ, ἤγουν τὸν ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος. πάντων γὰρ ὅπλων ἡ ἀσπὶς ἐπίκειται. τοῦτο δὲ λέγει, ἵνα αὐτὸν συνάψῃ τῷ Αἴαντι, ὥσπερ πρόσθεν ἐνετείλατο.

1410. εἰ μὲν τὸ ΠΛΕΥΡΑΣ περισπάσεις, καθ' ὅλον καὶ μέρος ἐρεῖς. τὸ γὰρ ΠΑΤΡΟΣ

ὅλον, τὸ δὲ ΠΛΕΥΡΑΣ μέρος. εἰ δὲ ὀξυνεῖς, πρὸς τὸ ΕΠΙΚΟΥΦΙΖΕ συντάξεις. σκόπει δὲ, ὅταν περισπάσῃς, μὴ οὕτω συντάσσειν, θιγὼν τῆσδε τῆς πλευρᾶς· ἀλλὰ θιγὼν τοῦ πατρὸς τῆσδε τῆς πλευρᾶς. οὕτω γὰρ καὶ τὸ καθ' ὅλον καὶ μέρος σώζεται.

1412. ΜΕΛΑΝ ΜΕΝΟΣ λέγει τὴν τοῦ αἵματος ἀνάδοσιν καὶ πρὸς τὰ ἄνω ὁρμὴν, ἐπειδὴ καὶ μέλαν τὸ αἷμα.

1413. ἡ σύνταξις. ἀλλ' ἄγε πᾶς ἀνὴρ, ὅστις φησὶ ΠΑΡΕΙΝΑΙ καὶ ὑπάρχειν φίλος τοῦ Αἴαντος· ὅτε ἦν ὁ Αἴας, τότε φίλον καὶ αὐτὸν τούτου παρεῖναι λέγω· ΣΟΥΣΘΩ καὶ ὁρμάσθω, ΒΑΤΩ καὶ πορευέσθω, ΠΟΝΩΝ καὶ συναγωνιζόμενος τῷδε τῷ Αἴαντι, τῷ κατὰ πάντα ἀγαθῷ, φρόνησιν λέγω καὶ ἀνδρίαν καὶ τἄλλα, καὶ ἐν οὐδενὶ πράγματι λῴονι καὶ κρείττονι τῶν θνητῶν, τουτέστι πᾶσι μὲν τοῖς καλοῖς, ὅσων ἄνθρωπον ἡ φύσις ἠξίωσεν, ἀνευθηνουμένῳ, θνητῷ δὲ ὄντι. οὕτω τὸ ΟΥΔΕΝΙ οὐδέτερον λέγε· τὸ δὲ ΛΩΙΟΝΙ ἀρσενικὸν πρὸς τῷ Αἴαντι· οὐχ, ὥς τινές φασι, τὸ ΟΥΔΕΝΙ ἀντὶ τοῦ νεκρῷ, καὶ ἕτερ' ἄττα σκαιότητος γέμοντα.

1418. Η ΠΟΛΛΑ. ὄντως πολλά ἐστι τοῖς βροτοῖς γνῶναι ἰδοῦσι καὶ θεασαμένοις· οὐδεὶς δὲ, πρὶν ἰδεῖν, ἐστὶ μάντις τῶν μελλόντων τί ποιήσει. ἤγουν, ὅπερ τις εἶδεν ἐπίσταται· ὁ δὲ μὴ ἰδὼν, οὐκ ἂν ἔχοι περὶ τοῦ μέλλοντος ἰσχυρίσασθαι τί ποιήσει. τοῦτο δὲ λέγει ὁ Χορὸς περὶ ἑαυτοῦ, ὡς πρῶτον οὐκ ἐλπίζοντος ἂν τεθάφθαι τὸν Αἴαντα, ὕστερον δὲ ἰδόντος τοῦτο γενόμενον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΝ.

* 334. ΘΕΟΥ Δ' ΥΠΟ. καὶ Ὅμηρος· (Ιλ. φ'. 278.)

λαιψηροῖσιν ὀλέσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.

343. ΗΛΘΩΝ ΜΕ ΜΕΤΑ, μετῆλθόν με καὶ μετεπέμψαντο νηΐ. ἤτοι ἐζήτησαν· ὡς τὸ, μέτειμι τὸν ἄνδρα.

411. ΑΙΑΣ Ο ΜΕΙΖΩΝ, ἤγουν ὁ Τελαμώνιος.

419. τὸ ΕΠΙΣΤΩ κατὰ πάθος ἐστίν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐπίστασο γίνεται ἐπίστω κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ σ, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἐτίθεσο τὸ ἐτίθου, καὶ τοῦ ἔθεσο τὸ ἔθου.

* 509. καὶ ἐνταῦθα τὸ ΤΥΧΟΙ αἰτιατικῇ συντάσσεται.

* 514. ΜΕΓΑ ΤΙΘΕΜΕΝΟΣ. γράφεται, μετατιθέμενος.

519. ΕΥΧΕΡΗΣ. ὃν ἡμεῖς εὔκολον, τοῦτον εὐχερῆ λέγουσιν, ὥσπερ καὶ τὸν δύσκολον, δυσχερῆ. ὅρα οὖν, φησὶ, μὴ τανῦν εὐχερὴς φαινόμενος ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν τὸν Φιλοκτήτην, ὕστερον δυσχερὴς γένῃ, ὅταν τῇ συνουσίᾳ τῆς νόσου πλησθῇς ἐν τῇ νηΐ.

975. μετανοήσας ὁ Νεοπτόλεμος ἤθελε δοῦναι τῷ Φιλοκτήτῃ τὰ ὅπλα αὐτοῦ· ἐλθὼν δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ θεασάμενος αὐτὸν, ταῦτά φησιν· ΟΥΚ ΕΙ ΜΕΘΕΙΣ ΤΑ ΤΟΞΑ ΤΑΥΤΑ ΕΜΟΙ ΠΑΛΙΝ;

1009. ἀνάξιος ἦν, φησι, περιπατεῖν μετὰ σοῦ δολεροῦ καὶ σκολιοῦ· ἄξιος δὲ μετ' ἐμοῦ εἶναι τοῦ οὐκ ὄντος δολεροῦ.

1272. ΑΤΗΡΟΣ, βλαβερὸς, παρὰ τὴν ἄτην. ΠΙΣΤΟΣ ἐν τοῖς ἔξω λόγοις, κλέπτης δὲ ἐν τοῖς εἴσω.

* 1325. ΚΑΙ ΓΡΑΦΟΥ ΦΡΕΝΩΝ ΕΣΩ. παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν, (Ιλ. ά. 297.)

σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.

1360. ΟΙΣ ΓΑΡ Η ΓΝΩΜΗ. ὅτι οἱ ἔχοντες φαύλην γνώμην, ἀκόλουθα τῷ λογισμῷ διαπράττονται.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

3. ΩΝ. αὕτη ἡ γενικὴ οὐ καθὰ οἴονταί τινές ἐστι, λέγοντες· ὧν εἰς θέαν ἐλθεῖν (τοῦτο γὰρ λαμβάνουσιν ἔξωθεν) ἦσθα πρόθυμος· ἀλλὰ πρὸς τὸ ΠΡΟΘΥΜΟΣ. καθάπερ φαμὲν, οἰκεῖός εἰμι τοῦ δεῖνος, οὕτω καὶ, πρόθυμος. ἰστέον δὲ ὅτι διὰ τοῦτο ΠΑΛΑΙΟΝ τὸ Αργος λέγει, διὰ τὸ τὸν πρῶτον αὐτοῦ οἰκιστὴν Αργον γηγενῆ εἶναι· ἢ παλαιὸν λέγει, ὡς πρὸς τὸν Ορέστην, ἀντὶ τοῦ, ὃ πάλαι οἶσθα· ὅπερ οὐ τοσοῦτον ἔχεται λόγου.

5. ΤΗΣ ΟΙΣΤΡΟΠΛΗΓΟΣ. ἢ τῆς τῷ οἴστρῳ καὶ ἔρωτι τοῦ Διὸς πληγείσης· ἢ οἶστρον λέγει, ὃν αὐτῇ ἡ Ηρα ἐπέβαλεν, ὅτε ταύτην εἰς βοῦν Ζεὺς μετέβαλε, βουλόμενος ἐκείνην λαθεῖν.

6. Λυκοκτόνος ὁ Απόλλων καλεῖται, ὥς ποτε λύκον κτείνας. τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Απόλλων ἀλληγορεῖται εἰς ἥλιον, οὗ τῇ παρουσίᾳ τὸ λυκόφως ἀφανίζεται, λύκου χροίαν ἔχον· διὸ καὶ τοὔνομα ἔχει. τόπος οὖν ἐν Αργει ἦν λυκοκτόνου Απόλλωνος ἱερὸν ἔχον, καὶ προσαγορευόμενος ἐντεῦθεν ΛΥΚΕΙΟΣ ΑΓΟΡΑ.

17. ἢ τὸ ΣΕΛΑΣ αἰτιατικὴν νοητέον, τὸ δὲ ΦΘΕΓΜΑΤΑ εὐθεῖαν, οὕτως· ὡς ἤδη τὰ πρωϊνὰ φθέγματα τῶν ὀρνίθων σαφῆ κινεῖ καὶ φέρει ἡμῖν τὸ λαμπρὸν φέγγος τοῦ ἡλίου. τουτέστιν, αἱ ὀρθριναὶ τῶν ἀλεκτόρων ᾠδαὶ ἢ μοῦσαι ἡμῖν ἤδη μαντεύονται. ἢ τὸ μὲν ΣΕΛΑΣ ἔστω εὐθεῖα, τὸ δὲ ΦΘΕΓΜΑΤΑ αἰτιατική, οὕτω· ὡς ἤδη τὸ λαμπρὸν σέλας τοῦ ἡλίου κινεῖ καὶ φέρει ἡμῖν σαφῆ τὰ ἑῷα καὶ πρωϊνὰ φθέγματα τῶν ὀρνίθων. τουτέστιν, ἤδη προϊοῦσα ἡ ἡμέρα τὰς ὀρθρινὰς ἡμῖν φωνὰς τῶν ὀρνίθων ἀνίστησι.

19. ΑΣΤΡΩΝ ΕΚΛΕΛΟΙΠΕΝ. διὰ τὸ ἐν νυκτὶ τὰ ἄστρα φαίνεσθαι, διὰ τοῦτο ταύτην ἐκλελοιπέναι τούτων φησίν· ἧς ἀπιούσης οὐδὲ ἄστρα δείκνυται.

24. ΦΑΙΝΕΙΣ ΕΣΘΛΟΣ ΓΕΓΩΣ. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, γεγονέναι εἰς ἡμᾶς ἐσθλὸς, πρὸς μετοχὴν ἔτρεψεν, ὃ καὶ κρεῖττον.

42. ΟΥ ΓΑΡ ΣΕ. οὐ γὰρ ἀναγνωρίσουσιν, οὐδὲ ὑπονοήσουσί σε οὕτω κεχρωματισμένον, ἤτοι πεπολιωμένον ὑπὸ τοῦ γήρως, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου τοῦ μακροῦ ἐνηλλαγμένον κατὰ τὴν τοῦ σώματος διάθεσιν. πρὸ τοῦ μὲν γὰρ νέος ἐξῆλθες, νῦν δὲ γηραιὸς ἐπανέρχῃ, ὥστε καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους οὐχ ὑποπτεύσουσί σε ἀπατεῶνα εἶναι. σημειωτέον δὲ τὴν μεταχείρισιν. ἐπειδὴ γὰρ ὁ Ορέστης παρὰ τῷ Στροφίῳ ἐτρέφετο, ὁ μὲν Πυλάδης καὶ ὁ Ορέστης μέλλουσιν εἰπεῖν, ὅτι τὸ ἄγγος πρὸς Κλυταιμνήστραν ἄξουσιν ὡς παρὰ Στροφίου πεμφθέντες· τῷ δὲ παιδαγωγῷ ὑποτίθενται εἰπεῖν, ὡς παρὰ Φανοτέως ἥκει, προμεμηνυκότος, ὡς φίλου τούτου, Ορέστου θάνατον.

49. τέσσαρες ἀγῶνες μεγάλοι ἐν Ελλάδι ἐγίνοντο· ὁ τῶν Ολυμπίων, ὁ τῶν Νεμέων, ἀμφότεροι εἰς τὸν Δία· ὁ τῶν Ισθμίων εἰς Ποσειδῶνα· ὁ τῶν Πυθίων εἰς τὸν Απόλλωνα.

52. ΚΑΡΑΤΟΜΟΙΣ ΧΛΙΔΑΙΣ, ἤτοι ἐν κουρησίμοις τρυφαῖς. ἔθος γὰρ ἦν αὐτοῖς τέμνειν τὰς κόμας, καὶ ἐπιτιθέναι τῷ τάφῳ, ἵνα διὰ τούτου τοῦ πένθους ἵλεως αὐτοῖς ὁ νεκρὸς εἴη. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ΧΛΙΔΑΙΣ. τρυφὴ γὰρ κεφαλῆς ἡ κόμη.

55. ΘΑΜΝΟΙΣ. θαμνώδη φυτά εἰσι τὰ πρόσγεια καὶ μὴ εἰς ὕψος αἰρόμενα.

84. διότι αἱ θυσίαι αἱ πρὸς ἐκεῖνον ἐπὶ καλῷ ἑαυτῶν γενήσεσθαι ἔμελλον, διὰ τοῦτο ΛΟΥΤΡΑ ταύτας καλεῖ, ὡς καθάρσια τοῦ μιάσματος, ὃ ἔμελλον κτήσασθαι, εἰ Κλυταιμνήστραν καὶ Αἴγισθον ἀνέλοιεν· μὴ γὰρ ὅτι οὐ δίκαιοι ἦσαν οὗτοι τεθνάναι, ἀλλ' ὅτι πᾶς φόνος μίασμά ἐστιν.

96. ΟΥΚ ΕΞΕΙΝΙΣΕΝ, οὐκ ἐφιλοφρονήσατο. φιλοφρόνησις δὲ τοῦ φοινίου Αρεως οὐδέν ἐστιν ἕτερον ἢ φόβος.

99. ΚΑΡΑ. τὸ πρότερον βραχὺ, καὶ τὸ δεύτερον μακρόν. κρᾶτα δὲ, τὸ πρότερον μακρόν. πρῶτον δὲ εἰπὼν ΟΝ, εἶτα ΚΑΡΑ ἐπήνεγκε καθ' ὅλον καὶ μέρος.

107. ΩΣ ΤΙΣ ΑΗΔΩΝ, ἢ τὸ ἴδιον τέκνον, τὸν Ιτυν, δι' ἄμυναν τὴν πρὸς τὸν ἄνδρα Τηρέα, μετὰ Φιλομήλας τῆς ἀδελφῆς ὑπ' ἐκείνου φθαρείσης, ἀποκτείνασα. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς οὔτε ἐν ἡμέρᾳ οὔτε ἐν νυκτὶ παυσαίμην ἂν τῶν θρήνων.

110. διὰ τοῦτο τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσεφόνην καλεῖ καὶ τὸν ὑποχθόνιον Ερμῆν εἰς ἐκδίκησιν τοῦ πατρὸς, διὰ τὸ ἐν Αιδου κεῖσθαι αὐτόν. ἀρὰν δὲ λέγει, ἣν καθ' ἑκάστην κατὰ Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου πρὸς τοὺς θεοὺς ἐποίησεν, ἣν, ὡς δικαίως πεμπομένην, πότνιαν ὀνομάζει. τάς γε μὴν Ερινύας διὰ τοῦτο ἐπιβοᾶται, ὡς τοὺς φονεῖς καὶ κακούργους τιμωρουμένας.

113. οἱ γράφοντες ΑΙ ΤΟΥΣ ΑΔΙΚΩΣ ΘΝΗΣΚΟΝΤΑΣ, ἀμαθεῖς τῶν μέτρων. διὸ περισσὸν τὸ ΑΙ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ.

119. οὕτω τοῦτο λέγε· οὐκ ἔτι μόνη δύναμαι φέρειν τὸ ἄχθος τῆς λύπης. ποταπόν; ΑΝΤΙΡΡΟΠΟΝ καὶ ἴσον. τουτέστιν, οὐκ ἐξισοῦται τῇ ἐμῇ δυνάμει ἡ λύπη, ἵνα καὶ φέρω αὐτήν· ἀλλὰ μείζων ἐστὶ, καὶ ὑπὲρ τὴν ἐμὴν δύναμιν.

122. ΤΙΝ' ΑΕΙ ΤΑΚΕΙΣ. δέον οὕτω λέγειν, τίν' ἀκόρεστον οἰμωγὴν ἔχεις, τήκεις εἶπεν, εἰκότως. τὸ γὰρ θρηνεῖν ἀεὶ καὶ λυπεῖσθαι, τῆξιν κατὰ μικρὸν καὶ δαπάνην τοῦ σώματος ἐργάζεται. ἐπεὶ καὶ τὸ τῆς λύπης ὄνομα οὐχ ἕτερόν ἐστιν, ἀλλ' ἡ τοῦ πίου καὶ τοῦ λιπαροῦ λύσις. μὴ λάβῃς δὲ ἔξωθεν τὸ διὰ εἰς τὸ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑ, ὥσπερ ἅπαντες, σχεδὸν εἰπεῖν, ὑπ' ἀγνοίας γράφουσιν. ἀλλ' οὕτω λέγε· τίνα ἀκόρεστον οἰμωγὴν τήκεις; εἶτα ἑρμηνεύων τὴν οἰμωγὴν ἥτις ἐστὶ, φησὶ, τὸν Αγαμέμνονα τὸν πάλαι κρατηθέντα ἐν ἀπάταις, καὶ τῆς δολερᾶς καὶ ἀθεωτάτης σῆς μητρὸς πρόδοτον καὶ προδεδομένον κακῇ καὶ φονικῇ χειρί. ὅμοιον δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Επτὰ ἐπὶ Θήβαις λέγει· (290.)

γείτονες δὲ καρδίας μέριμναι
ζωπυροῦσι τάρβος
τὸν ἀμφιτειχῆ λεών.

καὶ δὴ καὶ ἐνταῦθα διὰ εἰς τὸ ΤΟΝ ΑΜΦΙΤΕΙΧΗ τιθέασιν. εὑρήσεις δὲ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι τῶν ποιητῶν τοιαῦτα ἐξετάζων.

134. καλῶς εἶπε τὸ ΑΜΕΙΒΟΜΕΝΑΙ. φίλη γὰρ καὶ αὐτὴ ἦν τούτων· τῶν φίλων δὲ πρὸς ἀλλήλους ἐστὶν ἡ ἀμοιβή.

139. μὴ γράφε ΟΥΤΕ ΛΙΤΑΙΣ, ἀλλὰ ΟΥ ΛΙΤΑΙΣ. οὕτω γὰρ ἔχει τὸ κῶλον ὀρθῶς πρὸς τὸ τῆς στροφῆς. οὐδὲν δὲ καινὸν, εἰ καὶ τὸ ΤΕ λείπει. εὕρηται γὰρ πολλὰ τοιαῦτα.

142. ΑΝΑΛΥΣΙΣ, ἤτοι ἀναπόδοσις, καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐπάνοδος. καλὰ γὰρ ἦν ἐξ ἀρχῆς, εἶτα κακὰ γέγονεν. εἰ δὲ τὰ κακὰ ἀναλύουσι, πρὸς τὰ ἀρχαῖα, ἤτοι τὰ καλὰ, ἀναλύουσι.

149. ΔΙΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, ἤγουν ἡ ἀηδὼν, διὰ τὸ τὸν ἐπ' αὐτῇ γενόμενον ἔλεον τοῦ Διὸς πᾶσιν ὑποδεικνύειν ἢ μαρτυρεῖν αὐτὸν φιλάνθρωπον. ἢ ὅτι δι' αὐτῆς ὁ Ζεὺς τὸ ἔαρ ἑρμηνεύει. ἢ διὰ τὸ ἐν ἔαρι κατάρχεσθαι τῆς ᾠδῆς, ὅτε τὰ Διάσια ἐγένετο, ἥτις ἐστὶν ἑορτὴ τοῦ Διός. τὸ δὲ ΑΡΑΡΕ καὶ ἡρμόσθη πρὸς δοτικὴν συντασσόμενον, οὐκ ἔχει χώραν ἐνταῦθα πρὸς τὸ ΕΜΕ, ἀλλὰ δεῖ λαμβάνειν ἔξωθεν τὴν εἰς πρόθεσιν. ὥσπερ γάρ φαμεν τὸ (Ιλ. κ'. 43.) χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ, (δέον γὰρ εἰπεῖν, ἐμοὶ καὶ σοὶ, εἰς ἔξωθεν λαμβάνομεν.) οὕτω καὶ τοῦτο. ἔστι δὲ καθ' ὅλον καὶ μέρος. μέρος γὰρ τὸ ΦΡΕΝΑΣ τοῦ ΕΜΕ. φασὶ δὲ καί τινες τὸ ΑΡΑΡΕ ἀντὶ τοῦ ἀρέσκει, οὐκ οἶδ' ὅπη ποθ' εὑρόντες ταύτην τὴν σημασίαν· οὓς ἐατέον.

150. Αγαθίου Σχολαστικοῦ ἐπίγραμμα δι' ἰάμβων εἰς Νιόβην.

ὁ τύμβος οὗτος ἔνδον οὐκ ἔχει νέκυν·
ὁ νεκρὸς οὗτος ἐκτὸς οὐκ ἔχει τάφον·
ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ νεκρός ἐστι καὶ τάφος.

152. τὸ ΑΙ ΑΙ οὐκ ἔστι πρὸς τὴν Νιόβην, ἀλλὰ διὰ μέσου ἡ Ηλέκτρα τίθησιν· εἰ δὲ γράψεις ΑΙΕΙ, διὰ τὴν Νιόβην εἴποις.

157. τὸ ΟΙΑ τινὲς ἀντὶ τοῦ καθὰ λέγουσι, λαμβάνοντες ἔξωθεν τὸ, διὰ τί οὐ ζάεις καὶ σὺ, καθὰ ζῇ ἡ Χρυσόθεμις, καὶ Ιφιάνασσα; οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀμαθέστερον; ἔχει δὲ οὕτως. εἰπὼν γὰρ ὁ Χορὸς ἄνω, πρὸς ὅπερ ἄχος εἶ καὶ ὑπάρχεις περισσὴ καὶ περισσοτέρως προσκειμένη τῶν ἔνδον· τουτέστι, πλέον τῶν ἐντὸς τοῦ οἴκου αὐτὴ ἀθυμεῖς· τοῦτο εἰπὼν, ἐπειδὴ ἀόριστον ἦν τὸ ΤΩΝ ΕΝΔΟΝ, (πολλοὶ γὰρ ἐντὸς, οἷς οὐκ ἔμελε λύπης.) ἑρμηνεύων τοῦτο διὰ τὸ ΟΙΣ ΟΜΟΘΕΝ ΕΙ ΚΑΙ ΓΟΝΑι ΞΥΝΑΙΜΟΣ, ἤγουν οἷς ἀδελφὴ τυγχάνεις, ἐπάγει τὴν τῶν ἀδελφῶν ἀπαρίθμησιν. δέον δὲ εἰπεῖν, ὧν ἀδελφή ἐστιν ἡ Χρυσόθεμις, ἡ Ιφιάνασσα, καὶ Ορέστης, ὁ δὲ πρὸς τὸ ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ ἐπήγαγε λέγων, οἷα ζάει ἡ Χρυσόθεμις, ἡ Ιφιάνασσα,

καὶ ὁ ΑΧΕΩΝ καὶ λυπούμενος ἐν κρυπτῇ ἥβῃ, ἤγουν ὁ λάθρα ἀναστρεφόμενος παρὰ τῷ Στροφίῳ, καὶ διὰ τὸν πατέρα λυπούμενος ὁ Ορέστης. ἰστέον δὲ, ὅτι Εὐριπίδης καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταὶ Ιφιγένειαν καὶ Ιφιάνασσαν τὴν αὐτήν φασι, καὶ Σοφοκλῆς οὑτοσί. ἀπορoῦσι δὲ πῶς Ιφιανάσσης τῆς Ιφιγενείας ἐν Υπερβορέοις οὔσης νῦν μνημονεύει, καί φαμεν ὅτι ὥσπερ τὸν Ορέστην ἀπόντα λέγει, οὕτω καὶ ταύτην. ἀπαρίθμησιν γὰρ μόνην ποιεῖται, εἰ καὶ ΤΩΝ ΕΝΔΟΝ παρακεκινδυνευμένως εἴρηκεν. οὐδεὶς γὰρ ἔνδον, ἀλλ' εἰ ἡ Χρυσόθεμις καὶ ἡ Ηλέκτρα. μαρτύριον δὲ τοῦ ΟΙΑ, ἄλλα τε μυρία, καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πέρσαις. (19.) ἀπαριθμούμενος γὰρ ἐκεῖ τοὺς Ξέρξου στρατηγούς φησιν·

οἱ δ' ἐπὶ ναῶν πεζοί τε βάδην,
πολέμου στῖφος παρέχοντες·
οἷος Αμίστρης, ἠδ' Αρταφρένης,
καὶ Μεγαβάζης — καὶ τὸ ἑξῆς.

170. οὐχ ἡ ἀγγελία ἠπατᾶτο, ἀλλ' ἀπὸ ταύτης Ηλέκτρα. διὰ τί οὖν πρὸς τὴν ἀγγελίαν τὸ ΑΠΑΤΩΜΕΝΟΝ λέγει; καί φαμεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ πάσχοντος τὸ ποιοῦν. ἡ ἀγγελία μὲν γὰρ τὴν ἀπάτην ἐποίει, αὐτὴ δὲ ἔπασχεν. ἄλλως τε δέον ἀπατωμένῃ ἐμοὶ εἰπεῖν, πρὸς τὸ ΤΙ εἴρηκεν. ἡ γὰρ ψευδὴς καὶ ματαία ἀγγελία, ἀπατωμένη ὥσπερ ἐστὶ, πάσχουσα τὴν ἀπάτην ἀπὸ τοῦ ταῦτα μηνύοντος, ἐν αὐτῷ τῷ ψευδῶς μηνύεσθαι.

179. διὰ τὸ ῥᾳδίως φέρειν τὸν χρόνον, νῦν μὲν ταῦτα, νῦν δ' ἐκεῖνα, εὐμαρῆ θεὸν ἐκάλεσε. λέγει δὲ τοῦτο, ἵν' αὐτὴν παραμυθήσηται, ὡς ἔλθῃ ποτὲ Ορέστης, καὶ παρὰ τῶν σῶν ἐχθρῶν λήψεται δίκην.

186. ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΣ. δέον ἀνέλπιστον εἰπεῖν πρὸς τὸ ΕΜΕ, πρὸς τὸ ΒΙΟΤΟΣ ἐπήνεγκεν.

194. ΕΝ ΚΟΙΤΑΙΣ ΠΑΤΡΩιΑΙΣ, ἤγουν εἰς ἃς κατεκλίθη μετὰ τὸ λελοῦσθαι Αγαμέμνων, καὶ παρὰ Κλυταιμνήστρας ἀπόλωλεν, ἐνδυθεὶς χιτωνίσκον κεφαλῆς καὶ χειρῶν οὐκ ἔχοντα ἔξοδον, εἰ καὶ μὴ Σοφοκλῆς οὕτω λέγει.

195. τὸ ΣΟΙ ἐνταῦθα οὐκ ἔστιν ἀργόν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ τοῦ πατρὸς αὐτῆς πληγὴ πρότερον ἑτέρων ὑπ' αὐτῆς ἐλογίσθη, διὰ τοῦτο τὸ ΣΟΙ λέγει.

197. συλλογιστικῶς ἐνταῦθα τὸν ἔρωτά φησι τὸν φόνον ἐργάσασθαι. ἔρως μὲν γὰρ δόλον ἀπέτεκεν· ὁ δὲ τὸν φόνον ἐμηχανήσατο. ἆρ' οὖν οὐκ ἄλλος ἀντ' ἔρωτός ἐστιν, ὁ τὸν φόνον ἐργασάμενος. προτέρου δὲ κειμένου τοῦ μέσου, ὕστερον τέθειται τὸ συμπέρασμα. ἰστέον δὲ, ὅτι ἔρωτα τινὲς ἐνταῦθα τὸν τῆς Κλυταιμνήστρας πρὸς Αἴγισθον ἐξέλαβον, καὶ δόλον, δι' οὗ αὐτὴ ἐμηχανήσατο τὸν τοῦ Αγαμέμνονος θάνατον. πρὶν γὰρ τοῦτο ἐκ Τροίας ἐλθεῖν, τὸ τοῦ φόνου δρᾶμα συνεσκευάσθη.

201. τὸ ΠΛΕΟΝ περισσόν. ἀρκεῖ γὰρ τὸ ΕΧΘΙΣΤΑ πρὸς γενικὴν συντετάχθαι. καὶ τὸ μὲν ΕΧΘΙΣΤΑ πρὸς τὸ ΠΑΣΑΝ ἐχέτω τὴν δύναμιν, τὸ δὲ ΠΛΕΟΝ πρὸς τὸ ΕΧΘΙΣΤΑ. ἢ ἀμφότερα τὴν αὐτὴν ἐχέτω δύναμιν πρὸς τὸ ΠΑΣΑΝ· δεῖγμα γὰρ τοῦ ἔχθους ὑπερβολῆς, ὥσπερ ὅτε δύο ἢ τρεῖς ἀρνήσεις τίθεμεν εἰς ἄρνησιν μείζονα· πολλάκις δὲ καὶ λέξεις.

206. τὸ ΑΧΘΗ καὶ τὸ ΘΑΝΑΤΟΥΣ ταυτόν ἐστιν. εἰποῦσα γὰρ Ω ΕΚΠΑΓΛ' ΑΧΘΗ, ἐπήγαγε τὸ ΕΜΟΣ ΕΙΔΕ ΠΑΤΗΡ ΘΑΝΑΤΟΥΣ ΑΕΙΚΕΙΣ, εἰ καὶ τὸ ΑΧΘΗ κλητική ἐστι, τὸ δὲ ΘΑΝΑΤΟΥΣ αἰτιατική. τὸ μὲν γὰρ πρὸς τὸ Ω συντασσόμενον, τὸ δὲ ΘΑΝΑΤΟΥΣ πρὸς τὸ ΕΙΔΕ. ἔστι δὲ τοῦτο ὅμοιον τῷ (Αἰ. 1058.)

ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἣν ὅδ' εἴληχεν, τύχην,
θανόντες ἂν προὐκείμεθ' ἐχθίστῳ μόρῳ.

μὴ λάβῃς δὲ τὸ ΔΙΔΥΜΑΙΝ ἀντὶ δοτικῆς, ἵνα καὶ τὴν ἐν ἔξωθεν λάβῃς, ἀλλ' ἀντὶ γενικῆς, οὕτω· θανάτους διδύμων ἐχθρῶν, ἤγουν οὓς αἱ διπλαῖ χεῖρες εἰργάσαντο Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου.

213. ΜΗ ΠΟΡΣΩ ΦΩΝΕΙΝ, ἤγουν ἐκτὸς τοῦ δέοντος. δεῖ γὰρ σιγᾶν, καὶ μὴ κατὰ τῶν δυνατωτέρων θρασυστομεῖν.

215. ΟΙΚΕΙΑΣ, ἤτοι αὐτὴ ἑαυτὴν εἰς κινδύνους ἐμβάλλεις οὐ σωφρονοῦσα.

219. ΤΑ ΔΕ. ἤγουν ταῦτα ἃ καθ' ἑκάστην πράττεις θρηνοῦσα καὶ καταρωμένη, ΟΥΚ ΑΡΙΣΤΑ καὶ ἄξια εἰς μάχην καὶ ἄμυναν τοῖς δυνατοῖς, ὥστε ΠΛΑΘΕΙΝ καὶ ἐγγὺς ἰέναι,

καὶ τὸ παράπαν βλάπτειν αὐτοὺς δύνασθαι. ἀλλ' οἱ μὲν τούτων ἄνω καθεστήκασι· σοὶ δὲ μᾶλλον ταῦτα πολλὴν ἄγει τὴν βλάβην· μισεῖσθαι λέγω παρ' ἐκείνων, καὶ ἐν Καρὸς μοίρᾳ δοκεῖν.

221. οὐ χρὴ γράφειν ΕΝ ΔΕΙΝΟΙΣ ΗΝΑΓΚΑΣΘΗΝ ΕΝ ΔΕΙΝΟΙΣ. περισσὸν γάρ ἐστι πρὸς τὸ τοῦ πρώτου συστήματος κῶλον· ἀλλ' ΕΝ ΔΕΙΝΟΙΣ ΗΝΑΓΚΑΣΘΗΝ ΔΗ. δίμετρον γὰρ ὀφείλει εἶναι καὶ τοῦτο, ὥσπερ κἀκεῖνο.

223. ἰστέον ὅτι τὸ ΑΛΛΑ μετὰ τοῦ ΓΑΡ συντιθέμενον, ποτὲ μὲν ἀργὸν ἔχει τὸ ΓΑΡ, ποτὲ δὲ ἀμφότερά εἰσιν ἐνεργὰ, ὡς καὶ ἐνταῦθα. τὸ μὲν ΑΛΛΑ πρὸς τὸ ΟΥ ΣΧΗΣΩ συντασσόμενον, τὸ δὲ ΓΑΡ διὰ μέσου τιθέμενον, λαμβανομένου ἔξωθεν τοῦ εἰμί. γίνεται δὲ τοῦτο, ὅταν μεταξὺ τοῦ ΑΛΛΑ καὶ τοῦ ΓΑΡ συλλαβὴ ἢ λέξις εὑρεθῇ. εἰ δὲ οὕτω τῷ ΑΛΛΑ τὸ ΓΑΡ πλησιάζει, ὡς μὴ μεσολαβεῖν μηδ' ὁτιοῦν, ἀργόν ἐστι παντελῶς τὸ ΓΑΡ.

229. τὸ ΑΝΕΤΕ οὐ φυσικῶς ἔχει τὸ α μακρὸν, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης καὶ ποιητικῇ ἀδείᾳ γίνεται. οὗτοι γὰρ τριῶν ἐφεξῆς κειμένων βραχέων, μακρὸν ἐξ ἀνάγκης τὸ α ποιοῦσι διὰ τὰ μέτρα. ὡς οὖν τὸ ἀθάνατος εὕρηται ἀεὶ τὸ α ἔχον μακρὸν, καὶ τὸ ἀκάματος, καὶ ἀπάλαμος, οὕτω καὶ τὸ ἄνετε ἐνταῦθα. οὕτω γὰρ καὶ σύμφωνα πλεονάζουσιν, ἵνα μακρὸν τὸ προηγούμενον φωνῆεν ποιήσωσιν, ὡς καὶ εἰς τὸ (129.) γέννεθλα γέγονε· καὶ εἴ που δύο σύμφωνα εἴη, τὸ ἓν ἀφαιροῦσιν, ἵνα βραχὺ γένηται τὸ φωνῆεν. καὶ εὑρήσεις τοῦτο πολλαχοῦ.

242. εἰκότως τὰς ΠΤΕΡΥΓΑΣ εἶπεν ἐπὶ τῶν γόων. δίκην γὰρ πτερῶν ἄνω πρὸς ὕψος φέρονται. ἡ δὲ σύνταξις· ἴσχουσα εὔκηλος καὶ ἥσυχος πτέρυγας γόων ὀξυτόνων, ΕΚΤΙΜΟΥΣ καὶ ἀτίμους τῶν γονέων. δέον δὲ εὐκήλως εἰπεῖν, ΕΥΚΗΛΟΣ εἶπε πρὸς τὸ ΙΣΧΟΥΣΑ.

244. ΕΙ ΓΑΡ. αὕτη ἡ κατασκευή ἐστι πρὸς τὸ ΓΟΝΕΩΝ ΕΚΤΙΜΟΥΣ ΙΣΚΟΥΣΑ ΓΟΩΝ ΠΤΕΡΥΓΑΣ, εἰ καὶ ἀσάφειάν πως ἔχει. ὁ γὰρ παρ' αὐτῆς πρὸς τοὺς γονέας γινόμενος θρῆνος τιμὴν μὲν ἐκείνοις παρέχει, κατάρα δέ ἐστι τῶν αὐτοὺς φονευσάντων.

249. ΕΡΡΟΙ. φθαρείη ἡ παρὰ τῶν ἀνθρώπων πρὸς θεοὺς εὐσέβεια καὶ αἰδώς. νομιοῦσι γὰρ οὐκ εἶναι θεοὺς, μὴ κολαζομένης τῆς κακίας.

251. ΤΟ ΣΟΝ, ἵνα μὴ κατὰ σοῦ τοὺς ἐχθροὺς κινήσῃς τῷ συνεχεῖ θρήνῳ, καὶ ταῖς πρὸς αὐτοὺς λοιδορίαις. ΚΑΙ ΤΟΥΜΟΝ, ἵνα μὴ ἄφιλος δόξω ἐν τοιούτῳ καιρῷ, μὴ πρὸς παραμυθίαν σοῦ χωρήσασα.

256. τὸ ΑΛΛΑ πρὸς τὸ ΣΥΓΓΝΩΤΕ σύναπτε· τὸ δὲ Η ΒΙΑ ΓΑΡ διὰ μέσου ἐστί· κατασκευὴ γάρ ἐστι, τίνος χάριν αὐτῇ συγγνώσονται.

257. οὐ χρὴ γράφειν τὸ ΗΤΙΣ. τοιοῦτον γάρ ἐστιν οἷον τὸ ὅ τι εὑρίσκομεν, ποτὲ μὲν τοῦ ὃ τὴν δύναμιν ἔχοντος, ποτὲ δὲ τοῦ τις· καὶ οἷον τὸ ὅν τινα καὶ ἥν τινα, καὶ τὰ τοιαῦτα, περὶ ὧν καὶ προείρηται εἰς τὸ (Αἰ. 1051.)

οὔκουν ἂν εἴποις ἥν τιν' αἰτίαν προθείς;

κἀνταῦθα οὖν τὸ τις μόνον ἔχει τὴν δύναμιν.

266. τὸ ΠΟΙΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ἢ ἀντὶ γενικῆς λάμβανε, ἢ ἀντὶ αἰτιατικῆς. καὶ εἰ μὲν αἰτιατική ἐστιν, οὐδεμίαν ἀσάφειαν ἔχει· εἰ δὲ γενικὴ, οὕτω λέγωμεν· ποίας ἡμέρας νομίζεις μὲ ἄγειν, ἀντὶ τοῦ, ποίου χρόνου τοῦτο λογίζομαι;

268. οὐ μόνον ἐσθὴς ἐσθῆτος εὕρηται, τὸ ἔνδυμα, ἀλλὰ καὶ ἔσθημα ἐσθήματος, ὡς κἀνταῦθα, καὶ ἔσθησις ἐσθήσεως. τὰ ὕστερα ποιητῶν, τὸ δὲ ἐσθὴς καὶ λογογράφων.

308. ΕΥΣΕΒΕΙΝ. ἤγουν τοῖς θεοῖς εὐχαριστεῖν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς αὐτοὺς δυσχεραίνειν, ὅτι μὴ δίκας εἰς τάχος τοὺς τῶν παρόντων αἰτίους ἀπῄτησαν.

310. ΦΕΡ' ΕΙΠΕ. ἐδεδίει ὁ Χορὸς Ἠλέκτρᾳ συνὼν μὴ παρ' Αἰγίσθου γνωσθεὶς κακόν τι πάθῃ.

317. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΥ ἔξωθεν τὸ ἕνεκα, ἀλλὰ χωρὶς τοῦτο σύντασσε, εἰ καί τινα ἀσάφειαν ἔχει. οὕτω γὰρ ὀφείλων εἰπεῖν, εἰδέναι θέλω, ὁ κασίγνητος ἀφίξεται ἢ μενεῖ, τοῦ ΤΙ ΦΗΣ διὰ μέσου λαμβανομένου, ὁ δὲ ἐπλαγίασε πρὸς γενικήν. ἢ πρὸς τὸ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ στικτέον, πρὸς δὲ τὸ ΕΡΩΤΩ τὴν σύνταξιν ποιητέον, ὥσπερ πρῶτον ἐποίεις πρὸς τὸ ΕΙΔΕΝΑΙ ΘΕΛΩ.

336. ΠΗΜΑΙΝΕΙΝ, ἤγουν βλάπτειν αὐτούς. καὶ γὰρ αὐτὴ δοκεῖς πᾶσιν ἀλόγως ἀγανακτοῦσα, μὴ δυναμένη βλάψαι αὐτοὺς, πρὸς οὓς ἀγανακτεῖς.

337. ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΣΕ. ἤγουν οὐ μόνον ἐγὼ τοιαῦτα ποιεῖν βούλομαι, ἀλλὰ καί σε βούλομαι ποιεῖν τοιαῦτα.

344. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΚΕΙΝΗΣ ἔξωθεν τὸ ἀπό. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, ἐρώμενός ἐστιν ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος, οἷον Αλκιβιάδης Σωκράτους, οὕτω καὶ τοῦτο ΔΙΔΑΚΤΑ ΚΕΙΝΗΣ, ἀντὶ τοῦ ἐκείνης διδάγματα καὶ μαθήσεις.

345. ΕΛΟΥ ΓΕ ΘΑΤΕΡ'. ἤγουν πρόκρινε θάτερον τῶν δύο, ἢ φρονεῖν κακῶς, λέγω δὴ Αἰγίσθῳ καὶ Κλυταιμνήστρᾳ συνεῖναι, καὶ ἀμνημονεύειν τοῦ πατρὸς, ἢ φρονοῦσαν καὶ φρόνιμον οὖσαν, καὶ τὰ πατρὸς θεραπεύουσαν, μὴ ἔχειν μνήμην τῶν φίλων, ἤγουν μὴ συνεῖναι Αἰγίσθῳ καὶ Κλυταιμνήστρᾳ, οὓς περὶ πλείστου ποιεῖς. τοῦτο δὲ εἶπεν Ηλέκτρα πρὸς αὐτὴν εἰποῦσαν, ὡς ἀλγεῖ τε τοῖς παροῦσι, καὶ τὰ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας θεραπεύει ὑπ' ἀνάγκης. τὸ δὲ ΕΠΕΙΤΑ οὐ πρὸς τὸ Κ'ΟΥΔΕΝ ΕΚ ΣΑΥΤΗΣ ΛΕΓΕΙΣ ἔχει τὴν δύναμιν, ἀλλὰ πρὸς τὰ ἄνω ῥηθέντα, τὸ ΔΕΙΝΟΝ ΓΕ Σ' ΟΥΣΑΝ καὶ τὰ ἑξῆς. εἰ γὰρ ἦν πρὸς τὸ Κ'ΟΥΔΕΝ ΕΚ ΣΑΥΤΗΣ, οὐκ ἂν ἦν ΕΠΕΙΤΑ, ἀλλ' ΕΠΕΙ ΤΟΙ, ὅθεν καὶ ἀπὸ τούτου ἀπατώμενοί τινες μετατιθέασι τὸν τόνον, ΕΠΕΙ Θ' ΕΛΟΥ ποιοῦντες, ὅπερ οὐκ ἔχει λόγον· ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν βιβλίων ΕΠΕΙΘ' ΕΛΟΥ εὕρηται.

349. ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΗΣ. εὕρηται οὐ μόνον ἐνεργητικῶς τιμωρῶ τὸ κολάζω, ἀλλὰ καὶ τὸ βοηθῶ· καὶ οὐ μόνον τιμωροῦμαι παθητικῶς τὸ βοηθῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ κολάζω, ὡς καὶ πᾶς τις ἐξετάζων εὑρήσει.

359. ΤΑ ΣΑ πρὸς τὸ ΕΦ' ΟΙΣ συντακτέον· τὸ δὲ ΔΩΡΑ, πρὸς τὸ ΟΙΣΕΙΝ, οὕτως· ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτε ὑπεικάθοιμι καὶ ὑποταγείην τούτοις, τῷ Αἰγίσθῳ καὶ Κλυταιμνήστρᾳ, οὐδ' εἰ τὰ σὰ, ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς, μέλλει τις οἴσειν καὶ κομίσειν μοι δῶρα. ἢ ΤΑ ΣΑ πρὸς τὸ ΔΩΡΑ σύναπτε. ἵν' ᾖ, τὰ σὰ δῶρα, ἤγουν ἅπερ σοι δωροῦνται.

384. ΕΝ ΚΑΛΩι ΦΡΟΝΕΙΝ. ἤγουν πρὸ τῆς πείρας κάλλιστόν ἐστι νοῦν λαμβάνειν, ὅπως ταύτην ἐκφύγῃς. οἱ δὲ τὸ ΕΓΚΑΛΩ ἀντὶ τοῦ λέγω φάσκοντες, οὐκ οἶδα εἰ τοπαράπαν μετέχουσι νοῦ.

399. ἀποροῦσιν ἐνταῦθα, πῶς γυνὴ οὖσα, ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΟΙ εἶπεν, ὅπερ ἐστὶν ἀρσενικόν· καί φαμεν, ὅτι πρὸς τὸ ἡμεῖς τοῦτο ἔφερεν.

405. καλῶς εἶπε τὸ ΕΜΠΟΡΕΥΗι. ὥσπερ γὰρ οἱ ἔμποροι κέρδους ἕνεκα σφᾶν ταύτην τὴν τέχνην μετίασιν, οὕτω καὶ ἡ Χρυσόθεμις πρὸς Αγαμέμνονα τὴν θυσίαν ἔφερεν, κέρδος τῇ μητρὶ καὶ βοήθειαν ἐντεῦθεν πραγματευομένη. οἱ δὲ λέγοντες τὸ ΕΜΠΟΡΕΥΗι ἀντὶ τοῦ πορεύῃ, ἐκλαμβάνοντες τὸ ἐν ἀργὸν, ἀμαθεῖς. καταχρηστικῶς δὲ εἶπε τὸ ΕΜΠΥΡΑ. ἔμπυρα γὰρ κυρίως τὰ διὰ πυρὸς γινόμενα.

424. ΗΝΙΧ' ΗΛΙΩι. ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὁπότε καθ' ὕπνους ὄναρ δεινὸν θεάσαιντο, ἅμα πρωῒ πρὸς τὸν ἥλιον λέγειν, ἵν', ἐπειδὴ ἐναντίος οὗτός ἐστι τῇ νυκτὶ, ἀποτροπὴν ἐργάσηται τούτου.

442. τὸ ΑΥΤΗι ἢ πρὸς τὸ ΣΟΙ συντακτέον, ἵν ᾖ ἐκ παραλλήλου, αὐτῇ σοί· ἢ πρὸς τὸ ΓΕΡΑ, οὕτω, τὰ γέρα αὐτῇ, ἤγουν αὐτῆς· ἢ πρὸς τὸ ΠΡΟΣΦΙΛΩΣ, ἵν' ᾖ, προσφιλῶς αὐτῇ, ἤγουν ἀποδεκτῶς αὐτῇ, καὶ ὡς αὐτὴ βούλεται.

445. ΕΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗ. ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ἡνίκα τινὰ διεχρήσαντο, ἀκρωτηριάζειν αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τῆς μασχάλης ταῦτα τιθέναι. τοῦτο δὲ ἐποίουν, ἵνα ἀνισχυρὸν αὐτὸν ἐργάζωνται, διὰ τῆς τῶν ἀκρωτηρίων τομῆς, πρὸς τὴν αὐτῶν ἄμυναν, ἣν οἱ νεκροὶ τοὺς ζῶντας ἀμύνονται, Ερινΰς αὐτοῖς ἐπιπέμποντες. οὐ μόνον δὲ ταῦτα ἐποίουν, ἀλλὰ καὶ τὸ ξίφος, δι' οὗ ἡ σφαγὴ ἐγένετο, ἀπέματτον πρὸς τὴν τοῦ σφαγέντος κεφαλήν.

464. ἔστιν ὅτε τὴν ΠΡΟΣ μετ' ὀνόματος κειμένην, καὶ αἰτιατικῇ συντασσομένην, ἀντὶ ἐπιῤῥήματος λαμβάνουσιν, ὡς τὸ (369.) ΜΗΔΕΝ ΠΡΟΣ ΟΡΓΗΝ, ἀντὶ τοῦ ὀργίλως, καὶ, πρὸς ἀξίαν, καὶ ἐνταῦθα ΠΡΟΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ ἀντὶ τοῦ, εὐσεβῶς.

472. κατανοήσας ὁ Χορὸς ἀπὸ τοῦ ὀνείρου, ὡς ταχέως οἱ φονεῖς ὑπὸ τῆς δίκης τιμωρηθήσονται, προμαντευόμενος δῆθέν φησι πρὸς τὴν Ηλεκτραν· Ω ΤΕΚΝΟΝ, ΥΠΕΣΤΙ ΜΟΙ ΘΡΑΣΟΣ, ἤγουν θαῤῥῶ, ΕΙ ΜΗ ΕΦΥΝ καὶ ὑπάρχω ΕΓΩ ΜΑΝΤΙΣ ΠΑΡΑΦΡΩΝ ΚΑΙ ΛΕΙ-

ΠΟΜΕΝΗ καὶ ἐστερημένη ΓΝΩΜΗΣ ΣΟΦΗΣ, ἤτοι διανοίας φρονίμου, ἤγουν εἰ μὴ ἀνοήτως μαντεύομαι, καὶ ἐστέρημαι γνώσεως φρονίμου, ΕΙΣΙ καὶ ἐλεύσεται Η ΔΙΚΗ ἡ ΠΡΟΜΑΝΤΙΣ καὶ ἡ διὰ σημείων τινῶν προμαντευομένη καὶ δεικνύουσα τὸ μέλλον, ΦΕΡΟΜΕΝΗ ἐν ταῖν ΧΕΡΟΙΝ ΚΡΑΤΗ ΔΙΚΑΙΑ, ἤτοι κατὰ τῶν φονέων τοῦ σοῦ πατρὸς δικαίαν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν φερομένη, τουτέστι δικαίως αὐτοὺς μετὰ δυνάμεως τιμωρήσουσα, ΜΕΤΕΙΣΙ καὶ μετελεύσεται καὶ τιμωρήσεται τινὰ ΚΛΥΟΥΣΑΝ καὶ ἀκούσασαν ΑΡΤΙΩΣ καὶ πρὸ ὀλίγου ΟΝΕΙΡΑΤΩΝ ΗΔΥΠΝΟΩΝ καὶ εὐφραντῶν ἡμῖν, οὐκ ἐπὶ μακροῦ χρόνου, ἀλλὰ ταχέως· ἤγουν ταχέως τιμωρήσεται Κλυταιμνήστραν, ἥτις εἶδε τὰ ὀνείρατα. τοῦτο δὲ ὅμοιόν ἐστι τῷ παρ' Ἀριστοφάνει, (Πλ. 382.)

ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον.

καὶ τῷ, (Βατρ. 606. 554.)

ἥκει τῳ κακόν. δώσει τις δίκην.

479. οἱ γράφοντες ΥΠΕΣΤΙ ΜΟΙ ΘΑΡΣΟΣ, ἀμαθεῖς τῶν μέτρων. διὰ τοῦτο ΘΡΑΣΟΣ χρὴ γράφειν, ὡς καὶ ἔν τινι τῶν παλαιῶν εὕρηται, ἵν' οἰκεῖον ᾖ τὸ κῶλον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. εἰ δ' ἄλλο μὲν σημαίνει ΘΡΑΣΟΣ, ἄλλο δὲ τὸ ΘΑΡΣΟΣ, μὴ θαυμάσῃς. πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καινοτομοῦσιν οἱ ποιηταί, μετατιθέντες τὰ σύμφωνα, καὶ μεταπλάττοντες τὰς λέξεις, διὰ τὴν τοῦ μέτρου ἀνάγκην. καὶ δηλοῖ τὸ κάρτος, καὶ τὸ καρδία, καὶ τὰ τοιαῦτα.

489. Α ΔΕΙΝΟΙΣ ΚΡΥΠΤΟΜΕΝΑ ΛΟΧΟΙΣ, ἤγουν δεινῶς ἐνεδρεύουσα τοῖς κακοῖς, καὶ μὴ φαινομένη, ἀλλ' ἐξ ἀφανοῦς αὐτοὺς βάλλουσα.

492. ὁ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας γάμος, βαρὺς κατέστη τῷ Ἀγαμέμνονι. δι' αὐτὸν γὰρ πεφόνευται. δέον δὲ εἰπεῖν, ἐπέβησαν γὰρ τῷ Ἀγαμέμνονι μιαίφονοι κακώλεθροι καὶ ἄνυμφοι γάμοι, ὁ δὲ ΑΛΕΚΤΡΑ καὶ ΑΝΥΜΦΑ ΑΜΙΛΛΗΜΑΤΑ ΜΙΑΙΦΟΝΩΝ ΓΑΜΩΝ εἶπε. προσέθηκε δὲ τὸ ΑΜΙΛΛΗΜΑΤΑ, ἐπειδὴ ἀγώνισμα περισπούδαστον ἐποιήσαντο, διὰ τὸν αὐτῶν ἄθεσμον γάμον Ἀγαμέμνονα κτεῖναι, ἵνα μὴ γνωσθέντες ὑπ' αὐτοῦ φονευθεῖεν.

498. ΗΤΟΙ ΜΑΝΤΕΙΑΙ. ἤγουν εἰ μὴ ταχέως δώσουσι δίκην, ὥσπερ ὁ ὄνειρος ὑποτίθεται, οὐ χρὴ τὸ ἀπὸ τοῦδε ὀνείρασι προσέχειν, καὶ ἐκ χρησμῶν τὸ μέλλον ἔσεσθαι προορᾶν.

505. ΠΟΥΛΥΠΟΝΟΣ χρὴ γράφειν ἐνταῦθα, καὶ ἐν τῷ ιϛ κύλῳ, ἵν' ᾖ παιωνικὰ τὰ κῶλα, ὡς καὶ τὰ λοιπά.

514. ἐπεὶ καὶ ΟΙΚΟΥΣ καὶ ΟΙΚΟΥ εὕρηται, πρὸς μὲν τὸ ΟΙΚΟΥΣ οὕτω λέγε· ἐκ τοῦδε τοῦ καιροῦ οὔτις πω καὶ οὐδεμία αἰκία πολύπονος ἔλειπε τοὺς οἴκους· πρὸς δὲ τὸ ΟΙΚΟΥ, οὕτως· οὔτις καὶ οὐδεμία αἰκία πολύπονος ἔλειπεν ἐκ τοῦδε τοῦ οἴκου.

533. ΩΣΠΕΡ Η ΤΕΚΟΥΣ' ΕΓΩ, ἔκαμον δηλονότι. αἱ γὰρ ἐν τῷ τίκτειν ὠδῖνες πᾶσαν ὀδύνης ὑπερβολὴν ὑπεραιροῦσι.

542. ΤΙΝ' ΙΜΕΡΟΝ οὐκ ἔστι τοῦτο τίνα ἵμερον, εἰ διαλελυμένως εἴποις, ἀλλὰ τινὰ ἵμερον· διὰ δὲ τὸ κούφισμα μετετέθη ὁ τόνος.

548. Η ΘΑΝΟΥΣΑ, ἤτοι ἡ Ἰφιγένεια, ἣν οὐχ ὑπ' Ἀρτέμιδος ἁρπαγεῖσαν, ἀλλὰ θανοῦσαν ἡγεῖτο.

653. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΟΣΩΝ ἔξωθεν τὴν ἀπό· ἀλλὰ πρὸς τὸ ΔΥΣΝΟΙΑ τὴν τοιαύτην γενικὴν νόει.

662. ΑΥΤΟΣ ΕΙΚΑΣΑΣ, ἤγουν ἀπὸ σαυτοῦ καὶ ἀπὸ οἰκείου στοχασμοῦ ἔγνως. πρὸς ὅπερ ἐκεῖνος· ἆρ' οὖν ἀπεικάζω καὶ τήνδε τὴν γυναῖκα ἐκείνου, ἤγουν ἀπὸ στοχασμοῦ καταλαμβάνω;

668. οὐ μόνον οὐ λάβοις εἰς τὸ ΣΟΥ ἔξωθεν τὴν ἀπό, ὥς τινες, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ΧΡΗΙΖΩ συντάσσων, εὖ ἂν ποιήσαις.

* 676. ΝΥΝ ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙ ΛΕΓΩ. γράφεται καὶ ΝΥΝ ΤΕ ΚΑΙ ΤΟΤ' ΕΝΝΕΠΩ.

682. ΠΡΟΣΧΗΜΑ, εἶδος, καλλώπισμα. λέγει δὲ τοὺς Δελφούς. ὅτι δὲ τοῦτο δηλοῖ τὸ ΠΡΟΣΧΗΜΑ, μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστείδης λέγων· "τὸ τῆς Ἑλλάδος πρόσχημα καθαρῶς ἀνῄρηται." ΔΕΛΦΙΚΩΝ ΑΘΛΩΝ, τῶν εἰς τοὺς Δελφοὺς ἐν τῇ τῶν Πυθίων πανηγύρει τοῖς νενικηκόσι διδομένων βραβείων. τὰ δὲ Πύθια ἦν ἑορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος.

684. ΟΥ ΠΡΩΤΗ ΚΡΙΣΙΣ. εἰσήγετο γὰρ ὁ δρόμος πρῶτος τῶν ἄλλων ἄθλων, πυγμῆς, πάλης, δίσκου, διάλματος. τοῦτο δὲ ἐγένετο, διὰ τὸ πάντας τοὺς ἀγῶνας πορείας δεῖσθαι. ἔστι δὲ ὁ δρόμος οὐκ ἄλλο τι, ἢ μόνον πορεία καὶ τάχος ποδῶν. ὡς οὖν τὸ τῇ φύσει πρῶτον μόνος ἰδιοποιησάμενος προετάττετο.

* 689. ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗ. γράφεται καὶ ΕΡΓ' ΟΥΔΕ ΚΡΑΤΗ.

691. ἰστέον ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀγώνων, ΔΙΑΥΛΩΝ εἶπε. δέονται γὰρ πάντες οἱ ἀγῶνες, ὡς ἄνωθεν ἔφημεν, πορείας, πρὸς τὸ τελεσθῆναι. ἐσαφήνισε δὲ διὰ τοῦ εἰπεῖν ΠΕΝΤΑΕΘΛ' Α ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ. δέον δὲ εἰπεῖν, οἱ νομίζονται, πρὸς τὸ ΠΕΝΤΑΕΘΛΑ ἐπήνεγκε. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ· (Αἰ. 1058.)

ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἣν ὅδ' εἴληχεν, τύχην,
θανόντες ἂν προὐκείμεθ' ἐχθίστῳ μόρῳ.

εἰσὶ δὲ αἱ τοιαῦται γενικαὶ, τὸ ΟΣΩΝ ΔΡΟΜΩΝ πρὸς τὸ ΤΟΥΤΩΝ ΕΝΕΓΚΩΝ, εἰ καί τινες ἀγνοοῦντες τὴν σύνταξιν, τὸ ὅσον δρόμον μικρογραφοῦσι.

698. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΗΜΕΡΑΣ ἔξωθεν τὴν ἐπὶ, ἀλλ' οὕτω λέγε· ἐκεῖνος γὰρ ὅτε ἄλλης ἡμέρας, πρὸς τὸ ΟΤΕ τὴν τοιαύτην γενικὴν συντάσσων. ὥσπερ γάρ φαμεν, ὅτε τῆς ἡμέρας ἔκλειψις ἡλίου γέγονεν, οὕτω καὶ τοῦτο. τὸ δὲ ΙΠΠΙΚΩΝ ἀντὶ τοῦ ἡνιόχων, οὐχ, ὥς τινές φασιν, ἀντὶ τοῦ ἵππων, τὸ κτητικὸν ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, ληροῦντες. ἐπεὶ δὲ ΙΠΠΙΚΩΝ εἶπεν, ἤτοι ἡνιόχων, τοιούτων δὲ οὐχ ἕτερός ἐστιν ἀγὼν, ἢ δι' ἵππων, διὰ τοῦτο ΩΚΥΠΟΥΣ εἰς τὸ ΑΓΩΝ προσέθηκε. περὶ γὰρ τάχους ἵππων ἠγωνίζοντο.

707. ΤΩΝ ΘΕΟΔΜΗΤΩΝ. τοῦτο σεμνύνων τοὺς Αθηναίους, ὡς Αθηναῖος, ὁ Σοφοκλῆς λέγει. τῷ ὄντι γὰρ θεόδμητος ἦν ἡ Τροία, ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Απόλλωνος κατὰ τὸν μῦθον κτισθεῖσα.

710. ΚΛΗΡΟΙΣ ΕΠΗΛΑΝ, ἀντὶ τοῦ, μετὰ κλήρων ἔστησαν. ἔστι δὲ τὸ ΚΛΗΡΟΙΣ ὥσπερ ἀργόν. τὸ γὰρ ΕΠΗΛΑΝ καὶ χωρὶς τούτου σώζει τὴν φύσιν. τὸν αὐτὸν δὲ λόγον φαμὲν καὶ εἰς τὸ, περιήει κύκλῳ. ὃ γὰρ συναμφότερον, δύναται ταῦτο μόνον τὸ περιήει.

717. ΧΝΟΑΣ. ἤτοι τὸ ἅρμα τοῦ ἑτέρου. ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. χνόαι γὰρ, τὰ ἀκροξόνια. ἔστι δὲ τὸ ΧΝΟΑΣ καὶ τὸ ΦΡΥΑΓΜΑΤΑ ΙΠΠΙΚΑ ταυτόν.

730. ΚΡΙΣΣΑΙΟΝ, ἤτοι Φωκικόν. ἔστι γὰρ πόλις Φωκίδος, ἐν ᾗ Φωκίδι καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖόν ἐστιν. ἔστι δὲ τὸ ΝΑΥΑΓΙΩΝ ΙΠΠΙΚΩΝ ὅμοιον τῷ, (Ιλ. δ'. 3.) νέκταρ ἐῳνοχόει.

758. ΣΩΜΑ ΔΕΙΛΑΙΑΣ ΣΠΟΔΟΥ. δέον οὕτως εἰπεῖν, δειλαίαν σποδὸν μεγίστου σώματος, ἀντιστρόφως εἴρηκεν, ὥσπερ καὶ ἄλλα μυρία τοιαῦτα εὑρίσκεται.

774. ΤΕΚΜΗΡΙΑ, ἤτοι σημεῖα. λέγω δὴ τὸ διηγήσασθαι τὴν ἐκείνῳ συμβᾶσαν τύχην, καὶ εἰπεῖν ὡς μετ' ὀλίγον οἱ τὴν σποδὸν αὐτοῦ φέροντες ἄνδρες ἀφίξονται.

786. ΝΥΝ ΔΗ 'ΚΗΛΑ ΠΟΥ. τοῦτο τὸ ΝΥΝ ἐπανάληψίς ἐστι τοῦ προτέρου ΝΥΝ.

792. Νέμεσις θεὰ μεμφομένη τοὺς τοῖς θανοῦσιν ἐφυβρίζοντας, καὶ τούτους τιμωρουμένη. σύντασσε δὲ τὸ ΘΑΝΟΝΤΟΣ πρὸς τὸ ΝΕΜΕΣΙΣ, καὶ μὴ πρὸς τὸ ΑΚΟΥΕ, ὥσπερ τινὲς ποιοῦσιν. ἄλλοι δὲ καὶ λαμβάνουσιν ἔξωθεν τὸ οὕνεκα.

795. εἰ μὲν γράφεις ΟΥΚΟΥΝ, κατ' ἐρώτησιν μὲν οὔ· καθ' ὁμαλισμὸν δὲ εἰρωνικῶς· εἰ δὲ καὶ ΠΑΥΣΑΤΟΝ γράφεις, (εὕρηται γὰρ καὶ τοῦτο.) προστακτικῶς ἐρεῖς, οὕτως· οὐκοῦν παύσατε τάδε, σύ τε καὶ Ορέστης, εἰ δύνασθε.

796. οὕτως ἦν τὸ σαφές· οὐ μόνον οὐ παύσομέν σε, ἀλλὰ πεπαύμεθα ἡμεῖς. νῦν δὲ προθεὶς τὸ ΠΕΠΑΥΜΕΘΑ, εἶτ' ἐνεγκὼν τὸ ΟΥΧ ΟΠΩΣ ΣΕ ΠΑΥΣΟΜΕΝ, ἀσάφειάν τινα ἐποίησε. σὺ δὲ ὡς ἔφαμεν λέγε συντάσσων.

814. τὸ ΗΔΗ εἰ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι νοήσεις, πρὸς τὸ ΠΑΤΡΟΣ συνάψεις· εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ νῦν, πρὸς μὲν τὸ ΠΑΤΡΟΣ στίξεις, αὐτὸ δὲ πρὸς τὸ ἐπαγόμενον συνάψεις.

830. ΜΗΔΕΝ ΜΕΓ' ΑΥΣΗΣ, ἤτοι βοήσῃς, εἴπῃς. ἤγουν μὴ πρὸς θρήνους ὁρμήσῃς, ἵνα μὴ πρὸς ὀργὴν Κλυταιμνήστραν κινήσῃς.

834. ΕΛΠΙΔ' ΥΠΟΙΣΕΙΣ, ὑπενέγκῃς, ὑποβαλεῖς, ὡς ἐξ ἐκείνων βοήθειά τίς μοι γενήσεται.

835. ΕΠΕΜΒΑΣΗι, ἤγουν ἐπιπέσῃς νενικημένῃ, καὶ μείζονα ἐργάσῃ τὴν συμφοράν.

838. ΕΡΚΕΣΙΝ. ἤγουν τοῖς περιδεραίοις, ἅπερ Ἄδραστος ἔδωκεν Ἐριφύλῃ, τῇ σφετέρᾳ μὲν ἀδελφῇ, ἐκείνου δὲ τοῦ Ἀμφιάρεω γυναικὶ, ἵνα πείσῃ αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς τὰς Θήβας μετὰ Πολυνείκους. ἅτε γὰρ μάντις ὢν, ᾔδει ἀπολουμένην τὴν στρατιὰν, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἤθελε στρατεῦσαι. εἰκότως δὲ τὰ περιδέραια ἕρκη ἐκάλεσε, διὰ τὸ αἴτια αὐτῷ ἀπωλείας γενέσθαι. φασὶ δὲ ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τῶν Θηβῶν, ἔνθα κατεχώσθη Ἀμφιάρεως, μαντεῖον ἦν αὐτοῦ τὸ λοιπόν. ἰστέον δὲ, ὅτι οὐ χρὴ γράφειν ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΠΑΤΑΙΣ. οὐ γὰρ ἁρμόζει οὕτω τῷ μέτρῳ. περισσὸν γάρ ἐστι τὸ ΓΥΝΑΙΚΟΣ. διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. ἀλλὰ ΚΡΥΦΘΕΝΤ' ΑΠΑΤΑΙΣΙ γράφε· τὸ δὲ γυναικὸς ἔξωθεν λάμβανε. οὕτω γὰρ κατὰ τὴν σύνταξιν καὶ τὸ μέτρον ἔχει καλῶς.

843. ἐπὶ θηλυκοῦ ληπτέον τὸ ΟΛΟΑ, ἵν' ἔχῃ πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς. ἤτοι ὀλοὰ καὶ ὀλεθρία ὑπῆρχεν ἡ Ἐριφύλη. ἐδάμη γὰρ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ἀλκμαίωνος· εἰ δ' ἄλλως εἴποις, οὐκ ἔχει ὀρθῶς.

850. καὶ ἐγὼ ΙΣΤΩΡ καὶ ἐπιστήμων, καὶ ὑπερίστωρ εἰμὶ τοῦδε, ὅτι δηλονότι δειλαία κυρῶ καὶ ὑπάρχω, ἤτοι ἀθλία, τῶν ΑΧΑΙΩΝ τῶν ἀθλίων ἕνεκα τῶν πολλῶν δεινῶν, τῶν ΠΑΝΣΥΡΤΩΝ καὶ πάντα συρόντων καὶ ἀπολλύντων, καὶ ΣΤΥΓΝΩΝ, ἤτοι τῶν στυγνάζειν ποιούντων, ἐν τῷ ΠΑΜΜΗΝΩι καὶ διηνεκεῖ χρόνῳ. ἤγουν ἐπίσταμαι, ὅτι ἀθλιωτέρα εἰμὶ τῶν Ἀχαιῶν, τῶν διὰ τοῦτο ἀθλίων, ὅτι πολλῶν δεινῶν πανσύρτων καὶ στυγνῶν πεῖραν ἔλαβον ἐν τῷ παμμήνῳ καὶ διηνεκεῖ χρόνῳ, ὃν δηλονότι ἐν Τροίᾳ πεποιήκασιν. εἰ δὲ ΠΑΝΣΥΡΤΩΝ καὶ ΑΡΧΑΙΩΝ γράψεις, (ἐν τισὶ γὰρ τῶν πάνυ παλαιῶν οὕτως εὕρηται βιβλίων.) ὀρθότερον ἔχει πρὸς τὸ μέτρον· εἴ γε μὴν ΠΑΝΣΥΡΤΩι γράψεις, (ἐν πολλοῖς γὰρ καὶ οὕτως εὕρηται.) πρὸς τὸ ΠΑΜΜΗΝΩι συνάψεις, ἤτοι τῷ διηνεκεῖ χρόνῳ τῷ κατὰ πάντα συρομένῳ, ἤτοι τῷ πολυκινήτῳ. ἐπεὶ δ' ὑποσκάζει τὸ κῶλον πρὸς τὸ τῆς ἀντιστροφῆς, τὸ ΔΕΙΝΩΝ ΣΤΥΓΝΩΝ Τ' ΑΧΑΙΩΝ, (ἐκεῖνο γὰρ ἐκ σπονδείων δι' ὅλου σύγκειται.) ΑΡΧΑΙΩΝ φημὶ δεῖν γράφειν, (ἀπὸ τούτου γὰρ καὶ τὸ ΑΧΑΙΩΝ ἐν πολλοῖς τῶν βιβλίων εὕρηται, τοῦ ρ κατὰ λήθην τοῦ γραφέως ἐκλελοιπότος.) καὶ οὕτω συνάπτειν· καὶ ἐγὼ ἵστωρ καὶ ὑπερίστωρ εἰμὶ τοῦδε, ὅτι δειλαία εἰμὶ δηλονότι, ἐν τῷ πανσύρτῳ καὶ παμμήνῳ καὶ διηνεκεῖ χρόνῳ, ἕνεκα τῶν δεινῶν τῶν ἀρχαίων τῶν πολλῶν καὶ στυγνῶν. ἀρχαῖα δέ φησι τὰ δεινὰ, ἐπεὶ καὶ πρότερον εἴρηκεν, ὡς ἐκ τῆς πρόσθεν Πέλοπος ἱππείας, καὶ τοῦ φόνου Μυρτίλου, οὐκ ἔλιπε τοὺς οἴκους αὐτῶν πολύπονος αἰκία.

855. τὸ ΙΝ' ΟΥ πρὸς τὸ ΠΑΡΕΙΣΙΝ συναπτέον, εἰ καὶ τὸ ΤΙ ΦΗιΣ διὰ μέσου τίθεται. συντάσσεται δὲ οὕτω· μή με νῦν μηκέτι παραγάγῃς ἵνα καὶ ὅπου οὐ πάρεισιν ἐλπίδες ἐλπίδων τῶν εὐπατριδῶν κοινοτόκων, ἤγουν τοῦ εὐγενοῦς Ὀρέστου τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ, ἀρωγοὶ ἐμοί· ἤγουν μὴ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλῃς Ὀρέστου, ὡς ἥξει ἐμοὶ βοηθός. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ΤΙ ΦΗιΣ ; ΠΑΡΕΙΣΙΝ ΕΛΠΙΔΩΝ, ἓν κῶλόν ἐστι. τὰ γὰρ δύο πρόσωπα ἓν ἀποτελεῖ κῶλον, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀντιστροφῇ δείκνυται· διὸ τὸ ΑΥΔΑιΣ ΔΕ ΠΟΙΟΝ, περισσὸν ὄν, ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. ταυτὸν γάρ ἐστι τῷ ΤΙ ΦΗιΣ.

861. διὰ τοῦ εἰπεῖν ΑΜΙΛΛΑΙΣ, ἐδήλωσε τὸ ἵπποις· τούτων γὰρ ἡ ἅμιλλα. τὸ δὲ ΧΑΛΑΡΓΟΙΣ, ἢ τοῖς τὰς χηλὰς καὶ τοὺς πόδας, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, ἀργὰς ἔχουσι κατ' ἀντίφρασιν, ὥσπερ ἐστὶ καὶ τὸ πύγαργος· ἢ ΧΑΛΑΡΓΟΙΣ καὶ λευκόποσιν.

876. εἰ μὲν ΙΑΣΙΝ γράψεις, πρὸς τὸ ΙΔΕΙΝ συντάξεις· εἰ δὲ ΙΑΣΙΣ, πρὸς τὸ ΕΝΕΣΤΙ.

878. ΕΝΑΡΓΩΣ, ἤγουν φανερῶς. τοῦτο δὲ ἢ πρὸς τὸ ΠΑΡΕΣΤΙ σύναπτε, ἢ πρὸς τὸ ΙΣΘΙ.

908. μὴ λάβῃς ἔξωθεν εἰς τὸ ΤΟΥ τὴν ἀπὸ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΑΓΛΑΙΣΜΑ νόει τὴν γενικήν· μηδὲ τὸ ΠΛΗΝ ἀντὶ τοῦ χωρὶς εἴπῃς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ εἰ μή. ἔστι δὲ ἡ γενικὴ τὸ ΚΕΙΝΟΥ πρὸς τὸ ΤΟΥ.

913. εἰ καὶ πολλάκις τὸ ΦΙΛΕΙ ἀντὶ τοῦ εἴωθε λέγεται, ἀλλὰ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν. τὸ γὰρ φιλῶ οὐκ ἔχει τοιοῦτόν τι σημαινόμενον· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀγαπῶ. ἐπεὶ δὲ ὃ φιλεῖ τις, ἐθάς ἐστιν ἐκείνου, διὰ τοῦτο ἠπάτηνται οἱ πολλοὶ, καὶ ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ σημαινομένου ἐξαγαγόντες οὕτω φασίν.

917. ΠΑΡΑΣΤΑΤΕΙ. ἤτοι παραγίνεται. ἀλλ' ἴδοις ἂν τὸν ἄνθρωπον, νῦν μὲν εὐτυχοῦντα, νῦν δὲ δυστυχοῦντα, τῶν ἀνθρωπίνων τροχοῦ δίκην ἄνω καὶ κάτω περιιόντων.

933. ΜΝΗΜΕΙΑ, ἤγουν ἐνθυμήσεις. θανόντος γὰρ ἐκείνου, τιμηθεὶς ὁ βόστρυχος τῆς κε-

φαλῆς ὑπὸ τινὸς τῶν αὐτοῦ φίλων, ἐπετέθη τῷ τάφῳ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἵνα τις ὁρῶν αὐτὸν κείμενον, εἰς μνήμην ἀφικνῆται Ὀρέστου.

946. ΞΥΝΟΙΣΩ, διοίσω, συμπονήσω, ὃ καὶ συνδιαφέρω λέγεται, καὶ δηλοῖ τὸ μετὰ τινὸς ὑπομένειν τι.

952. ΘΑΛΛΟΝΤΑ Τ' ΕΙΣΗΚΟΥΟΝ. μὴ εἴπῃς καὶ αὐτὸς τὸ ΤΕ ἀργὸν, ὥς τινές φασιν, ἀλλ' οὕτω σύντασσε· ἕως μὲν εἰσήκουον τὸν κασίγνητον ἐν τῷ βίῳ καὶ ζωῇ, καὶ θάλλοντα, ἤτοι ζῶντα πάλιν. ἔστι δὲ τὸ ΒΙΩι καὶ τὸ ΘΑΛΛΟΝΤΑ ἐκ παραλλήλου. εἴρηται δὲ τὸ ΘΑΛΛΟΝΤΑ ἐκ μεταφορᾶς τῶν φυτῶν. ζωὴ γὰρ φυτοῦ τὸ θάλλειν, ὥσπερ αὖ τοὐναντίον ἡ μάρανσις.

957. ΟΥΔΕΝ ΓΑΡ ΣΕ ΔΕΙ ΚΡΥΠΤΕΙΝ Μ' ΕΤΙ. οἱ ἀγνοοῦντες τὸ τοῦ Εὐριπίδου, τὸ, (Εκαβ. 570.)

κρύπτειν θ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών.

καὶ ἐναλλαγὰς καὶ προθέσεις ἔξωθεν καινοτομοῦντες, ἵνα συντάξωσιν, ἐντεῦθεν διδαχθήτωσαν μὴ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀλλ' ὀρθῶς συντάσσειν, ὡς ἔχει τοῦτο.

966. ΠΗΜΟΝΗΝ ΑΥΤΩι. τοῦτο κομματικὸν ὂν πρὸς τὸ ὄπισθεν συνάπτεται τῷ ΒΛΑΣΤΕΙΝ τῇ ἐννοίᾳ. τὸ γὰρ ἀναβλαστῆναι τὸ γένος αὐτῶν, οὐχ ἕτερόν ἐστιν, ἢ πημονὴ τῷ Αἰγίσθῳ. μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ ΠΗΜΟΝΗΝ ἔξωθεν τὸ λέγω, ἀλλ' οὕτω σύντασσε· ἐᾶσαι ἀναφῦναι τὸ ἐμόν τε καὶ σὸν γένος πημονὴν αὐτῷ σαφῆ, τῆς τοιαύτης αἰτιατικῆς πρὸς τὸ ΒΛΑΣΤΕΙΝ ἐχούσης τὴν φύσιν καὶ φερομένης. ἔστι δὲ ὅμοιον, ὡς πρόσθεν ἔφημεν, τῷ (Αἰ. 1210.) μνήματα Τροίας.

969. ΟΙΣΗι. ἤγουν λάβῃς. σύναπτε δὲ πρὸς τὸ ΚΑΤΩ. ὃ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν· εὐσεβὴς δόξεις τοῖς ἐν Ἀιδου θεοῖς, ἐκ πατρὸς θανόντος καὶ κασιγνήτου, τουτέστι δι' ὧν ὑπὲρ τεθνηκότος πατρὸς καὶ ἀδελφοῦ σπουδάσεις.

977. ΤΩΔΕ ΤΩ ΚΑΣΙΓΝΗΤΩ. εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ τοῦ θηλυκοῦ γένους δυϊκὰ ἀρσενικῶς ἐκφέρειν· ὅθεν καὶ παρὰ λογοποιοῖς τὼ χεῖρε μόνον ἐπεκράτησεν. εὕρηται δὲ παρ' Ἰσοκράτει καὶ ἄλλοις τὼ πόλεε, καὶ τοῖν πολέοιν. εὕρηται δὲ οὐ μόνον ἐν τοῖς δυϊκοῖς ἡ αὐτὴ καινοτομία, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ γενικῇ τῶν ἑνικῶν, ὥσπερ τὸ παρ' Εὐριπίδῃ, (Εκαβ. 370.)

οὔτ' ἐλπίδος γὰρ οὔτε του δόξης ὁρῶ
θάρσος.

φησὶ δήπου καὶ οὗτος ὁ Σοφοκλῆς, (Αἰ. 290.) οὔτε του κλύων σάλπιγγος. καὶ Συνέσιος "ἢ πάντως ἀπὸ μιᾶς γέ του συμφορᾶς ἀναπεισθέντας."

984. τὸ μὲν ΝΩ πρὸς τὸ ΕΞΕΡΕΙ. ὥσπερ φαμὲν, καλῶς λέγω σε, οὕτω καὶ, ἐξερῶ σε τοιαῦτα. τὸ δὲ ΖΩΣΑΙΝ ΘΑΝΟΥΣΑΙΝ πρὸς τὸ ΕΚΛΙΠΕΙΝ. τινὲς δὲ πλανῶνται ἐκ τοῦ, ζώσαιν θανούσαιν, καὶ γράφουσι νῷν, ἤτοι νῷϊν καὶ ἡμῖν.

990. ΕΝ ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. ἤγουν τοῖς παρακεκινδυνευμένοις τῶν ἔργων, ὁποῖα τὰ παρόντα. δεῖ γὰρ μεγίστης βουλῆς, ἵνα μὴ τῷ χρόνῳ τοῖς ἐχθροῖς αἴσθησις γένηται.

992. ἐπειδὴ φορτικὸν ἦν τὴν Χρυσόθεμιν, μέμφεσθαι τῇ Ἠλέκτρᾳ ὡς ἀφρόνως βουλευομένῃ· ἔδει γὰρ αἰδῶ καὶ ὑποστολὴν πρὸς αὐτὴν ἔχειν ὡς πρεσβυτέραν οὖσαν· διὰ τοῦτό φησιν· Ω γυναῖκες, καὶ πρὶν φωνεῖν καὶ λέγειν ἐμὲ αὐτῇ, ὅτι κακῶς καὶ ἀσυνέτως βουλεύεται, εἰ ἐτύγχανεν αὐτὴ φρενῶν οὐ κακῶν, ἀλλὰ καλῶν, ἐσώζετο ἂν τὴν εὐλάβειαν, καὶ τὴν ὀφειλομένην ἐξ ἐμοῦ αὐτῇ αἰδῶ καὶ ὑποστολὴν, καὶ ἦν ἂν αἰδέσιμος οὕτως, ὥσπερ οὐχὶ σώζεται νῦν ταύτην, ἀφρόνως τοιαῦτα βουλευομένη. τουτέστιν, οὐκ ἔδει ἐμὲ αὐτῇ νουθετεῖν τὰ προσήκοντα, ἀλλ' αὐτὴν οἴκοθεν εἰδέναι.

1005. ΛΥΕΙ ΓΑΡ. οὐδὲν ὧν λέγεις ἀπαλλάττει καὶ ἐλευθεροῖ ἡμᾶς τοῦ πρότερον πολλαῖς καὶ ποικίλαις περιπεσούσας κολάσεσι, καὶ ἀδοξίᾳ μεγίστῃ, εἶτα θανεῖν.

1019. ΑΥΤΟΧΕΙΡΙ, ἤγουν αὐτοχείρως ποιήσω, καὶ μόνη, μὴ παραλαβοῦσα μηδένα σύμμαχον. ἀγνοοῦντες δέ τινες οὕτω φάσκειν. ἀργὸν τὸ ΤΕ λέγουσιν.

1026. κατὰ συνεκδοχὴν τὸ ΚΑΚΩΣ πρὸς τὸ ΕΓΧΕΙΡΟΥΝΤΑ ἀπὸ τοῦ ΠΡΑΣΣΕΙΝ νόει.

1028. Χ'ΩιΤΑΝ. τὸ ΚΑΙ τοῦτο πρὸς ἕτερον ΚΑΙ, τὸ Χ'Ωι ΛΟΙΠΟΣ ΧΡΟΝΟΣ, ἔχει τὴν δύναμιν, εἰ καὶ διὰ μέσου Ἠλέκτρα εἴρηκεν τὸ,

ἀλλ' οὔ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε.

1031. ΩΦΕΛΗΣΙΣ ΟΥΚ ΕΝΙ. ἤγουν, οὐκ ἐκ σοῦ τις ὠφεληθήσεται. οὐ γὰρ δύνασαι ὠφελεῖν τινά. οὐ γάρ ἐστί σοι ὠφέλειά τις, ἵν ὠφελήσεις ἄλλον. πρὸς ὅπερ ἡ Χρυσόθεμις, ἐμοὶ, φησὶν, ἔνεστιν ὠφέλεια, ἀντὶ τοῦ, γνῶσις ὠφελείας· σοὶ δὲ μάθησις οὐκ ἔστιν.

1036. ΠΡΟΜΗΘΕΙΑΣ ΔΕ ΣΟΥ. τὸ γὰρ ἀποτρέπειν σε ταύτης τῆς γνώμης, προνοουμένη σου ποιῶ, ἵνα μὴ, Κλυταιμνήστρας μαθούσης, κακόν τι πάθῃς.

1039. ΕΥ ΛΕΓΟΥΣΑΝ. κρεῖττον ἂν ἦν, εἰ ἦν ΕΥ ΛΕΓΟΝΤΑ. ἐδόκει γὰρ ἂν καθολικὸν γνωμικόν· νῦν δ' ἐπειδὴ καὶ ἡ λέγουσα γυνή ἐστι, διὰ τοῦτο καὶ τοῦτο θηλυκῶς ἐξηνέχθη. καὶ ἔστιν ὅπως γνωμικὸν καὶ οὐ γνωμικόν. διότι μὲν γὰρ οὐκ ἔστι κατὰ παντὸς ἀνθρώπου, ἐκπίπτει τοῦ ὀνόματος· διότι δὲ κατὰ πασῶν ἐστὶ γυναικῶν, τοὔνομα δέχεται.

1044. τὸ ΤΑΥΤΑ διπλῶς νοητέον. ἢ ταῦτα, ἃ ἐγὼ λέγω, οὕτω· ἢν τὴν ἐμὴν συμβουλὴν δέξῃ, καὶ ἀποστῇς ταύτης τῆς γνώμης, ἔξω κινδύνου ἑστήξῃ, καὶ ἐμὲ, τὴν ταῦτά σοι συμβουλεύουσαν, ἐπαινέσεις τῆς προμηθείας. ἢ ταῦτα, ἃ αὐτὴ βούλει, οὕτω· ἀλλ' εἰ τὸ σὸν θέλημα ποιήσεις, ἐπαινέσεις ἐμέ· τουτέστιν, οὔτε δυνήσῃ ἐργάσασθαί τι, καὶ περιπεσοῦσα κινδυνεύσεις, καὶ τότε μετ' εὐφημίας ἐμοῦ μνημονεύσεις, ὡς ὑποτιθεμένης σοὶ τὰ λυσιτελῆ. εἰ μὲν οὖν εἴποις τὸ δεύτερον, πρὸς τὸ ΠΟΙΗΣΩ στίξεις· καὶ μὴν ποιήσω, οὐδαμῶς ΕΚΠΛΑΓΕΙΣΑ καὶ αἰδεσθεῖσά σε, καὶ φροντίσασα. εἰ δὲ τὸ πρῶτον, πρὸς τὸ ΟΥΔΕΝ. καὶ μὴν οὐδαμῶς ποιήσω ἃ λέγεις, ἐκπλαγεῖσα καὶ αἰδεσθεῖσά σε.

1046. ΚΑΙ ΤΟΥΤ' ΑΛΗΘΕΣ. διπλῶς, ἢ ὅτι ποιήσεις ἃ ἐγὼ λέγω, ἢ ὅτι ποιήσεις ἃ αὐτὴ βούλει. ἀλλ' οὐδὲ εἰς συμβουλὴν μετὰ ταῦτα καλέσεις με πάλιν· ἢ οὐ μεταβουλεύσῃ πάλιν.

1052. τὸ ΟΥ καὶ ΜΗ ἐκ παραλλήλου. τὸ δὲ ΜΕΘΕΨΟΜΑΙ ἀντὶ τοῦ μεταδιώξω καὶ πρὸς συμβουλὴν παραλήψομαι.

1054. ΚΕΝΑ, μάταια, καὶ ἀδύνατα γενέσθαι. εἰ γάρ τις πρὸς συμβουλήν σε παραλήψεται, οὐδὲν ἀνύει.

1059. ΟΙΩΝΟΥΣ, ἤτοι τοὺς πελαργούς. φασὶ τοὺς πελαργοὺς, ἐπειδὰν οἱ τεκόντες αὐτοὺς γηράσωσιν, ὑπέχειν τὰ νῶτα αὐτοῖς, καὶ ἀναλαμβάνειν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοὺς, καὶ ἵπτασθαι, καὶ τρέφειν καὶ γηροκομεῖν αὐτοὺς, μέχρις ἂν θάνωσιν, ἀποδιδόντας ἀμοιβὰς τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς γεννήσεως αὐτοῖς· ὅθεν λέγεται καὶ ἀντιπελάργωσις, ἡ ἀντέκτισις τῆς ἀνατροφῆς.

1062. ΤΕΛΟΥΜΕΝ, ποιοῦμεν καὶ αὐτοὶ εἰς τοὺς ἰδίους πατέρας. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὴν Χρυσόθεμιν, ὡς οὐ φροντίζουσαν τοῦ πατρός.

1063. ΟΥ ΤΑΝ ΔΙΟΣ. οὐ χρὴ τὸ ΜΑ ἐντὸς τοῦ κώλου γράφειν. περισσὸν γάρ ἐστι· διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ· νοεῖν δὲ χρὴ τοῦτο ἔξωθεν Ἀττικῶς. οὗτοι γὰρ οὐ μόνον τὸ μὰ λαμβάνουσιν ἔξωθεν, ὡς τὸ, οὐ τὰν, ἀλλὰ καὶ τὸ ΜΑ τιθέντες, τὸ τοῦ θεοῦ παραλείπουσιν ὄνομα.

1065. ΟΥΚ ΑΠΟΝΗΤΟΙ, ἤγουν ἀτιμώρητοι ἔσονται Κλυταιμνήστρα καὶ Αἴγισθος. ἐσιώπησε δὲ τοῦτο, φοβουμένη διὰ τὸ δεσπότας εἶναι.

1066. ΧΘΟΝΙΑ, ἤτοι εἰς τὰ ὑποχθόνια ἄνωθεν κατιοῦσα, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ γινόμενα τοὺς κάτω διδάσκουσα.

1067. ΚΑΤΑ ΜΟΙ ΒΟΑΣΟΝ. εἰκότως εἶπε τὸ καταβόησον, ἐπειδὴ ἐπὶ κατηγορίᾳ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας ὁ παρὰ τῆς φήμης πρὸς Ἀγαμέμνονα λόγος γενήσεσθαι ἔμελλεν.

1071. ΤΑ ΔΕ ΠΡΟΣ ΤΕΚΝΩΝ. δέον οὕτως εἰπεῖν, τὰ παρὰ τῶν τέκνων οὐχ ὁμονοεῖ· ὁ δὲ πρὸς τὴν διάστασιν καὶ μάχην αὐτῶν τὸν λόγον ἔτεινε, λέγων· τὰ δὲ παρὰ τῶν τεκνῶν, Ἠλέκτρας καὶ Χρυσοθέμιδος, διπλῆ ΦΥΛΟΠΙΣ καὶ μάχη, οὐκ ἐξισοῦται ΦΙΛΟΤΗΣΙΩι καὶ φιλικῇ ΔΙΑΙΤΗι καὶ διαγωγῇ. τουτέστιν, ἀλλήλων διϊστάμεναι τὴν γνώμην οὐκ εἰς ὁμόνοιαν πίπτουσι. διπλῆν δὲ λέγει τὴν μάχην, διὰ τὸ καὶ τὰς ἐχούσας δύο εἶναι.

1075. ΤΟΝ ΑΕΙ ΠΑΤΡΟΣ θρῆνον δηλαδὴ, ἢ φόνον. τὸ δὲ ΑΕΙ πρὸς τὸ ΣΤΕΝΑΧΟΥΣΑ συναπτέον.

1078. ΤΟΥ ΘΑΝΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ, προμήθειαν καὶ φροντίδα οὐκ ἔχουσα, ἤγουν οὐ φροντίζουσα εἰ τεθνήξεται. οἱ δὲ ΤΟΥ ΜΗ ΘΑΝΕΙΝ γράφοντες, ἀμαθεῖς.

1079. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΟ ἔξωθεν τὸ εἰς. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, δυνατός εἰμι τόδε, οὕτω καὶ, ἕτοιμός εἰμι τόδε.

1081. ΤΙΣ ΑΝ ΕΥΠΑΤΡΙΣ. οἱ γράφοντες ΤΙΣ ΑΝ ΟΥΝ, οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν μέτρων· διὸ περισσὸν κείμενον ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ τὸ οὖν. ἔχει δὲ καὶ πρὸς τὴν σύνταξιν μᾶλλον ὀρθῶς οὑτωσὶ κείμενον.

1085. ΩΣ ΚΑΙ ΣΥ. ὥστε χρὴ γράφειν, ἀντὶ τοῦ ὥσπερ, ἵν' ἔχῃ τὰ κῶλα ὀρθῶς. ἀλλὰ καὶ πάγκλαυτον. οὕτω γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὰ τοιαῦτα γράφουσιν, ἐκβάλλοντες τὸ σ, ὥσπερ καὶ τὸ εὐκτίμενον παρ' Ὁμήρῳ.

1096. ΤΩΝΔΕ ΦΕΡΟΜΕΝΑΝ. ἤτοι φερομένην δὲ ἐν τῇ εὐσεβείᾳ τοῦ Διὸς ἄριστα καὶ κρείττονα, λέγω δὴ τὸ κήδεσθαι τοῦ πατρὸς, ἄριστα τῶνδε καὶ τούτων, ἃ μέγιστα νόμιμα ἔβλαστε παρ' ἀνθρώποις. πάντων γὰρ τῶν νομίμων καὶ δικαίων τοῦθ' ἓν κρεῖττον καὶ μέγιστον παρὰ πάντων ἀνακηρύττεται, φροντίδα ποιεῖσθαι πατρὸς, ὃ θεὸς ἀποδέχεται καὶ εὐσεβὲς λογίζεται.

1101. τινὲς ἀμαθεῖς ΑΙΓΙΣΘΟΣ γράφουσι πρὸς τὸ ΩιΚΗΚΕΝ, οὐκ εἰδότες ὅτι τοιοῦτόν ἐστιν, ὥσπερ τὸ, Σὺ δ' ἀντακούσῃ τοῦτον ὡς τεθάψεται. (Αἴ. 1141.) καὶ τὸ, Ψύλλαν, ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας. καὶ, Οἱ τὸν οὐρανὸν λέγοντες ἀναπείθουσιν, ὡς ἔστιν πνιγεύς. καὶ, Τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου. (Αἴ. 103.)

1104. ΠΟΘΕΙΝΗΝ. ἐπόθει γὰρ Κλυταιμνήστρα καὶ τὸν Ὀρέστου νεκρὸν ἰδεῖν, μὴ μόνον ἀκοῦσαι.

1108. ΟΥ ΔΗ ΠΟΘ'. ἐπειδὴ τὸ ΜΗ οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ΟΥ, ἀλλὰ καὶ ἐρωτηματικὸν ἀντὶ τοῦ ΑΡΑ εὕρηται, διὰ τοῦτο καὶ τὸ ΟΥ οὐ μόνον ἀρνητικόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἆρα. καὶ τοῦτο μὲν πάντες· σὺ δὲ τὸ ΟΥ ἀρνητικὸν λέγων, ἐπειδὴ κατ' ἐρώτησιν προάγεις, τὸ αὐτὸ ποιήσεις, ὥσπερ ἂν εἰ ΑΡΑ ἦν. τοῦτο γὰρ κἀντεῦθεν συνάγεται, ὅπερ ἐκ τοῦ ἆρα.

1110. ὄσσα, ὀμφὴ, καὶ κληδὼν, ἄγγελοι θεῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λέγονται. φήμη δὲ, ἐπὶ τῆς θείας κληδόνος, καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαλαλήσεως.

1125. ΑΛΛ' Η. ἤτοι ἡ ἀπὸ τῶν φίλων οὖσά τις αἰτεῖται ταῦτα, ἢ κατὰ γενεὰν πρὸς γένους.

1127. ΩΣ ΑΠ' ΕΛΠΙΔΩΝ. ὄντως ἀπ' ἐλπίδων εἰσεδεξάμην σε, δηλονότι οὐκ ἐκείνων, ὧνπερ ἐξέπεμπον, ἀλλὰ κακῶν. ἐκεῖναι μὲν γὰρ καλαὶ ἦσαν, καὶ σωτηρίαν ἐμοὶ ἔχουσαι· αὗται δὲ, λέγω δὴ ἃς ὁ ἄγγελος ὑπέβαλεν, ὡς μετ' ὀλίγον ἂν σὲ νεκρὸν δεξαίμην, καθάπαξ ἀπώλεσάν με. δέον δὲ εἰπεῖν, αἷσπερ ἐξέπεμπον, πρὸς τὸ ΕΛΠΙΔΩΝ ἔτρεψεν.

1132. ΠΡΙΝ ΕΣ ΞΕΝΗΝ. πρὸ τοῦ ἐκπέμψαι σὲ εἰς ξένην γῆν, ἤτοι ἀλλοτρίαν, καὶ σῶσαι, ἤτοι φυλάξαι καὶ ῥύσασθαί σε ἀπὸ τοῦ φόνου, ὤφελον θανεῖν. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ΟΠΩΣ ΘΑΝΩΝ ΕΚΕΙΣΟ ἀπατώμενοι, ΩΦΕΛΕΣ γράφουσι καὶ ΚΛΕΨΑΣΑΝ, τὸ ΕΚΛΙΠΕΙΝ ΒΙΟΝ πρὸς τὸν Ὀρέστην νοοῦντες. τὸ δ' οὐ τοιοῦτον, ἀλλὰ λέγει ἡ Ἠλέκτρα· εἴθ' ὤφελον πρόσθεν θανεῖν, ἢ εἰς ἀλλοτρίαν ἐκπέμψαι σὲ γῆν. εἰ γὰρ ἐγὼ πρότερον ἐτεθνήκειν, οὐδεὶς ἄν σε τῶν Κλυταιμνήστρας ἐξεῖλε χειρῶν, ὥστε ἀπόλωλας ἂν ἐξ ἐκείνης τότε, ὥσπερ ὁ πατὴρ, καὶ συνετάφης αὐτῷ.

1142. ΠΡΟΣΗΚΕΙΣ. ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ προσέρχῃ· ἐπεὶ καὶ τὸ προσήκει ἀντὶ τοῦ πρέπει, τοῦτο λέγει, ὡς πρὸς τῷ πράγματι τῷδε ἥκει καὶ ἔρχεται, τουτέστι, συμβαίνει καὶ ὁμοῦ γίνεται, ὥστε τὸ συμβαῖνόν τινι, πρέπει καὶ ἁρμόζει ἐκείνῳ, καὶ διὰ τοῦτο συμβαίνει.

1144. ΑΝΩΦΕΛΗΤΟΥ, ματαίας. ἐπ' οὐδεμιᾷ γὰρ ὠφελείᾳ ταύτην ἐποίησα, ἤγουν οὐδεμιᾶς ὠφελείας ἀπήλαυσα παρ' αὐτῆς.

1154. τὸ ΗΣ πρὸς τὸ ΤΙΜΩΡΟΣ συναπτέον, καὶ μὴ τὴν περὶ λάβῃς ἔξωθεν, ὡς τινες τῶν ἀμαθῶν.

1162. τινὲς οὐ δυνάμενοι συντάξαι τὴν γενικὴν, ΔΕΙΝΟΤΑΤΑΣ ΚΕΛΕΥΘΟΥΣ φασὶ, οὓς αὐτὸς ἔασας, οὕτω νόει ὡς κεῖται, εἰ καὶ λεπτὸν ὂν ἐκφεύγει τὸν νοῦν· Ω φίλτατε, λίαν ἀπώλεσάς με, πεμφθεὶς ΔΕΙΝΟΤΑΤΗΣ ΚΕΛΕΥΘΟΥ, τουτέστι, τὸ πεμφθῆναι σὲ, κακὴ κέλευθος ἦν, λύπας καὶ ὀδυρμοὺς ἐμοὶ διὰ τὸν σὸν προξενήσασα θάνατον. νόει δὲ τὸ ΠΕΜΦΘΕΙΣ διπλοῦν, ἢ ἀπὸ τῆς Φακίδος πρὸς τὴν οἰκίαν πεμφθεὶς νεκρὸς, ἢ ἀπὸ τῆς οἰκίας πρὸς τὴν Φωκίδα ὑπὸ Ἠλέκτρας πεμφθείς.

1185. τινές φασι τὸ ΩΣ ἀντὶ τοῦ ὅτι, ἵν' ᾖ πρὸς τὸν ἄνω τῆς Ἠλέκτρας λόγον· ἄλλοι δέ φασι κομματικὸν, τὸ ΩΣ ἀντὶ τοῦ ὄντως νοοῦντες, ὃ καὶ κρεῖττον.

1209. τὸ ΣΕΘΕΝ πρὸς τὸ Ω ΤΑΛΑΙΝΑ, ἔξωθεν λαμβανομένου τοῦ ἕνεκα. τὸ δὲ ΤΗΣ ΣΗΣ ΕΙ ΣΤΕΡΗΣΟΜΑΙ ΤΑΦΗΣ, ὥσπερ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ ΤΑΛΑΙΝ' ΕΓΩ ΣΕΘΕΝ.

1217. ΠΛΗΝ ΛΟΓΩι. ὅτι τέθνηκεν ὁ Ὀρέστης οὐ μόνον ἔργῳ μὲν, ὅτι τὸ ἄγγος τὴν αὐτοῦ φέρει κόνιν· λόγῳ δ', ὅτι ἐν Δελφοῖς ἀγωνιζόμενος τέθνηκε. σύντασσε δ' οὕτως· ἀλλ' οὐ τὸ Ὀρέστου σῶμά ἐστι τόδε, ὡς σὺ φῄς, πλὴν εἰ μὴ καὶ ἠσκημένον ἐν λόγῳ, οὐ μόνον ἔργῳ δηλονότι.

1223. ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΠΑΤΡΟΣ. τὸν ἐξ ἐλέφαντος ὦμον, ὃν οἱ ἐκ Πέλοπος καταγόμενοι εἶχον. ἕτεροι δέ φασι τὸ ΣΦΡΑΓΙΔΑ ἀντὶ τοῦ δακτύλιον.

1230. συμφορὰ οὐ μόνον ἐπὶ δυστυχίας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συνελεύσεως ἁπλῶς λαμβάνεται, ὡς κἀνταῦθα. ἰστέον δὲ ὅτι, ὅτε τις τῶν αὐτοῦ τινὰ πολὺν χρόνον ἀποδημοῦντα μόλις θεάσαιτο, δακρύοις καὶ χαρᾷ κάτοχος γίνεται· τοῖς μὲν, διὰ τὴν πρόσθεν ἀπουσίαν· χαρᾷ δὲ, διὰ τὴν παροῦσαν ἀπόλαυσιν.

* 1233. ΓΟΝΑΙ ΣΩΜΑΤΩΝ. τὸ πληθυντικὸν ἐνταῦθα ἀντὶ ἑνικοῦ κεῖται. ὑφ' ἡδονῆς γὰρ ἡ Ἠλέκτρα διαχυθεῖσα, τὸν ἕνα Ὀρέστην ἀντὶ πολλῶν ἐνόμισεν.

1240. τὸ ΤΟΔΕ πρὸς τὸ ΠΕΡΙΣΣΟΝ ΑΧΘΟΣ σύναπτε· ἢ πρὸς τὸ ΤΡΕΣΑΙ ὑποστίξας, λέγε οὕτως· οὔποτ' ἀξιώσω τρέσαι τόδε, τὸ περισσὸν ἄχθος γυναικῶν, τὸ ἐν ἀεὶ ἔνδον, ὃ οὐκ ἄν τις ἐκτὸς ἴδοι. εἰώθαμεν δὲ τοὺς ἀργοὺς, καὶ μὴ ἐπί τι χρησίμους, ἄχθος καλεῖν γῆς.

1255. οὐ γράφειν ΤΑΔΕ ΔΙΚΑΙΑ χρή· ἀλλὰ ΔΙΚΑι. οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ. εὕρηται δὲ καὶ ἔν τινι τῶν παλαιῶν βιβλίων οὕτω. καὶ ὀφείλεις συντάττειν οὕτως· οὐχ ὅταν ἡ παρουσία ἐπιτρέπῃ, τότε χρὴ τούτων μεμνῆσθαι, ὡς σὺ φῄς· ἀλλ' ὁ παρὼν χρόνος πᾶς ἁρμόζοι ἂν ἐμοὶ ΕΝΝΕΠΕΙΝ καὶ λέγειν τάδε ἐν δίκῃ. τουτέστι, δίκαιόν ἐστιν οὐ μόνον μεμνῆσθαι τῶνδε, ὅταν ἐπιστῇ καιρὸς τούτων, ἀλλὰ καὶ λέγειν τάδε ἃ λέγω διὰ παντὸς τοῦ παρόντος χρόνου. μόλις γὰρ νῦν ἔσχον ἐλευθερίαν, ὥστε λέγειν ἃ βούλομαι, μή τινα φοβουμένη.

1257. τὸ ΞΥΜΦΗΜΙ ΚΑἸΓΩ πρὸς τὸ ΤΟΔΕ συνάψεις· τὸ δὲ ΤΟΙΓΑΡΟΥΝ ΣΩΖΟΥ διὰ μέσου. ἢ στίξεις μὲν πρὸς τὸ σύμφημι κἀγώ· τὸ λοιπὸν δ' οὕτως εἴποις· τοιγαροῦν σώζου τόδε τὸ ἐλεύθερον στόμα, καὶ μὴ ταῖς βοαῖς ἀπολίπῃς, εἴ τις ἔνδοθεν αἴσθοιτο.

1260. δέον οὕτως εἰπεῖν, τὶς δῆτ' οὖν μεταβάλλοι τοὺς ἐμοὺς λόγους εἰς σιγὴν ἀξίως; ἐπειδὴ ἡ μεταβολὴ τῶν λόγων σιγὴ ἦν, ΣΙΓΗΝ εἶπεν, πρὸς ὃ καὶ τὸ ΑΞΙΑΝ ἐπήνεγκε. χρὴ δὲ γράφειν ταῦτα τὰ κῶλα οὕτως·

τίς δῆτ' οὖν ἀξίαν,
σοῦ μοι φανέντος νῦν.

οὕτω γὰρ οἰκείως ἔχει πρὸς τὰ τῆς στροφῆς. οἱ δ' ἄλλως γράφοντες, οὐ καλῶς γράφουσι. τὸ δὲ ΔΗΤ' ΟΥΝ ἐκ παραλλήλου.

1265. ἡ παροῦσα ἀντιστροφὴ ἐλλιπὴς ἦν πρὸς τὴν αὐτῆς στροφήν· διὸ τὸ πρῶτον ἐκείνης κῶλον ΟΤΟΤΤΟΤΟΙ προσετέθη παρ' ἐμοῦ κἀνταῦθα. εὕρηται γὰρ πολλὰ τοιαῦτα.

1267. περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ ΕΠΩΡΣΕΝ, διὰ τοῦτο ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς. χρὴ δὲ λαμβάνειν ἄνωθεν τὸ ὤτρυνε μολεῖν, εἰς τὰ ἡμέτερα μέλαθρα δηλονότι.

1271. διότι μὲν μόλις τῶν πάλαι δακρύων ἀπήλλαξαι, καὶ εἰς χαρὰν ὥρμησας δι' ἐμὲ, οὐ θέλω παῦσαί σε τούτου· διότι δὲ ὑπόνοιαν δίδως προδώσειν ἡμᾶς τοῖς ἔνδον, μὴ δυναμένη σαυτὴν ὑπὸ τῆς τοιαύτης χαρᾶς κατέχειν, φοβοῦμαί σε.

1274. δέον ἐλθεῖν εἰπεῖν, ΦΑΝΗΝΑΙ εἶπε. τοῦτο γὰρ ἦν τὸ τὴν ἡδονὴν ποιῆσαν, τέλος ὂν τῆς πορείας.

1277. τὸ ΤΩΝ ΣΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ἢ πρὸς τὸ ΑΠΟΣΤΕΡΗΣΗιΣ συναπτέον, ἢ πρὸς τὸ ΗΔΟΝΑΝ, οὕτω· μὴ ἀποστερήσῃς ἐμὲ μεθέσθαι ἡδονὴν τῶν σῶν προσώπων. τουτέστι, μὴ ἀφαιρήσῃς ἐμὲ τὴν διὰ τῆς σῆς παρουσίας ἡδονήν.

1278. Η ΚΑΡΤΑ ἤγουν οὐ μόνον ἐγὼ τοῦτο οὐ ποιήσω, ἀλλὰ καὶ ἄλλῳ βουληθέντι ποιεῖν ὀργισθήσομαι.

1284. ΟΥΔΕ ΣΥΝ ΒΟΑι. ἤγουν σὺν ὀδυρμοῖς καὶ δάκρυσιν ἀκούουσα τὴν περὶ τοῦ θανάτου φήμην, τουτέστι βουλομένη κλαίειν πρὸς τοὺς τοῦ ἀγγέλου λόγους, οὐκ ἠδυνάμην ὑπὸ Κλυταιμνήστρας κατεχομένη.

1295. τὸ ΤΗι ΝΥΝ ΟΔΩι ἢ πρὸς τὸ ΓΕΛΩΝΤΑΣ συνάψεις, οὕτω· γελῶντας τῇ νῦν ὁδῷ, ἤτοι ἐπεγγελῶντας τῷ συμβάντι δῆθεν ἐμοὶ θανάτῳ· ἢ πρὸς τὸ ΠΑΥΣΟΜΕΝ, οὕτω· παύσομεν ἐν τῇ νῦν ὁδῷ, ἤτοι ἐν τῷ παρόντι ἀγῶνι, ὃν ἡμεῖς κατ᾽ αὐτῶν ποιούμεθα.

1301. τὸ ΣΟΙ διπλῶς λέγεται. ἢ οὕτως· ὥσπερ ὑπάρχει σοὶ φίλον, καὶ τοὐμὸν τῇδε ὧδε καὶ οὕτως ἔσται. καὶ πάλιν· ὧδε καὶ οὕτως ἔσται καὶ τὸ ἐμὸν τῇδε προσφιλὲς, ὥσπερ ὑπάρχει σοὶ φίλον. ΕΜΟΝ οὖν ΤΗιΔΕ, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ αὐτῇ. ἀντὶ γὰρ τοῦ οὕτως φασὶν, ὥσπερ καὶ τὸ ΩΔΕ, ἄμφω ἐκ παραλλήλου λέγοντες.

1312. τὸ ΟΥΠΟΤ᾽ ΕΚΛΗΞΩ διπλῶς νοεῖται. ἢ οὔποτε παύσομαι τοῦ χαίρειν, κἂν εἰς δάκρυα ἔλθω· ἢ, ὃ καὶ κρεῖττον, ἐπειδὴ σὺ κελεύεις φαίνειν με σημεῖα χαρᾶς τῇ μητρὶ, οὐ παύσομαι τοῦ χαίρειν δακρύουσα, ὡς διὰ σὲ δῆθεν ὀφθήσομαι αὐτῇ καθ᾽ ἑαυτὴν χαίρουσα.

1322. καλῶς τὸ ΕΠΗιΝΕΣΑ, καὶ οὐκ ἐπαινῶ. ἡνίκα γὰρ ἐβουλήθη τοῦτο, τότ᾽ ἐπήνεσεν, εἶτ᾽ ἐξεῖπεν. ἢ τὸ ΕΠΗιΝΕΣΑ διὰ τοῦτο εἶπε παρῳχημένως, ἐπειδὴ καὶ πρώην αὐτῇ εἶπε (1238.) ΣΙΓΑιΝ ΑΜΕΙΝΟΝ.

1344. ΩΣ ΔΕ ΝΥΝ ΕΧΕΙ. ἤγουν καθὰ νῦν διάκειται, τὰ ἐκείνων πάντα καλῶς ἔχει, καὶ τὰ μὴ καλῶς· ἤτοι καὶ ἃ σκευωροῦνται κατ᾽ αὐτῶν, ἔτι καλῶς ἔχει αὐτοῖς, μήπω πέρας εἰληφότα. καὶ ἄλλως. καὶ κατὰ τἄλλα εὐτυχοῦσι, καὶ ὅτι μήπω δίκην δεδώκασιν. εἰ γὰρ καὶ μέλλουσι δώσειν, (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΤΑ ΜΗ ΚΑΛΩΣ.) ἀλλ᾽ ὅτι μὴ ταχέως τοῦτο γίνεται, εὐτυχοῦσι. τοῦτο δέ φησιν ὁ γέρων παροξύνων αὐτοὺς πρὸς τὸ ἔργον.

1358. ΠΟΔΩΝ ΥΠΗΡΕΤΗΜΑ. διὰ γὰρ τούτων τὰ πρὸς σωτηρίαν ἡμῖν ὑπηρέτησας, πάλαι μὲν ἐκ μέσου θανάτου λαβὼν Ὀρέστην καὶ ἀγαγὼν ἑτέρωσε· νῦν δὲ μετ᾽ αὐτοῦ ἀφιγμένος εἰς τιμωρίαν τῶν ἐχθρῶν.

1363. ἐπὶ τοῦ ΗΧΘΗΡΑ ΚΑἸΦΙΛΗΣΑ λέγεται τὸ ΜΑΛΙΣΤ᾽ ΑΝΘΡΩΠΩΝ, ἤτοι μάλιστ᾽ ἀνθρώπων ἤχθηρά σε, καὶ μάλιστ᾽ ἀνθρώπων ἐφίλησά σ᾽ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

1365. ΠΟΛΛΑΙ ΚΥΚΛΟΥΝΤΑΙ. εἰκότως εἶπε τὸ ΚΥΚΛΟΥΝΤΑΙ, ἐπεὶ καὶ αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες τῇ εἰς τὸ αὐτὸ περιστροφῇ τοῦ ἡλίου καθίστανται.

1370. ἀποροῦσι πῶς εἶπε τὸ ΤΟΥΤΟΙΣ. οὐ γάρ τις ἀνδρῶν ἦν ἔνδον, ὡς καὶ αὐτὸς λέγει, ἀλλὰ γυναῖκες. καί φαμεν, ὅτι ἁπλῶς τοῦτ᾽ εἶπεν, ἢ ὅτι, ἂν μὴ τὸ ἔργον ἐτάχυνον, ἐλθεῖν ἔμελλεν Αἴγισθος. καὶ οὐ μόνον τοῖς περὶ ἐκεῖνον ἐμαχέσαντο ἂν, ἀλλὰ καὶ βοῆς πρὸς τὸ πλῆθος γενομένης, οὐκ ὀλίγοι κἀκεῖθεν ἀπήντησαν.

1378. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΡΟΫΣΤΗΝ. οἱ γὰρ θύοντες καὶ ἱκετεύοντες, ἔμπροσθεν τῶν θεῶν, ἐφ᾽ οἷς τοῦτο ποιοῦσιν, ἵστανται. ἢ τὸ ΠΡΟΫΣΤΗΝ, ἀντὶ τοῦ πρόμαχον καὶ προστάτην ἐκάλεσα ἐν θυσίαις.

1395. διὰ τοῦτο ἐνταῦθα τὸν Ἑρμῆν λέγει ἄγειν αὐτὸν εἰς τὸ ἔργον, ἢ διότι μετὰ δόλου εἰσήρχετο· λέγεται δὲ καὶ ὁ Ἑρμῆς δόλιος· ἢ διὰ τὰς ἀρὰς τοῦ Μυρτίλου, ἃς ἠράσατο εἰς τὸ τοῦ Πέλοπος γένος. ἦν δ᾽ ὁ Μυρτίλος παῖς Ἑρμοῦ. λέγεται δὲ οὕτως· ὁ υἱὸς τῆς Μαίας Ἑρμῆς ἄγει ΣΦΕ καὶ αὐτὸν, ΔΟΛΟΝ, τουτέστι δολίως πρὸς τὸ ἔργον κινεῖ, κρύψας αὐτὸν ἐν σκότῳ πρὸς τὸ τέρμα, ἤγουν μέχρις ἂν ἐργάσηται ὃ σπεύδει, οὐδεὶς αὐτὸν ἐπιγνώσεται. τὸ δὲ ΚΟΥΚ ΕΤ᾽ ΑΜΜΕΝΕΙ πρὸς τὸ ΑΓΕΙ τὴν δύναμιν ἔχει, οὕτως· ἄγει καὶ οὐκ ἔτι ἀναμένει καὶ ἀναβάλλεται. οἱ δὲ γράφοντες ΕΠΑΓΕΙ, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τοῦτο νοεῖν, γράφουσι.

1403. ἈΙΓΙΣΘΟΣ ΑΥΤΟΣ ΜΗ ΛΑΘΗι ΜΟΛΩΝ ΕΣΩ. οὕτως ὀφείλει ὁ παρὼν στίχος γράφεσθαι, ἵν᾽ ᾖ ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. ἐλλιπὴς γὰρ ἦν. διὸ καὶ τὸ ΑΥΤΟΣ προσετέθη παρ᾽ ἐμοῦ, καὶ οἶμαι ὡς καλῶς προσετέθη, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς ἕτερα.

1407. ΑΝΗΚΟΥΣΤΑ, ἤτοι ἃ οὐ δύναταί τις ἀκούειν. πᾶσι γὰρ αἱ τῶν φονευομένων βοαὶ, κἂν ἐχθροὶ ὦσι, δέος καὶ ὑποστολὴν ἀκουόμεναι φέρουσι.

1417. ΑΡΑΙ. ἤτοι ἃς Αγαμέμνων ἐκπνέων ἠράσατο, ὥστε τούτων ἐνεργουσῶν, δοκεῖ ζῆν ὁ ταύτας ποιήσας.

1423. ΘΥΗΛΗΣ ΑΡΕΟΣ, ἤγουν θυσίας, ἤτοι αἵματος, ὃ θυσίᾳ δέχεται Αρης. φιλαίματος γὰρ καλεῖται.

1434. εἰκότως πρὸς μὲν τὸ ΤΑ ΠΡΙΝ τὸ ΕΥ ΘΕΜΕΝΟΙ εἶπε· πρὸς δὲ τὸ ΤΑΔΕ ΩΣ ΠΑΛΙΝ ἀπεσιώπησεν. ἐκεῖ μὲν γὰρ ᾔδει τὸ συμβὰν, ἐνταῦθα δὲ ἄδηλον ἦν τὸ μέλλον, εἴτ' Αἴγισθος, εἴθ' οὗτοι ὑπερισχύσουσι καὶ καταβαλοῦσιν ἐκεῖνον.

1438. ΗΠΙΟΝ χρὴ γράφειν ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ἠπίως καὶ πράως, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς.

1445. ΣΕ ΚΡΙΝΩ, ἤγουν διακρίνω εἰδέναι, νοουμένου τούτου ἀπὸ τοῦ ὄπισθεν, τοῦ ΤΙΣ ΟΙΔΕΝ.

1451. ΠΡΟΞΕΝΟΥ ΚΑΤΗΝΥΣΑΝ, ἤτοι ἐπέτυχον. ὁ γὰρ ἀνύων τι, ἐπιτυγχάνει τούτου, αὐτῷ τῷ ἀνύσαι. ἔστιν οὖν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ τοῦ ἀνύσαι σημαινόμενον. ἢ κατ' ἐκείνης ἤνυσαν ὃ ἐβούλοντο, ἵνα τῷ μὲν Αἰγίσθῳ νοῆται ὅτι ἐπάνω ἐκείνης, ἤγουν εἰς αὐτὴν, τὴν τοῦ Ορέστου ἀγγελίαν ἐπλήρωσαν· τὸ δ' ἀληθὲς, ὅτι κατ' ἐκείνης τὸν φόνον εἰργάσαντο.

1453. τὸ ΟΥΚ πρὸς τὸ ΟΥ ΜΟΝΟΝ συναπτέον· τὸ δὲ ΚΑΙ ΠΕΔΕΙΞΑΝ διὰ μέσου. ἔστι δὲ τὸ ΟΥΚ καὶ τὸ ΟΥ ἐκ παραλλήλου.

1456. τὸ ΠΟΛΛΑ πρὸς τὸ ΧΑΙΡΕΙΝ συναπτέον, καὶ οὐ πρὸς τὸ ΕΙΠΑΣ, οὕτω· ὄντως εἶπας χαίρειν ἐμὲ πολλά. τουτέστιν, ἐξ ὧν εἶπας, πολλῆς ἐπεπλήσμην χαρᾶς. τὸ δὲ ΟΥΚ ΕΙΩΘΟΤΩΣ πρὸς τὸ ΕΙΠΑΣ, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἦν σοι ἔθος λόγους ἐμοὶ προφέρειν. ἢ τὸ ΠΟΛΛΑ πρὸς τὸ ΕΙΠΑΣ, ἵν' ᾖ τὸ ΧΑΙΡΕΙΝ διὰ μέσου.

1457. ΧΑΡΤΑ ΤΥΓΧΑΝΕΙ. τὸ μὲν φαινόμενον, τὰ κατὰ τὸν Ορέστην· τὸ δ' ἀληθὲς, τὰ κατὰ τὴν Κλυταιμνήστραν.

1459. ΜΥΚΗΝΑΙΟΙΣΙΝ ΑΡΓΕΙΟΙΣ Θ'. Μυκῆναι, πόλις Αργους. λέγει οὖν οὐ μόνον τοὺς ἐν ταύταις συγκαλεῖν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐκ παντὸς Αργους.

1477. ΟΥ ΓΑΡ ΑΙΣΘΑΝΗι. αὕτη ἡ κατασκευὴ ἔστι πρὸς τὸν λόγον τὸν ὄπισθεν, ΤΙΝΑ ΦΟΒΗι, ΤΙΝ' ΑΓΝΟΕΙΣ, ὥς τινές φασιν. ἐγὼ δὲ πρὸς τὸν Αἰγίσθου λόγον αὐτὴν εἶναι λέγω, καὶ ἀληθῆ λέγω. τὸ δὲ ΠΑΛΑΙ πρὸς τὸ ΑΝΤΑΥΔΑιΣ συναπτέον.

1481. ΜΑΝΤΙΣ ΩΝ. τινές φασιν, ὅτι διὰ τὸ εἶναι τὸν Αἴγισθον μάντιν, διὰ τοῦτο ὁ Ορέστης τοῦτο πρὸς αὐτὸν λέγει· ἕτεροι δὲ τοῦτο μὲν οὐ λέγουσιν, εἰπεῖν δὲ τοῦτο, διὰ τὸ πάλαι τὸν Αἴγισθον τὸν καθ' αὑτοῦ ὑποπτεύειν θάνατον. ἐγὼ δὲ καὶ τοῖς πρώτοις τίθεμαι, συμμαρτυροῦν ἔχων τὸ ΠΑΛΑΙ, ὃ πρὸς τὸ ΩΝ συνάπτεται.

1485. ΤΙ ΓΑΡ ΒΡΟΤΩΝ ΑΝ. ὁ μέλλων γὰρ τῶν βροτῶν θνήσκειν, ὥσπερ οὗτος, τὸ κέρδος φέρει τοῦ χρόνου ΜΕΜΙΓΜΕΝΟΝ σὺν τοῖς κακοῖς. τουτέστιν, ὅστις μέλλει θνήξεσθαι, εἰ νῦν δέοι θνήσκειν, ὁ δὲ παραπετάσει τὸν χρόνον, καὶ μετ' ὀλίγον τοῦτο πείσεται, οὐδὲν παρὰ τοῦ χρόνου ἐκέρδανεν· ἀλλ' ὃ κέρδος δοκεῖ ἔχειν, ἡ μέλλουσ' αὐτὸν καταλήψεσθαι τύχη ἀμβλύνει καὶ ἀμαυροῖ, ἐλπίδα κακὴν ὑποτείνουσα. μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ ΧΡΟΝΟΥ ἔξωθεν τὸ ἕνεκα, ἀλλὰ χωρὶς τούτου λέγε. τὸ γὰρ κέρδος τοῦ χρόνου ἦν, διὰ τὸ τοῦτον αἴτιον αὐτοῦ εἶναι.

1491. ΧΩΡΟΙΣ ΑΝ. εἰώθασιν οἱ Αττικοὶ ἔσθ' ὅτε τὰ προστακτικὰ εὐκτικῶς ἐκφέρειν.

1498. ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝΤΑ. τοῦτο λέγει, ὥσπερ προμαντευόμενος, ἵν' ἀπολυθῇ, ἐκφοβῶν αὐτοὺς διὰ τούτου.

1510. ΤΗι ΝΥΝ ΟΡΜΗι. ἤγουν ἣν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ὥρμησας νῦν κατὰ Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου· ΤΕΛΕΙΩΘΕΝ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀποκαταστὰν εἰς τὴν ἐκ προγόνων σοὶ προσήκουσαν εὐδαιμονίαν.

SCRIPTORES

IN TRICLINII SCHOLIIS ALLEGATI.

---

* Pæne oblitus eram, Lector, certiorem te facere, Scriptorum catalogum allegatorum in Συλλογῇ Παραλελειμμένων Παλαιῶν Σχολίων inclusum fuisse in Indice Porsoniano, quem supra dedimus, Vol. II. p. 327.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΤΟΥ ΤΡΙΚΛΙΝΙΟΥ

ΣΧΟΛΙΑ ΜΕΤΡΙΚΑ.

ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ.

1. Ω ΤΕΚΝΑ ΚΑΔΜΟΥ. Η εἴσθεσις τοῦ δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ περιόδων· οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ρν'· ὧν τελευτὴ, Σωτὴρ θ' ἵκοιτο καὶ νόσου παυστήριος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

151. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται μονοστροφικά· μονοστροφικὰ δέ ἐστιν (ὡς Ηφαιστίων φησὶν) ὁπόσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται, καθάπερ τὰ Ἀλκαίου καὶ τὰ Σαπφοῦς καὶ τὰ Ἀνακρέοντος. καλεῖται δὲ καὶ μετρικὰ ἄτακτα, διότι μέτρῳ μὲν γέγραπται, οὔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα, οὔτε ἀνακύκλησιν. ἔστι γοῦν ἡ παροῦσα μονόστροφος στροφὴ, κώλων ογ'. τὸ ά, δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον· (κατὰ μονοποδίαν γὰρ ταῦτα μετρεῖται) τὸ β', δακτυλικὸν ὅμοιον ἐφθημιμερές· τὸ γ', τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς Εὐριπίδειον· τὸ δ', δακτυλικὸν τρίμετρον· τὸ έ, χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ συλλαβῆς· (καὶ δακτυλικὸν ἂν εἴη δίμετρον) τὸ ς', προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ, χοριάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ ζ', δακτυλικὸν πενθημιμερές· τὸ ή, ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ συλλαβῆς· τὸ θ', ὅμοιον τῷ ζ'· τὸ ί, προσοδιακὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, χοριάμβου καὶ ἡμίσεος ἰωνικοῦ· τὸ ιά, ὅμοιον τῷ τετάρτῳ· (ἔχει δὲ καὶ συνίζησιν τὸ κῶλον· τὸ αὐτὸ δ' ἂν εἴη διαλελυμένως κείμενον, καὶ τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον) τὸ ιβ', ὅμοιον δακτυλικόν· τὸ ιγ', ὅμοιον τῷ ζ'· τὸ ιδ', ἀναπαιστικὸν μονόμετρον καταληκτικόν· (εἴη δ' ἂν καὶ ἰαμβικὸν μονόμετρον ἐξ ἀναπαίστου) τὸ ιέ, ὅμοιον τῷ έ· τὸ ις', ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ ιζ', δακτυλικὸν ἐφθημιμερές· τὸ ιή, ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές· τὸ ιθ', ὅμοιον, δίμετρον βραχυκατάληκτον εἰς δισύλλαβον. (εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικῆς καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας καταληκτικῆς, ἥτις καὶ δάκτυλος ἐστὶν ὅτε γίνεται) τὸ κ', ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον· τὸ κά, ὅμοιον τῷ πρώτῳ· τὸ κβ', ὅμοιον· τὸ κγ', ὅμοιον, δακτυλικὸν ἐφθημιμερές· τὸ κδ', δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ κέ, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἐφθημιμερὲς ἐκ χοριάμβου καὶ κρητικοῦ· τὸ κς', ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰωνικοῦ αὖθις ἡμίσεος· τὸ κζ', ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ κή, δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· τὸ κθ', ὅμοιον, τρίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ λ', τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς ὅμοιον τῷ γ'· τὸ λά, ὅμοιον τῷ κή· τὸ λβ', ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ ἀναπαιστικοῦ πενθημιμεροῦς· τὸ λγ', ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ λδ', ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον· (εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος μονόμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρὸν) τὸ λέ, ἀναπαιστικὸν πενθημιμερὲς, ὅμοιον τῷ ιή· τὸ λς', δακτυλικὸν τρίμετρον, ὅμοιον τῷ δ'· τὸ λζ', χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ χοριάμβου, τρο-

χαϊκῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς· τὸ λή, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἔχον τὸν μὲν πρῶτον πόδα καθαρὸν ἀντίσπαστον, τὸν δὲ δεύτερον πεντασύλλαβον, διαλελυμένης τῆς πρώτης μακρᾶς· τὸ λθ΄, ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος, δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰωνικοῦ πεντασυλλάβου καὶ συλλαβῆς· τὸ μ΄, περίοδος, ἤτοι τροχαϊκὴ καὶ ἰαμβικὴ συζυγία· τὸ μά, δακτυλικὸν ἑφθημιμερὲς, ὅμοιον τῷ δευτέρῳ· τὸ μβ΄, ἀναπαιστικὸν ὅμοιον τῷ ιθ΄· τὸ μγ΄, ὅμοιον· τὸ μδ΄, χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ χοριάμβου, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς· τὸ μέ, προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, χοριάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ μς΄, ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἀναπαιστικοῦ ὁμοίου, ὃ καλεῖται διπενθημιμερές· τὸ μζ΄, ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἰωνικοῦ καὶ δύο συλλαβῶν· τὸ μή, ἀσυνάρτητον, ἐξ ἀναπαιστικῆς καὶ τροχαϊκῆς βάσεως· τὸ μθ΄, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ, παίωνος τρίτου καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος· τὸ ν΄, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ νά, ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον τὸν δεύτερον ἔχον πόδα τρίβραχυν· τὸ νβ΄, ὅμοιον, τρίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ νγ΄, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἀντισπάστου καὶ συλλαβῆς· τὸ νδ΄, παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ ἀναπαίστου ἢ κρητικοῦ· τὸ νέ, προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, χοριάμβου καὶ συλλαβῆς· (τὸ τοιοῦτον δὲ καὶ ἀναπαιστικὸν δύναται εἶναι ἑφθημιμερὲς) τὸ νς΄, χοριαμβικὸν ὅμοιον τῷ κέ, ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβράχεος· τὸ νζ΄, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ὅμοιον τῷ κζ΄· τὸ νή, τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς ὅμοιον τῷ γ΄· τὸ νθ΄, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου· τὸ ξ΄, ὅμοιον τῷ νς΄· τὸ ξά, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου· τὸ ξβ΄, ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάσσονος καὶ κρητικοῦ, ἤτοι τροχαϊκῆς συζυγίας καταληκτικῆς· τὸ ξγ΄, ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον τοῦ τρίτου ποδὸς τριβράχεος· τὸ ξδ΄, ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάττονος καὶ βακχείου· τὸ ξέ, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς καθαρόν· τὸ ξς΄, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ συλλαβῆς· τὸ ξζ΄, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον τοῦ τρίτου ποδὸς τριβράχεος· τὸ ξή, ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου τρίτου καὶ συλλαβῆς· τὸ ξθ΄, ὅμοιον, ἐξ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς· τὸ ό, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ὅμοιον, ἐξ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς· τὸ οά, τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον· τὸ οβ΄, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου· τὸ ογ΄, ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον τοῦ πρώτου ποδὸς τριβράχεος, τοῦ δὲ δευτέρου ἀναπαίστου. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

215. ΑΙΤΕΙΣ. Αἱ μονοστροφικαὶ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων σμζ΄· ὧν τελευτὴ, Φάσκειν ἔμ᾽ ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

462. ΤΙΣ ΟΝΤΙΝ᾽. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται· ἴσθι δὲ ὅτι καὶ τἄλλα ὅσα καὶ στροφὰς ἔχει, κατὰ σχέσιν ἐστίν· ἀλλ᾽ ὅτι καὶ ἐπῳδοὺς ἔχει, καλεῖται διὰ τοῦτο ἐπῳδικά. Εἰσὶ δὲ τῆς παρούσης στροφῆς τὰ κῶλα δέκα καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, χοριάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ β΄ τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν (τρεῖς γάρ εἰσι τροχαῖοι) τὸ γ΄ δακτυλικὸν πενθημιμερὲς ἐκ σπονδείων· τὸ δ΄ ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ δύο συλλαβῶν· (τοῦτο δὲ καὶ ἰαμβικὸν εἴη τρίμετρον ὑπερκατάληκτον τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ έ προσοδιακὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, χοριαμβοῦ καὶ δύο συλλαβῶν, ἤτοι ἰωνικοῦ ἡμίσεος. τὸ ς΄ ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ σπονδείου. ἐν τῷ κώλῳ δὲ τῆς στροφῆς ὁ δεύτερος πούς ἐστι πεντασύλλαβος ἐπίτριτος· τὸ ζ΄ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ ή ὅμοιον. τὸ θ΄ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον· (ἔχει γὰρ τὸν πόδα ὅλον καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ)

τοῦτο καὶ ἀναπαιστικὸν εἴη ἂν πενθημιμερές. τὸ ί παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος πρώτου καὶ βακχείου. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος.

482. ΔΕΙΝΑ ΜΕΝ ΟΥΝ. Ἡ δευτέρα αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ ιέ, καὶ ἀντιστροφὴ τοσούτων. τὸ ά χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ δύο χοριάμβων καὶ συλλαβῆς· (τὸ αὐτὸ δὲ εἴη ἂν καὶ ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερὲς ἐκ δακτύλου ἀρχόμενον) τὸ β' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἀναπαίστου· (εἴη δ' ἂν καὶ ἀναπαιστικὸν πενθημιμερὲς τοῦ δευτέρου ποδὸς δακτύλου) τὸ γ' ὅμοιον τῷ πρώτῳ· τὸ δ' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ· τὸ έ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον καθαρόν· τὸ ς' καὶ ζ' ὅμοια τῷ δευτέρῳ· τὸ ή ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν· τὸ θ' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον καθαρόν· τὸ ί ὅμοιον· τὸ ιά ὅμοιον· τὸ ιβ' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές· τὸ ιγ' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ· τὸ ιδ' δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· (εἴη δ' ἂν καὶ προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος) τὸ ιέ ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἀναπαίστου καὶ ἰάμβου· ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος· τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνὶς μόνη.

508. ΑΝΔΡΕΣ ΠΟΛΙΤΑΙ. Αἱ μονοστροφικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρλδ', ὧν τελευτή, Ἔπειτα κἀμὲ τούσδε θ', οἳ πάρεισί σοι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

644. ΠΙΘΟΥ ΘΕΛΗΣΑΣ. Τὰ παρόντα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἀλλοιόστροφα, ὡς εἴρηται. ἡ παροῦσα οὖν στροφὴ κώλων ἐστὶ ς'. τὸ ά περίοδος, ἤτοι δύο ἴαμβοι καὶ δύο τροχαῖοι· τὸ β' ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν· τὸ γ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δ' περίοδος καταληκτικὴ ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς· τὸ έ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον, ἤτοι ἡμιόλιον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος· τὸ ς' ἰαμβικὸν μονόμετρον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ· ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

649. ΟΙΣΘ' ΟΥΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, Ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν· στίχων καὶ κώλων έ. ὁ πρῶτος ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος· (ἴαμβον γὰρ ὁλόκληρον τὰ τρία ποιεῖ πρόσωπα.) ὁ β' ἀντισπαστικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος, ἐκ παίωνος τετάρτου, ἀντισπάστου καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας· (εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος τρίμετρος καταληκτικὸς ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας πεντασυλλάβου, ἰωνικοῦ καὶ κρητικοῦ) ὁ γ' χοριαμβικὸς τρίμετρος καταληκτικὸς ἐκ χοριάμβου, ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ κρητικοῦ· ὁ τέταρτος καὶ πέμπτος, ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

654. ΟΥ ΤΟΝ ΠΑΝΤΩΝ ΘΕΩΝ. Ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ ί. τὸ ά ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐκ δισπονδείου καὶ ἰάμβου. (τρέπεται γάρ, ὥς φασιν, ὁ ἀντίσπαστος εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα.) τὸ β' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ δακτύλου· τὸ γ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου ποδὸς τριβράχεος· τὸ δ' ὅμοιον, τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ποδὸς τριβράχεος· (εἰ δὲ βούλει, προκελευσματικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ προκελευσματικοῦ καὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος· τάττοιτο δ' ἂν ὡς ἰωνικὸν) τὸ έ περίοδος καταληκτικὴ ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς· τὸ ς' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος ἡμιόλιον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος, ἤτοι ἰάμβου· τὸ ζ' ὅμοιον· τὸ ή τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον· τὸ θ' ἀντισπαστικὸν μονόμετρον, ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, ἀντισπάστου καὶ συλλαβῆς· τὸ ί τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. (τρεῖς γάρ εἰσι τροχαῖοι) ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς παράγραφος καὶ διπλαῖ, ὡς προείρηται.

662. ΟΔ' ΟΥΝ ΙΓΩ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, πρὸς θεῶν δίδαξον· στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων θ'. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

671. ΓΥΝΑΙ ΤΙ ΜΕΛΛΕΙΣ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς πρώτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Πιθοῦ θελήσας. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ ς'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

676. ΑΜΦΟΙΝ ΑΠ' ΑΥΤΟΙΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν πρώτην

στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Οἶσθ' οὖν ἃ χρήζεις; στίχων καὶ κώλων ἑ. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

681. ΑΝΑΞ ΕΙΠΟΝ ΜΕΝ ΟΥ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Οὐ, τὸν πάντων θεῶν. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ ί. ἐπὶ τῷ τέλει, ὡς εἴρηται, διπλαῖ· ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ τελευταίου κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

689. ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ ΔΙΔΑΞΟΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ὅδ' οὖν ἴτω. στίχων ἰαμβικῶν θ'. ἑξῆς παράγραφος.

698. ΣΥ ΝΥΝ ΑΦΕΙΣ. Αἱ ἑξῆς αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ρϛϛ'· ὧν τελευτὴ, Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν, ὧν οὐ σοὶ φίλον. Ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς μόνη.

854. ΕΙ ΜΟΙ ΞΥΝΕΙΗ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα στροφῶν δύο. τῆς πρώτης δὲ στροφῆς τὰ κῶλα ί, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς ἑφθημιμεροῦς· τὸ β' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον καθαρόν· τὸ γ' ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν καθαρόν· τὸ δ' χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ δύο χοριάμβων καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἤτοι παίωνος δευτέρου· (τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον τέταρτον παίωνα ἐδέξατο) τὸ έ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, τροχαϊκῆς συζυγίας ἢ ἐπιτρίτου ὡς συγγενοῦς· τὸ ϛ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου καὶ συλλαβῆς· τὸ ζ' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ τροχαίου· (εἴη δ' ἂν καὶ ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ ή χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ δύο χοριάμβων καὶ σπονδείου· τὸ θ' ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος καὶ δακτύλου· τὸ ί τροχαϊκὸν πενθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος.

874. ΕΙ ΔΕ ΤΙΣ. Ἡ δευτέρα στροφὴ κώλων ἐστὶ ιδ'. τὸ ά παιωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παίωνος πρώτου, ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς. (εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ πεντασυλλάβου καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας) τὸ β' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον· τὸ γ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας· (ἐν τῷ κώλῳ δὲ τῆς στροφῆς παίωνα ἀντὶ ἰωνικοῦ ἐδέξατο) τὸ δ' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ· τὸ έ ὅμοιον τῷ τρίτῳ· τὸ ϛ' ὅμοιον τῷ β'· τὸ ζ' ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν· τὸ ή ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ θ' ὅμοιον τῷ ζ'· τὸ ί ὅμοιον τῷ ή· (ἔχει δὲ τὸν πρῶτον πόδα τρίβραχυν, τὸ τῆς στροφῆς φημὶ κῶλον· τὸ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς καθαρόν ἐστι.) τὸ ιά περίοδος καταληκτικὴ ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς· τὸ ιβ' ὅμοιον τῷ ή· τὸ ιγ' ὅμοιον· τὸ ιδ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον ἐκ παίωνος δευτέρου ἢ ἰωνικοῦ, καὶ τροχαίου ἢ σπονδείου. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς.

902. ΧΩΡΑΣ ΑΝΑΚΤΕΣ. Αἱ ἑξῆς αὗται περίοδοι καὶ οἱ λοιποὶ πάντες στίχοι ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ροέ. ὧν τελευτὴ, Ποτ' ἄλλος ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γένος. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη κορωνίς.

1077. ΕΙΠΕΡ ΕΓΩ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα στροφῆς μιᾶς· τὰ κῶλα δὲ τῆς στροφῆς ιβ', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα· τὸ ά χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας· τὸ β' ὅμοιον δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς ἐκ χοριάμβου καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας καταληκτικῆς ἤτοι παλιμβακχείου· τὸ γ' ὅμοιον, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου· (εἴη δ' ἂν τοῦτο καὶ ἀναπαιστικὸν πενθημιμερὲς) τὸ δ' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν Εὐριπίδειον· τὸ ε' ὅμοιον τῷ πρώτῳ χοριαμβικόν· (ἔχει δὲ ἐν τῷ κώλῳ μὲν τῆς στροφῆς ἐπίτριτον τρίτον ἀντὶ χοριάμβου· ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς ἐπίτριτον δεύτερον ἀντὶ διτροχαίου) τὸ ϛ' προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος· (ἔχει δὲ ἐν τῷ τῆς στροφῆς κώλῳ συνίζησιν ὁ χορίαμβος) τὸ ζ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτων δύο συγκείμενον, δευτέρου τε καὶ πρώτου (οἰκεῖοι γὰρ τῷ μέτρῳ) τὸ ὄγδοον ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτων πρώτων· τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον διτροχαίου

ἔχει τὸν δεύτερον· τὸ θ΄ ὅμοιον, τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, ἀντισπάστου, ἢ παίωνος τρίτου, καὶ δύο συλλαβῶν· τὸ ί ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ ἰωνικοῦ· εἴη δ᾽ ἂν τοῦτο καὶ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς τοῦ τρίτου ποδὸς ἀναπαίστου· τὸ ιά ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ τροχαίου· (ἀλλὰ τὸ τῆς ἀντιστροφῆς οὐκ ἔστιν ὅμοιον. ἐκεῖνο γὰρ ἀναπαιστικὸν ἐστι καθαρὸν μονόμετρον· εἴη δ᾽ ἂν καὶ ἰωνικὸν, ἀλλ᾽ ἀπ᾽ ἐλάττονος, ἐκ παίωνος τρίτου καὶ ἰάμβου) τὸ ιβ΄ τροχαϊκὸν Εὐριπίδειον ὅμοιον τῷ τετάρτῳ. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνὶς μόνη.

1101. ΕΙ ΧΡΗ ΤΙ ΚΑΜΕ. Οἱ ἑξῆς οὗτοι στίχοι ἰαμβικοί εἰσιν ἀκατάληκτοι ις΄, ὧν τελευτὴ, Τ᾽ οὐ χρῆν μ᾽ ὁμιλῶν, οὕς τε μ᾽ οὐκ ἔδει κτανών. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς μόνη.

1177. Ω ΓΕΝΕΑΙ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται μονοστροφικὰ, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ ἡ παροῦσα μονόστροφος στροφὴ κώλων λς΄. τὸ ά χοριαμβικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου, ἐπιτρίτου πρώτου, χοριάμβου αὖθις καὶ ἀμφιβράχεος ἢ βακχείου· τὸ β΄ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον· (εἴη δ᾽ ἂν καὶ ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ γ΄ ὅμοιον, ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ δακτύλου· τὸ δ΄ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον γλυκώνειον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου ἀντὶ ἀντισπάστου καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας· τὸ έ περίοδος ἀντεστραμμένη· (σύγκειται γὰρ ἐκ δύο τροχαίων καὶ δύο ἰάμβων) τὸ ς΄ τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον· (εἴη δ᾽ ἂν καὶ ἀντισπαστικὸν Φερεκράτειον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου ἀντὶ ἀντισπάστου καὶ βακχείου) τὸ ζ΄ ἀντισπαστικὸν καθαρὸν ὅμοιον τῷ τετάρτῳ· τὸ ή ὅμοιον, τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου δ΄, ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαίου· τὸ θ΄ χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου, ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου πεντασυλλάβου, διαλελυμένης τῆς πρώτης μακρᾶς, ὃ καλεῖται πολυσχημάτιστον· τὸ ί ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ σπονδείου· τὸ ιά ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ, δισπονδείου καὶ αὖθις ἰωνικοῦ· τὸ ιβ΄ χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου, ἐπιτρίτου πρώτου καὶ δακτύλου· τὸ ιγ΄ τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν δίμετρον, ἤτοι δίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ ιδ΄ ἰωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, δισπονδείου καὶ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάττονος· τὸ ιέ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ δύο συλλαβῶν, ἤτοι ἰάμβου· τὸ ις΄ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ ἐπιτρίτου πρώτου· τὸ δ᾽ αὐτὸ εἴη ἂν καὶ τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ πρώτου ποδὸς δακτύλου· τὸ ιζ΄ ὅμοιον τῷ ιβ΄ χοριαμβικὸν, ἐκ χοριάμβου, ἐπιτρίτου πρώτου καὶ βακχείου· τὸ ιή ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς ἑφθημιμεροῦς· (εἰ βούλει δέ, καὶ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν πολυσχημάτιστον ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ δακτύλου) τὸ ιθ΄ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἀντισπάστου καὶ ἰάμβου· τὸ κ΄ ἰαμβικὸν καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ κά ὅμοιον· τὸ κβ΄ ἀσυνάρτητον ἐκ δύο τροχαϊκῶν πενθημιμερῶν· τὸ κγ΄ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἐπιτρίτου δευτέρου, ἀντισπάστου πεντασυλλάβου καὶ ἀμφιμάκρου· τὸ κδ΄ χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ χοριάμβου, ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς. τὸ κέ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν Φερεκράτειον ἐξ ἀντισπάστου καὶ κρητικοῦ· τὸ κς΄ χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ χοριάμβου, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ τροχαίου· τὸ κζ΄ ὅμοιον κατὰ πάντα τῷ ιή· τὸ κή ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἀντισπάστου, παίωνος τρίτου καὶ κρητικοῦ· τὸ κθ΄ ὅμοιον τῷ κ΄· τὸ λ΄ ὅμοιον, δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερές· τὸ λά τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· τὸ λβ΄ ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· τὸ λγ΄ ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ χοριάμβου· τὸ λδ΄ ἰαμβικὸν πενθημιμερές· τὸ λέ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου· τὸ λς΄ ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ τρίτου ποδὸς ἰάμβου· ἐπὶ τῷ τέλει μόνη κορωνίς.

1219. Ω ΓΗΣ ΜΕΓΙΣΤΑ. Αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων οδ΄, ὧν τελευτὴ, Τοιοῦτον οἷον καὶ στυγοῦντ᾽ ἐποικτίσαι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1297. Ω ΔΕΙΝΟΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές. ἔστι δὲ κώλων ἀναπαιστικῶν δέκα, ὧν τὰ μὲν θ′ εἰσὶ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ δέκατον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1307. ΑἸ ΑἸ ΑἸ ΑἸ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται, ὡς εἴρηται, ἀλλοιόστροφα. ἔστι δὲ τὸ παρὸν σύστημα προῳδικὸν κώλων ς′· τὸ ά ἀναπαιστικὸν μονόμετρον· τὸ β′ καὶ τὸ γ′ ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δ′ καὶ έ ὅμοια, δίμετρα βραχυκατάληκτα· τὸ ς′ ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

1313. ΙΩ ΣΚΟΤΟΥ ΝΕΦΟΣ. Ἡ πρώτη αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ ς. τὸ ά ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας ἔχον τὸν πρῶτον πόδα συγκείμενον, τὸν δὲ δεύτερον τετράβραχυν, ὃς κατὰ συνίζησιν γίνεται τρισύλλαβος δάκτυλος ἢ ἀνάπαιστος· τὸ β′ ὅμοιον, τοῦ πρώτου ποδὸς ἑξασυλλάβου· τὸ γ′ ὅμοιον, τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου· τὸ δ′ ὅμοιον καθαρόν· τὸ έ καὶ ς′ ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι. εἶτα ἡ παράγραφος, καὶ αἱ συνήθεις διπλαῖ.

1319. ΚΑΙ ΘΑΥΜΑ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων ἰάμβων δύο. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1321. ΙΩ ΦΙΛΟΣ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ῥηθείσης ἐστὶ στροφῆς· ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων ς′. ὧν τὰ μὲν δ′ εἰσὶν ἀντισπαστικά, τὰ δὲ δύο στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1327. Ω ΔΕΙΝΑ ΔΡΑΣΑΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰάμβων δύο. εἶτα παράγραφος.

1329. ΑΠΟΛΛΩΝ. Ἡ δευτέρα αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ έ· τὸ ά ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰάμβου· τὸ τῆς ἀντιστροφῆς δὲ κῶλον πεντασύλλαβον ἔχει τὸν ἐπίτριτον γ′. τὸ β′ ὅμοιον, δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ δύο διϊάμβων πεντασυλλάβων· τὸ τρίτον ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος· τὸ δ′ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν, τοῦ πρώτου ποδὸς ἐπιτρίτου πεντασυλλάβου, τοῦ δὲ δευτέρου κρητικοῦ· (εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ διϊάμβου) τὸ έ ἴαμβος ὅμοιος τῷ τρίτῳ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ.

1336. ΗΝ ΤΑΥΘ᾽. Σύστημα κατὰ περικοπὴν κῶλον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον.

1337. ΤΙ ΔΗΤ᾽. Ἡ τρίτη αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶν ζ′. τὸ ά ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ κρητικοῦ· τὸ β′ ὅμοιον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ δακτύλου· (εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς) τὸ γ′ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἐπιτρίτου τρίτου καὶ ἰάμβου· (εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον) τὸ δ′ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, τοῦ πρώτου ποδὸς διϊάμβου πεντασυλλάβου, τοῦ δευτέρου ἑξαβράχεος καὶ δακτύλου· τὸ έ ὅμοιον, τῶν δύο ποδῶν πεντασυλλάβων· τὸ ς′ χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἑξασυλλάβου· τὸ ζ′ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ διϊάμβου ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ.

1347. ΔΕΙΛΑΙΕ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων ἰαμβικῶν β′.

1349. ΟΛΟΙΘ᾽ ΟΣΤΙΣ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς δευτέρας ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Ἀπόλλων τάδ᾽ ἦν. ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων έ, ὁμοίων ἐκείνῃ. τὸ μέντοι πρῶτον κῶλον πεντασύλλαβον ἔχει τὸν δεύτερον πόδα, τὸ δὲ δεύτερον κῶλον περισσὸν εἶχε τὸ νομάδος, διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ᾽ ἐμοῦ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

1356. ΘΕΛΟΝΤΙ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν κώλου ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου ὁμοίου τῷ μετὰ τὴν δευτέραν στροφὴν κώλῳ.

1357. ΟΥΚΟΥΝ ΠΑΤΡΟΣ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Τί δῆτ᾽ ἐμοί. ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων ζ′. τὸ μέντοι πρῶτον κῶλον ἐπίτριτον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα· τὸ τέταρτον τὸν μὲν πρῶτον ἐπίτριτον τρίτον, τὸν δὲ δεύτερον πεντασύλλαβον. τὸ πέμπτον τὸν πρῶτον πόδα πεντασύλλαβον, τὸν δὲ δεύτερον ἐπίτριτον τέταρτον· τὸ δὲ ἕκτον τὸν δεύτερον πόδα πεντασύλλαβον. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ.

1367. ΟΥΚ ΟΙΔ᾽. Σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δύο. εἶτα παράγραφος.

1369. ΩΣ ΜΕΝ ΤΑΔ'. Αἱ μονοστροφικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρμδ', ὧν τελευτὴ, Ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός· μετὰ δὲ τὸν ϟθ' καὶ τὸν ρά καὶ τὸν ρδ' κῶλα ἰαμβικὰ μονόμετρα καταληκτικὰ τρία. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1515. ΑΛΙΣ ΙΝ' ΕΞΗΚΕΙΣ. Ἐντεῦθεν ὁ ἐπίλογος ἄρχεται τοῦ δράματος. εἰσὶ δὲ οἱ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ δράματος στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ ις', ὧν ὁ πρῶτος καὶ ἕβδομος ἀπὸ χορείου ἄρχονται. ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος κορωνὶς ἡ περατοῦσα τὸ δρᾶμα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΔΑ.

1. ΤΕΚΝΟΝ. Η εἴσθεσις τοῦ δράματος ἐκ μονοστροφικῶν ἐστὶ περιόδων· οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, ρις', ὧν τελευταῖος, Ενεστιν ηὐλάβεια τῶν ποιουμένων. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

117. ΟΡΑ, ΤΙΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἑτερόστροφα. εἰ βούλει δὲ καὶ τίνος μέτρου τῶν κώλων ἐστὶν ἕκαστον εἰδέναι, τοῖς προτέροις ἀκολουθῶν δράμασι μάθοις ἂν καὶ ταῦτα. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς παράγραφος καὶ διπλαῖ.

138. ΟΔ' ΕΚΕΙΝΟΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν δέκα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

149. Ε Ε. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς προῤῥηθείσης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ορα, τίς ἄρ' ἦν. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ ιή. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

170. ΘΥΓΑΤΕΡ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν κώλων ἀναπαιστικῶν ή. ἐπὶ τῷ τέλει συνήθως αἱ δύο διπλαῖ.

178. ΕΤ' ΟΥΝ ΕΤΙ. Τὰ ἐντεῦθεν κῶλα ἔοικε στροφῇ μονοστρόφῳ ἄλλον τρόπον ἐσχηματισμένῃ. εἰσὶ δὲ τὰ κῶλα πάντα νή, ὧν τελευταῖον, Εμᾷ πόλει προσάψης. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

237. Ω ΞΕΝΟΙ ΑΙΔΟΦΡ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν ιζ'· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

254. ΑΛΛ' ΙΣΘΙ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων σνδ', ὧν τελευταῖος, Οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

510. ΔΕΙΝΟΝ ΜΕΝ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται μονοστροφικά. ἐσχημάτισται δὲ ἐνταῦθα ἄλλον τρόπον· οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς προσώπου σύγκειται ἡ στροφὴ, ἀλλ' ἐκ πολλῶν κατὰ τὸν ἀμοιβαῖον τρόπον. ἔστι δὲ πάντα τὰ κῶλα μ'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

549. ΚΑΙ ΜΗΝ ΑΝΑΞ. Αἱ μετὰ τὴν στροφὴν αὗται συστηματικαὶ περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ριθ', ὧν τελευταῖος, Τοὐμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

668. ΕΥΙΠΠΟΥ ΞΕΝΕ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν, καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα, στροφῶν δύο, τὰ δὲ κῶλα ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς, ιγ', ἃ καὶ μετρήσεις τοῖς προτέροις ἑπόμενος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

720. Ω ΠΛΕΙΣΤΑ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοί εἰσι στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ριδ', ὧν τελευταῖος, Δίκαια. Πῶς δίκαια; Τοὺς ἐμοὺς ἄγω. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

830. ΙΩ ΠΟΛΙΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μὲν πρὸς τὰ ῥηθέντα, ὁμοιομερὲς δὲ τῷ ἑξῆς συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ιὼ τάλας, κώλων καὶ στίχων ιά. εἰσὶ δὲ οἱ στίχοι ἰαμβικοὶ δ'. ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ πρώτου συστήματος, παράγραφος καὶ διπλαῖ διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν· ἔστι δὲ καὶ τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον κῶλον, ἰαμβικά.

844. ΑΦΕΛΚΟΜΑΙ. Κατὰ περικοπὴν αὖθις στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι λϛ', ὧν τελευταῖος, Κεἰ μοῦνός εἰμι, τόνδε, καὶ χρόνῳ βραχύς. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

876. ΙΩ ΤΑΛΑΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ προῤῥηθέντι συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ιὼ πόλις, κώλων καὶ στίχων ὁμοίων ιά. ἐλλιπὴς δέ ἐστιν ὁ εἷς τῶν ἰάμβων· ἐπὶ τῷ τέλει συνήθως αἱ δύο διπλαῖ.

887. ΤΙΣ ΠΟΘ' Η ΒΟΗ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοί εἰσι στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ρμέ, ὧν τελευταῖος, Καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθίας. προτίθενται δὲ τούτων στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι δ'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1044. ΕΙΗΝ ΟΘΙ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα στροφῶν δύο· τὰ κῶλα δὲ τῆς μὲν πρώτης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς ἀνὰ ιέ, τῆς δὲ δευτέρας ἀνὰ ιϐ'. ἐπὶ τῷ τέλει, τὰ συνήθη σημεῖα, ἐφ' ἑκάστης μὲν στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς, παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τοῦ ᾄσματος, κορωνίς.

1096. Ω ΞΕΙΝ' ΑΛΗΤΑ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ριέ, ὧν τελευταῖος, Σῶν ἴσθ' ἐάν περ κἀμέ τις σώζῃ θεῶν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1211. ΟΣΤΙΣ ΤΟΥ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται μονόστροφικὰ, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων λή. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1249. ΚΑΙ ΜΗΝ ΟΔ' ΗΜΙΝ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ϱζζ', ὧν τελευταῖος, Ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1447. ΝΕΑ ΤΑΔΕ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἀλλοιόστροφα. εἰσὶ δὲ τὰ κῶλα τῆς παρούσης στροφῆς, δέκα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ συνήθως.

1457. Ω ΤΕΚΝΑ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων έ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1462. ΙΔΕ ΜΑΛΑ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Νέα τάδε. ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων ί. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

1472. Ω ΠΑΙΔΕΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ ἄνω συστήματι, στίχων ἰαμβικῶν έ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1477. ΕΑ, ΕΑ. Στροφὴ ἑτέρα κώλων θ'. ἔχει δὲ ἀντιστροφὴν, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ιοὺ, ἰού. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ κατὰ τὸ συνήθες.

1486. ΑΡ' ΕΓΓΥΣ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν, στίχων ἰαμβικῶν έ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1491. ΙΟΥ, ΙΟΥ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Εα, ἔα. ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων θ'. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ δύο διπλαῖ. ἐλλιπὴς δὲ ἦν κατά τε τὸ πρῶτον κῶλον καὶ τὸ τελευταῖον· διὸ καὶ διωρθώθη παρ' ἐμοῦ.

1500. ΤΙΣ ΑΥ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν, ὅμοιον τῷ ἄνω συστήματι, στίχων ἰαμβικῶν έ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1505. ΑΝΑΞ. Οἱ μετὰ τὰς περιόδους ταύτας οὗτοι στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι νά, ὧν τελευταῖος, Μέμνησθέ μου θανόντος, εὐτυχεῖς ἀεί. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1556. ΕΙ ΘΕΜΙΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα μιᾶς στροφῆς· τὰ δὲ κῶλα αὐτῆς ιϐ', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς, τοιαῦτα. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς ἀντιστροφῆς δὲ κορωνίς.

1579. ΑΝΔΡΕΣ. Αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ζ', ὧν τελευταῖος, Φθόγγοις δὲ σημαίνουσι δεῦρ' ὁρμωμένας. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1670. ΑΙ, ΑΙ, ΦΕΥ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν προῳδικὸν ἀνομοιομερὲς ταῖς στροφαῖς, ὁμοιομερὲς δὲ τῷ μετὰ τὴν δευτέραν στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Πόθος καὶ κακῶν, κώλων ζ'· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. εἰσὶ δὲ τὰ τοιαῦτα εἴδη, (ὡς εἴρηται) ἀλλοιόστροφα.

1677. ΤΙ Δ' ΕΣΤΙΝ. Η παροῦσα στροφὴ κώλων καὶ στίχων ἐστὶ ιϐ'. εἰσὶ δὲ οἱ πρῶτοι δύο στίχοι, ἰαμβικοὶ τρίμετροι· ἡ δὲ ταύτης ἀντιστροφή ἐστι τὸ, Επραξεν οὖν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, καὶ διπλαῖ συνήθως.

1688. ΟΥ ΚΑΤΟΙΔΑ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων έ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1693. Ω ΔΙΔΥΜΑ. Η στροφὴ αὕτη κώλων ἐστὶ έ. ἔχει δὲ ἀντιστροφὴν, τὸ, Αλλ' ἐπεὶ ὀλϐίως· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, καὶ διπλαῖ συνήθως.

1697. ΠΟΘΟΣ ΚΑΙ ΚΑΚΩΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ πρώτῳ συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Αἶ, αἶ, φεῦ. καὶ ἔστι κώλων ὁμοίων ζ'· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1704. ΕΠΡΑΞΕΝ ΟΥΝ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη, τῆς πρώτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Τί δ' ἐστίν· ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων καὶ στίχων ιϐ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1715. Ω ΤΑΛΑΙΝΑ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, κώλων δ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1720. ΑΛΛ' ΕΠΕΙ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς δευτέρας ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ω διδύμα· ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων ὁμοίων έ. ἐπὶ τῷ τέλει, αἱ δύο διπλαῖ, ὡς εἴρηται.

1724. ΠΑΛΙΝ, ΦΙΛΑ. Σύστημα ἕτερον ἐν ἐκθέσει ἐξ ἀμοιβαίων προσώπων συντεθειμένον, κώλων κϛ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1751. ΠΑΥΕΤΕ ΘΡΗΝΩΝ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοιαὶ ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος, κώλων εἰσὶν ἀναπαιστικῶν κθ', ὧν τελευτὴ, καὶ παντὸς τοῦ δράματος, Πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς ἡ περατοῦσα τὸ δρᾶμα, καὶ οἷον ἐπισφραγίζουσα.

1777. ΑΛΛ' ΑΠΟΠΑΥΕΤΕ. Σύστημα ἐπῳδικὸν κώλων ἀναπαιστικῶν τριῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ.

1. Ω ΚΟΙΝΟΝ. Η εἴσθεσις τοῦ δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ περιόδων· οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, ϟθ'. ὧν τελευταῖος, Ανους μὲν ἔρχῃ, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη. ἐξῆς ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν τίθεται κορωνίς.

100. ΑΚΤΙΣ ΑΕΛΙΟΥ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται μεσῳδικά. μεσῳδικὰ δέ ἐστιν, ὡς Ηφαιστίων φησὶν, ἐν οἷς περιέχεται μὲν τὰ ὅμοια· μέσον δὲ τὸ ἀνόμοιον τέτακται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα στροφῶν δύο. τῆς πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ιά· καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά, ἀντισπαστικὸν γλυκώνειον δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ διτροχαίου καὶ διϊάμβου. τὸ β', ὅμοιον κατὰ πάντα. τὸ γ', ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ διϊάμβου. τὸ δ', ὅμοιον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου, ὃ καὶ καλεῖται γλυκώνειον, ὡς εἴρηται. τὸ έ, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐκ διτροχαίου καὶ ἰάμβου, ἢ πυῤῥιχίου. τὸ ϛ', ἀντισπαστικὸν δοχμαϊκὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ συλλαβῆς. τὸ ζ', ὅμοιον τῷ πέμπτῳ ἡμιόλιον ἐκ παίωνος τρίτου καὶ τροχαίου, ἢ σπονδείου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου. τὸ ή, ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, ἢ δισπονδείου καὶ χοριάμβου. τὸ θ', ὅμοιον ἐκ διτροχαίου καὶ χοριάμβου. τὸ ί, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ δύο συλλαβῶν· εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερὲς ἐκ τριβράχεος καὶ δακτύλων. τὸ ιά, ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν φερεκράτειον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου, ἢ ἀμφιβράχεος. εἶτα ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν.

110. ΟΝ ΕΦ' ΗΜΕΤΕΡΩι. Τοῦτο μεσῳδὸς καλεῖται, καὶ ἐστὶ κώλων ζ'. τὸ ά καὶ β' καὶ γ' καὶ έ, ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ δ', ἀναπαιστικὸν μονόμετρον. τὸ ϛ', ὅμοιον. τὸ δὲ ζ', ὅμοιον δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς καὶ παράγραφος, ὡς καὶ ἐν ταῖς ἐπῳδαῖς.

117. ΣΤΑΣ Δ' ΥΠΕΡ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἀκτὶς ἀελίου. ἔστι δὲ καὶ αὐτῆς τὰ κῶλα ιά, καὶ ἰσόμετρα ἐκείνῃ, πλὴν ἐν τῷ πρώτῳ ἀντὶ διϊάμβου ἔχει ἐπίτριτον ἢ ἀντίσπαστον. ἐν δὲ ὀγδόῳ ἀντὶ ἐπιτρίτου ἐδέξατο δισπόνδειον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

127. ΖΕΥΣ ΓΑΡ ΜΕΓΑΛΗΣ. Καὶ τοῦτο μεσῳδός ἐστιν καὶ τοσούτων κώλων, ὅσων ἡ ἄνω εἰρημένη, καὶ τοῦ αὐτοῦ μέτρου· ἀλλ' ἐνηλλαγμένα ἔχει τὰ κῶλα. τὸ ά γὰρ καὶ β' καὶ γ' καὶ δ' καὶ έ δίμετρά ἐστιν ἀκατάληκτα, ὡς κἀκεῖνα, τὸ δὲ ϛ' μόνον μονόμετρον καὶ τὸ ζ' ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει ὁμοίως κορωνὶς καὶ παράγραφος.

134. ΑΝΤΙΤΥΠΟΣ. Τῆς δευτέρας ταύτης στροφῆς τὰ κῶλα θ', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν καθαρὸν ἐκ χοριάμβου καὶ ἀναπαίστου. τὸ β' ἰωνικὸν ἡμιόλιον ἐκ παίωνος τρίτου καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεως· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου. τὸ γ' χοριαμβικὸν ἡμιόλιον καθαρόν· εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν δίμετρον. τὸ δ' ὅμοιον τῷ πρώτῳ τοῦ δευτέρου ποδὸς βακχείου. τὸ έ ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ ἰάμβου. τὸ ϛ' δακτυλικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ζ' ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου, παί-

ωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος καὶ βακχείου. τὸ ή ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ θ' προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, χοριάμβου καὶ συλλαβῆς. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν.

141. ΕΠΤΑ ΛΟΧΑΓΟΙ. Καὶ τοῦτο μεσῳδός ἐστι καὶ τοσούτων κώλων ὅσων καὶ αἱ προειρημέναι καὶ τοῦ αὐτοῦ μέτρου· ἀναπαιστικὰ γὰρ καὶ ταῦτα. εἰσὶ δὲ ἐνηλλαγμένα· τὰ μὲν ἓξ εἰσι δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ δὲ ζ' μόνον ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς καὶ παράγραφος.

148. ΑΛΛΑ ΓΑΡ Α. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἀντίτυπος δ' ἐπὶ γᾶν. ἔστι δὲ καὶ αὐτῆς τὰ κῶλα θ', καὶ ἰσόμετρα ἐκείνοις. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

155. ΑΛΛ' ΟΔΕ ΓΑΡ. Τοῦτο ἐπῳδός ἐστι διὰ τὸ ἐπὶ τῷ τέλει τῶν στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν καὶ μεσῳδῶν ᾄδεσθαι. ἔστι δὲ ὅμοια ταῖς μεσῳδοῖς. τοσούτων γὰρ καὶ αὕτη κώλων ἐστὶν, ἤγουν ζ'· καὶ τοῦ αὐτοῦ ἰσομέτρου. εἰσὶ δὲ τὰ μὲν πέντε δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ς' μονόμετρον, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται. τὸ δὲ ζ' ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει ἀστερίσκος δηλῶν, ὡς τὸ ᾆσμα τετέλεσται.

162. ΑΝΔΡΕΣ. Αἱ μονοστροφικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἑξή, ὧν τελευταῖος, Σωθεὶς ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν. μετὰ δὲ τὸν ρνθ' κόμμα μονοσύλλαβον Φεῦ. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος· ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

332. ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΔΕΙΝΑ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται, ὡς εἴρηται, ἐπῳδικά. γίνεται δὲ ὥσπερ τριὰς ἐπῳδική, οὕτω καὶ τετρὰς καὶ πεντὰς καὶ ἐπιπλεῖον. ἔστι γοῦν τὰ παρόντα πεντὰς ἐπῳδική. τῆς πρώτης οὖν στροφῆς τὰ κῶλα ιά, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ διϊάμβου. τὸ δεύτερον ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ διϊάμβου. τὸ τρίτον περίοδος· ἐκ τροχαϊκῆς γὰρ καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας σύγκειται. τὸ δ' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ. τὸ έ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ διτροχαίου. τὸ ς', ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ζ' ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ ή χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου καὶ ἀναπαίστου· εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ θ' ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ δέκατον ὅμοιον βραχυκατάληκτον εἰς δισύλλαβον. τὸ ιά ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ διτροχαίου, γλυκώνειον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος μόνη.

354. ΚΑΙ ΦΘΕΓΜΑ. Τῆς δευτέρας ταύτης στροφῆς τὰ κῶλα ιά· καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου. τὸ δεύτερον ὅμοιον ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ χοριάμβου. τὸ τρίτον ὅμοιον τῷ πρώτῳ. τὸ τέταρτον ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον γλυκώνειον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου· ἐν τῷ πρώτῳ δὲ κώλῳ τὸν ἐπίτριτον πεντασύλλαβον ἔχει. τὸ έ περίοδος, δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς· (εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν φερεκράτειον δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διϊάμβου καὶ κρητικοῦ). τὸ ς' παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος πρώτου καὶ χορείου· (εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν ἡμιόλιον ἐκ χοριάμβου πεντασυλλάβου καὶ δύο συλλαβῶν) τὸ ζ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον καθαρόν. τὸ ή χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ χοριάμβου καταληκτικοῦ, ἤτοι δακτύλου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ὅμοιον τῷ ἑβδόμῳ, τὸν τρίτον ἔχον πόδα δάκτυλον· (ἔχει δὲ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ συνίζησιν) τὸ θ' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον. τὸ ί ὅμοιον τῷ ζ'. τὸ ιά ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἀντισπάστου καὶ σπονδείου. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος μόνη.

376. ΕΣ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ. Η ἐπῳδὸς αὕτη κώλων ἐστιν ή· ὧν τὰ μὲν ς' ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ζ' ὅμοιον μονόμετρον, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται· τὸ δὲ ή ἑφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς καὶ παράγραφος, δηλοῦσαι ὡς τὸ ᾆσμα τετέλεσται.

384. ΗΔ ΕΣΤ' ΕΚΕΙΝΗ. Αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ρμβ'. ὧν τελευτὴ, Κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

526. ΚΑΙ ΜΗΝ ΠΡΟ ΠΥΛΩΝ Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, κώλων ἀναπαιστικῶν έ, ὧν τὰ μὲν τρία δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ δ' μονόμετρον, τὸ δὲ έ ἑφθημιμερὲς, ὃ καὶ παροιμιακὸν καλεῖται. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

531. ΣΥ Δ' Η ΚΑΤ' ΟΙΚΟΥΣ. Αἱ περίοδοι αὗται πᾶσαι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων, νά· ὧν τελευταῖος, Ηδη τὸν Αιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

582. ΕΥΔΑΙΜΟΝΕΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται ἐπῳδικὰ, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα, πεντὰς ἐπῳδική. τῆς πρώτης οὖν στροφῆς τὰ κῶλα ιβ', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου· (εἰ δὲ βούλει, καὶ ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον) τὸ β' ἰαμβικὸν πενθημιμερές· τὸ τρίτον ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος ἡμιόλιον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεως· (εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, τοῦ δευτέρου ποδὸς δακτύλου) τὸ δ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ἡμιόλιον καθαρὸν τὸ πρῶτον· τὸ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς πεντασύλλαβον ἔχει τὸν ἰωνικὸν, τῆς πρώτης συλλαβῆς εἰς δύο βραχείας διῃρημένης. τὸ έ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ χοριάμβου· τὸ ς' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος ἡμιόλιον, ἔχον παίωνα τρίτον ἀντὶ ἰωνικοῦ· (εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ ζ' ἰαμβικὸν καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ ή ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἔχον ἐν τῷ πρώτῳ μὲν κώλῳ παίωνα τρίτον ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ κρητικόν· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἤτοι τῷ τῆς ἀντιστροφῆς τροχαϊκὴν συζυγίαν καὶ δάκτυλον. τὸ θ' ἰαμβικὸς τρίμετρος στίχος, τὸν τρίτον ἔχων πόδα τρίβραχυν· τὸ ί ἀντισπαστικὸν Σαπφικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, διϊάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ ιά τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον· τὸ ιβ' ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν· (μία γὰρ ἐλλείπει συλλαβὴ πρὸς τὸ εἶναι τέλειον ἴαμβον τρίμετρον) ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος μόνη.

604. ΤΑΝ ΣΑΝ ΖΕΥ. Τῆς δευτέρας ταύτης στροφῆς τὰ κῶλά εἰσι ιγ', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα· τὸ ά ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον Σαπφικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, διϊάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ β' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον Κλεομάχειον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου· ἐν τῷ πρώτῳ δὲ κώλῳ παίωνα ἔχει δεύτερον ἀντὶ ἰωνικοῦ· (εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ τρίτον ἰωνικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον ἀπὸ μείζονος καθαρόν· τὸ δ' χοριαμβικὸν καθαρὸν ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου· τὸ έ ὅμοιον, χοριαμβικὸν, ἔχον ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἀνάπαιστον ἀντὶ βακχείου· τὸ ς' χοριαμβικὸν καθαρὸν τρίμετρον καταληκτικόν· τὸ ζ' ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου· τὸ ή ὅμοιον τῷ τετάρτῳ· τὸ θ' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας· τὸ ί ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ κρητικοῦ ἢ δακτύλου· τὸ ιά παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ βακχείου· τὸ ιβ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον καθαρόν· τὸ ιγ' ὅμοιον τῷ τῆς πρώτης στροφῆς ἕκτῳ, ἤτοι ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος μόνη.

626. ΟΔΕ ΜΗΝ ΑΙΜΩΝ. Η ἐπῳδὸς αὕτη κώλων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν δ', ὧν τὰ γ' δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δὲ δ' καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς καὶ παράγραφος συνήθως.

631. ΤΑΧ ΕΙΣΟΜΕΣΘΑ. Αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρν'· ὧν τελευτὴ, Πόνος περισσός ἐστι τὰν Αιδου σέβειν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς μόνη.

781. ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται ἐπῳδικὰ, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα, τριὰς ἐπῳδική· τῆς δὲ στροφῆς τὰ κῶλα ί, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα· τὸ ά χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ χοριάμβου· τὸ β' ὅμοιον, δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ὁμοίων ποδῶν καὶ συλλαβῆς· τὸ γ' ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου· (εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίσ-

του) τὸ δ' ὅμοιον κατὰ πάντα· τὸ έ ὅμοιον τῷ πρώτῳ ἐπίτριτον ἔχον τὸν πρῶτον πόδα, τρίτον· τὸ ς' χοριαμβικὸν ἡμιόλιον καθαρὸν ἐκ χοριάμβου καὶ σπονδείου· τὸ ζ' ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ ἰάμβου· τὸ ή χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, καθαρὸν ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ· ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς πεντασύλλαβον ἔχει τὸν χορίαμβον. τὸ ἔννατον ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἀμφιμάκρου ἢ δακτύλου· τὸ ί ὅμοιον, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ διτροχαίου ἢ ἐπιτρίτου δευτέρου· (εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἐφθημιμερὲς, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου) ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς μόνη παράγραφος.

801. ΝΥΝ Δ' ΗΔΗ 'ΓΩ. Η ἐπῳδὸς αὕτη κώλων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν έ· ὧν τὰ μὲν δ' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ έ δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἐφθημιμερὲς παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς καὶ παράγραφος.

806. ΟΡΑΤΕ Μ' Ω ΓΑΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι αὗται πᾶσαι καλοῦνται ἀλλοιόστροφα, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τῆς παρούσης στροφῆς τὰ κῶλα ιά. τὸ ά χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, χοριάμβου καὶ βακχείου· τὸ β' ὅμοιον, δίμετρον βραχυκατάληκτον, ἤτοι ἡμιόλιον ἐκ χοριάμβου καὶ ἰάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον· τὸ τρίτον Σαπφικὸν ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, διϊάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ δ' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ ἰωνικοῦ καταληκτικοῦ, ἤτοι ἀναπαίστου· τὸ έ χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ διτροχαίου, χοριάμβου καὶ σπονδείου· τὸ ς' ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, διαλελυμένης τῆς πρώτης μακρᾶς καὶ ἰάμβου. ἐν μέντοι τῇ ἀντιστροφῇ καθαρόν ἐστι. τὸ ζ' χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν· τὸ ή ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου Φερεκράτειον· τὸ θ' ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου, ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος πεντασυλλάβου καὶ συλλαβῆς· ἐν δὲ τῇ ἀντιστροφῇ καθαρὸν ἐστι. τὸ ί χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ ἐπιτρίτου πρώτου διὰ τὴν ἀδιάφορον, ἤτοι ἀντισπάστου· τὸ ιά χοριαμβικὸν ὅμοιον, ἔχον καθαρὸν τὸν ἐπίτριτον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ συνήθως, ἡ μὲν κατ' ἀρχὰς τοῦ κώλου ἔξω νενευκυῖα, ἡ ἐπὶ τῷ τέλει δὲ ἔσω.

817. ΟΥΚΟΥΝ ΚΛΕΙΝΗ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, κώλων ἀναπαιστικῶν ς'· ὧν τὰ μὲν έ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ ς' δίμετρον καταληκτικὸν παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

823. ΗΚΟΥΣΑ ΔΗ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς στροφῆς ἐστὶν, ἧς ἡ ἀρχὴ, 'Ορᾶτε μ' ὦ γᾶς. κώλων γάρ ἐστι καὶ αὕτη ιά, καὶ ἰσόμετρα ἔχει ταῦτα ἐκείνῃ· πλὴν ἐν μὲν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἐπίτριτον τρίτον ἔχει ἀντὶ τοῦ διϊάμβου· ἐν τῷ τρίτῳ διτρόχαιον ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου· ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ ἀντὶ τοῦ διτροχαίου ἐπίτριτον πρῶτον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

834. ΑΛΛΑ ΘΕΟΣ ΤΟΙ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν έ· ὧν τὰ μὲν δ' δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δὲ έ καταληκτικὸν, ἤτοι ἐφθημιμερὲς παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

838. ΟΙ ΜΟΙ ΓΕΛΩΜΑΙ. Η δευτέρα αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ ιέ. τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ χοριάμβου· τὸ δεύτερον ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς καθαρόν· τὸ τρίτον ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου· (εἰ δὲ βούλει, καὶ ἰαμβικὸν ἐφθημιμερὲς ἔστω, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ δ' χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν· (εἰ δὲ βούλει, καὶ δακτυλικὸν δίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον) τὸ έ χοριαμβικὸν ἡμιόλιον ἐκ χοριάμβου καὶ ἰάμβου. ἐν τῷ πρώτῳ δὲ κώλῳ, ἤτοι τῷ τῆς στροφῆς, κατὰ συνίζησιν γίνεται ὁ ἴαμβος· τὸ ς' ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἀμφιβράχεος· (ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ ἐπίτριτον ἔχει τέταρτον· καλεῖται δὲ τοῦτο Φερεκράτειον) τὸ ζ' ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου καὶ μολοσσοῦ· τὸ ή ὅμοιον, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ δισπονδείου, ἀντισπάστου καὶ σπονδείου. ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ διΐαμβον ἀντὶ ἀντισπάστου ἔχει, καὶ τροχαῖον ἀντὶ σπονδείου· τὸ θ' ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ συλλαβῆς· τὸ ί ἀντισπαστικὸν τρίμε-

τρον καταληκτικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου, διϊάμβου καὶ κρητικοῦ (τοῦτο δὲ Φαλαίκειον τὸ τρίμετρον καλοῦσιν· ἀλλ' οὐκ ἐσχημάτισται τοῦτο κατ' ἐκεῖνο. τοῦτο καὶ ἰαμβικόν ἐστι τρίμετρον καταληκτικὸν, τροχαῖον ἔχον τὸν παρατέλευτον πόδα· ὅ μοι δοκεῖ ἴδιον εἶναι τοῦ χωλοῦ, κἂν ὁ τεχνικὸς οὐκ εἴρηκε) τὸ ιά ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· (ἐν μέντοι τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ τρίβραχυν ἔχει τὸν τρίτον πόδα) τὸ ιϐ' ὅμοιον· τὸ ιγ' ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται δοχμαϊκόν· τὸ ιδ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον Σαπφικὸν καλούμενον, ἢ Ἱππωνάκτειον· (ἀλλ' ἐν μὲν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἐπιτρίτους ἔχει τοὺς δύο πόδας· ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς ἀντισπαστικὸν καὶ διίαμβον) τὸ ιέ σύνθετον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἤτοι μονομέτρου καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ, ἤτοι γ' τροχαίων. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

853. ΠΡΟΒΑΣ'. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἰαμβικῶν δ'· ὧν τὰ μὲν γ' δίμετρα ἀκατάληκτα, τοῦ τρίτου ἀνάπαιστον ἔχοντος τὸν πρῶτον πόδα· τὸ δὲ τέταρτον δίμετρον ὑπερκατάληκτον. ἔχει γὰρ πλείονα συλλαβὴν τῶν ἄλλων. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

857. ΕΨΑΥΣΑΣ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη ἐστὶ τῆς δευτέρας στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Οἴ μοι γελῶμαι. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ιέ. πλὴν ἐν μὲν τῷ ἕκτῳ κώλῳ ἐπίτριτον τέταρτον ἔχει ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου· ἐν δὲ τῷ ὀγδόῳ ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου διίαμβον καὶ ἀντὶ τοῦ σπονδείου τροχαῖον· ἐν δὲ τῷ δεκάτῳ τὸν τρίτον πόδα τρίβραχυν· ἐν δὲ τῷ τεσσαρεσκαιδεκάτῳ ἀντὶ τοῦ ἐπιτρίτου ἀντίσπαστον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

872. ΣΕΒΕΙΝ ΜΕΝ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν δευτέραν στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους, κώλων ὁμοίων ἰαμβικῶν διμέτρων δ'. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

876. ΑΚΛΑΥΤΟΣ. Σύστημα ἐπῳδικὸν ἐν ἐκθέσει κώλων ζ'. τὸ ά ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον τὸν δεύτερον καὶ τρίτον ἔχον πόδα τρίβραχυν· τὸ ϐ' ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον καθαρόν· τὸ γ' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου, παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ συλλαβῆς· (εἰ δὲ βούλει, ἀκατάληκτον, τοῦ ἰωνικοῦ πεντασυλλάβου) τὸ δ' δακτυλικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον. τὸ έ παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ βακχείου· τὸ ς' ὅμοιον τῷ τρίτῳ· τὸ ζ' ἰαμβικὸν ἐφθημιμερὲς καθαρόν. ἐπὶ τῷ τελευταίῳ δύο διπλαῖ δηλοῦσαι τέλος ἔχειν τὰ τοιαῦτα εἴδη τὰ ἀνταποδιδόμενα.

883. ΑΡ ΙΣΤ' ΑΟΙΔΑΣ. Αἱ μονοστροφικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων μς'· ὧν τελευτὴ, Πάθοιεν ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη κορωνίς.

929. ΕΤΙ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς ἐν εἰσθέσει κώλων ἀναπαιστικῶν ιέ, ὧν τὸ ς' μονόμετρον, τὸ ί πενθημιμερές. τὰ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ ιέ δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς μόνη, ἀναχωρησάντων τῶν ὑποκριτῶν.

944. ΕΤΛΑ ΚΑΙ ΔΑΝΑΑΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα στροφῶν δύο. τῆς πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ιέ καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ὃ καλεῖται Φαλαίκειον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου· τὸ δεύτερον ὅμοιον, τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, ἀντισπάστου καὶ ἰάμβου· τὸ γ' ὅμοιον, τρίμετρον καταληκτικὸν Φερεκράτειον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου ἢ ἀμφιβράχεος· (εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον) τὸ δ' ὅμοιον τῷ πρώτῳ, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, διϊάμβου καὶ σπονδείου· τὸ έ ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἀπὸ μείζονος, ἐκ δύο ἰωνικῶν καὶ μολοσσοῦ· τὸ ς' ὅμοιον τῷ τρίτῳ· τὸ ἕβδομον ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἀναπαίστου· τὸ ή ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου πρώτου, ὃ καλεῖται Ἀλκαϊκόν· (ἀλλ' οὐκ ἐνταῦθα κατ' ἐκεῖνο τὸ κῶλον συντέθειται) τὸ θ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον καθαρόν· τὸ ί ὅμοιον· τὸ ιά ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται Σαπφικὸν ἢ Ἱππωνάκτειον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, διϊάμβου καὶ συλλαβῆς, πλὴν καὶ τοῦτο κατ'

ἐκεῖνο τὸ κῶλον συντέθειται. ἐπὶ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς μόνη παράγραφος.

966. ΠΑΡΑ ΔΕ ΚΥΑΝΕΩΝ. Η δευτέρα αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶν ιά, καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοσούτων. τὸ ά ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου πεντασυλλάβου, διαλελυμένης τῆς πρώτης καὶ μακρᾶς, διϊάμβου, καὶ συλλαβῆς· τὸ β′ ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, δισπονδείου καὶ ἀναπαίστου· τὸ γ′ ἰωνικὸν ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάττονος καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου ἢ τροχαϊκῆς συζυγίας· τὸ δ′ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἑφθημιμερὲς Φερεκράτειον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἀναπαίστου· (ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς ἐπίτριτον ἔχει δ′ ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου) τὸ έ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· (εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ σπονδείου) τὸ ς′ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἑφθημιμερὲς ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου ἢ ἀμφιβράχεος· τὸ ζ′ σύνθετον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἤτοι μονομέτρου καὶ ἰθυφαλλικοῦ, ἤτοι τριῶν τροχαίων· τὸ ή ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας πεντασυλλάβου, ἀντισπάστου καὶ συλλαβῆς· ἐν δὲ τῷ κώλῳ τῆς ἀντιστροφῆς παίωνα δεύτερον ἔχει ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου· τὸ θ′ ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ διϊάμβου καθαροῦ καὶ ἐπιτρίτου πρώτου· ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ συνίζησίς ἐστι· τὸ ί τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ ιά ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς Φερεκράτειον ἐξ ἀντισπάστου καὶ μολοσσοῦ. ἐπὶ τῷ τέλει μὲν τῆς στροφῆς παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κορωνὶς, δηλοῦσα ὡς τὸ ᾆσμα τετέλεσται καὶ ὡς χορὸς ἐπεχώρησε.

988. ΘΗΒΗΣ ΑΝΑΚΤΕΣ. Αἱ περίοδοι αὗται πᾶσαι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρκζ′· ὧν τελευτὴ, Ἄριστον ἢ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς μόνη.

1115. ΠΟΛΥΩΝΥΜΕ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα στροφῶν δύο. τῆς πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ιβ′, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ β′ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ γ′ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου· (εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἀπὸ μείζονος, ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ δακτύλου· ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς μολοσσὸν ἔχει τὸν τελευταῖον) τὸ δ′ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον καθαρόν· τὸ έ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ διϊάμβου· (τοῦτο εἴη ἂν καὶ τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον, τοῦ πρώτου ποδὸς δακτύλου) τὸ ἕκτον, περίοδος καταληκτική· (δύο γάρ εἰσιν ἴαμβοι καὶ δύο τροχαῖοι καταληκτικοὶ, ἤτοι ἐλλιπεῖς μιᾷ συλλαβῇ) τὸ ζ′ δακτυλικὸν πενθημιμερὲς ἐκ σπονδείων· τὸ ὄγδοον δακτυλικὸν δίμετρον ἐκ σπονδείων· τὸ θ′ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ δισπονδείου· (τὸ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον διτρόχαιον ἔχει ἀντὶ τοῦ χοριάμβου) τὸ ί ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές· (ἀλλ᾽ ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ σπονδεῖον ἔχει τὸν δεύτερον πόδα· ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς καθαρόν ἐστι) τὸ ιά ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου καὶ ἰάμβου· (τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον δισπόνδειον ἔχει ἀντὶ τοῦ ἐπιτρίτου) τὸ ιβ′ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς καθαρόν. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος μόνη.

1137. ΤΑΝ ΕΞ ΑΠΑΣΑΝ. Η δευτέρα αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ θ′, καὶ ἀντιστροφὴ τοσούτων. τὸ ά ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς καθαρόν· τὸ β′ ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος δίμετρον καταληκτικὸν ἑφθημιμερὲς ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ ἰωνικοῦ καταληκτικοῦ, ἤτοι ἀναπαίστου· (τοῦτο καὶ ἰαμβικὸν εἴη ἂν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ τρίτου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ γ′ τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς καθαρὸν, ὃ καλεῖται Εὐριπίδειον ἢ ληκύθειον· τὸ δ′ ὅμοιον δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰθυφαλλικόν· τὸ έ ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἐπιτρίτου τρίτου· ἐν τῷ πρώτῳ δὲ κώλῳ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἔχει τὸν δεύτερον, ἀδιαφόρου τῆς τελευταίας οὔσης· τὸ ς′ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἑφθημιμερὲς ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιμάκρου· τὸ ζ′ ὅμοιον τῷ δευτέρῳ· τὸ ὄγδοον ὅμοιον τῷ τρίτῳ· τὸ θ′ χοριαμβικὸν, ὅμοιον τῷ ἕκτῳ ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβράχεος. ἐπὶ τῷ τέλει μὲν τῆς στροφῆς παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κορωνὶς δηλοῦσα ὡς τὸ ᾆσμα τετέλεσται.

1155. ΚΑΔΜΟΥ ΠΑΡΟΙΚΟΙ. Αἱ μονοστροφικαὶ αὗται περίοδοι στιχῶν εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ϱά, ὧν τελευτή. Καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστι που σιγῆς βάρος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1257. ΚΑΙ ΜΗΝ ΟΔ' ΑΝΑΞ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς προῳδικὸν κώλων ἀναπαιστικῶν δ', ὧν τὰ μὲν τρία δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ τέταρτον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1261. ΙΩ ΦΡΕΝΩΝ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι πᾶσαι καλοῦνται ἀλλοιόστροφα, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τῆς παρούσης στροφῆς τὰ κῶλα ζ'. τὸ ά ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον· (ὃ καλεῖται Ἀσκληπιάδειον, ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ ἐπιτρίτου τρίτου ἢ ἰωνικοῦ συγκείμενον διὰ τὴν ἀδιάφορον) τὸ β' ὅμοιον, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα ἐξάβραχυν, διαλελυμένων τῶν μακρῶν τοῦ ἀντισπάστου συλλαβῶν· τοὺς δὲ λοιποὺς ὁμοίους τῷ πρώτῳ. τὸ γ' τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰάμβου· τὸ δ' ὅμοιον, τρίμετρον καταληκτικόν, ὃ καλεῖται Φαλαίκειον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου, διϊάμβου καὶ κρητικοῦ· τὸ έ ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, διϊάμβου καὶ κρητικοῦ· τὸ ϛ' δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, διϊάμβου πεντασυλλάβου, διαλελυμένης τῆς πρώτης μακρᾶς, καὶ συλλαβῆς· τὸ ζ' ὅμοιον τῷ τρίτῳ κατὰ πάντα, ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ μετὰ τὴν παράγραφον.

1270. ΟΙΜ' ΩΣ ΕΟΙΚΑΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μονόστιχον· ἴαμβος γάρ ἐστι τρίμετρος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

1271. ΟΙΜΟΙ. Η δευτέρα αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶν ζ'. τὸ ά ἰαμβικὸν κόμμα μονόμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ β' ἴαμβος τρίμετρος καθαρός· τὸ γ' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, τοῦ πρώτου ποδὸς διϊάμβου, τοῦ δὲ δευτέρου ἑξασυλλάβου· τὸ δ' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ· τὸ έ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, οἱ πόδες ὅμοιοι τοῖς ῥηθεῖσιν ἄνω· τὸ ϛ' τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἀντισπαστικὸν ἐκ ποδῶν ὁμοίων. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ, ὡς εἴρηται.

1278. Ω ΔΕΣΠΟΘ'. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ἕξ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη. σύγκεινται δὲ οἱ στίχοι οὗτοι ἐξ ἰάμβων, σπονδείων καὶ χορείων· ἐν τισὶ δὲ ἐν τῷ τέλει καὶ πυῤῥίχιος εἴληπται.

1284. ΙΩ ΙΩ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς πρώτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἰὼ φρενῶν. ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ ζ' καὶ ἐξ ὁμοίων ποδῶν σύγκεινται, καὶ τινὰς αὐτῶν διαλελυμένους ἔχουσιν ὡς ἐκεῖνα. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1293. ΟΡΑΙΝ ΠΑΡΕΣΤΙΝ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν πρώστροφὴν συστήματι. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο μονόστιχον ὡς ἐκεῖνο· ἴαμβος γάρ ἐστι τρίμετρος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

1294. ΟΙΜΟΙ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς δευτέρας ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Οἴμοι. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ κατὰ πάντα ϛ'· ὧν τὰ μέν ἐστιν ἰαμβικὰ, τὰ δὲ ἀντισπαστικά. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1301. ΗΔ ΟΞΥΘΗΚΤΟΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων έ. σύγκεινται δὲ ἔκ τε ἰάμβων καὶ σπονδείων καὶ χορείων καὶ δακτύλων. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1306. ΑΙ ΑΙ ΑΙ ΑΙ. Η τρίτη αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ έ. τὸ ά ἰαμβικὸν μονόμετρον· τοιοῦτον γάρ ἐστι τὸ τῆς ἀντιστροφῆς· (χρὴ οὖν τὸ μὲν ΑΙ τὸ πρῶτον τοῦ ποδὸς ὀξύνειν· τὸ δὲ β' περισπᾶν, ἵν' ᾖ ἴαμβος ὁ ποῦς) τὸ β' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰάμβου· τὸ γ' ὅμοιον κατὰ πάντα· τὸ δ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου· τὸ έ ὅμοιον τῷ δευτέρῳ· (ἔχει δ' ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας ἐπιτρίτους· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τὸν πρῶτον ἀντίσπαστον.) ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ, ὡς ἄνω εἴρηται.

1312. ΩΣ ΑΙΤΙΑΝ ΓΕ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων έ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

1317. Ω ΜΟΙ ΜΟΙ. Η τετάρτη αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶν ἀντισπαστικῶν ϛ'. εἰσὶ δὲ πάντα τρίμετρα βραχυκατάληκτα ἐξ ἀντισπάστων καὶ ἐπιτρίτων καὶ διτροχαίων συγκείμενα· τὸ μέντοι τέταρτον τὸν δεύτερον ἔχει πόδα πεντασύλλαβον ἐπίτριτον, τὸ δὲ πέμπτον

τὸν μὲν πρῶτον πόδα ἑξασύλλαβον, ἤτοι ἑξάβραχυν· τὸν δὲ δεύτερον πεντασύλλαβον, διίαμβον. ὅ δέ γε τελευταῖος αὐτῶν ποὺς ἀδιάφορός ἐστι. ποτὲ μὲν γὰρ ἴαμβός ἐστι, ποτὲ δὲ πυῤῥίχιος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ, ὡς εἴρηται.

1326. ΚΕΡΔΗ ΠΑΡΑΙΝΕΙΣ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δύο. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1328. ΙΤΩ ΙΤΩ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Αἶ αἶ αἶ αἶ. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ έ. ἐν μέντοι τῷ πέμπτῳ κώλῳ ἀντίσπαστον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα, οὐκ ἐπίτριτον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1334. ΜΕΛΛΟΝΤΑ ΤΑΥΤΑ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων πέντε καθαρῶν. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1339. ΑΓΟΙΤ ΑΝ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τετάρτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὢ μοι μοι. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ ς', πλὴν ἐν μὲν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἀντίσπαστον ἔχει ἀντὶ ἐπιτρίτου τὸν πρῶτον πόδα, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ καὶ τετάρτῳ καὶ πέμπτῳ τὸν β' πόδα πεντασύλλαβον ἐπίτριτον. ἐπὶ τελευταίῳ κώλῳ δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ ἐπὶ τῷ τέλει, δηλοῦσαι ὅτι τετέλεσται τὰ ἀνταποδιδόμενα.

1348. ΠΟΛΛΩι ΤΟ ΦΡΟΝΕΙΝ. Σύστημα ἀνομοιομερὲς ἐπῳδικὸν ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος κώλων ἀναπαιστικῶν ς', ὧν τὰ μὲν δ' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ έ μονόμετρον, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται· τὸ ς' δίμετρον καταληκτικὸν ἑφθημιμερὲς παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη κορωνὶς τὸ δρᾶμα ἐπισφραγίζουσα.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

1. ΛΟΓΟΣ. Η εἴσθεσις τοῦ δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ περιόδων, οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ϟγ', ὧν τελευταῖος, Πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

94. ΟΝ ΑΙΟΛΑ ΝΥΞ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται ἐπῳδικὰ, ὡς εἴρηται, ἔστι δὲ τὰ παρόντα, πεντὰς ἐπῳδική, ἤτοι στροφαὶ δύο καὶ ἐπῳδός. εἰσὶ δὲ τὰ κῶλα ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς ί, καὶ τῆς ἐπῳδοῦ τοσαῦτα. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῆς ἐπῳδοῦ κορωνὶς, καὶ παράγραφος.

141. ΠΕΠ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι πᾶσαι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ξδ', ὧν τελευταῖος, Φήμης ἀνασχον τῆσδε νῦν καρπούμεθα. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

205. ΑΝΟΛΟΛΥΞΟΝ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται ἐπῳδικὰ, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα τριὰς ἐπῳδική· τὰ κῶλα δὲ τῆς μὲν στροφῆς ζ', καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα, τοῦ δὲ ἐπῳδοῦ ζ'. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἐπῳδοῦ, κορωνὶς καὶ παράγραφος.

225. ΟΡΩ ΦΙΛΑΙ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων σοά, ὧν τελευταῖος, Χωρεῖν προσελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

497. ΜΕΓΑ ΤΙ ΣΘΕΝΟΣ. τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται ἐπῳδικὰ, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα, τριὰς ἐπῳδική· τὰ κῶλα δὲ τῆς μὲν στροφῆς ιά, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα· τῆς δὲ ἐπῳδοῦ ιδ'. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἐπῳδοῦ κορωνὶς, εἶτα παράγραφος.

531. ΗΜΟΣ ΦΙΛΑΙ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ϙβ', ὧν τελευταῖος, Πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν, εἰ ποθούμεθα. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς συνήθως.

633. Ω ΝΑΥΛΟΧΑ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. εἰσὶ δὲ τὰ παρόντα στροφῶν δύο· τὰ δὲ κῶλα τῆς μὲν προτέρας στροφῆς ή, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα· τῆς δὲ δευτέρας θ', καὶ τῆς ἀντιστροφῆς ὁμοίως τοσαῦτα. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τοῦ ᾄσματος κορωνίς.

665. ΓΥΝΑΙΚΕΣ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέ-

τρων ἀκαταλήκτων ϱνή, ὧν τελευταῖος, Τῷ 'μῷ δίδωσι πατρὶ, τὴν δ' αὐτὴ λάβοι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

823. ΙΔ' ΟΙΟΝ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα στροφῶν δύο· τῆς μὲν πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ί, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα· τῆς δὲ δευτέρας ιά, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος· ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ ᾄσματος κορωνίς.

865. ΠΟΤΕΡΟΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ϛ', καὶ κώλων δύο μεταξὺ κειμένων μονομέτρων καταληκτικῶν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

873. Ω ΠΑΙΔΕΣ. κατὰ περικοπὴν ἕτεροι στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ή. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

881. ΣΧΕΤΛΙΩΤΑΤΑ. κατὰ περικοπὴν αὖθις κῶλα ἀμοιβαῖα ιζ'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. μεταξὺ τούτων εἰσὶ καὶ δύο ἴαμβοι τρίμετροι.

897. ΑΓΑΝ ΓΕ· ΜΑΛΛΟΝ. οἱ ἑξῆς οὗτοι στίχοι ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι, ὧν τελευταῖος, Πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

949. ΠΟΤΕΡΑ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται προῳδικά· προῳδικὰ δέ ἐστιν, ὡς Ἡφαιστίων φησὶν, ἐν οἷς τὸ ἀνόμοιον προτίθεται τῶν ὁμοίων. ἔστιν οὖν ἡ μὲν προῳδὸς αὕτη, κώλων ϛ'· ἡ δὲ στροφὴ κώλων θ', καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοσούτων· ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν προῳδοῦ καὶ τῆς στροφῆς, παράγραφος. τῆς δὲ ἀντιστροφῆς, κορωνὶς, διὰ τὸ ἐξιέναι τοὺς χορευτάς.

973. Ω ΜΟΙ ΕΓΩ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν ιβ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

985. Ω ΖΕΥ ΠΟΙ ΓΗΣ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι κώλων εἰσὶν ἀναπαιστικῶν κέ. μετὰ δὲ ταῦτα, ἐν εἰσθέσει στίχοι δακτυλικοὶ ἑξάμετροι έ, καὶ ἐν ἐκθέσει κῶλα τρία. τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν, τὰ δὲ δύο ἰαμβικά. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1020. Ω ΠΑΙ ΤΟΥΔ' ΑΝΔΡΟΣ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν, στίχων ὁμοίων τοῖς ἄνω δακτυλικῶν ἑξαμέτρων έ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1025. Ω ΠΑΙ ΠΑΙ. Ἡ μονοστροφικὴ αὕτη περίοδος κώλων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν κ'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1046. ΚΛΥΟΥΣ' ΕΦΡΙΞΑ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων σιγ', ὧν τελευταῖος, Ἐπεὶ κελεύεις κἀξαναγκάζεις, πάτερ. μετὰ δὲ τὸν λζ', κῶλον δίμετρον καταληκτικὸν ἀντισπαστικόν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1261. ΑΓΕ ΝΥΝ. Αἱ περίοδοι αὗται πᾶσαι εἰσὶν ἀναπαιστικῶν διμέτρων ἀκαταλήκτων καὶ καταληκτικῶν κ'· τὸ ιδ', μόνον ἐστὶ μονόμετρον. ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος κορωνὶς, τὸ δρᾶμα ἐπισφραγίζουσα.

1277. ΛΕΙΠΟΥ ΜΗ. Σύστημα ἐπῳδικὸν ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος, κώλων ἀναπαιστικῶν δ'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΙΑΝΤΑ.

1. ΑΕΙ ΜΕΝ. Ἡ εἴσθεσις τοῦ δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ περιόδων. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, ϱλγ'. ὧν τελευτὴ, Θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς. ἑξῆς ἡ κορωνὶς ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν.

134. ΤΕΛΑΜΩΝΙΕ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται συστηματικὰ ἐξ ὁμοίων. σύστημα δέ ἐστιν (ὡς Ἡφαιστίων φησὶ) μέτρων συναγωγὴ, ἢ δύο ἢ πλειόνων, ἢ ὁμοίων ἢ ἀνομοίων· ἀνομοίων μὲν, ὡς τὰ ἐλεγεῖα· ἑξαμέτρου γάρ ἐστι πρὸς πεντάμετρον κοινωνία· καὶ ἡ ἐπῳδή· ἐξ ὁμοίων δέ ἐστιν, ἅπερ ὑπὸ ποδῶν ἢ συζυγίας ἢ περιόδου καταμετρεῖται, ἄνευ ἀριθμοῦ τινος ὡρισμένου. τὸ δὲ παρὸν μέτρον ἀναπαιστικόν ἐστι, Λακωνικὸν καλούμενον, διὰ τὸ τὸν Λάκωνα Ἀλκμᾶνα πολλῷ τούτῳ χρήσασθαι. εἰσὶ τὰ μὲν δίμετρα ἀκατάληκτα· τὰ δὲ τῶν ἀποθέσεων, δίμετρα καταληκτικὰ, ἤτοι ἑφθημιμερῆ, ὃ μέτρον καλεῖται παροιμιακὸν,

διὰ τὸ πολλὰς παροιμίας τῷ τοιούτῳ μέτρῳ γεγράφθαι. τὸ μέντοι δωδέκατον κῶλον μονόμετρόν ἐστιν ἀκατάληκτον, ὃ καὶ ἀναπαιστικὴ ὀνομάζεται βάσις. τὰ δὲ πάντα κῶλα τοῦ συστήματος εἰσὶ λή, ὧν τελευταῖον, Σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι. ἡ παράγραφος ἐν ταῖς ἀποθέσεσι.

172. Η ΡΑ ΣΕ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν εἰσὶν ἐπῳδικά. ἐπῳδικὰ δὲ καλεῖται, ὡς Ἡφαιστίων φησὶν, ἐν οἷς ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται δηλονότι. ἐπ' ἔλαττον μέντοι τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ, ἤτοι στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπῳδοῦ, οὐκ ἂν γένοιτο τὸ τοιοῦτον· ἐπὶ πλεῖον δὲ οὐδὲν αὐτὸ κωλύει ἐκτείνεσθαι. γίνεται δὲ ὥσπερ τριὰς ἐπῳδικὴ, οὕτω καὶ τετρὰς καὶ πεντὰς καὶ ἐπὶ πλέον, ὡς τὰ πλεῖστα Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου πεποίηται. τῆς παρούσης δὲ στροφῆς τὰ κῶλά εἰσιν ιά, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά δακτυλικὸν τετράμετρον· κατὰ μονοποδίαν γὰρ μετρεῖται τὰ δακτυλικά. τὸ β' δακτυλικὸν πενθημιμερές· τὸ γ' τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές· τὸ δ' ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου βραχυκαταλήκτου καὶ ἀναπαιστικοῦ πενθημιμεροῦς· τὸ έ ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ ϛ' ὅμοιον τῷ β'· τὸ ζ' ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικοῦ καὶ δακτυλικοῦ πενθημιμερῶν, ὃ καλεῖται ἰαμβέλεγος· τὸ ή ὅμοιον, ἤτοι ἰαμβέλεγος· τὸ θ' ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον· τὸ ί προσοδιακὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ χοριάμβου καὶ τροχαϊκῆς κατακλεῖδος· καλεῖται δὲ οὕτως, ὅτι ἐν ταῖς ἑορταῖς, ἐν αἷς πρόσοδοι ἐγένοντο, τοιούτοις μέτροις ἐχρῶντο· τὸ ιά ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου. εἶτα παράγραφος.

183. ΟΥΠΟΤΕ. Ἀντιστροφὴ κώλων ιά.

194. ΑΛΛ' ΑΝΑ. Τοῦτο καλεῖται ἐπῳδὸς, διὰ τὸ ἐπᾴδεσθαι τῇ τε στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ, ἤγουν μετὰ τὴν στροφὴν ᾄδεσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι τὴν μὲν στροφὴν κινούμενοι οἱ Χορευταὶ πρὸς τὰ δεξιὰ ᾖδον, τὴν δὲ ἀντιστροφὴν, πρὸς τὰ ἀριστερά· τὴν δὲ ἐπῳδὸν ἱστάμενοι ᾖδον. ἐδήλου δὲ, ὥς φασιν, ἡ μὲν στροφὴ τὴν τοῦ οὐρανοῦ ἐκ τῶν ἑῴων πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη κίνησιν· ἡ δὲ ἀντιστροφὴ τὴν τῶν πλανήτων, ὡς ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἕω γινομένην· ἡ δὲ ἐπῳδὸς τὴν τῆς γῆς στάσιν, ἱσταμένων τῶν Χορευτῶν ᾀδομένη. ἔστι δὲ τῆς παρούσης ἐπῳδοῦ τὰ κῶλα ζ'· τὸ ά ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ διμέτρου βραχυκαταλήκτου· καλεῖται δὲ τοῦτο διπενθημιμερές· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐλλείπει τὸ ἰαμβικὸν μιᾷ συλλαβῇ· τὸ β' ὅμοιον· τὸ γ' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, τοῦ γ' ποδὸς δακτύλου· τὸ δ', τὸ έ καὶ τὸ ϛ' ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ ζ' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον καταληκτικὸν τοῦ β' ποδὸς παίωνος δευτέρου, τοῦ δὲ τρίτου ἰωνικοῦ καταληκτικοῦ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς καὶ παράγραφος.

201. ΝΑΟΣ ΑΡΩΓΟΙ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἀνομοιόστροφα· ἀνομοιόστροφα δ' ἐστὶ, καθὰ Ἡφαιστίων φησὶν, ὅσα πάντως διαιρεῖται, ἢ κατὰ πρόσωπον ἀμοιβαῖον, ἢ Χοροῦ πρὸς ὑποκριτὴν ἀπόκρισιν, ἢ κατὰ ἐφύμνιον, ἢ κατὰ ἐπῳδὸν, ἢ κατ' ἄλλο ἀναφώνημα. διαιρεῖται δὲ ἤτοι εἰς δύο, ἢ εἰς πλείω. ἐὰν μὲν οὖν εἰς δύο διαιρεθῇ, καλεῖται ἑτερόστροφον· ἐὰν δὲ εἰς πλείω, ἀλλοιόστροφον. εἰσὶ δὲ τὰ παρόντα ἑτερόστροφα καὶ συστηματικά. τοῦ πρώτου τοῦδε συστήματος τὰ κῶλα ζ'. τὸ ά, τὸ β', καὶ τὸ γ' ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δ' δακτυλικὸν τετράμετρον, ἤτοι δίμοιρον ἔπους· τὰ γὰρ δ' τῶν ϛ' δίμοιρον· τὸ έ ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικῆς καὶ ἀναπαιστικῆς βάσεως· τὸ ϛ' ἀναπαιστικὸν μονόμετρον· τὸ ζ' ἀναπαιστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

208. ΤΙ Δ' ΕΝΗΛΛΑΚΤΑΙ. ἑτέρα στροφὴ μονόστροφος ἐξ ὁμοίων κώλων ἀναπαιστικῶν ϛ', ὧν τὸ δεύτερον μονόμετρον, τὸ δὲ ϛ' ἑφθημιμερὲς, τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. εἶτα παράγραφος.

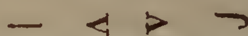
214. ΠΩΣ ΔΗΤΑ. ἕτερον σύστημα κατὰ περικοπὴν κώλων ζ', ὧν τὰ γ' ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δ' ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικῆς καὶ ἀναπαιστικῆς βάσεως· τὸ έ ὅμοιον τοῖς πρώτοις· τὸ ϛ' ὅμοιον τῷ δ'· τὸ ζ' ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

221. ΟΙΑΝ ΕΔΗΛΩΣΑΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται κατὰ σχέσιν. κατὰ σχέσιν δέ ἐστιν, ὡς Ἡφαιστίων φησὶν, οἷς ἀνταποδίδοται καὶ ἀνακυκλεῖται ἕτερα παρόμοια. εἰσὶ δὲ τὰ κῶλα τῆς παρούσης στροφῆς ιβ', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά ἀσυνάρτητον

ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς βάσεως, ὃ καλεῖται περίοδος. δύο γὰρ ἴαμβοι καὶ δύο τροχαῖοι περίοδος καλεῖται, ὅτι οὐκ ἔστι μέτρου τι εἶδος, ἀλλ᾽ ἁπλῶς περίοδος καλεῖται τὸ ὑπεράνω τῶν τεσσάρων συλλαβῶν σύστημα. τὸ β´ δακτυλικὸν πενθημιμερές· τὸ γ´ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές· τὸ δ´ ὅμοιον τῷ β´· τὸ έ ἀναπαιστικὸν μονόμετρον· τὸ ς´ ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές· τὸ ζ´ ὅμοιον τῷ ά, ἤτοι περίοδος· ἔχει δὲ δάκτυλον ἀντὶ τροχαίου· τὸ ή ἰαμβικὸν πενθημιμερές· τὸ θ´ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται Φερεκράτειον ἀπὸ Φερεκράτους τοῦ ἐφευρόντος αὐτό· τὸ ί ὅμοιόν τῷ ή· τὸ ιά ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται Γλύκωνειον ἀπὸ Γλύκωνος τοῦ ἐφευρόντος αὐτό· τὸ ιβ´ τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, τὸν γ´ ἔχον πόδα δάκτυλον. εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ, διὰ τὸ εἶναι τῶν ἀνταποδιδομένων.

233. Ὠι ΜΟΙ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, κώλων ἀναπαιστικῶν ιβ´, ὧν τὸ ή μονόμετρον· τὸ ιβ´ ἑφθημιμερές· τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

245. ΩΡΑ ΤΙΝ᾽. Τοῦτο ἀντιστροφή ἐστι τῆς ἄνω ῥηθείσης στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Οἵαν ἐδήλωσας. ἔστι δὲ κώλων ιβ´, ὁμοίων κατὰ πάντα ἐκείνῃ. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει οὐ τὰ αὐτὰ κεῖται σημεῖα, ἀλλὰ μόναι δύο διπλαῖ. ἐν μὲν γὰρ ταῖς στροφαῖς τῶν ἀλλοιοστρόφων τούτων συστημάτων, τῶν κατὰ περικοπὴν ἐχόντων συστήματα ἀνομοιομερῆ, ἐπὶ τοῦ τελευταίου κώλου κατὰ μὲν τὴν ἀρχὴν διπλῆ τίθεται ἔξω νενευκυῖα, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει παράγραφος καὶ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ, δηλοῦσαι ὅτι τῶν ἀνταποδιδομένων εἰσὶν αἱ τοιαῦται στροφαί· ἐν δὲ ταῖς ἀντιστροφαῖς ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ τελευταίου κώλου μόνη παράγραφος. ἐπὶ μέντοι τῆς τελευταίας ἀντιστροφῆς, ἐπὶ τοῦ τελευταίου κώλου, δύο μόναι τίθενται διπλαῖ, κατά τε τὴν ἀρχὴν τοῦ κώλου καὶ κατὰ τὸ τέλος. ἀμφότεραι δὲ ἔξω νενευκυῖαι, δηλοῦσαι ὅτι τέλος ἔσχε τὰ ἀνταποδιδόμενα. τί δέ ἐστι παράγραφος, καὶ τί διπλῆ, καὶ τί κορωνὶς, θεωρείσθω ἐν τούτοις,

257. ΟΥΚΕΤΙ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, ἐν ἐκθέσει κώλων ἀναπαιστικῶν ἕξ, ὧν τὰ πέντε δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δὲ ς´ καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερές. εἶτα παράγραφος.

263. ΑΛΛ᾽ ΕΙ ΠΕΠΑΥΤΑΙ. Στίχοι εἰσὶν ἐντεῦθεν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι πδ´, ὧν τελευταῖος, Τὰ τοῦδε πράγη καὐτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ. περὶ τὸ τέλος δὲ τούτων κατὰ εἰσβολὴν κόμματα τρία, ἃ καὶ δοκεῖ μοι ἀντισπαστικὰ εἶναι μονόμετρα ἀκατάληκτα, ὧν τὸ μὲν ά καὶ τὸ β´, Ἰώ μοι μοι· τὸ δὲ γ´, Ἰὼ παῖ παῖ· ἐν δὲ τῷ τέλει πάντων συνήθως ἡ κορωνὶς τίθεται.

348. ΙΩ ΜΟΙ ΦΙΛΟΙ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἀλλοιόστροφα, ὡς εἴρηται· εἰσὶ δὲ καὶ κατὰ σχέσιν. ἔστι γοῦν ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἀντισπαστικῶν ς´, ὧν τὰ έ δίμετρα ἀκατάληκτα Γλυκώνεια, τὸ δὲ ς´ δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται Φερεκράτειον. σύγκειται δὲ ἐξ ἀντισπάστων, διϊάμβων καὶ διτροχαίων, καὶ ἐπιτρίτων καὶ χοριάμβων· ἔχει δὲ ἀντιστροφὴν τὸ, Ἰώ μοι γένος ναίας. ἐπὶ τῷ τέλει συνήθως παράγραφος καὶ διπλαῖ διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν.

354. ΟΙ Μ᾽, ΩΣ ΕΟΙΚΑΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἐκ δύο στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων.

356. ΙΩ ΜΟΙ ΓΕΝΟΣ. Ἡ παροῦσα ἀντιστροφὴ κώλων ἐστὶν ἕξ, ὁμοίων τοῖς τῆς στροφῆς· ἐν δὲ τῷ τρίτῳ κώλῳ πεντασύλλαβον ἔχει τὸν πρῶτον ἀντίσπαστον· (διαλύονται γὰρ αἱ μακραὶ τῶν τοιούτων ποδῶν εἰς δύο βραχείας, καὶ γίνονται πεντασύλλαβοι) ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

362. ΕΥΦΗΜΑ. Ἕτερον σύστημα δύο στίχων, ὅμοιον τῷ ἀνωτέρῳ, Οἴμ᾽, ὡς ἔοικας.

364. ΟΡΑΙΣ ΤΟΝ. Στροφὴ δευτέρα κώλων δ´, ὧν τὰ τρία ἀντισπαστικὰ τρίμετρα βραχυκατάληκτα. σύγκεινται δὲ ἐξ ὁμοίων τοῖς εἰρημένοις ποδῶν· τὸ δὲ δ´ ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. ἔχει δὲ ἀντιστροφὴν τὸ, Ἰὼ πάνθ᾽ ὁρῶν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ.

368. ΜΗ ΔΕΣΠΟΤ᾽. Ἕτερον σύστημα ἐκ στίχων τριῶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων, καὶ κώλου δισπονδείου μετὰ τοὺς δύο στίχους κειμένου.

372. ΙΩ ΔΥΣΜΟΡΟΣ. Στροφὴ τρίτη κώλων έ, ἀντισπαστικῶν ὁμοίων τοῖς εἰρημένοις, ὧν τὰ δ' τρίμετρα ἀκατάληκτα Γλυκώνεια, τὸ δὲ έ δίμετρον καταληκτικὸν ἐφθημιμερὲς Φερεκράτειον. ἔχει δὲ ἀντιστροφὴν τὸ, Ἰὼ Ζεῦ προγόνων. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ.

377. ΤΙ ΔΗΤ' ΑΝ ΑΛΓΟΙΗΣ. Σύστημα ἕτερον στίχων δύο ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων.

379. ΙΩ ΠΑΝΘ' ΟΡΩΝ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὁρᾷς τὸν θρασύν. ἔστι δὲ κώλων δ', ὧν τὰ τρία ἀντισπαστικὰ τρίμετρα, τὸ δὲ δ' ἴαμβος τρίμετρος. εἶτα μόνη παράγραφος.

383. ΞΥΝ ΤΩΙ ΘΕΩΙ. Σύστημα ὅμοιον τῷ ἀνωτέρῳ, οὗ ἡ ἀρχὴ, Μὴ δέσποτ' Αἴας.

387. ΙΩ ΖΕΥ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἰὼ δύσμορος· ἔστι δὲ κώλων ἀντισπαστικῶν έ, ὁμοίων ἐκείνῃ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

392. ΟΤΑΝ ΚΑΤΕΥΧΗι. Σύστημα στίχων δύο ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων.

394. ΙΩ ΣΚΟΤΟΣ. Στροφὴ ἑτέρα κώλων ις'. τὸ πρῶτον παιωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος δευτέρου· τὸ β' δίμετρον καταληκτικὸν παίωνος πρώτου· τὸ γ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δ' ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές· τὸ έ ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἐφθημιμερὲς ἐξ ἰωνικῶν ἀπ' ἐλάσσονος· τὸ ς' ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές· τὸ ζ' τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές· τὸ ή ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ διτροχαίου· τὸ θ' δακτυλικὸν πενθημιμερές· ἔχει δὲ τὸν πρῶτον πόδα διαλελυμένον εἰς τετράβραχυν, τὸ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς καθαρόν ἐστι· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ χοριαμβικόν ἐστιν ἡμιόλιον. τὸ ί καὶ ιά τροχαϊκὰ πενθημιμερῆ· τὸ ιβ' τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς Εὐριπίδειον· τὸ ιγ' ὅμοιον τῷ δεκάτῳ· τὸ ιδ' ἰαμβικὸν ὅμοιον τῷ τρίτῳ· τὸ ιέ ὅμοιον τῷ τετάρτῳ· τὸ ις' τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν τὸν δεύτερον ἔχον πόδα δάκτυλον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ, διὰ τὸ εἶναι τῶν ἀνταποδιδομένων, ὡς εἴρηται.

410. Ω ΔΥΣΤΑΛΑΙΝΑ. Σύστημα δυοῖν στίχοιν ἰαμβικοῖν τριμέτροιν ἀκαταλήκτοιν.

412. ΠΟΡΟΙ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἰὼ σκότος. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων τοῖς ἐκείνης ις'. τὸ μέντοι ιγ', κῶλον τροχαϊκὸν ὂν, διαλελυμένην ἔχει τὴν τοῦ πρώτου ποδὸς μακρὰν εἰς δύο βραχείας. ἐν τῷ τέλει δύο μόναι διπλαῖ συνήθως. ἴσθι δὲ, ὅτι ἐν μὲν ταῖς προῤῥηθείσαις στροφαῖς ἡ ἔσω νενευκυῖα τίθεται ἐπὶ τέλει διπλῆ, μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῶν στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν καὶ τῶν μεταξὺ τούτων ἀνομοιομερῶν συστημάτων δύο τίθενται διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι· ἡ μὲν, ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ ἐν τῷ τέλει. ἐξ ὧν δηλοῦται, ὡς τέλος ἔσχε τὰ ᾄσματα, ἃ κατὰ ἀνταπόδοσιν γέγραπται, ὡς προείρηται.

428. ΟΥΤΟΙ Σ'. Σύστημα ἐκ δυοῖν στίχοιν, ὅμοιον τῷ, Ὦ δυστάλαινα.

430. ΑΙ ΑΙ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ξζ', ὧν τελευταῖος, Εἰ τοὐμὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς. εἶτα κορωνίς.

596. Ω ΚΛΕΙΝΑ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα δύο στροφῶν. τῆς πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ιγ', καὶ τὰ ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου Σαπφικόν· τὸ β' Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, δίμετρον ὑπερκατάληκτον· τὸ γ' Ἰωνικὸν ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δ' ἰαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ἤτοι πενθημιμερές· τὸ έ Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικόν· ἔχει δὲ παίωνα δεύτερον ἀντὶ Ἰωνικοῦ· τὸ ς' ἀντισπαστικὸν δοχμαϊκὸν πενθημιμερές· τὸ ζ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται Γλυκώνειον. τὸ ή ὅμοιον τῷ β'· τὸ θ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ λέγεται ἡμιόλιον· τὸ ί ὅμοιον· τὸ ιά προκελευσματικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ὅμοιον τῷ ιγ' κώλῳ τοῦ ά ἐπινικίου Πινδάρου, τῷ Ὅθεν ὁ πολύφατος· ἐχρήσατο δὲ τῷ ποδὶ τούτῳ ἐνταῦθα ὡς ταχεῖ, διὰ τὸ ταχὺ τοῦ ἀνύειν, ἤτοι πορεύεσθαι ὁδόν. τὸ ιβ' ὅμοιον προκελευσματικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον· ἐχρήσατο δὲ τούτῳ τῷ ποδὶ αὖθις διὰ τὸ ταχέως εἰς ᾅδου τοὺς θανόντας κατέρχεσθαι. ὁμοίως τούτοις ἔχει τὰ τῆς ἀντιστροφῆς. οἱ γὰρ ἀχάριστοι ταχέως ἄφιλοι γίνονται· καὶ τὸ πίπτον, ταχέως πίπτει. τὸ ιγ' ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου. εἶτα ἡ συνήθης παράγραφος.

622. ΗΠΟΥ ΠΑΛΑΙΑι. Τῆς δευτέρας ταύτης στροφῆς τὰ κῶλα ιδ', καὶ τὰ τῆς ἀντισ-

τροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ β΄ χοριαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ἤτοι ἡμιόλιον· τὸ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον ἀντὶ χοριάμβου ἐπίτριτον ἔχει τρίτον. τὸ γ΄ ἰαμβικὸν πενθημιμερές· τὸ δ΄ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές· τὸ έ παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ βακχείου· εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἀντισπάστου πεντασυλλάβου. τὸ ϛ΄ χοριαμβικὸν ἡμιόλιον· τὸ ζ΄ ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον δοχμαϊκόν· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν πενθημιμερές. τὸ ή Ἰωνικὸν ἡμιόλιον ἀπὸ μείζονος· τὸ θ΄ ὅμοιον τῷ ζ΄· τὸ ί Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον, Κλεομάχειον· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου. τὸ ιά ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται Γλυκώνειον· τὸ ιβ΄ ὅμοιον· τὸ ιγ΄ ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον· τὸ ιδ΄ Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον, ἔχει δὲ παίωνα δεύτερον ἀντὶ Ἰωνικοῦ. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς παράγραφος τίθεται, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῆς ἀντιστροφῆς κορωνίς. ἐξιόντων γὰρ τῶν ὑποκριτῶν καὶ τῶν χορευτῶν εἰσιόντων, κορωνὶς τίθεται, καὶ αὖθις τῶν χορευτῶν ἐξιόντων καὶ τῶν ὑποκριτῶν εἰσιόντων ἡ αὐτὴ κορωνὶς τίθεται.

646. ΑΠΑΝΘ' Ο ΜΑΚΡΟΣ. Συστηματικὴ αὕτη περίοδος στίχων ἐστὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων μζ΄, ὧν τελευταῖος, Πύθοισθε κεῖ νῦν δυστυχῶ σεσωσμένον. εἶτα κορωνίς.

693. ΕΦΡΙΞ' ΕΝ ΕΡΩΤΙ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ ᾆσμα μιᾶς στροφῆς, τὰ δὲ κῶλα τῆς στροφῆς ιδ΄ καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐπιμεμιγμένον ἀναπαίστῳ καὶ χορείῳ· τὸ β΄ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές· τὸ γ΄ ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές· τὸ δ΄ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται Ἀνακρεόντειον· τὸ έ ἀντισπαστικὸν Φαλαίκειον, τρίμετρον καταληκτικόν· τὸ ϛ΄ χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· τὸ ζ΄ δακτυλικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· κατὰ μονοποδίαν γὰρ μετρεῖται. τὸ ή προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου. τοῦτο δὲ καὶ ἀναπαιστικὸν δύναται εἶναι δίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ θ΄ ἰαμβικὸν πενθημιμερές· τὸ ί χοριαμβικὸν ὅμοιον τῷ ϛ΄· τὸ ιά ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· τὸ ιβ΄ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές· τὸ ιγ΄ Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν· τὸ ιδ΄ προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἢ ἐπιχοριαμβικὸν, ἐκ συζυγίας ἰαμβικῆς, χοριάμβου καὶ ἰαμβικῆς αὖθις συζυγίας καταληκτικῆς, ἤτοι Βακχείου. εἶτα ἐπὶ μὲν τῇ στροφῇ παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῇ ἀντιστροφῇ κορωνίς.

706. ΕΛΥΣΕ ΓΑΡ. Ἀντιστροφὴ κώλων ιδ΄.

719. ΑΝΔΡΕΣ ΦΙΛΟΙ. Ἡ συστηματικὴ αὕτη περίοδος καὶ οἱ ἑξῆς ἅπαντες στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ρμζ΄, ὧν τὸ μὲν ιθ΄ κῶλον, ὅμοιον μονόμετρον ἀκατάληκτον, ὁ δὲ τελευταῖος, Τὰ δ' ἄλλ' ἐν Αιδου τοῖς κάτω μυθήσομαι. εἶτα κορωνίς.

866. ΠΟΝΟΣ ΠΟΝΩι. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται ἀλλοιόστροφα, ὡς εἴρηται· ἔστι δὲ τὰ παρόντα κατὰ σχέσιν. τὸ δὲ προκείμενον τοῦτο σύστημα καλεῖται προῳδός. ἔστι δὲ κώλων καὶ στίχων ἰαμβικῶν ιά. ὧν τὰ πρῶτα δύο δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ ϛ΄ καὶ τὸ ή μονόμετρα καταληκτικά· οἱ δὲ λοιποὶ στίχοι, τρίμετροι. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

879. ΤΙΣ ΑΝ ΔΗ ΜΟΙ. Ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ ιγ΄. τὸ ά ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ἤτοι ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου· οἰκεῖος γὰρ τῷ μέτρῳ. τὸ β΄ παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παιώνων τετάρτων· τὸ γ΄ Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, ἐκ παίωνος δευτέρου, καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας καταληκτικῆς· τὸ δ΄ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερές· τὸ έ ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται δοχμαϊκόν· τὸ ϛ΄ ὅμοιον τῷ δ΄· τὸ ζ΄ ἀντισπαστικὸν ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται Γλυκώνειον, ἐκ διϊάμβου καὶ ἀντισπάστου· τὸ ή χοριαμβικὸν ἡμιόλιον· τὸ θ΄ ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου· τὸ ί προκελευσματικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, περὶ οὗ εἴρηται ἐν τῷ χορῷ τῷ, Ὦ κλεινὰ Σαλαμίς· ἐχρήσατο δὲ τούτῳ τῷ ποδὶ ἐνταῦθα, διὰ τὸ ταχὺ ἐμπίπτειν τὰ χαλεπά· καὶ ἐν τῇ ἀντιστροφῇ, διὰ τὸ ταχὺ τοῦ χρόνου. τὸ ιά ἀντισπαστικὸν Φερεκράτειον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου· τὸ ιβ΄ ὅμοιον τῷ ή· τὸ ιγ΄, ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος· εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ.

891. ΙΩ ΜΟΙ ΜΟΙ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μὲν πρὸς τὴν στροφὴν, ὅμοιον δὲ τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν ταύτης ἑτέρῳ συστήματι, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἔμελλες δὴ

τάλας, κώλων καὶ στίχων θ', ὧν τὸ πρῶτον καὶ τρίτον ἀντισπαστικὰ μονόμετρα ἀκατάληκτα ἐπίτριτον ἔχοντα πρῶτον ἀντισπάστου· τὸ ζ', ἰαμβικὸν μονόμετρον καταληκτικόν· οἱ δὲ λοιποὶ ἰαμβικοὶ τρίμετροι. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

900. ΩΜΟΙ ΕΜΩΝ. Ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ έ. τὸ ά χοριαμβικὸν ἡμιόλιον· τὸ β' Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον· τὸ γ' ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον· τὸ δ' ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον δοχμαϊκὸν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου· τὸ έ ὅμοιον τῷ γ', ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου. εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ.

904. ΩΣ ΩΔΕ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μὲν πρὸς τὴν στροφὴν, ὅμοιον δὲ τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν ταύτην ἑτέρῳ συστήματι, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὤμοι ἀναλγήτων, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων τεσσάρων. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

908. ΩΜΟΙ ΕΜΑΣ. Ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶν ή· τὸ ά χοριαμβικὸν ἡμιόλιον· τὸ β' ὅμοιον· τὸ γ' ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου· τὸ δ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ τετάρτου ποδὸς ἀναπαίστου· τὸ έ ὅμοιον δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου· τὸ ς' ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ ζ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν Φερεκράτειον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου· τὸ ή Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον ἐκ παίωνος δευτέρου καὶ Ἰωνικοῦ βραχυκαταλήκτου, ἤτοι ἡμίσεος. εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ.

915. ΟΥΤΟΙ ΘΕΑΤΟΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μὲν πρὸς τὴν στροφὴν, ὅμοιον δὲ τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν ταύτην ἑτέρῳ συστήματι, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἦ ῥα κελαινώπαν, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δέκα. ἐν τῷ τέλει παράγραφος.

925. ΕΜΕΛΛΕΣ ΔΗ ΤΑΛΑΣ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς πρώτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Τίς ἂν δή μοι. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ ιγ'. τὸ μέντοι δεύτερον κῶλον τὸ Ποτὲ χρόνῳ, ἐνήλλακται παρ' ἡμῶν, ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς· οὕτω γὰρ ἄμεινον γράφειν ἢ ὥσπερ ἦν πρότερον, μηδαμῶς ἁρμόζον τῷ μέτρῳ· ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ ὑστέρῳ προσετέθη τὸ ΑΧΙΛΛΕΩΣ ἁρμοδίως, ἵν' ᾖ ὅμοιος ὁ στίχος τῷ τῆς ἀντιστροφῆς· ἴαμβος γὰρ ὀφείλει εἶναι τέλειος ὁ παρὼν στίχος. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος, ὡς εἴρηται.

937. ΙΩ ΜΟΙ ΜΟΙ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μὲν πρὸς τὴν ἀντιστροφὴν ταύτην, ὅμοιον δὲ τῷ μετὰ τὴν ά στροφὴν κειμένῳ συστήματι, ἧς ἡ ἀρχὴ, Τίς ἂν δή μοι, κώλων καὶ στίχων ἰσομέτρων ἐκείνῳ. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

946. Ω ΜΟΙ ΑΝΑΛΓΗΤΩΝ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς β' ἐστὶ στροφῆς ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὤμοι ἐμῶν νόστων. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ έ, ἤτοι ἰσομέτρων. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

950. ΟΥΚ ΑΝ ΤΑΔ'. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν δευτέραν στροφὴν συστήματι, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὤμοι ἐμῶν νόστων, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δ'.

954. Η ΡΑ ΚΕΛΑΙΝΩΠΑΝ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὤμοι ἐμᾶς ἄτας. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ ή, ἤτοι ἰσομέτρων. τὸ μέντοι ἕβδομον κῶλον τὸ Ξὺν διπλοῖ βασιλέες, οὕτω χρὴ γράφειν, ἵν' εἴη ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς ἑβδόμῳ. ἐπὶ τελευταίου κώλου κατὰ μὲν τὴν ἀρχὴν ἡ ἔξω νενευκυῖα διπλῆ· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει ὁμοίως ἡ αὐτὴ, δηλοῦσαι τέλος σχεῖν τὰ ἀνταποδιδόμενα, ὡς εἴρηται.

961. ΟΙΔ' ΟΥΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μὲν πρὸς τὴν ἀντιστροφὴν ταύτην, ὅμοιον δὲ τῷ μετὰ τὴν στροφὴν τὴν τρίτην συστήματι, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὤμοι ἐμᾶς ἄτας, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ί. εἶτα παράγραφος.

971. ΠΡΟΣ ΤΑΥΤ'. Οἱ μετὰ τὰ προειρημένα συστήματα οὗτοι στίχοι ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ρπζ', ὧν τελευτὴ, Ἀνδρὸς ματαίου φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου. μετὰ δὲ τὸν τρίτον στίχον κῶλον μονόμετρον, καὶ μετὰ τὸν κζ' ἕτερον κόμμα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

974. ΟΙ ΜΟΙ. Μονόμετρον βραχυκατάληκτον.

1163. ΕΣΤΑΙ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς ἀναπαιστικῶν έ, ὧν τὰ δ' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ έ καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερές.

1168. ΚΑΙ ΜΗΝ. Ἡ συστηματικὴ αὕτη περίοδος στίχων ἐστὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ιζ', ὧν τελευταῖος, Τάφου μεληθεὶς τῷδε, κἂν μηδεὶς ἐᾷ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1185. ΤΙΣ ΑΡΑ ΝΕΑΤΟΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα δύο στροφῶν. τῆς πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ζ', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον τοῦ πρώτου ἑξασυλλάβου· διαλύονται γὰρ καὶ αἱ δύο μακραὶ πολλάκις τῶν τοιούτων ποδῶν· τοῦ δὲ ἑτέρου καθαροῦ καὶ συλλαβῆς. τὸ β' Ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ Ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος, παίωνος τρίτου καὶ συλλαβῆς· τὸ γ' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ χοριάμβου· τὸ δ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον ἡμιόλιον, ἐπίτριτον πρῶτον ἔχον ἀντὶ ἀντισπάστου· τὸ έ Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος μονόμετρον, ὑπερκατάληκτον, ἤτοι πενθημιμερές· τὸ ς' Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ Ἰωνικοῦ καὶ δισπονδείου· ἀλλὰ τὸ τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον οὐδαμῶς ἐστιν ὅμοιον τούτῳ. σύγκειται γὰρ ἐκ διτροχαίου καὶ διϊάμβου· καὶ οἶμαι, ὡς ἐπίτηδες τοῦθ' ὁ ποιητὴς πεποίηκεν, ἵνα μήτις αὐτῷ μέμψηται ὡς ὀκτασήμῳ συζυγίᾳ χρωμένῳ ἐν Ἰωνικοῖς, ἔνθα ἑπτασήμῳ ἢ ἑξασήμῳ ἢ πεντασήμῳ χρῶνται. τὸ ζ' Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ Ἰωνικοῦ καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ συλλαβῆς. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος συνήθως.

1192. ΟΦΕΛΕ. Ἀντιστροφὴ κώλων ζ'.

1199. ΚΕΙΝΟΣ ΟΥΤΕ. Τῆς δευτέρας ταύτης στροφῆς τὰ κῶλα ιά, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος ἢ ἐπιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ Ἰωνικοῦ καταληκτικοῦ· τὸ β' χοριαμβικὸν καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ δύο χοριάμβων· τὸ γ' ὅμοιον δίμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρὸν ἐκ χοριάμβων· τὸ δ' Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος καθαρὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· τὸ έ ὅμοιον τῷ β'· τὸ ς' ὅμοιον τούτῳ· τὸ ζ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον Σαπφικὸν ἐξ ἀντισπάστου καὶ διϊάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ ή Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, Κλεομάχειον, δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ Ἰωνικοῦ καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου· τὸ θ' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς ἐκ παίωνος δευτέρου· τὸ ί χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ διϊάμβου· τὸ ιά χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ἤτοι πενθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς συνήθως παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς, κορωνίς.

1223. ΚΑΙ ΜΗΝ ΙΔΩΝ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι καὶ οἱ ἑξῆς στίχοι ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ρθ', ὧν τελευτὴ, Πράσσειν τάδ' ἡμᾶς, εἶμ' ἐπαινέσας τὸ σόν. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι τῶν προσώπων παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.

1402. ΑΛΙΣ ΗΔΗ ΓΑΡ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν ις', ὧν τὰ ιδ' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ ζ' μονόμετρον, τὸ δὲ ις' δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερές. εἶτα παράγραφος.

1418. Η ΠΟΛΛΑ ΒΡΟΤΟΙΣ. Σύστημα ἐπῳδικὸν ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος κώλων ἀναπαιστικῶν γ', ὧν τὰ δύο δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ τρίτον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς ἡ περατοῦσα τὸ δρᾶμα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΝ.

1. ΑΚΤΗ ΜΕΝ. Η εἴσθεσις τοῦ δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ περιόδων· οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ρλθ', ὧν τελευταῖος, Νίκη τ' Ἀθηνᾶ πολιάς, ἣ σώζει μ' ἀεί. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

135. ΤΙ ΧΡΗ, ΤΙ ΧΡΗ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἑτερόστροφα, ὡς εἴρηται. εἰσὶ δὲ τῆς παρούσης στροφῆς τὰ κῶλα θ'. τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον ἰαμβικά. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ συνήθως.

144. ΝΥΝ ΜΕΝ, ΙΣΩΣ ΓΑΡ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν ς'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

150. ΜΕΛΟΝ ΠΑΔΑΙ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Τί χρὴ, τί χρή. ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων θ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

159. ΟΙΚΟΝ ΜΕΝ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν ί. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

169. ΟΙΚΤΕΙΡΩ ΝΙΝ. Η στροφὴ αὕτη κώλων ἐστὶν ιά. ἔχει δὲ καὶ τὴν ἀντιστροφὴν αὐτῆς ὁμοῦ συνεκφωνουμένην, καὶ οὐ μετὰ τὸ σύστημα, ὡς ἡ προειρημένη, κώλων καὶ αὐτὴν οὖσαν ιά. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ τῆς ἀντιστροφῆς παράγραφος.

191. ΟΥΔΕΝ ΤΟΥΤΩΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, κώλων ἀναπαιστικῶν ί. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

201. ΕΥΣΤΟΜ' ΕΧΕ. Η στροφὴ αὕτη κώλων ἐστὶν θ'. ἔχει δὲ καὶ αὕτη τὴν ἀντιστροφὴν αὐτῆς συνεκφωνουμένην, ὡς καὶ ἡ προῤῥηθεῖσα, κώλων οὖσαν καὶ αὐτὴν θ'. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς, δύο διπλαῖ, ὡς πολλάκις εἴρηται.

219. ΙΩ ΞΕΝΟΙ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ροά, ὧν τελευταῖος, Ἐμοὶ δ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος. τούτων δὲ προτίθεται κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει πάντων κορωνίς.

391. ΟΡΕΣΤΕΡΑ. Η παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ ιγ', ἔχει δ' ἀντιστροφὴν τὴν μετὰ τοὺς προκειμένους στίχους, ἧς ἡ ἀρχὴ, Οἴκτειρ' ἄναξ, τοσούτων καὶ αὐτὴν κώλων. ἐπὶ τῷ τέλει ταύτης παράγραφος καὶ διπλαῖ.

403. ΕΧΟΝΤΕΣ. Οἱ μεταξὺ τῆς στροφῆς ταύτης καὶ τῆς ἀντιστροφῆς αὐτῆς στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ρδ', ὧν τελευταῖος, Σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ, ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

507. ΟΙΚΤΕΙΡ' ΑΝΑΞ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς προῤῥηθείσης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ορεστέρα παμβῶτι γᾶ. ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων ὁμοίων ιγ'. ἐπὶ τῷ τέλει ταύτης παράγραφος.

519. ΟΡΑ ΣΥ. Οἱ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν ταύτην στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ρνζ', ὧν τελευταῖος, Νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

676. ΛΟΓΩι ΜΕΝ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα δύο στροφῶν. τὰ κῶλα δὲ τῆς μὲν πρώτης στροφῆς ιέ, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα· τῆς δὲ δευτέρας ί, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς αὐτῆς τοσαῦτα. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τοῦ ᾄσματος κορωνίς. ὅτι ἡ πρώτη στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ ἴαμβον τρίμετρον ἔχει τὸν πρῶτον στίχον.

730. ΕΡΠ' ΕΙ ΘΕΛΕΙΣ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων πζ', ὧν τελευταῖος, Εκηλον αὐτὸν, ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ. μεταξὺ δὲ τούτων κῶλά εἰσιν ἰαμβικὰ μονόμετρα, καταληκτικὰ, βραχυκατάληκτα καὶ ἀκατάληκτα θ'· ἐπὶ τῷ τέλει πάντων κορωνίς.

827. ΥΠΝ' ΟΔΥΝΑΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἑτερόστροφα, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ κῶλα τῆς παρούσης στροφῆς ιβ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος συνήθως καὶ διπλαῖ.

839. ΑΛΛ' ΟΔΕ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων δακτυλικῶν ἑξαμέτρων δ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

843. ΑΛΛΑ ΤΕΚΝΟΝ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὕπν' ὀδύνας, καὶ ἔστι κώλων ὁμοίων ιβ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

855. ΟΥΡΟΣ ΤΟΙ. Τὸ παρὸν σύστημα ἐπῳδός ἐστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, εἰ καὶ ἄλλον τρόπον ἐσχημάτισται. οὐ γὰρ ἐν τοῖς προειρημένοις εὕρηται τοιοῦτό τι. ἔστι δὲ κώλων ί. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς καὶ παράγραφος.

865. ΣΙΓΑΪΝ ΚΕΛΕΥΩ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων σιζ', ὧν τελευταῖος, Υμεῖς δ' ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1081. Ω ΚΟΙΛΑΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι καλεῖται ἑτερόστροφα, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ιδ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ συνήθως.

1095. ΣΥ ΤΟΙ, ΣΥ ΤΟΙ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ζ′. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1102. Ω ΤΛΑΜΩΝ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Ὦ κοίλας πέτρας. ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων ιδ′. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, ὅτι τὸ πρῶτον κῶλον, τὸ ί, τὸ ιά, καὶ τὸ ιβ′ δακτυλικά ἐστι καθαρά.

1116. ΠΟΤΜΟΣ ΣΕ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ζ′. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1123. ΟΙ ΜΟΙ ΜΟΙ. Η παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶν ιζ′. ἔχει δὲ ἀντιστροφήν, ἧς ἡ ἀρχή, Ὦ πτηναὶ θῆραι. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς ταύτης παράγραφος καὶ διπλαῖ. ὅτι τὸ πρῶτον κῶλον, τὸ β′, τὸ ή, τὸ ιά δακτυλικά ἐστιν· ἔστι δὲ ἐν τούτοις καὶ ἀναπαιστικά.

1140. ΑΝΔΡΟΣ ΤΟΙ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ζ′. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1146. Ω ΠΤΑΝΑΙ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς δευτέρας ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Οἴμοι μοι. ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων ιζ′. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ συνήθως.

1163. ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι κώλων εἰσὶ νά, ὧν τὰ μέν εἰσιν ἀναπαιστικά, τὰ δὲ ἰαμβικά, τὰ δὲ δακτυλικά, τὰ δὲ ἑτέρων μέτρων. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1218. ΕΓΩ ΜΕΝ ΗΔΗ. Οἱ ἀμοιβαῖοι οὗτοι στίχοι εἰσιν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ρπς′, ὧν τελευταῖος, Τροίαν· ἅλις γάρ μοι τεθρήνηται λόγος. ἐν ἐκθέσει δέ, στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ ζ′. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1409. ΜΗΠΩ ΓΕ. Η μονοστροφικὴ αὕτη περίοδος κώλων καὶ στίχων ἐστὶ λς′, ὧν τὰ μὲν ἐννέα κῶλά εἰσιν ἀναπαιστικά· οἱ δὲ κζ′, στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι. ἐν ἐκθέσει δὲ κῶλα ἀναπαιστικὰ ζ′. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1445. Ω ΦΘΕΓΜΑ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν κώλων ἀναπαιστικῶν ζ′. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1452. ΦΕΡΕ ΝΥΝ. Η μονοστροφικὴ αὕτη περίοδος κώλων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν ιζ′, ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ὁμοίων γ′. ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος κορωνὶς ἡ τὸ δρᾶμα ἐπισφραγίζουσα.

1469. ΧΩΡΩΜΕΝ. Σύστημα ἐπῳδικὸν κώλων γ′.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

1. Ω ΤΟΥ ΣΤΡΑΤ. Η εἴσθεσις τοῦ δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ περιόδων· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι πδ′. ὧν τελευτή, Νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων. κατ' εἰσβολὴν δὲ μετὰ τὸν ος′ στίχον, κῶλον ἐφθημιμερὲς ἀντισπαστικόν. ἑξῆς ἡ κορωνὶς ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν.

86. Ω ΦΑΟΣ ΑΓΝΟΝ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται συστηματικὰ ἐξ ὁμοίων, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ κῶλα τοῦ ὅλου συστήματος, λδ′. ὧν τὸ ά, δακτυλικὸν τρίμετρον. τὸ β′, ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ γ′, καὶ δ′, δακτυλικὰ ἐφθημιμερῆ. τὰ ἑξῆς ιβ′, ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ δὲ ιγ′, ὅμοιον καταληκτικόν. τὸ ἑξῆς τούτου, δακτυλικὸν τετράμετρον. τὸ ἑξῆς αὖθις τούτου, ὅμοιον τῷ δευτέρῳ, τὸ ἑξῆς τούτου, ὅμοιον τῷ τρίτῳ. τὰ ἑξῆς, ἀναπαιστικὰ πάντα. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῷ τέλει.

121. Ω ΠΑΙ ΠΑΙ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι πᾶσαι καλοῦνται ἀλλοιόστροφα, ὡς εἴρηται· εἰσὶ δὲ καὶ κατὰ σχέσιν. ἡ παροῦσα δὲ στροφὴ κώλων ἐστὶν ή. ὧν τὰ πρῶτα δύο δακτυλικὰ ἐφθημιμερῆ· τὰ δὲ ἑξῆς τρία ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ ς′

ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ δευτέρου ποδὸς χορείου· τὸ ζ', ἀναπαιστικὸν μονόμετρον· τὸ ή, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον σαπφικόν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ.

129. Ω ΓΕΝΕΘΛΑ ΓΕΝΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι. οὗ ἡ ἀρχὴ, Νήπιος ὅστις. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο κατὰ σχέσιν, κώλων δὲ θ', ὧν τὸ ά, ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές· τὰ δὲ ἑξῆς, δ', ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα· (εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὰ τετράμετρα) τὸ ϛ', ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές· (εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν) τὸ ζ', ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον εἰς δισύλλαβον· τὸ ή, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές· τὸ θ', ἰαμβικὸν πενθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει συνήθως παράγραφος μόνη.

137. ΑΛΛ' ΟΥΤΟΙ ΤΟΝ Γ'. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὦ παῖ παῖ. ἔστι δὲ κώλων ή, ὁμοίων κατὰ πάντα ἐκείνῃ. ἐπὶ τῷ τέλει οὐ τὰ αὐτὰ κεῖται σημεῖα, ἀλλὰ μόνη παράγραφος.

145. ΝΗΠΙΟΣ ΟΣΤΙΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ὦ γενέθλα. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῳ, θ'. εἰ δὲ τὸ πρῶτον κῶλον ἐν ἐκείνῳ μὲν ἐξ ἄλλων ποδῶν σύγκειται, τοῦτο δὲ ἐξ ἑτέρων, οὐδὲν θαυμαστόν· τοῦ γὰρ αὐτοῦ εἰσι μέτρου καὶ οὗτοι κἀκεῖνοι. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

153. ΟΥ ΤΟΙ ΣΟΙ. Η στροφὴ αὕτη μονόστροφός ἐστιν, ἀντιστροφὴν μὴ ἔχουσα· καὶ ἔστι κώλων ζ'. τὸ α' σπονδειακὸν ἑφθημιμερὲς, ἤτοι δακτυλικὸν ἐκ σπονδείων· τὸ β', ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον τὸν πρῶτον ἔχον πόδα χορεῖον· τὸ γ', ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως ἐκ χορείου ἀρχομένης, καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ· τὸ δ', ὅμοιον, τῆς ἰαμβικῆς βάσεως ἐκ δακτύλου ἀρχομένης ἐν τούτῳ· τὸ έ, δακτυλικὸν πενθημιμερές· τὸ ϛ', ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ δευτέρου ποδὸς χορείου· τὸ ζ', ὅμοιον, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη. ΟΛΒΙΟΣ ΟΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μονόστροφον, κώλων ιγ'. ὧν τὸ ά, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς δακτύλου· τὸ β', ὅμοιον· τὸ γ', δακτυλικὸν τετράμετρον· τὸ δ', ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς δακτύλου· τὸ έ, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ ϛ', τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν· τὸ ζ', ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· τὸ ή, τὸ θ' καὶ ί καὶ ιά, ὅμοια τῷ τρίτῳ· τὸ ιβ', ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον. τὸ ιγ', ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

173. ΘΑΡΣΕΙ ΜΟΙ. Καὶ αὕτη ἡ στροφὴ μονόστροφός ἐστιν, ἀντιστροφὴν μὴ ἔχουσα· καὶ ἔστι κώλων ιά. τὸ πρῶτον, ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές· τὸ β', ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ γ' καὶ τὸ δ', ἰωνικὰ τρίμετρα καταληκτικὰ ἐκ παίωνος πρώτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, ἐπιτρίτου τρίτου καὶ βακχείου, ἢ ἀμφιβράχεος· τὸ έ, ἀναπαιστικὸν ἢ δακτυλικὸν πενθημιμερές· τὸ ϛ', ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές· τὸ ζ', ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ ή, ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος πρώτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, ἢ ἐπιτρίτου καταληκτικοῦ· τὸ θ', τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον· τὸ ί, δακτυλικὸν τετράμετρον· τὸ ιά, ἀναπαιστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἔχον τὸν δεύτερον πόδα προκελευσματικὸν, ἤτοι τετράβραχυν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

184. ΑΛΛ' ΕΜΕ ΜΕΝ. Σύστημα ἕτερον ἀνομοιομερὲς μονόστροφον, κώλων ί. τὸ πρῶτον, παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ παίωνος πρώτου καὶ τετάρτου καταληκτικοῦ· τὸ δεύτερον, ὅμοιον, ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ βακχείου· τὸ τρίτον, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου· τὸ τέταρτον, τροχαϊκὸν μονόμετρον· τὸ έ, τὸ ϛ', τὸ ζ' καὶ τὸ ή, δακτυλικὰ τετράμετρα· τὸ θ', ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου· τὸ ί, ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

193. ΟΙΚΤΡΑ. Η στροφὴ αὕτη κατὰ σχέσιν ἐστίν. (ἔχει γὰρ καὶ ἀντιστροφὴν, καὶ ἔστι κώλων ή) τὸ ά, δακτυλικὸν ἢ ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές· τὸ β', ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἢ δακτυλικὸν τετράμετρον· τὸ γ', ὅμοιον, ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δ', τὸ έ, τὸ ϛ' καὶ τὸ ζ', ὅμοια, ἀναπαιστικὰ δίμετρα· τὸ ή, τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰθυφαλλικόν. ἑξῆς παράγραφος καὶ διπλαῖ, ἔσω νενευκυῖα διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν, καὶ ἔξω.

201. Ω ΠΑΣΑΝ ΚΕΙΝΑ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην· ἔστι δὲ κώλων ιβʹ. τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· (εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν τετράμετρον) τὸ βʹ, ὅμοιον, ἐφθημιμερές· τὸ γʹ, ὅμοιον τῷ άʹ· τὸ δʹ, ἀναπαιστικὸν μονόμετρον· τὸ έʹ, δακτυλικὸν πενθημιμερές· τὸ ςʹ, ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἴαμβον ἔχον τὸν άʹ πόδα, ἐν δὲ τῷ βʹ, συνίζησιν· τὸ ζʹ, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ἐκ παίωνος πρώτου καὶ ἰωνικοῦ· τὸ ήʹ, τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς Εὐριπίδειον, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα χορεῖον· τὸ θʹ, ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικῆς καὶ ἰαμβικῆς βάσεως· τὸ ίʹ, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα δάκτυλον· τὸν δὲ βʹ, χορεῖον· τὸ ιάʹ, ὅμοιον τῷ άʹ. δακτυλικὸν τετράμετρον· τὸ ιβʹ, τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

213. ΦΡΑΖΟΥ ΜΗ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Οἰκτρὰ μὲν νόστοις. ἔστι δὲ κώλων ή, ὁμοίων κατὰ πάντα ἐκείνῃ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

221. ΕΝ ΔΕΙΝΟΙΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ὦ πασᾶν. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῳ ιβʹ. εἰ δέ τινα τῶν κώλων ἐνηλλαγμένους ἔχει τοὺς πόδας, ἀλλὰ τοῦ αὐτοῦ ὄντος μέτρου, οὐδὲν πρὸς τὸ μέτρον ἀνθίστανται. οὐ χρὴ δὲ γράφειν, Ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην, ἐν δεινοῖς· περισσὸν γάρ ἐστι πρὸς τὸ τοῦ άʹ συστήματος κῶλον. ἀλλ' Ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην δή· δίμετρον γὰρ ὀφείλει εἶναι τοῦτο ὥσπερ κἀκεῖνο.

233. ΑΛΛ' ΟΥΝ ΕΥΝΟΙΑι. Στροφὴ ἑτέρα μονόστροφος κώλων γʹ. ἔστι δὲ ἀναπαιστικὰ ἐφθημιμερῆ, ἢ δακτυλικά. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

236. ΚΑΙ ΤΙ ΜΕΤΡΟΝ. Σύστημα ἕτερον ἐπῳδικὸν πασῶν τῶν στροφῶν καὶ τῶν συστημάτων, κωλ. ιέʹ. τὸ άʹ δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον. τὸ βʹ, τὸ γʹ, τὸ δʹ, τὸ έʹ, ὅμοια· τὸ ςʹ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ ζʹ, ὅμοιον. τὸ ήʹ, χοριαμβικὸν ἡμιόλιον· τὸ θʹ καὶ τὸ ίʹ, ὅμοια τῷ ήʹ· τὸ ιάʹ, τροχαϊκὸν πενθημιμερές· τὸ ιβʹ, ὅμοιον· τὸ ιγʹ, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ ἰάμβου· (εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς, τοῦ δευτέρου ποδὸς δακτύλου) τὸ ιδʹ, ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές· τὸ ιέʹ, τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλαῖ, ὡς εἴρηται.

251. ἘΓΩ ΜΕΝ Ω. Αἱ περίοδοι αὗται πᾶσαι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων σκάʹ. ὧν τελευταῖος, Δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι· ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

472. ΕΙ ΜΗ ΕΓΩ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται ἐπῳδικά. ἐπῳδικὰ δέ ἐστιν, ὡς εἴρηται, ἐν οἷς ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν εἶδος, τριὰς ἐπῳδική· τῆς παρούσης δὲ στροφῆς τὰ κῶλα ιςʹ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ άʹ, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἐφθημιμερὲς, ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου ἀντὶ χοριάμβου, καὶ ἀναπαίστου. τὸ δεύτερον ὅμοιον ἐκ χοριάμβου καθαροῦ καὶ μολοσσοῦ, εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν τρίμετρον. τὸ γʹ, χοριαμβικὸν ἡμιόλιον. τὸ δʹ, τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰθυφαλλικόν· τὸ έʹ, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ γʹ, ποδὸς χορείου. τὸ ςʹ, ὅμοιον καθαρὸν ἰαμβικόν. τὸ ζʹ, τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς Εὐριπίδειον. τὸ ήʹ, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ θʹ, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου, ἢ ἀμφιβραχέος. τὸ ίʹ, ὅμοιον τῷ ζʹ, τροχαϊκόν. τὸ ιάʹ, ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ ιβʹ, τροχαϊκὸν πενθημιμερές· εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου δʹ. τὸ ιγʹ, ὅμοιον τῷ ιάʹ. τὸ ιδʹ, ὅμοιον τῷ ιβʹ, κατὰ πάντα. τὸ ιέʹ, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἀμφιμάκρου, ἤτοι κρητικοῦ· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου. τὸ ιςʹ, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος συνήθως.

488. ΗΞΕΙ ΔΕ. Ἀντιστροφὴ τῆς ἄνω στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Εἰ μὴ ἐγὼ, κώλων ὁμοίων ιςʹ.

504. Ω ΠΕΛΟΠΟΣ. Ἡ ἐπῳδὸς αὕτη κώλ. ιβʹ. τὸ άʹ, παιωνικὸν δίμετρον καταληκτι-

κὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, ἐκ παίωνος πρώτου καὶ παλιμβακχείου. τὸ β′ καὶ γ′, ὅμοια, πλὴν τὸ β′ μὲν μολοσσὸν ἔχει ἐν τῇ δευτέρᾳ συζυγίᾳ· τὸ δὲ γ′, κρητικὸν, ἤτοι ἀμφίμακρον οἰκεῖον τῷ μέτρῳ. τὸ δ′, τροχαϊκὸν μονόμετρον καταληκτικόν· τὸ ε′ καὶ τὸ ς′, ὅμοια τῷ δευτέρῳ, τὸ ζ′, δακτυλικὸν πενθημιμερὲς ἐκ σπονδείων· εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ συλλαβῆς, ὃ καλεῖται δοχμαϊκόν. τὸ η′, τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές· εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν φερεκράτειον δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ κρητικοῦ. τὸ θ′, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ι′, τροχαϊκὸν ὅμοιον τῷ τετάρτῳ. τὸ ια′, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές· τὸ ιβ′, ὅμοιον τρίτῳ. ἑξῆς συνήθως κορωνὶς καὶ παράγραφος.

516. ΑΝΕΙΜΕΝΗ ΜΕΝ. Αἱ μονόστροφοι αὗται περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων τζ′, ὧν τελευτὴ, Λύπη δ′, ἐὰν ζῶ· τοῦ βίου δ′ οὐδεὶς πόθος. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.

823. ΠΟΥ ΠΟΤΕ ΚΕΡΑΥΝΟΙ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται· ἐσχημάτισται δὲ ἡ παροῦσα στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ τρόπον ἕτερον. οὐ γὰρ ἓν συνιστᾷ ταύτην πρόσωπον, ἀλλὰ δύο κατὰ τὸν ἀμοιβαῖον τρόπον. ἔστι δὲ ἡ πρώτη στροφὴ κώλων ιβ′, καὶ ἀντιστροφὴ τοσούτων. τὸ πρῶτον ἐπῳδικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίωνος πρώτου, ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ συλλαβῆς. τὸ β′, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου καὶ δακτύλου. τὸ γ′, ἰωνικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ ἡμίσεος. τὸ δ′, ὅμοιον. τὸ ε′, ἰωνικὸν ἀπ′ ἐλάττονος μονόμετρον. τὸ ς′, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ μολοσσοῦ. τὸ ζ′, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ β′ ἰωνικῶν καὶ συλλαβῶν β′. τὸ η′, ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν φερεκράτειον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου. τὸ θ′, ἰωνικὸν ἀπ′ ἐλάττονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἀναπαίστου. τὸ ι′, χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκαληκτάτον, ἐκ δύο χοριάμβων. τὸ ια′, χοριαμβικὸν μονόμετρον. τὸ ιβ′, χοριαμβικὸν ἡμιόλιον, ἐκ χοριάμβου καὶ ἡμίσεος· εἶτα ἐπὶ τῇ α′, στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ, παράγραφος συνήθως.

836. ΟΙΔΑ. Ἀντιστροφὴ τῆς ἄνω στροφῆς, κώλων ιε′.

849. ΔΕΙΛΑΙΑ. Η παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ ι′, καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοσούτων. τὸ α′, περιοδικόν. ἐκ τροχαϊκῆς γὰρ καὶ ἰαμβικῆς σύγκειται συζυγίας, καὶ καλεῖται τοῦτο περίοδος. τὸ β′, δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον. τὸ γ′, ὅμοιον. τὸ δ′, εἰ μὲν ΑΡΧΑΙΩΝ γράψεις, δακτυλικόν ἐστιν ἑφθημιμερὲς, ἐκ σπονδείων· τοιοῦτον γάρ ἐστι τὸ τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον· εἰ δ′ ΑΧΑΙΩΝ, ἀντισπαστικόν ἐστι δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ δισπονδείου καὶ βακχείου. ἐν δὲ τῷ κώλῳ τῆς ἀντιστροφῆς μολοσσὸν ἀντὶ βακχείου ἔλαβε. τὸ ε′, χοριαμβικὸν ἡμιόλιον, ἐκ χοριάμβου καὶ ἡμίσεος. τὸ ς′, ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτου β′· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος. τὸ ζ′, παιωνικὸν ἡμιόλιον ἐκ παίωνος δ′, καὶ ἡμίσεος. τὸ η′, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ θ′, ἀναπαιστικὸν μονόμετρον. τὸ ι′, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου. εἶτα ἐπὶ μὲν τῇ στροφῇ παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῇ ἀντιστροφῇ κορωνὶς μόνη.

871. ΥΦ′ ΗΔΟΝΗΣ ΤΟΙ. Αἱ περίοδοι αὗται πᾶσαι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρπζ′. ὧν τελευτὴ, Ηδη βεβήκης, τἄμ′ ἐπαινέσεις ἔπη· μετὰ δὲ τὸν ρν′, κόμμα μονοσύλλαβον, φεῦ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1058. ΤΙ ΤΟΥΣ ΑΝΩΘΕΝ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα στροφῶν δύο. τῆς πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ιβ′, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ α′, χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας χοριάμβου καὶ ἰάμβου. τὸ β′, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας γλυκώνειον. τὸ γ′, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον σαπφικὸν, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς. τὸ δ′, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεως. τὸ ε′, ὅμοιον τῷ γ′, ἔχει δὲ παίωνα γ′ ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπ′ ἐλάττονος. τὸ ς′, ὅμοιον τῷ β′, ἔχει δὲ ἐπίτριτον τέταρτον ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου. τὸ ζ′, ὅμοιον κατὰ πάντα τούτῳ. τὸ η′, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας,

καὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς τὸν τρίτον ἔχον πόδα ἀνάπαιστον. τὸ θ', χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ χοριάμβου, ἰαμβικῆς συζυγίας, καὶ συλλαβῆς. τὸ ί, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα ἀνάπαιστον. τὸ ἑνδέκατον ὅμοιον. τὸ δωδέκατον, ὅμοιον τῷ πέμπτῳ. ἑξῆς ἡ συνήθης παράγραφος

1070. ΟΤΙ ΣΦΙΣ'. Ἀντιστροφὴ τῆς ἄνω στροφῆς κώλων ὁμοίων ιβ'.

1082. ΟΥΔΕΙΣ ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ. Η παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστιν ή, καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοσούτων. τὸ ά, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, καὶ ἀντισπάστου καὶ συλλαβῆς, ὃ καλεῖται σαπφικὸν ἢ ἱππωνάκτειον· τὸ β', ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ γ', χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου καὶ μολοσσοῦ. ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς, βακχεῖον ἔχει τὸν δεύτερον πόδα. τὸ δ'; περίοδος καταληκτική. σύγκειται γὰρ ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς. τὸ έ, τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. τὸ ς', ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, καθαρὸν μὲν ἐνταῦθα, ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς τρίβραχυν ἔχει τὸν δεύτερον πόδα. τὸ ζ', τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν Εὐριπίδειον· ἔχει δὲ τὸν πρῶτον καὶ τρίτον πόδα τρίβραχυν. τὸ ή, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας, καὶ σπονδείου· εἴη δ' ἂν καὶ σύνδετον, ἐκ δύο ἰαμβικῶν πενθημιμερῶν συγκείμενον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς μὲν παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κορωνὶς μόνη.

1098. ΑΡ' Ω ΓΥΝΑΙΚΕΣ. Αἱ περίοδοι αὗται πᾶσαι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ρλβ', ὧν τελευτὴ, Γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο. μετὰ δὲ τὸν ξβ', κῶλα γ'. τὸ ά, ἰαμβικὸν μονόμετρον καταληκτικόν. τὸ β', δακτυλικὸν τρίμετρον. τὸ δὲ γ', ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1232. ΙΩ ΓΟΝΑΙ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἀλλοιόστροφα, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ κῶλα τῆς παρούσης στροφῆς δ'. τὸ ά, ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν Φερεκράτειον, ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ βακχείου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. τὸ β', ἀντισπαστικὸν ὅμοιον, ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ κρητικοῦ, ἤτοι ἀμφιμάκρου. τὸ γ', παιωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ ἰάμβου. τὸ δ', ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. εἶτα παράγραφος καὶ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ, διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ τελευταίου κώλου· ἐν δὲ τῇ ἀρχῇ, ἡ ἔξω νενευκυῖα.

1236. ΠΑΡΕΣΜΕΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μὲν πρὸς τὴν στροφὴν, ὁμοιομερὲς δὲ τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν ταύτην ἑτέρῳ συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ξύμφημι κἀγὼ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δύο καὶ κώλου, ὃ μέσον ἐστὶ κείμενον τῶν στίχων· ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ ἰαμβικὸν μονόμετρον καταληκτικόν. εἶτα μετὰ τὸν τρίτον στίχον παράγραφος ἐπὶ τῷ τέλει.

1239. ΑΛΛ' ΟΥ. Η παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ έ. τὸ ά, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐκ δισπονδείου καὶ ἰάμβου. τὸ β', ὅμοιον, ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ σπονδείου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ γ', ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου ἀντισπάστου· τοῦ δὲ δευτέρου, ἐπιτρίτου δευτέρου. τὸ δ', ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. τὸ έ, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον καθαρόν. εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν.

1243. ΟΡΑ ΓΕ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν μονόστιχον, ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Τότ' εἶδες· διὰ τοῦτο καὶ ὁ ὢν ἐνταῦθα ἕτερος στίχος ἐξεβλήθη ὡς περισσός. εἶτα παράγραφος.

1245. ΟΤΟΤΤΟΤΟΙ. Η παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ έ. τὸ ά, ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β', ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ἔχον τοὺς πρώτους πόδας χορείους. τὸ γ', δακτυλικὸν πενθημιμερὲς, τὸν β' ἔχον πόδα προκελευσματικὸν, ἤτοι τετράβραχυν. τὸ δ', παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παιώνων πρώτων. τὸ έ, ἐπιχοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς παίωνος πρώτου. εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ.

1251. ΕΞΟΙΔΑ ΚΑΙ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντι-

στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Τὰ μέν σ' ὀκνῶ. στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δύο. εἶτα παράγραφος.

1253. Ο ΠΑΣ ΕΜΟΙ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς πρώτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἰὼ γοναί. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ, δ'. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1257. ΞΥΜΦΗΜΙ ΚΑΓΩ. Τὸ παρὸν σύστημα ὅμοιόν ἐστι τῷ μετὰ τὴν πρώτην στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Πάρεσμεν. ἔστι δὲ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δύο, καὶ κώλου ὁμοίου· ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1260. ΤΙΣ ΔΗΤ' ΟΥΝ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς δευτέρας ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Αλλ' οὐ τὰν Αρτεμιν. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ, ἑ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

1264. ΤΟΤ' ΕΙΔΕΣ. Τὸ παρὸν σύστημα ὅμοιόν ἐστι τῷ μετὰ τὴν δευτέραν στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ορα γε μὲν δή. ἔστι δὲ μονόστιχον ὡς κἀκεῖνο. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1265. ΟΤΟΤΤΟΤΟΙ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὀτοτ-τοτοι. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ, ἑ. πλὴν τὸ δεύτερον κῶλον οὐ τοὺς δύο πόδας ἔχει χορείους ὡς ἐκεῖνο· ἀλλὰ μόνον τὸν πρῶτον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1271. ΤΑ ΜΕΝ Σ' ΟΚΝΩ. Τὸ παρὸν σύστημα ὅμοιόν ἐστι τῷ μετὰ τὴν τρίτην στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Εξοιδα καὶ ταῦτα. ἔστι δὲ στίχων ἰάμβων δύο. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1273. ΙΩ ΧΡΟΝΩΙ. Σύστημα ἕτερον ἀνομοιομερὲς πρὸς τὰ ῥηθέντα συστήματα, κώλων ζ'. ὧν τὸ ά, ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. τὸ β', ὁμοίως τρίμετρος καταληκτικός. λείπει γὰρ συλλαβή. τὸ γ', ἐπιχοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα παίωνα πρῶτον. τὸ δ', ὅμοιον τῷ δευτέρῳ. τὸ ἑ, ὅμοιον. τὸ ς', ὅμοιον τῷ πρώτῳ. τὸ ζ', ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον καθαρόν. ἐν ἀρχῇ τοῦ τοιούτου κώλου καὶ ἐν τῷ τέλει αἱ διπλαῖ.

1281. Ω ΦΙΛΑΙ. Η μονόστροφος αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ ζ'. τὸ ά, δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ β', ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου. τὸ γ', ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἀμφιβράχεος. τὸ δ', ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διτροχαίων δύο καὶ ἀμφιβράχεος. τὸ ἑ καὶ ς', τροχαϊκὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ζ', χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου, διϊάμβου καὶ βακχείου. ἑξῆς κορωνὶς μόνη ἐπισφραγίζουσα οἷον τὰ προῤῥηθέντα συστήματα. στροφὴ δὲ τοῦτο τὸ σύστημα ὠνόμασται παρ' ἡμῶν, ἐπεὶ καὶ στροφὴν ποιησαμένη Ηλέκτρα πρὸς τὸν Χορὸν ποιεῖται τὸν λόγον· ἔπειτα δὲ καὶ πρὸς τὸν Ορέστην.

1288. ΤΑ ΜΕΝ ΠΕΡΙΣΣΕΥΟΝΤΑ. Αἱ μονοστροφικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων, ὧν τελευτὴ, Τῆς δυσσεβείας, οἷα δωροῦνται θεοί. ἑξῆς κορωνὶς συνήθως.

1384. ΙΔΕΘ' ΟΠΟΥ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ ᾆσμα μιᾶς στροφῆς, τὰ δὲ κῶλα τῆς στροφῆς ζ', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά, παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον καθαρὸν ἐκ παιώνων τετάρτων δύο. τὸ β', ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου πεντασυλλάβου, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰάμβου. τὸ γ', ἴαμβος τρίμετρος καθαρός. τὸ δ', σύνθετον ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τροχαϊκοῦ μονομέτρου καταληκτικοῦ· εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διϊάμβων δύο καὶ ἀμφιμάκρου. τὸ ἑ, ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον δοχμαϊκόν. τὸ ς', ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ', ἴαμβος τρίμετρος καθαρός. εἶτα ἐπὶ μὲν τῇ στροφῇ παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῇ ἀντιστροφῇ κορωνὶς μόνη.

1398. Ω ΦΙΛΤΑΤΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἀλλοιόστροφα. ἔστι δὲ τὸ παρὸν σύστημα προῳδικὸν, στίχων δὲ ἰαμβικῶν θ', ὧν οἱ μὲν ή, τρίμετροι ἀκατάληκτοι· ὁ δὲ ζ', ἰαμβικὸς δίμετρος ἀκατάληκτος. εἶτα παράγραφος.

1407. ΗΚΟΥΣ' ΑΝΗΚΟΥΣΤΑ. Ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ δύο. τὸ ά, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ β', ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τελευταίῳ κώλῳ παράγραφος καὶ διπλαῖ.

1409. ΟΙ ΜΟΙ ΤΑΛΑΙΝ'. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων, δ'. εἶτα παράγραφος ἐπὶ τῷ τέλει συνήθως. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν σύστημα ἐλλιπές ἐστιν, ὅπερ οὐκ ἂν εὑρεθείη ἐν ἑτέροις.

1413. Ω ΠΟΛΙΣ. Ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ δ'. τὸ ά, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου καὶ ἀναπαίστου· εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ β', ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, δοχμαϊκὸν ἐκ διϊάμβου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν πενθημιμερές. τὸ γ', ὅμοιον τῷ πρώτῳ. τὸ δ', ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον, καθαρόν. ἐπὶ τελευταίῳ κώλῳ παράγραφος καὶ διπλαῖ.

1415. Ω ΜΟΙ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων δύο. εἶτα παράγραφος.

1417. ΤΕΛΟΥΣ' ΑΡΑΙ. Ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ δ'. τὸ ά, ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διϊάμβου καὶ κρητικοῦ, φερεκράτειον. τὸ β', χοριαμβικὸν καθαρὸν ἡμιόλιον. τὸ γ', ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. τὸ δ', ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου καὶ διϊάμβου καὶ συλλαβῆς σαπφικόν. εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ.

1422. ΚΑΙ ΜΗΝ ΠΑΡΕΙΣΙΝ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων, ϛ'. εἶτα παράγραφος.

1428. ΠΑΥΣΑΣΘΕ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἤκουσ' ἀνήκουστα· ἔστι δὲ κώλων δύο ὁμοίων ἐκείνῃ. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1430. Ω ΠΑΙΔΕΣ. Τὸ παρὸν σύστημα ὅμοιον ἔχρην εἶναι τῷ μετὰ τὴν πρώτην στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Οἴμοι τάλαινα. ἐκεῖνο μὲν γὰρ στίχων ἐστὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων, δ'. τοῦτο δὲ στίχων ὁμοίων δύο, καὶ κώλου ὁμοίου πενθημιμεροῦς, ὅπερ οὐκ ἂν ἐν ἑτέροις εὕροι τις. ἐπὶ τῷ τέλει μονη παράγραφος.

1433. ΒΑΤΕ ΚΑΤ' ΑΝΤΙΘΥΡΩΝ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς δευτέρας ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὦ πόλις. ἐστὶ δὲ κώλων τεσσάρων ὁμοίων ἐκείνῃ. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1435. ΘΑΡΣΕΙ ΤΕΛΟΥΜΕΝ. Τὸ παρὸν σύστημα ὅμοιόν ἐστι τῷ μετὰ τὴν β' στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ω μοι, πέπληγμαι. καὶ ἔστι, ὡς κἀκεῖνο, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δύο. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1437. ΔΙ ΩΤΟΣ ΑΝ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Τελοῦσ' ἀραί. ἔστι δὲ κώλων δ', ὁμοίων ἐκείνῃ. αἱ δύο ἐπὶ τῷ τελευταίῳ κώλῳ διπλαῖ.

1442. ΤΙΣ ΟΙΔΕΝ ΥΜΩΝ. Τὸ παρὸν σύστημα ὅμοιόν ἐστι τῷ μετὰ τὴν τρίτην στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Καὶ μὴν πάρεισιν οἵδε. καί ἐστιν ὡς ἐκεῖνο στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων, ϛ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη. τοῦτο δὲ καὶ τῶν ἑξῆς ἀρχὴ δοκεῖ εἶναι συστημάτων, καὶ περιόδων, διὰ τὸ καὶ πρόσωπον ἕτερον εἶναι. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ἑξῆς πάντες στίχοι, ἰαμβικοὶ τρίμετροι ξ', ὧν τελευταῖος· Κτείνειν· τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολύ. εἶτα παράγραφος.

1508. Ω ΣΠΕΡΜ' ΑΤΡΕΩΣ. Σύστημα ἐπῳδικὸν ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος, κώλων ἀναπαιστικῶν τριῶν· ὧν τὰ δύο δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ δὲ τρίτον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς ἡ περατοῦσα τὸ δρᾶμα.

VERSIO LATINA.

SOPHOCLIS

ŒDIPUS REX.

DRAMATIS PERSONÆ.

ŒDIPUS.
SACERDOS.
CREON.
CHORUS THEBANORUM SENUM.
TIRESIAS.
JOCASTE.
NUNTIUS.
FAMULUS LAII.
INTERNUNTIUS.

Sophoclis

ŒDIPUS REX.

1—38.

ŒD. O filii, veteris Cadmi nova progenies, curnam hîc mihi sedetis, velamenta præferentes manibus? Urbs vero tota thure incenso fumat, flebilique pæanum cantu ac gemitu omnia resonant. Quæ ego quum censerem non ex alio nuntiante mihi cognoscenda esse, ipse huc prodii, ille omnium sermone celebratus Œdipus. Age vero eloquere tu, senex, quippe quem par est pro hisce fari, quæ caussa est, cur hîc supplices sedetis? numquid metuentes, cupientesve? maximo enim opere vobis opitulari volo: namque immisericors utique essem, nisi me commoveret tam lugubris supplicatio.

SAC. At ô patriæ meæ rector Œdipe, vides quidem nos, quales adsidemus aris tuis: isti quidem nondum valentes procul volare: illi vero senio graves sacerdotes, Jovis quidem ego: denique hæc juvenum lecta manus: reliqua autem multitudo supplices gerens ramos in foro considet, Palladisque ad gemina delubra, et Ismenii Apollinis fatidicum focum. Namque, ut ipse vides, ingenti fluctu quassatur civitas, nec potest amplius mersum æstu sanguineo extollere caput, eadem ipsa consumta lue, qua frugum omnis arescit seges, tabescunt boum armenta, pereunt immaturis partubus fetus mulierum. Quin dira ingruens face Pestis, Dearum teterrima, exagitat urbem, vastatque Cadmi domum: suspiriis et lamentis ditescit ater Orcus. Jam vero tuas consedimus ad fores, ego puerique isti, haud utique parem te Diis censentes, sed, si quos vita ferat ancipites casus, aut iratum invehat numen, primarium in his consilio virum: qui adventu tuo in Cadmeam urbem, eam a tributo vindicasti, quod pendebamus immiti vati; tametsi nihil hujus rei a nobis compereras, nec fueras edoctus: sed sola numinis adjutus

ope diceris crederisque nostram erexisse vitam. Nunc ergo, fortissime Œdipe, rogamus te hice omnes ad te supplices conversi, opem ut aliquam invenias nobis, sive Dei alicujus edoctus oraculo, sive hominis cujuspiam monitu. Usu enim peritis video felici quoque eventu consilia maxime vigere. Age, vir optime, in pristinum statum restitue urbem; age prospice: quandoquidem te nunc hæc civitas servatorem suum nuncupat ob priora merita; auspiciorum vero tuorum neutiquam meminerimus, si prius a te erecti corruamus denuo. Itaque restauratam urbem in tuto colloca, et qui fausto prius omine rem nobis restituisti, sis nunc similis tui. Nam si perrexeris dominari huic urbi, plenam viris, quam vacuam, regere pulcrius est. Quippe nihil est neque arx neque navis, si vasta sit, nec a viris habitetur.

ŒD. O miserabiles pueri, nota, non ignota mihi, precatum advenistis. Prorsus enim scio morbo laborare vos omnes; quumque dolore conficiamini, non tamen quisquam est, cui ista magis quam mihi doleant. Vestrûm enim unusquisque suo tantum adtingitur dolore, alieni doloris expers: at animus meus et urbis, et meam, et vestram vicem gemit. Proinde haud somno sopitum me excitastis: sed scitote multum me jam flevisse, multasque vias iniisse, diductis quoquoversum cogitationibus. Quam vero mecum sedulo considerando unicam reperi medicinam, eam adhibui. Quippe Menœcei filium, Creontem, affinem meum, ad Pythia misi Apollinis delubra sciscitatum, quonam vel facto vel dicto urbem hanc liberare possim. Jamque computantem quotus hic dies est ex quo abiit, subit sollicitudo, quid rerum agat. Caussam enim nullam video, cur diutius absit, quam postulat mandati ratio. At quando venerit, tum ego improbus sim, ni exsequar omnia quæ præceperit Deus.

SAC. Et recte tu quidem dicis: namque hi jam Creontem advenire mihi significant.

ŒD. O rex Apollo, utinam ille ita felici sorte veniat, ut hilari vultu adest.

SAC. At, ut videtur, lætus est. Alioqui non ita caput cinctus veniret frugiferæ lauri ramo.

ŒD. Statim sciemus: prope enim satis adest, audire ut nos possit. O rex, mi adfinis, nate Menœcei, quod nobis adfers responsum Dei?

CR. Bonum. Nam quæ etiam difficilia sunt, si modo recta via perducantur ad exitum, omnia dico prospera fore.

ŒD. Quid hoc sermonis est? Neque enim fiduciam, neque adeo metum hisce ex dictis capio.

CR. Si istis vis adstantibus audire, paratus sum loqui; sin minus, ire intro.

ŒD. Coram omnibus eloquere. Magis enim horum me conficit dolor, quam meæmet ipsius vitæ cura.

CR. Dicam quæ audivi a Deo. Dilucido jubet nos rex Apollo, piaculum, quod scilicet intra hanc urbem nutritur, exterminare, neque inexpiabile alere.

ŒD. Qualem adhibeamus expiationem? Quodnam calamitatis genus est?

CR. Extra fines abigentes, vel necem rursus nece plectentes: sanguis enim effusus hanc exagitat urbem.

ŒD. Nam quis homo est, cujus cædem significat?

CR. Fuit nobis, ô Rex, urbis hujus olim dominator Laïus, antequam tu ad regni clavum accederes.

ŒD. Audire memini: sed virum numquam vidi.

CR. Hujus extincti jam mandat aperte Apollo, ut quosdam auctores cædis puniamus.

ŒD. Ubi gentium illi sunt? ubi deprehendetur vestigium aliquod veteris sceleris, quo nulla ducat conjectura?

CR. Hac ipsa in urbe dixit. Quod quæritur, id invenire est: at effugit, quod negligitur.

ŒD. Sed dic mihi, utrum in urbe, an ruri, an vero peregrina in regione Laïus interfectus fuerit.

CR. Profectus, ad consulendum oraculum, ut aiebat, domum amplius non rediit, ex quo abiit semel.

ŒD. Nec nuntius quispiam, nec comes itineris conspexit, unde aliquis rem, uti gesta est, possit exquirere?

CR. Periere omnes præter unum, nescio quem, qui metu aufugit, quæque vidit, eorum nihil nisi unum referre potuit.

ŒD. Quidnam id est? Ex uno enim multa investigari possint, si parvum initium spei capiamus.

CR. Latronum ait occurrisse validam manum, horumque numero oppressum periisse.

ŒD. Sed latro, nisi oblato ab aliquo cive præmio incitatus fuisset, quî eo processisset audaciæ?

CR. Sic erat suspicio: sed Laïo extincto nullus in malis vindex exortus est.

ŒD. Quid vero mali obstitit, rege sic interemto, ne fieret inquisitio?

CR. Perplexa vates Sphinx, quæ ante pedes erant, omissis incertis, dispicere nos adegit.

ŒD. At ab initio hæc ego repetita proferam in lucem. Digno

enim Apollo, digne etiam tu pro mortuo rege curam hanc suscepisti. Quocirca me quoque adjutorem justum videbitis, urbis hujus, divinique simul oraculi propugnatorem. Non enim remotiorum amicorum gratia, sed meapte caussa hoc amovebo scelus. Quicumque enim illum occidit, forsitan is eadem audacia in me grassaretur. Illi ergo dum opitulor, mihi ipsi prosum. At quam celerrime vos quidem pueri e sedibus surgite, sublatis his supplicibus ramis: Cadmi vero populum huc in concionem vocet aliquis. Quippe omnia experiar: Deo enim auspice aut felices erimus, aut pessum ibimus.

SAC. Surgamus, ô pueri: horum etenim caussa huc venimus, quæ hic edicit. Qui vero has sortes misit Apollo, simul servator nobis adsit, morbumque depellat.

CH. O Jovis dulcisóna dictio, qualis tandem opulentis a Delphis nobiles adiisti Thebas? Distrahor animo trepido, metu palpitans, (Medice, Delie, Pæan!) circa te veritus, quid mihi vel jam, vel volventibus rursus anni tempestatibus, conficies rei. Dic mihi aurea Spei progenies, Fama immortalis. Filia Jovis, immortalis Minerva, primam te invocanti cum terricola sorore Diana, quæ in fori ambitu glorioso insidet throno, et procul jaculante Phœbo, eheu! tres vos adeste mihi, malorum depulsores. Quandoquidem exortæ prius in urbe calamitatis exterminastis noxium incendium, nunc quoque suppetias venite. Eheu! Eheu! Namque mala innumera fero: ægrotat mihi universus populus, nec suppetit consilii vis, quo quis mederi queat: neque enim maturescunt inclytæ terræ fruges: nec parturientes mulieres lacrimosos dolores perferunt: alium super alium videas, præpetis instar alitis, ocius igne indefesso, ruentem ad litus inferi Ditis, quorum innumeris funeribus civitas exhauritur: jacet in solo cadaveribus pleno turba indefleta: nuptæ, canæque matres, ad omnes aras aliæ alibi prostratæ, supplici ululatu gemitibusque finem tristium malorum petunt: fervent iterati pæanes, flebilisque simul gemituum sonus. Quapropter ô Jovis aurea formosaque filia, mitte auxilium, Martemque pestiferum, qui nunc depositis ferreis armis urit me maximo clamore irruens, retrogrado cursu fugere coge patria mea extorrem, sive in immensum thalamum Amphitrites, sive ad litus inhospitale Thracii sali. Nam si quid reliqui nox fecit, id insequens absumit dies. Martem illum, inquam, ô coruscorum fulgurum potens Jupiter, tuo confice fulmine. Utinam, ô Rex Lycee, tela tua invicta ab aureo arcu distribueres, ad opem ferendam directa, et igneas Diana faces, quibus Lyceos montes

percurrit: aureaque decorum mitra invoco, cognominem hujus urbis, purpureum Bacchum Euïum, Mænadum comitem, ut veniat lucida comburens tæda, contra infamem hunc inter Deos Deum.

ŒD. Audio quod rogas: uti rogas autem, si velis dictis meis auscultare, et huic morbo succurrere, remedium consequaris et levamen malorum. Eloquar vero, ut qui nunc primum hæc audio, alienusque sum a re gesta. Neque enim investigando multum ipse promoverem, qui nullum indicium habeo. Nunc autem vobis Cadmeis civibus, quos inter censeor ego novissimus, omnibus hæc edico. Quicumque vestrûm novit quonam ab homine Laïus Labdaci filius interfectus fuit, hunc jubeo, ut rem omnem indicet mihi: etiam si metus eum cohibeat, tacendoque cogitet crimen a se amoliri, indicet tamen: patietur enim nihil aliud acerbi, quam ut ex hac urbe abeat incolumis. Si vero quis alium peregrina ex regione novit auctorem cædis, ne sileat: mercedem enim persolvam ei, accedetque insuper gratia. Sin autem tacebitis, et aliquis vel amico metuens, vel sibi ipsi, rejecerit hæc mea dicta, quid deinde facturus sim percipitote. Hominem hunc, quisquis ille sit, edico ne quis terræ hujus incola, quæ regitur imperio meo, excipiat hospitio, neque adloquatur, neque in Deûm supplicationibus vel sacrificiis participem admittat, nec lustrali adspergat aqua: arceant vero a laribus omnes, ut qui piaculum sit nobis, ut Pythicæ sortes Dei modo declararunt mihi. Hoc igitur pacto et Deo, et peremto viro opitulor. Exsecror autem latentem cædis auctorem, sive is solus, sive pluribus adjutus facinus commiserit, ut communis expers juris malus male absumat vitam. Quin imprecor etiam, si in ipsius mei nescientis ædibus conversetur, ut patiatur eadem, quæ his modo imprecatus sum. Vobis autem omnia ista ut exsequamini præcipio, mea ipsius gratia, tum Dei, regionisque hujus, sic sterilitate et numinis ira afflictæ. Neque enim vos, etsi Deus non jusserat, sic inexpiatum linquere decebat scelus, fortissimo viro, eodemque Rege interemto: sed penitus inquirere oportebat. Nunc vero auctor sum ipse quoque, qui et regnum obtineo, quod obtinuit ille antea, quique ejus conjugem habeo consortem procreandæ sobolis, et communes cum eo liberos, si felici fuisset auctus prole, suscepissem. Nunc autem in illius caput mala ingruit fortuna. Quapropter ego pro illo tamquam pro meo patre propugnabo, et omnia experiar, ut deprehendam peremtorem filii Labdaci, Polydorique et Cadmi, vetustique Agenoris. Qui autem his meis mandatis non paruerint, iis precor Deos, ne fruges terra proferat ullas, neve muli-

eres pariant sobolem; sed eadem, qua nunc afflictamur, intereant lue, vel alia etiam acerbiore. Vobis autem ceteris Cadmi posteris, quicumque ista approbatis, precor ut sit adjutrix Justitia, et omnes semper læti adsint Dei.

CH. Ut me exsecratione hac obligasti, sic tibi, Rex, respondebo: neque enim ipse peremi, nec qui peremerit indicare possum: sed quæstionem hanc explicare debebat qui eam proposuit Apollo, quis tandem ille sit, qui scelus commisit.

ŒD. Justa quidem dicis: sed cogere Deos nemo umquam possit, ut quæ nolint faciant.

CH. Secunda ab his dicam, quæ usui esse mihi videntur.

ŒD. Vel tertia, si quæ habes, ne omittas dicere.

CH. Regem Tiresiam scio eadem, quæ rex Apollo, videre, a quo si quis exquirat, ô rex, rem explorare possit certissime.

ŒD. Sed ne hoc quidem neglexi: misi enim Creontis monitu viros, qui eum arcessant, duos; eumque nondum adesse jampridem miror.

CH. Enimvero cetera quæ vulgo feruntur, nihili sunt, et inanes rumores.

ŒD. Quænam illa sunt? quodlibet enim dictum perpendo.

CH. Occisus dictus fuit a quibusdam viatoribus.

ŒD. Audivi et ego: sed qui adfuerit, quum occideretur, testis nullus adhuc adparuit.

CH. Sed nisi prorsus timoris est expers, quum tuas tam diras audierit imprecationes, eas non sustinebit.

ŒD. Qui scelus patrare non timet, is verba minus metuit.

CH. Sed adest qui eum redarguet: hi enim divinum vatem jam huc adducunt, cui veritas ingenita est mortalium soli.

ŒD. O qui omnia perspicis animo, fanda et nefanda, cœlestiaque et terrestria, Tiresia, etiamsi non vides, sentis tamen, quali conflictatur morbo civitas, cujus te patronum et sospitatorem, ô rex, unicum invenimus. Apollo enim, si forte id jam non audiisti ab hisce nuntiis qui te huc deduxerunt, per legatos quos consultum miseramus, responsum nobis remisit, liberationem unam fore hujus morbi, si peremtores Laïi compertos neci dederimus, aut in exsilium abegerimus. Tu ergo ne quid invideas, sive augurii, sive quam aliam divinationis tenes rationem; libera te ipsum et civitatem, libera me etiam, exsolve piaculum omne, defuncti regis contractum nece. Ex te enim pendet nostra salus: haud vero labor est ullus homini præclarior, quam prodesse aliis, quantum queat habeatque.

TIR. Heu, heu! sapere quam grave est, ubi sapere non expedit! atqui hoc probe mihi cognitum, modo non recordatus sum; si enim meminissem, neutiquam huc venissem.

ŒD. Quid rei est? ut tristis advenisti!

TIR. Dimitte me domum: facillime enim tuumque tu, et ego perferam meum, si mihi parueris.

ŒD. Nec justum est quod dicis, nec opportunum huic urbi, quæ te aluit, si quod tibi hac de re compertum est reticere cogitas.

TIR. Intelligo enim ne te quidem quod e re sit loqui; quod ne mihi quoque accidat, cavebo.

CH. Ne, per Deos obsecro, quæ nota sunt tibi, renuas proferre, quandoquidem nos omnes quotquot adsumus te supplices veneramur.

TIR. Omnes enim desipitis: ego vero neutiquam mente condita expromam, ne tua patefaciam mala.

ŒD. Quid ais? quæ scis, non proferes? sed cogitas nos prodere, civitatemque funditus perdere?

TIR. Ego neque me ipsum, neque te dolore afficiam. Quid hæc frustra sciscitaris? non enim ex me audies.

ŒD. Non, ô malorum pessime (etenim vel saxo iram movere tu queas) aliquando dices? sed ita rigidus pervicaxque videberis?

TIR. Mores tu meos vituperas; eos vero ignoras quibus ipse moratus es, et me culpas tamen.

ŒD. Quis enim ad iram non concitetur, talia dicta audiens, quibus tu civitatem hanc dedecoras?

TIR. Palam enim sponte sua fient, licet ego tegam silentio.

ŒD. Ergo quæ manifesta futura sunt et te mihi par est dicere.

TIR. Nihil amplius dicam: proinde, si lubet, prorumpe ad iram vel sævissimam.

ŒD. Atque nihil sane omittam, ut ira incendor, eorum quæ sentio: scito enim te videri mihi adjutorem fuisse hujus sceleris, patratoremque, nisi quod propria manu non occidisti: nisi autem oculis captus esses, et facinus hoc tuum solius esse dicerem.

TIR. Itane vero? at ego te jubeo edicto illo stare, quod modo promulgasti, et ab hac ipsa die neminem horum affari, neque me, ut qui impius sis pollutorque hujus urbis.

ŒD. Siccine impudenter emisisti hoc verbum? et forte speras te impune evasurum?

TIR. Evasi: vim enim veritatis habeo.

ŒD. A quo edoctus? non enim ex arte tua habes.

TIR. A te: tu enim me nolentem impulisti dicere.

ŒD. Quidnam? dic rursus, ut melius intelligam.

TIR. Non intellexti antea? aut sermonemne meum tentas?

ŒD. Non ita, ut cognitum dicere queam. Quin dic iterum.

TIR. Viri te peremtorem esse dico, illum quem reperire cupis.

ŒD. At non impune bis convicia dixeris.

TIR. Vin' ergo et alia dicam, ut irascare magis?

ŒD. Quantum quidem vis: nam frustra dicetur.

TIR. Inscium te aio cum carissimis turpissime consuescere, nec cernere quibus es in malis.

ŒD. An impune hæc te semper dicturum putas?

TIR. Siquidem est aliquid veritatis robur.

ŒD. Est sane, nisi tibi: tibi autem nullum est, quoniam cæcus et auribus, et mente, oculisque es.

TIR. Tu miser quidem es, hæc mihi exprobrans, quæ tibi nemo non horum mox exprobrabit.

ŒD. Continua in nocte versaris, ita ut nec me, nec alium qui lucem videat, lædere possis.

TIR. Lædere ne quidem te cogito: non enim per me fatale tibi est cadere, siquidem sufficit Apollo, cui horum pœnas exigere curæ est.

ŒD. Tuane, an Creontis hæc sunt commenta?

TIR. Creon tibi nulla mali caussa; sed ipse tu tibi.

ŒD. O divitiæ, et regnum, arsque ceteras superans artes ad vitæ felicitatem, quantum vobis invidiæ subest, siquidem propter hoc imperium, quod mihi civitas ultro traditum, non expetitum detulit in manus, Creon ille fidus, ille ab initio amicus, clam mihi struit insidias, et ejicere me studet, subornato hoc præstigiatore, fraudum consutore, versuto, circulatore, qui ad lucrum solummodo cernit, ad artem vero cæcus est! Nam dic age, ubinam tu certus es vates? Cur non, quando hîc erat perplexi carminis inventrix canis, ambages exsolvens cives hos liberasti? Atqui illud ænigma non cujusvis hominis erat interpretari, sed divinatione opus erat, quam neque ab augurio, nec a Deorum aliquo notam habere visus es: at ille ego adveniens, qui nihil sciebam, illam compescui, mentis acie adsecutus, non ab alitibus edoctus: quem videlicet tu conaris ejicere, sperans Creontis solio te adstaturum proxime. At tuo cum maximo malo videris mihi tuque, et qui hæc confinxit, piacula ex urbe pulsurus: et nisi te senecta delirare crederem, damno tuo cognosceres, quam male sentias.

CH. Quantum quidem conjicimus, et hujus verba, tuaque, Œdipe, iracundiæ calore elata videntur. His autem non est opus, sed considerare, quomodo Dei oraculum optime expediamus.

TIR. Etsi regnum obtines, æquum tamen mihi jus dictis tuis paria referre: hoc enim ego etiam polleo. Namque tibi nequaquam subditus vivo, sed Apollini; quocirca nec Creonte patrono opus mihi erit. Dico autem, quoniam mihi cæcitatem exprobrasti, tu etiamsi cernis oculis, non tamen vides quibus es in malis, nec ubi habitas, nec quibuscum conversaris domi. Nostin' ex quibus natus es? immo ignoras te hostem esse tuorum, quique apud inferos sunt, quique in terra superne: et te utrinque impetentes maternæ paternæque terribiles diræ exigent aliquando ex hac urbe, nunc quidem recte videntem, tum vero cæcum. Quo autem non pervenient ejulatus tui? Quis Cithæron questus tuos brevi non recinet, quum conscius factus fueris hymenæi, cujus in importunam stationem domi tuæ appulisti, secunda navigatione usus? aliorumque malorum non vides agmen, quæ tibi tuisque liberis paria erunt. Proinde et Creontem et meum os conviciis proscinde: mortalium enim nemo est qui fœdioribus exemplis, quam tu, peribit umquam.

ŒD. Hæccine, quæso, ex isto audire quispiam sustineat? non in malam crucem abis? non ocius? non retro hisce ab ædibus conversum te abripis?

TIR. Ne quidem ipse venissem, nisi tu vocasses.

ŒD. Non enim te stulte locuturum noveram: alioqui numquam te domum meam arcessivissem.

TIR. Equidem ita sum comparatus, tibi quidem ut videtur, stultus; parentibus vero, qui te genuerunt, sapiens.

ŒD. Quibus? mane: quis me, sodes, genuit mortalium?

TIR. Hæc dies te gignet, eademque te perdet.

ŒD. Ut omnia perplexa nimis et obscura loqueris!

TIR. Non vero tu talia optimus es expedire?

ŒD. Talia exprobres mihi licet, unde me magnum exstitisse invenies.

TIR. Atqui ea ipsa te perdidit prosperitas.

ŒD. Sed si hanc civitatem sospitavi, nihil moror.

TIR. Abibo igitur: tuque puer abduc me.

ŒD. Abducat sane: nam præsens, quod propositum est nobis negotium impedis: procul autem amotus, non eris molestus amplius.

TIR. Abibo, sed postquam ea dixero, quorum gratia huc

veni, dignitatem tuam nequaquam veritus: non enim vita mea in tua manu est. Dico autem tibi: vir ille, quem dudum quæris, minitans et edicta proclamans de cæde Laïi, is præsens adest, verbo quidem peregrinus et advena, deinde vero indigena Thebanus adparebit; nec lætabitur hoc casu: cæcus enim ex vidente, et egenus ex divite factus, in peregrinam terram, baculo viam prætentans, proficiscetur: palam autem fiet suorum ipsius liberorum fratrem simul et patrem eum esse, mulierisque, ex qua natus est, filium et maritum, patris vero participem lecti et occisorem: atque hæc, domum ingressus, exquire, et si me falsum deprehendes, tunc dicas nihil me divinando sapere.

CH. Quis ille est, quem fatidica edixit Delphica rupes maxime infandum facinus sanguineis perpetrasse manibus? tempus est, ut pernicibus equis citatior fugam capessat: armatus enim in illum incurrit igne et fulguribus Jovis filius: terribilesque una sequuntur inevitabiles Diræ. Illustris enim nuper emissa est nivoso e Parnaso dictio, latitantem ut quisque virum investiget: namque agrestibus abdit se silvis, antraque subit et rupes, ut taurus, et miser misero pede solitarius vagatur, edita terræ ex umbilico oracula ut effugiat: illa vero semper vigentia circumvolant. Vehementer quidem me conturbat peritus augur, vaticinio nec addentem, nec dementem fidem; quid autem dicam incertus hæreo, dubiaque spe pendeo, nihil congruum videns nec in præsentibus nec in præteritis factis. Haud enim umquam nec antea nec nunc audivi simultatem intercessisse Labdacidis cum filio Polybi, unde conjecturam faciens explorem, an propter vatis evulgatum responsum, contra Œdipodem Labdacidis auxilium laturus sim, ultionemque cædis obscuræ suscepturus. Atqui prudentes sunt sane Jupiter et Apollo, mortaliumque facta norunt: sed inter homines vatem plus, quam ego, intelligere, judicio non constat certo; est ut virum vir antevertat sapientia: verum equidem numquam, prius quam videro dictum eventu comprobatum, eos damnaverim, qui fidem illi derogant. Omnium enim in conspectu Œdipo se obtulit olim alata virgo, sapiensque ille visus est, certamque civitati tulit salutem: quapropter judicio meo numquam censebitur pravus.

CR. O cives: ut audivi res atrocissimas de me prædicare regem Œdipum, huc me contuli, intolerabili pressus dolore. Si enim in hac præsente calamitate putet sibi a me vel dictis vel factis damnum aliquod illatum fuisse, non mihi vitæ longioris esse possit cupido, tali notato crimine: non enim ad leve ma-

lum injuria hujus sermonis tendit, sed ad maximum, si malus quidem in civitate, malus enim a te ceterisque amicis perhibebor.

CH. At prodiit, opinor, hoc convicium forsitan ira expressum potius, quam mentis ex sententia.

CR. Undenam vero adparuit, vatem meis consiliis obsecutum falsa locutum fuisse?

CH. Sic quidem dictum fuit; at nescio quo argumento.

CR. Oculisne rectis, rectaque mente hoc me insimulavit crimine?

CH. Nescio: quæ enim faciunt principes non inspicio: sed eccum, ipse jam egreditur foras.

ŒD. Heus tu, quid huc venisti? tantane es audacia atque impudentia, ut meam ad domum veneris, qui palam me perimis, regnique mei manifestus es prædo? Age dic, per Deos obtestor, perspectane in me timiditate aut dementia, ista molitus es? an forte sperasti me dolos non persensurum quibus me clam adoriris; aut, si sensissem, non ulturum? Annon insanus est iste tuus conatus, sine populi consensu amicorumque ope regnum aucupari, quod populi favore opibusque solet obtineri?

CR. Scin' quid agas? pro hisce tuis dictis paria vicissim audi; quumque rem cognoveris, ipse judicato.

ŒD. Tu quidem disertus es: at ego te neutiquam lubens audierim, quippe quem infensum mihi molestumque deprehendi.

CR. Hoc ipsum ergo a me primum audi, uti comparatum esse dicam.

ŒD. Hoc ipsum ne mihi dicas, te malum non esse.

CR. Si quidem putas boni quid esse pervicaciam absque sana mente, non recte sapis.

ŒD. Tu vero si putas injuriæ quam adfini feceris non daturum te pœnas, non recte sapis.

CR. Justum est quod dicis; fateor: sed quænam sit ea injuria, qua te læsum fuisse ais, doce me.

ŒD. Persuasistin' mihi, an non, oportere me per nuntium aliquem vatem illum venerandum arcessere?

CR. Et nunc quidem in eadem sum sententia.

ŒD. Quantum jam temporis, quæso, ex quo Laïus—

CR. Quid eum fecisse dices? haud enim in mentem mihi venit, quo tendat sermo tuus.

ŒD. E medio sublatus est exitiali manu?

CR. Longa et antiqua numerari possent tempora.

ŒD. Tunc temporis vatesne ille hanc profitebatur artem?

CR. Æque sapiens, et honore habitus pari.

ŒD. Numquid mei meminit tunc temporis?

CR. Minime: saltem numquam me præsente.

ŒD. At nullam inquisitionem de mortuo habuistis?

CR. Habuimus, et quidni? sed nihil comperimus.

ŒD. Cur ergo tunc ille sapiens non eadem hæc dixit, quæ nunc dicit de me?

CR. Nescio: de iis enim quæ non intelligo taceo.

ŒD. Saltem factum tuum nosti, dicesque, si prudens es satis.

CR. Quid illud est? si enim sciam, non negabo.

ŒD. Vatem, nisi tecum congressus fuisset, numquam me dicturum fuisse auctorem cædis Laïi.

CR. An hoc ille dicat, ipse tu nosti: ego autem te percontari cupio itidem ut tu me modo.

ŒD. Percontare; non enim umquam Laïi occisor arguar.

CR. Age ergo, anne meam sororem conjugem habes?

ŒD. Non est ut istud quod quæris negem.

CR. Et regnas pariter cum ea, parique frueris agri portione?

ŒD. Quæ voluerit, a me consequitur omnia.

CR. Nonne vobis duobus tertius ego æqualis?

ŒD. Hîc porro tandem malus adpares amicus.

CR. Haud sane dices, si tu, ut ego, rationem subducere velis. Considera hoc primum, an quemquam putes regnare malle cum terroribus, quam sine metu dormire, si potentiam obtineat eamdem. Ego sane neque ipse cupio rex esse magis, quam quæ regis sunt facere, nec alius, quisquis modestus esse novit. Nam nunc quidem a te omnia absque metu consequor; at si ipse rex essem, multa invitus facerem. Quî mihi ergo regnum dulcius esse possit quam principatus securus et potentia? nondum adeo animi falsus sum, ut alia quam utilitati conjuncta expetam bona. Nunc omnibus oblector, nunc me quisque amplectitur: nunc qui abs te aliquid cupiunt, precatorem me advocant: ut enim cujusvis voti compotes fiant, in manu mea est. Cur, obsecro, regnum captarem, omissis his commodis? Mens recta sapiens prava consilia numquam agitaverit. Sed nec me eorum quæ tu dicis ulla incessit cupido, nec, si quis operam suam conferret, id umquam sustinerem aggredi. Atque horum tibi documenta dabo: ac primo quidem Delphos profectus exquire an tibi oraculum accurate renuntiaverim; tum vero si me cum aruspice consilii quid communicasse deprehenderis, occidas me,

non simplice, sed gemino, meo tuoque damnatum calculo. Non enim justum est neque malos temere censeri bonos, neque bonos malos. Sed enim fidelem amicum ejicere, haud minus grave esse dico, quam si quis suam projiciat vitam, quam maxime diligit. At cum tempore scies hæc certo: nam tempus solum, qui vir bonus sit, ostendit; malum vero vel una die cognoveris.

CH. Recte hæc dicta esse fateberis, ô Rex, si caves ne labaris: tuti non sunt qui subita ineunt consilia.

ŒD. Ubi quis celer est insidias clam struere, et me celeriter consilium capere oportet: si enim quietus manebo, ille sua confecerit, mea autem erunt frustranea.

CR. Quid igitur postulas? an me ex urbe pellere?

ŒD. Minime. Mori, non exsulare te volo.

CR. Fiet: sed postquam ostenderis quid in me sit tanto hoc tuo odio dignum.

ŒD. Ut non cessurus mihi neque obtemperaturus dicis?

CR. Video enim te non bene sapere.

ŒD. Sapio certe in rem meam.

CR. At æqualiter in meam sapere debes.

ŒD. At malus es.

CR. Quid si rem non intelligas?

ŒD. Nihilo tamen minus imperabo.

CR. At non prava imperantis—

ŒD. O civitas, civitas!

CR. Sed particeps ego etiam sum hujus civitatis: non tua solius est.

CH. Desinite, reges: eccam enim opportune vobis video foras egredientem Jocasten, cujus opera rixam hanc componi oportet.

JOC. Quid inconsultum hoc, ô miseri, jurgium suscitastis, nec erubescitis, urbe tam graviter laborante, privata movere mala? non tu abis domum, tuque, Creon, tuas ad ædes? non cavebitis ne ex re nihili maximum producatis dolorem?

CR. Soror, atrocia mihi Œdipus tuus maritus facere parat, e duobus malis alterum eligens, aut ex urbe pellere, aut prehensum occidere.

ŒD. Fateor: namque eum, uxor, deprehendi malis artibus damnum mihi inferentem.

CR. Ne vita jam fruar, sed diris devotus peream, si tibi quid feci ex iis, quæ me fecisse criminaris.

JOC. O per Deos, crede ista, Œdipe, maxime quidem jusjurandum, cujus testes Deos advocat, reveritus, tum vero me quoque, et hosce qui adsunt tibi.

CH. Obtempera volens prudensque, ô rex, obsecro.

ŒD. Qua in re, quæso, vis me tibi morem gerere?

CH. Hunc neque olim dementem, nunc autem juramenti sanctitate munitum, reverere.

ŒD. Scin' vero quid petis?

CH. Scio.

ŒD. Declara mihi ergo quid cogitas.

CH. Ut amicum, qui se jurisjurandi religione obstrinxit, incerti criminis reum ne peragas, caussa haud cognita.

ŒD. Hoc jam scito, te, quum hoc cupis, nihil minus cupere mihi quam mortem aut exsilium.

CH. Minime sane; Deorum omnium principem Deum Solem adtestor. Sed Diis hominibusque invisus, pessimis exemplis peream, si quidquam hujus cogito. At mihi infelici animum excruciat patriæ calamitas, acerbiorque fiat miseria, si prioribus malis ista accedant a vobis orta.

ŒD. Abeat igitur ille, etiamsi me funditus perire oporteat, aut contemtum omnibus vi ex hâc urbe ejici. Tua enim, non illius, miserabili oratione commoveor. At ille, ubicumque fuerit, odio habebitur.

CR. Gravate quidem et ingratiis tuis te cedere manifestum est: at quum ira deferbuerit, tu te ipsum oderis. Talia enim ingenia sibi ipsis merito sunt sane quam molesta.

ŒD. Quin igitur me dimittis, ac foras abis?

CR. Abibo, durum te et injustum expertus, hisce vero justus habitus.

CH. Mulier, quid cessas hunc intro abducere?

JOC. Postquam cognovero quid istud sit jurgii.

CH. Coorta est incerta suspicio de sermonibus: mordet autem animum vel falsa criminatio.

JOC. Ipsisne ab ambobus?

CH. Scilicet.

JOC. Et quis erat sermo?

CH. Satis mihi quidem, satis, in hac civitatis calamitate, videtur, ubi desiit contentio, ibi subsistere.

ŒD. Viden' quo progrediare, tametsi vir es bonus, quum cor meum frangis et hebetas?

CH. O rex, dixi quidem non semel tantum, scito me insipientem, omnisque expertem consilii merito habitum iri, si me abs te segregem, qui caram meam patriam, e calamitatis fluctibus emergere non valentem, prospero cursu direxisti: ita nunc quoque, si potes, in tranquillum nos deducito.

JOC. Per Deos dic mihi quoque, ô rex, cujus rei gratia tantam iram conceperis.

ŒD. Dicam: tibi enim a me major quam ab istis habetur reverentia: ob Creontem, qualia in me machinatus est.

JOC. Dic, si aperti criminis postulans litem ei moves.

ŒD. Occisorem me esse dicit Laïi.

JOC. An ut qui id ipse compererit, an ut qui audierit ex alio?

ŒD. Immo vatem scelestum immittens, quippe quem sciat numquam sibi temperare quo minus quidquid in mentem venerit impudenter effutiat.

JOC. At tu, omissa omni de istis, quæ dicere instituisti, cura, monitis meis, quæso, animum adverte, et disce mortalem esse neminem, qui divinandi artem vel minimum adtingat. Quod quidem exemplis tibi confirmabo, remque in pauca conferam. Laïo enim oraculum editum fuit olim, haud dicam Apolline ab ipso, sed ab ejus famulis, illi in fatis esse, ut a filio qui ex me illoque natus foret, occideretur. Atque illum quidem peregrini latrones, ut fama est, interfecerunt olim in trivio: puer autem ut natus est, vix tres intercesserunt dies, atque illum pater, articulis pedum ligatis, projiciendum famulis mandavit in avio monte. Et ibi Apollo effectum non dedit, nec ut ille occisor fieret patris, nec ut Laïus acerba, quam a filio metuebat, nece absumeretur. Talia tamen præfinierant fatidicæ dictiones, quarum tu rationem nullam habeas: si quam enim rem Deus investigari voluerit, ipse illam facile manifestaverit.

ŒD. Quam mihi, ô mulier, istis auditis, fluctuat animus, pectusque concutitur metu!

JOC. Quanam rursus cura solicitatus hoc dicis?

ŒD. Videor abs te audiisse Laïum occisum fuisse in trivio.

JOC. Scilicet ita ferebatur, necdum hæc fama desiit.

ŒD. Et ubi est locus, in quo casus ille accidit?

JOC. Phocis quidem vocatur terra: scissa autem via in unum a Delphis et a Daulia coit.

ŒD. Quamdiu vero est, ex quo ista facta sunt?

JOC. Paulo ante quam hujus urbis regnum adeptus es, civitati hæc renuntiata sunt.

ŒD. O Jupiter, quid me facere decrevisti?

JOC. Quæ hæc tibi cura animum mordet, Œdipe?

ŒD. Nondum percontare: verum dic mihi, qua forma fuit Laïus, qua tunc erat ætate?

JOC. Procero fuit corpore, tumque caput ei prima canitie signabatur: forma autem tibi non admodum dissimilis erat.

ŒD. Væ mihi misero! meipsum, ut videtur, atrocibus exsecrationibus objeci modo insciens.

JOC. Quid ais, obsecro? timeo sane te intuens, ô rex.

ŒD. Nimis male formido, ne oculatus ille sit vates: monstrabis autem clarius, si unum adhuc dixeris.

JOC. Paveo equidem; tamen quæ rogabis, si sciam, dicam.

ŒD. Faciebatne cum paucis comitibus iter, an magna satellitum manu, ut viri solent principes?

JOC. Quinque erant simul omnes, et inter hos præco: rheda autem una Laïum vehebat.

ŒD. Heu, heu! hæc jam perspicua sunt: sed quis fuit, quæso, conjux, qui vobis hæc facta retulit?

JOC. Unus e famulis, qui solus evasit incolumis.

ŒD. Adestne nunc domi?

JOC. Minime sane: nam ex quo inde rediit, et regnum te vidit potiri, Laïumque mortuum, impense me obsecravit, mea prensa manu, ut rus se mitterem ad pascendos greges, quo urbis hujus a conspectu esset quam remotissimus. Adeoque illum ablegavi: dignus enim erat ille servus qui vel majus hoc auferret beneficium.

ŒD. Quî fieri possit, ut nobis quam celerrime se rursus exhibeat?

JOC. Res in promtu est: sed qua gratia hoc expetis?

ŒD. Metuo, mulier, ne multa nimis dicta sint mihi, ob quæ eum cernere velim.

JOC. Sed veniet ille quidem: interea vero digna videor esse, cui ea concredas, quæ te male habent, ô rex.

ŒD. Nec hoc tibi denegabo, quum in tantam exspectationem sim erectus; cui enim potiori indicarem quam tibi, quandoquidem talis mihi fortuna contigit?

Mihi pater quidem erat Polybus Corinthius, mater autem Merope Dorica; habebarque inter Corinthios cives vir maximus, antequam casus mihi talis accidit, dignus quidem admiratione, non tamen tanta, quantam mihi injecit, solicitudine. Namque in convivio vir quidam plus potus nothum me subdititiumque patri vocat inter pocula. Idque ego ægre ferens, ea ipsa die vix me continui: postridie vero matrem patremque conveni, remque ex illis quæsivi: at illi, audito hoc probro, indignatione exarserunt contra eum qui dictum emiserat. Et ego quidem eorum sermone

delectabar; tamen urebat me semper hoc dictum; alta enim mente infixum hærebat. Proinde clam patre et matre proficiscor Delphos: et me quidem Apollo dimisit sine ullo responso ad ea quorum gratia veneram, alia autem misera et atrocia et luctuosa aperte prædixit, fore ut matri concumberem, sobolemque odiosam et intolerabilem hominibus producerem in lucem, patremque, qui me genuisset, occiderem. Et ego, his auditis, Corinthiæ terræ valedicens, solisque ex astris posthac conjecturam facturus, quam longe ab ea recessissem, fugere decrevi, donec eo pervenirem, ubi numquam scelera et dedecora admittere possem, quæ tristia præmonstrarent oracula. Iter autem faciens, adeo locos illos ipsos, ubi regem hunc periisse dicis: tibique, uxor, verum eloquar. Quum iter pergerem prope illud trivium, ibi obviam mihi simul venere præcoque et vir, qualem tu ais, equis juncta rheda vectus: et e via me rectorque rhedæ et ipse senex submovere voluerunt. Tunc ego aurigam, qui me trudebat, percutio iratus: at senex, ubi me videt prope vehiculum incedentem, observans, medium caput duplici stimulo mihi feriit. Non quidem par tulit pari relatum; sed confestim scipione percussus ab hac manu, supinus media ex rheda statim devolvitur: perimo quoque universos simul. Si autem ignoto illi viro aliquid cum Laïo commune est, quis me est miserior? quisnam esse possit magis invisus Diis? quem nulli hospitum neque civium licet domo recipere, neque adloqui; sed ab ædibus pellere jubentur; atque alius nemo fuit, quam ego, qui mihimet diras has imprecatus sum. Torum autem mortui meis ipsius manibus contamino, per quas periit. Nonne sceleratus sum? nonne totus impuratus? quandoquidem exsulare me oportet, mihique exsulanti nec meos fas est videre, nec in patriam pedem ferre; aut matri meæ connubio jungi me oportet, et patrem occidere Polybum, qui me genuit et educavit. Nonne qui ab immiti dæmone hæc mihi destinata judicaret, recte sentiret? Ne, quæso, ne, ô Deorum sancta numina, videam hunc diem; sed prius ex mortalium oculis evanescam, quam contigisse mihi videam casum tam fœdæ labis.

CH. Hæc quidem nobis, ô rex, tristia sunt: sed donec rem ex præsente cognoveris, ne desperes.

ŒD. Id reliquum sane est adhuc mihi spei, pastorem illum ut exspectem solum.

JOC. Ubi vero aderit, qui fies confidentior?

ŒD. Hoc te docebo: si enim comperietur dicere eadem quæ tu, tunc ego crimen omne effugero.

JOC. Quid vero ex me audisti, in quo momenti sit tantum?

ŒD. Illum dicebas retulisse, Laïum a latronibus occisum fuisse. Quod si nunc quoque eumdem dicet numerum, haud sane eum ego occidi: non enim fieri potest ut unus quilibet pro pluribus habeatur. Sed si virum unum solum dicet, tunc manifestum erit facinus illud ad me vergere.

JOC. At scito rem ab illo sic nuntiatam fuisse, nec fas est ei quod semel dixit mutare. Civitas enim tota hæc audiit, non ego sola. Porro a priore si quid deflecteret sermone, non tamen Laïi cædem certo ut debuit, congruenterque oraculo contigisse ostenderet, siquidem eum Apollo declaravit gnati mei manu periturum omnino. Atqui eum misellus ille neutiquam occidit, sed ipse interiit prior. Quocirca vaticiniorum gratia neque huc neque rursus illuc respexerim.

ŒD. Recte putas: attamen mitte aliquem, qui rure arcessat operarium, et ne omiseris.

JOC. Mittam ocius: sed eamus intro: nihil enim faciam, nisi quod tibi gratum fuerit.

CH. Utinam perpetua mihi contingat felicitas, venerandam servanti sanctitatem verbis et factis omnibus, de quibus propositæ sunt leges sublimes, cœlesti in æthere genitæ, quarum Olympus pater est solus, neque eas mortale genus hominum peperit, neque sane umquam oblivio delebit. Magnus in his inest Deus, neque senio marcescit. Regalis fastus Injuriam parit: rex, ubi temere multis se exsatiavit, quæ nec opportuna nec utilia sunt, illum Injuria summo et abrupto in fastigio impositum, in exitium impellit, unde frustra conatur aufugere. Quod autem urbi salutare futurum est consilium, hoc ne irritum fieri sinat, Deum oro: Deo non desinam umquam præside niti. Si quis autem factis dictisve insolenter se gerit, ultricem Justitiam non veritus, nec Divûm sedes venerans, male ille pereat, luatque pœnas infaustarum delitiarum, si justis non studebit lucris, nec ab impiis abstinebit factis, aut non tangendis manus inferet demens. Quis enim umquam vir istis deditus ab animo stimulos conscientiæ arcere poterit? Namque si hæc impia facta honorem inveniunt, quid me juvat sacris interesse choris? Non amplius ibo ad sacrum terræ umbilicum venerandi gratia, nec ad delubrum quod est Abis, nec Olympiam, nisi hæc oracula omnibus mortalibus probabuntur. Sed ô qui imperas, si rite vocaris omnium rector, Jupiter, ne hæc lateant te tuumque immortale semper regnum. Res enim eo redit, ut spernant oracula olim Laïo reddita, nec eis amplius fidem adhibeant: nuspiam Apollo splendet honoribus; pessum eunt divina.

JOC. O urbis hujus principes, in mentem mihi venit Deorum adire templa, sumtis in manus hisce velamentis et thure. Nimis enim suspenso animo quarumque curarum æstu fluctuat Œdipus, nec, ut cordatum virum decet, nova ex veteribus colligit; sed cuivis se dat, si modo terrores nuntiet. Quando igitur admonendo nihil promoveo, ad te, ὁ Lycee Apollo, qui proximus ædibus nostris accolis, supplex venio hisce cum muneribus, ut piam aliquam solutionem des mali: nam torpemus jam omnes, perculsum illum cernentes, ut gubernatorem navis.

NUNT. Num a vobis, hospites, discere queam, ubi regis sit Œdipi domus? Quin magis ipse ubi sit dicite, si scitis.

CH. Hæ sunt quidem illius ædes, et ipse intus, ô hospes: mulier autem hæcce liberorum ejus mater.

NUNT. Utinam et ipsa beata sit, et cum beatis usque versetur, illius quum sit perfecta conjux!

JOC. Idem tibi contingat, hospes! dignus enim es bona ob verba: sed dic qua gratia venisti et quid nuntiaturus.

NUNT. Bona domuique et marito tuo, mulier.

JOC. Quænam illa sunt? et unde nobis advenis?

NUNT. E Corintho: quod autem dicturus sum, gratum tibi fore opinor: quidni enim? tamen et forsan dolebis.

JOC. Quid rei est? quamnam sic duplicem vim obtinet?

NUNT. Regem creabunt Œdipum terræ Isthmiæ incolæ, ut illic ferebatur.

JOC. Quid vero? annon senex Polybus regno potitur adhuc?

NUNT. Non sane, quandoquidem illum mors in sepulcrum condidit.

JOC. Quid narras? an mortuus est Polybus?

NUNT. Si non vera dico, mori non recuso.

JOC. Famula, quid cessas introire, et hæc quam celerrime hero dicere? O Deorum oracula ubi estis? hunc virum ne occideret metuens olim Œdipus e patria profugit: et nunc ille fato suo interiit, nec ab Œdipo omnino.

ŒD. O carissimum conjugis Jocastæ caput, quid me foras huc evocasti?

JOC. Audi hunc virum, et, quum audieris, considrea veneranda quo cesserunt Dei oracula.

ŒD. At hic quis est tandem? et quid adfert mihi?

JOC. Venit e Corintho, patrem tuum nuntiaturus non amplius vivere Polybum, sed mortuum esse.

ŒD. Quid dicis, hospes? tu ipse mihi rem significa.

NUNT. Si hoc primum oportet me diserte dicere, pro certo scias, eum vita cum morte commutata ad plures abiisse.

ŒD. Dolusne eum sustulit, an in morbum incidit?

NUNT. Senilia corpora leve momentum sternere leto solet.

ŒD. Morbo, ut videtur, absumtus est miser.

NUNT. Ita sane, et longo, quod vivendo emensus est, tempore.

ŒD. Vah, vah! quid ergo, uxor, respiciat aliquis fatidicas Delphis aras, aut in aere clangentes alites, quibus auctoribus ego peremturus eram patrem meum? Ille vero exstinctus conditus est sub terra: at ego qui hîc sum ensem in eum non strinxi; nisi forte mei desiderio contabuit, adeoque sic a me occisus dici possit. Ergo jacet apud inferos Polybus, abstulitque secum quæcumque edita fuerant nullius pretii oracula.

JOC. Annon ego ista tibi prædixi pridem?

ŒD. Dicebas quidem; at ego metu transversus agebar.

JOC. Ne ergo quidquam horum posthac in animum inducas.

ŒD. Quî vero thalamum matris vereri desistam?

JOC. Quid metuat homo, quum res humanas omnes verset Fortuna, nullius autem rei providentia certa sit? optimum est temere vivere, ut quisque possit. Tu vero ne metuas cum matre congressus: multi enim jam in somniis homines sibi visi sunt cum matre corpus miscere. Sed ista qui nihili esse ducit, facillime vitam agit.

ŒD. Recte hæc omnia tibi dicta forent, nisi viveret adhuc mater mea: at quando superest, quamvis recte loquaris, fieri non potest quin timeam.

JOC. Atqui magnum argumentum est sepulcrum patris.

ŒD. Magnum, intelligo: attamen dum vivit illa, est cur metuam.

NUNT. Quæso, quænam est illa mulier, quæ vobis terrorem injicit?

ŒD. Merope, ô senex, quæ cum Polybo nupta fuit.

NUNT. Quid est autem cur illam metuatis?

ŒD. Divinum oraculum, ô hospes, idque horribile.

NUNT. Postestne dici, an nefas est quemvis alium scire?

ŒD. Maxime: dixit enim Apollo olim me cum mea ipsius matre concubiturum, et sanguinem paternum manibus meis hausturum. Quapropter jam olim a Corintho procul habitare cœpi: feliciter sane; sed tamen parentum conspectu frui suavissimum est.

NUNT. Numnam istorum ob metum illinc abiisti exsul?

ŒD. Tum etiam ut patris ne fierem occisor, senex.

NUNT. Quidni ergo te, ô rex, ab hoc timore libero, siquidem benevolo erga te sum animo?

ŒD. Sane condignam tibi referrem gratiam.

NUNT. Atqui hanc maxime ob caussam veni, ut, ubi domum reversus fueris, aliquid mihi facias boni.

ŒD. At numquam parentes meos conveniam.

NUNT. O fili, manifeste apparet, te nescire quod agis.

ŒD. Quomodo, ô senex? per Deos doce me.

NUNT. Si horum gratia a domo refugis.

ŒD. Metuo utique ne mihi Apollo evadat veridicus.

NUNT. Num ne quid piaculi a parentibus contrahas?

ŒD. Hoc ipsum, senex, hoc me semper territat.

NUNT. Nostin', amabo, nullam esse cur timeas caussam?

ŒD. Quidni vero, siquidem his parentibus natus sum?

NUNT. Quia genere tibi nullo modo conjunctus fuit Polybus.

ŒD. Quid narras? annon Polybus me genuit?

NUNT. Tantumdem ut ego, et nihilo magis.

ŒD. At quomodo genuisse et non genuisse idem sit?

NUNT. At neque te genuit ille, nec ego.

ŒD. Quare igitur filium me nominabat suum?

NUNT. Quia te olim a manibus meis dono acceperat; hoc scias.

ŒD. Et adeo dilexit acceptum ab aliena manu?

NUNT. Scilicet quia dudum carebat liberis.

ŒD. Tu vero emtum me aliunde, an genitum ex te ei dedisti?

NUNT. Inventum nemorosis Cithæronis in recessibus.

ŒD. Quanam vero gratia locos illos adibas?

NUNT. Ibi montanis gregibus præfectus eram.

ŒD. Pastor itaque eras mercenarius, erraticam vitam degens.

NUNT. Tuus quidem, ô nate, servator illo tempore.

ŒD. Quid mihi in illa calamitate acciderat mali, quum me sustulisti?

NUNT. Id articuli pedum tuorum indicare possint.

ŒD. Hei mihi! quid hoc vetus commemoras malum?

NUNT. Vinctos loro trajecto solvi tuos pedes.

ŒD. Monumenta sane illa nactus sum, quibus non est quod glorier.

NUNT. Ita ut ab hoc casu nomen sortitus sis, quod habes.

ŒD. O per Deos, patrisne an matris jussu expositus fui? dic mihi.

NUNT. Nescio: qui te dedit mihi, melius hoc noverit.

ŒD. An ergo ab alio me accepisti, nec ipse invenisti?

NUNT. Non; sed pastor alius tradidit mihi.

ŒD. Quis ille? potin' es mihi hoc declarare?

NUNT. Quidam ex familia Laïi dicebatur esse.

ŒD. An ejus, qui hujus urbis rex olim fuit?

NUNT. Maxime: hujus viri ille erat pastor.

ŒD. An vivit ille adhuc, ut videre eum queam?

NUNT. Id vos hujus urbis incolæ optime scire potestis.

ŒD. Vestrûmne aliquis est, qui hîc adestis, qui pastorem illum noverit, quem hic memorat, seu ruri eum, seu hîc in urbe conspicatus? Indicate; nam hæc retegi tempus postulat.

CH. Arbitror equidem neminem alium esse, quam rusticum illum, quem tu modo cupiebas videre: verum hoc omnium optime Jocasta dixerit.

ŒD. Uxor, cogitasne illum quem modo venire jussimus, eumdem esse quem hic dicit?

JOC. Quis autem, quem dixit? ne sis solicitus, temereque dicta ne meminisse velis.

ŒD. Nequaquam fiet, ut, quum ego ceperim indicia tanta, manifestum non reddam quibus ex parentibus ortus sim.

JOC. Ne, per Deos, si qua tibi vitæ tuæ cura est, hoc exquiras. Satis sit me afflictam esse.

ŒD. Bono animo es: tu enim, etsi a tertia inde usque matre apparuero tripliciter servus, nihilo deterior eris.

JOC. Tamen obtempera mihi, obsecro: ne hoc facias.

ŒD. Non obtemperabo, quin ista exquiram certo.

JOC. Atqui benevolo erga te animo, quæ optima sunt, tibi suadeo.

ŒD. Sed optima illa dudum mihi molesta sunt.

JOC. O infauste, utinam numquam resciscas, quis es!

ŒD. Ocius mihi aliquis pastorem huc adducat: hanc autem sinite opulento gaudere genere.

JOC. Heu, heu, miser! hoc enim solum est, quo te nunc compellem, nec quidquam aliud a me posthac audies.

CH. Quid, Œdipe, sic uxor abiit, acri concita dolore? metuo ne ex hoc silentio erumpat mala.

ŒD. Quidquid volet, erumpat: at ego natales meos, etiamsi obscuri sint, cognoscere volam. Illam, quippe quæ, ut mulier, spiritus altos gerit, pudet forte ignobilis generis mei. Ego vero me Fortunæ filium esse ratus, quæ mihi prospera est, infamiæ non subibo notam. Hac enim matre natus sum; cognati autem

menses parvis me magnisque distinxerunt rebus. Tali autem quum sim origine, fieri non potest, ut adeo diversus deprehendar, ut natales meos investigasse nolim.

CH. Si quid ego conjectura auguror, nec me fallit animus, non te, Cithæron, Olympum testor, non te latebit, simul ac crastina dies splendidum extollet jubar, ut te venerabimur tamquam popularem et altorem et parentem Œdipi, choreisque celebrabere nostris, ob beneficium quo reges meos affeceris. Ista tibi, malorum depulsor Apollo, ista sint placita! Quis te, fili, quis te genuit immortalium? num qua Nympha cum Pane montivago congressa, aut cum Apolline? gaudet enim hic etiam nemorosis jugis. An te Cyllenes rex, an Bacchus summos qui colit montes, accepit inventum ab aliqua Nympharum Heliconiadum, quicum ludere solet?

ŒD. Si me par est, ô senex, conjecturam facere de homine, cui nihil umquam mecum fuit commercii, quem quærimus dudum, pastorem videre mihi videor. Congruit enim senilis ætas, huicque viro æqualis est; maxime vero eos, a quibus adducitur, ut famulos meos agnosco. Sed tu certius hoc noveris, qui forte pastorem illum antea videris.

CH. Novi scilicet, certa res est. Nam vir fuit Laïo, si quis alius, fidus, ut pastorem decet.

ŒD. Te primum rogo, Corinthie hospes, num hunc dicis?

NUNT. Hunc ipsum, quem intueris.

ŒD. Heus tu senex, adspice me contra oculis, et responde mihi ad ea quæ te rogabo. Tune eras olim Laïi?

FAM. Servus eram, non emtus, sed domi educatus verna.

ŒD. Quodnam procurabas opus, quodve fuit tuum vitæ genus?

FAM. Greges pascendo maximam vitæ partem transegi.

ŒD. Quænam incolebas maxime loca?

FAM. Modo Cithæronem, modo vicinos saltus.

ŒD. Meministin' ergo hunc virum illic cognovisse?

FAM. Quid rei agentem? ecquem mihi virum memoras?

ŒD. Huncce, qui adest. Aut aliquid cum eo habuisse commercii?

FAM. Non ita, ut subito possim memoriter dicere.

NUNT. Neque hoc mirum est, here. Sed quæ excidere, jam ei clare in memoriam revocabo. Nam satis scio illum meminisse, quando in Cithæronis locis, ubi ille duos, ego unum pascebam gregem, conversatus est mecum tres totos menses a vere adulto ad Arcturi occasum; hieme autem jam imminente,

meam ego in casam pecus coegi, ille autem in Laïi stabula. Ecquid eorum quæ dico, sic factum est, anne?

FAM. Vera dicis, etsi a longo tempore.

NUNT. Age, dic jam: meministine, te puerum mihi tunc quemdam dedisse, quem educarem ut peculiarem mihi?

FAM. Quid est? quamobrem tu istuc inquiris?

NUNT. Hic ipse est, ô bone, qui tunc erat puer.

FAM. I in malam crucem. Quin taces?

ŒD. Ah, virum hunc ne castiga, senex: tua enim magis, quam illius, dicta castigatore egent.

FAM. Quid vero, optime here, peccavi?

ŒD. Quia de puero nihil indicas, quem ille inquirit.

FAM. Nescit enim quod dicit, et temere ista movet.

ŒD. Tu bona cum gratia non dices, sed malo hercle tuo dices.

FAM. Ne, per Deos obsecro, senem me verberato.

ŒD. Non aliquis ocius retortas tergo manus hujus ligabit?

FAM. Infelix ego! sed quare? quid nosse vis?

ŒD. Puerumne huic dedisti, de quo ille inquirit?

FAM. Dedi. Utinam vero periissem hac ipsa die!

ŒD. At eo res tibi redibit, nisi verum dixeris.

FAM. Multo etiam magis, si dixero, peribo.

ŒD. Vir hic, ut videtur, moras quærit.

FAM. Haud sane ego: nam dudum dixi me dedisse.

ŒD. Unde acceptum? tuumne, an cujusvis alîus?

FAM. Haud equidem meum dedi: sed a quodam acceperam.

ŒD. Quonam ab cive hujus urbis, et a qua domo?

FAM. Ne, per Deos, ne, here, plura sciscitare.

ŒD. Periisti, si hæc iterum te rogabo.

FAM. Ergo quidam erat ex familia Laïi.

ŒD. Num servus, aut quis erat ex illius genere?

FAM. Væ mihi! jam eo res rediit, ut horrendum malum mihi dicendum sit.

ŒD. Et mihi audiendum: attamen audire certum est.

FAM. Illius quidem profecto filius dicebatur esse: quæ vero domi est tua uxor optime dixerit, ut se hæc habeant.

ŒD. An ergo ipsa tibi puerum tradidit?

FAM. Scilicet, ô rex.

ŒD. Qua gratia?

FAM. Ut eum interficerem.

ŒD. Ipsane, quæ pepererat, dura?

FAM. Tristium oraculorum metu.

ŒD. Quorumnam?

FAM. Daturum eum neci suos parentes prædictum fuerat.

ŒD. Cur igitur huic seni puerum tu dedisti?

FAM. Miseritus, here; et quia illum credidi in aliam regionem, unde ipse erat, ablaturum puerum: at ille mala ad maxima servavit. Si enim is es, quem hic dicit, scito te infelicem esse.

ŒD. Hei, hei! omnia jam evadent manifesta. O lux, ultimum te nunc videam! qui aperte natus sum e quibus non oportuit, cumque quibus non oportet, consuesco, et quos non oportuit interfeci.

CH. Heu, genera mortalium, quam vos, quamdiu vivitis, eodem in loco, quo nihil, numero! Quis enim, quis homo plus felicitatis obtinet, quam quantum opinione concipit? eamque quum concepit, tamen corruit. Tuum igitur exemplum habens, tuam fortunam, tuam, inquam, ô infelix Œdipe, mortalium neminem beatum prædico; qui mira ingenii solertia ad summum felicitatis culmen evectus es; ô Jupiter! qui peremta curvis unguibus rapace virgine, perplexi carminis vate, contra civium cædes propugnaculum patriæ meæ exstitisti, unde rex meus vocaris, et maximos honores adeptus es, magnis in Thebis imperium obtinens. Nunc autem, ut audio, quis te miserior? quis in ærumnis, quis immani in noxa æque demersus vitæ vicissitudine? O inclytum Œdipi caput! cui unus et idem suffecit portus, quo filius et pater et sponsus excipereris. Quomodo, quo tandem modo paterni te sulci ferre silentio potuere tam diu? Invitum te deprehendit omnia cernens tempus: damnat inauspicatas pridem nuptias genitoris simul et geniti. O Laïi progenies, utinam te, utinam vidissem numquam! te enim vehementer deploro magnis ejulatibus. Ut vera tamen dicam, recepique spiritum per te, et per te sopivi meos oculos.

INT. O hujus urbis dignitate principes, qualia facinora audietis! qualia et videbitis! quantumque hauriétis luctum, siquidem serio adhuc vobis curæ est Labdacidarum domus! Credo enim neque Istrum, nec Phasin abluere atque expiare posse flagitia quæ in hac domo latent, quæque mox in lucem proferentur, sponte, nec ullo cogente, admissa. Malorum vero ea maxime dolent, quæ ultro arcessuntur.

CH. Deest quidem nihil, quin acerbissima sint, quæ prius rescivimus: ad illa vero quid ultra nuntias?

INT. Ut paucissimis et ego dicam, et vos intelligatis, interiit divum Jocastæ caput.

CH. O multipliciter miseram! quænam illi caussa mortis fuit?

INT. Sibimet ipsa. E factis autem quod maxime doleret, abest: non enim rem datur cernere. Tamen, quantum ego memoria teneo, audies illius miseræ casus acerbos.

Ut enim flagrans ira intra vestibulum se abripuit, recta contendit ad geniales thalamos, comas lacerans utraque manu: ubi autem intro concessit, occlusis foribus, invocavit Laïum jampridem mortuum, antiquorum congressuum memoriam repetens, unde is ortus, a quo periisset ipse, se matrem relinquens suopte filio infandis nuptiis parituram liberos; deploravitque lectum, ubi duplici flagitio ex marito maritum, liberosque ex liberis peperisset. Quo vero deinde modo perierit, nescio. Clamore enim magno irrupit Œdipus, ob quem non licuit illius inspectare casum: sed in ipsum huc illuc cursitantem oculos intendimus. Impetu enim ferebatur, nos rogans ut gladium sibi daremus, et ubi conjugem non-conjugem, maternumque inveniret geminum arvum suique et liberorum. Furenti autem indicavit Deus nescio quis; nullus enim dixit homo eorum qui aderamus illi. Tum ille horribiliter exclamans, recta, tamquam si viam quis præmonstaret, geminas fores insultat calcibus, funditusque evellit cava claustra, atque in cubiculum irruit, ubi demum conspeximus pensilem mulierem, tortilibus suspendiis implicitam. Ille vero ubi eam videt, horrendum infremens miser, suspensam restim expedit. Sed postquam misera humi prostrata jacuit, visu horribilia consecuta sunt. Namque avulsis ab illius stola aureis fibulis quibus subnexa erat, illas attollens oculorum orbes sibi confodit, talia dicens: *illos neutiquam visuros nec quæ passus esset, nec quæ patrasset mala, sed tenebris mersos in posterum, quos non oporteat, visuros, quosque cuperet ipse, non agnituros.* Talia dum imprecatur, ingeminat plagas elevatis palpebris: simulque cruentæ pupulæ genas rigabant: nec raræ lenti sanguinis destillabant guttæ, sed ater lacrymarum imber cruoris mistus grandinibus effluebat. Atque ista a duobus, non ab uno tantum, exorta sunt mala, sed viri et uxoris commista calamitas. Antiqua autem felicitas olim quidem vero nomine felicitas appellabatur; at nunc hac ipsa die in gemitus, in noxam, in mortem, in dedecus conversa est: malorum quotquot sunt omnium nomina, nullum hîc abest.

CH. Nunc autem miser ille quo in malo versatur?

INT. Clamat ut claustra relaxentur, atque ostendat aliquis omnibus Cadmi civibus illum patris occisorem, illum matris—impia loquens, nec a me referenda: quippe qui certus sit semet ex hac terra ejicere, nec amplius manere domi, quibus ipse se devovit, diris obnoxius. Auxilio utique et ductore aliquo indiget:

nam vis doloris major est, quam quæ tolerari possit. Ostendet autem et tibi: hujus enim januæ panduntur claustra: moxque spectaculum videbis ejusmodi, quod vel hosti misericordiam moveat.

CH. O atrox adspectu clades! ô atrocissima omnium, quas mihi videre umquam contigit! Quis te, ô miser, invasit furor? quis Deus majora maximis malis tuæ infelici sorti adjecit? heu, heu, infelix! Verum ne quidem intueri te possum, multa licet cupiam sciscitari, multa audire, multaque videre; talem mihi horrorem incutis.

ŒD. Hei, hei, hei, hei, heu, heu miser ego! ubi terrarum feror infelix? vox mihi quonam avolat in auras sublata? ô fortuna quonam evasisti?

CH. In horrendam calamitatem, auditu et visu trucem.

ŒD. O tenebrarum quibus me condidi caligo detestabilis, ut me involvis infinita, insuperabilis, et immedicabilis! hei mihi, hei mihi iterum! quam acres præsentium dolorum pungunt me simul aculei, et præteritorum malorum memoria!

CH. Nec sane mirum est, tot in malis duplicem te luctum et duplicia ferre mala.

ŒD. Io amice! Tu quidem constanti adhuc fide mihi famularis; sustines enim adhuc me cæcum curare. Vah! quippe me non lates; sed clare agnosco, quamvis tenebris obvolutus, tuam vocem tamen.

CH. O quam dira molitus es! quomodo sustinuisti sic oculos corrumpere? quis te impulit Deorum?

ŒD. Apollo, amici, Apollo is fuit, qui mala confecit mea, qui mihi hunc acerbum invexit casum. In oculos involavit mihi nemo; at ipse ego infelix eos confodi. Quid enim adtinebat me videre, cui quidem videnti nihil erat visu suave?

CH. Ita est, quemadmodum tu dicis.

ŒD. Quid tandem, quæso, amici, superest mihi, quod aut videre, aut amare, aut cujus adfatus accipere cum voluptate possim? Abducite me ex his locis quam celerrime, abducite, amici, pestem maximam, diris caput devotissimum, mortaliumque omnium invisissimum Diis.

CH. Infelix ob istum animum et calamitatem pariter! quam vellem numquam agnovisses qui sis!

ŒD. Pereat, quicumque is fuit, qui projecto mihi silvestribus in pascuis sæva pedum solvit vincula, et a morte me liberatum servavit, nulla cum mea gratia! si enim tum periissem, non essem amicis et mihi tanti doloris caussa.

CH. Id factum et ego vellem.

ŒD. Tunc neque patris peremtor exstitissem, nec sponsus dicerer illius a qua natus. Nunc vero miser sum, impiorum filius, sobolem suscepi ex ea quæ me ipsum peperit: denique si quid usquam pejus est malo malum, id sortitus est Œdipus.

CH. Nescio quomodo tua laudem consilia: præstantius enim foret tibi non omnino esse, quam cæcum vivere.

ŒD. Ista quidem non optima ratione sic confecta esse, ne mihi demonstrare contende, neque consule amplius. Nescio etenim, si videns inferos adiissem, quibus oculis patrem coram intueri sustinuissem, quibus adeo miseram matrem, quos in-duos atrociora admisi scelera, quam quæ suspendio lui possint. At, adquæso, jucundumne dices futurum fuisse mihi liberorum adspectum, eo quo progeniti sunt modo, in lucem editorum? haud sane oculis meis umquam. Nec urbem intueri possim, nec mœnia, nec Deorum sacra delubra, quibus miserrimus ego, solus virorum, qui Thebis versantur, me ipsum pulcherrime privavi, ipse prædicans ab omnibus expellendum esse impium illum, quem Dii ipsi impurum declarassent, et Laïi natum semine. Quam ego scelerum meorum labem quum ipse palam revelassem, rectisne oculis hosce intueri poteram? minime sane: sed et auditus fontes, sonique per aures meatus si possent obstrui, non temperassem sic etiam obturare miserum meum corpus, ut cæcus simul et surdus essem: quippe sensu carere dulce est in malis. Io Cithæron, quare me suscepisti? cur non acceptum statim me peremisti, ut numquam hominibus palam facerem unde natus essem? O Polybe et Corinthe, et paterna, ut dicta es, antiqua domus, qualem me pulcritudinis speciem, malorum obductam ulceri, enutriistis! nunc enim et ipse malus, et ex malis natus deprehendor. O trivium, et abdita convallis, saltusque, et angustiæ in trium viarum compito, quæ paternum meum sanguinem meis ipsius a manibus bibistis, ecquid mei meministis adhuc, quale facinus apud vos patrarim, qualiaque deinde, postquam huc veni, commiserim rursus? O nuptiæ, nuptiæ, genuistis nos, et postquam genuistis, remisistis idem semen, et in lucem edidistis patres, fratres, liberos, sanguinem cognatum, sponsas, uxores, matresque, et quotquot inter homines turpissima censentur flagitia. Sed, quandoquidem loqui haud fas est; quæ factu turpia sunt, per Deos obsecro, quam celerrime me alicubi extra urbem occultate, vel occidite, vel in mare abjicite, ubi non amplius me videatis. Ite, miserum virum ne dedignemini manu contingere; obtemperate, ne formidetis: mea enim mala nullus valet præter me ferre mortalium.

CH. At eccum ad ea quæ petis commodum advenit Creon, penes quem est et facere et consulere, siquidem solus relictus est tui loco hujus urbis custos.

ŒD. Hei mihi! quonam sermone eum compellabo? quæ mihi apud eum merito fides esse possit, qui prius in eum omnimodis repertus sum injurius?

CR. Non ut derisor, Œdipe, veni, nec ut quidquam tibi exprobrem priorum tuarum calamitatum. Sed si mortalium non reveremini genus, saltem supremi Solis omnium altricem flammam vereamini, ne tale piaculum sic apertum exhibeatis, quod neque terra, nec cœlestis imber, neque lux ipsa perferet. Sed quam celerrime hunc intro abducite. Cognatos enim cognatorum mala maxime videre, solosque audire, fas et æquum postulant.

ŒD. Per Deos, quandoquidem meam de te opinionem fefellisti, qui vir optimus veneris ad me virum pessimum, obtempera mihi: e re enim tua, non e mea, loquar.

CR. Et quidnam est, quod me tam enixe petis?

ŒD. Ejice me ex hac terra, quam ocissime, ut sim ubi mortalium neminem possim adloqui.

CR. Fecissem utique, ne nescias, nisi prius a Deo exquirere vellem, quid facto opus sit.

ŒD. At illius omnis patet dictio, nempe oportere parricidam me impiumque perimere.

CR. Sic quidem ista dicta sunt: attamen, ut præsens est rerum status, melius est quærere quid sit faciendum.

ŒD. Itane ergo de infelici homine Deum consuletis?

CR. Etenim præsens tua fortuna fidem Deo conciliare possit.

ŒD. Tibi vero mando, teque adhortor, ut eam quæ intus jacet, ut tibi videbitur, sepeliri cures: hoc enim te tuis officium præstare decet. Me vero non est ut postulet paterna hæc urbs viventem incolam habere: sed sine me habitare in montibus, ubi meus dicitur Cithæron ille, quem viventi mihi proprium sepulcrum mater constituit et pater, ut, sicut illi me morti destinaverunt, moriar. Quamquam satis certe scio, me neque morbo, neque alio quovis modo periturum fuisse: non enim umquam morti jam traditus, ereptus liberatusque fuissem, nisi ad aliquod atrox malum essem reservatus. Sed fatum meum quo ire cœpit, eat. Liberorum autem meorum, marium quidem ne mihi, Creon, curam suscipe: viri sunt: proinde, ubicumque futuri sint, victus penuria non laborabunt: at infelices miserandasque meas filias, quibus numquam seorsum a me mensa adposita fuit; sed

quodcumque ego adtingebam cibi, ejus et illæ partem accipiebant semper, has tibi curæ esse volo: maximeque te rogo, ut mihi permittas manibus meis eas contingere, earumque coram deplorare infortunia. Age, permitte, ô rex, age, ô generosa stirpe edite; manibus si contingam, ita tenere eas mihi videbor, ut quum visu fruerer. Quid dicam? anne carissimas filias audio fletus fundentes, meique miseritus Creon dulcissima mihi misit sobolis meæ pignora? Verumne dico?

CR. Dicis profecto: ipse enim ego hæc tibi præbeo, sciens quam dudum hujus oblectamenti desiderio tenearis.

ŒD. At tibi prospera omnia eveniant, et te studium ob hoc Deus melius custodiat quam me! O filiæ, ubinam estis? huc adeste, venite ad hasce meas fraternas manus, quæ genitoris vestri nitentes prius oculos, ita uti nunc videtis, concinnarunt: qui vobis, ô gnatæ, re nec visa nec cognita, genitor exstiti unde ipse genitus fueram. Enimvero vos deploro, tametsi intueri non possum, cogitans quam acerba futura sit vita, quæ vobis inter homines degenda superest. Quos enim civium adibitis cœtus, quæ festa, unde non ipsæ vice spectaculi defletæ domum reversuræ sitis? Ast ubi jam ad nubilem veneritis ætatem, quis ille erit, quis audebit, ô gnatæ, tot et tanta suscipere dedecora, quæ generi inhærent meo, parentibus vestris vobisque simul exitialia? Quid enim malorum abest? patrem pater vester peremit suum; corpus miscuit cum matre, unde ipse satus erat, et ex iisdem suscepit vos, unde ipse natus est. Hæc audietis probra. Itane vos quisquam ducet domum? nemo futurus est, ô gnatæ; sed videlicet incultas vos innuptasque male perire necesse erit. At, ô fili Menœcei, quando quidem solus tu illis relictus es pater, (nos etenim, qui genuimus, ambo periimus) ne eas patiare mendicas, conjugii expertes, huc illuc errantes, quum tuæ cognatæ sint; nec pari eas mecum premi calamitate velis: at miserere earum, quas tantillas vides, omnique destitutas præsidio, præterquam quod ad te adtinet. Adnue, ô generose, daque fidem manu. Vos autem, ô filiæ, si per ætatem intelligere possetis, multis commonerem: nunc vero hoc a me votum habetote, ut, ubicumque opportunum erit, transigatis ævum, vitæque meliorem sortem nanciscamini, quam qui vos genuit pater.

CR. Satis est. Nam quo te luctus abripit? Quin intra domum.

ŒD. Parendum est, etsi jucundum non est quod jubes.

CR. Omnia enim tempestiva pulcra sunt.

ŒD. Scin' ergo qua conditione ibo?

CR. Dices, tuncque sciam, quum audiero.

ŒD. Ut terræ hujus finibus procul me extermines.

CR. Quod a me petis, in Deo situm est.

ŒD. At Deis, si quis alius, invisus sum ego.

CR. Proinde consequeris id ociter.

ŒD. Verumne dicis?

CR. Quippini? quod enim non sentio, haud loqui soleo temere.

ŒD. Jam ergo me hinc abduc.

CR. Vade igitur amissis puellis.

ŒD. Ne quæso illas a me divelle.

CR. Ne obtinere cuncta postules: nam quæ obtinuisti antehac, non tibi in commodum vitæ cesserunt.

CH. O patriæ Thebæ incolæ, adspicite; hic Œdipus qui fama celebrata solvit ænigmata, optimusque vir fuit, qui non favorem civium nec fortunas respexit, in quantam procellam diræ calamitatis incidit. Quare observans donec supremum illum diem videris, neminem qui mortalis natus sit beatum prædices, priusquam vitæ terminum transierit, nihil triste passus.

FINIS ŒDIPI REGIS.

SOPHOCLIS

ŒDIPUS COLONEUS.

DRAMATIS PERSONÆ.

ŒDIPUS.
ANTIGONE.
HOSPES.
CHORUS ATTICORUM SENUM.
ISMENE.
THESEUS.
CREON.
POLYNICES.
NUNTIUS.

Sophoclis

ŒDIPUS COLONEUS.

1—30.

ŒD. Cæci senis filia Antigone, quænam ad loca, quorumve hominum ad urbem pervenimus? Quis erronem Œdipum hodie exiguis excipiet donis, modicum petentem, et adhuc modico minus accipientem, eoque tamen contentum? Namque me ærumnæ, et longa ætas, tertioque loco generosa animi indoles hæc boni docent consulere. Sed, ô filia, si quem hominem vides vel profana in exedra sedentem, vel sacro in luco, siste me et colloca, ut percontemur quo tandem in loco simus. Peregrini enim venimus, ut a civibus edocti, quod facto opus sit, exsequamur.

ANT. O calamitose pater Œdipe, turres quæ cingunt oppidum, quantum videre licet, procul sunt: locus autem hic sacer est, ut manifestis ex indiciis colligo, quippe qui lauro, olea et vitibus crebris consitus est; intus vero frequentes lusciniæ dulces ore fundunt sonos. Huc conside in hoc rudi saxo; longiorem enim quam pro sene confecisti viam.

ŒD. Colloca nunc me et custodi cæcum.

ANT. Satis longa consuetudine adsuevi hoc facere, ut me moneri opus non sit.

ŒD. Potesne, quæso, certum me facere, quo loco constiterimus?

ANT. Athenas quidem novi; sed locum hunc ignoro. Illud enim nobis dixit rogatus quivis viator. Sed quis hic locus sit, visne ut progressa exquiram?

ŒD. Admodum, filia: idque maxime, num sit habitabilis.

ANT. Atqui habitatus est. Sed abire me non opus esse arbitror: eccum enim virum prope nos video.

ŒD. Accedentemne huc et festinantem?

ANT. Quin jam præsentem. Itaque quidquid e re tua videbitur, proloquere; nam vir adest, quem dixi.

ŒD. O hospes, postquam ex hac audivi, quæ pro me et pro se videt, te opportunum advenire speculatorem, qui ea nobis expedias, de quibus incerti sumus—

HOS. Priusquam plura scisciteris, ex ista sede abi: nam tenes locum, quo intrare nefas est.

ŒD. Quis ergo locus est? Cui Deorum sacer est?

HOS. Quem neque tangere, nec habitare fas est. Terribiles enim eum tenent Deæ, Terræ et Erebi filiæ.

ŒD. Quasnam, audito venerando nomine, invocaverim?

HOS. Omnia cernentes Eumenidas eas appellare solet hic populus: sed alia alibi placent.

ŒD. Utinam ergo propitiæ me accipiant! quippe ex hoc loco non excessero umquam.

HOS. Quid hoc rei est?

ŒD. Signum ad fortunas meas pertinens.

HOS. Haud sane privatim te ex hoc loco abigere ausim: sed re ad cives delata rogabo quid facto opus sit.

ŒD. At per Deos te obsecro, hospes, ne me talem mendicum ita despicatui habeas, ut nolis mihi declarare, quæ te enixe rogo.

HOS. Significa quid velis; non enim a me contemtus eris.

ŒD. Quis hic locus est, obsecro, in quo constitimus?

HOS. Quæ quidem ego scio, ex me audies omnia. Locus hic quidem totus sacer est; tenet autem eum verendus Neptunus, et ignifer Deus Titan Prometheus; quodque nunc calcas solum, id terræ hujus appellatur æreum limen, Athenarum firmamentum: at vicina arva equestrem Colonum præsidem suum gloriantur esse, atque ex eo communi nomine omnes appellati sunt. Hæc ita sunt, ut dico, hospes, non fama magis quam ipso usu nota.

ŒD. Numnam hisce in locis habitant homines aliqui?

HOS. Certe, et quidem ab hoc deo nomen habentes.

ŒD. Regnumne quispiam hîc tenet, an penes multitudinem imperium est?

HOS. Hæc loca a rege, qui urbi præest, gubernantur.

ŒD. Is vero quisnam est, qui jure et viribus dominatur?

HOS. Theseus vocatur, Ægei, qui ante eum regnavit, filius.

ŒD. An ergo aliquis ex vobis nuntius ad eum ire velit?

HOS. Nuntiaturusne aliquid, an effecturus ut huc se conferat?

ŒD. Ut parvo pro beneficio magnum lucrum auferat.

HOS. Et quid opis ab homine cæco adferri possit?

ŒD. Quæ dicturi sumus, cæca non sunt, sed omnia clara et perspicua.

HOS. Scin', hospes, quomodo ab errore tibi caveas? si quidem es, ut videtur, generosus, præter calamitatem tuam. Istic mane, ubi adparuisti, donec ego popularibus hujus pagi, non urbis incolis, hæc nuntiem: illi enim decernent, utrum oporteat te manere, an hinc abscedere.

ŒD. O filia, anne abiit jam hospes?

ANT. Abiit. Proinde omnia tibi, pater, liberum est otiose proloqui: nam ego sola adsum.

ŒD. O venerandæ, terribiles adspectu Deæ, quandoquidem vestra est prima hujus terræ sedes ad quam diverti, ne Apollini et mihi sitis iniquæ. Is enim, quum multas illas mihi prænuntiaret calamitates, hanc prædixit post longum tempus requiem malorum fore, ubi, quum venissem in fatalem mihi regionem, apud venerandas Deas sede et hospitio exciperer, ibi me finiturum esse ærumnosam vitam, cum lucro quidem eorum qui me reciperent, cum damno vero eorum qui me ejecissent. Vitæ autem exitum promisit significatum iri mihi vel terræ motu, vel tonitru, vel fulgure. Enimvero haud dubie intelligo, me ad hunc lucum prospero a vobis augurio adductum fuisse, vobisque viæ ducibus: alioquin haud umquam iter sic temere faciens, in vos primas incidissem, sobrius in sobrias, atque in hac veneranda rudi sede consedissem. Quare mihi demum, ô Deæ, juxta Apollinis responsa concedite, ut quocumque modo vitam finiam; nisi forte non satis malorum habere videor, qui perpetuis conflictor ærumnis, iisque maximis quas humana sors ferat. Agite, ô dulces filiæ antiqui Erebi, age, ô quæ magna a Pallade nomen habes, Athenarum nobilissima civitas; misereat vos hujus miserrimæ umbræ Œdipi: non enim hoc meum pristinum corpus est.

ANT. Sile. Ecce enim huc veniunt ætate quidam provecti viri, inspecturi ubi sedeas.

ŒD. Silebo: tu vero me duc ex via et absconde in luco, donec audiero quosnam hi conferent sermones: nam in explorando inest cautio eorum quæ agenda sunt.

CH. Dispice: quisnam erat? ubi moratur? quonam evasit ex hoc loco erumpens, ille omnium maxime insatiabilis? Videsne eum? inspice, inclama ubique. Profecto vagus quis est exterus ille senex. Alioquin inaccessum lucum haud subiisset hunc indomitarum virginum, quas nomine compellare veremur, quasque præterimus aversis oculis, compressa voce, tacite nobiscum bene ominata cogitantes. Nunc vero aliquem venisse ferunt,

nihil ista reverentem, quem ego circumspectans per omne nemus nondum possum videre, sicubi delitescit.

ŒD. Ille ego adsum: nam, ut aiunt, voce video.

CH. Vah, vah! gravis adspectu, gravis et auditu.

ŒD. Ne me, obsecro, pro legum contemtore habeatis.

CH. Jupiter propulsator! Quisnam hic est senex?

ŒD. Haud sane felicitatis præcipuam sortem nactus, ô terræ hujus præsides: et hoc re ipsa ostendo. Alioqui non sic alienis oculis gressus meos regerem, nec grandis parvo niterer fulcro.

CH. Hei, hei! Cæcus ergo es, infelix, et senex, ut conjicere est. Sed haud sane, quantum per me licebit, his noxam addes, ob quam diris devovearis. Transis enim, transis. Sed ne irruas in taciturnum hunc herbidum lucum, ubi crater aquæ liquati mellis latice miscetur. Quare, infelix hospes, diligenter cave: retrocede, abi. Procul jam a limite intro te penetrasti. Audisne, ô ærumnose mendice? si quid me vis, sermonesque mecum miscere cupis, e sacro primum loco egredere, et, ubi fas est omnibus, loquere; prius vero tempera me adfari.

ŒD. O gnata, quo me convertam?

ANT. O pater, civium moribus congrua facere nos decet, cedentes, ut oportet, nec invitos.

ŒD. Adprehende igitur me.

ANT. Adprehendo autem.

ŒD. O hospites, ne, quæso, injuria adficiar, quum, vobis ut obtemperem, hinc abscessero.

CH. Haud sane te quisquam, ô senex, ex isto, quo consistimus, loco invitum abducet.

ŒD. Ulteriusne igitur adhuc progrediar?

CH. Procede longius.

ŒD. Adhucne?

CH. Promove, puella, ulterius; tu enim quantum velimus intelligis.

ANT. Sequere hac, sequere, ut potes, infirmo pede, pater, quo te duco. Peregrinus peregrina in terra sustine, ô miser, quod civitas odiosum ducit, idem et tu odisse, atque colere quod ipsa colit.

ŒD. Duc me ergo, filia, ut pie nos gerentes dicamus vicissim et audiamus, et necessitati ne reluctemur.

CH. Istic consiste, nec ultra hoc limen amplius pedem promove.

ŒD. Siccine?

CH. Satis est, inquam.

ŒD. Num sedebo?

CH. Flexis modice genibus, extremo in saxo obliquus subside.

ANT. Pater, hoc meum officium est, hei mihi! placide gressus tuos dirigere. Senile corpus in caram meam manum inclina.

ŒD. Heu infelicem calamitatem!

CH. O miser, quandoquidem mihi nunc obtemperas, dic, quis te genuit mortalium, quis tam ærumnosus duceris? quanam te patria ortum esse audiam?

ŒD. O hospites, extorris sum. Sed ne—

CH. Quid est quod renuis, senex?

ŒD. Ne, quæso, me roges qui sim, nec ultra perge inquirere.

CH. Quid hoc rei est?

ŒD. Calamitosum genus.

CH. Narra, quæso—

ŒD. Hei mihi! filia, quid dicam?

CH. Quo generatus es semine: paternum nomen ede, hospes.

ŒD. Hei mihi! quid agam, filia? heu!

ANT. Dic, siquidem ad incitas redactus es.

ŒD. Atqui dicam. Haud enim celare possum.

CH. Diu cunctamini: age, properate.

ŒD. Nostisne Laïi quamdam progeniem?

CH. Vah, vah!

ŒD. Genusque Labdacidarum?

CH. Prô Jupiter!

ŒD. Infelicem Œdipum?

CH. Tune ergo ille es?

ŒD. Ne quem dictis ex meis metum concipe.

CH. Vah, vah!

ŒD. Infelix ego!

CH. Vah, vah!

ŒD. O filia, quid nobis actutum fiet?

CH. Excedite, abite ex hac regione.

ŒD. Sed quæ prius promisisti, quî efficies?

CH. Neminem ultio divina manet, qui malum malo rependit: fraus pro fraude retributa auctori pro gratia dolorem refert. Tu vero sedes has linquens, quam ocissime te ex terra mea abripe, ne quod ultra civitati meæ negotium facessas.

ANT. At, ô verecundi hospites, quandoquidem senem hunc meum patrem non sustinuistis audire, facta memorantem haud sponte admissa, saltem obsecro, infelicem me miseramini, quæ

pro meo patre supplico, non cæcis vos intuens oculis, tamquam si vestro e sanguine prognata essem, ut vos miseri reverentia moveat. In vobis, haud secus ac in Deo, spes nostræ resident. Sed agite, adnuite insperatum beneficium. Per ego te, si quid tibi ex animo carum est, obtestor, seu proles est, seu uxor, sive possessio, sive Deus. Non enim, quamtumvis inquirendo, reperias hominem, qui, si Deus trahat, possit effugere.

CH. At scito, filia Œdipi, nos vestra calamitate moveri, ut tui pariter hujusque nos misereat: sed Deorum iram timentes nihil eorum, quæ tibi modo diximus, mutare possumus.

ŒD. Quid præclara, quæso, prodest existimatio, quidve famæ egregiæ decus, quam facta non comprobant? siquidem Athenas aiunt esse religiosissimas, unamque omnium civitatum hospitem malis adflictum servare, unamque opem ferre posse. Mihi vero ubinam ista sunt, qui, postquam me ex ista sede submovistis, me expellitis, solius ob metum nominis? non enim me ipsum, neque facta mea metuitis. Nam quod ad facta adtinet, sunt illa, satis hoc certo scio, sunt potius hominis injuriam passi, quam inferentis, siquidem fas mihi sit vera tibi dicere de matre et patre, quorum caussa me abhorres. Quomodo enim malus ingenio dici possim, qui injuriam ante passus, feci vicissim? adeo ut si sciens fecissem, ne sic quidem censerer malus. Nunc vero imprudens eo, quo veni, delatus sum: a quibus vero passus sum ante, illi scientes me perdiderunt. Quapropter implorans per Deos obtestor vos, hospites, ut me priore excitastis e sede, ita servate; et ne, Diis honorem habentes, tamen Deos nihili facere videamini: sed credite eos respicere, si quis inter mortales pius est, respicere quoque impios, scelestumque hominem neminem umquam effugium invenisse. Tu Deorum caussa felicium Athenarum splendorem ne obscura, factis impiis subserviens: sed ut me supplicem fide tua fretum accepisti, libera me et conserva: neque, meum caput adspectu fœdum intuens, contumelia me adficias. Venio enim sacer piusque, et commoda civibus hisce ferens: quum autem aderit quis auctoritatem habens, qui princeps vester est, tum audita ex me omnia pernosces; at interea ne, quæso, in me sis injurius.

CH. Necesse est, ô senex, ut mihi religionem incutiant consilia tua: haud enim parum in iis esse momenti sermo tuus indicat. Sed mihi satis erit, si terræ hujus moderatoribus declarabuntur.

ŒD. At ubi est regionis hujus rex, hospites?

CH. Paternam urbem habitat. At qui me huc evocavit speculator, eum etiam vocaturus abiit.

ŒD. Ecquam putatis cæci hominis illum curam aut respectum habiturum, ut huc se conferre non gravetur.

CH. Admodum, ubi tuum nomen audierit.

ŒD. Quis vero est, qui hoc ei nuntiabit?

CH. Longa via est: multa autem viatorum dicta solent dispergi, quibus ille auditis, me vide, aderit. Multa enim, ô senex, tui nominis fama ubique dimanavit, ut, licet spisso gradu viam ingressus fuerit, tuo audito nomine celeriter adventurus sit.

ŒD. Sed fortunatus veniat suæque ipsius urbi, et mihi! Quis enim bonus non est sibi ipsi amicus?

ANT. O Jupiter! quid dicam? quid cogitem, pater?

ŒD. Quid rei est, cara Antigone?

ANT. Mulierem video prope ad nos venientem, procero equo vectam, cui faciem obumbrat impositus capiti Thessalicus galerus. An ea est? an non est? an fallor animo? et aio, et nego, nec quid credam certum est. Perii! non alia est: permulcet me blandus accedentis adspectus, manifestumque facit solius Ismenes hoc esse caput.

ŒD. Quid dixti, nata?

ANT. Filiam tuam, meamque me videre sororem. Sed loquentem eam actutum agnosces.

ISM. O gemina patris et sororis dulcissima mihi adloquia, quam ægre vos repertos nunc præ dolore ægre adspicio!

ŒD. Venistine, o filia?

ISM. O pater miserabilis adspectu!

ŒD. O sata mecum ex eodem sanguine!

ISM. O miserrimum genus!

ŒD. Adesne tandem filia?

ISM. Non quidem sine meo labore.

ŒD. Amplectere me, filia.

ISM. Amplector simul duos.

ŒD. O hancce et me—

ISM. Infelicemque me tertiam!

ŒD. Cur autem venisti, filia?

ISM. De te solicita, pater.

ŒD. Meine desiderio?

ISM. Et ut nuntium ipsa tibi adferrem veni cum unico hoc ex famulis fideli.

ŒD. Tui autem adolescentes fratres quid nunc agitant?

ISM. Quod agunt, agunt: verum atroci versantur in periculo.

ŒD. Quam prorsus illi ad Ægyptias leges ingenium conformatum habent et vivendi modum! Ibi enim viri intus sedent telam

texentes: uxores vero foris quæ ad victum pertinent procurant identidem. Sic ex vobis, ô filiæ, quos par erat mei curam suscipere, hi domi desident, ut innuptæ puellæ: vos vero illorum vice propter me infelicem ærumnas perpetimini. Et hæc quidem ex quo pueritiam egressa est, firmitasque accessit corpori, semper mecum infelix oberrans, senem me ducit, sæpe quidem per asperas silvas jejuna nudipesque vagans, sæpe etiam imbres solisque ardores perpessa, posthabetque commoda quibus domi frui poterat, ut pater ne victu careat. Tu vero, ô filia, antea quidem domo egressa, clam Thebanis, patri renuntiasti quæcumque de me edita fuerant oracula; custosque mei fidelis exstitisti, quo tempore patria e terra expulsus sum. Nunc vero quem rursus nuntium, Ismene, patri adfers? quæ tibi fuit domo proficiscendi caussa? utique enim haud vacua venis, satis hoc scio: vereor ne mihi pavorem nunties aliquem.

ISM. Ego quodcunque laboris pertuli, pater, dum investigarem quonam in loco versareris, narrare supersedebo: nolo enim male bis affici, ærumnas ferendo, easque rursus memorando. Sed quæ infelices inter tuos filios exorta sunt mala, ea nuntiatum veni. Prius enim in una consenserant voluntate, Creonti solium concedere, nec inquinare urbem, secum reputantes veterem generis labem, qualis tuam occupaverit calamitosam domum. Nunc autem a nescio quo Deo immissa, vel scelesto ex animo orta, miserrimos incessit atrox contentio, uter principatu regioque potiretur imperio. Ac minor quidem natu priorem ætate Polynicen throno submotum patria ejecit. Ille vero, ut vulgo apud nos fertur, Argos profectus exsul, adfinitatem comparat novam, sociamque amicorum sibi adjungit manum: ratus scilicet Argivos ultionem suam suscipientes Cadmi solum continuo occupaturos, seque ab illis ad astra sublatum iri. Atque hæc, ô pater, haud nudis modo ventilantur sermonibus, sed re ipsa geruntur: tuorum vero laborum si qua Dii misererituri sunt, prænoscere nequeo.

ŒD. Anne ergo umquam opinata es, Deos mei curam aliquam ita habituros, ut salutem consequar aliquando?

ISM. Admodum, pater, editis nuper oraculis freta.

ŒD. Quænam illa sunt? quid futurum significant, filia?

ISM. Fore aliquando, ut salutis suæ caussa te illinc homines mortuum vivumque expetant.

ŒD. Quis vero ab homine ita, ut ego sum, male adfecto juvari possit?

ISM. In te situm esse illorum robur fatidicæ sortes confirmant.

ŒD. Quando amplius non sum, tunc ergo vir insignis fio.

ISM. Nunc enim Dii te erigunt; prius autem perdiderunt.

ŒD. Senem vero erigere frivolum est, qui juvenis concidit.

ISM. Atqui scito Creontem idcirco tibi mox adfuturum.

ŒD. Quid facere cogitat, ô filia? rem mihi declara.

ISM. Prope terram Thebanam te collocaturi sunt, ut habeant te quidem in sua potestate, tu vero ne fines terræ intrare possis.

ŒD. At quæ foris jacentis utilitas erit?

ISM. Tumulus tuus in peregrino solo illis erit gravis.

ŒD. Vel sine Dei monitu hoc quivis per se facile intelligat.

ISM. Ob hanc igitur caussam te, prope terræ suæ fines locatum nec ubi tui juris sis, adserere sibi gestiunt.

ŒD. An etiam humo Thebana me contegent?

ISM. Sed hoc cognatæ cædis non sinit piaculum, pater.

ŒD. Ergo me numquam in sua potestate habebunt.

ISM. Ergo hoc erit aliquando Cadmeis grave.

ŒD. Quonam eveniente, ô filia, casu?

ISM. Tua ex ira, quando tumulo insistent tuo.

ŒD. Quæ dicis autem, a quo audita renuntias, filia?

ISM. A legatis Delphos consultum missis.

ŒD. Et hæc propter me eventura esse Apollo confirmavit?

ISM. Sic aiunt qui Delphis Thebas reversi sunt.

ŒD. Alteruterne hæc audivit meorum filiorum?

ISM. Uterque pariter, et norunt probe.

ŒD. Itane, his auditis, scelestissimi illi regni cupidinem mei desiderio præponunt?

ISM. Doleo equidem hæc audiens, fero tamen.

ŒD. At illis Dii neque fatalis hujus contentionis faces exstinguant, et penes me sit istius pugnæ exitus, quam nunc conserere parant, invicem in se arma inferentes: ut neque qui sceptra soliumque nunc tenet, iis potiatur amplius, nec qui in exsilium pulsus est, urbe recipiatur denuo; qui quidem parentem me suum, quum ignominiose adeo patria ejicerer, nec retinuerunt, nec tutati sunt; sed iis adnuentibus domo et fortunis eversus expulsus fui, atque exsul renuntiatus. At forte dicas hanc mihi cupienti gratiam tum fuisse a civibus, ut par erat, concessam. Haud sane se ita res habet. Nam statim primo die, quum indignatione flagraret mihi animus, morique dulcissimum esset mihi et lapidibus obrui, nemo comparuit, qui istam mihi expleret cupiditatem: quum vero temporis lapsu jam omnis dolor mollitus esset, animadvertissemque iræ exæstuantis impetu acerbiores me, quam pro delictis, pœnas de me sumsisse, tunc demum me civitas quidem longo post tempore e finibus invitum ejecit; illi vero, pa-

tris pulcra soboles, patri quum possent opem ferre, id præstare renuerunt: sed, quia ne verbulo quidem caussam meam tueri adgressi sunt, extorris illis et mendicus vagor. At ex hisce virginibus, quantum illis per sexum licet, victum paratum habeo, et securam sedem, et dulcia liberorum ministeria. Illi autem, patre postposito, maluerunt thronos et sceptra regere, imperioque potiri urbis. Sed numquam me auxiliatorem habebunt, nec umquam Cadmei hujus regni lætum percipient fructum. Hoc ego novi, hujusque oracula audiens, simulque reputans mecum vetera responsa, quæ mihi olim effecta dedit Apollo. Proinde Creontem mittant, qui me arcessat, vel si quis alius in urbe pollet viribus: si enim vos, ô hospites, cum his venerandis populi vestri præsidibus Deabus, auxilio mihi velitis adesse, huic quidem urbi magnum sospitatorem comparabitis, meis autem inimicis malum.

CH. Profecto dignus es, Œdipe, tuque, et virgines hæ, misericordia. Quoniam vero hac oratione te servatorem huic urbi polliceris, quæ in rem tuam sint, de iis admonitum te volo.

ŒD. O carissime, interpres mihi sis omnia facere parato.

CH. Statue igitur piaculare sacrum Deabus hisce, ad quas primum venisti, et quarum calcasti solum.

ŒD. Quibus modis, ô hospites ? docete me.

CH. Primum quidem sacra perenni ex fonte adfer libamina, puras admovens manus.

ŒD. Quid vero, quando purum laticem hausero ?

CH. Crateres sunt, artificis periti opus, quorum capita geminasque ansas cingito.

ŒD. Frondene an lana ? aut quonam modo ?

CH. Ovis juvenculæ lana recens detonsa involvens.

ŒD. Esto: quod vero reliquum, quî me expedire convenit ?

CH. Libationes fundere ad orientem solem conversum.

ŒD. An hisce fundam, quas modo dicebas, hydriis ?

CH. Ternos quidem liba latices: novissimum vero cratera totum effunde.

ŒD. Quonam hunc replebo liquore ? hoc quoque me doce.

CH. Aqua mulsa: temetum ne addito.

ŒD. At ubi hoc libamine herbida terra rigata fuerit, quid tum?

CH. Ter novem positis ab utraque manu ramis oleæ, his supplica precibus.

ŒD. Hæc audire gestio; maxima enim sunt.

CH. Ut eas vocamus Eumenidas, benivolo ut animo supplicem accipiant sospitentque, tu quidem ipse pete, aut si quis alius pro te, secrete et submisse loquens, non elata voce; deinde abi,

nec respice. Et hæc si feceris, audacter tibi adstitero : alias metuerem, ô hospes, tibi.

ŒD. Auditisne, ô filiæ, hosce hospites hujus loci incolas?

ANT. Audivimus quidem: proinde quod facto opus est impera.

ŒD. Obire equidem hæc non possum; impedior enim duplici malo debilitate et cæcitate; vestrûm autem altera illuc se conferens ista administret. Animam enim vel unam, æque hac mille, piacula hæc perficere posse arbitror, si benivola adsit. Quare agite, ocius incipite; modo me solum ne linquite: haud enim possem desertus ingredi, carensque duce.

ISM. At ego sacra hæc peractura ibo: locum vero, ubi necessaria omnia inveniam, noscere volo.

CH. In ulteriori hujus luci parte: si qua autem re indigebis, est, qui dicet, incola.

ISM. Illuc ergo pergam: tu vero, Antigona, patrem hîc serva. Parentibus enim si quis impenditur labor, molestus ille videri non debet.

CH. Grave quidem est sopitum jamdiu malum, ô hospes, excitare; tamen audire cupio—

ŒD. Quidnam?

CH. Miserandum inexplicabilem istum dolorem, quo conflictaris.

ŒD. Ne, per hospitalitatem tuam quæso, ista retegas. Turpia mihi contigerunt facta.

CH. Late diffusam et nondum desinentem cupio, hospes, famam recte cognoscere.

ŒD. Hei mihi!

CH. Morem gere mihi, obsecro.

ŒD. Heu, heu!

CH. Obtempera: etenim ego, quantum tu vis, facilem me præbeo.

ŒD. Sustinui pessima, hospites, sustinui; at sane invitus, testis mihi sit Deus. Horum nihil sponte admissum fuit.

CH. Sed quonam auctore?

ŒD. Nefario in toro civitas me inscium nuptiarum irretivit noxa.

CH. Matrisne, ut audio, nefandum torum implesti?

ŒD. Hei mihi! Mors quidem est hæc audire, ô hospes: hæ autem duæ ex me—

CH. Quid ais?

ŒD. Filiæ, duæ autem noxæ—

CH. Prô Jupiter!

ŒD. Communis matris editæ sunt partu.

CH. Tuæ sunt ergo filiæ, simulque patris sorores sui.

ŒD. Eheu!

CH. Eheu sane. Infinitorum reciprocationes malorum passus es.

ŒD. Gravissima passus sum nec obliviscenda.

CH. Fecisti—

ŒD. Non feci.

CH. Quid ita?

ŒD. Donum accepi, quod ut in me miserrimum conferret civitas, utinam numquam promeritus fuissem.

CH. Miser, quid ergo? patrastine cædem—

ŒD. Quidnam id est? quid sciscitaris!

CH. Patris?

ŒD. Papæ! alterum refricas vulnus.

CH. Interfecisti—

ŒD. Interfeci. Sed est mihi—

CH. Quid, quæso?

ŒD. Justa quædam caussa.

CH. Quidum?

ŒD. Declarabo tibi. Etenim inscius occidi et perdidi: lege autem purus, imprudens hanc noxam subii.

CH. Atqui eccum nobis rex adest Ægei filius Theseus, fama tua accitus.

TH. Quum ex multorum sermone mihi dudum innotuerit, cruentis vulneribus tibi confossos fuisse oculos, facile te, ô fili Laïi, agnosco; quumque huc iter faciens de te audierim, eo certius nunc scio te coram mihi adesse. Habitus enim tuus, tuaque miseranda facies, satis indicant qui sis: tuique miseritus percontari te volo, infelix Œdipe, quidnam a civitate et a me supplici prece petitum venisti, tuque ipse, et hæc tua infelix comes. Expone quid velis: rem enim admodum difficilem dixeris, quam tibi præstare renuerem. Enimvero memini, me hospitem, ut tu nunc es, peregrino in solo educatum fuisse; plurimaque, postquam viribus adolevit ætas, certamina extra patriam obii, periculis objectans caput: ideo neminem, hospes qui sit, ut tu nunc es, aversabor, quin operam ad ejus salutem conferam. Scio enim hominem me esse, nihiloque certiorem mihi esse, quam tibi, crastinæ lucis usuram.

ŒD. Theseu, tua generositas brevi sermone emicuit, ut paucis tantum mihi verbis opus sit. Tu enim ipse dixisti, qui sim,

et quo patre genitus, quaque ex terra venerim, ita ut nihil mihi supersit dicendum, quam quid velim, et sic oratio tota peracta est.

TH. Id ipsum jam expone, ut liquido sciam.

ŒD. Dono tibi daturus venio meum miserum corpus, adspectu non æstimandum: at potior est ex eo utilitas, quam formæ species.

TH. Quid autem lucri te adferre prædicas?

ŒD. Tempore suo id rescies: nondum cognoscere licet.

TH. Quando ergo palam fiet commodum ex te oriundum?

ŒD. Quum ego mortuus fuero, et tu me sepeliveris.

TH. Postrema vitæ postulas; quæ vero media sunt, vel oblivione præteris, vel nihili facis.

ŒD. Quippe media illa eodem mihi conferuntur.

TH. At sane exigua est, quam petis, gratia.

ŒD. Vide tamen: non parvum, non utique, certamen hoc erit.

TH. Tuisne liberis, an dicis mihi?

ŒD. Illi ut in patriam revertar cogere me volunt.

TH. At si id cupiunt, ne tibi quidem exsulare honestum est.

ŒD. At ne quidem illi patriam habitare, quando ipse postulabam, permiserunt mihi.

TH. O demens, damnosum est iræ indulgere, siquis versatur in malis.

ŒD. Ubi me audieris, tunc admone: nunc vero desine.

TH. Doce: non enim, nisi re cognita, me decet loqui.

ŒD. Sustinui, Theseu, atrocia super malis mala.

TH. Num veterem illam generis labem innuis?

ŒD. Minime; quandoquidem ista totius Græciæ sermonibus celebrantur.

TH. Quonam ergo graviori, quam pro humana sorte, laboras malo?

ŒD. Sic res habet mihi. Patria mea expulsus sum à meis ipsius filiis; nec umquam mihi concessum redire, utpote parricidæ.

TH. Cur, quæso, te arcesserent, si tibi seorsum habitandum esset?

ŒD. Eo adigit illos divinum oraculum.

TH. Cujusnam mali metum incutiunt Deûm responsa?

ŒD. Nempe in fatis esse, ut ab hujus terræ cædantur incolis.

TH. At quî futurum est, ut rupto fœdere mutuis certemus odiis?

ŒD. O carissima Ægei proles, Diis solis datur non senescere, nec mori quidem umquam; cetera autem omnia miscet

cunctorum domitor Tempus. Absumitur enim vigor terræ, absumitur et corporis, peritque fides, succrescitque perfidia: nec eadem semper adspirat aura nec inter amicos, nec civitati erga civitatem. His enim nunc quidem, illis vero, interjecto tempore, jucunda fiunt amara, rursusque amica. Sic Thebarum etsi nunc, servato tecum fœdere, res in tranquillo sint, infinitum tamen procedens tempus noctes diesque gignit infinitas, in quibus præsentem concordiam, pactamque junctis dextris fidem, leves ob caussas dissipabunt : ubi leto sopitum humoque conditum meum corpus, ossaque olim frigida calidum eorum sanguinem bibent; si modo Jupiter est Jupiter, et Jovis filius Apollo verax. Verum, haud enim jucundum est tacendas res effari, sine me iis immorari, a quibus orsus sum ; promissis tuis modo maneas, fidemque serves : nec umquam dices Œdipum inutilem loci hujus incolam te accepisse, si quidem Dii me non fefellerint.

CH. O Rex, jamdudum hic vir hæc et talia commoda huic terræ præstiturum se prædicat.

TH. Quis, quæso, benivolentia non complectatur talem virum, cui primum quidem hospitalis apud nos ara semper communis est? Deinde supplex Dearum ingressus, terræque huic et mihi tributum haud exiguum pendit. Quorum ego religione motus, numquam ejus repudiabo gratiam; contra autem in hac terra sedem ei præbebo. Sive hîc suave est hospiti manere, tibi eum tuendum committam ; sive suave est mecum ire, horum utro voles, per me licet, utere, Œdipe ; sic enim tibi opem feram.

ŒD. O Jupiter, talibus viris dignam rependas gratiam !

TH. Quid ergo vis ? domumne meam abire ?

ŒD. Utinam fas esset mihi ! at hic est locus—

TH. In quo quid es facturus ? non enim obsistam.

ŒD. In quo eos superabo, qui me ejecerunt.

TH. Uberem prædicas fructum tuæ apud nos mansionis.

ŒD. Si quidem promissis tuis stas, dum hæc præstitero.

TH. Mea quidem caussa confide : numquam te prodam.

ŒD. Haud equidem te juramento, ut infidum, adligabo.

TH. Haud enim sic plus, quam nudo promisso ferres.

ŒD. Quomodo igitur facies ?

TH. Cujusnam te rei maxime tenet metus ?

ŒD. Venient viri—

TH. At istis curæ hoc erit.

ŒD. Vide, si me relinquis—

TH. Ne me quid facto opus sit doce.

ŒD. Timenti ita necesse est.

TH. At meum cor non timet.

ŒD. Nescis quas minas—

TH. Scio equidem te neminem hominem hinc abducturum ingratiis meis. Multas quidem minas, multaque inania verba ira solet proferre; sed quando mens ad se redit, evanidæ abeunt minaciæ. Sic illis, etiamsi forte eo processerunt ferociæ, ut atrocissima quæque minitarentur circa tuam reductionem, longum videbitur, sat scio, nec navigabile, quod huc venientibus emetiendum erit pelagus. Bono igitur te esse animo, vel absque mea providentia, æquum esse censeo, si te huc deduxit Apollo: tamen etiam me absente, scio tutelam tibi fore nomen meum, ne qua lædaris injuria.

CH. Optimam, hospes, equis gaudentis hujus regionis in sedem venisti, candidum Colonum, ubi viridantibus in vallibus maxime frequens querulos fundit modos canora luscinia, nigricantem incolens hederam, sacramque Dei frondosam silvam, multiplici pullulantem fructu, solis inaccessam radiis, tutamque ab omnibus hiemis ventis, ubi bacchans semper Dionysus inambulat, divinarum nutricium comitante cœtu. At cœlesti rore viret in dies semper pulcris conspicuus corymbis narcissus, antiquum magnarum Dearum coronamentum, auricolorque crocus; nec perennes agrum pererrantes deficiunt fontes Cephisi fluentorum: sed continuus ille quotidie labitur per arva, imbre limpido fecundans gremium terræ: neque Musarum chori regionem hanc perosi sunt, neque etiam aureas habenas tractans Venus. Est autem hîc arbor, qualem nec in Asia terra, nec in magna Dorum insula usquam audivi crescere, humana non satum manu germen, sponte sua enatum, hostilibus armis terrorem injiciens, quod hac in terra maxime pullulat, glaucæ liberûm nutricis folium oleæ: quod quidem neque nunc quisquam, neque olim imperans exscindet, manu vastans: semper enim intentus oculus Morii Jovis illud tuetur, et cæsiis oculis Minerva. Sed et aliud decus hujus metropolis memorare valeo, munus egregium prævalidi Dei, maximam gloriandi materiam, quod equis præstat et navibus. Tu enim eam, ô Saturnia proles, rex Neptune, eo gloriæ evexisti, instituto in his primum regionibus more frenis equos regendi: apta vero remo palmula, manibus in mare porrecta saltat, quinquaginta Nerei filiarum comes.

ANT. O maximis laudibus celebrata terra, nunc inclytam illam famam re comprobare decet.

ŒD. Quid novi est, ô filia?

ANT. Eccum propius ad nos accedit Creon, non sine satellitibus, pater.

ŒD. O carissimi senes, ex vobis mihi nunc certa adpareat salus.

CH. Confide, aderit: etsi enim senex sum, tamen hujus terræ non consenuit robur.

CR. Viri indigenæ hujus terræ incolæ, vestro ex vultu video, subitum vos aliquem metum concepisse meum ob adventum: ne me timete, maledicisque parcite vocibus. Venio enim, non ut vi quidquam facturus; quandoquidem senex sum, scio autem ad urbem me venire præpotentem, si qua alia Græciæ. Sed tantæ quum sim ætatis profectus sum, virum hunc persuasurus ad Cadmeam terram me sequi, non unius missu, sed civibus ab omnibus jussus: quia me, ob communionem sanguinis, magis quam quemquam alium in civitate luctus adtingit illius calamitatum. At, ô ærumnose Œdipe, auscultans mihi, redi domum: universus te populus Thebanus, ut fas est piumque, vocat, et, ut qui maxime, ego, quo magis, nisi longe omnium sim pessimus, doleo tuas ob ærumnas; calamitosum te videns, hospitem, erronem semper et mendicum, victuque egentem unica ductum a ministra; quam, ô miser ego! numquam opinatus essem in tam indignam fœdamque sortem dejectum iri, quo nunc dejecta est, dum te tuumque caput semper curat mendicato cibo, tam grandis, nuptiarum expers, et cujuslibet exposita contumeliis. Ecquid miserandum probrum, ô me infelicem! in te conjeci, meque, et totum genus? Verum, haud enim mihi datur, quæ manifesta sunt, celare, age, per ego te Deos patrios obtestor, Œdipe, ea tu absconde, sponte tua urbem domumque paternam repetens; et huic urbi amanter valedicito: promerita est enim: at patria merito plus colatur, quæ te aluit olim.

ŒD. O ad omnia audax, et e quolibet justo sermone machinas producens subdolas, quid hisce me tentas, denuoque capere me vis, quibus maxime dolerem captus? Ante etenim mihi malis domesticis laboranti, quum volupe esset mihi in exsilium ejici, noluisti volenti conferre hanc gratiam: at ubi ira exsaturatus quievi, vitamque domi agere dulce fuit mihi, tum expulisti et ejecisti; neque tibi tum sanguinis illa conjunctio ullo caritatis sensu tentavit animum. Nunc etiam rursus, quando vides urbemque hanc benivole me amplecti, et gentem totam, conaris me avellere, aspera verbis mollibus loquens. Quamquam quænam hæc voluptas est invitos amare? ut si quis tibi enixe flagitanti quod cupias consequi, nihil concedat, nec opem ferre velit; ex-

pletum autem animum habenti, quorum eguisses, tunc donet, quum gratia oblata nullam parit gratiam, an inani ex dono voluptatem capias? Atqui talia tu mihi offers, verbis quidem bona, sed ipsa re mala. Declarabo autem et hisce, ut te improbum esse ostendam. Venis abductum me, non ut domum reducas, sed ut ad confinia me loces, quo urbs tibi sit immunis a cladibus, quæ ab hac terra impendent. Hæc autem non consequeris; sed te ista manent, illic semper habitans injuriarum mearum ultrix Furia, regionis pernicies. Filiis autem meis terræ meæ tantum sortiri fas est, quantum satis sit immorituris. An non melius quam tu res Thebarum nosse videor? multo quidem, quanto certiores auctores habeo, Apollinemque, et ipsum Jovem, qui illius pater est. Tu vero huc venisti subdole conficta dicturus multo cum acumine; sed hoc ex sermone male auferes plura quam commoda. Verum, quandoquidem certo scio me tibi hæc non persuadere, abi, nosque sine hîc vivere. Non enim male, ne sic quidem, vivemus, si ita vivere nos juvat.

CR. Num putas ex hoc tuo consilio majus mihi, quam tibi ipsi, damnum imminere?

ŒD. Mihi quidem jucundissimum est, si tu neque me persuadere potes, nec hosce qui adsunt.

CR. O miser, ne longum quidem tempus docuit te sapere, sed in senectute etiam noxium te dementia facit.

ŒD. Lingua tu acer es: at probum esse neminem ego censeo, qui ex omni caussa recte velit dicere.

CR. Aliud est multa loqui; aliud, opportuna.

ŒD. Quam hæc tu breviter et opportune dicis!

CR. Haud sane, si cui eadem est mens, quæ tibi.

ŒD. Abi, dicam enim horum etiam nomine, neque me observa, hortans ubi habitare me oporteat.

CR. Antestor hos, non te, qualibus nunc verbis respondes amicis. Si te umquam cepero—

ŒD. Et quis me invitis his adjutoribus capiat?

CR. Certe tu, etiamsi non capiaris, dolebis tamen.

ŒD. Nam quid te moliri hæ minæ indicant?

CR. Natarum tuarum alteram quidem modo abreptam ablegavi, alteram autem mox abducam.

ŒD. Hei mihi!

CR. At mox habebis, quod plores magis.

ŒD. Filiamne meam habes?

CR. Et hanc habebo haud longum post tempus.

ŒD. O hospites, quid facturi estis? an me prodetis, an abigetis scelestum hunc ex hac terra?

CH. Facesse, hospes, hinc ocius: non enim in præsentia quæ facis justa sunt, nec quæ fecisti antea.

CR. *(ad Satellites)* Vos hanc jam abducite, si sponte non ibit.

ANT. Hei mihi miseræ, quo fugiam? quod auxilium deorum implorabo, aut hominum?

CH. Quid agis, hospes?

CR. Non adtingam hunc virum, sed istam, quæ mea est.

ŒD. O terræ hujus principes!

CH. O hospes, injuste facis.

CR. Juste.

CH. Quî juste?

CR. Meos abduco.

ANT. O civitas!

CH. Quid agis, hospes? non amittes? mox manum meam experieris.

CR. Abstine manum.

CH. Non equidem a te, si istæc moliris.

ŒD. Civitati enim vim infers, si quid me lædis.

CH. Nonne tibi hæc prædixeram?

CR. Dimitte manibus puellam ocius.

CH. Ne impera, quæ imperare fas non est tibi.

CR. Dimittere te jubeo.

CH. Et ego te abire. Progredimini huc, adeste, adeste, incolæ; violatur civitas, violatur civitas mea. Progredimini huc mihi.

ANT. Abstrahor infelix, ô hospites, hospites.

ŒD. Ubinam es mihi, filia?

ANT. Vi coacta abeo.

ŒD. Manus, ô nata, mihi porrige.

ANT. At non valeo.

CR. *(ad Satellites)* Quin, vos, istam abducitis?

ŒD. O miser ego, miser!

CR. Non amplius posthac hisce scipionibus nixus ambulabis. Sed quoniam vincere vis patriamque tuam, et amicos, a quibus ego jussus, tamesti rex sum, hæc facio, age vince. Olim enim, sat scio, intelliges, te et nunc in te male consulere, et antea itidem male consuluisse, invitis amicis, iræ indulgentem, quæ tibi semper exitialis est.

CH. Subsiste hîc, hospes.

CR. Edico ne quis adtingat.

CH. Haud sane te abire sinam, virginibus illis privatus.

CR. Ergo statim efficies ut majus aliquid civitati tuæ sit vindicandum: non enim his solis injiciam manus.

CH. Sed quo te vertes?

CR. Hunc correptum abducam.

CH. Mirum quid narras.

CR. Quod tamen mox peractum erit, nisi me rex terræ hujus prohibeat.

ŒD. O vocem impudentem! Numnam tu me tanges?

CR. Jubeo te tacere.

ŒD. Enimvero ne me hujus loci præsides Deæ obmutescere velint priusquam te his adhuc onerem diris, qui mihi, ô scelestissime, oculis jampridem capto solum, quo regebar, oculum vi abripis: quare et te ipsum et genus tuum Deorum cuncta cernens Sol det vitam talem, qualem ego, exigere in senectute.

CR. Videtisne hæc, terræ hujus incolæ?

ŒD. Vident et me et te; atque intelligunt factis me læsum verbis te ulcisci.

CR. Haud sane cohibebo iram; sed vi abducam hunc, licet solus sim, et ætate tardus.

ŒD. O me miserum!

CH. Quanta huc audacia venisti, hospes, si putas te hæc effecturum!

CR. Puto.

CH. Hanc igitur non amplius censeam civitatem esse.

CR. Justa in caussa parvus etiam magnum vincat.

ŒD. Auditis quæ loquitur?

CH. Quæ vero non perficiet.

CR. Jupiter hoc sciverit: tu vero arbiter non eris.

CH. Non hæc injuria est?

CR. Injuria; sed ferenda.

CH. O populus omnis, ô terræ principes, adeste propere, adeste; namque ultra fas jam transeunt.

TH. Quis hic clamor est? quid rei? quemnam ob metum sacrificantem me ad aras marino Deo inhibetis, hujus Coloni præsidi? dicite, ut rem omnem sciam, qua gratia huc celerius prorupi, quam pedibus gratum erat.

ŒD. O carissime, agnovi enim vocem tuam, passus sum atrocia ab hoc viro modo.

TH. Quænam illa sunt? quis tibi fecit injuriam? effare.

ŒD. Hicce, quem cernis, Creon geminas filias, quod unicum supererat vitæ meæ subsidium, à me avulsit.

TH. Quid ais?

ŒD. Quæ passus sum audisti.

TH. Quin ergo e ministris quispiam abit quam citissime aras ad illas, omnem coacturus populum, peditem, equitemque, ut sacris relictis, effusis habenis properent eum in locum, ubi duplex euntibus via in unam maxime coit, ne transeant puellæ, nec ego deridiculus fiam huicce hospiti, vi superatus? abi, ut jussi, ocius. Hunc autem ego, si iræ indulgerem, qua dignus est, incolumem e manu mea non dimitterem: nunc autem quas ipse leges huc intulit, iisdem, non aliis tenebitur. Non enim umquam hisce ex oris abibis, nisi prius illas huc reductas palam mihi stiteris; quandoquidem et me, iisque quibus prognatus es, et patria tua indignum facinus adgressus es; quippe qui æqui servantem ingressus civitatem, nihilque nisi ex lege facientem, tamen spretis iis penes quos est hujus loci publica auctoritas, sic violenter irruis, abducisque quæcunque vis, tibique per vim subjicis. Et mihi urbem esse putasti vacuam viris, aut domino servientem alicui, et me hominem esse nihili. Quamquam te Thebæ non docuerunt esse malum; non enim solent injustos viros educare: nec te adprobarent, si rescirent te meaque et divina spoliare, vi abducentem miseros supplices. Haud quidem sane, tuam ingressus terram, ne si caussas haberem omnium justissimas, abstraherem abduceremve quemquam, absque regis, quisquis ille esset, arbitrio; sed scirem, quo se modo hospes inter cives gerere oporteat. Tu vero tuam ipsius patriam, haud tali dignam probro, dedecoras; et te longa ætas senem simul reddit, et mente vacuum. Dixi quidem jam ante, nuncque iterum dico, puellas ut quis huc reducat quam celerrime, nisi inquilinus hujus loci fieri per vim atque ingratiis tuis non refugis. Atque hæc tibi ex animo pariter et lingua dico.

CH. Vides quo loco res tibi sit, hospes? Nam reputanti a quibus natus sis, justus esse videris; mala autem patrasse deprehenderis.

CR. Equidem neque viris vacuam, neque consilii expertem hanc civitatem putans, ut tu rere, ô nate Ægei, ista molitus sum; sed quia sciebam neminem horum fore civium, qui tanto erga consanguineos meos accendatur studio, ut vel meis ingratiis eos alere velit. Noram præterea hominem parricidam et scelere pollutum ab iis receptum non iri, nec qui incestis ex nuptiis libe-

ros procreasse compertus sit. Talem illis in Areopago senatum indigenam esse noram, prudentia insignem, qui non sinit hujusmodi errones in hac urbe conversari. Quorum quidem fiducia hanc prædam capere aggressus sum: nec sic tamen fecissem, nisi mihi ipsi, generique meo diras hic acerbas imprecatus esset: quapropter injuria lacessitus, hanc æquum censui rependere vicem. Ira enim non consenescit; sola morte restinguitur; mortuique soli nullo tentantur dolore. Proinde quodcumque libuerit facies, quandoquidem me solitudo, tametsi justa dico, parvum reddit. Attamen, qualiacumque futura sint tua facta, etsi hac ætate sum, par conabor referre.

ŒD. O impudentem audaciam! utrum proscindere putas, mene senem, an te ipsum hisce conviciis? qui mihi cædes et nuptias, calamitatesque ore exprobras improbo, quas ego miser tuli invitus: Diis enim ita visum est, iratis forte generi nostro veterem ob aliquam culpam. Me enim ipsum haud quidquam mali commeruisse arguas, qua gratia hæc in me meosque admiserim flagitia. Nam doce me, sodes, si quo oraculi responso prædictum fuit patri, peremtum illum iri a filio, quo jure mihi hoc exprobres, qui nec a patre tunc satus, nec a matre conceptus, nec dum generatus eram. Si vero natus infelix, ut ego natus sum, cum patre conserui manus, eumque occidi, nec quod facinus admitterem, nec in quem, sciens; quî mihi quod imprudens nec consulto feci juste vertas crimini? Ecquid vero non te pudet, perdite, matris meæ, quæ tua fuerit soror, de nuptiis cogere me loqui? quæ quales fuerint, mox dicam; rem enim silentio non premam, quum tu impium hunc sermonem exorsus sis. Peperit enim me, peperit (heu quantum est mali!) ignarum ignara: materque eadem mea deinde liberos, suimetipsius probrum, peperit mihi. Verum unum saltem hoc mihi constat, te quidem ultro meque et illam his urgere conviciis: ego autem eam invitus duxi, invitusque hæc loquor. Sed ne quidem ob has nuptias malus perhibebor, neque ob eam, quam mihi objectas usque, cædem paternam, acerbe exprobrans. Unum enim mihi responde solum quod te interrogo. Si quis te, justum illum, subito hîc invadens perimere conaretur, quæreresne utrum pater is esset, qui te vellet occidere, an vero statim ulciscereris? sane existimo, si quidem vitam amas, improbum ulciscereris, neque quid justum considerares. Talia quidem et ipse incidi in mala, Deis ducentibus; quibus ne animam quidem patris, si reviviscat, contraria dicturam esse opinor. At tu, haud enim probus es, sed omnia dictu honesta putans, fanda infandaque, talia mihi coram his exprobras: et tibi Thesei nomen

adulari decorum videtur, Athenarumque urbem, ut quæ praclaris habitetur incolis. Nec tamen, quum sic multa laudas, hoc meministi, urbem hanc, si qua alia deos novit honoribus colere, religione omnes antecellere; unde tu supplicem me senemque furto conaris ipsum abducere captivum, raptisque filiabus meis aufugere. Quorum ego nunc gratia hasce Deas invocans rogo, et precibus supplico, ut adsint mihi auxilio, quo discas qualibus a viris hæc custoditur urbs.

CH. Bonus est hic hospes, ô rex; sed exitialis premit eum calamitas, quæ vindice digna est.

TH. Verborum satis est: nam illi quidem raptores properant: nos vero, qui injuria adfecti sumus, hîc stamus.

CR. Quid, quæso, imbecillo homini, ut faciat, imperas?

TH. Ut illam ingrediaris viam, meque eo deducas: ut, sicubi in his locis virgines, nostras hospitas, detines, ipse mihi eas exhibeas: si vero aufugerunt raptores, non est quod laboremus: alii enim sunt, qui contento cursu eos persequuntur, quos quod ex hac terra effugerint, numquam illi Diis vota persolvent. Sed præi: agnosce vero, ut tenens teneris ipse, utque venantem te cepit fortuna: dolo enim malo quæsita stabilia non manent. Neque cujusvis alîus hac in re utêris opera: quippe ex ea quam nunc ostendis audacia satis intelligo, te nequaquam viris armisque destitutum ad tantam injuriam inferendam accessisse; sed præsidium est aliquod, cui tu fidens hæc patrasti. Hoc vero dispicere me oportet, nec committere, ut hæc civitas uni succumbat viro. Numquid hæc intelligis? an frustra tibi dicta putas quæque nunc audis, et quæ audisti, quum ista machinareris?

CR. Nihil hîc mihi dices, quod refellere valeam: domi vero et nos sciemus quid facto opus sit.

TH. Abi modo, et minare quantumvis. Tu vero nobis, Œdipe, quietus hîc mane, et confide, me, nisi prius moriar, non desiturum, priusquam tuarum te compotem filiarum fecero.

ŒD. Bene sit tibi, Theseu, cum ob animum generosum, tum ob hanc erga nos justam providentiam.

CH. Utinam illic adessem, ubi concurrentes infestis armis viri ferristrepum Martem miscebunt, vel ad Apollinea litora, vel ad illa lampadibus fulgentia, ubi verendis sacris mortales excolunt Venerandæ Deæ, quarum aurea clavis linguas etiam coercet ministrorum Eumolpidarum: ibi puto bellicosum Thesea in geminas innuptas sorores cito incursurum pugna haud impari, his in regionibus. An usque ad occiduum petræ nivalis jugum campestribus ex Œæ pascuis, concitatis equis et curribus, fuga con-

tendent? adparebit terribilis adcolarum Mars, terribile quoque Thesidarum robur. Cunctis enim ex frenis fulgor emicat; omnesque properant ornatos phaleris equos conscendere, qui equestrem colunt Minervam, marinum queterram ambientem Rheæ carum filium. Remne gerunt, an cunctantur? Quam præsagit mihi animus mox redditum iri virginem acerba passam, acerbisque impetitam injuriis a consanguineis! Conficiet, conficiet aliquid hodie Jupiter. Vates sum felicium prœliorum. Utinam, ceu velox columba præpeti concita volatu, ætheriam in nubem sublatus, ipsorum certaminum visu expleam oculos meos! O qui omnia cernis, Jupiter Deorum rex summe, tribuas hujus terræ rectoribus, ut triumphali robore expeditionem hanc, partaque præda, conficiant; tuque, veneranda virgo, Pallas Minerva, nec non venatorem Apollinem, sororemque maculosos sectantem celeripedes cervos, obsecro geminam opem ferentes adsint huic urbi et civibus.

O vage hospes, speculatorem me haud dices falso augurari: eccas enim puellas video prope huc rursus se conferentes.

ŒD. Ubi, ubi? quid ais? quid dixti?

ANT. O pater, pater, quis Deorum tibi præstet, ut fortissimum videas virum, qui nos huc remisit tibi?

ŒD. O filia, anne adestis?

ANT. Quippe manus hæ nos Thesei servarunt, fidorumque comitum.

ŒD. Accedite, ô filia, ad patrem, et sinite me vestra, quæ neutiquam reditura speraveram, contingere corpora.

ANT. Quod petis, consequêris; nobis enim cupita gratia est.

ŒD. Ubi, quæso, ubi estis?

ANT. En una ambæ accedimus.

ŒD. O carissima germina!

ANT. Genitori quidquid genuit carum.

ŒD. O fulcra viri—

ANT. Infelicis sane infelicia!

ŒD. Carissima teneo pignora; neque adhuc omnium ero miserrimus, si moriar, vobis adsistentibus mihi. Adplicaminor mihi, ô filia, utrumque ad latus; adhærete genitori, finemque imponite solitariæ et miseræ vagationi, ad quam modo redactus eram: et mihi quæ gesta sunt narrate paucissimis: nam vos, id ætatis, brevis decet sermo.

ANT. Hic est qui nos servavit: hunc audire oportet, pater; et sic tibi brevis erit mea oratio.

ŒD. O hospes, ne mirere quod animo meo morem nimis geram, si, liberis meis insperato redditis, produco sermonem. Quod

enim ex illis gaudium capio, id tuum esse scio et a nemine alio ortum: tu enim eas servasti, nec quisquam alius mortalium. Proinde digna tibi, ut opto, præmia Dii ferant, ipsique et huic civitati; quandoquidem apud vos hominum solos pietatem inveni, et æquitatem, verbaque fallere nescia. Hæc autem expertus, hisce sermonibus gratum testor animum: habeo enim, quæ habeo, per te, nec quemquam alium: et mihi manum, ô rex, porrige dextram, ut tangam, exosculerque, si fas, tuum caput. Quamquam quid dico? quomodo infelix ego adtingere postulem virum, cui nulla suscepta est flagitii macula? haud sane faciam, nec, si concedere velis, sinam. Soli enim mortalium, quos usus edocuit, harum ærumnarum oneri adjutando pares sunt. Tu vero istinc mihi salve, et in posterum mei curam gerito juste, ut fecisti hodie.

TH. Neque si longiori usus es sermone, lætitia adfectus ob receptas hasce tuas filias, demiror, neque si, me posthabito, priores eas adlocutus es: nihil enim horum nobis grave est. Non enim sermonibus studemus inclarescere magis quam factis. Idque re ipsa ostendo. Quæ enim juratus promisi tibi, senex, horum nihil est in quo fidem non exsolverim. Quippe has tibi adduco salvas, illæsasque omnibus quæ minitabatur Creon. At hoc certamine quomodo victoria parta fuerit, quorsum adtinet jactabundum me narrare, quæ quidem ipse ex his, quibuscum versaris, rescies. Sed rem, quæ mihi modo huc venienti renuntiata est, animum adverte, siquidem, parva licet dictu, digna tamen admiratione est. Rem vero nullam negligere hominem decet.

ŒD. Quid rei est, fili Ægei? doce me, ut qui sciam eorum nihil, quæ tu audiisti.

TH. Aiunt virum quemdam, haud quidem ejusdem tecum consortem civitatis, cognatum vero, supplicem nobis ad aram Neptuni sedere, ad quam sacra faciebam, quum tumultu hîc orto excitatus fui.

ŒD. Cujatem esse aiunt, quidve petentem hac supplicatione?

TH. Haud scio, nisi unum: a te enim, ut narrant mihi, exiguum expetit officium, nec plenum negotii.

ŒD. Quodnam? haud enim parvum quid minatur hæc sessio.

TH. Illum postulare aiunt, ut sibi liceat ad te accedere et tecum colloqui, tum tuto abire, nihilque mali passum, quod huc venerit.

ŒD. Quisnam esse possit, qui sic supplex sedet?

TH. Vide, num Argis quis vobis cognatus sit, qui hoc a te velit consequi.

ŒD. O carissime, ne ultra progredere.

TH. Quid vero est tibi?

ŒD. Ne me obsecra.

TH. Quanam super re? dic mihi.

ŒD. Sat scio, his auditis, quis ille sit, qui ad aram sedet.

TH. Et quis tandem est, quem dignum reprehensione judicem?

ŒD. Filius meus, ô rex, odium, cujus ego sermones ex omnibus maximo cum dolore sustinerem audire.

TH. Quid vero? non tibi audire licet, quæque nolis, non facere? cur audire tibi sic molestum est?

ŒD. Invisissima, ô rex, vox illa patris occidit aures, et ne me eo redigas, ut invitus hæc tibi concedam.

TH. Sed id si flagitat supplex ad aram sedentis habitus, vide an non Dei religio tibi servanda sit.

ANT. Pater, obtempera mihi, tametsi adolescentula te moneo. Virum hunc sine suo ipsius animo obsequi, et Deo, sicut cupit; et nobis concede ut frater veniat. Non enim te, confide, invitum à sententia absterrebunt, quæ ille tibi non commoda dixerit. Verba autem audiisse, quid nocuerit? sane consilia recte cogitata verbis declarantur. Genuisti illum: quare, etiamsi erga te scelestissime se gesserit, ne tibi quidem fas est male illi rependere: sed missum eum fac. Sunt et aliis mali liberi, et ira acris; sed amicorum blandis adloquiis moniti, mulcentur deliniunturque. Tu vero ne nunc mala illa respectes, quæ passus es ob commissa in patrem matremque piacula; quamquam si illa penitus inspicias, cognosces, sat scio, quam malus sit iræ impotentis exitus. Habes enim hujus rei haud leve argumentum, quod effossis oculis lumine orbatus es. Verum nobis cede: non enim diu decet obsecrare, qui justa petunt, neque ipsum te par est beneficium accepisse, et acceptum nescire rependere.

ŒD. Nata, vincitis me vestra oratione, ut vobis morem geram in re mihi permolesta: sit igitur, ut vobis placet. Tantum, hospes, si quidem ille huc venerit, ne quis vitam meam in sua potestate habeat.

TH. Hæc semel dixisse satis est: bis audire nolo, senex. Nec libet gloriari; tu tamen salvum te tamdiu scito, dum me Deus quis servabit.

CH. Quisquis longiorem vitæ sortem, mediocri haud contentus, adpetit, ille sinistri esse ingenii, me judice, censebitur: quandoquidem longi sæpe dies tristes curas propius admovent; læta vero non facile videas illi contingere, quem immodicam de-

lapsum in cupiditatem, ne morte quidem impendente, capit satietas; quando senectus hymenæi, citharæ et chorearum expers adparuerit, et ad extremum ipsa mors. Natum non esse, sortes vincit alias omnes: proxima autem est, ubi quis in lucem editus fuerit, eodem redire, unde venit, quam ocissime. Nam simul ac juventas adest stultas levitates adferens, quis effugit multiplices labores? quæ non miseria adest? cædes, seditiones, lites, pugnæ, et invidia: tandem supervenit, odiosa, viribus defecta, morosa senectus, amicis orba, ubi omnia mala malorum pejora cohabitant: in qua infelix hic, non ego solus, Boreale velut litus undique fluctibus hiemeque quatitur; sic et hunc a vertice insurgentes calamitatum fluctus adsiduis quatiunt procellis; hæ quidem a solis occasu; illæ vero ab ortu, aliæ qùum sol medio ex orbe spargit radios, aliæ nocturnis splendentibus astris.

ANT. Atqui eccum nobis, ut videtur, pater, gradum huc confert hospes ille incomitatus, ora rigans lacrimis.

ŒD. Quis is est?

ANT. Quem et olim cogitabamus, ipse hîc Polynices adest.

POL. Hei mihi! quid faciam? an mea ipsius mala prius deflebo, puellæ, an quæ hujus video patris senis? quem peregrina in terra vobiscum inveni hîc ejectum, cum veste tali, cujus inamabilis squalor senili adhærens corpori, membra situ tabefacit; et in capite oculis orbo impexa coma ventis diffunditur: hisque, ut videtur, consimilia habet miseri ventris alimenta. Quæ quidem sero nimis cognosco perditissimus ego; et testor me pessimum omnium huc venire, qui, ne te victus deficeret, providere debuerunt: hoc ex aliis ne quæras. Sed Jovis etiam adsidet solio Pudor omnibus in factis; tibi quoque, pater, adsistat. Horum enim quæ peccavimus remedium quidem est; at ea exprobrare nihil amplius adtinet. Quid taces? loquere aliquid, ô pater; ne me averseris. Nihilne mihi respondes? sed contemtum ita dimittes, nihil locutus, ne declarata quidem iræ tuæ caussa? O viri hujus progenies, meæque sorores, at vos saltem conamini movere patris morosum os et haud affabile, ut ne spretum me Dei supplicem ita dimittat absque ullo responso.

ANT. Dic, ô miser, ipse qua gratia veneris. Plerumque enim sermo vel oblectationem aliquam, vel offensionem ferens, aut ad misericordiam movens, vel obstinate silentibus vocem aliquam exprimit.

POL. Ergo eloquar; probe enim tu me commones; primum quidem ipsum hunc Deum orans, ut sit adjutor, cujus ex ara me huc venire excitavit hujus terræ rex, a quo data mihi venia di-

cendique et audiendi tuto cum commeatu: hæcque ut a vobis, hospites, mihi contingant, et ab hisce sororibus, patreque, impense cupio. Cujus autem gratia venerim, jam tibi volo dicere, pater. Patrio e solo expulsus sum in exsilium, quia regio in tuo throno sedere volui pro meo jure, ut qui natu sim major. Quapropter me natu minor Eteocles ex urbe pepulit, non ut qui rationum momentis caussam vicerit, nec qui se manu factisve meliorem me esse ostenderit, sed persuasis civibus. Quorum equidem caussam in Erinnyn maxime confero, tuarum dirarum testem: quam opinionem confirmant etiam vatum responsa. Postquam enim veni Argos ad Doricum, Adrastum adeptus socerum, conjuratos socios adjunxi mihi, terræ quicumque Apiæ principes cluent, florentque bellica laude, ut, septemgemino exercitu contra Thebas cum his coacto, vel justa pugna moriar, vel horum auctores malorum e terra ejiciam. Sed hactenus ista. Cur tandem huc me contuli? Dicam. Tibi supplices, ô pater, preces admoturus, mei ipsius caussa, sociorumque meorum; qui septem numero totidem nunc agminibus urbem Thebanam obsidione cingunt: qualis bellicosus Amphiaraus, armis qui primas obtinet, primasque auspiciis: secundus Ætolus est Œnei filius Tydeus: tertius Eteoclus Argivo cretus patre: quartum Hippomedonta misit pater Talaus: quintus Capaneus gloriatur suffossam Thebarum urbem statim se vastaturum: sextus Parthenopæus Arcas concitus fertur, nomine referens diu servatam olim matri virginitatem, Atalantæ partu editum se probans: ego vero tuus, vel, si nevis, irati Genii filius, attamen tuus vocatus, duco intrepidum Argivorum ad Thebas exercitum: qui te per hasce tuas filias et tuam vitam, pater, obtestamur supplici petentes prece, ut iram gravem mihi remittas, fratris injuriam ulcisci properanti, qui me expulit, patriaque spoliavit. Si qua enim fides est oraculis, utris tu accesseris, horum victoriam fore prædixit Deus. Per nunc te fontes, perque cognatis jura dantes Deos, rogo obsequaris, et remittas iram: quandoquidem mendicus ego et hospes, tuque hospes etiam; alios autem observantes peregrina in terra degimus tuque et ego, eandem fortunam sortiti. At is domi regno potitus, ô miser ego, utrumque nostrûm pariter irridens, molliter vivit: quem, si tu consilia mea adjuvabis, facili negotio brevique tempore dissipabo: sicque in domum tuam te restituam, restituamque me ipsum, illo per vim ejecto. Et hæc, si tua voluntas accesserit, gloriari mihi licet; at sine te ne sospitari quidem valeo.

CH. Huic viro, illius qui misit caussa, Œdipe, quodcumque tibi expedire videbitur responde, eumque sic dimitte.

ŒD. At nisi terræ hujus rex Theseus illum huc misisset, a me responsum ut ferret postulans, haud sane, viri, vocem ille umquam meam audiret: nunc vero is honor ei habebitur, abibitque auditis ex me talibus, quæ numquam ejus vitæ lætitiam adferent. Qui, ô scelestissime, sceptra et solium quum tenebas, quæ nunc tuus frater Thebis tenet, tuum ipse patrem hunc expulisti, patriaque extorrem fecisti, eoque redegisti, ut hac indueretur veste, quam nunc intuens lacrimas, quando in easdem miserias conjectus es. Hæc vero deploranda mihi non sunt, sed ferenda, quamdiu viventi mihi sedebit animo parricidæ tui memoria. Tu enim in has ærumnas me detrusisti; tu me expulisti; tua quoque opera vagus ab aliis mendico quotidianum victum. Quod si non hasce genuissem mihi nutricias filias, haud sane superessem amplius, tua quidem caussa: nunc autem hæ me servant, meæ sunt hæ altrices: hæ viri sunt, non feminæ, adjuvandis meis ærumnis: tu vero fraterque tuus ex alio, non ex me, nati estis. Quapropter te Deus intuetur, nondum tamen qualem mox, siquidem hæc moventur agmina contra Thebarum urbem. Non enim est, ut oppidum illud evertas; sed prius sanguine concides fœdatus, simulque frater tuus. Has ego vobis diras et antea imprecatus sum, nuncque eas rursus invoco, ut auxilio adsint mihi, quo justum esse intelligatis, parentes revereri, neque eos afficiatis contumelia, quod tales quum sitis, cæcum habeatis patrem. Hoc enim istæ non fecerunt. Itaque tuam sedem tuosque thronos diræ illæ occupabunt, siquidem prisca dea Justitia Jovis adhuc adsidet solio, veteres servans leges. Tu vero in malam rem abi, exsecratus abdicatusque patri, scelestorum scelestissime, hasque tecum aufer diras, quas tibi imprecor, ut neque terra patria bello potiaris, nec redeas umquam cavum ad Argos; sed cognata manu cadas, occidasque eum a quo ejectus es. Hæc tibi imprecor, et invoco odiosum Erebum, Tartari tutelarem Deum, ut te illuc habitaturum deducat: has quoque Deas invoco, simulque Martem, qui vobis atrocis illius odii furorem injecit. Atque hæc quum audieris abi, atque hinc digressus renuntia Cadmeisque cunctis, et tuis simul fidelibus sociis, tales Œdipum filiis suis rependisse gratias.

CH. Polynices, haud tibi gratulor ob susceptum huc iter; at nunc rursus abi, quam potes celerrime.

POL. Hei mihi! heu infelix iter, quam mihi cessit male! heu

socios meos! hunccine ergo ut nancisceremur finem ab Argis movimus? ô me calamitosum! talem quidem, qualem neque renuntiare cuiquam liceat sociorum, nec fas pedem referre; sed tacitum oportet me in hunc casum incurrere. Sed vos, ô germanæ hujus viri filiæ, quandoquidem diras, quibus me defixit hic pater, audiistis, ne me tamen, per Deos obsecro, si quando imprecationes istæ exitum sortitæ fuerint, vobisque contingat aliqua domum redire, ne me inhonoratum patiamini, sed sepultura adficite, sepulcroque solemnia mittite. Sicque vobis ad istam laudem, quam ab hoc viro pium ob laborem reportatis, alia non minor accedet ob officium mihi præstitum.

ANT. Polynices, obsecro te, morem mihi gere.

POL. Qua in re? dic, ô carissima Antigone.

ANT. Quamprimum ad Argos converte retro exercitum, et ne te ipsum civitatemque perditum eas.

POL. Sed fieri hoc nequit. Quî enim rursus easdem cogere possim copias, si semel timore correptus fugero?

ANT. Quid vero necesse est, ô fili, impotenti iræ iterum te indulgere? Quid te juvabit patriam evertisse?

POL. Fugere turpe est, meque priorem ætate ita irrideri a fratre.

ANT. Viden' ergo, ut ipse hujus viri oracula ad exitum perducere properas, quibus vobis necem mutuam prænuntiat?

POL. Vaticinatur enim quæ futura sunt; quo minus inter nos gratia reconcilianda est.

ANT. Hei mihi miseræ! Quis vero audebit te sequi, quum audiet qualia vir hicce ediderit oracula?

POL. Adversa non renuntiabimus: boni enim ducis est læta proferre, at infausta silentio premere.

ANT. Siccine ergo, ô fili, hæc tibi decreta sunt?

POL. Ne me retineas; namque curæ mihi erit hoc iter conficere, quamvis infaustum et perniciosum, propter hunc patrem, ejusque Erinnyas. Vobis autem prospera omnia adnuat Jupiter, si mihi mortuo illa quæ rogo confeceritis; vivo enim non erit amplius quod præstare possitis. Jam vero dimittite me, et valete; non enim aura vescentem videbitis me posthac.

ANT. O me miseram!

POL. Ne, quæso, me luge.

ANT. Et quis ruentem te ad præsens letum non lugeat, frater?

POL. Moriar, si fatale est.

ANT. Ne tu hoc velis, sed mihi obsequere.

POL. Ne suadeas, quæ non decet.

ANT. Atqui miserrima ego, si te privabor.

POL. Fortuna decernet, utro hæc casura sint modo. At Deos precor, vobis ut nihil umquam eveniat mali: indignæ enim estis omnino quovis infortunio.

CH. Novum sane et mirandum mihi acciderit, si infelices casus, quos prædixit lumine cassus senex, vis fati ad exitum non perducat: nullum enim divinum decretum habeo, quod frustra editum dicere queam; videt, videt illa semper tempus: quandoquidem et prius destinata huic viro infortunia novis incrementis in dies cumulans—Insonuit æther, ô Jupiter!

ŒD. O natæ, natæ, utinam, si quis hîc adest incola, huc mihi optimum Thesea arcessat!

ANT. Pater, quid rei est, quod illum advocas?

ŒD. Jovis hoc alatum fulmen ad Orcum me ducet illico. Verum agite, mittite quam primum.

CH. En fragor ingens intonat, fulmina torquente infandum in modum Jove: summi verticis comam horror erigit; animum sternit pavor: rursus enim cœleste fulgur coruscat. Quemnam portendit eventum? exhorreo: haud enim umquam emicat temere, nec absque novo quopiam casu. O magnus æther! ô Jupiter!

ŒD. O natæ, adest huic viro fatalis vitæ exitus, nec amplius est effugium.

ANT. Quî scis? qua ex re istud conjicis?

ŒD. Pulcre novi: sed quam celerrime profectus aliquis regem hujus terræ mihi adducat.

CH. Heu, heu! ecce iterum circumtonat horrisonus fragor. Propitius esto, Deus, propitius mihi, si quid infaustum huic meæ altrici terræ adfers. Utinam cum pio converser; nec, quod scelestum virum viderim, malam gratiam reportem! Jupiter rex, te invoco.

ŒD. An prope adest vir? num adhuc spirantem, filiæ, inveniet me et compotem mentis?

ANT. Quid habes, quod illius fidei concreduas?

ŒD. Accepto pro beneficio plenam ei gratiam rependere volo, quam pollicitus sum.

CH. Eho, eho, ô fili, ades, ades, etsi forte ad aram extremo in litore positam marinum Deum Neptunum placas, veni. Ille enim hospes tibi, civitatique et amicis dignam cupit gratiam rependere pro acceptis beneficiis. Propera, citato cursu veni, ô rex.

TH. Quis iterum a vobis communis resonat clamor, clarus

quidem vestrûm, manifestus et hospitis ? Numquid Jovis fulmen, aut rupto nimbo præcipitavit grando ? Deo enim tempestatem ciente, omnia hujusmodi exspectanda sunt.

ŒD. O rex, optatus advenis ; et tibi Deorum aliquis secundavit hoc iter.

TH. Quid vero, ô nate Laïi, rursus exortum novi ?

ŒD. Vita mihi ad exitum inclinat ; et antequam moriar, promissorum tibi huicque civitati fidem liberare volo.

TH. Undenam proximi interitus capis præsagium ?

ŒD. Ipsi mihi denuntiant Dei, numquam fallentibus propositis signis.

TH. Quomodo ais, ô senex, hoc tibi aperiri ?

ŒD. Audita sæpius continua tonitrua, crebraque me commonent invicta manu contorta tela.

TH. Fidem mihi facis : nam multa te vaticinari intelligo, eaque non falsa. Proinde quod facto opus sit declara.

ŒD. Ego docebo, ô nate Ægei, quæ rata tuæ urbi nullo consenescent ævo. Ad locum enim ipse mox præibo, nemine manu ducente, ubi me oportet mori. Eum autem indica mortalium nemini, nec ubi latet, nec in qua situs est regione ; ut is tibi multorum vice clypeorum, externorumque subsidio arcessitorum militum, contra vicinos sit semper præsidio. Quæ vero arcana sunt, nec palam proferenda, solus tu disces, ubi illuc veneris. Nam neque civium horum ulli dixero, neque filiabus meis, etsi eas diligo. Sed tu solus ea recondita serva, quumque ad finem vitæ perveneris, illi tantum aperi, qui summæ imperii præfuturus sit ; ille vero deinceps, continenterque omnes qui regnaturi sunt, quisque suo successori indicet. Et sic urbem hanc habitabis Thebanis inexpugnabilem. Quippe civitates innumeræ, licet bene institutæ, facile eo declinant, ut aliis injurias inferant. Dii enim acute quidem, at tarde intuentur, quum quis spreta nominis religione ad furorem vertitur ; quod ne tibi accidat, ô nate Ægei, cave sedulo. Sed quid ego hæc scientem edoceam ? Locum vero, urget enim me præsens a Deo fatum, adeamus jam, nec quidquam extimescamus. O filiæ, hac sequimini : ego enim dux vobis vicissim fio novus, ut ipsæ antea duces eratis patri. Ingredimini, et ne me adtingite, sed sinite solum me invenire sacrum tumulum, ubi fatale est me hac terra condi. Hac pergite, hac inquam : hac enim me ducit Mercurius animarum deductor, et inferna Dea. O lux, cujus splendore careo, mihi quidem antea te frui licuit : at nunc ultimum te contingit corpus meum. Jam enim abeo supremum vitæ diem conditurus apud Orcum. At, ô

carissime hospitum, ipseque et hæc terra, tuoque parentes imperio, fortunati sitis, et in rebus prosperis estote memores mei mortui, felicitate fruentes perpetua.

CH. Si fas est mihi tenebrarum potentem Deam, et te precibus venerari, rex Manium Aïdoneu, precor, ut nec laboriosa, nec dura morte defunctus hospes, subeat infera mortuorum arva, quo genus hominum conditur omne. Multa enim nec merita mala postquam te invaserunt, æquum sit, ut te vicissim fortuna benigne respiciat. O infernæ Deæ, invictaque belua, quam ad postes cubare aiunt, et ex antro continuos ululatus ciere, indomitum Orci custodem . . . . quem, ô Terræ Tartarique progenies, precor ut placide occurras hospiti properanti ad infernas Manium lacunas: te inquam appello, te semper insomnem.

NUNT. O cives, quam brevissimis verbis dixero, vobis renuntians occidisse Œdipum: at quæ gesta, quoque modo singula peracta sunt, haud facile est brevibus expedire.

CH. Numnam periit infelix ille?

NUNT. Senilem vitam eum reliquisse scias.

CH. Quomodo? num divina ope, facilique casu?

NUNT. Hoc quidem jam admiratione dignum est. Quo enim modo hinc abiit, et tu, qui aderas, nosti, nemine amicorum ductore, sed ipse nos omnes ducens. Ubi vero pervenit abruptæ ad voraginis limen, æreis fundamentis ima in terra suffultum, constitit in una ex viis quæ in compitum coeunt, prope cavum specum, ubi Thesei Pirithoique manent fidorum semper fœderum monumenta: cujus loci, Thoriciæque petræ, cavæque silvestris piri, et lapidei tumuli in medio consedit: deinde exuit squalidas vestes: tum advocatis filiabus, jussit alicunde sibi adferrent vivæ aquæ lavacra et libamina: illæ autem frugiferæ Cereris in conspicuum collem profectæ, patris ea mandata celeriter exsequuntur, ipsumque lavacris de more et veste exornant. Quum autem omni peracto lætus esset officio, nec erat quidquam infectum eorum quæ mandaverat, intonuit quidem Jupiter inferus, auditoque fragore metu diriguerunt virgines: tum patris ad genua prolapsæ, lacrimas fudere, neque intermiserunt planctus, longosque gemitus. Ille vero, ut sonum derepente audiit acerbum, amplexus eas lacertis, dixit: *O filiæ, non amplius est vobis hac in die pater; periere enim omnia mea, nec amplius laboriosam habebitis mei alendi curam: duram quidem eam fuisse novi, filiæ; sed enim una hæc res mollit quidquid id est molestiæ: nam nemo est, qui vos majore, quam ego, prosecutus sit amore, quo jam orbatæ, quod superest ævi bene exigetis.* Hunc ad modum se invicem amplexi flebant omnes cre-

bris singultibus. Ubi autem lugere desierunt, imo corde dolorem prementes, erat quidem silentium, quum subito exaudita vox quædam illum vocavit, cujus metu percussis cunctis subito adrectæ steterunt comæ: multum enim multisque modis vocabat eum Deus: *Heus, heus, Œdipe, quid cunctamur ire? jampridem tu in mora es.* Ille vero simulac sensit se a Deo vocari, jubet ad se venire terræ regem Thesea, qui ubi accessit, dixit: *O carum caput, da mei caussa dextræ tuæ pristinum pignus filiabus meis, vosque vicissim, ô natæ, huic date; atque fidem tuam obstringe, te numquam eas sponte proditurum, sed effecturum semper quæcumque mente benivola ex usu earum fore cognosces.* Ille vero absque lamentis, ut vir generosus, juramento promisit hospiti se illa præstiturum. Quæ quum is fecisset, protinus Œdipus invalidis manibus amplexus filias, ait: *O natæ, generoso animo huic necessitati parentes oportet vos hisce ex locis abire, neque, quæ nefas, postulare ut videatis, et non audienda ut audiatis: at abite quam celerrime: adsit tantum Theseus, qui summæ rerum præest, ut omnem eventum videat.* Talia loquentem exaudivimus simul omnes: largoque fletu rigantes ora gementesque una cum puellis abscessimus: nec dudum abieramus, quum respicientes vidimus eum quidem virum nullibi amplius adesse, ipsum autem regem obtenta capiti manu oculos tegentem, tamquam terribili aliqua objecta specie, cujus visum sustinere non posset. Denique haud longo post tempore videmus eum terram simul adorantem, eademque prece Olympum, Deorum sedem, invocantem. At quo fato ille obierit, ne unus quidem mortalium dixerit, præter Thesea. Neque enim illum Jovis igniferum fulmen confecit, neque marina quæpiam procella, tunc temporis coorta; sed aut Deorum aliquis eum deduxit, aut ima dehiscens tellus benigne eum excepit Manium caligine. Haud enim vir ille gemebundus, nec morbi doloribus exhaustus occidit, sed, si quis alius mortalium, dignus admiratione. Hæc autem quum dicam, si cui videar minus sana esse mente, qui de me ita sentiunt, iis haud facile concesserim.

CH. Ubi vero sunt puellæ, quique eas deduxerunt amici?

NUNT. Illæ non longe absunt: clarus enim lamentorum sonus huc eas accedentes indicat.

ANT. Ah, ah, heu! adest, adest nobis jam, non ut hoc solum, absque alia calamitate, lugeamus, nos infelices lucem hausisse scelesto patris satu, cujus gratia constanti animo multas variasque pertulimus ærumnas: ad extremum inenarrabilium malorum speciem inducemus, quæ vidimus et passæ sumus.

CH. Quidnam id est?

ANT. Ne cogitatione quidem id adsequi licet, amici.

CH. Obiitne?

ANT. Ita quidem, ut tu lubentissime audias illum interiisse. Quid enim? utpote quem nec Mars, nec pontus sustulit; sed caliginosæ hiatu terræ apertæ lacunæ eum absorpserunt incomperto leti genere. Me miseram! nobis autem exitialis nox oculis oboritur. Quî enim peregrina aliqua in ora, aut mari tumido vagantes, difficilem nanciscemur victum?

ISM. Nescio. Utinam me sanguinolentus Orcus rapiat, unaque cum sene patre miseram morte obruat: mihi enim quæ superest vita non est vitalis.

CH. O geminæ filiarum optimæ, quod sors fert, æquo animo ferendum; ne nimium incendite luctum: sors vestra nemini contemnenda.

ANT. Ergo malorum aliquod est desiderium! Quod enim nequaquam jucundum videri possit, id tum jucundum erat, quando illum manibus amplectebar. O pater, ô care pater, ô qui æternis sub terra tenebris involutus es, nec, quum senilem ducebas vitam, inamatus umquam fuisti mihi, nec eris posthac.

CH. Perfecit igitur—

ANT. Perfecit quod voluit.

CH. Quale id est?

ANT. Qua cupiit, hospita in terra mortuus est, opertumque perenni umbra sub humo cubile habet: nec luctum reliquit indefletum. Namque te semper, ô pater, hic meus oculus lacrimis plorat stillantibus; neque scio misera, quomodo queam tam acerbum tui desiderium abolere. Heu! peregrino in solo non debuisses mori; verum ita mihi etiam desertus mortuus es.

ISM. O misera! quæ me fortuna jam manet ita desertam, omniumque egenam, teque, ô cara . . . . sic patre orbatas?

CH. Sed quandoquidem ultimum saltem vitæ diem feliciter composuit, desinite lugere, ô caræ; miseriarum enim nemo immunis est.

ANT. Retro abscedamus, soror.

ISM. Quidnam facturæ?

ANT. Desiderium me cepit—

ISM. Quodnam?

ANT. Inferam domum videndi—

ISM. Cujus?

ANT. Patris. Heu me miseram!

ISM. Quî vero fas sit eo accedere? nonne vides—

ANT. Quid ita increpas?

ISM. Et hoc, ut—

ANT. Quid me rursus absterres?

ISM. Insepultus obiit, et ab omni conspectu segregatus est.

ANT. Duc me eo, ibique me interfice.

ISM. Hei mihi miserrimæ! ubinam, quæso, posthac deserta, consiliique inops, vitam ærumnosa exigam?

CH. Caræ puellæ, ne quid metuatis.

ANT. At quo fugiam?

CH. Jam antea effugistis, ut ne quid mali accideret vobis.

ANT. Cogito—

CH. Quid tandem versas animo?

ANT. Quomodo domum redeamus, plane ignoro.

CH. Ne hoc quidem solicite inquire: laboriosum est—

ANT. Et antea fuit; siquidem graves nos semper urgent ærumnæ, modo quidem ultra, modo supra modum.

CH. Vasto sane pelago jactamini.

ANT. Vasto utique.

CH. Id quoque ego fateor.

ANT. Heu, heu! quo ibimus, ô Jupiter? ad quam enim spem nos Deus nunc impellit?

TH. Parcite lugere, puellæ: nam quibus mors exoptata contigit, eos deflere non decet: haud enim fas est.

ANT. O nate Ægei, ad tua accidimus genua.

TH. Quid vobis, ô puellæ, vultis a me fieri?

ANT. Tumulum patris nostri contueri cupimus.

TH. At fas non est eo accedere.

ANT. Quid ais, ô rex, Athenarum dominator?

TH. O puellæ, interdixit mihi ille, ne quis hos adeat locos, neve compellet quisquam mortalium sacrum sepulcrum, quo conditus latet. Quæ si observarem, dixit me terram hanc prospere semper habiturum incolumem. Horum itaque nobis conscius est Deus, et, quod omnia exaudit, Jusjurandum Jovis.

ANT. At hæc si illi placent, iis nos acquiescere par est. Nos autem Thebas deduc Ogygias, si qua forte fratribus imminentem necem prohibere possimus.

TH. Faciam et hæc, et quæcumque alia vobis utilia, eique grata facere possim, quem nuper mortuum terra recondit. Non enim defatigari me decet.

CH. Sed jam quiescite, nec ultra lamentis indulgete. Omnia enim hæc omnino sunt rata.

FINIS ŒDIPI COLONEI.

SOPHOCLIS

ANTIGONE.

DRAMATIS PERSONÆ.

ANTIGONE.
ISMENE.
CHORUS.
CREON.
CUSTOS.
HÆMON.
TIRESIAS.
NUNTIUS.
EURYDICE.
INTERNUNTIUS.

Sophoclis

ANTIGONE.

1—38.

ANT. O carissimum germanæ Ismenes caput, ecquid nosti calamitatum ab Œdipo ortarum, quod nobis in vita non adhuc conficiat Jupiter? nihil est enim triste, nec noxium, nec turpe, nec ignominiosum, quod tuis malis meisque adjunctum non viderim. Et nunc quid illud est rursus, quod ab urbis rectore aiunt universis civibus propositum fuisse edictum? tenesne, et inaudisti quidpiam, an te latet grassans in amicos inimicorum injuria?

ISM. Ad me quidem, Antigona, haud ullus perlatus est de amicis sermo, nec lætus, nec tristis, ex quo fratribus ambæ sumus orbatæ duobus, una die peremtis mutua manu: postquam vero Argivorum exercitus hac ipsa nocte in fugam se dedit, nihil novi ulterius, neque fortunata magis, neque damnis auctior.

ANT. Pulcre id noram: quocirca te foras prodire jussi, ut sola audires.

ISM. Quid est? Æstuare enim videris, aliquid volvens animo.

ANT. Nonne enim nobis Creon, decreto fratrum alteri sepulturæ honore, alterum eo privat indignis modis? Eteoclem quidem, ut aiunt, jus et fas observans, humo condidit, inferis honoratum Manibus: miseri autem mortui Polynicis cadaver civibus fertur edixisse, ne quis sepulcro contegat, neque adeo lamentetur; sinant vero indefletum, insepultum, gratum thesaurum alitibus pastus gratia irruentibus. Talia dicunt bonum Creonta tibi mihique, nam me quoque dico, edixisse: et huc venire, ut hæc ipsa, si qui forte ignorent, clare pronuntiet, hancque rem non deputare rem esse nihili; sed quicumque horum quid fecerit, decretum esse ut is a populo lapidibus obruatur. Ita tibi hæc se habent: et mox ostendes an generosa sis, an vero ex bonis ignava.

ISM. Nam quid, ô misera, quum res in eo loco sit, factis meis ego vel solvens vel adstringens legem, prodesse possim?

ANT. An operam sis collatura, meque adjutura, vide.

ISM. Quo me incepto periclitari vis? quæ tua tandem est sententia?

ANT. An cadaver mecum sustolles.

ISM. Num illud ergo sepelire cogitas, etsi, nequis id faciat, publice interdictum est?

ANT. Meum scilicet, tuumque, etiam si nolis, fratrem: numquam enim proditionis me adligabo.

ISM. O præcipitem audaciam! Num Creonte prohibente?

ANT. At nullum ei jus est, ut a meis me arceat.

ISM. Hei mihi! revoca in animum, soror, pater ut nobis periit odiosus infamisque, qui postquam ipse sua deprehendit flagitia, propria sibi manu oculos effodit: tum illius mater eademque uxor, geminum titulum sustinens, suspendio sibi vitam ademit: tertium vero fratres duo una die, semet occidentes miseri, necem sibi invicem intulere mutuis manibus. Nunc tandem nos duæ solæ relictæ, considera quanto pejoribus exemplis perituræ simus, si, infractis legibus, edictum regis vel imperia transgrediamur. Sed et hoc cogitare oportet, feminas nos esse, haud viris certare pares, tum subditas nos esse potentioribus, ita ut nobis necesse sit in his rebus obtemperare, aliisque adhuc acerbioribus. Proinde ego manes inferos, ut veniam dent, precata, quia vi huc compellor, summam rerum obtinentibus morem geram: nam majora viribus aggredi, dementia est.

ANT. Neque te jusserim, neque adeo, si velis operam conferre, lubens te utar adjutrice: sed sequere sententiam tuam: illum autem ego sepeliam; quod si fecero, decorum mihi erit mori: cara cum caro jacebo, pio peracto facinore. Nempe longius est tempus, quo me inferis placere oportet, quam his quibuscum hîc versor: illic enim semper jacebo: tu vero, si ita videtur, quæ apud Deos sanctissima habentur, aspernare.

ISM. Haud equidem aspernor: sed invitis civibus quidpiam facere nullo pacto valeo.

ANT. Tu quidem ista prætexas, ego vero jam ibo, carissimoque fratri aggesta humo tumulum excitabo.

ISM. Hei mihi miseræ, quam male tibi metuo!

ANT. Ne mea caussa metuas: res tuas in tuto colloca.

ISM. Hoc saltem inceptum nemini indicaveris; sed clam omnes habe, itidemque ego celabo.

ANT. Hei mihi! palam eloquitor. Multo invisior eris tacens, nisi omnibus hæc prædicaveris.

ISM. In re frigida calet tibi cor admodum.

ANT. At placeo, sat novi, quibus maxime me placere decet.

ISM. Si tu quidem possis; sed majora viribus adfectas.

ANT. Proinde cessabo, quum nihil potero amplius.

ISM. At impossibilia sectari non decet omnino.

ANT. Si hæc loqui perrexeris, mihi quidem odio eris, infensumque tibi merito mortuum habebis. Sed sine me meamque temeritatem acerba illa pati: patiar enim nihil tam dirum, quin decore moriar.

ISM. At si tibi videtur, ito: hoc autem scias, stultam te quidem esse, sed amicis probe amicam.

CH. O jubar solis, omnium quæ septiportis Thebis prius adfulserunt, pulcherrima lux, adparuisti tandem, ô aureæ diei oculus, Dircæa transcendens fluenta; quod in fugam compulsum acutiori freno cursum contendere coegisti insignem candido clipeo virum ab Argis egressum cum omni bellico apparatu, qui contra nostram urbem Polynicis ambiguis incitatus jurgiis, transvolavit acutum clangens, ut aquila in terram se demittens, nivea tectus ala, multis cum armis, comantibusque galeis. Stans vero supra ædes, cruentis inhians undique cum hastis circa septem portarum ora, abiit, priusquam nostro sanguine satiaret malas, et turrium propugnacula piceus Vulcanus corriperet: tantus a tergo exortus est strepitus Martis, adversario draconi inexsuperabilis. Jupiter enim superbæ linguæ jactantiam impense odit, et eos intuitus multo cum impetu irruentes, aureorum armorum crepitu, et superbia, vibrato dejicit fulmine parantem jam summis in mœnibus victoriæ lætum clamorem tollere: repercussus autem ictu fulminis quassatusque in terram cecidit ignifer ille, qui prius insano furore debacchans, vim infestissimorum ventorum flatu suo incitaverat. Aliter quidem in alios grassatus est, hos vero in alios invexit casus, cunctos deturbans præstans robore magnus Mavors. Nam septem duces ad septem portas locati, pares contra pares, fugatori Jovi reliquerunt ærea arma, præter miseros illos, qui patre uno matreque una nati, in se utrinque victrices hastas dirigentes, communis mortis ambo perceperunt partem. At enim præclaro nomine gaudens Victoria venit, curruum agitatrici Thebæ invicem gratificans. Jam vero confectorum modo bellorum oblivia inducere decet, Deorumque templa omnia adeamus pervigilibus choris: ducat autem Bacchus, qui Thebas concutit. Ecce vero novus hujus urbis rex Creon Menœcei filius, ob re-

centem casum Deorum invectum numine, accedit, aliquod consilium volvens animo, quandoquidem conventum hunc seniorum indixit, quos communi præconio arcessivit.

CR. Viri, civitatem hanc, quam multis quassarunt fluctibus, jam in tuto Dii erexerunt denuo : vos autem per nuntios jussi seorsum ab omnibus convenire, quia vos novi cum Laïi imperium sedulo semper coluisse, tum regnante Œdipo, illoque exstincto, erga ejus gnatos, in eadem fide constanti animo permansisse. Quando igitur illi gemino fato una die periere, mutuis ictibus peremti nefaria manu, ego jam imperium omne et solium obtineo, ut qui defunctis cognatus sum proximus. Vix autem virum quempiam noris quo sit ingenio, qua solertia, quidve consilio valeat, antequam in administratione rei publicæ et legum tritum eum videris. Quicumque enim civitatem universam regens, non optimis adhæret consiliis, sed formidine aliqua linguam comprimit, is pessimus esse et nunc et olim mihi videtur : et quicumque patria sua potiorem judicat amicum, illum nullo in loco pono. Ego enim, testor Jovem omnia semper cernentem, silere nollem, damnum si viderem ingruere civibus loco salutis ; nec umquam, si quis patriæ hostis sit, ejus viri amicitiam amplectar : quippe compertum est mihi, patriam esse, quæ servat cives, amicorumque copiam nobis fore, si salva illa prospero rerum fruamur cursu. Talibus ego placitis obsecutus hanc augebo urbem, nuncque horum adfinia civibus edicere jussi circa Œdipi filios. Eteoclem quidem, qui pro hac urbe pugnando, re fortissime gesta, periit, ut condant sepulcro, omnibusque condecorent inferiis, quas strenuorum virorum Manibus ferre solemne est. Illius autem fratrem, Polynicen dico, qui exsul huc reversus, urbem patriam et Deos patrios flammis abolere voluit, voluitque sanguinem haurire cognatum, concivesque suos in servitutem abducere, hunc, inquam, interdictum esse aio, ne quis tumulo mandet, neque defleat, sed sinant insepultum, alitibus canibusque prædam et ludibrium. Hæc mea est sententia ; nec a me umquam honorem consequentur improbi, qui justis competit : sed quicumque benevolus huic urbi est, mortuus et vivus pariter a me honorabitur.

CH. Eadem quæ tibi, nobis etiam placent, Menœcei gnate Creon, circa civitatis hujus hostem, et circa amicum: lege vero uti qualibet penes te est in mortuos, et in viventes, quotquot sumus.

CR. Vos igitur adtendite, ut edictum observetur.

CH. Juniori alicui hoc munus manda.

CR. Sed jam constituti sunt cadaveris custodes.

CH. Quid igitur aliud præter hoc jubeas?

CR. Ne permittatis, si qui minus obtemperent.

CH. Nemo est amens adeo, ut mori cupiat.

CR. Est sane proposita hæc merces: sed homines sæpe lucri spes perdidit.

CUST. Haud equidem, ô rex, dixero, anhelantem me esse, quod citato gressu celeriterque venerim: moram enim solicitudines multæ objecerunt mihi, in via subinde me ipsum circumagenti, ut referrem pedem. *Miser, cur tendis eo, ubi pœnas dabis, simul ac veneris? at enim resistes miser? hæc autem si ex quopiam alio resciverit Creon, quînam, sodes, malum effugies?* Talia volutans animo, iter confeci tardus oppido, sicque longa fit brevis via. Tandem tamen consultissimum visum est huc venire: dicam autem, tametsi iis quæ dicenda habeo nequaquam sim tibi satis facturus: hac enim spe fretus venio, nihil me aliud passurum esse, nisi quod fatale sit.

CR. Quidnam est, cur animo ita es anxio?

CUST. Primum tibi declarare volo quæ ad me adtinent: neque enim ipse facti auctor sum, nec adeo qui fecerit vidi: proinde indignus sum qui ideo in malum quodpiam incidam.

CR. Caute sane rem circumspicis, et munis undique: videris aliquid indicaturus grave.

CUST. Periculosa enim metum adferunt plurimum.

CR. Nonne dices tandem, perfunctusque abibis?

CUST. Atqui tibi dico: mortuum aliquis modo sepelivit, abiitque, postquam cadaveri aridum injecit pulverem, inferiasque pro more fecit.

CR. Quid ais? Quis homo ausus est hæc facere?

CUST. Nescio: ibi enim neque securi quid erat cæsum, neque ligone effossum; dura sed terra, et humus infracta, nec plaustri sulcata rotis, ita ut nullo signo facti auctor cognosci posset. Ubi vero nobis rem ostendit primus diurnus speculator, omnibus triste miraculum visum est. Ille enim non conspiciebatur; nec tamen tumulo conditus erat: sed tenuis superinjectus erat pulvis, defunctorie, ut ab aliquo piaculum fugiente: signa vero neque feræ, neque canis cujusquam adparebant, qui venisset et cadaver lacerasset. Tum acerba dicta inter nos vigiles jactari cœperunt, alio alium arguente; et res tandem ad verbera venisset: nemo enim erat qui rixam componeret. Quippe unusquisque aliis videbatur facinoris auctor, nec tamen quisquam manifestus erat: sed quivis a se crimen amoliebatur, cujus index nullus erat certus. Parati quoque eramus candens ferrum mani-

bus tollere, perque flammas transire, et Deos adjurare, nos neque fecisse, neque cuiquam esse conscios qui facinus vel meditatus fuerit, vel patraverit. Denique quum scrutando nihil proficeremus, fari infit únus nostrûm, cujus ad sermonem metu perculsi ad solum omnes capita demisimus : nec enim poteramus contradicere, nec aliud quid excogitare, quod facto nobis usus esset: dixit autem ille, *rem omnem ad te referendam, nec celandam esse.* Atque hæc vicit sententia, ductisque sortibus, infelici mihi commodum hoc detulit fortuna. Adsum autem invitus apud invitos, scio. Diligit enim nemo malæ rei nuntium.

CH. Dudum sane, ô rex, tacitus mecum dispicio, anne divinitus hæc res contigerit.

CR. Desine, priusquam tua loquela in iram me concites, ne insipiens simul et senex deprehendaris. Dicis enim non toleranda, quum dicis Deos hujus mortui curam gerere. An tanto dignati honore sepultura eum affecerunt, ut bene meritum? illumne qui fulta columnis templa cum donariis crematurus venit, terramque eorum et cultum disjecturus? Num Deos vides honore malos prosequi? Non est. Sed et hæc ægre ferentes cives, dudum obmurmurabant mihi, clam capita quassantes, neque sub jugo cervicem, ut decet, habebant, ut imperio meo acquiescerent. Ab illis hos probe scio mercede inductos hæc perpetrasse. Nullus enim hominibus damnosior mos invaluit, quam uti argento; hoc et urbes devastat, hoc viros submovet domibus, hoc edocet, et bonas pervertit mentes hominum, ut ad turpia facta se applicent, dolosque monstravit hominibus nectere, et quodvis impium facinus admittere. At qui spe præmii hæc perpetrarunt, hoc adepti sunt, ut aliquando daturi sint pœnas. Verum si quid apud me valet Jovis reverentia, pro certo hoc scias, juratus autem tibi dico, nisi ipsum auctorem hujus sepulturæ inventum produxeritis ob oculos meos, non una morte satis dabitis supplicii: sed vivi pendentes hanc indicabitis injuriam, ut edocti lucrum unde petendum, in posterum inde rapiatis, et discatis non qualibet ex re quæstum bene comparari. Namque ex turpibus lucris plures malo mactatos videas, quam servatos.

CUST. Loquine mihi quidquam permittes, an conversus hinc abeo?

CR. Nescisne vel nunc quam moleste loqueris?

CUST. Auribusne an animo morderis?

CR. Quid vero? explorasne meus ubi situs sit dolor?

CUST. Facinoris auctor animum tibi contristat, aures ego.

CR. Vah! quam nimis garrulus es!

CUST. Tamen hoc saltem facinus numquam commisi.

CR. Utique argenti cupidine vitam projiciens.

CUST. Vah! malum est profecto, si suspiceris, falsa suspicari.

CR. De suspicione argutare quantumvis: sed nisi hæc qui fecerint monstrabitis, experti fatebimini malis ex lucris damna gigni.

CUST. Maxime sane velim inveniatur: attamen deprehensus fuerit nec ne, hoc enim fortuna dijudicabit, non est ut videas tu me huc reversum. Etenim nunc præter spem opinionemque meam servatus, ingentes debeo Diis gratias.

CH. Multa quidem sunt mirabilia; nihil vero homine mirabilius est. Continuo canum ultra pontum procelloso flante noto fertur, circumfrementes transmittens fluctus. Tum supremam Deam, Tellurem immortalem, indefessam, exercet circumactis aratris per singulos annos, equino genere versans. Levium etiam genus avium cassibus circumdatum abducit, agrestiumque ferarum sæcla, pontique marinam sobolem nexis retium laqueis, vir præditus solertia: edomatque artibus agrestem beluam montivagam, jubatumque equum et montanum indomitum taurum jugum subire cogit, cervicibus impositum. Quin dicendi artem, sublimiumque rerum scientiam et civiles mores didicit, tum etiam inhabitabilis glacialis frigoris imbriumque subdialia tela fugere. Ad omnia ingeniosus, futuri providus, ab omni sibi præcavet malo: solius Orci effugium invenire non valet: difficilium tamen morborum remedia excogitavit. Callidus, ultra quam sperari possit, quodvis opus artificio perficere, modo bonum, modo pravum sectatur. Leges observans patriæ, vindicesque jurisjurandi veritus Deos, civibus suis honoratus est: at civitate dignus ejici, si quis sine ullo honesti respectu ad omne facinus est audax: nec idem mecum tectum subeat, nec mecum conferat consilia, qui se ad hunc modum gerit. At at quid hoc esse dicam mirum ostentum? dubius hæreo: qui potero infitias ire hanc, quam video puellam, Antigonam esse? O misera, et misero patre Œdipode nata, quidnam istud est? Anne te isti adducunt regis imperio immorigeram, et in amenti deprehensam auso?

CUST. Hæc est illa, quæ facinus patravit: ipsam hanc deprehendimus sepelientem. Sed ubi est Creon?

CH. Eccum opportune rursus progreditur foras.

CR. Quid est? Ecquid contigit satis ex sententia?

CUST. Rex, mortalibus nihil est abjurandum: nam quæ prius animo sederant sequens evertit cogitatio: quandoquidem confidenter ego spopondissem numquam me huc rediturum, ob

minas tuas illas, quibus me antea conturbasti. Verum nulla voluptas est tanta, quam quæ percipitur ex insperato gaudio: proinde venio, licet sacramento abjuraverim, puellam hanc adducens, quæ deprehensa est cadaveri sepulturam parans. Sors hîc jacta non fuit: sed meum est, non alîus, quidquid nuntium hoc lucri adferet. Et nunc, rex, hanc ipse prehensam interroga, ut lubet, et redargue: ego vero omni suspicione liber, merito his defungar malis.

CR. Cur autem hanc adducis, et unde?

CUST. Ipsa virum sepeliit: paucis omnia discas.

CR. An et intelligis, et vere dicis, quæ dicis?

CUST. Equidem hoc dico, quum eam sepelientem viderim cadaver illud, quod tu sepeliri vetueras. Satin' aperta et manifesta dico?

CR. Et quomodo conspecta est, atque in facinore deprehensa?

CUST. Sic acta res est. Postquam enim eo venimus, tuis illis minis atrocibus perterriti, primum terram omnem, qua contectum erat cadaver, everrimus, putreque corpus nudavimus plane, tum editis in tumulis consedimus aversi ab aura, ne nobis teter odor ex illo adflaret, caventes; ubi invicem nos excitabamus conviciis, si quis huic labori minus esset adtentus. Tantisper in eo res fuit, donec æthere in medio constitit lucidus Solis orbis, æstusque flagravit: atque tum derepente vehemens flatus e terra coortus, turbinem in altum tollens, aeris præcipuam pestem, implet campum, omnem dejiciens comam campestris silvæ: glomerato pulvere immensus conturbatur aer. Nos vero clausis oculis divinitus missum tolerabamus malum: quo post longum tempus tandem sedato, puella hæc conspicitur, acuta voce lamenta fundens, tristis in modum aviculæ, quæ vacuum nidi cubile pullis orbatum videt. Sic et illa nudum ut cernit cadaver, lamentis ejulavit, dirasque facti auctoribus pœnas imprecata est. Nec mora, collectum manibus aridum injicit pulverem, et ex æreo affabre facto gutto triplici fuso libamine mortuo inferias facit. Nos vero conspicati adimus, eamque comprehendimus illico nullo perculsam metu: et interrogata de utroque facto, tum illo priori, tum hoc recenti, nihil omnino negavit. Quod quidem mihi gratum et triste simul auditu fuit. Ipsum enim me e malis evasisse, gratissimum: sed in malum amicos ducere, id triste est. Sed omnia ista præ mea salute parvi me pendere par est.

CR. Heus tu, quæ in terram demittis caput, te rogo: faterisne an denegas hæc fecisse?

ANT. Et fecisse fateor, nec est cur negem.

CR. Tu quidem aufer te hinc, ut lubet, gravi hoc absolutum crimine: tu vero dic mihi breviter sine ambagibus, norasne edicta, ne quis hæc faceret?

ANT. Noram. Quî vero ignorassem? manifesta enim erant.

CR. Et vel sic ausa es hasce transgredi leges?

ANT. Non enim eas mihi Jupiter statuerat, nec quæ Diis Manibus adsidet Justitia, qui hasce mortalibus sanxerunt leges. Nec tantum valere credidi tua edicta, ut non scriptas firmasque Deûm leges, mortalis quum sis, queas convellere. Non enim heri fixæ illæ sunt aut nudius tertius, sed vigent ab omni ævo, nec novit quisquam quam dudum prodierunt. Has quod violassem, cujusvis hominis fastu perterrita, sane non debui Diis pœnas luere. Morituram enim me sciebam: quippini? etiam si tu non prius indixisses: quod si ante tempus moriar, id esse in lucro deputo. Quicumque enim in multis, ut ego, miseriis vitam degit, si mortem oppetat, quî non ille lucrum ferat? sic sane mihi fatum hoc nancisci nihil dolet. At si fratris mortui insepultum sustinuissem cadaver, id mihi doleret: hisce autem quæ feci, non doleo. Tibi vero si videor stulte fecisse, propemodum dixerim, stulti judicio stulta sum.

CH. Durum ingenium ex duro patre ortum apparet puellæ: malis enim nescit cedere.

CR. At scito tamen præfractos animos plerumque concidere; firmissimumque ferrum igne coctum, rigidum, facillime comminui et frangi videas: parvoque freno feroces equos sedatiores reddi scio: haud enim convenit elato esse animo, qui aliis subditus est. Hæc autem tunc quidem contumeliose agere novit, quum sancitas leges transgredi ausa est: nunc vero, postquam facinus patravit, altera hæc est contumelia, quod his factis glorietur et rideat. Profecto haud amplius vir ego sim, sed ipsam virum deputare par fuerit, si hæc ei impune cesserit de me reportata victoria. Sed sive ex sorore, sive ex alia quavis prognata sit, quæ mihi sit tota familia conjunctior, ipsaque et soror non effugient, quin pessimis exemplis pereant; nam et hanc haud minus quam alteram hujus sepulturæ auctorem esse censeo. Et illam evocate: eam enim vidi modo intus rabentem, nec compotem sui. Quippe solet animus prius deprehendi fraudulentus eorum qui nihil recte in tenebris machinantur. Verum male odi, si quis in scelere deprehensus, tamen concinnis comere illud dictis parat.

ANT. Vin' amplius aliquid, quam me captam occidere?

CR. Nil sane amplius: hoc nactus, omnia nactus sum.

ANT. Quid ergo moraris? nam mihi tuis ex sermonibus nihil

placet, neque placiturum sit umquam: parique modo meorum nihil tibi probatur. Atqui undenam celebriorem gloriam consequi possem, quam quod germanum humo condidi? his quoque omnibus, qui adsunt, idem placere diceretur, si non linguam præcluderet metus. At cum alia ob multa felix est qui regnat, tum quia licet ei facere dicereque quæ lubet.

CR. Sola tu hos inter Cadmeos hoc vides.

ANT. Vident et isti: sed tuam ut gratiam ineant, os comprimunt.

CR. Te autem non pudet alia ab his sentire?

ANT. Haud enim turpe est fratrem colere.

CR. Nonne etiam frater ille erat, qui contraria inferens arma occubuit?

ANT. Ex una frater matre et ex eodem patre.

CR. Cur, quæso, erga illum impia es, dum alteri honorem tribuis?

ANT. Impiam me esse ne illi quidem testabitur qui tumulo conditus est.

CR. Maxime vero, si illum parili honore cum impio dignaris.

ANT. Haud quaquam enim servus, sed frater periit.

CR. Nempe vastans patriam, alter pro patria quum stetisset fortiter.

ANT. Tamen ipse Orcus æquas leges postulat.

CR. At bonus cum malo paria sortiri renuit.

ANT. Quis autem novit, an apud inferos hæc sint pia?

CR. Haud umquam inimicus, ne quidem mortuus, est amicus.

ANT. At mihi non ea est indoles, ut aliorum odiis subserviam, sed mutuum amorem ut colam.

CR. Ergo, si amare tuum est, ad inferos profecta, illos ama: me autem vivo, non regnabit femina.

CH. Sed ecce pro foribus Ismena, mæsta nube frontem obducta, sororis ob desiderium fundens lacrimas, purpureum deformat vultum, venustas irrigans genas.

CR. Heus tu, quæ domi subsidens, ceu vipera, clam me exsugis; atque adeo inscius geminas pascebam furias, regnique mei pestes; age, dic mihi tandem, ecqui fateberis hujus humationis sociam te quoque esse, an jurabis te hujus rei ignaram esse?

ISM. Meum est facinus, modo hæc consentiat; factique et criminis particeps sum.

ANT. At in partem facinoris te venire non sinet Justitia, quia neque voluisti, neque te ego in societatem adscivi.

ISM. At me in malis tuis non pudet eosdem tecum periculi adire casus.

ANT. Quorum sit hoc opus, Orcus et inferi conscii sunt: at ego verbis amantem non amo.

ISM. Ne me, quæso, soror, ita despicatui habeas, indignâmque reputes, quæ tecum moriar, unaque defuncto fratri justa fecerim.

ANT. Ne tu mecum una mortem obeas; nec, quæ non adtigisti, tibi vindices: satis erit me mori.

ISM. Ecquænam mihi a te destitutæ jucunda esse possit vita?

ANT. Creontem roga: illius enim tu curam geris.

ISM. Cur hisce me excrucias, quum nihil prosit tibi?

ANT. Doleo equidem, etsi te irrideo.

ISM. Qua tandem in re juvare te possim?

ANT. Serva te ipsam; effugium tibi non invideo.

ISM. Hei mihi miseræ! itane tuæ mortis exsors ero?

ANT. Tu enim optasti vivere; ego autem mori.

ISM. Sed a me præmonita, quis futurus esset consilii tui exitus.

ANT. Pulcre tu quidem dixisti; verum his quæ feci sapere mihi ipsa videbar.

ISM. Atqui par est utriusque delictum.

ANT. Bono animo es. Tu quidem vivis: at mihi jampridem abrupta vita, ita ut nihil cuiquam nisi inferis debeam.

CR. Has puellas aio, alteram quidem mente modo excidisse, alteram vero amentem natam esse.

ISM. Non enim, ô rex, quæ fuit olim, usquequaque manet mens adflictis in rebus, sed movetur statu.

CR. Tibi certe emota est, quando mali facinoris particeps fieri haud verita es.

ISM. Quid enim mihi soli sine hac vivere volupe sit?

CR. Parce HAC dicere, non enim est amplius.

ISM. Ergone sponsam necabis tui ipsius filii?

CR. Sunt etiam aliis arabilia arva.

ISM. At non ut huic et illi complacitum erat.

CR. Malam ego conjugem filio meo nubere nolo.

ISM. O carrissime Hæmon: ut te despicatui habet pater!

CR. Odiosa es tuque et tuæ nuptiæ.

ISM. Ecqui igitur ista tuum privabis filium?

CR. Orcus nuptias has finiet.

ISM. Decretum est, ut videtur, mortem ut hæc oppetat.

CR. Ita mihi tibique videtur. Absit omnis mora, atque illas

ducite intro, famuli: mulieres istas dehinc libere vagari nequaquam convenit: refugiunt enim vel audaces, quum prope jam mortem intuentur.

CH. Felices quibus malorum immune labitur ævum. Quibus enim divinitus quassatur domus, horum vita nulla vacat calamitate, ad omnemque proserpit posteritatem aspera vis fati. Haud secus ac, si quando Boreæ vehemens flatus atram immittit procellam, imumque commovet æquor, æstus marini salis profundis excitam vadis nigram subvectat arenam: plangoribus resonant percussa fluctu litora. Veteres Labdacidarum domus calamitates vigere video, novis cladibus clades defunctorum excipientibus; nec parentum ætas vim mali exhaurire valet, ut eo progenies liberetur; sed hanc quoque subvertit Deorum quispiam, nec ulla est ab ærumnis requies. Modo enim Œdipi in domo ultimæ stirpi effulserat salus: tamen illam demetit inferorum Deûm cruenta falx, consiliique amentia, et animi furor. Vim tuam, Jupiter, quis hominum fastus cohibere possit? quam neque somnus omnia domans labefactat umquam, nec rotatu indefesso volventes Deûm menses. Senii expers æternis regis imperiis fulgentis Olympi splendorem. Hæc lex æternam vim obtinebit, et nunc, et posthac, et olim: nihil accidit hominum vitæ quod nimium juvet, nec ægritudine permixtum sit. Spes enim vaga multis mortalium fructum sui præbet; multorum autem deludit leves cupidines: imprudentem vero opprimit mentis error, priusquam igni ardenti pedem admoverit. Celebre dictum fertur a nescio quo sapienter prolatum: *Malum aliquando videri bonum illi esse, cujus mentem Deus impellit ad noxam, eumque perexiguo tempore extra calamitatem versari.* At ecce Hæmon, liberorum tuorum novissimum germen: ecquid sponsæ Antigonæ imminente leto contristatus venit, pactis nuptiis frustrari impotenter dolens?

CR. Statim sciemus, quovis augure certius. O nate, num, auditis quæ in sponsam tuam decreta sunt, patri infensus ades? an vero, quidquid egerimus, sumus tibi cari?

HÆM. Pater, tua sum in potestate; tuque rectis præditus consiliis me regis, quibus equidem obsequi numquam recusabo: mihi enim nullæ tanti esse possunt nuptiæ, ut eas justis tuis imperiis præferam.

CR. Scilicet hoc animo te esse par est, cedant ut omnia patris voluntati. Propterea enim cupit vir quiviscumque liberos suscipere, sibique morem gerentes educere domi, ut et paternos inimicos ulciscantur male, amicosque eodem, quo pater, prosequantur honore. Qui vero cumque liberos genuit inutiles, quid

illum dicas aliud, quam sibi molestiam genuisse, multumque inimicis risum? Ne nunc ergo, nate, voluptate victus, mulierisque cupidine, sanam mentem abjicias, et hoc tene, frigere amplexum pravæ mulieris, quam quis domi consortem tori habeat. Quod enim pejus esse possit ulcus, quam malus amicus. Sed tamquam malivolam despuens, puellam illam sine apud Orcum cui voluerit nubere. Ego enim, postquam illam manifesto deprehendi unam ex omni civitate edicto meo parere recusantem, haud sane committam ut me falsi arguant cives: sed illam morte multabo. Proinde Jovem imploret cognationis præsidem; nam qui mihi genere conjuncti sunt, si eos mihi immorigeros esse patiar, quanto minus obsequentes habebo extrarios? quicumque enim familiam probe regit, is et in administranda civitate justus videbitur: quicumque vero transgressus æqui limites vel leges violat, vel imperare magistratibus cogitat, non est ut is laudem a me consequatur. Sed quem civitas summæ rerum præfecerit, ei parere oportet, et in parvis, et in justis rebus injustisve: qui autem sic animatus sit, hunc virum nullus dubitarem, quin recte imperare posset, alîusque subjectus imperio jussa rite exsequi vellet, et belli in procella quo loco esset collocatus, mansurus esset, justum se præbens fortemque sociorum adjutorem. Licentia enim majus haud aliud est malum: hæc civitates perdit, privatasque subvertit domos: hæc in præliis perrumpit ordines et in fugam vertit: at modestorum multis saluti est obedientia. Sic operam dare oportet ut servetur ordo et disciplina, nec committendum omnino ut femina potiatur imperio. Satius est enim, siquidem loco pelli necesse est, viro concedere; nec mulieribus ignaviores esse dicamur.

CH. Nobis quidem, nisi mens senio labefacta decipitur, dicere sapienter, quæ dicis, videris.

HÆM. Pater, Dii hominibus ingenerant rationem, omnibus, quotquot sunt, opibus præstantiorem. Quæ autem modo dixti vera esse nec auderem negare, nec quî negare possem scio: est tamen ut alius etiam vera dicere queat. Enimvero mei officii esse existimo, omnia prospicere quæ in te vel dicit quis, vel facit, aut si quid tibi vertitur vitio. Tuus enim vultus plebeio cuique timorem incutit, ea ne dicat coram, quæ lubens non audias: at mihi sermones hosce clam mussantium excipere licet: *Quantopere hujus puellæ vicem civitas doleat: ut ob facta maximis digna laudibus, pessime pereat mulierum omnium immeritissima: quæ suum ipsius fratrem in prælio cæsum, insepultum haud passa sit crudivoris canibus alitibusque pabulum jacere: nonne hæc splendidissimis digna*

honoribus? tales obscuri clam manant rumores. Mihi vero, pater, nihil aliud optabilius esse potest, quam ut omnia tibi læta eveniant. Quid enim liberis decori sit magis, quam florens pater? quidve patrem magis oblectet, quam liberorum prosperitas? Ne nunc ergo unicum hunc mente habitum indue, ut, quod tu dicis, aliudque præterea nihil, rectum esse putes. Quicumque enim vel ipse solus sapere videtur sibi, vel lingua aut animo pollere, ut nemo alius; tales si explices, sæpius inanes esse comperias. Sed virum, quamvis ille sit sapiens, discere multa haud indecorum est, et non nimis contra tendere. Vides hibernis imbribus tumida ad fluenta quotquot cedunt arbores, ut servant ramos; at stirpitus intereunt, quæcumque obnituntur: similiter quoque navis gubernator, si adductum pedem laxare præfracte renuit, supinis, eversa rate, in posterum navigat tabulis. Verum age, remitte iram, et pœnitentiæ da locum. Judicium enim si quod et mihi juniori inest, dico equidem longe optimum esse, si suapte indole vir cujuscumque rei scientia abundet: sin minus, haud enim ita solet evenire, et a bene consulentibus præclarum est discere.

CH. Rex, si quid hic opportunum dicit, æquum est te animum advertere; teque vicissim illi auscultare: recte enim dictum est utrinque.

CR. Nos ergo istuc ætatis sapere docebimur ab adolescente?

HÆM. Nihil quidem doceare quod injustum sit: etsi vero juvenis sum, non ætatem magis decet, quam opera spectare.

CR. Ergone oportet legibus haud parentes honore adficere?

HÆM. Haud sane tibi auctor sim, ut malis honorem habeas.

CR. At hæcce non tali correpta est morbo?

HÆM. Utique hoc negat universus Thebanus populus.

CR. Scilicet, quæ imperare debeam, civitas mihi præscribet?

HÆM. Viden' ut nimis juvenilis iste tuus est sermo?

CR. Nimirum alîus imperio, non meo, terra hæc subjecta erit?

HÆM. Quippe non est civitas, quæ unius tantum est viri.

CR. Non imperantis censetur esse civitas?

HÆM. Pulcre. Deserta scilicet urbe tu regnares solus.

CR. Hic, ut videtur, pro muliere propugnat.

HÆM. Si tu quidem mulier es: pro te enim propugno.

CR. O omnium pessime, qui cum patre litigas.

HÆM. A justo enim te aberrare video.

CR. Scilicet aberro, regni jura colens mei?

HÆM. Haud sane colis, dum Diis debitum honorem conculcas.

CR. O scelestum ingenium et a femina devictum !

HÆM. At numquam me a turpibus devictum argues.

CR. Tamen omnis tuus hic sermo illi patrocinatur.

HÆM. Tibique etiam, et mihi, et Diis inferis.

CR. Hanc non erit umquam ut vivam amplius ducas.

HÆM. Ergo morietur, et mortua aliquem perdet.

CR. An ad minas usque tua erumpet ferocia ?

HÆM. Quæ sunt minæ autem, contra futiles dicere sententias?

CR. Magno tuo cum malo me castigabis, ipse mentis inops quum sis.

HÆM. Nisi pater esses, dicerem te desipere.

CR. Mulieris mancipium, ne me garriendo eneca.

HÆM. Vin' quidlibet loqui, et nihil vicissim audire?

CR. Itane vero? at haud impune, et ut certius scias, cœlum hoc adtestor, me sic conviciis impetiveris. Adducite huc illud odium, ut ob oculos illico præsenti moriatur proxima sponso.

HÆM. Haud sane me prope adstante, ne tu hoc umquam in animum inducas, hæc coram peribit; neque tu umquam caput meum oculis tuis obversari videbis, ut tibi porro inter amicos insanire liceat, qui te ferre velint.

CH. Hic vir abiit, ô rex, ira concitatus: atqui tale ingenium dolore ardens ad atrocia facta comparare se solet.

CR. Age abeat; faciat, cogitet supra humanam sortem: hasce tamen puellas non liberabit morte.

CH. Ergone utramque morte multare destinas?

CR. Haud quidem illam quæ cadaver non adtigit: recte enim mones.

CH. Quonam autem eam supplicio statuis occidere?

CR. Abductam in locum, ubi nulla sint hominum vestigia, saxeo in specu vivam recondam, tantillo cibi, quantum piaculo sit satis, adposito, ut necis illatæ crimen tota effugiat civitas: ibique Orcum, quem solum colit Deorum, rogando forte impetrabit, ut ne mortem obeat; aut tunc tandem discet, supervacaneum esse laborem, si quis Deos inferos colat.

CH. Amor invicte, nullis artibus superabilis Amor, qui pecudum visceribus illaberis, qui puellarum mollibus excubas in genis, trans maria autem permeas, penetrasque te in ferarum abdita lustra; nec te immortalium quisquam fugere potis est, nec brevis ævi hominum. Quisquis vero te concipit, in furorem agitur. Tu vel justorum mentes devias abripis ad noxam: tu quoque inter consanguineos viros litem hanc concitasti: præ-

pollet autem palam erumpens desiderium expetiti connubii pulcræ sponsæ: quod cum maximis inter initia rerum legibus pari præditum est potestate. Insuperabilis enim illudit Dea Venus. Quin et jam ipse ultra licitum feror hæc cernens, nec amplius lacrimarum fontes cohibere valeo, quum Antigonam hanc video ad Orci thalamum perduci.

ANT. Adspicite me, ô patriæ urbis cives, ultimam ingredientem viam, ultimumque jubar intuentem Solis, mihi numquam posthac videndum: sed me communis Orcus vivam deducit ad Acheruntis oram, jugalis expertem tori, nec me nuptialis hymnus celebravit umquam: sed Acherunti nuptura abeo.

CH. Ergo celebris et laudem nacta, in has abibis mortúorum latebras, nec tabidis absumta morbis, nec gladiorum ictus perpessa, sed libera, viva, sola utique mortalium, ad Orcum descendes.

ANT. Sane audivi Phrygiam quamdam Tantali filiam miserrimam periisse summo in Sipylo, quam, velut circumfusa hedera, saxea perdomuit germinatio: nec ipsam imbre liquescentem, ut fama vulgi est, nix umquam deserit, manantesque ex oculis lacrimæ perpetuo rore rigant cervices: cui me Fatum simillimam consopit.

CH. At illa dea erat et divino satu genita: nos vero homines et mortali sanguine creti. Quamquam tibi mortali præclarum erit, si dicaris æqualia Diis sortita fuisse.

ANT. Hei mihi! derideor. Quid me, per tutelares Deos, nondum mortuam, sed luce fruentem adhuc, contumelia adficis? O urbs, ô urbis opulenti cives: io Dircæi fontes, Thebæque curruum agitatricis nemus: tamen vos simul testes advoco, quemadmodum ab amicis indefleta, quali lege ad carcerem defossum vado inauditi sepulcri. Heu miseram! cui nec cum hominibus, nec cum Manibus, ulla consortio est; quæ nec inter vivos nec inter mortuos censebor.

CH. Progressa ad extremum audaciæ in altum Justitiæ solium impegisti graviter; nimirum paternam noxam aliquam luis.

ANT. Acerbissimum mihi dolorem refricas, nimis extentum luctum ob patris ærumnas, universamque nostram decantatorum Labdacidarum cladem. O materna nuptiarum noxa, incesti concubitus patris mei cum calamitosa matre, quibus ego tandem infelix edita fui; ad quos diris devota, innupta commigro. O infausti frater potite conjugii, mortuus ipse vivam me adhuc occidisti.

CH. Pietas est quidem, colere mortuos: sed nequaquam jussa transgredi licet eorum, penes quos est imperium. Te vero perdidit pervicax ingenium.

ANT. Indefleta, amicis orba, innupta, expeditum hoc ingredior iter. Haud amplius mihi sacrum hoc Phœbeæ lampadis jubar fas intueri miseræ; nec amicorum quisquam est, qui meam adeo lacrimabilem vicem lugeat.

CR. Scitisne, querelas et luctus si morituri prodesse sentiant, neminem fore, qui iis desinat? Quin abducitis hanc quam citissime? et postquam eam, ut jussi, incluseritis solam desertamque in obtecto sepulcro, abibitis: sive ibi moritura sit, sive sub hoc tecto sepulta ævum ducat. Nos enim omnis immunes sumus piaculi, puellæ hujus caussa: sed nullum ei cum superis erit consortium.

ANT. O sepulcrum, ô genialis thalamus, ô defossa habitatio, æterna custodia, quo tendo ad meos, quorum miserabili leto absumtorum maximum numerum inter mortuos cepit Proserpina; quorum ego novissima, multoque sane pessimo exitio intereo ante fatalem diem. Sed illuc profecta, hanc maxime spem foveo, gratam me venturam patri, gratamque tibi, mater, et tibi gratam, ô germanum caput; quandoquidem mortuos vos ego manibus meis lavi et ornavi, inferiasque ad sepulcrum tuli: nunc autem, Polynices, quia cadaver tuum humo contexi, hanc fero mercedem. Atqui hunc honorem tibi pie recteque a me tributum fuisse sapiens quivis judicet. Haud enim umquam, si peperissem liberos, nec, si mihi conjux mortuus jacuisset insepultus, contra civitatis legem hunc suscepissem laborem. Ac forte quæras quanam ex lege hæc dicam. Nempe mortuo marito, alius esset cui nuberem; filiumque si amisissem, alium ex alio viro suscipere poteram; at patre et matre in Orco conditis, non est ut mihi frater possit umquam exoriri. At tamen quum ex hac lege, ceteris omnibus posthabitis, honore te adfecerim, ô germanum caput, Creonti peccasse visa sum, facinusque atrocissimum admisisse. Et nunc vi correptam ita me abducit, tori jugalis, hymenæi festorum carminum expertem, nulla conjugii sortitam præmia, nec dulci gavisam prole. Sed ab amicis deserta, misera sic viva deducor in mortuorum specum. At quænam, obsecro, transgressa Deorum jura? Quid amplius mihi miseræ prodest, Deorum opem poscere? quem juvabit auxilio vocasse? siquidem jam impietatis pœnas pie agendo nacta sum. Verum si hæc quidem Diis probantur, æquo animo meritas luamus pœnas; sin hi

commeruerunt culpam, ne plura mala patiantur precor, quam mihi injuste inferunt.

CH. Puellæ hujus animus eorumdem adhuc ventorum flatibus agitatur.

CR. Quapropter plorabunt qui illam abducere cunctantur adeo.

ANT. Hei mihi! mortem proxime hæc vox accedit.

CR. Neutiquam te confidere jubeo fore, ut irrita fiant hæc decreta.

ANT. O terræ Thebanæ urbs paterna, Diique indigenæ, abducor ergo, nec moror amplius. Videte, Thebarum principes, regiam quæ sola superest filiam, qualia qualibus a viris patior, pietatem quia colui.

CH. Sustinuit etiam Danae cœlesti lumine privari in æreo conclavi: inclusa autem in sepulcrali thalamo, necessitatis vinculis adstricta fuit. Atqui, ô nata, nata, genere erat nobilis, gremioque recondita servabat auriflua Jovis semina. At ineluctabilis est fati vis; quam nec imber, neque Mars, non turris, non undisonæ nigræ naves effugiant. Necessitátis sub jugum redactus est etiam impotens iræ filius Dryantis rex Edonum, quem Bacchus, ob contumeliosam indolem, saxoso conclusit in carcere: adeo a furore destillat terribilis vegetaque vis pœnæ! agnovit demum ille, se rabie incitatum, petulantis linguæ conviciis Deum læsisse. Enimvero cohibere voluit furentum feminarum orgia, sacrasque Bacchi exstinguere lampades, et tibiarum amantes irritavit Musas. Juxta Cyanea æquora gemini maris, litora sunt Bosporia et Thracius Salmydesus, ubi vicinas urbes colens Mars geminos Phinei filios a fera noverca vidit lumine orbatos execrabili vulnere, quod illa cruentis manibus, muliebribus armis, pectinum cuspidibus usa, oculorum orbibus infandum in modum inflixit. At miseri dolore tabescentes miseram matris lugebant vicem, infaustis ominibus nuptæ, infaustæque prolis parentis. Genus illa tamen antiquis ab Erechthidis ducebat; remotisque in antris nutrita fuerat procellas inter paternas, Boreæ filia, equos cursu prævertens celso super jugo, Deorum progenies: haud tamen secius hanc quoque longævæ Parcæ oppresserunt, ô nata.

TIR. Thebani populi proceres, venimus communi via duo, unius oculis videntes: cæcis enim haud alia est itineris faciendi ratio, quam ut a quopiam ducantur.

CR. Quidnam est, ô senex Tiresia, novi?

TIR. Equidem docebo; tu vero vati obsequere.

CR. Haud quidem antea a monitis tuis discessi.

TIR. Idcirco feliciter hanc urbem rexisti.

CR. Testari possum me in multis a te juvatum fuisse.

TIR. Cogita te nunc rursus in ancipiti periculo versari.

CR. Quidnam est? Quam me conturbant tua dicta!

TIR. Scies, ubi artis meæ audieris indicia. Nam quum sederem veteri in auguraculo, ubi erat mihi omnigenorum alitum statio, ignotum audii sonum clangentium avium insano percitarum impetu præter solitum morem; easque comperi sanguineis unguibus invicem se lacerare, quod quidem haud obscure significabat alarum strepitus. Quare perterritus, statim ad divinationem per crematas victimas aris in ardentibus me converti. At ex victimis flamma non promicuit; sed jejuna sanies e femoribus exsudans in cinere absumebatur, et fumabat et exspuebat, extaque sublata dissipabantur, revolutaque femora extra adipem jacebant quo contecta fuerant. Hæc a puero isto comperi, obscurorum sacrorum evanidam divinationem. Mihi enim dux ille est, ut aliis ego. Et hisce malis propter susceptum tibi consilium laborat urbs. Aræ enim et foci omnes pleni sunt nobis infausto Œdipi filio, cujus cadaver discerpunt feruntque passim alites et canes. Proinde sacra precesque nostras aversantur Dii, nec femorum accipiunt flammam: nec ulla ales auspicatos gutture edit sonos, postquam humani cadaveris pinguem depastæ sunt sanguinem. Hæc igitur, fili, expende: etenim omnibus hominibus commune est peccare: quum vero quis peccaverit, ille non amplius consilii mentisque inops dici dignus est, qui ubi in malum incidit, medelam adhibet, nec immobilis perstat. Nam pervicacia inscitiæ arguitur. Quin cede mortuo, neque peremtum punge. Quæ fortitudo est enecare mortuum? Hæc tibi benivolus bene consulo: bene monenti obsequi suavissimum est, si monita utilitatem ferant.

CR. O senex, omnes, tanquam sagittarii in scopum, tela in me mittitis; nec vestris quidem vatum artibus intentatus sum, cujus generis ab hominibus venditus sum et traditus jampridem. Lucramini, comparate vobis Sardicum electrum, si vultis, et aurum Indicum: at illum sepulcro non decorabitis; nec si Jovis aquilæ discerptum cadaver in escam auferre velint sub Divi thronum. Ne sic quidem, haud ullo hujus piaculi terrore motus, sepeliri eum permisero. Probe enim novi mortali nemini tantas esse vires, ut Deos possit polluere. Cadunt autem, ô senex Tiresia, homines vel maxime industrii fœdo lapsu, quum verba turpia perite loquuntur lucri gratia.

TIR. Hem! Ecquis novit, ecquis cogitat homo—

CR. Quidnam? qualem hanc communem sententiam crepas?

TIR. Quanto opibus omnibus præstat prudentia?

CR. Quanto quidem, ut opinor, desipere maxima noxa est.

TIR. Hujus tu quidem plenus es morbi.

CR. Vati maledicta regerere nolo.

TIR. Atqui id ipsum facis, falsa me vaticinari dicens.

CR. Vatum enim omne genus est pecuniæ avidum.

TIR. Et illud tyrannorum turpia lucra amat.

CR. Scin' vero, quidquid dicas, te imperanti mihi dicere?

TIR. Scio equidem; mea enim opera hanc servasti urbem.

CR. Peritus es vates, sed malis deditus artibus.

TIR. Adiges me ut immota pectore arcana eloquar.

CR. Move, eloquere, modo ne lucri gratia dicas.

TIR. Num ergo hucusque lucri gratia dixisse videor, te judice?

CR. At scito tibi consilia mea quæstui non fore.

TIR. At tu vicissim probe hoc scito, tibi non multas absolutum iri rotarum solarium vices, in quibus tuis ipse ex visceribus quempiam mortuum pro mortuis vicissim dabis; quia superorum aliquem ad inferos demisisti, viventemque animam ignominiose sepulcro condidisti, detinesque contra hîc inferorum expers Deorum, insepultum, justisque privatum cadaver: horum tamen nulla tibi est potestas, nec ad superorum Deorum jura pertinent: sed violenter ista facis. Quapropter ultrices, scelestosque semper adsequentes, insidiantur tibi Orci et Deorum Erinnyes, ut iisdem in his comprehendaris malis. Et hæc vide an corruptus pecunia dicam. Monstrabit enim non longi temporis mora virorum, mulierum tuis in ædibus lamenta: infensæque tibi omnes, en, conturbantur urbes, e quibuscumque civium laniata cadavera devorarunt vel canes, vel feræ, aut præpes aliquis ales, sceleratum odorem ferens in publicum civitatis focum. Ista in te, molestus es enim, tamquam jaculator, ira percitus emisi e corde tela haud irrita, quorum tu calidum vulnus haud effugies. Tu vero, puer, nos abduc domum, ut hic animi impetum in juniores emittat, et discat alere linguam modestiorem, mentemque animi meliorem ea quam nunc fovet.

CH. Hic vir, ô rex, abiit dira vaticinatus. Scimus autem, ex quo crines hi senecta colorem commutarunt, numquam illum in hac urbe falsi quid cecinisse.

CR. Novi et ipse, ideoque perturbor animum. Cedere enim,

ignavi et timidi est; sin relucter, ne animum meum calamitate feriam, timendum est.

CH. Bono consilio opus est, fili Menœcei Creon.

CR. Quid igitur facere oportet? fare; ego autem parebo.

CH. Abi, ac puellam quidem defosso e specu dimitte: insepultum autem cadaver tumulo conde.

CR. Et ista probas, hisque consiliis obsequi me debere censes?

CH. Immo, rex, quam citissime. Celeri enim pede malesanos adsequitur Deorum vindicta.

CR. Hei mihi! Vix quidem muto, muto tamen sententiam, hoc ut faciam. Necessitati frustra obluctandum non est.

CH. Abi ergo ut ipse hæc facias, nec aliis committe.

CR. Protinus ibo. Vos vero ministri, quique adestis, quique abestis, secures manibus capientes properate celsum ad locum: ego autem, quandoquidem sententiam eo converti, ut ipse ligavi, ita et ipse præsens exsolvam. Metuo enim, ut statas leges optimum sit servantem vivere.

CH. Multis inclyte nominibus, Cadmeæ decus ô puellæ, et Jovis altitonantis proles, celebrem qui colis Italiam, curamque geris Cereris in sinu communis Eleusiniæ, ô Bacche Baccharum metropolin Thebas habitans ad Ismeni liquida fluenta, ferique ad segetem draconis: te super bicipitem collem coruscans sacrorum conspicit flamma, ubi Coryciæ Nymphæ ambulant Bacchides, Castaliæque liquor fluit, ubi te Nysiorum montium hedera densa juga, viridisque ora vitibus consita prosequuntur immortalibus cantibus evantium, Thebana invisentem compita: quam tu omnibus colis magis urbibus, una cum matre tua fulminis ventis adflata. Quin et nunc, quando universa civitas fero colluctatur morbo, adveni salutifero pede, Parnasium superans jugum, aut resonans maris fretum. O ignem spirantium præsultor astrorum, nocturnarum vociferationum præses, puer, Jovis proles, adpareas cum Naxiis Thyiadibus tuis comitibus, quæ te furentes pernoctibus lustrant choris, Orgiorum præsidum Iacchum.

NUNT. Cadmi Amphionisque ædium incolæ, nulla est hominis vita, qualicumque modo constituta sit, quam vel laudare vel culpare velim: Fortuna enim erigit, et Fortuna deprimit felicem et infelicem semper: nec ullus certus augur est fatorum mortalium. Quippe Creon, si quisquam alius, me judice, beatus erat, qui terram hanc quidem Cadmeam ab hostibus liberaverat, imperioque urbis potitus prospere eam regebat, florens generosa liberorum prole: at nunc dilapsa sunt omnia. Voluptates enim si quis vir amiserit, haud equidem puto illum vivere, sed animatum

esse cadaver. Opibus enim polleas quantumvis domi, et vivas regio splendore; tamen si absit his gaudium, cetera ego fumi umbra haud emerim viro præ voluptate.

CH. Quid novum hoc malum est, quod de regibus nuntiaturus venis?

NUNT. Mortui sunt: viventes autem fuere caussa mortis.

CH. Et quis peremit? quis vero peremtus est? ede.

NUNT. Hæmon interiit; ipsius sed manu cruentatur.

CH. Patrisne dicis, an sua ipsius manu?

NUNT. Ipse se peremit, patri iratus ob sponsæ necem.

CH. O vates, quam vera ergo prædixti nimis!

NUNT. Quum sic se res habeant, de ceteris consulere expedit.

CH. Atqui video miseram Eurydicem prope, uxorem Creontis: huc autem domo egressa se confert vel audito filii casu, vel temere adest.

EUR. O vos omnes, quicumque adestis, cives, sermonem vestrum audivi, quum ostio propinquarem, egressura, ut Palladis delubrum adirem, Deæque adhiberem preces. Et claustra quidem occlusæ portæ laxabam, quum aures mihi ferit rumor domestici mali: metu perculsa revolvor supina inter famularum manus, et linquor animo. Verum quis fuit iste sermo, rursum dicite: malorum enim nequaquam inexperta audiam.

NUNT. Equidem tibi, cara hera, dicam omnia coram, nec quidquam prætermittam veri. Quid enim te deleniam verbis, quæ postea falso dixisse deprehendar? recta semper res est veritas. Tuum quidem ego conjugem sectatus sum, viam ei præmonstrans extremum in campum, ubi nefando modo jacebat adhuc canibus laceratum Polynicis cadaver: et illud, precati Triviam Deam, Plutonaque, ut placidi remitterent iras, lavimus piis lavacris, congestisque ramis virentibus superstites reliquias combussimus: aggestoque excelso busto propria de humo, dehinc repetimus lapideum specum, puellæ Orco desponsæ thalamum. Sonum vero procul clarorum ejulatuum ex inferiis carente thalamo sublatum audit aliquis, heroque Creonti nuntiat currens: huic autem, quo propius accedit, magis offunditur dubius gemebundi clamoris sonus; suspiransque, luctuosam hanc pectore rumpit vocem: *O miser ego, an vera præsagit animus? iterne nunc facio omnium, quæ antea, infaustissimum? blanda me vox filii pepulit. At, vos famuli, accedite propius citi, et adstantes tumulo dispicite, ipsum subeuntes ostium, soluta prius compage saxi objecti, num Hæmonis veram audivi vocem, an a Diis fallor.* Hæc, ut jusserat exanimatus herus, inspeximus; intimoque in tumulo puellam quidem videmus collo

pensilem, nodo textilis sindonis implicitam: illum vero juxta jacentem, mediamque amplexum virginem, sponsæ deflentem Orco demissæ interitum, patrisque facta, et miserabiles nuptias. At hic, ubi eum videt, graviter suspirans, intro pergit ad eum, multoque cum ejulatu eum vocat: *O miser*, inquit, *quid fecisti? quœnam erat tibi mens? Quonam exemplo te perditum ibas? egredere, ô nate, supplex te rogo.* Illum vero trucibus oculis intuens puer, et vultu dicta respuens, nihilque respondens, ensem stringit ancipitem; patre autem fuga elapso, aberravit ictu: tum ille infelix, sibimet iratus, nulla interjecta mora, in ensem protentus, per medias costas mucronem adigit, flexilibusque lacertis, mentis adhuc compos, virginem complectitur: extremamque efflans animam, in pallidas puellæ genas crebrum emittit halitum purpureo mixtum sanguine. Jacet sic mortuus juxta sponsæ cadaver, connubialia sacra adeptus miser in Orci domo, exemplo suo docens homines, quanto temeritas maximum cuique sit malum.

CH. Quidnam hoc esse conjicias? Mulier rursus e conspectu evasit, priusquam locuta est boni vel mali quidquam.

NUNT. Et ipse subito hoc abscessu stupeo; attamen spe mulceor, illam, audita filii nece, urbem non incensuram questibus, sed interiore in domo famulis edicturam ut privatim lessum lamentando faciant: consilii enim non ita expers est, ut quidquam hac in re peccet.

CH. Nescio: at mihi silens stupor grave quid portendere videtur: temeraria vero esse solet magna ejulatio.

NUNT. Sed mox domum ingressus comperiam, num quid etiam cohibendum clam tegat animo irato: quippe bene dicis; etenim haud sine periculo est nimium silentium.

CH. Atqui eccum advenit rex ipse, monumentum insigne manibus gestans, haud alienæ, si fas est dicere, crimen, sed suæ ipsius noxæ.

CR. O mentium amentium peccata haud expianda, mortifera! O qui cognatos cernitis occisores et occisos! hei mihi! heu infelicem consiliorum meorum exitum! heu! nate, nate, juvenis, immaturo fato vita exsolutus es, mea, non tua, perditus dementia.

CH. Vah! quam sero videris Deûm justitiam agnovisse!

CR. Hei mihi! agnosco miser. Tunc scilicet, tunc, inquam, Deus gravi ingruens calamitate, caput meum percussit, atrocique concitus ira mentem meam emovit, hei mihi, impresso pede subvertens prioris fortunæ gaudia. Heu! heu! ô labores hominum infelices!

INT. O here, ut multis malis mactatus es, quorum hæc quidem præsentia præ manibus habes, illa vero domum ingressus videris mox quoque conspecturus!

CR. Quænam alia calamitas hac major esse possit?

INT. Occidit uxor tua, mater hujus mortui, infelix, inflicto recens vulnere.

CR. O implacabilis inexpiabilisque Orci domus, cur me, obsecro, cur me perdis? ô luctuosæ calamitatis nuntie, quemnam edis sermonem? hei, hei! perditum virum iterum confecisti. Quid, puer, inquis? quid mihi narras novi? hei, hei! num exitiali isti calamitati accedere etiam uxoris cruentam necem?

INT. Intueri licet: ecce enim e penetrali effertur domo.

CR. Hei mihi! alterum hoc jam cerno malum miser. Quis tandem, quis me manet adhuc casus? habeo quidem in manibus jam natum miser, et illud ex adverso adspicio cadaver. Heu, heu, misera mater! heu nate!

INT. Hæc furore percita ad Hercæi Jovis aram provoluta—tum morte solvit oculos; postquam deflevit Megarei quidem prius defuncti inclytum thalamum, deinde et hujus, postremo autem tibi dira imprecata est, natorum homicidæ.

CR. Heu, heu! metu refugit animus. Cur non mihi letale aliquis infligit vulnus ancipiti gladio? Miser ego, heu, heu! miserisque sum immixtus casibus.

INT. Nempe tamquam caussa crimenque utriusque exitii ab hac defuncta objurgabare.

CR. Quo autem leti genere vita soluta est?

INT. Adacto sub jecur sua ipsius manu ense, simulac illud audiit nati lacrimabile fatum.

CR. Hei mihi! haud umquam in quemvis alium hominum horum a me transferetur culpa: ipse enim te occidi miser, ipse ego, verum dico. Io famuli, famuli, abducite me quam celerrime, abducite me procul, qui plane non sum magis quam nullus.

CH. Bene mones, si quid in malis est boni. Si quæ enim præsentia urgent mala, quo breviora sunt, eo videntur leviora.

CR. Age, age, adpareat fatorum feliciter meorum ultimum, mihi supremum adferens diem; age veniat, ut numquam diem alium videam.

INT. Futura hæc sunt: quæ præsens res postulat, procurare decet: illorum enim curam gerent ii, quibus convenit ea esse curæ.

CR. At quæ cupio tamen, eorum ut compos fierem optasse licuit.

INT. At nunc parce quidquam optare: nam fatalis calamitatis nullum est mortalibus effugium.

CR. Abducite procul hominem miserum, qui te, ô fili, imprudens occidi, quique te etiam, uxor. Heu me miserum! Nescio quo vertam oculos, nec quo me conferam. Omnia enim perversa, quæ manibus teneo, quæque capiti meo impendent, intolerabile fatum advexit in me irruens.

INT. ....

CH. Sapere longe prima felicitatis pars est. Oportet autem omnibus pietatis erga Deos officiis fungi. At superbi, quum gravibus plagis adflicti, magnorum dictorum pœnas luerunt, sapere tandem docentur.

FINIS ANTIGONÆ.

SOPHOCLIS

TRACHINIÆ.

DRAMATIS PERSONÆ.

DEIANIRA.
FAMULA.
HYLLUS.
CHORUS VIRGINUM TRACHINIARUM.
NUNTIUS.
LICHAS.
NUTRIX.
SENEX.
HERCULES.

Sophoclis
TRACHINIÆ.

1—40.

DEI. Vetus est sane dictum, hominum ore celebratum, quæ sit mortalium vita pernosci non posse, bonane an mala cuiquam, antequam fato functus fuerit. At ego vitam meam, prius etiam quam ad Orcum veniam, sat scio infelicem esse et ærumnosam; quæ quidem paterna in Œnei domo habitans Pleurone, tristissimo, si qua alia Ætolia virgo, nuptiarum metu anxia fui. Procus enim contigerat mihi Fluvius, Acheloum dico, qui triplicem indutus formam petebat me a patre, modo taurus ingressus manifestus, modo varius draco sinuosus, modo virili corpore taurinum subnixus caput; ex hirsuto autem mento rivi manabant fontani laticis. Tali equidem destinata sponso misero, mortem semper optabam, potius quam umquam hujus adirem torum. Post longam tandem moram lubenti mihi advenit Jovis Alcumenæque inclytus filius, qui pugna cum eo congressus, me liberat. At quales quidem fuerint certaminis illius labores, haud eqnidem enarrem; sunt enim incomperti mihi; at quicumque adsedit metu vacuus spectaculo, is narret. Ego enim aderam metu conturbata, ne mihi decus formæ dolorem conciret aliquando. Tandem vero certaminum arbiter Jupiter exitum dedit bonum, si modo bonus dici possit. Ex quo enim me, tamquam eximium victoriæ præmium, tori sociam accepit Hercules, semper me alius ex alio solicitat metus, curis ob illum anxiam. Nox enim adfert, et nox dispellit angorem, alium mutans alio. Et vero liberos peperi, quos ille olim, ceu qui procul a finibus dissitos colit agros, tantum sementis adspexit tempore, et messis semel. Tale genus vitæ domo educit, domumque reducit virum, semper servientem alicui. Nunc autem quando imposita hæc certamina victor confecit, is me maxime conturbat metus. Ex quo enim ille Iphitum leto dedit, nos quidem hîc in Trachine extorres hospitem apud virum

habitamus: at ille quo abierit nemo novit: mihi sane discessu suo acerbas injecit curas; jamque propemodum scio mali aliquid evenisse illi. Haud enim breve tempus est; sed jam quindecim menses effluxere, nec ullum adhuc nobis remisit nuntium. Et accidit profecto gravis quis casus: usque adeo reformido, quas ille mihi discedens reliquit tabellas, quas ut absque noxa acceperim, Deos identidem precor.

FAM. Hera Deianira, multis quidem ego te vidi jamdudum lacrimis lamentisque Herculis abitum deplorantem; nunc vero, si fas est servilibus consiliis commonefieri liberos, me quoque hoc tantum tibi suadere licet. Quum tantus sit tibi liberorum numerus, cur unum ex iis non mittis, qui conjugem tuum investiget, maxime vero Hyllum, quem par est ostendere, si quam paternæ prosperitatis curam gerit. Eccum autem ipse domum properat celeri pede: quare si quid tibi opportunum dicere videor, potes ejus opera uti, meisque suasibus.

DEI. O care fili, vel ignobilium ex ore sermones recti prodeunt: mulier enim hæcce, serva quidem, tamen liberale elocuta est dictum.

HYLL. Quale? fac sciam, mater, si mihi fas scire.

DEI. Patre tamdiu peregre absente, tibi indecorum esse ait non inquirere ubi sit.

HYLL. At novi, famæ si qua fides habenda est.

DEI. Et ubi, quæso, terrarum audis eum, fili, commorari?

HYLL. Anno quidem præterito, diuturno tempore Lydæ mulieri servilia officia fecisse eum perhibent.

DEI. Nihil non turpe de eo audiamus, si et hoc sustinuit.

HYLL. At emissus est hac servitute, ut ego audio.

DEI. Ubi nunc ergo vivus aut mortuus nuntiatur esse?

HYLL. Eubœam in insulam dicunt Eurytique urbem infesto exercitu eum tendere, aut mox eo profecturum.

DEI. Nostin' vero, ô nate, quam certa de hac regione mihi reliquit oracula?

HYLL. Quænam, mater? horum enim nihil umquam audivi.

DEI. Scilicet vel illic supremum obiturum diem, vel hoc defunctum certamine reliquum exinde tempus ævi quiete et prospere transacturum. An non ergo, nate, patri tuo, quum in tali versetur discrimine, auxilium laturus ibis, quandoquidem vel incolumes sumus, eo incolumi, vel perimus simul et pessumdamur, patre tuo perdito?

HYLL. At illuc ibo, mater: si vero oraculi hanc sortem comperissem antea, jampridem adessem patri: at nunc postquam

eam cognovi, nihil prætermittam, quin omnem hac de re veritatem inquiram. Verumtamen consueta patris felicitas nos animo formidines præcipere non sinit, nec terreri nimium.

DEI. Vade jam, ô fili: nam qui vel sero, simulac monitus est, ad bene faciendum se adplicat, is lucrum aufert.

CH. Quem cita nox confecta gignit, sopitumque componit thalamo, flammantem Solem, te Solem precor, ut mihi Alcumenæ indices filium, ubi tandem habitat, ô lucido fulgore ardens, an angustam quampiam incolat mari circumfluam terram, vel utramcumque continentis plagam; dic, qui oculorum acie præstas omnibus. Audio enim procorum certamine nobilem Deianiram, desiderio conjugis querulam, velut orbam pullis avem, semper manantes lacrimis oculos dulci numquam claudere somno, sed viri memorem, metuentemque ne absenti male eveniat, solicito viduoque toro confici semper, mali alicujus ærumnosique casus exspectatione anxiam. Ut enim, indefesso vel Noto vel Borea procellam ciente, multos vasto in ponto surgere fluctus videas, aliosque aliis impelli; ita Cadmigenam præsens exercet labor, aliæque multiplices impendent ærumnæ, vitaque haud secus agitatur ac Cresium mare: sed eum semper incolumem ab Orci limine deus arcet aliquis. Qua gratia te reprehendens, jucundam tibi me fore confido, licet adversa sententiæ tuæ adferam. Dico enim te animo concidere non debere, abjecta omni spe bona. Ne læta quidem omnia mortalibus destinavit cunctorum ille moderator rex Saturnius: sed acta in orbem redeunt omnibus ærumnæ et gaudia, ut Ursæ volubiles viæ. Nec enim astrorum ignibus distincta nox permanet mortalibus, nec morbi, nec divitiæ; sed præcipiti lapsu diffluunt: eidem alternis vicibus contingunt gaudia et luctus. Quocirca hæc te reputare animo, bonamque semper spem fovere volo, Regina; nam quis umquam Jovem liberis suis tam parum prospicere vidit?

DEI. Audito quidem, ut conjicio, meo mærore, ades: quantum vero macerer animo, utinam ne umquam iisdem oppressa malis discas: nunc autem totius rei expers es. Usque enim adeo lætæ sunt suæ juventutis sedes, in quibus pascitur: et illam nec ardens Sirius, nec imber, nec ullius venti flatus turbat: sed dolorum nescia voluptatibus cumulat vitam, donec aliqua mutato virginis nomine mulier dicatur, interque unius noctis gaudia suam curarum accipiat partem, quæ vel conjugi vel liberis metuentem macerabunt. Tunc pernoscat illa, suas ipsius res intuens, qualibus conflictor malis. Equidem jam olim acerba multa deflevi; unum vero, quale numquam antea, modo eloquar. Quum enim

peregre profecturus domo novissimum iter moliretur rex Hercules, tunc domi reliquit veteres tabellas inscripta continentes mandata, quæ mihi antea, sæpe ille exiens varia ut obiret certaminum discrimina, numquam injungere in animum induxerat; sed ut magnum quid confecturus abire solebat, de morte ne cogitans quidem. Nunc vero, tamquam vita defunctus, jussit me nuptialibus potiri bonis, declaravit quota singulis liberis pars terræ paternæ cessura esset: tandem præfinito tempore, postquam ex hac regione egressus quindecim abfuisset menses, tum se vel moriturum constituit, vel, si hunc evasisset temporis terminum, quieta in posterum et læta fruiturum vita. Talem declaravit fato Deorum exitum destinari Herculeis laboribus, quemadmodum veterem fagum dixit respondisse olim Dodone geminarum columbarum ore. Et horum certus eventus in præsens tempus incidit, quo perfici ea necesse est. Quare, caræ virgines, quum dulci somno jaceo, subito percussa metu exsilio, ne me superesse oporteat omnium optimo viro orbatam.

CH. At nunc bene ominare. Quippe coronatum accedere video quempiam tibi quid nuntiaturum.

NUNT. Hera Deianira, primus ego nuntius metu te liberabo. Namque Alcumenæ natum et vivere scito, victoriaque potitum esse, et e pugna adferre primitias Diis qui hac in regione coluntur.

DEI. Quid istuc rei est, quod mihi dicis, senex?

NUNT. Mox domum tuam venturum multis expetitum votis conjugem, decore victoriæ insignem.

DEI. Et quonam a cive vel hospite auditum hoc refers?

NUNT. Herboso in prato famulus ista narrat Lichas præco; ex quo ego quum audii, avolavi, ut tibi primus hæc nuntians a te aliquid lucrarer, et inirem gratiam.

DEI. Ipse autem Lichas cur abest, quandoquidem res ei lætæ sunt et prosperæ?

NUNT. Haud expeditum iter est illi, hera. Circumstans enim eum Meliensis omnis populus percunctatur; nec potest ultra progredi. Quippe unusquisque optatum nuntium audire quum gestiat, nemo eum abire siverit, priusquam audiendi voluptate se expleverit. Sic ille nolens volentibus interest. Actutum eum coram videbis.

DEI. O Jupiter, intonsum Œtæ qui pratum incolis, dedisti nobis, sero licet, gaudium. Exclamate ergo, mulieres, quæque intra tecta, quæque extra estis; fruimur enim omnes hoc famæ lumine, quod insperatum mihi exortum est modo.

CH. Erumpite faustas in acclamationes, quicumque has inco-

litis ædes, votaque et preces ad aras fundite: nuptiale accinatur carmen; communi ore lætum clamorem extollant juvenes; pharetra decorum Apollinem præsidem, simulque Pæana, Pæana celebrate, virgines; invocate eodem genitam partu Dianam Ortygiam, cervorum jaculatricem, tædas utraque ferentem manu, sociasque Nymphas. In sublime feror, nec a me arcebo te, tibia, ô quæ meum moderaris animum! Ecce me perturbat implexus hedera thyrsus, impellitque me, certamen ad Bacchicum convertens. Io, io Pæan. Verum ecce, cara hera, hæc tibi coram licet intueri manifesta.

DEI. Video, caræ virgines, nec tam negligenter oculis observo, ut non hoc cernam agmen. Salvere autem præconem jubeo, longam post temporis moram conspectum, si quid lætum adfert.

LICH. At bene quidem advenimus, bene autem peregre advenientem salute impertis, mulier, ut factis nostris dignum est. Qui enim prospere rem gessit, eum virum par est bonis compellari verbis.

DEI. O hominum carissime, primum, quod primum cupio, edoce, vivumne Herculem sim receptura.

LICH. Sane equidem ipsum reliqui valentemque et vivum et florentem, nec ullo gravatum morbo.

DEI. Ubi? patriane in terra, an barbara? cedo.

LICH. Est litus quoddam Euboïcum, ubi statuit aras, primitiasque offert Cenæo Jovi.

DEI. Votane ut solvat, an cuipiam ut pareat oraculo?

LICH. Vota redditurus tum suscepta, quando harum vastavit bello urbem mulierum, quas coram vides.

DEI. At istæ, per Deos quæso, cujæ sunt, et quæ? miserabiles enim videntur, nisi animo meo illudit falsa calamitatis imago.

LICH. Has ille, deleta Euryti urbe, exemit sibi Deisque selecta mancipia.

DEI. An et in illius urbis obsidione tam longum contrivit tempus, ex quo hinc profectus est?

LICH. Nequaquam: verum plurimo tempore apud Lydos detentus fuit, ut ipse ait, non liber sed venditus. Et hoc quidem factum, mulier, reprehendere non licet, auctor cujus ipse Jupiter. Ille ergo venum datus Omphalæ Lydæ, servitio complevit annum, ut ipse memorat. Cujus quidem rei ignominia tanto dolore adfecit animum, ut semetipsum juramento obstrinxerit sibi, eum, qui caussa hujus dedecoris sibi exstitisset, cum liberis et ux-

ore in servitutem redacturum se aliquando. Nec temere dictum fuit: sed, ubi expiatus fuit, collecto exercitu pergit ad Euryti urbem: illum enim solum mortalium caussam tanti sibi mali esse adfirmabat; qui ipsum, ut olim illius subiit domum pro veteris hospitii fœdere, multis lacessivit injuriis, insolenti animo multa probra ingerens; nempe illum, quamquam inevitabiles sagittas gestaret manu, tamen filiis suis imparem esse jaculandi peritia: objecitque, quod servus hominis liberi jussis exsequendis defatigaretur: tandem quum illum inter epulas vino gravatum videret, ejecit domo. Quarum injuriarum ira incensus, ubi venit deinde Iphitus Tirynthium ad clivum, equarum e pascuis abactarum quærens vestigia, tunc illum oculis alio, alioque mente intentum, summa e turri præcipitem dedit. Ob hoc autem facinus ira commotus rerum omnium supremus auctor Jupiter venum datum eum relegavit, nec lente id tulit, quod illum ex omnibus solum dolo sustulisset Hercules: si enim aperto Marte injurias ultus esset, sane ignosset ei Jupiter inimicum merito perimenti. Injuriam enim non omnino amant Dei. Qui vero superbe Herculi insultarunt petulanti lingua, ipsi quidem omnes Orci nunc sunt incolæ, eorum autem civitas in servitutem redacta. At quas coram vides, ex felicibus illæ rebus tristem adeptæ sortem ad te veniunt. Hoc enim conjux tuus jussit, et ego fidus minister jussa exsequor. Ipsum vero illum, quum primum Jovi Tutelari puris immolatis victimis vota solverit ob captam urbem, crede adfuturum: hoc enim post plurima dicta bene verba jucundissimum est audire.

CH. Regina, nunc te manifesto perfundunt gaudio et ea quæ cernis, et ea quæ tibi nuntiantur.

DEI. Quidni enim gauderem jure optimo, prospera hac audita conjugis sorte? Necesse est admodum, ut mea his factis concurrat lætitia. Tamen inest his aliquis metus, si rem rite expendas, ne præsentem felicitatem casus quis olim subvertat. Mentem enim stringit, caræ virgines, vehemens miseratio, intuenti mihi has infaustas feminas, peregrina in terra, domo extorres, parentibusque orbas, propria carentes sede, quæ antea liberis forte viris satæ, servilem nunc sustinent vitam. O Jupiter, regnorum eversor, numquam te videam meam contra prolem ita grassantem; saltem, si tale quid acturus es, ne me vivente agas! tam misere metuo, hasce intuens. O tu miserrima, quænam es adolescentula? Virine expers, an mater? quantum quidem ex ætate conjicere licet, nihil horum experta videris, generosa tamen. Licha, cujusnam, quæso, hominis est peregrina hæc puella? quænam illi mater? quis genuit pater? cedo. Namque hujus præ ceteris

me miseret, quum videam quanto ceteris sit moratior, solamque sapientem esse.

LICH. Quid vero sciam? quid et me interrogas? forsan inter suos non infimo nata loco.

DEI. Num forte regis Euryti filia?

LICH. Nescio: neque enim exquisivi prolixius.

DEI. Nec nomen a quopiam viæ comitum audisti?

LICH. Minime. Silentio munus meum exsecutus sum.

DEI. Quin dic ultro nobis, ô misera: nam et hoc quiddam ad calamitatem tuam confert, nescire nos, quæ sis.

LICH. Haud sane nunc minus parcet linguæ, quam pridem; quæ nullum umquam emisit verbum, nec magnum, nec humile; sed usque deplorans gravem calamitatem lacrimas fundit misera, ex quo patriam celsam reliquit. Sane quidem illa suo damno vocem premit; sed veniam meretur.

DEI. Illam igitur missam faciamus, eatque intro sic ut illi maxime libitum est, nec quibus gravatur malis accedat aliquid a me, quo contristetur magis: satis est illi præsentis ægritudinis. Nunc autem domum concedamus omnes, ut et tu, quo fert animus, properes, et ego operam dem, ut intus apparata sint omnia.

NUNT. Sed hîc prius paullisper morata, ut discas, hisce remotis, quinam sunt illi quos ducis intro, quorumque nihil inaudisti ut percipias, quæ tua refert nosse: quippe horum ego plenam notitiam habeo.

DEI. Quid est vero? cur meum sistis gradum?

NUNT. Consiste et audi: neque enim te frustrata sunt quæ prius verba feci, nec, opinor, quæ mox facturus sum.

DEI. Utrum illos huc denuo vis revocemus? an mihi et his solis virginibus enarrare libet?

NUNT. Tibi et his quin dicam nulla caussa est; at illos abire sine.

DEI. Quin jam abiere: nunc sermo proferatur.

NUNT. Horum omnium quæ homo ille dixit modo, nihil omnino verum est. Sed vel nunc mendax est, vel antea nuntius haud verus fuit.

DEI. Quid ais? liquido mihi ede quodcumque cogitas. Quæ enim effatus es, non intelligo.

NUNT. Hunc virum audivi dicentem multis coram testibus, hujus puellæ gratia Eurytumque et arduam turribus Œchaliam ab Hercule captam fuisse; solumque Deorum Amorem ipsum induxisse bellum hoc ut susciperet; non vero apud Lydos mansionem, nec præstitam Omphalæ servilem operam, neque in præ-

ceps dati Iphiti letum; cujus ille nunc amoris rejecta mentione, prioribus contraria dicit: verum Herculem, ubi patrem persuadere non potuisset, ut sibi filiam concederet, pellicis loco habendam, leve crimen caussamque commentum, patriam hujus puellæ invasisse copiis, in qua Eurytum aiebat obtinere regnum, occidisseque regem hujus patrem, et urbem devastasse. Et nunc, ut vides, domum repetens, puellam hanc præmittit non sine singulari cura, neque ut servam; ne id exspectes, mulier: neque enim verisimile est, quum sit incensus amore. Proinde visum est mihi, hera, totum hoc tibi declarare, quod ab eo didici: et hæc multi media in concione Trachiniorum una mecum audivere, ut adeo facile sit eum redarguere. Si vero ingrata dico, non lætor equidem, attamen verum est quodcumque prolocutus sum.

DEI. Hei mihi miseræ! Quonam in malo versor? quamnam admisi sub tecta pestem occultam? O misera! itane obscuro est illa nomine, ut jurabat qui eam adduxit, quæ vultu et forma adeo spendida est?

NUNT. Patre quidem genita Euryto olim Iole vocabatur, cujus ille quidem parentes referre non poterat, ut qui scilicet nihil inquisiverat.

CH. Pereant nolim omnes improbi, sed quicumque dolo, quæ non decet, moliuntur mala.

DEI. Quid me facere oportet, mulieres? Quippe ego hujus sermone stupefacta mihi consulere nequeo.

CH. Domum ingressa, rem ex ipso homine exquire: namque verum confitebitur illico, si videaris tormenta admovere velle.

DEI. Ita sane faciam: non enim improbanda dicis.

CH. Nos vero, opperiemurne hîc, aut quid aliud nos facere vis?

DEI. Mane: hic vir enim haud a me accitus, sed sponte sua progreditur foras.

LICH. Quid me oportet, mulier, renuntiare Herculi? doce; nam me proficisci vides.

DEI. Itane, vix tandem post longum tempus huc revectus, tam cito abire properas, priusquam didicerim quid vobis interea contigerit novi?

LICH. At si quid percontari vis, en ego adsum.

DEI. Bonane fide responsurus es?

LICH. Testis mihi sit Jupiter, quidquid mihi cognitum erit.

DEI. Quænam ergo est hæc femina, quam huc adduxti?

LICH. Ex Eubœa est: quibusnam vero parentibus nata sit, dicere nequeo.

NUNT. Heus tu, huc respice: quicum loqui te existimas?

LICH. At tu, cur, sodes, hoc me rogas?

NUNT. Aude respondere, si sapis, ad id quod te rogo.

LICH. Cum regina Deianira Œnei filia, uxoreque Herculis, nisi me fallunt oculi, dominaque mea.

NUNT. Hoc ipsum, hoc ex te audire volebam: aisne dominam hanc esse tuam?

LICH. Quippini?

NUNT. Quid deinde? Quonam supplicio te dignum esse fateberis, si erga hanc falsiloquus deprehendaris?

LICH. Quî falsiloquus? quas mihi narras ambages?

NUNT. Nullas equidem: at tu jamdudum sternûe id agis.

LICH. Quin abeo. Satisne stultus sum, qui tibi tamdiu aurem commodem?

NUNT. Haud sane abibis, priusquam breve quid rogatus responderis.

LICH. Dic, si quid vis. Nam linguæ temperare non potes.

NUNT. Captivam illam, quam deduxisti domum, nosti scilicet?

LICH. Nego. Qua vero id sciscitaris gratia?

NUNT. Nonne tu hanc, quam te nosse dissimulas, Iolen professus es Euryti prolem esse?

LICH. Quos inter homines? Quis alicunde huc veniet, qui tibi testis sit hæc ex me audiisse coram?

NUNT. Frequentes inter cives: Trachiniorum media in concione plurima ex te hæc audivit multitudo.

LICH. Fateor: istud me audiisse dixi. At longe diversum est, opinionem referre, et rem ut certam affirmare.

NUNT. Quam mihi narras opinionem? Nonne jurejurando firmasti quod aiebas, Herculis conjugem te hanc adducere?

LICH. Conjugem autem ego? per Deos obsecro, cara hera, dic, quis tandem est hic hospes?

NUNT. Qui præsens ex te audiit, ut illius ob cupidinem urbs domita fuerit tota, nec eam vastarit pudor ob Lydiam heram, sed hujus conceptus amor.

LICH. Hominem hunc, ô hera, facessere hinc jube: quippe cum ægroto nugas agere, viri non est sapientis.

DEI. Quod te per Jovem summo in Œtæ fulgurantem nemore, ne hanc rem me celes: non enim mulieri verum fateberis malæ, nec quæ sortem humanam ignoret, ut res voluptatum propria et perpetua data sit nemini. Et vero quicumque contra Amorem contendit, manusque, velut pugil, adtollit, non recte sapit. Ille enim summos etiam Deos imperio regit, prout vult; et mihi

quidem quum jura det, quidni et alteri, qualis ego sum? Quare si conjugem meum, hoc morbo correptum, quidpiam accusem, profecto insaniam, aut hanc feminam, quæ nullius mihi probri, nec ullius caussa fuit mali. Non ita sum comparata. Sed, siquidem ab illo edoctus mentiris, pravam cepisti disciplinam: sin ipse temet ita erudis, quando voles verax esse, mendax videberis. At loquere quidquid veri est: ingenuo enim homini, mendacem vocari, turpis est nota. Quod autem fallere te speres, ne hoc quidem licet. Multi enim sunt, quibus dixisti, a quibus resciscam. Sin te cohibet metus, frustra metuis: nam si certior fieri nequeam, id me urat male: si vero rem comperiam, quid tam acerbum est? nonne et alias plurimas maritus unus duxit Hercules? quarum nulla umquam ex me verbum malum, probrumve tulit; nec feret ista tandem, ne siquidem illius amor Herculis animo penitus insederit. Illius enim miseret me maxime considerantem, ut formæ decus ejus vitam pessum dederit, utque nolens misera patriam suam vastarit et in servitutem redegerit. Sed hæc quidem ex voto et sententia cedant; tibi autem dico, erga quemvis alium mendax ut sis, at mihi semper veritatem dicas.

CH. Obtempera recta monenti huic mulieri; quod si feceris, nec te illi morem gessisse olim pœnitebit, et a me inibis gratiam.

LICH. At, ô cara domina, quoniam te video humana sapere, ut hominem decet, nec expertem prudentiæ, rem tibi omnem eloquar vere, neque celabo quidquam. Est enim ita, quemadmodum homo hicce dicit. Puellæ illius impotens amor Herculis intimas subiit medullas, eaque ut potiretur, ærumnosam Œchaliam, paternam illius sedem, bello diruit. Et ista, æquum est enim me etiam, quæ illius caussæ favent, dicere, nec jussit ipse silentio premere, nec infitiatus est umquam: sed ego ultro, ô hera, veritus ne animum tuum ægritudine adficerem, ista si tibi renuntiarem, peccavi, si quid a me peccatum fuisse censes. At vero quandoquidem nunc rem omnem nosti, quod illius tuaque pariter interest, feminam hanc fer æquo animo et boni consule, nec quæ de illa modo dixisti mutare velis. Ille enim ceterorum omnium victor certaminum, hujus amore prorsus devictus est.

DEI. Et hic quidem mihi est animus, ut ita faciam: neque ipsa mihi malum consciscam ultro, Deis obnixe resistens. Sed intro eamus, ut et tibi dicam quæ te verbis meis illi renuntiare velim, muneraque concinnem, quæ tu illi feras eorum vice quæ misit mihi. Haud enim consentaneum est, inanem te abire, qui huc veneris cum tanto commeatu.

CH. Invictum ubique Veneris est robur; et illa quidem præ-

termitto, quæ inter Deos facta sunt, nec ut Jovem deleniverit, dicam, tenebrosumve Plutonem, aut Neptunum quassatorem terræ. Verum hujusce mulieris flagrantes cupidine in certamen descenderunt validi duo proci, uter ejus potiretur nuptiis, omnimodisque depugnarunt conflictibus. Alter quidem erat magna vi præditus fluvius, quadrupedis tauri formam indutus, arduis cornibus armatum objectans caput, Achelous ab Œniadis: alter autem Bacchicis venit a Thebis, acres arcus, hastiliaque et clavam quatiens, Jovis filius; qui tum concurrerunt totis viribus, thalamis potiri cupientes. At sola in medio Venus arbiter est pugnæ. Tunc erat manuum, erat et arcuum, mixtusque taurinorum strepitus cornuum; erant etiam luctationes utrinque constringentes, erantque obnixorum capitum horribiles ictus, et gemitus amborum. At venusta tenera virgo conspicuo in colle sedebat, exspectans utrius futura esset conjux: sic autem ex matre audivi; ut formosa puella, propositum certaminis pretium, vultu miserabili exitum exspectaverit, utque a matre statim discesserit, ceu deserta vitula.

DEI. Dum, caræ virgines, hospes ille intus adloquitur captivas puellas, ut qui abitum paret, interea clam ad vos prodii foras, tum ut vobis enarrem quas struxi machinas, tum ut quæ patior infortunia vobiscum deplorem. Virginem enim haudquaquam amplius, sed jugali nexam vinculo, ad me recepi, onus velut nauclerus, damnosam sic mercem animo meo. Et nunc nos duæ manemus una sub stragula unius amplexus: talem Hercules, ille fidus nobis et bonus dictus, diuturnæ domus custodiæ mercedem remisit. Ego vero succensere quidem illi non soleo, qui toties laboravit hoc ipso morbo: at una in domo cum pellice habitare, quæ mulier sustineat umquam, in partem admittens ejusdem connubii? Illi enim florem eum esse ætatis video, qui in dies fiat vegetior, mihi vero marcescentem: in illo hærere solet viri oculus; ab hoc aversus reflexit pedem. Hoc igitur misere metuo, ne conjux quidem meus verbo sit Hercules, re autem vir adolescentulæ. Verum hæc mitto: non enim, ut dixi dudum, irasci decet cordatam mulierem: qua vero ratione possim huic ægritudini mederi, eam vobis dicam. Erat mihi donum antiquum veteris Centauri, lebete æreo conditum, quod olim adolescentula hirsuti ex Nessi morientis vulnere sustuleram, qui per profundum amnem Evenum homines pacta mercede transmittebat, manuum, non remorum ope scindens vada, nec nauticis utens velis. Is et me, quum segregata a paterna familia, Herculem uxor primum sequerer, in humeros suscepit, medioque in freto cœpit adtrectare manibus improbis: at ego exclamavi; et Jovis protinus filius

conversus, manibus emisit alatam sagittam, quæ cum stridore perque pulmonem et pectus trajecta est feri. Hic autem ipsa in morte talia mihi locutus est : *Filia senis Œnei, hoc lucri facies mea ex transvectione, si parueris, quando novissimam te transmisi : si enim vulneris mei sanguinem abstuleris concretum circa cuspidem intinctam tabe Lernææ hydræ, erit tibi mulcimentum hoc Herculeæ mentis, adeo ut nullam aliam contuitus feminam, eam magis quam te amet.* Hoc quum in animum revocassem, amicæ; nam ex quo ille mortuus, domi inclusum servatum mihi fuerat sedulo amoris hoc veneficium ; tunicam hanc eo tinxi, adhibitis omnibus, quæ is, dum viveret, dixit, et jam omnia hæc confecta sunt. Malas autem artes neque sciam umquam neque addiscam ; et quæcumque eo provehuntur audaciæ, impense odi : philtris autem si forte hanc puellam superare valeam, et delenimentis hisce Herculi admotis, confecta rite res est, nisi vobis videor inania hæc moliri ; sin vero, ab incepto desistam.

CH. Sane, si qua est his factis fides, videris nobis haud malum consilium iniisse.

DEI. Fides quidem ea est, ut sic futurum esse opiner ; at nondum periculum feci.

CH. Sed factis scire oportet : nam etiamsi putas te rem tenere, haud tamen certam teneas, nisi experta.

DEI. At mox sciemus : illum enim video foras egressum jam, iterque ad Herculem celeriter conficiet. Tantum hæc vos arcana tacita premite fide : nam in tenebris turpia licet facias, haud tamen in probrum incides.

LICH. Quid me facere velis, significa, filia Œnei : nam longum jam tempus tardi moramur.

DEI. At hæc ipsa tibi ago sedulo, Licha, dum tu intus cum peregrinis confabularis feminis ; nempe ut mea caussa feras hanc pulcre textam tunicam, donum illi viro manus meæ. Quumque hanc dabis, mone, ut ne quis mortalium prior illo induat hanc corpori ; neque adspiciat hanc, ne solis quidem jubar, neque sacrum delubrum, nec Laris familiaris focus, priusquam ipse solemnem ad aram consistens, conspicuam illam ostenderit Deis, qua die tauros mactabit. Sic enim vovi, siquando illum cernerem, vel audirem incolumem domum reversum, me eum rite amicturam hac veste, exhibituramque Deis sacrificum novum novo cum ornatu. Horumque perferes hanc fidem, quam ille facile agnoscet, si huic sigillo admoverit oculos. Sed abi, et serva inprimis legem non adfectandi, nuntius quum sis, quidquam præter mandata agere ; deinde cura, ut gratia illiusque tibi et mea collata ex simplice duplex fiat.

LICH. At, si constanti fide hoc Mercurii fungor munere, haud umquam erga te delinquam, quin cistam, ut mihi signatam eam tradidisti, offeram, verbaque adjungam fideliter, quæ dixisti mihi.

DEI. Quin vade jam: probe enim nosti quo in statu res sit domi.

LICH. Novi, et salva dicam omnia.

DEI. Quin nosti etiam, qui præsens adfueris, ut peregrinam illam puellam benevolo animo exceperim domo.

LICH. Ita ut præ gaudio cor meum obstupuerit.

DEI. Ecquid aliud præterea dices? metuo enim ne prius quantum flagrem illius desiderio dixeris, quam resciscam num pari teneatur mei desiderio.

CH. O qui maritima et saxosa calida balnea, Œtæque adcolitis juga, quique medium Maliacum ad sinum, et litus innuptæ Deæ, aurea pharetra decoræ, ubi celebratur Græcorum ad Pylas conventus, dulcisona jam vobis tibia haud illætabilem edens cantum redibit, sed divinæ æmulum musæ. Jovis enim et Alcmenæ filius properat domum, omnigenæ virtutis spolia nactus: quem peregre profectum, vasti pelagi emensum spatia, totos duodecim mensium exspectavimus orbes, nihildum de eo scientes. Illius vero cara uxor misera, heu! miserum cor oppressa luctu, inexpletum lacrimans tabescebat: nunc vero Mars Amoris œstro percitus finiit laboriosum diem. Adveniat, adveniat actutum, nec usquam illius consistat multis acta remis ratis, antequam hanc ad urbem cursum confecerit, insulari relicta ara, ubi sacris operari dicitur, unde adveniat toto properans die, suadela delibuto implicitus peplo, ut semifer monstravit.

DEI. Mulieres, quam metuo, ne ultra quam oportuit confecta sint mihi omnia, quæ dudum feci!

CH. Quidnam est, Deianira filia Œnei?

DEI. Nescio: sed anxia sum animi, ne brevi comperiar magnum malum fecisse, spe bona impulsa.

CH. Numquid propter illa Herculi missa dona?

DEI. Maxime sane; adeo ut nulli umquam auctor esse velim, ut rem cujus incertus sit eventus promto aggrediatur animo.

CH. Doce, si fas est, quid id est quod times.

DEI. Qualem vobis enarrabo, mulieres, accidit res dictu mirabilis, quam nemo umquam sperasset. Quod enim ad unguendam tunicam modo adhibui, niveum ovis lanigeræ vellus, id in tenues auras abiit, non comminutum a domesticorum ullo, sed sponte sua absumtum contabuit, et in pulverem redactum di-

lapsum est e saxo cui fuerat impositum. Ut vero scias omnia sicut acta sunt, rem longius repetam. Ego enim, quos olim me docuerat ferus ille Centaurus, quum trajectus acri sagitta latus dolore conficeretur, omisi rituum eorum nullum; sed servavi, tanquam ærea in tabella indelebile scriptum. Et hæc erant præmonstrata, sicque etiam feci, virus ut hoc procul ab igne, tepidisque solis radiis semper inaccessum, intimis servarem in penetralibus, donec recens adunctum aliquo applicandum esset. Et hæc rite observavi: nunc autem, quum usus venisset, intus in conclavi clam unxi tunicam, lana utens e cæsæ pecudis vellere, illamque complicatam in cista condidi solis intactam radiis, donoque, ut vidistis, misi Herculi. Postquam autem intro redii, video rem infandam, quamque nemo mente concipere possit. Forte enim avulsam e pecude lanam, qua tunicam perunxeram, projeceram medium in teporem solis radiorum, quæ simulac concaluit, diffluit tota nescio quo modo, et comminuta dilabitur humi, proxime ad eam formam, qua ligni scobem videas, quod serra secatur. Sicque jacuit humi decidua; at e solo, ubi projecta erat, effervent bullosæ spumæ, haud secus ac si maturæ uvæ pinguis liquor in terram effundatur, e sacra Baccho vite. Quapropter nescio misera quid potius cogitem: cerno enim me facinus immane perpetrasse. Unde enim, quæso, quave gratia moriens ille semifer mihi præstaret benivolentiam, quæ necis illi caussa eram? Non ita est: sed eum a quo sagitta trajectus fuerat perdere cupiens, me delenivit; quod ego serius, quum nihil amplius prodest, animum adverto. Sola enim ipsum, nisi me fallit sententia, ego infelix penitus perditura sum. Quippe novi, ut illius arcu emissa sagitta Chironem licet immortalem intolerando adfecerit dolore, utque pereant animantia omnia, quæcumque illæ adtingunt. Quî ergo atri tabi virus, quod e feri vulnere fluxit, hunc etiam non interimet? sic profecto futurum est, si quid recte video. Itaque fixum animo sedet, ille si perierit, ut nihil morata commoriar simul. Vivere enim cum infamia non ferendum est mulieri, quæ bona indole nata vult videri.

CH. Necesse quidem est atrocia facta formidare; sed ante exitum spes abjicienda non est.

DEI. Non inest malis in consiliis spes vel minima, quæ fiduciam aliquam præstet.

CH. Sed in eos, qui non sponte peccarunt ira remissior est, qualem tu experiri digna es.

DEI. Ita loqui solet, non qui mali particeps est, sed quem nulla premit sceleris conscientia.

CH. Satius tibi fuerit hunc sermonem abrumpere, nisi quid hac de re filio tuo dicere velis; eccum enim adest, quæsitum patrem qui nuper abiit.

HYLL. O mater, ut ex tribus his unum mihi contigisse vellem, vel te non amplius in vivis esse, vel superstitem alîus matrem vocari, vel meliori mente eam, quæ nunc adest tibi, cuicuimodi commutasse!

DEI. Quid commisi, ô nate, tanto dignum odio?

HYLL. Conjugem tuum, ipsum adeo inquam patrem meum, scito te hoc die peremisse.

DEI. Hei mihi! nate, cujusnam rei adfers nuntium?

HYLL. Quæ fieri nequit ut non evenerit. Quod enim factum est, quisnam queat infectum reddere?

DEI. Quid narras, ô fili? Quonam ex homine rescivisti detestandum adeo facinus a me patratum fuisse?

HYLL. Ipse his oculis vidi gravem patris calamitatem; non alîus ex ore audivi.

DEI. Ubi vero, dic, convenisti virum, coramque adfuisti?

HYLL. Si quidem te scire oportet, rem tibi omnem explicabo. Quum proficisceretur inclytam Euryti populatus urbem, victoriæ agens tropæa, Diisque offerendas primitias, est in Eubœæ litore fluctibus utrinque pulsatum promontorium, Cenæum nomine, ubi Tutelari Jovi aras statuit, frondentemque dedicat lucum; illic desideratum eum longo post tempore primum vidi. Ecce autem multarum victimarum sanguine aras sparsuro advenit illi domo famulus Lichas præco, tuum adferens donum, letalem tunicam, quam ubi induit, ut in mandatis dederas, mactat quidem tauros eximios duodecim præstanti corpore, primitias prædæ; sed cunctas simul victimas omnigenûm pecudum aris admovit centum. Et primo quidem miser hilari animo, ornatuque gaudens et amictu, fundebat preces: ubi vero cruentis ex hostiis pinguibusque lignis sublata emicuit flamma, sudor prorupit e cute; et lateribus membrisque omnibus, tamquam si a fabro glutine adstricta fuisset, adhæsit tunica; ossaque penetravit dolor, convellens artus. Tandem ubi cruentum infestæ excetræ virus depascitur medullas, tum inclamat infelicem Lichan, criminis haud participem tui, quæritque quibusnam dolis hanc adtulisset vestem: at ille nullius infelix sibi conscius fraudis, tuum solius donum esse dixit, ut a te missum fuerat. Quod ubi audivit, acri cruciatus dolore intima lacerante viscera, prehensum pede Lichan, qua flectitur cruris junctura, allidit ad prominentem in mari scopulum, fractoque capite mixtum sanguine et capillis cerebrum dispergit. Universus autem exclamavit cum fletu po-

pulus, et morbo laborantem herum deplorans, et morte multatum famulum; nec quisquam audebat ad virum accedere. Namque convulsus dolore modo volvebatur humi, modo sursus erigebatur, clamans, ejulans: circum vero remugiebant scopuli, Locrensium juga rupium, et Eubœæ promontoria. Postquam vero miser corpus humi crebro stravit, multoque clamore ejulatus edidit, omni convicio tuas miseræ nuptias detestatus, Œneique adfinitatem, qualem nactus esset pestem vitæ suæ, ubi fractus viribus resedit, tum distortum oculum morbi mersum caligne adtollens, videt me turba in multa lacrimis ora rigantem, et me conspectum vocat. *O nate, accede, ne fugias meum malum, ne quidem si te mecum mori oporteat: sed sublatum me hinc aufer, et, si potes, illic me depone, ubi me nemo videat mortalium: at si te miseret mei, saltem ex hac insula transfer me quam celerrime, neu me hîc mori sine.* Quum hæc dedisset mandata, rate in media impositum illum ad hanc oram vix adpulimus, rugientem dolore: et ipsum actutum, vel vivum conspicietis, vel modo mortuum. Talia in patrem meum deprehenderis, mater, et meditata fuisse et perpetrasse, quorum a te Justitia pœnas reposcat, Erinnysque: sicque, si fas est, imprecor: at fas est, quandoquidem mihi fas omne tu prius abjecisti, omnium optimum, quem terra sustinet, virum perimendo, qualemque alium non videbis umquam.

CH. Quid tacite discedis? non animadvertis te tacendo consentire accusatori?

HYLL. Sinite eam abire: procul abeunti illi a conspectu meo ventus contingat secundus. Quorsum enim decoro matris nomine frustra glorietur, quæ nihil, ut matrem decet, agit? Quin abeat læta; voluptatemque, quam meo dedit patri, eamdem ipsa capiat.

CH. En, ô puellæ, ut cito sortita est eventum vox fatidica veteris providentiæ, quæ cecinit, quando exacta mensibus præteriisset duodecima messis, tum requiem a laboribus concessum iri germano Jovis filio; et hæc rata ad certum exitum deducit. Quî enim lumine cassus post obitam mortem ærumnoso servitio defatigetur adhuc? Quippe si dolosus furor eum inunxit mortifera Centauri nebula, lateri adfixo veneno, quod peperit mors, peperit autem varius draco, quî ille solem alium, quam præsentem videat, quum ejus præcordiis illapsum sit crudelissimæ excetræ virus, simulque illum fodicent dolosi Nessi letales stimuli ferventes. Quorum illa quidem quum ad opem confugeret, formidolosam magnamque cernens impendere thalamis suis cladem, novas ob ingruentes nuptias demens non animadvertit, ab infenso animo

profecta hæc consilia, ut specie conciliandi amoris maritum perderet. Nimirum infausta nunc gemit; utique rorem inexhaustum fundit lacrimarum. Ad exitum vero properantia fata magnam minantur dolis ex hisce cladem. Erupit lacrimarum fons: diffunditur morbus, ô Dii! quale numquam ab hostibus ferentem malum Herculem miserari contigit. O funesta arma, quæ celeri impetu captam modo sponsam huc adduxistis celsa ab Œchalia. Ipsa vero, quæ adjuvit Venus tacita, manifeste horum omnium caussa est.

SEMICH. Fallorne, an audio lamenta modo intus coorta? Quid dicam?

SEMICH. Edit aliquis non obscurum, sed infaustum ploratum intus. Novum quid accidit domi.

SEMICH. Age vero, hanc attende, quam insolito vultu, et obducta fronte tendit ad nos anus nuntiatura aliquid.

NUT. O puellæ, quam non parvorum malorum nobis caussa fuit donum Herculi missum!

CH. Quid novi, quæso, dicis, anus?

NUT. Abiit Deianira ultimam viarum omnium, idque immotis pedibus.

CH. Scilicet, opinor, non ut moritura?

NUT. Cuncta audiisti.

CH. Mortuane est misera?

NUT. Iterum audis.

CH. Misera perdita! quonam modo occidisse illam ais?

NUT. Tristissimo, uti res ipsa indicat.

CH. Dic, mulier, quonam correpta fuit fato?

NUT. Sibimetipsa letum conscivit.

CH. Quis furor, qui morbus illam invasit?

NUT. Exitialis ferri sustulit eam mucro.

CH. Quî id moliri potuit, neci necem addens sola?

NUT. Luctuosi vulnere ferri.

CH. Tune vidisti, ô misera, indecorum hoc facinus?

NUT. Vidi, ut quæ prope adstiterim.

CH. Quid erat? quomodo? age cedo.

NUT. Id omne ipsa sua perpetravit manu.

CH. Quid ais?

NUT. Certa.

CH. Peperit, peperit magnam, hæc quæ nuper advenit sponsa, domibus hisce Erinnyn.

NUT. Nimis admodum. Quin si prope adstans vidisses quæ fecit omnia, multo magis miserata fuisses.

CH. Hæc vero patrare sustinuit feminea manus?

NUT. Atroci quidem animo: ipsaque mihi testis eris, ubi rem audiveris. Postquam sola introgressa est domum, et filium in aula vidit lecticam stragulis insternentem, ut obviam iret patri, abdidit se in interiori domo conspiciendam nemini; ibique aris advoluta, horribili sono ejulans conquesta est viduam se fieri; flebat et si quod instrumentorum adtingeret, quibus antidhac misera uti consueverat: huc vero et illuc per ædes oberrans, sicubi se obviam illi ferebat e famulis quispiam, lugebat infelix illum intuens, ipsa suum ipsius fatum inclamans, dolensque sibi spem sublatam augendi Herculem prole. Ubi vero horum desiit, subito eam video in Herculeum thalamum irruentem; et ego clam oculum tenebris abdita vigilem intendebam: mulierem autem cerno Herculis lecto stragulas injicientem vestes: quod ubi confecit, insiliens supra consedit medio in cubili, et lacrimarum erumpens calida fluenta, infit: *O tori, thalamique mei, in posterum jam valete: quippe qui non amplius excepturi me estis hisce in stratis cubantem.* Tantum effata, celeri manu peplum solvit, qua mamillas stringebat aurea fibula, denudavitque latus totum, humerumque sinistrum: et ego cursu erumpens quam potui citato, hæc molientis nato rem nuntiatum eo: dumque huc et illuc ferimur, interea videmus eam ancipiti gladio in latere sub jecore et præcordiis vulneratam. Conspicatus autem filius ejulavit: intellexit enim miser illam facinus hoc læsi amoris stimulis incitatam patrasse, sero edoctus quæ domi gesta fuissent, utque imprudens, semiferoque nimis credula, ista molita fuerit. Tum vero infelix natus in lamenta fletusque omnes solutus illam deplorare haud desistebat atque exosculari. Quin lateri latus adplicans ita adjacebat, multa ingemiscens quod eam in crimen falso vocasset, dolensque se orbum victurum præreptis simul patre matreque. Ita hîc res se habent. Proinde si quis duos vel etiam plures dies computat sibi, stolidus est: non enim capienda est crastinæ diei usura, antequam præsens bene acta sit dies.

CH. Utra prius gemam? utra atrocius peracta sint, heu misera! dijudicare nequeo. Hæc quidem habemus oculis usurpanda domi, illa vero exspectamus solicitæ: idem autem est et habere et sperare malum. Utinam nostris adspirans domibus flatu secundo ventus ex his me locis abripiat, ut ne præ metu moriar statim, Jovis fortem natum solum intuita! siquidem aiunt domum eum venire immedicabili correptum dolore, horrendum visu. At vero propinqui mali metu, nec longe dissiti, jamdudum ploro, canora velut luscinia: eccos enim ingrediuntur hospites peregrina spe-

cie. Miror, quo eum portant modo: tamquam amico metuentes, lentum absque strepitu movent gradum. Hei, hei! ille mutus bajulatur. Utrum par est opinari, mortuum illum esse, an dormire?

HYLL. Hei mihi, pater! heu me miserum caussa tua, pater! quid agam? quid capiam consilii? hei mihi!

SEN. Tace, fili, ne excites sævum dolorem patris efferi. Vivit enim leto proximus. Sed inhibe os, morsu comprimens labia.

HYLL. Quid ais, senex? num vivit?

SEN. Cave, ne suscites somno sepultum, neque commoveas et renoves furiosum immanem morbum, ô fili.

HYLL. Sed mihi misero ad mali pondus intolerandum exarsit animus.

HERC. O Jupiter, quo terrarum veni? quos apud mortales jaceo confectus insanabilibus doloribus? heu me miserum! en rursus exedit me sceleratus morbus. Heu!

SEN. Norasne, quanto satius esset silere, nec hujus a capite oculisque dissipare somnum?

HYLL. At me continere nequeo, tantum intuens malum.

HERC. O Cenæo in jugo sacratæ aræ, qualem mihi pro qualibus hostiis gratiam rependitis misero! ô Jupiter, quali me, quali adfecisti probro! quod utinam ego miser numquam conspexissem oculis, nec persensissem umquam hanc implacabilem furoris violentiam! quis enim cantu medicave manu pollet adeo, qui hoc malum, præter Jovem, mitigabit? miraculum hoc quamvis procul lubens viderem. Ah! ah! sinite, sinite me infaustum requiescere. Ubi me adtingis? quo reclinas? enecas me, enecas: quod sopiebatur excitasti malum. Lædit me tua contrectatio: ecce iterum subit dolor. Ubinam estis, ô Achivorum omnium injustissimi viri, quorum ego in gratiam, dum mari perque saltus omnes monstra et scelera purgo, multoties animam periculis objeci? et nunc doloribus confecto nemo vestrûm ignem aut salutarem gladium admovebit? ah! ah! neque demetendo caput invisa me vita properabit solvere? heu! heu!

SEN. O fili hujus viri, ministerium hoc vires meas superat: tu vero adjuva: juvenili enim oculo acutius cernes, quam ego, qui eum juvare possis.

HYLL. En manus admoveo: sed quo sedem dolores, vitæque eum restituam, nec ipse remedium excogitare possum, nec unde petam scio. Id solus habet Jupiter.

HERC. O nate, nate, ubi es, quæso? hac me, hac prehensum leva. Hei! hei! ô fortuna infensa! ingruit rursus, ingruit infelix,

qui me perdit, inaccessus, immitis morbus. O Pallas, excruciat me rursus. O nate, patrem miseratus, stringe ensem, et, quod tibi nemo crimini vertet, jugulum meum feri. Medere dolori, quo me efferavit tua mater impia, quam Dii faxint ut videam eodem collapsam morbo, quo me perdidit. O Jovis germane frater, ô dulcis Pluto, sopi me, sopi celeri leto, infelicem perimens.

CH. Horreo, amicæ, graves hasce Regis ærumnas audiens, quantis tantus vir adfligitur.

HERC. O qui multa profecto cœptu audacia, et dictu gravia manibusque et humeris exanclavi: at mihi tale numquam nec Jovis conjux objecit malum, neque odiosus Eurystheus, qualem hunc dolosa Œnei filia induit humeris meis Furiarum manu contextum amictum, quo funditus pereo. Lateribus enim inhærens, extremas quidem voravit carnes, pulmonisque penetrans meatus exsorbet spiritum; sanguinem jam decolorem meum exhausit, et contabuit corpus omne, non explicabili hoc irretitum laqueo. Et hæc non in campo instructa acies, nec terrigena Gigantum exercitus, nec vis semifera, nec Græca gens, nec barbara, nec quantam ego terram repurgans penetravi, perpetravit; sed mulier, femineo, non virili animo, sola me peremit scilicet absque gladio. O nate, verum te meum filium exhibe, nec maternum nomen pluris existima: da mihi, tuis ipsius manibus abstractam domo, matrem tuam in manum, ut liquido sciam, utrum meam vicem doleas magis, an illius, ubi eam videbis male mulcato corpore meritas luentem pœnas. Age nate, aude: miserere mei, qui nemini non miserabilis sum; quippe qui puellæ more ploratus edo: et hoc me facientem nemo umquam dixerit se vidisse antehac. Sed absque gemitu usque pertuli mala. At nunc tali lacessitus malo effeminatus deprehendor miser. Age vero accede, propiusque patrem intuens, considera qualis calamitas his me adfligit malis: monstrabo enim retectum id omne. En, spectate omnes lacerum hoc corpus, intuemini miserum, quam miserabili sim in statu. Ah! ah! infelix ego, heu! heu! en rursus adducit artus ignea vis morbi; penetrat latera, neque inexercitatum sinitura videtur dira vorax lues. O rex Pluto, suscipe me: ô Jovis fulmen, feri. Incute, ô rex, intorque, pater, coruscum telum mihi. Exedit enim rursus, effervescit, omni grassatur impetu. O manus, manus! ô terga et pectora, ô lacerti mei! illine vos tandem estis, qui olim Nemeæ incolam, bubulcorum perniciem, leonem, immanem formidabilemque beluam vi intefecistis, et Lernæam Hydram, bimembresque quadrupedes Centauros, gentem inaccessam, protervam, legum expertem, superbam viribus, Erymanthiamque

beluam; quique in inferis domuistis tricipitem Orci canem, invictum monstrum, terribili satum Echidna, draconemque aureorum custodem malorum extremis in orbis finibus, aliosque insuper labores innumeros subii, nec quisquam umquam de meis tropæa statuit manibus. At nunc sic fractis artubus, lacerisque carnibus, a cæca peste excrucior miser, ille ego qui matris optimæ partu, Jovisque sidera torquentis satu in lucem editus feror. Verum hoc certo sciatis: etiamsi nullus sum, etiamsi incedere nequeo, tamen quæ his me implicavit malis, eam ulciscar, istis etiam quæ supersunt viribus. Accedat modo, ut experta nuntiare possit omnibus, me et viventem et morientem scelestos meritis affecisse suppliciis.

CH. O miseram Græciam! qualem illi impendere luctum video, hoc viro si privabitur!

HYLL. Quoniam permittis vicissim ut loquar, pater, adtende tacitus, morbo licet premaris: nihil enim postulabo, nisi quod consequi me par est. Da te mihi, at non talem, qualis impotenti ira exæstuans morderis animum; sic enim dignoscere nequeas, quid gaudii percipere gestis temere, quamque frustra irasceris.

HERC. Dic, si quid vis, brevibus. Ego enim morbo adfectus nihil istorum intelligo, quæ tu dudum perplexe loqueris.

HYLL. De matre dicere volo, teque docere ut nunc res illius sunt, utque peccavit imprudens nolensque.

HERC. O sceleste! itane audes apud me mentionem facere matris, quæ patrem tuum peremit? hæccine me audire cogi?

HYLL. Ita enim se res habet, ut silentio tegi non deceat.

HERC. Haud sane silendum est, quod prius admisit scelus.

HYLL. At ne quidem illa dices quæ fecit hodie.

HERC. Dic ergo: sed cave ne te degenerem esse cognoscam.

HYLL. Dico. Mortua est mater, modo occisa.

HERC. A quo? incredibile portentum est: falsa vaticinaris.

HYLL. Sua ipsius manu; ab alio nemine.

HERC. Hei mihi! antequam, ut oportebat, mea periret manu?

HYLL. Tu quoque remitteres iram, si rem omnem cognosceres.

HERC. Mirum quid narrare occipis: dic ergo quî id intelligas.

HYLL. Toto negotio erravit, bona quum affectaret.

HERC. Bonane, sceleste, facit, quæ patrem occidit tuum?

HYLL. Amorem tuum veneficio conciliare sibi cogitans, postquam novam domi conspexit nuptam, aberravit a proposito.

HERC. Et quis inter Trachinios tantus est veneficus?

HYLL. Centaurus Nessus persuasit ei olim, ut tali delenimento te sui incenderet amore.

HERC. Heu! heu! infelix, perii miser! occidi, occidi; lux est mihi nulla amplius. Hei mihi! demum intelligo quo redactus sum miseriæ. Abi nate; pater enim tibi non vivit amplius; voca omnem mihi fratrum tuorum stirpem; voca et miseram Alcumenam, Jovis frustra dictam conjugem, ut percipiatis oraculi sortem de interitu meo, quantum ego commemini.

HYLL. At neque mater hîc adest: sed ad litoralem Tiryntha se contulit, ubi fixit sedem: et liberos partim ipsa secum abductos educat; partim urbe Thebana habitantes scias. Nos vero, qui adsumus, si quid facto opus est, pater, quæ dederis mandata exsequemur.

HERC. Tu rem proinde audi; eo enim delatus es, ubi ostendere debeas, num dignus sis, qui filius meus appellere. Mihi enim erat prædictum a patre olim, a nemine viventium me esse periturum, sed a quopiam qui vita functus Orci esset incola. Hic igitur ferus Centaurus, juxta fatidicam dictionem, viventem me peremit mortuus. Alia autem tibi dicam exitum pariter sortientia nova oracula, veteribus concinentia, quæ, monticolarum et humi cubantium Sellorum ingressus lucum, tabellis consignavi a paterna loquaci quercu edita; quæ mihi significavit præsenti hoc ipso tempore impositorum mihi laborum finem fore: sperabamque exinde me placide et prospere victurum: atqui nihil aliud hoc erat, nisi me moriturum. Quippe omni labore mortui perfuncti sunt. Horum igitur quoniam manifestus eventus est, oportet te, nate, mihi morigeram præstare operam, neque exspectare dum te acrius instigem, sed sponte cedentem opitulari, pulcherrimæ obsequentem legi, patri ut natus pareat.

HYLL. At, ô pater, metu consternor, tam insperato audito sermone; tamen, quidquid jusseris, exsequar.

HERC. Da mihi primum dextræ fidem.

HYLL. Quorsum hoc pignus tam anxie requiris?

HERC. Non junges dextram ocius, nec morem geres mihi?

HYLL. En porrigo: nihil tibi contradicam.

HERC. Jura Jovis nunc, qui me genuit, caput.

HYLL. Quid me facturum vis jurem? et hoc jurabo.

HERC. Quam jussero operam te mihi præstiturum.

HYLL. Equidem juro, testem adhibens Jovem.

HERC. Quod si falles, pœnas imprecare tibi.

HYLL. Nulla caussa est: faciam enim quod jusseris. Imprecor tamen.

HERC. Nostin' igitur sacrum illud Jovi Œteum cacumen?

HYLL. Novi, ut qui summo in jugo sæpe sacra fecerim.

HERC. Illuc ergo te oportet corpus meum tuis ipsius, et amicorum, quos voles, manibus sublatum asportare, excisisque multis roboribus unaque multis oleastris, ingentem struere pyram, cui corpus meum impones, sumtaque ardenti picea tæda, ignem subjicies. Lacrimis autem et gemitu tempera: sed obfirmato animo, si quidem es a me prognatus, hoc perage, nec ingemiscens, nec illacrimans. Sin minus, tibi ego, licet ad inferos demissus, omnibus locis adero, dirisque devotum usque persequar.

HYLL. Hei mihi, pater! quid locutus es? quo me redigis?

HERC. Ad id quod faciendum est. Sin minus, patris alîus esto nescio cujus, neque meus voceris amplius.

HYLL. Hei mihi iterum! ad quod me facinus excitas, pater, ut parricida fiam, et occisor tuus?

HERC. Nequaquam istud; sed ut quibus conficior malis medearis, tibique soli debeam salutem.

HYLL. Quî vero, si te comburam, corpus sanabo tuum?

HERC. Sed hoc si abhorres, cetera saltem perage.

HYLL. Sane gestandi non renuam officium.

HERC. An et rogi, quem dixi, struem conficies?

HYLL. Modo ne ipse manibus meis subjiciam ignem. Cetera vero faciam, nec opera mea deerit tibi.

HERC. Sed et hæc sat erunt. Porro majoribus his meritis exiguum aliud adjunge beneficium.

HYLL. Sit licet maximum, præstabitur etiam.

HERC. Nosti nimirum Euryto satam puellam?

HYLL. Iolen, ut opinor, dicis.

HERC. Tenes. Hoc ergo tibi, nate, ultimum do mandatum. Hanc, postquam defunctus fuero, siquidem pie vis agere, obstrictam patri jurejurando servans fidem, uxorem adjunge tibi, nec refrageris patri: neque vir quisquam alius illam, quæ lateri adcubuit meo, tori, præter te, accipiat sociam: attuipse, mi nate, connubio tibi eam junge. Obtempera: nam rebus in magnis obsecutus mihi, si nunc in parvis morem gerere nolis, prior interibit gratia.

HYLL. Hei mihi! morbo quidem laboranti succensere non decet; sed ita animatum videre quis ferat?

HERC. Loqueris, ut nihil eorum, quæ mando, facturus.

HYLL. Quis enim eam, quæ meæ matri sola mortis exstitit caussa, tibique hujus, qua absumeris, pestis, quis eam, obsecro, nisi furiis agitatus sit, uxorem accipiat? satius est, pater, me tecum commori, quam una in domo cum inimicissimis vivere.

HERC. Homo hic quam videtur morienti mihi non exhibiturus debitam officii vicem! Atqui manebit te Deorum exsecratio, dictis si non parueris meis.

HYLL. Hei mihi! cito, ut videtur, morbo te corripi dices.

HERC. Tu enim sopitum excitas denuo malum.

HYLL. O miser ego! quam incertus mihi fluctuat animus!

HERC. Haud enim dignaris parenti auscultare.

HYLL. At, pater, obsecro, ediscamne impie agere?

HERC. Nulla est impietas, animo meo si gratum facias.

HYLL. Justane sunt ergo, quæ me facere jubes?

HERC. Maxime: ad hæc testes voco Deos.

HYLL. Faciam igitur, neque reluctabor amplius, Deos testatus te hujus facti auctorem mihi esse: numquam enim malus videri possim, si tibi parcam, pater.

HERC. Tandem pia hæc sunt in quæ desinis: his vero adde, ô nate, celeritatem gratiæ, ut priusquam recrudescat dolor, mentemque furor agitet, rogo me imponas. Age festinate, attollite me: hæc est tandem malorum requies, ultimus vitæ meæ exitus.

HYLL. At nulla mora est quin hæc perficiantur tibi quandoquidem jubes, nosque eo adigis, pater.

HERC. Age ergo, ô dura anima, priusquam te rursus emoveat fera lues, frena tibi indue ferrea, compesce clamorem, ut quæ, licet invita, rei prorsus lætæ accingaris.

HYLL. Tollite, comites, horum factorum omni me absolventes crimine, culpamque in Jovis iniquitatem conferentes, qui tantas ærumnas contueri sustinet ejus, quem ipse genuit, quique ipsum patris compellavit nomine. Futura nemo prospicit: at præsentia nobis quidem tristia sunt, Diis vero probrosa; at præ omnibus acerbissima viro illi, qui hæc mala sustinet.

CH. Ne vos quidem, puellæ, hîc subsistite, sed sequimini. Magna vidistis exiguo spatio funera, insperatasque multas calamitates; at nihil horum accidit absque Jovis numine.

FINIS TRACHINIARUM.

SOPHOCLIS

AJAX LORARIUS.

DRAMATIS PERSONÆ.

MINERVA.

ULYSSES.

AJAX.

CHORUS SALAMINIORUM SOCIORUM.

TECMESSA.

NUNTIUS.

TEUCER.

MENELAUS.

AGAMEMNON.

Sophoclis

AJAX LORARIUS.

1—38.

MIN. Semper te quidem, ô fili Laertis, satagere video, ut molimen aliquod hostium præripias: at nunc ad Ajacis nautica castra, ubi stationem extremam tenet, jampridem te conspicor venantem et metientem recentia illius vestigia, ut dispicias intusne sit, an foris. Opportune vero te educit tamquam Lacænæ canis sagax vestigatio: intus vero jam vir hic est, caput stillans sudore et manus ensicidas: adeoque nihil te per hanc portam amplius introspicere opus est: ede modo qua gratia laborem hunc susceperis, ut a sciente quidquid hujus est discas.

ULYS. O vox Minervæ, Dearum mihi carissimæ, quam facilem agnitu, etsi conspectum refugias, loquelam tamen tuam auribus percipio, et corripio mente, ut æreæ clangorem Tyrrhenicæ tubæ! Et nunc probe sensti ob inimicum virum me circumire: Ajacem dico scutiferum. Quippe ipsum, nec quemquam alium, vestigo dudum. Hac enim nocte fœdum nobis facinus patravit, si modo facti ille auctor est. Namque nihil scimus liquido, sed vagamur incerti: quare ego sponte explorandi suscepi laborem. Pecus enim omne prædando collectum modo invenimus absumtum et contrucidatum, una cum ipsis gregis custodibus. Atqui in illum culpam omnes conferunt: retulitque mihi et indicavit unus e speculatoribus se illum vidisse per campum magnis ambulantem passibus solum, cum gladio recenti cæde tincto. Persequor illico legens vestigia, et quædam signis indubiis noto, quibusdam vero perturbor, nec cuja sint colligere queo. Itaque tempori ades: nam ut omnia priora, ita et futura te duce geram.

MIN. Novi hæc, Ulysse, et jampridem in viam prodii custos tui, tuoque favens venatui.

ULYS. An vero, cara domina, opportune cœptus est mihi hic labor?

MIN. Quippini? quum sint illius hominis ista facinora.

ULYS. Quanam vero gratia insanum ad modum sic grassatus est?

MIN. Ira percitus ob Achillis arma sibi ademta.

ULYS. Cur igitur in pecora fecit impetum?

MIN. Ratus se vestra manum cæde tingere.

ULYS. Moliebaturne ergo hanc Argivis stragem?

MIN. Quin perfecisset, si neglexissem ego.

ULYS. Qua audacia, vel qua fretus fiducia?

MIN. Noctu in vos furtim egressus est solus.

ULYS. An et propius accessit, finemque contigit viæ?

MIN. Utique geminorum ducum tentoriis jam institerat.

ULYS. Quî vero inhibuit manum avidam cædis?

MIN. Repressi eum ego ab immedicabili gaudio, objectis ob oculos falsis imaginibus, et ad greges promiscuos averti præda abactorum pecorum, nondum partitos, publicis custoditos a pastoribus, quo ille facto impetu cornigerûm boum late edidit stragem, passim obtruncans, modo geminos se putans manu sua occidere Atridas, modo alium, alio irruens, ducem. Ego vero grassantem furialibus morbis hominem instigans, in casses impuli malas. Tandem ubi hac a cæde conquievit, superstites colligavit vinculis boves, ceterasque pecudes, abduxitque omnes domum, ratus viris se, non autem cornigero potiri pecu: et nunc domi vinctos flagris cædit. Ostendam vero et tibi manifestum hunc morbum, ut, ubi videris, omnibus Argivis enarres. Fidenter hîc consiste, nec deputa in malo conspectum hominis; illius enim aversam in partem torquebo lumina, ne vultum tuum intueatur. Heus tu, qui captivas manus vinculis coerces, te accedere jubeo: Ajacem appello, progredere huc foras.

ULYS. Quid agis, Minerva? Nequaquam eum foras evoces.

MIN. Non tacebis? ne formida.

ULYS. Ne, per Deos obtestor. Maneat intus potius.

MIN. Quidni progrediatur? nonne et antea hic vir erat—

ULYS. Infensus quidem mihi, et nunc etiam amplius.

MIN. Nonne irridere inimicum risus est dulcissimus?

ULYS. Mihi quidem satis est illum intus manere.

MIN. Furentem manifeste hominem adspicere vereris?

ULYS. Sanum quidem illum intueri non refugerem.

MIN. At nunc te, ne prope adstantem quidem, videbit.

ULYS. Quîdum, si modo iisdem cernit oculis?

MIN. Oculis etiam videntibus caliginem obfundam.

ULYS. Fiant quidem omnia, Deo machinante.

MIN. Tacitus nunc adsta, et mane quo es in loco.

ULYS. Manebo: mallem tamen procul abesse.

MIN. Heus tu, Ajax, iterum te huc voco. Cur tam parvi facis auxiliatricem tuam?

AJ. O salve Minerva, salve Jove genita proles! Quam opportune ades! Quippe aureis mactabo te spoliis, hujus prædæ gratia.

MIN. Pulcre dixti: sed hoc mihi narra; tinxistin' ensem probe in Argivorum exercitu?

AJ. Gloriari fas mihi est, nec factum negem.

MIN. An etiam Atridis armatam intulisti manum?

AJ. Ita ut Ajacem non amplius illi afficient contumelia.

MIN. Perierunt, ut verba tua intelligo.

AJ. Mortui jam mea eripiant arma.

MIN. Esto: quid vero Laerti filius? quænam ei sors obtigit? num effugit te?

AJ. Vulpem illam sceleratam rogas, ubi sit?

MIN. Equidem: Ulyssem dico, tuum adversarium.

AJ. Intus sedet vinctus, jucundissimum mihi spectaculum. Quippe mori eum nondum volo.

MIN. Priusquam quid egeris, aut quid ultra lucri feceris?

AJ. Priusquam adligatus ad columnam vestibuli—

MIN. Quidnam, quæso, misello infliges mali?

AJ. Flagris primum terga cruentatus mortem oppetat.

MIN. Ne, amabo, miserum sic flagris cædas.

AJ. Multum te alia ob omnia gaudere jubeo, Minerva: hanc vero ille, non aliam pœnam dabit.

MIN. Tu igitur, quandoquidem sic facere tibi volupe est, utere manu, omitte nihil eorum quæ meditaris.

AJ. Pergo ad opus: ceterum hoc tibi mando, ut talis mihi semper adsis adjutrix.

MIN. Vides, Ulysse, vim Deorum, quanta sit. Quis tibi umquam hoc viro prudentior repertus est, vel melior quod facto opus est exsequi?

ULYS. Neminem equidem novi: miseret me vero ejus, infelicis utique, tametsi mihi infensus est, quia tam gravi conflictatur noxa, nihilo magis illius quam meam vicem respicientem. Nos enim, quicumque vivimus, nihil aliud esse comperio, quam simulacra et levem umbram.

MIN. Hæc igitur quum videas, cave ne quid umquam superbe in Deos dicas, nec fastu intumescas, si quo plus vel manu polles, vel opum affluentia. Quippe dies deprimitque et adtollit de-

nuo humana omnia: modestos vero Dii amant et detestantur malos.

CH. O nate Telamonis, qui tenes circumfluæ Salaminis sedem maritimæ, quando tibi res prospere cedit, gaudeo: sed si plaga Jovis aut maledicus rumor ab iniquis Danais te incessat, tum ingenti percellor metu, et trepido pavidæ instar columbæ. Ut nunc etiam magni tumultus nos invadunt ob sinistram famam, te scilicet præterita nocte pratum abundans florenti gramine ingressum, peremisse Græcorum pecudes, et quidquid reliquum erat præda abacti pecoris, corusco cædentem ferro. Tales clam rumores confingens, omnibus ad aurem insusurrat Ulysses, persuadetque admodum; quæ enim secus de te dicit, ea jam facile nanciscuntur fidem, et quicumque audit, ipso dicente gaudet magis, tuis insultans ærumnis. Namque convicia in magnos qui jaculatur viros, haud facile aberrat; in me autem si quis talia dicat, haud persuadeat. Quippe virtute et gloria claros petit invidia. Attamen humiles sine præstantibus arcem lubrico tuentur præsidio; potentum enim adjutus ope tenuis optime rem gerat; rursusque vir potens a tenuibus erigatur. Sed nequeunt stolidi tales sententias doceri. Ab hujusmodi hominibus tumultus nunc in te excitatur: nos vero sine te, ô Rex, contra haud quimus obniti. Namque e conspectu tuo ubi aufugerunt, perstrepunt, ut greges avium; sed si desubito prodires, illico magnum vulturem expavescentes, contraherentur metu, et silentio delitescerent muti. Utique te tauris vecta filia Jovis Diana, (ô nefanda fama, mater probri mei!) incitavit in publicos boum greges, fortasse an ob victoriæ alicujus haud relatam gratiam, sive spoliorum inclytorum fraudata donis, sive parte venaticæ prædæ; vel æream Mars indutus loricam id tibi succensens, quod socii in bello laboris præmium haud tulerit, nocturnis machinis ultus est contumeliam. Non enim tua sponte, Telamoniade, eo stultitiæ deflexisti, ut sic in greges irrueres. Quidni ingruerit morbus divinitus? sed arceat Jupiter et Apollo malam Argivorum famam. Sin confictas furtim subdunt fabulas magni reges, aut quis e nequissimo Sisyphidarum genere, ne, obsecro te, ne, Rex, amplius ita in maritimis tentoriis deliteas, malis flagrans rumoribus; at surge e sedibus, ubi nimis longa hæres defixus hac anxia mora, cœlitus immissam incendens noxam; interea vero inimicorum petulantia nullo cohibita metu temere grassatur ventosis in saltibus, dum omnes multo cum cachinno convicia in te effundunt acerbissima: ego vero dolore configor.

TECM. Navales Ajacis socii, indigenis Erechthidis sati, est ut gemamus, quicumque longinquam curamus Telamonis domum;

namque formidabilis ille, ille ingens, præstansque robore Ajax turbida nunc jacet pressus tempestate.

CH. Quamnam pro hesterno statu nox hæc invexit gravis infortunii vicem? Dic, filia Phrygii Teleutantis. Quandoquidem captivam diligens te, lecti sociam colit Ajax, hujus rei gnara, docere nos possis.

TECM. Quî tandem memorem facinus infandum? morte enim haud minus grave malum audies. Quippe hac nocte furore actus inclytus Ajax noster pudendi flagitii turpem subiit notam; quemadmodum videas intra tentoria occisas pecudes cruentas, hujus lanienam viri.

CH. Qualem de fervidi animi viro adfers mihi nuntium, rem intolerandam, nec tamen evitabilem, quam primores Danai differunt rumoribus, augentque porro vulgi sermones? Hei mihi! metuo impendens malum: palam est virum furiosa manu necem sibi consciturum, ut ense cruento contrucidavit pecudes, pecudumque custodes.

TECM. Hei mihi! inde igitur, inde nobis constrictas vinculis venit agens pecudes, quarum alias intus humi stratas jugulavit, alias divisit medias, costis dissectis; candidis autem duobus arreptis arietibus, hujus caput et extremam linguam præcidit, abjicitque procul; illum vero rectum sursum columnæ adligat grandi loro equestri, verberatque sonora duplici scutica, dictis incessens malis, quæ furor illum, haud sane natus homo ullus, edocuit.

CH. Jam tempus est ergo, ut quisque obvoluto capite clam pedibus fugam arripiat, aut pontivagam insiliat in navem, insideatque celeris remigationis transtro. Tales jactant in nos minas gemini duces Atridæ: metuo ne lapidibus impetitus misere mortem oppetam, luamque cum eo supplicia, quem fati vis inexpugnabilis urget.

TECM. Non urget amplius. Furor enim desiit, ut solet Noti celer impetus, qui sine corusco fulgure coortus est. At nunc mentis suæ compos novo dolore angitur. Quippe contemplari propria mala, quorum participem habeas neminem, graves subdit dolores.

CH. At si conquievit, prospere omnino mecum agi putem. Minor enim submoti jam mali cura est.

TECM. Utrum vero, data tibi optione, eligas, contristansne amicos ut ipse lætus agas, an communibus afflicteris malis?

CH. Nimirum gravius est, ô mulier, geminum malum.

TECM. Itaque nos etsi morbo caremus, premimur tamen infortunio.

CH. Quid hoc dicti est? non enim quid velis intelligo.

TECM. Vir ille quamdiu fuit in morbo, ipse quidem lætabatur, quibus tenebatur malis, et nos, qui sani conversabamur, afficiebat tristitia; nunc autem ut recepit se ac respiravit a malo, et ipse mærore totus agitatur gravi, nosque una nihilo minus quam antea angimur. Nonne sunt hæc dupla bis tanto ex simplis mala?

CH. Equidem tibi adsentior, et vereor ne divinitus plaga huic viro inflicta fuerit. Quidni enim? si quidem defunctus morbo nihilo magis lætatur, quam quum ægrotaret.

TECM. Hæc ita se habere, certo scias.

CH. Quibusnam initiis malum hocce ingruit? rem nobis significa condolentibus.

TECM. Omnia ut quæque acta sunt disces, quum ipse in partem venias infortunii. Is enim multa nocte, quum vespertinæ amplius non arderent lucernæ, ancipitem adripuit gladium, temereque egredi velle videbatur. Tum ego increpo his verbis: *Quam rem agis, Ajax? quodnam hoc moliris iter, nec vocatus, nec ab ullo arcessitus nuntio, nec tubæ excitus sono? quin et nunc universus dormit exercitus.* At ille brevi dicto me repressit semper decantato: MULIER, MULIERI DECUS EST SILENTIUM. Quo audito destiti; ille vero prorupit solus, nec quid interibi patraverit rescivi. Post vero rediit colligatos agens in tentoria simul tauros, canes pastoricios, cornigeramque prædam; et hos quidem capite truncavit, illos vero resupinatos jugulavit et dissecuit; alios autem vinculis constrictos flagris cecidit, in pecudes, tamquam in viros, sæviens. Tandem foras erupit, et cum umbra nescio qua confabulatus est truci voce, nunc de Atridis, nunc de Ulysse ridicula multa jactans, quantis illos ultus esset contumeliis. Deinde postquam in tentorium irrupit, ægre tandem et longo tempore ad sese redit, utque mentis errore perpetrata cæde plenam videt domum, caput pulsat, exclamat, recubatque prostratus in media strage occisi gregis, comam sibi scindens unguibus. Et sic quidem diu tacitus resedit; postea malum maximum minitatus est mihi, nisi rem ederem, ut accidisset, omnem; interrogavitque quemnam demum in casum incidisset. Atque ego perterrita rem, quantum quidem noram, ô amici, narravi omnem ordine. Tum ille statim lugubri ejulatu lamentatus est, cujusmodi numquam ex eo audivi. Semper enim dicere solebat hominis ignavi esse et abjecti animi, tales ciere fletus; sed, si quo premeretur dolore, vociferationi et lamentis parcens, subingemiscebat, tauri mugientis more. Nunc vero tristi obrutus hoc infortunio, cibo abstinens

et potu, media inter pecora ferro concisa prolapsus residet immotus, et manifeste aliquid inceptat mali; tales nimirum voces et questus edit. At, ô amici, qua gratia huc prodii, ingredimini, opemque, si quam valetis, ferte. Solent enim viri, qualis hicce est, amicorum sermonibus flecti.

CH. Horrenda nobis narras, Tecmessa, filia Teleutantis, malis nempe virum illum in furorem concitatum.

AJ. Hei mihi!

TECM. Mox, ut videtur, increbrescet furor. Nonne audistis Ajacem, quali jam vociferatur clamore?

AJ. Hei mihi!

CH. Adhuc, ut opinor, cum morbo conflictatur hic vir, aut contristatur præteriti mali recordatione.

AJ. Heu fili, fili!

TECM. O me miseram! Eurysaces, te inclamat. Quid mente agitat? Ubinam es? ô miseram me!

AJ. Teucrum voco. Ubi est Teucer? An ille perpetuo prædas aget? Ego vero interim pereo.

CH. Vir sui compos jam videtur esse. Ergo aperite ostium: forte, si me adspiciat, tanget eum aliqua mei reverentia.

TECM. Ecce aperio; intueri tibi licet illius facinora, atque ut ipse se habet.

AJ. O cari navales socii, soli mei amici, solique fœdus integra servantes fide, adspicite quali cruentæ procellæ fluctu circumdatus sum.

CH. *(ad Tecmessam.)* Hei mihi! Quam videris vera testari nimis! Res ipsa indicat, quam insanus sit.

AJ. O populares auxiliatores mei, artis periti nauticæ, qui conscensa nave marinum agitastis remum, vos, vos inquam, solos video ex iis qui mei olim curam habuerunt, opitulari mihi paratos; age occidite me.

CH. Bona verba, quæso. Ne, malum malo resarciens, calamitatis damnum majus accumula.

AJ. Videtisne illum audacem, fortem illum, inque bellicis olim intrepidum præliis, nunc inter placidas feras manu strenuum? hei mihi! quantos risus præbebo! quantum in probrum incidi!

TECM. Ne, here Ajax, talia dicas, obsecro.

AJ. Non tu hinc abis? non foras effers pedem? Eheu, eheu!

CH. Per deos oro, obsequere, et ad sanam mentem redi.

AJ. O ego infelix, qui manibus tantum non correptos amisi sceleratos illos, inque camuras boves, clamososque balantum greges irruens, atrum sanguinem profudi!

CH. Quid vero te excrucias ob res confectas? non enim fieri potest, ut hæc aliter se habeant.

AJ. O ad omnia perspicax, omnisque semper instrumentum mali, fili Laertis, impurissime veterator exercitus, mirum ni præ gaudio effuse rideas.

CH. Ut dat Deus, quisque ridet et plorat.

AJ. Viderem eum modo coram præsentem, quamvis ita afflictus! hei mihi!

CH. Ne quid elate dixeris. An te fugit, quo es in malo?

AJ. O Jupiter, majorum meorum progenitor, utinam peremto loquacissimo illo inviso impostore, geminisque neci datis regibus, ipse demum mortem oppetam!

TECM. Quando ista imprecaris, simul et mihi mortem opta. Quid enim me vivere oportet, te mortuo?

AJ. O caligo, mea lux, ô tenebræ Orci, meo quidem animo, lucidissimæ, suscipite, suscipite me incolam, suscipite me. Neque enim Deorum, neque mortalium genus intueri dignus sum, inutilium jam perinde mihi. Quippe me Jovis præpotens filia ad necem usque excruciat. Quo igitur confugiam? quo maneam loco? siquidem occidit ultionis spes una cum his cæsis pecudibus, stultæque me applicui venationi: fieri vero haud potest, quin tela in me contorquens universus exercitus me interficiat.

TECM. Heu me miseram! Taliane virum consultum loqui, quæ numquam sustinuisset antehac?

AJ. O fluvii in mare labentes, antraque maritima, et litoralia pascua, longo, longo tempore, diuque me detinuistis ad Trojam; at enim non amplius vitales carpentem auras tenebitis: hoc quicumque sapit scito. O Scamandri vicina fluenta, benevola Argivis, haud amplius virum hunc videbitis, qualem, superbum quid dicam, neminem Troja in exercitu vidit terra profectum Hellenica: nunc vero inhonoratus adeo abjectus jaceo.

CH. Nec quî cohibeam, nec quî te talia dicere sinam reperio, tam gravibus implicatum malis.

AJ. Ai, ai! Quis umquam putasset fore, ut tam concinne malis meis conveniret nomen meum? Nunc enim adest, cur bis inclamem et ter AI AI: tantis nimirum versor in malis. Cujus pater ex hac ipsa Idæa terra, rebus eximie gestis summa nactus præmia, domum rediit, maximam reportans gloriam. Ego vero illius filius, qui eamdem ad Trojam veni haud minore robore; neque minoribus rebus manu gestis, inhonoratus Argivis ita pereo. Atqui hoc saltem pro certo scire videor. Si vivus Achilles de suis ipse armis judicium tulisset, palmarium virtutis addicturus alicui,

nemo ea præ me adeptus fuisset. Nunc vero contra machinati sunt Atridæ, ut versipelli ac scelerato homini traderentur, posthabitis præclaris meis factis. At nisi hi oculi atque transversus animus ab eo quod erat mihi decretum aberrassent, haud amplius illi talem sententiam contra quemquam essent laturi. Sed enim terrifica et indomita Jovis filia dextram jam illis me intentantem in errorem induxit, immisso furiali morbo, quo actus pecudum harum cæde cruentavi manus. Illi vero nunc me irrident, elapsi, me quidem invito. Sed si præpediat Deus aliquis, præstantiorem etiam ignavus fugiat. Nunc igitur quid oportet me facere, qui manifeste Diis invisus sum, quem odit Græcorum exercitus, cui infensa est Troja universa, atque hi ipsi campi? Domumne repetens, deserta nautica hac sede, solisque Atridis, Ægeum trajiciam mare? At quo vultu patre me sistam coram Telamone? Quomodo sustinebit adspectum meum inglorii revertentis, virtutisque carentis præmiis, quorum ille insigne decus adeptus est? Non est hoc ferendum. Sed quid si in Troum munimenta facto impetu, solus cum solis congressus, viro dignum quoddam edam facinus, tandemque moriar? At sic Atridis rem bonam et gratam fecerim. Non placet hoc; nihil est. Tentanda est via ejusmodi, per quam seni ostendam patri, me haud ignavum ex illo satum. Turpe est enim viro longam expetere vitam, si cui malorum nulla contingit remissio. Quid enim ad diem dies juvare potest additus, liberatusque a morte in crastinum dilata? haud ego emerem vilissimo pretio hominem, qui inani spe fovetur: sed aut honeste vivere, aut honeste mori generosum decet. Hæc est mea sententia.

CH. Nemo umquam dicet, Ajax, aliena te et subditicia hæc locutum esse, sed mentis tuæ sensa: impetum tamen istum reprime, amicisque facilem te flecti præbe, curis his omissis.

TECM. O here Ajax, servitute non est aliud gravius hominibus malum. Patre equidem nata sum libero, opibusque, si quis alius, inter Phrygas pollente; nunc vero serva sum: sic enim Diis visum est scilicet, tuæque maxime dextræ. Proinde ex quo in tuum cubile conveni, tuis rebus studeo, teque per Jovem Familiarem obtestor, perque torum tuum, quo conjunctus es mihi, ne me sinas tristem fabulam fieri, inimicorumque tuorum ludibrium, cujusvis alîus arbitrio permissam. Si enim moriaris, tuaque morte me destituas, ne dubita, quin eodem ipso die vi correpta ab Argivis cum filio tuo duram in servitutem detrudar: et forsan insultans herus aliquis acerbo me dicto perstringet: *Conspicite Ajacis conjugem, quo nemo in omni exercitu viribus fuit præstan-*

tior, quibus nunc urgetur servitiis pro illa quam habuit prius invidenda sorte. Talia dicet aliquis: et me quidem excruciabit fera necessitas; tibi vero, tuoque generi hæc dicta dedecori erunt. Sed reverere patrem tuum, quem tristi confectum deseris senio; reverere matrem multos jam annos sortitam, quæ multiplicibus votis Deos precatur, ut salvus domum redeas. Miserere etiam, ô rex, filii tui, qui puerili educatione destitutus, te orbatus, sub iniquis tutoribus ætatem aget. Quantum miseriarum illique et mihi, si morieris, relinques! Nam mihi quidem nihil est, quo respiciam, præter te. Quippe patriam tu mihi delevisti bello, matrem occidisti; Parca vero genitorem meum demisit ad Orci mortuales incolas. Quænam mihi, quæso, pro te patria fiat? quæ opes? in te mea omnis est salus. Ergo memoriam mei retine: utique virum decet memorem esse, sicunde grati quid perceperit: gratia enim gratiam semper parit. Cuicumque vero effluit beneficii memoria, is neutiquam generosi viri habeatur loco.

CH. Vellem te, Ajax, itidem ut ego, misericordia affici: laudares enim hujus dicta.

AJ. Atqui magnam laudem a me consequetur, si modo id quod jussero audebit exsequi.

TECM. At, ô care Ajax, in omni re tibi parebo.

AJ. Adfer mihi ergo filium, ut eum videam.

TECM. At vero metu perculsa eum ablegavi.

AJ. Istiusne meæ calamitatis? aut quem alium metum ais?

TECM. Ne periret miser, sicubi forte tibi occurreret.

AJ. Nempe haud alienum hoc erat a furore meo.

TECM. Itaque præcavi, letum ab eo ut propulsarem.

AJ. Laudo factum, quamque adhibuisti providentiam.

TECM. Quid, amabo, dehinc agam, quo tibi prosim?

AJ. Fac ut eum adloquar, coramque videam.

TECM. Atqui prope a ministris custoditur.

AJ. Quænam igitur tenet eum mora, ne præsto adsit?

TECM. O nate, pater te vocat: huc famulorum adduc ipsum, quisquis manibus nunc eum regis.

AJ. Venitne jam vocatus, an vocem tuam non audiit?

TECM. Immo e propinquo famulus eum huc adducit.

AJ. Adfer hunc, adfer huc; non enim conspecta recenti hac cæde expavescet, si quidem vero me patre satus est: sed statim illum ad crudos patris mores oportet tenerum fingi, et similem fieri ingenio. O nate, utinam fias fortunatior patre, cetera vero similis! ita sorte utaris haud mala. Quamquam et nunc ob hoc te beatum prædicare fas est, quod nihil horum sentis malorum.

Quippe nihil sapere vita est jucundissima, donec gaudere ac dolere quis discat. Quum autem eo ætatis veneris, tum cogites oportet, quî inimicis ostendas, qualis ex quali patre eductus sis. Interim vero levibus auris vescitor, vitam fovens novellam, hujusce tuæ matris oblectamentum. Nemo, sat scio, Achivûm odiosis te lædet contumeliis, ne quidem absente me: adeo paratum et præsto custodem tibi relinquam, Teucrum, educationis tuæ sedulum curatorem; tametsi nunc longinquus abest, hostili ex agro prædam agens. At vos, viri bellatores, nautica turba, jubeo, si communi me gratia demereri vultis, illi nuntiare mea mandata, ut puerum huncce ad domum meam deductum Telamoni ostendat, matrique meæ, Eribœam dico, qui ipsis sit usque senectæ præsidium, donec subeant Orci penetralia. Atque mea arma nec ulli proponant Achivis certaminum præsides, nec perda meus; sed ipsum septemplici bovis tergore compactum, infractum clypeum, a quo nomen habes, cape, nate Eurysaces, et tibi habe, per multiplicem versans lorum: cetera vero arma una mecum sepeliuntor. Jam vero, mulier, puerum hunc ocius accipe, domusque fores obsera, neque ad hæc tentoria incende luctus. Valde promtum est flere femina. Ocius inquam januam operi: non est sapientis medici carmina canere ferrum poscenti malo.

CH. Male metuo, audiens quanto flagres studio: quippe haud mihi placet asperata tua lingua.

TECM. O here Ajax, quidnam moliris animo?

AJ. Ne quærito, ne scrutare: decus est tibi modestia.

TECM. Hei mihi! quam animum despondeo! Perque Deos te obtestor, perque tuum gnatum, ne nos proditum eas.

AJ. Nimis quidem molesta es. An nescis me omni erga Deos officio solutum esse?

TECM. Bene ominata loquere.

AJ. Audientibus narra.

TECM. Morem ergo non geres?

AJ. Nimis multa jam garris.

TECM. Metuo enim, ô rex.

AJ. Quin concluditis illam ocius?

TECM. Per Deos, animum molli.

AJ. Næ parum mihi videris sapere, si meos mores jam tandem erudire cogites.

CH. O inclyta Salamis, mari circumfusa, tu nunc quidem incoleris felix, cunctis spectabilis semper: ego vero miser jamdudum dego Idæis in pascuis, nullo habitus numero, semper volventibus annis adtritus, malam adhuc spem fovens, fore ut demum

migrem ad detestandum tenebrosum Orcum. Ad hæc mala hoc etiam accedit, tamquam tertiarius adest insanabilis Ajax, hei mihi! divinitus immisso correptus furore; quem emisisti olim Martiis victorem præliis: nunc contra mentis suæ devius, amicis ingens exstitit luctus: priora autem maximæ virtutis facinora apud ingratos ingrata cecidere, stultos Atridas. Nimirum quando illum mater longæva, cano confecta senio, audiet mente captum ægrotare, vulgarem haud faciet lessum, nec miserabilis lusciniæ luctuosum carmen occinet infelix, sed in clamosos erumpet ejulatus: tunsum manibus sonabit pectus, canæque lacerabuntur comæ. Quippe satius est Orco condi, quam immedicabili morbo agitari, qui paterni generis nobilitate præstans fortibus Achivis, non amplius inhæret consuetis moribus, sed versatur extra. O miser genitor, qualis te manet audienda nati intolerabilis calamitas, cujusmodi nulla hucusque tulit ætas Æacidis, præterquam huic uni viro!

AJ. Omnia longum infinitumque tempus promit in lucem occulta, palamque facta occulit: nec est quidquam, quod fieri haud posse putes: sed vincitur etiam jurisjurandi religio, et mentis obstinatæ rigor. Namque ego, qui dudum vehementer obdurueram, ut ferrum aqua tinctum, nunc hebeo, emollitus ab hac muliere. Miseret enim me ejus, quod et ipsam viduam inter hostes, et filium orphanum relinquo. Sed eo ad lavacra et litoralia prata, ut purificatus a piaculo, gravem iram Deæ effugiam. Progressus autem in desertum et inaccessum locum, abstrudam gladium hunc, telorum inimicissimum mihi, in humum defossum, ubi nemo eum visurus est: sed illum Nox Orcusque sub terra servanto. Quippe ex quo illum dono accepi ab Hectore, viro infensissimo, nihil inde ab Argivis adeptus sum boni. Nempe verum illud verbum est, quod vulgo dici solet: HOSTIUM DONA NON DONA, NEC UTILIA. Quare in posterum sciemus quidem Diis cedere, ac discemus Atridas venerarier: imperatores sunt: itaque mos illis gerendus. Quippini? Namque cedunt honori quæ maxima etiam sunt et præpotentia. Continuo nivosæ hyemes frugiferæ æstati cedunt loco: concedit et noctis tenebrosæ orbis, ut candidis vecta bigis Aurora fulgeat: pontumque gementem furentibus ventis levis aura sopire solet: atque omnium domitor Somnus solvit quos devinxerat, nec semper constrictos tenet. Quidni ergo nos etiam discamus modestiores esse? Equidem nunc demum didici, inimicum ita a nobis odio esse prosequendum, ut qui amare rursus nos possit: vicissimque amicum ita amabo et officiis juvabo, ut qui aliquando possit fieri inimicus. Plerisque enim hominibus infidus

est amicitiæ portus. Sed hæc recte se habebunt : tu vero, mulier, intro abi, Deosque sedulo comprecare, ut rata faciant ea quæ cupio : vosque, socii, eumdem mihi honorem habete, et Teucro, ubi venerit, significate nos ut curet, parique vobiscum prosequatur studio. Ego enim illuc proficiscor, quo eundum est mihi : vos vero, quæ dico, facite, et forsitan brevi, etsi nunc miser sum, liberatum me audietis.

CH. Erigor cupidine, summoque exsulto gaudio : io, io, Pan, Pan, ô Pan pontivage, Cylleniæ nivalis saxoso de jugo nobis appare, ô qui Deorum ducis choreas, solo ingenio saltare doctus, ut mecum Nysia et Cnosia tripudia capessas. Nunc enim mihi saltare curæ est. Tuque, trajecto Icario mari, Rex Apollo Delie, conspicuus mihi adsis semper propitius. Solvit enim gravem dolorem ab oculis sedatus Martius furor. Nunc rursus, nunc, ô Jupiter, affulget lux candida, qua fas est ad citas fluctivagas naves auspicato accedere, quandoquidem Ajax malorum oblitus, justa operatus est Diis, venerandos ritus summa pietate colens. Omnia longum tempus absumit, nec quidquam fieri posse negem, siquidem post magna et desperata jurgia iram Atridis condonavit Ajax.

NUNT. Hoc primum, amici, vobis nuntiare volo : Teucer jam recens adest ab altis Mysiæ jugis : media autem ingressum castra conviciis lacessit tota simul Argivûm multitudo. Advenientem enim e longinquo ubi resciverunt, undique circumsteterunt : tum maledictis proscindebant hinc inde, nec linguæ temperabat quisquam ; ipsum lymphati et insidiantis exercitui fratrem appellantes, nihilque adfirmantes ei fore præsidii, quin saxis totus laceratus moriatur ; ita ut eo usque venerint, ut jam manibus e vaginis educerentur gladii. Conquievit tamen contentio ad summum progressa, senum composta sermonibus. Verum ubi nobis est Ajax, ut hæc ipsi narrem ? nam ei, qui summam habet, negotii quodcumque est indicare oportet.

CH. Non est intus. Sed modo abiit, nova consilia novis ut adjunxit moribus.

NUNT. Heu ! heu ! Nempe qui misit me hanc viam, tarde me misit, aut ipse tardius veni.

CH. Quid est tandem, quod ad hoc negotium defit ?

NUNT. Virum hunc vetat Teucer, ne extra tentorium prodeat, priusquam ipse præsens adsit.

CH. At vero abiit, optimum secutus consilium, ut Deorum iram expiaret.

NUNT. Sunt ista prorsus plena stultitiæ verba, si quid sapienti mente Calchas vaticinatur.

CH. Quid ergo ait? Numquid de Ajacis egressu habet comperti?

NUNT. Tantum novi, atque ipse præsens adfui. Namque e corona consiliantum regum Calchas secedens seorsum ab Atridis, in manum Teucri familiariter immissa dextra, dixit et mandavit, omnibus ut modis cohiberet per huncce, qui nunc lucet, diem Ajacem intra tentorium, neque pateretur elabi, si sospitem illum porro ac superstitem videre vellet. Agitabit enim hac sola die eum Divæ Minervæ ira, ut ille dixit. Namque prægrandia inutilisque molis corpora in graves calamitates a Diis præcipitari solere vates dicebat, si quis naturam hominis sortitus, non tamen, hominem uti decet, sapit. Ille vero statim quum domo proficisceretur, dementiæ manifestus fuit, pulcre monenti non auscultans patri. Hic enim his verbis illum adfatus est: *Fili, armis quidem stude vincere, sed vincere semper cum Deo.* Cui ille arroganter et stolide respondit: *Pater, cum Diis homo etiam nihili victoriam consequi possit: ego vero vel absque illorum ope confido me istam adepturum esse gloriam.* Tam superbos ille jactabat sermones. Deinde iterum Divæ Minervæ ipsum incitanti, jubentique in hostes infestam vertere manum, atrox et infandum retulit dictum: *Regina, ceteris Argivis præsto adsis: in hanc quam nos tutamur partem numquam perrumpet vis pugnæ.* Hisce sermonibus implacabilem Deæ in se concitavit iram, animos supra humanam sortem gerens. At hanc tamen si superest diem, tum forte possimus eum, Deo juvante, sospitare. Sic quidem locutus est vates: Teucer me vero illico ex consessu mittit, mandata hæc ut observes, tibi jussurum: quæ si frustra pertulimus, non amplius superest vir ille, aut nihil sapit Calchas.

CH. O misera Tecmessa, infelix genus, prodi foras, et vide quos iste sermones adfert. Ad vivum enim resecat, gaudiumque omne expectorat animo.

TECM. Quid me miseram, vixdum ab inexhaustis malis quiescentem, e sede excitatis denuo?

CH. Ex viri hujus ore percipe, ut nobis adfert de Ajacis sorte nuntium illætabilem.

TECM. Hei mihi! Quid narras, mi homo? numnam periimus?

NUNT. De te quid fiat nescio: verum de Ajace, si foras egressus est, metuo male.

TECM. Atqui egressus est: quare angor animo, exspectans quid dicturus sis.

NUNT. Illum intra tentoria cohibere Teucer jubet, nec solum egredi sinere.

TECM. Ubi vero est Teucer? et cur ista dicit?

NUNT. Modo ille advenit: hunc vero Ajacis egressum metuit ne exitialis sit.

TECM. Hei mihi miseræ! mortalium ex quo hoc audivit?

NUNT. Ex Thestoride vate, hunc ipsum diem illi vel mortem vel vitam adferre.

TECM. Hei mihi! amici, opem ferte in urgenti hac necessitate; partimque festinate Teucrum ocius huc arcessere: alii vero ad occidentalia montium juga, alii ad orientalia euntes, quærite ubi sit vir inauspicato egressus. Sentio enim me a viro deceptam, et veteri apud ipsum gratia excidisse. Hei mihi! quid agam, fili? segnitiæ nihil loci est: sed pergam et ego illuc, quam queo citissime. Eamus, acceleremus, cessato haud est opus, si cupimus virum servare, qui properat mori.

CH. Paratus sum ire: neque verbis id ostendam modo: consequetur enim pedum etiam operisque celeritas.

AJ. Stat quidem erectus occisor ensis ad eum modum, quo maxime penetrare queat, si cui et hoc considerare vacat, donum Hectoris, hospitum mihi maxime exosi et invisissimi: impactus est vero in hostili Troïco solo, ferrum absumente cote recens exacutus: ipse autem eum defixi, expeditum probe, benevolentissimum mihi, ut protinus moriar. Ita quidem bene instructi sumus. Post illa vero tu primus me, Jupiter, sic enim decet, juva: munus vero abs te petam haud ita magnum: mitte mea gratia nuntium quempiam, Teucro qui tristem famam ferat, ut ille quamprimum me et ante omnes tollat collapsum in hunc cruentum gladium, et ne ab inimico aliquo conspectus prius, projiciar canibus alitibusque præda. Tantum te, Jupiter, rogo: simulque invoco Mercurium Inferum, animarum deductorem, ut me leniter sopiat, facili celerique defunctum casu, ubi hoc gladio latus perrupero. Quin advoco in auxilium sempervirgines, semperque intuentes mortalium facta, venerandas celeripedes Erinnyas, ut cognoscant, quemadmodum ab Atridis pereo miser: atque illos ultimum in exitium corripiant malos male: utque me vident manu mea cadere, sic illi a carissimis suorum liberûm ad necem adacti, propria manu sibi letum consciscant. Ite, ô veloces ultricesque Erinnyes, tentate exercitum omnem, ne parcite. Tuque, ô per altum cœlum qui currum agis, Sol, quum terram meam paternam videbis, inhibens parumper aureas habenas, nuntia calamitates, fatumque meum grandævo patri, miseræque matri. Nimirum infelix illa, ubi hanc

audierit famam, ingentem per totam urbem edet ejulatum. Sed nihil adtinet hæc frustra deplorare: quin potius rem celeriter aggredi oportet. O Mors, Mors, nunc ades et me respice; quamquam te quidem illic una conversans adfabor. Te autem, ô splendidæ diei præsens jubar, et Solem aurigam nunc adloquor, postremum sane, et numquam posthac amplius. O lumen, ô patriæ terræ Salaminis sacrum solum, ô larium paternorum sedes, inclytæque Athenæ, et educatum una genus, fontesque, fluminaque hæc, et Trojani campi, vos appello; valete nutricii mei: hæc vobis Ajax edit ultima verba: cetera apud Orcum inferis narrabo.

SEMICH. Labor labori additus laborem cumulat. Quo enim, quo non penetravi ego? nec tamen ullus est locus, qui me condocefacere queat. Ecce vero, ecce! strepitum enim quemdam audio.

SEMICH. Nostrûm quidem, navalium sociorum.

SEMICH. Quid igitur est?

SEMICH. Totum perlustravi nauticorum castrorum occidentale latus.

SEMICH. Habesne igitur?

SEMICH. Laboris quidem copiam, et nihil amplius, quod viderim.

SEMICH. Nec mihi sane ad orientem solem pergenti vir hic usquam conspiciendum se obtulit.

CH. Quis igitur mihi, quisnam ex laboriosis piscatoribus, capturæ intentus, soporis expers, aut quæ Dearum vel Olympiadum, vel labentes in Bosporum fluvios incolentium, dicat, sicubi forte ferum Ajacem videat errantem. Grave est enim vagantem multo cum labore irritum peregisse cursum, meque hominem imbecillum et viribus fractum, ubi est non cernere.

TECM. Hei mihi, hei mihi!

CH. Cuja vox hæc proxime e nemore exiit?

TECM. Heu me infelicem!

CH. Captivam Tecmessam, miseram sponsam video, in hos effusam questus.

TECM. Perii, occidi, actum est, amici: nihil superest mihi.

CH. Quid id est?

TECM. Ajax hicce nobis jacet recenti confectus vulnere, furtivo sese indutus gladio.

CH. Eheu! de reditu actum est mihi. Eheu! occidisti, rex, me tuum socium. O miser ego! ô ærumnosa mulier!

TECM. Nunc, ut res se habet, lugere decet.

CH. Sed cuja miser facinus patravit manu?

TECM. Sua ipse, ut liquet. Arguit eum hic illius ensis terræ infixus, in quem procubuit.

CH. Eheu meam calamitatem! Solus ergo neci occubuisti, nullis septus amicis: ego vero nimis quam stolidus, nimis quam iners neglexi. Ubi, ubi jacet intractabilis ille, ille infausti nominis Ajax?

TECM. Spectare non sino: sed illum circumjecta hac veste tegam undique. Quippe nemo, amicus qui sit, intueri sustineat naribus efflantem atrum sanguinem, et ex cruento vulnere quod sibi inflixit ipse. Hei mihi! quid faciam? quis te tollet amicorum? ubi Teucer est? Quam adveniret, si quidem adveniret, tempori, ut lapsum hunc suum fratrem simul componeret! O infelix Ajax, quantus vir, quam misere te habes, ut hostibus etiam lacrimas excutere possis!

CH. Destinabas ergo infelix propositique pertinax, defungi olim fato improbo indesinentium calamitatum. Tales mihi pernox et perdius immiti pectore tollebas gemitus, infesta fundens Atridis verba diro cum affectu. Magnum sane illud initium fuit tempus malorum, quando de Achillis armis certamen virtutis fuit propositum.

TECM. Væ mihi miseræ!

CH. Ad jecur penetrat, sat novi, acer dolor.

TECM. Væ mihi miseræ!

CH. Nil mirum, te, mulier, ejulatum iterare, quam tali amico orbavit recens casus.

TECM. Tu hæc opinaris tantum; ego vero nimis sentio.

CH. Fateor.

TECM. Hei mihi! nate, quod servitutis jugum subimus? quales nobis imminent heri?

CH. Eheu! nefandum sane factum memorasti geminorum Atridarum, in hoc luctu immisericordium; sed prohibeat Deus!

TECM. Ne hæc quidem sic se haberent, absque Deis foret.

CH. At sane onus nimis grave concinnarunt.

TECM. Utique noxam hanc machinata est sæva Jovis nata, Pallas, Ulyssis gratia.

CH. Nimirum dolosa mente nobis illudit laborum patiens Ulysses, et multis cachinnis ridet dolores hos, quos peperit Ajacis furor, heu, heu! simulque, ista quum audiunt, gemini reges Atridæ.

TECM. Rideant illi sane et gaudeant hujus viri malis. Forte etsi vivum desiderarunt minus, mortuum lugebunt in belli discri-

mine. Nam stulti bonum tenentes manibus, non ante id animadvertunt, quam amiserint. Mihi acerbus periit magis, quam illis jucundus, ipsi vero sibi lubens: quæ enim optavit adsequi, adeptus est sibi; mortem nempe quam voluit. Quid, quæso, habent hi, quod illum irrideant? Diis occidit volentibus: an his auctoribus? neutiquam. Proinde Ulysses inanes jaciat contumelias. Illis enim non amplius est Ajax; sed mihi relictis doloribusque et luctibus, periit.

TEUC. Væ misero mihi!

CH. Tace. Vocem Teucri mihi videor audire, edentis clamorem huic calamitati consonum.

TEUC. O carissime Ajax, ô dulce fraternum caput, itane, ut fama fert, tecum actum est?

CH. Periit vir ille; Teucer, hoc certo scito.

TEUC. Hei mihi! ô gravem igitur meam fortunam!

CH. Hæc quum ita sint—

TEUC. O miser ego, ter miser!

CH. Lugendi adest copia.

TEUC. O gravem asperamque calamitatem!

CH. Nimium quidem, Teucer.

TEUC. Heu miser! Quid filius autem hujus? Quonam Troïcæ terræ versatur in loco?

CH. Apud tentoria solus.

TEUC. Non eum confestim huc adduces, ne quis inimicorum, tamquam orbæ catulum leænæ, eum abripiat? age festina, adjuva. Quippe jacentibus solent omnes mortuis illudere.

CH. Et quidem quum viveret ille, ut tibi curæ esset filius, mandabat, quemadmodum et curæ est.

TEUC. O omnium quæ umquam oculis viderim, acerbissimum spectaculum! ô præter omnia quæ antea confeci, cor meum lædens iter, quo huc modo veni, te, ô carissime Ajax, ut primum fatalem tuum casum audivi, persequens et investigans! celer enim de te fama, tamquam ferente Deo aliquo, pervaserat Achivos omnes, te nempe periisse: quod ego miser ut audii, ut ingemui, etsi aberam procul; nunc vero intuens dispereo. Hei mihi! age retege mihi, ut quidquid mali est, id omne conspicer. O visu horrenda species, et audaciæ nimis acerbæ, quot morte tua tristes obsevisti animo meo curas! Quo enim, quosve ad homines adire potero, in rebus tuis adflictis qui te non juverim? Nimirum Telamon pater tuus meusque benigno me atque placido vultu excipiet venientem sine te? Quippini? qui ne felici quidem adlato nuntio soleat lætius adridere. Ille quid reticebit? cui parcet

convicio, nothum me ex captiva matre susceptum increpans, qui formidine et ignavia te prodiderim, carissime Ajax, vel dolo malo, ut tuas emortui opes ac domum possiderem? Talia dicet vir iræ impotens, senio morosus, levissimam quamque ob caussam ad jurgia irritabilis; tandemque extorris patria ejiciar domo, pro libero servus vulgo notatus. Atque hæc quidem domi: hîc vero ad Trojam inimici quidem sunt mihi multi, pauca autem quæ juvent. Et hæc omnia infortunia te moriente nactus sum. Hei mihi! incertum quid agam. Quî te avellam a fero hoc acuto mucrone, quo occisore, miser, animam efflasti? Noverasne, ut Hector, tametsi mortuus, te olim perditurus erat? Videte, obsecro, duorum hominum fortunam. Hector enim eodem, quo eum hic donaverat, balteo constrictus ad equestrem currum, usque laceratus est, donec exhalavit animam: hic contra munus Hectoris hunc ensem habens, illi ipsi incubuit, letalique periit vulnere. Annon Erinnys hunc ensem fabricata est, atque illum balteum Orcus, immanis opifex? Itaque et hæc et alia omnia dixerim equidem hominibus semper struere Deos: si cui vero minus ista probatur sententia, si diversis acquiescat placitis, et ego meis hisce.

CH. Ne sermonem longius extende; sed quî hunc virum condas sepulcro, quibusque verbis mox respondeas provide. Virum enim conspicor inimicum; forsitanque venerit, ut qui improbus sit, nostris ut rideat malis.

TEUC. Quis vero est ille vir de exercitu, quem vides?

CH. Menelaus, cujus gratia huc navigavimus.

TEUC. Video. Quippe jam propinquus agnitu facilis est.

MEN. Heus tu, tibi dico: hoc cadaver manibus ne componas; sed sinas ita ut adest.

TEUC. Nam cur tam superba verba jactitas?

MEN. Sic decretum mihi, decretum et ei qui exercitui imperat.

TEUC. Annon et quo prætextu hoc jubeas dices?

MEN. Quia quem opinabamur e patria adduxisse socium et amicum Achivis, illum experti deprehendimus nobis infensiorem, quam Phrygas ipsos: qui exercitui universo machinatus necem, noctu impressionem fecit, ut ferro nos occideret: et nisi Deus quis hoc molimen restinxisset, nos hac ipsa, quam ille sortitus est fortunam, cæsi jacuissemus fœdissima morte: ipse vero viveret. Nunc autem, mutata vice, Deus in pecua et greges hujus furorem avertit. Quapropter nemo est adeo potens, ut humo condat illius cadaver: sed flavæ arenæ litore projectus, avibus marinis fiet pabulum. Proinde ne superbos nimis tolle spiritus. Nam si

viventem compescere non potuimus, utique mortuo imperium inhibebimus, etiamsi nolis, vi coercentes. Nullibi enim dictis parere vivus umquam voluit meis. Quamquam illud animi est improbi, quum homo privatus nihil se magistratibus obedire æquum censet. Haud enim umquam in civitate leges pulcre serventur, soluto metu; neque exercitus jussa ducum modeste capessat, omni metus et pudoris obice amoto. Sed cogitare oportet virum, se, quamvis præstet magna mole corporis, parvo tamen a malo posse præcipitem dari. Quippe cui timor adest, pudorque simul, hunc sospitari scito: at sicubi omnis injuriæ prævalet licentia, hanc crede civitatem olim tandem cursu e secundo pessum ruituram tamen. Constet itaque mihi justus timoris modus; neque putemus, si, quæ juvent, fecerimus, nos non vicissim, quæ doleant, passuros esse. Mutuis ista vicibus alternant. Erat hic vir antea fervidus, injurius: nunc ego vicissim superbio: tibique prædico hunc ne condas sepulcro, ne illum sepelire dum studes, ipse in sepulcrum cadas.

CH. Menelae, ne post edita sapienter tot effata, ipse in mortuos injurius fias.

TEUC. Haud equidem amplius, ô viri, demirabor peccare hominem ortu ignobilem, quum qui videntur generosa stirpe prognati, tam stultis sermonibus graviter peccant adeo. Age repete ab initio. Num tu ais hunc virum Achivis socium huc adduxisse? Non ipse sua sponte enavigavit, ut sui juris? Ubinam tu imperator ejus fuisti? ubinam tibi licuit copiis præesse, quas ille patria eduxit? Spartæ rex venisti, neutiquam in nos imperium obtinens: neque usquam plus tibi fuit in eum juris, quam illi in te. Subditus aliis huc appulisti, non omnium dux, ut Ajaci quoque præesses umquam. Sed quibus imperas, impera, et eos severis hujusmodi dictis increpa: hunc vero, sive tu vetes, sive dux ille alter, rite et ut fas est condam ego sepulcro, minas haud veritus tuas. Neutiquam enim tuæ conjugis ergo militavit, ut qui labori parcentes nulli merent stipendia, sed jurisjurandi ergo, quo erat obstrictus, tua vero gratia nequaquam. Nihili enim pendebat, si quis esset nullius pretii homo. Proinde plurimos tecum adducens præcones, ipsumque imperatorem, huc veni: tuam vero vaniloquentiam nihil moror, quamdiu es is qui es.

CH. Nec rursus probo, si quis in afflictis rebus tales fundit sermones: dura enim, quamlibet ea justa sint, mordent.

MEN. Sagittarius hic non humilia videtur sentire.

TEUC. Nempe haud sordidam artem exerceo.

MEN. Altos sumeres spiritus, si tibi scutum liceret ferre.

TEUC. Nudus etiam suffecerim armato tibi.

MEN. Lingua tua animos certe magnos alit.

TEUC. Cum justitia enim tollere animos licet.

MEN. Justumne ergo censes, bene cum hoc agi, qui me occidit?

TEUC. Hui occidit! Pol mirum narras, si quidem vivis mortuus.

MEN. Deus enim me servavit: quantum in isto erat, perii.

TEUC. Ne igitur violes Deos, a Diis servatus.

MEN. Egone temnam Deorum leges?

TEUC. Ita, si mortuos tumulare non sinas.

MEN. Hostes nimirum ipse meos non sino. Haud enim decet.

TEUC. En ergo umquam tibi Ajax hostis obstitit?

MEN. Osorem oderam: teque adeo hoc non latuit.

TEUC. Quippe cujus doloso fraudatum se sensit suffragio.

MEN. Judicum, non id culpa factum est mea.

TEUC. Multa male tu furtim conficere possis mala.

MEN. Hæc dicta alicui cedunt dolori.

TEUC. Non tanto, ut videtur, quantum a me senties.

MEN. Unum tibi edicam: hic vir non tumulabitur.

TEUC. Unum tu vicissim audi: tumulabitur.

MEN. Jam equidem antea hominem vidi lingua audacem, qui imminente hieme nautas excitabat ut navigarent, cujus ne vocem quidem audisses, quum tempestate undique obrueretur; sed pallio involutus calcandum ultro se dabat quibuslibet navitis. Ita quidem et te et tui petulantis oris odiosum clamorem parva e nubecula ingens erumpens tempestas forsitan restinxerit.

TEUC. Ego vero hominem vidi stultitia plenum, qui aliorum insultabat malis. Dein ipsum intuitus quidam similis mei, moresque referens meos, increpuit hisce vocibus: *Mi homo, in mortuos ne sis injurius; si enim eis male feceris, malo ipse, scito, mactaberis.* Sic stolidum illum monebat alter qui aderat. Atqui illum video, estque, ni fallor, nemo alius quam tu ipse. Num obscure locutus sum?

MEN. Abeo: nam probrosum auditu fuerit, si quis verbis rixetur, qui vi coercere possit.

TEUC. Apage te ergo: nam et mihi probrum maximum est, audire hominem nugacem inania effutientem verba.

CH. Magna contentione committetur certamen quodpiam. Verum quantum potes, Teucer, properans, cavam fossam huic reperire festina, ubi putri conditus humo, mortalibus semper memorabile sepulcrum obtineat.

TEUC. Atqui ipso in tempore præsto adsunt isti, hujus viri filius et uxor, funus infelicis mortui concelebraturi. O puer, huc accede, et adstans prope, suppliciter tange patrem, qui te genuit: adside illum obtuens, tenensque in manibus comas meas, et hujus et tuas tertii, supplicii thesaurum. Si quis vero ex exercitu vi te abstraxerit ab hoc funere, ipse insepultus patria excidat malus male, genereque toto demetatur radicitus, ut hunc ego præseco capillum. Tene illam, puer, et serva; neque te amoveat quis, sed accidens patri inhære. Vosque ne mulieres facti pro viris prope assistite, sed opitulamini, donec ego rediero, sepulcrum huic postquam curavero, etiamsi id nemo sinat.

CH. Ergo quis erit ultimus? quando tandem mobilium desinet annorum numerus infinitas perpetim mihi bellicorum laborùm miserias inducens, Trojam ad istam, quæ nos absumit, Achivûm infelix dedecus? O utinam prius immensi ætheris evanuisset in auras, communemve omnibus subiisset Orcum, quisquis tristium monstravit Græcis mutuum armorum usum! heu! labores laboribus succrescentes! ille enim hominum pessum dedit genus. Ille neque corollarum, neque capacium calicum dedit mihi voluptate frui, neque dulci tibiarum sono, infelix, nec blandis amoribus ducere noctes: quin sustulit amores, eheu! Jaceo autem ita neglectus, crebris roribus semper madens comas, infaustæ monumenta Trojæ. Antea quidem adversus nocturnos terrores et infesta tela munimentum erat mihi strenuus Ajax: nunc vero ipse traditus est inviso dæmoni. Quæ mihi, quænam posthæc voluptas erit? Utinam essem, ubi silvosum imminet ponto promontorium undisonum summo sub æquore Sunii, sacras ut adloquerer Athenas!

TEUC. Enimvero properavi, conspicatus ducem Agamemnonem ad nos huc cito tendentem gradu: statim ipsa fronte indicat, se mihi sinistra quædam dicturum esse.

AGAM. Tene acerba dicta renuntiant mihi audere contra nos impune adeo profundere? te quidem dico matre captiva natum. Scilicet generosa si te peperisset mater, magnifice te jactares, summisque digitulis incederes, quandoquidem homo nihili pro eo qui nihil est adeo depugnas: et neque exercitus, neque navium duces venisse nos Achivorum, neque tui, dejerasti; sed sui ipse juris, ut ais, Ajax enavigavit. Nonne hæc a servis audire ingens est dedecus? Qualis autem viri gratia adeo superba vociferatus es? Quo progressus ille, vel ubi stetit, quo non et ego? Nulline ergo Achivis sunt viri, præter hunc? Inauspicato sane, ut videmur, de Achilleis armis certamen proposuimus Argivis, si nullibi non

declarabimur a Teucro improbi, nec umquam libuerit vobis, ne victis quidem, cedere, plurimorumque judicum sententiæ adquiescere; sed semper nos vel conviciis impetetis, vel latentibus pungetis dolis, quia cecidistis caussa. His profecto moribus nulla umquam lex constare poterit, si, qui judicio superiores fuerunt, cedere cogentur, et qui victi sunt, potiore habebuntur loco. Sed prohibenda hæc sunt. Non enim vasta mole corporis latisque humeris viri sunt tutissimi; sed qui recta sapiunt, vincunt ubique. Nam et magnus latera bos ab exiguo tamen flagello rectam in viam propellitur: tibique adventare hoc remedium video protinus, nisi ad sanam redieris mentem: qui hominis caussa haud amplius viventis, jamque evanidæ umbræ, fidenter conviciaris, et libero blateras ore. Non modestius compones ferocem animum? non, quum noris qualibus sis natalibus, alium quempiam huc adduces ingenuum virum, qui pro te verba faciat? te enim dicente, haud ego dicta percipere queam, ut qui barbaram linguam non intelligam.

CH. Utinam utrique vestrûm mens foret modestior! Nihil enim, quod e re amborum dicam, habeo melius.

TEUC. Heu! quam cito mortui cujusvis apud superstites effluit gratia, et prodita deprehenditur! si quidem vir hic nullam tui, Ajax, retinet memoriam, ne quidem ut in re minima officium tibi præstet, pro quo tu sæpe tuam objiciens animam belli subiisti laborem. Sed abierunt jam cuncta hæc irrita. O qui infanda multa modo prolocutus es, nihilne amplius omnino meministi, ut intra vallum vos olim conclusos, jam penitus perditos, fusosque prælio, vir hic adventu suo solus liberavit, quum jam flammis arderent summi nautici fori, Hectorque superatis fossis in navse insiliret ferox? Quis hæc propulsavit? Non hic est, qui ista fecit, quem nuspiam dicis hosti contulisse pedem? Anne vera ista sunt hujus viri facinora? Neque adeo rursus, ut solus ipse soli Hectori, sortitus et injussus, conseruit pugnam, non fugace immissa inter alias sorte, udæ telluris gleba, sed quæ cristata e casside prima exsultura erat? Hic est, qui ista fecit, unaque ego interfui, ego ille servus, ille matre cretus barbara. Miser, quo tandem respiciens et hæc audes fari? Num ignoras, qui patris tui prosator fuit, antiquum illum Pelopa, barbarum Phrygem? Num porro Atrea, genitorem tuum, hominem sacerrimum, qui fratri proprios adposuit epulandos liberos? Tu autem ipse matre natus es Cressa, quam suus pater cum stupratore deprehensam in mare projici jussit mutis piscibus pabulum. Talis vero quum sis, tali natales exprobras mihi? qui patre quidem sum Telamone natus,

cui propter egregiam præ ceteris virtutem hic habitus honos, ut sociam tori matrem meam abduceret, regia prognatam stirpe, Laomedontis filiam: ipsamque illi munus eximium dedit Hercules. Siccine ergo optimus, duobus optimis satus, dedecori futurus videar cognatis meis, quos tu nunc tantis depressos malis projicis insepultos? Nec te hujus edicti pudet? At hoc jam scito: si quo hunc abjicietis, abjicietis et nos tres una jacentes. Quippe honestius est mihi pro illo decertanti præclaram mortem oppetere, quam tua pro uxore aut pro germano tuo. Proinde vide, non quod mea, sed quod intersit tua: namque si me quidpiam læseris, optabis aliquando te vel timidum fuisse potius, quam erga me ferocem.

CH. O rex Ulysse, tempori te venisse scias, si non commissurus hos, sed litem diremturus ades.

ULYS. Quid rei est, viri? Procul enim audivi vocem Atridarum super hoc viri fortis cadavere.

AGAM. Nonne enim, Ulysse, turpissima verba audimus istoc ab homine jamdudum?

ULYS. Qualia? Equidem viro ignosco qui maledictis provocatus, maledicta regerit.

AGAM. Turpia quidem audiit, qualia erant ipsius in me facta.

ULYS. Quid ergo tibi fecit, quod tibi damno sit?

AGAM. Negat se hoc cadaver insepultum relicturum: quin sepulturum se ait ingratiis meis.

ULYS. Licetne igitur vera dicenti amico, tua, non minus quam ante, manere in concordia?

AGAM. Dic: nec si vetarem, mentis essem sanæ, siquidem amicum te maximum ex Argivis duco.

ULYS. Audi igitur. Virum hunc, per Deos te obtestor, ne sustineas insepultum adeo inclementer abjicere: neque violentia te ullo modo vincat usque adeo odisse, ut fas susque deque habeas. Nam erat mihi olim inimicissimus ille ex omni exercitu, ex quo mihi addicta fuerunt Achillis arma: at illum tamen, etsi eo in me animo, non ita despicatui habeam, ut non fatear unum me vidisse fortissimum Argivorum, quotquot ad Trojam venimus, excepto Achille. Proinde injurius sis, si eum suo prives honore: non enim hunc, sed Deorum leges violaveris. Virum autem strenuum nefas est post mortem lædere, ne quidem si antea oderis.

AGAM. Tune ad hunc modum, Ulysse, hujus gratia mihi resistis?

ULYS. Sane equidem: oderam vero, quum odisse fas erat.

AGAM. Non itaque et mortuo insultare te par est?

ULYS. Ne gaudeas, Atrida, impio lucro.

AGAM. Pietatem ubique colere, haud facile est regi.

ULYS. At facile bene monentibus amicis obsequi.

AGAM. Regibus parere oportet probum virum.

ULYS. Desine: victus ab amicis, victor es tamen.

AGAM. Memento in quem virum hanc confers gratiam.

ULYS. Inimicus hic quidem: at olim præstabat virtute.

AGAM. Quid fiet tibi, ubi mortuum inimicum adeo revereris?

ULYS. Virtus nempe apud me plus quam odium valet.

AGAM. Hac qui sunt mente, vecordes solent perhiberi vulgo.

ULYS. Atqui multi sunt nunc amici, qui postmodo odia inter se exercebunt.

AGAM. Talesne, quæso, postules amicos parare?

ULYS. Equidem præfractum animum laudare non soleo.

AGAM. Tu quidem facies, ut ignavi hodie videamur.

ULYS. Immo ut Achivis omnibus justi videamini.

AGAM. Suades ergo, ut hoc cadaver sepeliri sinam?

ULYS. Equidem. Nam et ipse mihi olim justa persolvi cupio.

AGAM. Ut quisque sibi quæ congruunt facit!

ULYS. Cui enim me magis convenit, quam mihi studere?

AGAM. Tuum igitur hoc factum, non meum vocabitur.

ULYS. Ut feceris, ita bonus habeberis ubique.

AGAM. At tamen hoc certo scias, me vel majore in re tibi gratificari velle. Hic vero mortuus et vivus pariter mihi omnium erit maxime invisus. Porro tibi facere licet quod facto est opus.

CH. Si quis te, Ulysse, hac mente præditum, haud sapientem prædicat, næ ille stultus est homo.

ULYS. At vero nunc Teucro id in posterum denuntio, me quam antea inimicus fuerim, tam denuo amicum esse: et mortui hujus funus una curare volo, omnemque conferre operam, nec quidquam omittere, quod fortissimis viris omnes præstare addecet.

TEUC. Optime Ulysse, omnibus te modis laudare possim, ut qui longe meam fefelleris opinionem. Qui enim huic eras Achivorum inimicissimus, tu solus ei opem tulisti, nec mortuo huic vivus illudere sustinuisti, ut imperator ille lymphatus, ipseque et suus frater eum voluerunt omni adfectum contumelia insepultum abjicere. Quare illos Olympi hujus rector Jupiter, memorque Erinnys, et pœnarum exactrix Justitia malos male perdant, sicut voluerunt hunc virum contumeliis objicere indigne. Te vero, ô longævi proles Laertæ patris, vereor equidem sinere, ut hoc funus contingas, ne, hoc si faciam, mortuo ingratum sit. Cetera vero

nos adjuva ; et si quem de exercitu alium funus curare voles, non grave nobis erit. Ego vero reliqua omnia administrabo : tu autem te viri in nos boni officio functum esse scito.

ULYS. Volui equidem : at si tibi minus gratum est me una curare, abeo et approbo tuam sententiam.

TEUC. Satis est : jam enim multum elapsum est temporis. At vos alii cavam fossam properate manibus ; alii vero altum tripodem igni imponite, piis aptum lavacris : at una e tentorio militum turma armorum ornatum adferat. Tu vero, puer, amanter patrem quantum potes apprehende, unaque mecum latera hæc alleva. Adhuc enim calidi vulneris ora sursum efflant atrum cruorem. Verum age, quisquis se amicum ait adesse, properato, ito, huic viro operam dans in omnibus bono, nullique umquam mortalium meliori Ajace, quamdiu vixit, hoc dico.

CH. Quam multa homines experientia docet ! Priusquam vero eventum videas, nullus vates tibi quo res sit processura dixerit.

FINIS AJACIS LORARII.

SOPHOCLIS

PHILOCTETES.

DRAMATIS PERSONÆ.

ULYSSES.

NEOPTOLEMUS.

CHORUS.

PHILOCTETES.

SPECULATOR MERCATORIS HABITU.

HERCULES.

Sophoclis
PHILOCTETES.

1—37.

ULYS. Litus quidem hoc est circumfluæ terræ Lemni, mortalibus nec tritum nec habitatum, ubi, ô patre Achivorum fortissimo crete, Achillis fili Neoptoleme, Meliensem Pœantis natum jussus a Regibus exposui ego olim, tabo fluentem, ex ulcere pedem depascente : quum nec libamina aris imponere, neque exta tangere quietis nobis liceret, sed tota castra diro omine impleret querelis, clamans semper gemensque. Sed quid hæc frustra memoro? Quippe longis sermonibus haud opus est, ne venisse me hic sentiat, dolusque omnis subvertatur mihi, quo me illum mox capturum arbitror. Tuæ vero partes sunt, in ceteris ut subservias, dispiciasque ubinam hîc sit gemino sic patens ostio petra, ut hieme utraque sedes solem excipiat, æstate vero apertum utrinque antrum permeans aura somnos cieat : at paullum infra ad lævam videre possis aquæ limpidæ fontem, siquidem haud evanuit. Silentio te confer ad ista loca, atque mihi renuntia, utrum illic an alibi habitet, ut consiliorum meorum quod superest me dicente percipias, communique amborum opera ad exitum perducantur.

NEOPT. Haud longe absunt, rex Ulysse, quæ me inspicere jubes : videor enim specum, qualem dixisti, videre.

ULYS. Superne, an inferne? non enim discerno.

NEOPT. Illum superne : nec ulla vestigii apparet nota.

ULYS. Vide num humi recumbit dormiens.

NEOPT. Vacuam habitationem video, ubi nemo est homo.

ULYS. Neque intus apparatus est ullus cibus?

NEOPT. Substrata foliis humus, ut cuipiam ibi incubanti.

ULYS. Ceterane sunt vacua, nec quidquam ultra sub tecto est?

NEOPT. Poculum est e ligno cavatum, pravi sane artificis opus, unaque hæc focalia.

ULYS. Viri totam supellectilem narras scilicet.

NEOPT. Eheu, eheu! Præterea hîc siccantur laceri panni, fœda, ut videtur, sanie pleni.

ULYS. Plane in hisce locis vir habitat, atque alicubi haud procul abest. Quî enim veteri morbo pedem æger progrediatur longius? Sed vel in pabuli consuetam viam exiit, vel herbam, si quam novit alicubi, qua sedet dolores, carpturus. Hunc itaque socium, qui adest, mitte speculatum, ne in me imprudentem incidat. Quippe unum me malit prehendere, quam ceteros Achivos omnes.

NEOPT. En ille vadit, et semita custodietur: tu vero, si quid vis ultra, rursus expedi.

ULYS. Achillis nate, oportet te in his, quorum gratia huc venisti, strenuum esse non solum corpore, sed si quid novum, nec ante auditum tibi, audias, ministrare in eo, uti minister ades.

NEOPT. Quid ergo jubes?

ULYS. Meditari te oportet quî Philoctetæ animum verbis fallas subdolis. Quando te rogabit, quis es, et unde ades, dic filium te esse Achillis: hoc enim celare haud necesse est: navigare autem te domum, deserto navali Achivorum exercitu, quos impense oderis, qui postquam te supplicibus precibus arcessivissent domo, quia in te uno sita illis spes esset capiendi Ilii, venienti tamen haud dignati sint tibi Achillis arma dare, quæ jure tuo peteres, Ulyssi vero tradiderint ea; simulque in me dic, ut voles, quidquid probri et maledicti est; nec est quod inde me quidquam lædas; ista vero ni feceris, Achivis omnibus ærumnas conficies graves. Nisi enim hujus arcus et sagittæ capientur, non poteris umquam expugnare Dardani urbem. Disce autem, cur mihi quidem non liceat, tibi vero fas sit fidenter et tuto cum hoc viro colloqui. Tu quidem navigasti, nemini juramento obstrictus, neque ex necessitate, nec primæ expeditionis particeps fuisti; horum autem nihil est infitiandum mihi. Quare, si potitus arcum, me adesse senserit, perii, et te simul mecum perdam. Quocirca callide comminisci debes, quî furto auferas invicta arma. Novi equidem te non esse eo ingenio natum, ut falsa loquaris, aut dolo struas alii malum. At tamen jucunda res est victoriam adipisci. Aude: justi vero post rursus erimus. Nunc autem ad hujus diei partem exiguam da te mihi impudentem; et deinde reliquum tempus vocator omnium sanctissimus mortalium.

NEOPT. Ego vero, Laertis fili, dicta quæ non audio lubenti animo, eadem exsequi haud minus odi. Hoc enim a natura habeo, ut nihil de insidiis agam, neque ego, neque, ut aiunt, qui me genuit pater. Sed paratus sum virum vi abducere, et non dolis. Non enim ille claudus altero pede nos tanto valentiores vi devi-

cerit. Missus equidem tecum ut adjutor, nolim proditor vocari. Malo autem, ô rex, honesta faciendo spe excidere, quam turp facto voti compos fieri.

ULYS. Optimi patris fili, et ipse, juvenis quum essem olim, linguam quidem otiosam, manum vero habebam ad opera promtam: nunc autem, re perspecta et explorata, video inter mortales linguam esse, non opera, quæ omnia gubernat.

NEOPT. Quid igitur aliud me jubes, quam mentiri?

ULYS. Aio Philocteten dolo tibi capiundum esse.

NEOPT. Cur dolo potius, quam persuadendo abducam?

ULYS. Haud persuadebitur: vi autem capere nequeas.

NEOPT. Estne illi tantum, quo confidat, robur?

ULYS. Sunt certæ sagittæ, letum ferentes.

NEOPT. Anne igitur ad eum ne quidem accedere tutum est?

ULYS. Neutiquam, nisi dolo ceperis, ut dico.

NEOPT. At, quæso, mentiri non turpe censes?

ULYS. Non, si mendacium quidem salutem adferat.

NEOPT. At qua fronte quis hæc audebit loqui?

ULYS. Quum lucri caussa quid inceptas, pudere haud decet.

NEOPT. Quid vero lucri est mihi, si hic ad Trojam venerit?

ULYS. Solæ hæ sagittæ Trojam ceperint.

NEOPT. Atqui nonne eam ego, ut dicebatis, expugnaturus sum?

ULYS. Nec tu sine illis, nec illæ sine te.

NEOPT. Captandæ itaque sunt, quandoquidem ita se res habet.

ULYS. Porro si hoc feceris, gemina auferes præmia.

NEOPT. Quænam, cedo? si enim sciero, nihil renuam exsequi.

ULYS. Catus ut ipse simulque fortis voceris.

NEOPT. Age ergo, faciam quod jubes, omni pudore amoto.

ULYS. Tenesne animo igitur, quæ te monui?

NEOPT. Ne dubita, postquam semel adsensi.

ULYS. Tu quidem ergo hîc opperiens venientem eum excipe: ego vero abeo, ne coram me cernat: sociumque, quem modo speculatum amisisti, ad navem mittam denuo, hucque, si diutius cessare mihi videamini, eumdem ipsum virum remittam naucleri habitu concinnatum callide, formaque adeo immutata, ut pro ignoto haberi possit: qui quum versute perplexa loquetur, tu, fili, ex ejus sermone quæcumque tibi ex usu erunt, arripe. Ego vero ad navem abeo, his tibi commissis: Mercurius autem fraudum repertor, duxque viæ nos dirigat, et victrix Minerva arcium præses, quæ me servat semper.

CH. Quid peregrinus in peregrino solo reticeam, ô rex, quidve

dicam homini suspicaci? edoce me. Solertia enim et consilio ceteris præstat quicumque divinum Jovis sceptrum regit. Ad te vero, ô fili, summum hoc imperium avis ab ultimis pervenit. Quare age dic quo modo tibi subserviam.

NEOPT. Mirum ni cupis extremos fines invisere loci quo ille cubile habet: nunc quidem ergo adspice fidenter; at ubi veniet viator formidabilis, hocce ex antro regredere, meumque ad nutum semper procedens, da operam, ut quodcumque facto opus fuerit facias.

CH. Rem jubes, ô rex, jamdudum meditatam mihi, oculo ut observem tuis maxime commodis intento: nunc vero dic mihi quonam in recessu abditus habitat, quemve tenet locum: id enim doceri operæ pretium est mihi, ne imprudenti alicunde superveniat. Quis locus, quæ sedes, quave carpit viam? intusne an foris?

NEOPT. Hoc quidem cernis illius domicilium, gemino patentem ostio rupem.

CH. Sed quo ipse miser abiit?

NEOPT. Nullus dubito, quin cibi quærendi gratia proximam hanc semitam ingressus ambulet alicubi. Hac enim ratione fama fert illum sustentare vitam, alatis sagittis configentem feras, miserum perpetuis conflictatum ærumnis, nec ad eum quemquam accedere, qui dolores sedare possit.

CH. Miseror equidem illius vicem, quem nemo curat mortalium, nec convictor ullus adspicit: sed infelix, solus semper, laborat atroci morbo, inopsque consilii despondet animum, sicubi eum cujusvis rei ad vitam necessariæ urget egestas. Quo tandem modo tot malis resistit? ô solers mortalium industria! ô infelicia hominum genera, quibus sors vitæ obtigit haud commoda! Hic majorum forte nulli secundus, rerum, quibus usus vitæ indiget, omnium expers, deserto in loco jacet solus inter pictas hirsutasve feras, doloribus simul et fame cruciatus, miserabilis, anxiferis curis frustra exercitus: tristis autem loquaci ore procul resonans Echo acerbis ejulatibus respondet.

NEOPT. Nihil est horum quod valde mirer; Divûm enim numine, si quid ego intelligo, eveniunt: atque hæc mala ex immitis Chryses ira eum invaserunt: quodque nunc, curante nemine, morbo adflictatur, non est ut hoc absque Deorum consilio fiat, ne prius hic in Trojam dirigat divina invicta tela, quam venerit tempus, quo dicitur ab illis expugnanda esse.

CH. Comprime vocem, fili.

NEOPT. Quid est?

CH. Strepitum audivi, qualis esse solet hominis quem pertentat dolor.

NEOPT. Numquid hinc, an illinc loci? accidit mihi revera vox alicujus ægre viam carpentis, neque me fallit procul auditus flebilis questus viri malis confecti: clare enim sonat.

CH. Sed concipe, fili—

NEOPT. Quidnam? cedo.

CH. Aliam cogitationem. Non procul, sed prope adest vir, haud lætum carmen fistula recinens, agrestis ut pastor: sed aut alicubi pedem offendens præ cruciatu vociferatur ingenti ejulatu, aut navem cernens ad inhospitalem portum appulsam. Atrox enim quidpiam clamat.

PHIL. Ehem hospites, quinam estis, quæso, qui ad hanc insulam importuosam et inhabitatam remis appulistis navem? Qua ex patria, quove vos ex genere esse dixerim? Forma quidem apparet vestitus Græci, quo nihil mihi visu est jucundius; at vocem audire cupio; nec me adloqui vereamini ita efferatum exhorrescentes: sed miserati hominem infelicem, solum, desertum hîc, amicis destitutum, malisque confectum, vocem edite, si amici quidem adestis: respondete, amabo: haud enim par est me a vobis hoc non impetrare, aut vos vicissim a me.

NEOPT. At scito hoc primum, hospes, nos Græcos esse, quandoquidem hoc scire cupis.

PHIL. O carissima vox! vah! vah! quam juvat vel accepisse talis viri alloquium post tam longum tempus! Quis te huc, ô fili, appulit? quæ adduxit necessitas? quod consilium? quìs ventus? næ ille amicissimus mihi! omne hoc mihi declara, ut sciam quis es.

NEOPT. Natus sum equidem in insula Scyro: domum navigo: porro vocor Neoptolemus Achillis filius. Rem totam tenes.

PHIL. O carissimi patris nate, ô cara edite patria, ô senis alumne Lycomedis, quonam suscepto itinere huc appulisti? undenam navigas?

NEOPT. Nunc quidem ex Ilio.

PHIL. Quid ais? non enim tu nobiscum classem conscendisti, quum primum ad Ilium profecti fuimus.

NEOPT. An et tu particeps fuisti istius expeditionis?

PHIL. O nate, non me ergo nosti, quem intueris?

NEOPT. Quomodo enim noverim, quem vidi numquam?

PHIL. Neque nomen, neque calamitatum mearum famam ullam umquam audisti, quibus pereo miser?

NEOPT. Scito me nihil eorum nosse, de quibus rogas.

PHIL. O multa me calamitosum, ô invisum Diis, cujus ne

fama quidem tam misere adflicti domum, nec usquam Græciæ pervenit! sed qui me huc ejecerunt impie, derident me taciti: lues autem mea usque integrascit, inque dies fit gravior. O fili, ô patris Achillis proles, en ille ego sum tibi, quem fando forte audiisti Herculearum possessorem sagittarum, filius Pœantis Philoctetes, quem gemini duces, rexque Cephallenum abjecere turpiter solum sic in deserto loco, letiferæ excetræ morsu infesto vulneratum, diroque inde tabescentem morbo; cum quo me, ô fili, hîc expositum solum reliquerunt atque abierunt, postquam e ponto circumflua Chrysa huc appulerunt. Scilicet ubi me viderunt ex multa maris jactatione dormientem in cava litoris rupe, læti solverunt naves, me deserto, adpositisque mihi, ut mendico alicui, pannis pauculis, cibique subsidio tenui; qualia ipsis utinam contingant! Tu vero, ô fili, quem mihi e somno excitato, postquam illi profecti fuerunt, sensum fuisse putas, quas effudisse lacrimas, quibus lamentis mea deplorasse mala? quum cernerem naves, quibus huc navigaveram, omnes abactas, hominemque in loco neminem, nec qui victus curam gereret, nec qui ægroto morbi levamen adferret. Omnia autem circumspiciens nihil vidi præter ærumnas adesse; harumque, ô fili, ingentem copiam. Interea mihi tempus sensim procedebat, die diem excipiente, oportebatque solum me hoc sub parvo tecto mihi ministrare omnia. Alimenta quidem suppeditabat hic arcus, quo volatiles petebam columbas: tum quodcumque mihi adtigisset emissa nervo sagitta, hoc ut tollerem, provolvebam me, ægre trahens pedem miser. Atque etiam quum potu usus erat, vel, si pruinis terræ superfusis, ut hieme solet, necesse erat parumper ligni cædere, hæc e specu repens ipse moliebar miser. Deinde ignis haud erat in promtu: sed silici silicem adterens, abstrusam vix elicui flammam, quæ hucusque me sospitat. Habitata enim casa hæc cum igne omnia, præter sanitatem, suppeditat mihi. Age nunc, ô nate, et insulæ hujus naturam disce. Hujus ad oras navita nullus sponte applicat: nulla est enim navibus statio, nec mercatoribus spes ulla est lucri, nec ulla hospitia. Qui sapit huc nemo navigat. Forte fortuna aliquis appulit ingratiis, ut longa hominum vita plurimos istiusmodi casus ferre possit. Hi ubi advenerunt, ô fili, verbis quidem miserantur me, et forsitan etiam vicem dolentes meam, cibi aut vestis aliquid mihi impertiunt: at illud, ubi primum mentionem injicio, renuunt omnes, ut domum me reducant. Itaque conficior miser annum jam hunc decimum fame et doloribus, alens voracem luem. Talia mihi fecerunt, ô fili,

Atridæ et Ulysses, quibus Olympii Dii dent, ut ipsi vicissim paria sustineant mala!

CH. Me quoque, haud secus ac istos huc advectos hospites, miseret tui, Pœantis fili.

NEOPT. At ego, quæ dicis, vera esse scio, testisque tibi esse possim, ut qui secundum te Atridarum et Ulyssis expertus sim improbitatem.

PHIL. Num et tu de sacerrimorum Atridarum aliqua injuria expostulas, ut læsus irascaris?

NEOPT. Iram utinam aliquando expleam manu, quo Mycenæ intelligant Spartaque, fortium virorum genetricem esse Scyron quoque!

PHIL. Euge, ô fili: sed quam habens in eos querelam tam graviter iratus huc advenisti?

NEOPT. O fili Pœantis, dicam, tametsi vix dicere queo, quibus illi me ad eos venientem contumeliis affecerunt. Nam postquam Achillem vis fati sustulit—

PHIL. Hei mihi! ne quod ultra verbum facias, priusquam didicero hoc primum, num occidit Pelei proles.

NEOPT. Occidit, neminis hominis, sed Dei, ut aiunt, manu, Phœbi percussus arcu.

PHIL. At generosus quidem peremtorque et peremtus. Dubius autem, ô fili, hæreo, primumne perconter caussam querelæ tuæ, an illius vicem deplorem.

NEOPT. Tibi quidem arbitror satis esse, si tua ipsius deplores infortunia, aliorum ut missa facias.

PHIL. Recte sane dicis, quare de integro rursus rem tuam mihi narra, quibus te modis injuria adfecerint.

NEOPT. Venere ad me picta vecti nave divus Ulysses, altorque mei patris, dicentes, verane an falsa nescio, haud fas esse, postquam periisset pater meus, alium quam me Trojanam arcem expugnare. Hæc illis dictitantibus haud longa fui in mora, quin statim, hospes, conscensa nave, celerem contenderem cursum; idque maxime mortui patris desiderio, ut, quem numquam videram, saltem, antequam tumulo conderetur, intuerer. Præterea et caussa accedebat optima, laudum cupido, eo si profectus Trojæ turres everterem. Jamque naviganti mihi dies alter fulgebat, quum ad invisum Sigeum cursu secundo applicavi: atque statim egressum nave circumfusus omnis exercitus me salutavit, jurantes se redivivum Achillem cernere. At ille compositus jacebat. Ego vero infelix postquam eum aliquantisper deflevi, accedens Atridas ad amicos, ut par erat, armaque et alia quæcumque fue-

rant patris poposci. At eheu! responsum illi dederunt impudentissimum mihi: *O nate Achillis, cetera quidem licet tibi paterna sumere; armorum autem illorum potitur jam vir alius, Laertæ filius.* Tum ego, lacrimis oculos suffusus, illico exsurgo ira percitus gravi, atque indignabundus. *Ergone*, inquam, *ô sceleste, eo processistis audaciæ, ut cuiquam arma mea traderetis, me non rogato?* Ad quæ Ulysses, qui forte ibi aderat, *Næ*, inquit, *adolescens, optimo hi jure dederunt ea mihi; namque ego præsens ea, corpusque ipsum servavi.* Atque ego animi impotens, statim probri quodcumque est ei ingessi, extrema omnia imprecatus, si mea ille arma eriperet mihi. Ille vero sic lacessitus, tametsi alias haud promtus est irasci, maledictis dolens, ita respondit: *Non eras, ubi nos; sed aberas ubi te non oportebat abesse: hæcque arma, quandoquidem ferociter loqueris, Scyron reportans numquam navigabis.* His auditis probris, acceptisque injuriis, navigo domum, meis spoliatus a pessimo, pessimisque orto, Ulysse: quamquam non ejus crimen est, sed principum ipsorum. Civitas enim universa, simulque totus exercitus pendet ex principibus: qui vero flagitiose agunt homines, principum sermonibus edocti fiunt improbi. Rem totam dixi: qui vero Atridas odit, mihique pariter et Diis sit amicus!

CH. Montibus gaudens, nutrix omnium Rhea, mater ipsius Jovis, quæ magnum Pactolum auriferum colis, te illic quoque, veneranda mater, imploravi, quando in hunc Atridarum omnis injuria collata est, ubi, ô beata, tauricidis vecta leonibus, arma paterna, summum honoris insigne, tradidere præter fas Laertis filio.

PHIL. Doloris argumentum, ut videtur, manifestum habentes, huc appulistis, hospites, mihique consentitis, quod arbitramini facinora ista esse Atridarum et Ulyssis. Hunc enim probe novi semper paratum quidvis falsi dicere, fraudemque omnem experiri, unde nihil non scelesti sit effecturus. Verum nihil id est mirum mihi; sed mirabor, si præsens ista cernens Ajax major passus sit.

NEOPT. Non erat in vivis amplius, ô hospes: numquam enim illo vivente, eis spoliatus fuissem.

PHIL. Quid ais? an et ille mortem obiit?

NEOPT. Scito eum non amplius lucis adspectu frui.

PHIL. Væ mihi misero! At non morietur Tydei filius, nec Sisyphi proles emta Laerti. Hos enim non decebat vivere.

NEOPT. Non sane; hoc certo scias: sed et maxime nunc florent in Argivorum exercitu.

PHIL. Quid vero? Qui senex et strenuus erat, amicusque meus, Nestor Pylius, vivitne? hic enim facta eorum improba sapientibus consiliis cohibere solebat.

NEOPT. Misere nunc ille agit, postquam oppetiit mortem Antilochus, qui solus ei ex filiis aderat.

PHIL. Hei mihi! De duobus istis acerba memoras, quos ego minime vellem absumtos audire. Eheu, eheu! quonam obsecro respiciendum est, quando hi quidem periere, Ulysses vero superest adhuc in eo loco, ubi oportebat horum vice ipsum dici mortuum?

NEOPT. Astutus est ille luctator; sed vel callida consilia, ô Philocteta, labefactantur sæpe.

PHIL. Age dic obsecro, ubinam tum erat tibi Patroclus, qui patri tuo fuit in deliciis?

NEOPT. Et ille mortuus erat. Rem autem in pauca conferam: Bellum neminem hominem lubens perimit malum, sed optimos semper.

PHIL. Hujus rei testis tibi sum: hacque ipsa gratia de homine te rogabo nullius quidem pretii, sed lingua promto et callido, quid nunc agat.

NEOPT. An quopiam de alio quam Ulysse rogas?

PHIL. Non hunc volui: sed Thersites erat quidam, qui sibi numquam temperabat, quin plus semel diceret, quod ne semel quidem audire quisquam vellet. Scin' hunc an vivit adhuc?

NEOPT. Ipsum non vidi; sed audivi superstitem esse.

PHIL. Ita scilicet futurum erat, siquidem nihil umquam pravi interiit: sed id omni cura tutantur Dii: et si quis est malitiosus et fraudulentus, eum libenter prohibent ab Orco; qui autem justi et probi sunt, illos eo solent demittere. Quo sunt hæc censenda loco, quo nomine laudanda, si Deorum facta laudare aggressus, ipsos Deos malos deprehendo?

NEOPT. Equidem, ô patre Œtæo sate, in posterum dehinc Iliumque et Atridas procul intuens, ab iis mihi cavebo. Ubi enim deterior bono plus valet, peritque virtus, et ignavus rerum potitur, numquam ego tales viros amavero. Sed saxosa Scyros suffecerit mihi posthac, ut me meæ domi oblectem. Nunc autem pergo ad navem. At tu, Pœantis fili, vale quam maxime, vale; et te Dii morbo liberent, ut ipse postulas. Nos autem abeamus, ut, ubi Deus nobis ventum concedet, illico vela in altum demus.

PHIL. Jamne, ô fili, a me disceditis?

NEOPT. Opportunitas enim monet, ut prope navem potius, quam procul, ferentem observemus ventum.

PHIL. Per ego te patrem, perque matrem, ô fili, perque si

quid tibi domi est carum, supplex nunc rogo, ne relinquas me solum adeo, malis in hisce desertum, quot quantisque colluctari me vides, atque audiisti: sed me tamquam accessionem navigationi tuæ recipe. Molestia quidem, sat scio, gravis erit hujus oneris: tamen sustine. Nempe generosis odio est quidvis turpe, et honestum decori. Tibi quidem prætermissum hoc officium grande feret dedecus; servatum vero, ô fili, te laude cumulabit maxima, si vivus ego venero ad Œtæam terram. Age, diei ærumna est haud unius integri: aude; abductum me quocumque voles injice, in sentinam, in proram, in puppim, ubi minime futurus sim convectoribus molestus. Adnue, per ipsum te Jovem obtestor vindicem supplicum; sine te exorem, ô fili. Advolvor genibus tuis, tametsi ego infelix infirmus sum et claudus: ne me relinquas, obsecro, desertum adeo, ubi hominum nulla sunt vestigia. Sed vel ad domum tuam vectum me sospita, vel ad Chalcodontis in Eubœa sedes; at inde non longa erit mihi ad Œtam navigatio, Trachiniumque jugum, et pulcre fluentem Spercheum, quo patri me exhibeas meo, quem jamdudum metuo, ne mihi mortuus sit. Multa enim hinc solventibus mandata ad eum dedi, supplices mittens preces, ut ipse navi huc advectus domum me abduceret, liberaretque a malis. Sed vel fato functus est, vel quibus hæc commisi, ut fieri solet, opinor, ii me meaque parvi pendentes, domum redire properarunt. Nunc vero, ad te enim deductorem simul et nuntium venio, tu me serva, tu mei miserere, considerans, quam cuncta sunt mortalibus timenda, quotque periculis obnoxia est eorum conditio, ancepsque fortuna, modo læta, modo tristis. Oportet autem eum cui res secundæ sunt, acerba quævis respicere; et si quis laute vivit, tunc opes tueri maxime, ne imprudenti pereant.

CH. Miserere, ô rex; multos recensuit vix tolerabilium ærumnarum conflictus, quantis utinam nullus meorum amicorum urgeatur! si vero inimicos, ô rex, oderis Atridas, ego sane illorum damnum in hujus lucrum converterem, eumque, uti impense cupit, in instructa bene et celeri nave reducerem domum, Deorum vindictam effugiens.

NEOPT. Vide tu, ne nunc quidem facilior sis; ubi vero tædio morbi vinceris, tunc non amplius hisce dictis consentias.

CH. Minime: non est, ut hanc animi mutabilitatem exprobres mihi umquam merito.

NEOPT. At indecorum est mihi sane, minus promtum me videri quam te, ad opem ferendam hospiti in tempore. Proinde, si sic videtur, abnavigemus; veniat protinam. Quippe navi acci-

pietur, nec repulsam feret: solummodo Dii dent nobis, ut incolumes hac terra egrediamur, eoque perveniamus, quo navigationem instituimus.

PHIL. O diem lætum plurimum! ô virum omnium suavissimum! ô amicos remiges! utinam vobis re ostendere possim, quam me hoc beneficio obstrictum habetis! Eamus, ô fili, salutata prius illa intus infausta habitatione, ut et cognoscas quibus subsidiis vitam toleraverim, quoque fuerim animi robore: horum enim ne adspectum quidem neminem alium præter me passurum fuisse arbitror; me vero mala boni consulere docuit dura necessitas.

CH. Resistite: discamus quid sit novi. Namque viri duo, alter navis tuæ socius, alter autem exterus, huc accedunt, quos quum audieritis, postea ingrediemini.

MERC. Achillis fili, socium tuum hunc, qui cum duobus aliis apud navem tuam stationem agebat, jussi mihi ubi locorum esses demonstrare, quandoquidem inscius imprudensque in te incidi, forte fortuna ad idem litus appulsus. Navigans enim, ut nauclerus, haud magno commeatu ab Ilio domum ad vini feracem Peparethum, ubi audivi nautas, qui huc appulerant, tuos esse omnes, visum est mihi haud tacite præternavigare, priusquam tibi quædam denuntiassem, consecutus aliquid, ut par est, præmii. Nihil forte nosti de iis quæ tua intersunt, quæ nova de te Achivis consilia sunt; nec consilia tantum verbis inita, sed dictis jam facta suppetunt, remque haud negligenter exsequuntur.

NEOPT. At tibi quidem, hospes, pro ea qua mihi prospicis benevolentia, condigna apud me, nisi improbus sim, reposita manebit gratia. Verumtamen quod dixti declara mihi, ut sciam quid novi consilii ab Argivis adfers.

MERC. Abiere, qui te classe persequantur, Phœnixque senex et Thesei filii.

NEOPT. Vine, an verbis me abducturi?

MERC. Haud scio: quod audivi, ejus adsum tibi nuntius.

NEOPT. Istucne, quæso, tanto impetu animi aggrediuntur Atridarum gratia Phœnixque et qui una conscenderunt navem?

MERC. Hæc scito jam agi, nec amplius in agendis esse.

NEOPT. Quî vero Ulysses operam suam non ultro obtulit, nec paratus fuit navigare? numquis illum prohibuit metus?

MERC. At ille et Tydei filius ad alium virum proficiscebantur, quando solvebam e portu.

NEOPT. Quisnam ille sit, ad quem Ulysses ipse navigabat?

MERC. Sane erat aliquis. Sed huncce primum dic mihi, quis est. Quod dixeris vero, ne effer clare.

NEOPT. Hic est inclytus tibi Philoctetes, hospes.

MERC. Ergo ne plura me roges; sed quam ocissime solve navem, atque ex hac terra te abripe.

PHIL. Quid autumat, ô fili? cur me, obsecro, dictis tenebricosis prodit tibi hic navita?

NEOPT. Nondum intellexi quid sibi velit: oportet autem eum quæ dicet, perspicue eloqui adversum me, et te, et hos quoque.

MERC. O nate Achillis, ne committas, quæso, ut Græcorum in offensionem incurram, quod tacenda dixerim: magnis enim lucris augeri soleo, ob officia quæ eis ego, quantum quidem potest homo pauper, præsto.

NEOPT. Ego sum Atridis infensus: hic autem vir amicus est mihi summus, quia Atridas odit. Proinde oportet te, qui amico ad me venisti animo, nihil nos eorum celare, quæ audiisti.

MERC. Vide quid agis, fili.

NEOPT. Jamdudum ego id vidi.

MERC. In te crimen omne transferam.

NEOPT. Esto; dic modo.

MERC. Dico. Duo illi, quos audisti, viri, Tydei filius, visque Ulyssea, ad hunc navigant, ut qui jurati fidem suam obligarunt, se eum vel sermonibus persuasum, vel vi adducturos. Atque hæc Achivi omnes audiere Ulyssem aperte dicentem: ille enim plus fiduciæ habebat altero, se hæc effecturum.

NEOPT. Quanam vero gratia post tam longum tempus Atridæ tantam hujus curam gerunt, quem dudum ejecere? Quæ hos cupido incessit, aut vis ultioque Deorum, qui sceleste factorum pœnas exigunt?

MERC. Istud tibi ego, forte enim haud inaudisti, omne expediam. Vates erat quidam claro sanguine genitus, Priami quidem filius, nomine vero Helenus appellabatur; quem noctu egressus solus, qui ubique pessime audit, probrisque oneratur omnibus, versutus ille Ulysses cepit, vinctumque in medios Achivos agens, cunctis opimam prædam monstravit. Is inquam et alia omnia illis vaticinatus est, hocque inprimis, Trojæ turres numquam eos diruturos, nisi hunc persuasum abducant ab hac insula, in qua nunc habitat. Atque hoc simul ac vatem dicentem audivit Laertæ filius, statim recepit, virum hunc adductum Achivis se exhibiturum, idque, ut maxime opinabatur, volentem, sin renueret,

invitum: hæcque si non daret effecta, caput suum cuilibet amputandum permittebat. Audiisti, nate, omnia: propere autem abire et te ipsum moneo, et si quis alius tibi curæ est.

PHIL. Hei mihi misero! Illene, mera labes, me ad Achivos juravit persuasum se abducturum? Nempe sic persuadebor, ut ab inferis mortuus ad lucem redeam, quemadmodum illius pater.

MERC. Ista equidem nescio; sed pergo ad navem: vobis autem optima conferat Deus!

PHIL. Nonne hoc, ô fili, acerbum est, Laertis filium sperare, fore umquam ut me dictis mollibus delinitum abducat nave, et mediis in Achivis ostendat? Haud sane fiet. Facilius invisissimæ mihi auscultarem excetræ, quæ me ita claudum reddidit. Sed nullum est nefas, quod ille indictum vel infectum velit: nuncque, satis scio, veniet. Verum, ô fili, abeamus, ut nos plurimum pelagi ab Ulyssis nave disterminet. Eamus: quippe opportuna festinatio, labore exhausto, somnum et quietem adducere solet.

NEOPT. Itaque quum ventus in proram spirans remittet, solvemus navem: nunc enim adversus est.

PHIL. Quilibet ventus secundus est, quum fugias mala.

NEOPT. Nil metuas; et hæc illis contraria sunt flamina.

PHIL. Nullus prædonibus flatus est contrarius, si furto aut vi quidquam auferre detur.

NEOPT. Age ergo, si placet, eamus, quum primum intus sumseris quibus tibi maxime usus est, quæque optas magis.

PHIL. Enimvero sunt quibus opus est, admodum ex paucis licet.

NEOPT. Quid illud est, quod navis mea tibi non suppeditet?

PHIL. Est mihi quædam herba, qua soleo maxime mulcere hoc ulcus, ita ut valde mitigetur dolor.

NEOPT. Age effer illam. Numquid et aliud adsumere cupis?

PHIL. Videbo numquid forte mihi harum sagittarum neglectum exciderit, ne cui auferendum relinquam.

NEOPT. Estne ergo nobilis ille arcus, quem nunc habes?

PHIL. Hic ipse, non enim alius est, quem manibus gero.

NEOPT. Fasne est mihi eum contemplari prope, et gestare, atque osculari tamquam Deum?

PHIL. Tibi quidem, ô nate, et hoc continget, et mearum rerum quodcumque aliud tibi erit commodum.

NEOPT. Equidem cupio: sed ita temperata est cupido: si fas mihi sit, velim; sin minus, omitte.

PHIL. Et pie loqueris, et fas tibi est, qui solis hoc jubar adspicere solus mihi dedisti, qui terram Œtæam videre, qui patrem

senem, qui amicos, qui inimicorum subjectum pedibus me superiorem iis reddidisti. Confide; licebit tibi hunc arcum tractare, et danti reddere, et gloriari, quod solus mortalium virtutis ergo illum adtrectaveris. Beneficio enim meo ipse eum comparavi: proinde haud mihi grave est, amicum te meum, illum inspicere et contrectare. Qui enim beneficiis vicem reddere novit, quibusvis opibus præstantior amicus fuerit.

NEOPT. Ingredere.

PHIL. Et te introducam. Vis enim morbi adjutorem te postulat.

CH. Fando quidem audivi, haud vidi tamen, ut Jovis insidiatum thalamis Ixionem ceperit olim, et rotæ adstrinxerit volventi, omnipotens Saturni filius: alium vero neminem audivi, nec vidi mortalium, qui in tristius fatum inciderit, quam hic, qui nihil cuiquam male fecit, nec quemquam suo fraudavit, sed justitiam colens cum justis semper, tam indignis periit modis. Hoc demiror, quo pacto tandem, quo pacto fluctuum undique adlisorum sonitum audiens, ita solus lacrimosam egit vitam, ubi ipsemet sibi erat accola, lapsantem vix promovens gradum, neque incolam loci ullum, infortunii sui adfinem habens, qui gemitus exciperet deplorantis graves edacis sanguinei ulceris dolores: nec qui fervidum sanguinem ex ulceribus læsi venenato morsu pedis scatentem lenibus herbis sisteret, si quibus forte incidisset, quas ex terra altrice carperet. Alias enim alio se confert, quando remittit fera lues morbi, repens, velut infans quem cara destituit nutrix, quo facili perveniat via: non almæ telluris fruges pro alimento capiens, nec aliud quidquam eorum quibus vescimur homines industrii, nisi siquando certo directis arcu alatis sagittis ventri cibum expedit. O infelicem animam! quem toto decennio non delectavit vini potus, sed stagnantem aquam, si quam alicubi nosset, spectans, ad eam semper se admovebat. Nunc autem fortium virorum nactus filium, feliciter in posterum aget, magnusque ex illis malis evadet; qui illum pontigrada nave post multos menses revehet ad patriam domum Meliadum Nympharum, Spercheique ad ripas, ubi vir bellicosus Deorum accessit cœtui, sacro igne combustus summis in Œtæ jugis.

NEOPT. Prodi, si vis: quid tandem ita nulla de caussa siles, et sic attonitus stupes?

PHIL. Ah, ah, ah, ah!

NEOPT. Quid est?

PHIL. Nihil grave. Sed perge, ô fili.

NEOPT. Num te dolor incessit ex præsenti morbo?

PHIL. Haud sane: sed jam, ut videtur, remittit. O Dii!

NEOPT. Quid ita gemens Deos invocas?

PHIL. Ut servatores propitiique nobis veniant. Ah, ah, ah, ah!

NEOPT. Quid accidit tibi? non dices? sed sic tacitus silebis? Videris enim in malo quopiam esse.

PHIL. Disperii, ô fili, nec potis ero malum hoc apud vos celare. Attate! penetrat, penetrat. Infelix, ô miser ego! Disperii, nate, discerpor edaci morbo. Papæ, papæ! Per ego te Deos obtestor, fili, si quis tibi in promtu gladius est, ferito summum pedem, amputa quam celerrime, vitæ ne parcito: age, rogo, ô fili.

NEOPT. Quid adeo novi derepente accidit, cujus gratia tantos ejulatus totque gemitus cies?

PHIL. Scis, ô nate?

NEOPT. Quid est?

PHIL. Scis, ô fili?

NEOPT. Quid est tibi?

PHIL. Haud equidem scio.

NEOPT. Et quî nescias?

PHIL. Papæ, papæ!

NEOPT. Terribilem in modum adgravescit hic morbus.

PHIL. Terribilem sane, et ineffabilem. Sed misereat te mei.

NEOPT. Quid ergo faciam?

PHIL. Ne me formidine prodas. Lues enim illa vices alternat, atque ex intervallo redit, postquam forte ad satietatem evagata est. Eheu!

NEOPT. O miser nimis! eheu, eheu! miser profecto, omnibus laboribus exercite, vin' te prehendam, atque contingam manu?

PHIL. Ne istuc, obsecro: sed hunc cape mihi arcum, ut dudum me rogabas, eumque tene et custodi, donec remiserit instans vis morbi. Corripit enim me somnus, simul ac abscedit hoc malum; nec potis sum eo prius defungi: sed necesse est, ut me sinas tranquillum dormire. Interea vero si venerint illi, per Deos te obtestor, tibique mando, ne sponte, nec ingratiis, nec quocumque demum pacto, illis arma ista permittas, ne te ipsum simul interimas, meque, qui supplex tuus sum.

NEOPT. Bono animo es: præcautum et provisum hoc erit mihi. Nemini dabuntur præterquam tibi et mihi: proinde, quod bene vertat, mihi illa porrige.

PHIL. En, adolescens, accipe: Invidiam autem propitia, ne tibi sint laboriosa, ærumnasque ferant, quales et mihi, et illi qui ea ante me habuit.

NEOPT. O Dii, eveniant hæc nobis, contingatque secunda et expedita navigatio, quocumque Deus æquum censet, et quo tendimus!

PHIL. At vero metuo, ne irritum sit hoc votum, fili. Manat enim rursus mihi ater cruor ex intimo scatens ulcere, atque aliquid exspecto mali. Papæ, heu! Papæ iterum. O pes, quanto me cruciabis dolore! Proserpit, accedit lues propius. Hei mihi misero! Rem omnem manifestam videtis: ne, quæso aufugite. Attate! O Cephallen hospes, utinam hic dolor pectus tuum penetrans intimis hæreat præcordiis! hei mihi! papæ! iterumque iterumque papæ! O gemini duces exercitus, Agamemnon, ô Menelae, utinam vicem meam tam longo tempore aleretis hunc morbum! hei mihi, mihi! O Mors, Mors, quî toties adeo vocata cotidie, haud potes umquam venire? O fili, ô generose, age, subveni mihi; Lemnio hoc, qui sursum volvitur, igne comburo me, ô generose. Sane equidem ipsum hoc officium, hisce pro armis, quæ tu nunc servas, haud recusavi olim Jovis filio præstare. Quid dicis, fili, quid dicis? quid taces? Ubi gentium es, ô nate?

NEOPT. Doleo jamdudum, tua gemens mala.

PHIL. Atqui, ô fili, bonum habe animum. Quippe hic morbus accedit acutus, abitque citus. Sed obsecro te, ne me derelinquas solum.

NEOPT. Confide, manebimus.

PHIL. Certone manebis?

NEOPT. Id liquido scias.

PHIL. Haud sane fas esse credam jurejurando te obligare, ô fili.

NEOPT. Siquidem haud mihi fas est sine te abire.

PHIL. Cedo dextram, fidei testem.

NEOPT. En porrigo, et manere spondeo.

PHIL. Illuc me nunc, illuc—

NEOPT. Quorsum ais?

PHIL. Sursum—

NEOPT. Quid deliras iterum? Quid superum contueris orbem?

PHIL. Mitte me, mitte me.

NEOPT. Quo mittam?

PHIL. Mitte tandem.

NEOPT. Haud sane te missum faciam.

PHIL. Enecabis, si me adtigeris.

NEOPT. Jam vero te amitto. Numquid, quæso, rectius sapis?

PHIL. O terra, moribundum me, uti sum, suscipe. Malum enim hoc erigi me non amplius sinit.

NEOPT. Nunc virum sopor mox occupaturus videtur. Ecce enim caput reclinatur, manat sudor totum per corpus, nigraque extremo in pede dirupta vena sanguinem erumpit. Sed tranquillum, amici, sinamus eum, ut in somnum incidat.

CH. Somne doloris expers, expers ærumnarum, leniter adspirans nobis venias, rex ô qui placidam vitam facis; et ab oculis arceas splendorem hunc solis qui nunc diffunditur; age veni medice Somne. Tu vero, ô fili, vide ubi consistas, quove te vertas, et quî mihi aggrediare quod procurandum superest. Utique jam vides: cur cunctamur longius? Quippe omni in re occasio optime consulit, celeriterque arrepta magnam e vestigio potentiam obtinet.

NEOPT. Hic quidem nihil audit: verum satis ego intelligo frustra nos hac telorum præda potitos fore, si sine hoc viro abeamus. Hunc enim decus omne manet, hunc Deus adducere jussit. Turpe autem opprobrium est vanis promissis jactare, quæ non effecturus sis.

CH. Verum hæc quidem, nate, Deus viderit: quæ autem mihi respondebis, submissa voce fare, ô fili. Quippe ægrotantis haud liquidus somnus omnia facile persentiscit. Sed quam potes diligentissime, hoc mihi, hoc occulte dispice, quid facere cogites. Scis enim quem loquor; si cum illo sentis, prudentibus maxime datum perspicere, quo se pacto ex difficultatibus extricent. Sane ventus adspirat secundus: vir hic nihil cernit, ope destitutus omni, tenebris mersus, porrectus jacet. Commodus est nobis somnus omni timore vacuus, nec manus, nec pedis, nec alîus rei permittens usum: sed, viden'? haud absimilis est homini mortuo. Quæ tempori conveniant jube: negotium hoc, ô fili, mea solertia confici potest: labor absque metu optimus.

NEOPT. Tacere te jubeo, et præcavere tibi: motat enim hic vir oculos, erigitque caput.

PHIL. O lux somni vices excipiens, ô spem fidemque superans hospitum horum custodia! numquam enim, ô nate, mihi persuasissem te animo adeo forti et misericordi calamitates meas perlaturum, adsistentem mihi, opemque ferentem. Haud sane Atridæ, boni illi duces, eas tam facile tolerare sustinuerunt. Sed tu, ô fili, quippe qui generosa es indole, et ex generosis prognatus, omnia hæc levia duxisti, licet oppletus clamoribus meis, ulcerisque fœtore. Et nunc, quando hujus mali videtur aliqua esse oblivio et requies, fili, tu me ipse tolle, tu me in pedes statue, fili,

ut, quum languor desierit, eamus ad navem, nec in mora profectioni simus.

NEOPT. Gaudeo equidem quod præter spem te intueor dolore vacuum, videntem et spirantem adhuc. Pro ea enim qua premebaris calamitate, et signis quæ tui dabas, haud superstes futurus videbaris. Nunc ergo temet erige; aut si tibi magis placet, portabunt te isti: hunc enim laborem non recusabunt, quando tibi mihique ita visum est facere.

PHIL. Gratia est, ô fili, atque erige me, ut cogitas: hos vero missos fac, ne, antequam necesse sit, tetro graventur odore; satis enim illis molestum erit convectorem me habere.

NEOPT. Fiet; sed consiste, et firmiter mihi adhære.

PHIL. Bono animo es, solito me meo more erigam.

NEOPT. Papæ! Quid nunc porro agam?

PHIL. Quidnam est, ô fili? quonam tibi evagatur sermo?

NEOPT. Dubius hæsito, quî rem infandam incipiam loqui.

PHIL. Tune dubius hæsites? ne istud dicas, nate.

NEOPT. At nunc hoc ipso laboro incommodo.

PHIL. Non te, quæso, morbi difficultas mei permovit adeo, ut me amplius nolis vectorem abducere?

NEOPT. Omnia difficilia, quotiescumque indole sua quisquam relicta, moribus suis indignum aliquid inceptat.

PHIL. At nihil patre indignum tuo tu quidem facis, neque dicis, in bonum virum beneficium conferens.

NEOPT. Turpem subibo notam: hoc me jamdudum macerat.

PHIL. Non sane ob ea quæ facis: ob ea vero quæ loqueris, ambigo.

NEOPT. O Jupiter, quid agam? Iterumne deprehendar improbus, celando quæ celare nefas, turpissimaque loquendo mendacia?

PHIL. Vir hic, nisi me animus fallit, proditurus me videtur, meque hîc relicto, soluturus navem.

NEOPT. Haud equidem te relicto; sed ne cum dolore tuo te abducam, hic me dudum angit metus.

PHIL. Quid tibi vis, ô fili, obsecro? verba tua non intelligo.

NEOPT. Nihil te celabo: oportet enim ad Trojam te navigare ad Achivos, et Atridarum classem.

PHIL. Hei mihi! quid dixisti?

NEOPT. Ne ingemisce, priusquam rem didiceris.

PHIL. Quid discam? Quid mihi facere tandem paras?

NEOPT. Primum quidem te ab his ærumnis liberare, tum profectus tecum Trojæ campos devastare.

PHIL. Et ista serio facere cogitas?

NEOPT. Ita est prorsus necesse; quare hæc audiens parce irasci.

PHIL. Perii miser, proditus sum. Quas mihi, hospes, insidias struis? redde mihi quamprimum arcum et sagittas.

NEOPT. At non licet: magistratibus enim auscultare et fas me cogit et utilitas.

PHIL. O ignis tu, et terror merus, pessimarumque astutiarum artifex invisissime, qualia mihi fecisti! quibus me lusisti dolis! Non te dispudet me intueri, qui ad genua tua provolutus, supplex tuus factus sum, ô improbe? abstulisti mihi victum, erepto arcu. Redde, obsecro te, redde, quæso, fili: per Deos patrios oro, victum ne mihi auferas. Hei mihi misero! At ne quidem amplius me adloquitur, sed, ut arma numquam amissurus, avertit vultum. O portus, ô prominentes scopuli, ô montanarum ferarum contubernia, ô præruptæ rupes, vobis hæc queror; neminem enim alium novi, cui loquar: apud vos præsentes consuetosque mihi deploro, qualia in me facinora designavit Achillis filius: juratus se abducturum me domum, ad Trojam me abducit: arcusque meos, sacra divi Herculis arma, quos dextræ data fide accepit, nunc detinet, atque Argivis vult ostentare: tamquam si validum cepisset virum, vi me abducit, nec scit jam mortuum se interficere, aut fumi captare umbram, vanam imaginem. Non enim me cepisset, si mihi vires integræ fuissent, quando ne sic quidem affectum capere potuit, nisi dolo. Nunc autem fraude deceptus sum miser. Quid agam? At redde, quæso: nunc demum ad indolem tuam redi. Quis ais? taces. Occidi infelix. O gemina patens fore rupes, rursus te subibo inermis, cibo carens: verum extabescam hoc in antro solus, nec præpetem pennis avem, nec monticolam feram sagittis hisce configens: sed ipse miser mortuus præbebo escam iis a quibus pascebar modo; et me, quas antea venabar, jam venabuntur feræ; cædisque pœnas cæde luam miser mea, istius opera, quem putabam nihil nosse mali. Pereas nondum, antequam scivero an sententiam mutaturus sis: sin minus, pereas male.

CH. Quid facimus, ô rex? utique penes te est, utrum jam navigemus, an hujus viri precibus adnuamus.

NEOPT. Me quidem jam pridem incessit magna hujus viri miseratio.

PHIL. Miserere mei, ô nate, per Deos obsecro, nec committas, ut te homines probris differant, quod me deceperis.

NEOPT. Hei mihi! Quid faciam? utinam numquam reliquissem Scyrum, ita his rebus angor!

PHIL. Non tu quidem ingenio es malo; sed a malis viris turpia doctus videris huc venisse. Nunc vero quibus par est, aliis imperti, mihique mea redde arma, tum hinc abi.

NEOPT. Quid agam, ô viri? *(hoc dicens arcum Philoctetæ porrigit.)*

ULYS. O pessime omnium, quid agis? non abibis, relicto mihi hoc arcu?

PHIL. Hei mihi! Quis hic vir? Numnam Ulyssem audio?

ULYS. Ulyssem, certo scias, me quidem, quem coram vides.

PHIL. Hei mihi! venditus sum, disperii. Hic fuit ergo, qui me cepit, et spoliavit armis.

ULYS. Ipse ego, certo scias, non alius. Ista confiteor lubens.

PHIL. Redde mihi, ô fili, amitte mea arma.

ULYS. Hoc quidem, etiamsi velit maxime, faciet numquam; sed et te oportet una cum armis abire, aut transvehent te isti ingratiis tuis.

PHIL. Mene, ô malorum pessime atque audacissime, nolentem hi abducent?

ULYS. Nisi volens iveris.

PHIL. O Lemnia tellus, jubarque omnia domans, Vulcani editum numine, istane, quæso, tolerabilia sunt, si me hic ex tuo sinu vi abducet?

ULYS. Jupiter est, ne nescias, Jupiter hujus dominator terræ, Jupiter, cui hoc decretum est: ego autem jussa capesso.

PHIL. O odium, qualia commentus es dicta? Deos prætexens, Deos mendacii auctores facis.

ULYS. Minime: immo enimvero veraces: adeoque hoc iter ineundum est tibi.

PHIL. Hoc equidem pernego.

ULYS. Aio vero ego: oportet te parere.

PHIL. Hei mihi misero! non ergo liberum genuit me pater, sed servum plane.

ULYS. Neutiquam: verum fortissimis parem, quibuscum Troja tibi capienda est, et vi subruenda.

PHIL. Numquam fiet, ne pati quidem si oporteat me quodcumque est mali, quamdiu mihi stabit hujus insulæ excelsum solum.

ULYS. Quid ergo facere paras?

PHIL. Caput hoc meum illico scopulis illisum cruentabo, summa de rupe præcipitem me dans.

ULYS. Comprehendite illum: ne penes eum sit, quod minatur, agere.

PHIL. O manus, qualia patimini, vestro destitutæ arcu, hoc a viro constrictæ! O qui nihil sanum nec liberale sapis, qua me fraude circumvenisti! ut me venatus es, dolis tuis prætendens hunc adolescentem incognitum mihi, te quidem indignum, me autem dignissimum, qui nihil noverat, præter mandata exsequi! Nunc vero doloris manifesta signa vultu ostendit, pigetque eum nefarii facti, et malorum quibus me implicuit: sed mens tua improba, per latebras semper prospectans, simplicem illum nolentemque bene erudiit tamen in malis esse callidum. Et nunc me, ô perdite, colligatum cogitas abducere ab hac ora, in qua me projecisti amicis orbum, desertum, exsulem, inter vivos mortuum. Vah! pereas male: et tibi hoc sæpe imprecatus sum: sed frustra: nam nihil mihi jucundum Dii tribuunt. Tu quidem lætus vivis; ego vero misere crucior ob hoc ipsum, quod compluribus in malis vivo miser, irrisus a te, et geminis Atridis ducibus, quibus tu ad hæc famularis. Atqui tu quidem dolo captus et necessitate adactus navigasti una cum illis: me vero miserrimum, qui sponte navigaveram septem navium classe, inhonoratum ejecere, ut tu ais; ipsi vero te facti auctorem prædicant. Et nunc cur me ducitis? cur me abducitis? qua gratia? qui nullus sum, vobisque jampridem interii. Quî, ô Diis invisissime, non sum etiamnum tibi claudus, fœtidus? Quî vobis fas erit amplius, si in castra advectus fuero, Diis adolere honores? quî pateris altaria libare? Namque hic erat tibi prætextus, ut me classe ejiceres. Male pereatis. Peribitis vero, qui me injuria affecistis, si quæ Deis justitiæ cura est. Est autem, pulcre id novi. Alioquin iter hoc numquam suscepissetis gratia mea, miseri adeo hominis, nisi vos impulisset stimulus quispiam divinus. Sed ó patria terra, quique res hominum inspicitis Dii, ulciscimini, ulciscimini saltem aliquando, simul omnes istos, si quid mei miseremini, qui miserabilem vitam ago: si vero mihi contigerit hos perditos videre, tum me putaverim morbo defunctum.

CH. Vehemens hic hospes, Ulysse, vehementemque sermonem edidit, ut qui non cedat malis.

ULYS. Multa hujus sermoni referre possem, si commodum esset; nunc brevi defungar responso. Nempe ubi hujusmodi artibus usus est, talis sum ego: ubi vero judicium fit de justis bonisque viris, magis pium me neminem facile inveneris. Attamen ita me comparo, ubique vincere velle, nisi si tecum certem: itaque nunc tibi cedam lubens. Dimittite ergo illum, neque attingatis amplius: sinite eum hîc manere. Ne quidem tui indigemus, armis his potiti; quandoquidem nobis adest Teucer, hujus artis

callidus, egoque, qui me puto deterius nihilo quam tu hæc tractare posse, et dirigere manu. Quid ergo te opus est? Quin vale et Lemnum incole. Nos vero abeamus: et tuum fortasse præmium honorem mihi pepererit, qui tibi destinatus erat.

PHIL. Hei mihi! quid faciam? tune meis armis ornatus inter Argivos videberis?

ULYS. Nihil mihi quidquam ultra responde, ut abeunti jam.

PHIL. O nate Achillis, nonne ergo amplius me solabitur vocis tuæ adloquium, sed ita silentio abibis?

ULYS. Discede tu, nec illum respice, generosus sis licet, ne nostram fortunam corrumpas.

PHIL. An et a vobis quoque, hospites, ita desertus, jam relinquar, nec vos miserebit mei?

CH. Hic adolescens nostræ navis imperium obtinet: quæcumque ille loquatur tibi, eadem tibi nos quoque dicimus.

NEOPT. Utique hic me criminabitur mollis esse animi et misericordia pleni: tamen manete, si ita visum est isti, tantisper, donec nautica instrumenta componant navitæ, et Diis vota faciamus. Forte ille interibi sententiam in melius mutabit nobis. Nos igitur duo jam abimus: vos autem, simul ac vocabimus, adeste citi.

PHIL. O cavæ rupis domicilium, calidum idem et frigidum, te ergo numquam relicturus eram, ô miser! sed mihi etiam morienti commodum te præbebis. Hei mihi bis terque! O ærumnarum mearum plenissimum infelix antrum, quis erit mihi quotidianus victus? quem demum nanciscar altorem miser? undenam spes aliqua affulgeat mihi? Utinam acutis stridentes clangoribus marinæ Harpyïæ sublimem me per æthera abripiant! non enim amplius durare possum.

CH. Tu quidem ipse tibi calamitatem hanc concivisti, ô miserrime, nec aliunde a potentiore quoquam huic fato implicaris. Quum enim sapienter tibi consulere posses, sorti meliori pejorem prætulisti.

PHIL. O ter quaterque miserum me, gravissimisque ærumnis confectum, qui ab omni dehinc hominum consortio segregatus, solus hîc habitans miser peribo, hei, hei! cibo carens prorsus, nec victum amplius mihi comparans alatis sagittis valida directis manu: sed me improvisa occultaque dicta fraudulentæ mentis fefellere. Utinam illum, qui hæc machinatus est, tanto tempore videam meorum compotem dolorum!

CH. Numen Deorum in hanc te calamitatem invexit, non dolus mea manu structus. Diras infaustasque tuas exsecrationes

verte in alios. Hoc etenim curæ mihi est, ne benevolentiam abjicias meam.

PHIL. Hei mihi! nunc alicubi cano maris in litore sedens ridet me, manu quatiens meum miseri altorem arcum, quem nemo gestavit umquam. O amice arcus, ô amicis extorte manibus, nimirum miseritudinem præ te fers, si qua tibi mens est, quum videas ærumnosum Herculis successorem te non usurum posthac; sed mutato domino versuti viri manibus tracteris, turpes cernens fraudes, tristificumque et invisum cernens virum, turpia ex turpibus edentem infinita, quanta in me machinatus est mala Ulysses.

CH. Boni quidem viri est, quæ justa sunt, aperte profari, et quum dixerit alius, non petulanti lingua invidiosum animi dolorem exprimere. Ille vero unus ab omni exercitu constitutus, hujus consilio usus communem tulit sociis opem.

PHIL. O venatus alitum, indomitarumque sæcla ferarum, quas hæc alit regio monticolas, si quando e lustris prodibitis, non amplius pavidæ ad me accedite; non enim manibus habeo pristinum illud telorum auxilium; ô ego nunc infelix! sed liber hic locus, præsidio vacuus omni, nec amplius metuendus vobis. Accedite: nunc commodum cædes ulcisci, vicissimque ora vestra saturare carne mea livida: nam vitam relinquam actutum. Unde enim erit mihi victus? Quis ita aura vescitur, quum nihil quidquam habeat eorum quæ producit altrix terra?

CH. Per Deos oro, si revereris hospitem qui ad te accessit, accedito tu quoque ad eum omni cum benevolentia. Hoc saltem scias, fas tibi esse hac lue liberari. Miserabile est enim illam alere, nec qui cum illa conflictatur, usu edoceri potest, quo pacto infinitam toleret ærumnam.

PHIL. Rursum, ah rursum veterem animo renovas dolorem, ô hospitum, qui umquam huc appulere, optime: cur me enecas? quid me facis?

CH. Quid est quod dixisti?

PHIL. Si speras fore, ut ad invisam Troïcam terram me ducas.

CH. Hoc enim optimum esse intelligo.

PHIL. Protinam ergo relinquite me.

CH. Gratam mihi, gratam rem mandas, quamque lubens exsequar. Eamus, eamus ad navem, quo jussi sumus.

PHIL. Ne, per Jovem obsecro dirarum vindicem, ne abeas.

CH. Moderationem adhibe.

PHIL. O hospites, manete, per Deos oro.

CH. Quid clamas?

PHIL. Hei, hei! O sortem meam acerbam! perii proh miser! O pes, pes, quid te faciam posthac in vita miser? revertimini, quæso, ad me, hospites.

CH. Quid facturi diversa sententia præter ea, a quibus te ostendisti—

PHIL. Venia dignus est, si quis spe desperata pressus dolorum tempestate delira etiam loquatur.

CH. Procede ergo, ô miser, ut te jubemus.

PHIL. Numquam, numquam, pro certo hoc habe, ne si me ignifer tonans fulminis radiis ambusturus sit. Pereat Ilium, quique illud obsident, quotquot sustinuerunt meum pedem procul amovere. At, ô hospites, unum mihi, unum saltem mihi votum concedite.

CH. Quidnam istud erit?

PHIL. Gladius si quis vobis, aut ascia, telive quid aliud genus, afferte mihi.

CH. Quodnam tibi inde, quæso, commenturus es subsidium?

PHIL. Caput mihi pedemque demetam. Mortem enim, mortem mens demum expetit.

CH. Quid ita?

PHIL. Patrem quærens meum.

CH. Ubi terrarum?

PHIL. Apud Orcum: non enim amplius hac luce fruitur. O urbs, ô urbs patria, utinam te intueri mihi detur homini infelici, qui desertis sacris tuis fontibus, invisis Danais auxilio profectus sum, nuncque demum oppido perii!

CH. Equidem jamdudum ad navem meam abiissem tua gratia, nisi prope incedere Ulyssem, unaque Achillis filium ad nos venire cernerem.

ULYS. Nonne dices quo tendis iter, tanto studio tamque celeri gressu viam retrorsum relegens?

NEOPT. Dissoluturus quæ peccavi antidhac.

ULYS. Mira prædicas: peccatum vero quodnam est illud?

NEOPT. Quod nempe tibi universoque exercitui morem gerens admisi—

ULYS. Quid fecisti, quod te deceat minus?

NEOPT. Turpibus fallaciis dolisque fortem virum decipiens.

ULYS. Quemnam virum? hei mihi! numquid inceptas novi?

NEOPT. Novi quidem nihil: sed Pœantis filio—

ULYS. Quid rei facturus es? quam me incessit metus!

NEOPT. A quo accepi hunc arcum, rursus—

ULYS. Proh Jupiter! quid dicturus es? Num, quæso, reddere cogitas?

NEOPT. Utique: turpiter enim et injuste eum cepi.

ULYS. Per Deos, num istuc cavillans dicis?

NEOPT. Si vera dicere cavillatio est.

ULYS. Quid ais, Achillis fili? quid dixisti obsecro?

NEOPT. Eademne bis terque vis me iterare verba?

ULYS. Omnino ne semel quidem audiise vellem.

NEOPT. Certo scias igitur: rem omnem tenes.

ULYS. Est aliquis, est qui te prohibebit hoc facere.

NEOPT. Quid ais? Quis est, qui me hoc facere prohibebit?

ULYS. Universus Achivorum exercitus, interque hos ego.

NEOPT. Sapiens licet sis, nihil tamen sapienter loqueris.

ULYS. At tu nec loqueris, nec sapienter agere paras.

NEOPT. At si justa sunt quæ ago, sapientibus sunt præstantiora.

ULYS. Et quomodo justum sit, quæ consiliis meis adeptus es, ea restituere?

NEOPT. Turpe quod admisi peccatum, emendare conabor.

ULYS. Nec ista faciens Achivorum exercitum times?

NEOPT. Quum justa faciam, non est ut timorem mihi incutias: neque adeo inducar, ut te, quod jubes, facere sinam.

ULYS. Non ergo cum Trojanis, sed tecum pugnabimus.

NEOPT. Esto, quidquid futurum est.

ULYS. Dextramne vides gladii capulo adpositam?

NEOPT. Atqui me quoque idem facientem videbis; nec mora ulla est.

ULYS. Verum te sinam; totique exercitui dicam hæc, quum venero, cui meritas pœnas dabis.

NEOPT. Sapis, eodemque modo si sapere perrexeris, fortassè ætatem ages absque fletibus. At tu, ô Pœantis fili, Philocteten dico, prodi foras, relicto hoc saxeo tecto.

PHIL. Quis iterum clamor et tumultus oritur meum apud antrum? quid me evocatis? quid vultis hospites? hei mihi! mala hæc res. Num adestis, ut ad priora mea mala majus addatis malum?

NEOPT. Confide, audique verba, quæ adfero.

PHIL. Metuo equidem: namque antea verbis pulcris adductus incidi in malum, tuis persuasus sermonibus.

NEOPT. Nonne ergo licet sententiam mutare ?

PHIL. Tam blando sermone utebaris, quum mihi dolo arcum subducebas, palam fidus, clam noxius.

NEOPT. Sed nunc non idem ago: verum ex te audire volo, utrum decretum sit tibi hîc manenti perdurare, an nobiscum navigare?

PHIL. Desine, ne quid amplius dicas. Quæcumque enim dixeris, frustra dicentur.

NEOPT. Siccine est sententia?

PHIL. Sic; firmioremque esse scito, quam dicere queam.

NEOPT. Atqui dictis te meis persuaderi quidem cupiebam: verum si nihil opportunum loquor, desino.

PHIL. Recte facis; nam nihil non frustra dixeris. Quippe benevolum tibi numquam animum experieris meum, qui me victu meo dolis intercepto privasti, et postea moniturus me venis, optimi patris proles inimicissima. Pereatis, Atridæ quidem primum, deinde vero Laertis filius, et tu!

NEOPT. Ne impreceris ultra, sed manu ex mea accipe hæc arma.

PHIL. Quid dicis? Num rursus tentamur dolis?

NEOPT. Adjuro sancti numen summum Jovis.

PHIL. O qui gratissima mihi dicis, si modo dicis vera!

NEOPT. Res ipsa manifesta erit: age, dextram protende, et tua tibi cape arma.

ULYS. Ego vero veto, Dii sunt testes, Atridarumque et totius exercitus nomine.

PHIL. O fili, cuja vox? Num Ulyssem audivi?

ULYS. Certa res est, et prope quidem me vides, qui te ad Trojæ campos abducam ingratiis tuis, velit nolitve Achillis filius.

PHIL. At non impune, modo hoc non aberret telum.

NEOPT. Ah! nequaquam; ne, per Deos, dimitte sagittam.

PHIL. Sine meam manum, per Deos obsecro, carissime fili.

NEOPT. Non sinam.

PHIL. Vah! cur virum infestum atque inimicum prohibes me occidere sagittis meis?

NEOPT. At neque mihi honestum est hoc, neque tibi.

PHIL. Verum hoc saltem scito, principes illos Achivorum exercitus, nihil aliud quam vanitatis præcones esse, ignavos ad pugnam, lingua autem feroces.

NEOPT. Esto: tu nunc quidem arcum habes, nec est cur mihi succenseas, aut me crimineris amplius.

PHIL. Fateor. Tu vero, ô fili, ostendisti qua sis cretus origine, non Sisypho patre, sed Achille, qui et inter vivos, quamdiu superstes fuit, audiebat optime, nuncque inter mortuos audit.

NEOPT. Gaudeo patremque meum a te laudari, ipsumque me; quæ vero a te consequi cupiam, accipe. Quæ quidem Deorum numine accidunt hominibus calamitates, eas ferre necesse est: quicumque vero sponte arcessitis jacent in malis, ut tu facis, hi nec venia digni sunt, nec misericordia. Tu vero efferaris, nec consultorem admittis; et quum quis animo benevolo monet, odisti, hostem et infensum tibi existimans. Nihilominus dicam, Jovem testem advocans; tuque ista scito et in animum inscribito. Enimvero morbo hoc adflictaris divinitus, postquam ad Chryses custodem accessisti, æditυum anguem qui subdiali in fano latet: nullumque levamen gravis hujus morbi scito te umquam adepturum, donec sol hicce hac quidem exorietur, et illac rursus occidet, priusquam ad Trojæ campos sponte tua veneris, Æsculapiique filiorum, qui apud nos sunt, opem expertus, hoc libereris morbo, et Pergama hoc arcu simul et mecum exscindas. Quî vero hæc sic esse norim, jam eloquar. Nempe Trojanum cepimus virum, Helenum, vatem eximium, qui clare prædicat hæc ita fieri oportere, prætereaque in fatis esse, ut hac ipsa æstate tota capiatur Troja: sin minus, ultro se occidendum permittit, si hæc mentitus fuerit. Hæc ergo quum scias, concede lubens: quippe pulcra est obventio, si unus inter Græcos præstantissimus judicatus, primum quidem medicas in manus venias, deinde luctifica Troja expugnata, summam gloriam consequaris.

PHIL. O vita odiosa, cur tandem me retines apud superos videntem, nec sinis ad Orcum abire? hei mihi! Quî possim non obtemperare hujus sermonibus, qui me tam benevolo hortatur animo? sed fac me cessisse: qua fronte deinde prodibo in lucem infelix, hoc quum fecero? quis me adloquetur? Vosque, ô qui calamitates meas omnes vidistis, orbes astrorum, quomodo sustinebitis me videre cum Atridis conversantem, qui me perdiderunt? quomodo cum sceleratissimo Laertæ filio? Non enim me præteritorum dolor adeo mordet, sed quæ ab illis mihi sunt adhuc patienda, prospicere videor. Quibus enim mens semel mala progenuit, ea illos porro quidquid reliquum est mali docet. Te-

que adeo demiror talibus me suadentem dictis. Haud enim te decet umquam ad Trojam redire; meque etiam, si mens ea foret, prohibere debebas, ne socium me illis adderem, qui contumelia te adfecerunt, eximio decore paternorum armorum te spoliantes. Itane vero hisce tu auxilium ferre cogitas, meque eodem compellis? Ne, quæso, fili: sed, ut mihi jurasti, duc me domum; et ipse in Scyro manens, sinito perire malos illos male: hacque ratione duplicem a me inibis gratiam, duplicem a patre; nec, malos adjuvando, videberis malorum similis esse indole.

NEOPT. Consentanea quidem dicis: at tamen te velim Deorum fatis, meisque dictis auscultantem amico cum viro hoc ex hac terra navigare.

PHIL. Num ad Trojæ campos et Atrei inimicissimum filium, hoc misero pede?

NEOPT. Utique ad eos qui te atque hunc purulentum pedem liberabunt dolore, sanitatique restituent.

PHIL. O facti nefandi suasor, quid dicis, obsecro?

NEOPT. Quæ tibi mihique decori futura video.

PHIL. Et quum ista dixeris, non te pudet Deorum?

NEOPT. Cur enim pudeat, qui utilitatem sectatur?

PHIL. Atridarumne, an meam utilitatem hanc dicis?

NEOPT. Tuam scilicet; quippe qui amicus tuus sum, itidemque amica est oratio mea.

PHIL. Quîdum, qui me inimicis prodere cupis?

NEOPT. O bone, disce non ferocire rebus in malis.

PHIL. Perdes me, probe te novi, hisce tuis dictis.

NEOPT. Haud sane ego: aio vero te illa non intelligere.

PHIL. Equidem ab Atridis scio me ejectum fuisse.

NEOPT. Sed vide, an qui ejecere servabunt denuo.

PHIL. Numquam hoc modo, ut volens Trojam conspicer.

NEOPT. Quid ergo nos faciamus, si te nihil quidquam eorum quæ tibi dico, flectere possit? Mihi quidem facillimum est verbis parcere, tibi vero vivere, ut vivis nunc, sine salute.

PHIL. Sine me pati hæc, quæ me oportet pati: quæ vero promisisti mihi dextræ fide data, domum ut me reducas, hæc mihi confice, fili: nec mora sit tibi ulla, nec memineris amplius Trojæ: satis enim mihi deplorata est fletibus.

NEOPT. Eamus ergo, si videtur.

PHIL. O generosum locute verbum!

NEOPT. Nitere nunc obfirmato gressu.

PHIL. Quantum quidem ego valeo.

NEOPT. Quî vere criminationem Achivorum effugiam?

PHIL. Nihil cura.

NEOPT. Quid si regnum populentur meum?

PHIL. Ibi præsens ego—

NEOPT. Quid facies ad præstandam opem?

PHIL. Herculeis sagittis—

NEOPT. Quomodo inquis?

PHIL. Eos arcebo a finibus patriæ tuæ.

NEOPT. Age, amice, si quidem ista, ut dicis, facis, ambula, osculata prius hac terra.

HERC. Nondum, priusquam nostros audieris sermones, Pœantis fili: scias autem vocem te Herculis auribus haurire, vultumque cernere: tua vero gratia huc venio, relicta cœlesti sede, Jovis tibi declaraturus consilia, prohibiturusque iter, quod inire paras. Proinde tu audi mea dicta. Et primum quidem meas tibi dicam fortunas, ut tot exantlatis emensisque laboribus, immortale decus adeptus sum, quod ipse nunc cernis. Et tibi, certo scias, hoc evenire destinatum est, post hos labores ut gloriosa fruaris vita. Postquam ergo cum hoc viro Trojanam ad urbem veneris, primum quidem tetro morbo levaberis, princepsque virtute habitus totius exercitus, Paridem, malorum istorum auctorem, sagittis meis configes, letoque dabis: tum Trojam vastabis, spoliaque, quæ tibi ut fortissimo exercitus eximia dabuntur, tuam domum mittes Pœanti patri, ad patriæ Œtæ subjectos campos. Quæ vero tu ceperis spolia hoc ab exercitu, sagittarum mearum monimenta ad meum rogum adfer. Teque, Achillis fili, hæc moneo: nec enim tu sine isto vales Trojam expúgnare, nec iste sine te. Ego vero Æsculapium, qui te morbo liberet, mittam ad Ilium: iterum enim illud meis sagittis capi fatale est. Hoc autem memineritis, quum urbem vastabitis, ut pietatem erga Deos colatis; huic enim alia omnia posteriora ducit pater Jupiter. Quippe pietas haud una cum hominibus occidit; sed, seu vivant, seu mortui sint, numquam perit.

PHIL. O qui vocem optatam mihi misisti, longoque post tempore conspiciendum te dedisti, tuis dictis obsequar.

NEOPT. Huic quoque ego consilio adsentior.

HERC. Ne longas ergo nectite moras; urget enim opportunum navigandi tempus, surgensque a puppi ventus.

PHIL. Age ergo procedens terram hanc salutabo. Vale, ô tectum, mea custodia, Npmphæque irriguis in pratis degentes, et fragor vehemens illisorum fluctuum, ubi sæpe meum, pulsante

noto, caput maduit in antri recessu; sæpe et vocis meæ mons Hermæus repercussum gemitum remisit mihi, morbi doloribus agitato. Nunc vos, ô fontes lupinusque potus, relinquimus, relinquimus jam, quod ita fore numquam antea speravimus. Vale ô Lemni terra mari cincta, meque secundo cursu dimitte incolumem, quo potens fatum fert, sententiaque amicorum, et omnia domans Deus qui hæc comprobavit.

CH. Abeamus ergo omnes simul, Nymphas marinas precati, ut reditus servatrices adsint.

FINIS PHILOCTETÆ.

SOPHOCLIS

ELECTRA.

DRAMATIS PERSONÆ.

PÆDAGOGUS.

ORESTES.

ELECTRA.

CHORUS VIRGINUM ARGIVARUM.

CHRYSOTHEMIS.

CLYTÆMNESTRA.

ÆGISTHUS.

Sophoclis

ELECTRA.

1—41.

PÆD. O ductoris exercitus olim ad Trojam Agamemnonis fili, nunc coram intueri tibi licet illa, quorum fuisti semper cupidus. Hoc enim vetus illud Argos est, quod desiderare solebas: hic lucus est œstro percitæ Inachi puellæ: porro, mi Orestes, hoc Lyceum forum est lupicidæ Dei; ad lævam inclytum hoc est Junonis templum: quo vero pervenimus, crede te Mycenas opulentas cernere, exitialemque Pelopidarum domum, unde te olim e paterna cæde ereptum, traditumque mihi a germana tua sorore abstuli, et servavi, et educavi huc usque ætatis paternæ necis ultorem. Nunc igitur, Oresta, tuque hospitum carissime, Pylade, quid facto opus sit ocius deliberandum. Namque jam nobis lucidum solis jubar matutinos excitat alitum cantus claros, nigræque noctis occidere astra. Priusquam igitur hominum quisquam foras egrediatur, conferenda sunt consilia: nam in eo sumus, ubi segnitiæ nihil est amplius loci, sed properato opus est.

OR. O famulorum carissime, quam certa mihi indicia exhibes benivoli in nos animi! Quemadmodum enim generosus equus, etsi jam consenuit, in periculo tamen non deficit animo, sed aures arrigit, sic et tu nosque incitas, et ipse inter primos sequeris. Proinde quæ decrevi tibi exponam: tu vero acutis auribus dicta mea hauriens, si quid a re aberro, corrige. Ego enim postquam Delphicumadii oraculum, ut discerem quonam modo pœnas sumerem patris ab occisoribus, hoc mihi responsum edidit Apollo, quod jam audies: *Solum me, nec armorum, nec exercitus instructum apparatu, clam ex insidiis meritam inferre manu necem.* Quoniam igitur tale oraculum audivimus, tu quidem, ubi te inducet temporis opportunitas, has ædes ingressus, fac resciscas quidquid intus agitur, ut cognitis omnibus, certa nobis renunties.

Neutiquam enim te senecta adeo immutatum post tam longum tempus agnoscent, aut suspectum habebunt. Sermone autem tali utere, *hospitem te quidem Phocensem esse, missum a Phanoteo viro ;* namque is summus est illis amicus : nuntia vero, jurejurando fidem dictis adstruens, *cessisse fatis Orestem violenta morte, rapido curru delapsum Pythico in certamine.* Hæc summa sit orationis tuæ. Nos vero quum primum patri, uti jussit Apollo, intulerimus libamina, et tonsas vertice comas tumulo imposuerimus, huc revertemur, manibus ferentes æream urnam, quam scis et ipse in virgultis alicubi nobis abditam, ut fallaci sermone deceptis lætum adferamus nuntium, *periisse meum corpus, crematum jam et in cineres redactum.* Quid enim hoc mihi doleat, quando verbis mortuus re ipsa vivam, gloriamque reportabo? censeo enim dictum nullum esse male ominatum, quod lucrum adferat. Quippe jam sæpius vidi etiam sapientes, mortuos falso dictos, qui quum domum rediere, magis honorati fuerunt. Ita et me confido ex hac fama viventem, ut sidus, obfulsurum posthac inimicis meis. At ô patria terra, Diique indigetes, excipite me fausto omine reducem, tuque ô paterna domus : venio enim a Diis impulsus, ut repetendis scelerum pœnis te expiem : neque me inhonoratum dimittite ex hac terra ; sed efficite, ut avitas opes possidens stator fiam domus. Et hæc quidem hactenus. Tibi vero jam, senex, curæ sit eunti tuum ut exsequaris munus : nos vero exibimus : occasio enim adest, quæ hominum cœptis omnibus optima est adjutrix.

EL. Hei mihi miseræ !

PÆD. Et quidem visus sum famularum aliquam suspirantem intra ædes audire, ô fili.

OR. Num misera est Electra? vis hîc maneamus, et lamenta audiamus?

PÆD. Minime. Rebus aliis omnibus posthabitis, Apollinis jussa conemur exsequi : hisce præverti decet, patrique inferias facere : ista enim victoriam nobis conferent, cœptorumque felicem exitum.

EL. O lux pura, terramque ambiens spatiis æqualibus aer, quam multos sensisti meos lamentorum lessus, crebrosque adversi pectoris planctus cruentos, quum nox tenebrosa recessit ! At quid longis noctibus agam, novit jam invisus torus ærumnosæ domus, quantopere miserum meum lugeam patrem, quem in barbara terra non Mars cruento excepit hospitio : sed mater mea, thalamique consors Ægisthus, ut quercum solent lignarii, ita illius diffidere caput cruenta securi. Nec quemquam, præter me, horum mise-

ret, te, ô pater, tam fœda, tamque miserabili nece exstincto. At vero numquam desinam lugere, acerbosque fletus edere, dum rutilantia videbo siderum lumina, hancque videbo lucem: sed, ut luscinia pullis orbata, ante fores harum paternarum ædium ejulans acutos omnibus sonos profundam. O domus Orci et Proserpinæ, ô terrestris Mercuri, et verenda Imprecatio, vosque ô severæ Deorum filiæ Erinnyes, quæ injusta nece peremptos respicitis, quæ furtivis stupris alienos violantes thalamos, adeste, opem ferte, ulcisciminor patris cædem nostri, et mihi meum mittite fratrem: sola enim amplius sufferre non valeo mœroris ingravescens onus.

CH. Heu filia, filia audacissimæ Electra matris, quid te semper ita maceras, inexpletum lugens illum olim dolosis impiæ matris artibus captum sceleratæque proditum manui Agamemnonem? Utinam pereat, qui ista patravit, si mihi hæc optare fas est!

EL. Generosæ stirpis soboles, venitis labores meos lenituræ: novi quidem et intelligo ista, nec eorum quidquam me fugit: haud tamen desinam miserum patrem meum lugere. Sed, ô benivolentiæ omnigenam quæ rependitis gratiam, sinite me desperatas spes meas sic deplorare, eheu, eheu, obsecro.

CH. At tamen nec lamentis nec precibus patrem tuum excitabis ex Orci communi palude: sed luctus excedens modum, mœrori concedis ineluctabili, semperque gemens is te perditum. Cur, quæso, sortem cupis tam intolerabilem, in qua tamen malorum tuorum nulla est solutio?

EL. Non mentis est sanæ, qui miserabili morte exstinctorum parentum obliviscitur. Sed animo meo complacita est avis gemebunda, Jovis nuntia, quæ Ityn, semper Ityn luget. O omnibus modis miserrima Niobe, te, te equidem pro Dea colo, quæ saxeo in sepulcro semper lacrimas.

CH. Atqui, ô filia, haud tibi mortalium soli accidit calamitas, quam non æquo toleras animo, ut illi intus tui consanguinei ortu eodem prognati, nec ita te geris, ut Chrysothemis et Iphianassa, occulteque ille juventutem agens et dolens simul, quem felicem aliquando inclytæ Mycenæ excipient paterno clarum genere, propitio Jovis ductu in hanc urbem reversum Oresten.

EL. Quem ego scilicet indesinenter exspectans, sine liberis infelix, innupta, perpetim obambulo, lacrimis madens, inexhaustas ærumnas ferens: ille vero obliviscitur acceptique a me beneficii, mandatorumque quæ ei misi. Quid enim non mihi venit falsi de eo nuntii! Namque semper quidem cupit: cupiens vero non dignatur umquam venire.

CH. Confide mihi, confide, filia : est magnus in cœlo Jupiter, qui inspicit et moderatur omnia : cui acerbiorem committens iram, neque inimicis nimium succenseas, neque tamen non memineris. Tempus enim facilis est Deus. Nam nec qui nunc pascuis abundantem Crisæam habitat oram filius Agamemnonis numquam reflectet pedem, neque Deus ipse qui apud Acheruntem imperat.

EL. Sed mihi jam magna peracta pars vitæ spes irritas foventi, neque amplius obfirmare queo, quæ parentibus orbata contabesco, quam nullus amicus tuetur ; sed tamquam inquilina quæpiam nullius pretii, vitam dego patris in thalamis, sic quidem sordida amicta veste ; vacuis autem adsisto mensis.

CH. Luctuosa sane fuit illa vox, quæ reditum nuntiavit : luctuosa etiam illa patris in thalamo edita, quando æreæ securis adversus incussus est ictus. Dolus excogitavit, Cupido occidit, horrenda sævis in animis concepta prius sceleris forma ; sive Deus, sive mortalium quis erat, qui illud patravit.

EL. O omnium quas vidi, longe acerbissima dies ! O nox, ô cœnæ nefandæ horrenda calamitas, qua pater meus oppressus fuit, fœde necatus a geminis manibus, quæ vitam quoque meam proditam eripuere, quæ me funditus perdidere ; quibus Jupiter magnus Olympius pares calamitates immittat ; neque umquam illis bene sit, qui talia perpetrarunt facinora !

CH. Animum adverte, parce plura loqui. Non cogitas, quali e statu quales in ærumnas sponte tua incidis adeo indigne ? magno enim cumulo tute mala tua auges, anxio tuo animo semper gignens rixas. Atqui cum potentioribus jurgio contendere haud conducibile est.

EL. Eo me compulit malorum atrocitas : scio, nec me meus latet impetus animi. Sed, quid enim agam malis obruta ? non temperabo his querelis licet damnosis mihi, dum vita mihi suppetet. A quo enim umquam, cara progenies, audire possim dictum aliquod conveniens mihi ? a quo opportuna cogitante ? Mittite, mittite me consolari. Hic enim luctus numquam solvetur, nec umquam præ dolore cessabo fletus innumeros fundere.

CH. Atqui benivolentia adducta ista dico, ut fida mater tibi consulens, ne malum malis accumules.

EL. At quis modus meæ adflictionis ? cedo, quî honestum fuerit mortuorum curam abjicere ? ubinam homo est eo ingenio natus ? Neque sim apud tales honorata, neque, si cui nubam fortunato viro, cum eo habitem tranquilla, immemor debiti parentibus honoris, impetumque cohibens acutorum gemituum. Nam

ille si mortuus jacebit terra insensilis, nec aliud quidquam; hi vero si non dabunt pœnas, cædem cæde luentes, peribit pudor, et omnis simul apud mortales pietas.

CH. Ego equidem, ô filia, tua gratia, meaque simul ipsius huc veni: si quid minus recte suadeo, tu vince; tibi enim obsequemur.

EL. Pudet me quidem, ô mulieres, quod ob adsiduos fletus videar vobis nimium impotenti esse animo: verum ignoscite; eo enim me adigit necessitas. Nam quî generosa mulier non itidem lugeat, paterna cernens infortunia? quæ ego interdius et noctu semper magis pullulare quam marcescere video. Cui primum a matre quæ me genuit omnia inimicissima contigere: deinde mea ipsius in domo cum patris occisoribus conversor, horumque sub imperio sum, et horum ex arbitrio pendet, accipiamne aliquid an caream ego. Porro quales me dies agere putas, quando paterno in solio Ægisthum sedere video, quando et video iisdem quibus ille indutum vestibus, stantemque ad focum Diis fundere libamina, quorum in conspectu illum trucidavit? Denique quando horum video extremam contumeliam; occisorem nobis in lecto patris cum perdita matre, matrem si fas est eam appellare, quæ cum isto cubet. Illius vero adeo vesana confidentia est, ut cum piaculari consuescat viro, Deorum vindictam nullam reformidans: verum tamquam gaudens patrato scelere, redeunte singulis mensibus optato illo die, quo olim patrem meum ex insidiis interfecit, hoc ipso choros celebrat, immolatque hostias Diis servatoribus. At ego hæc misera conspicans in tectis ploro, contabesco et mecum tacita lugeo infelices illas epulas, patris dictas nomine. Neque enim palam lamentari licet quantum volupe est animo. Namque hæc verbo tenus generosa mater, alto clamore talibus me increpat probris: *O Diis mihique invisa, soline tibi mortuus est pater? nullusne alius mortalium in luctu est? Male pereas, neque te vel inferi Dei ab his fletibus liberent umquam!* his me conviciis incessit. At si quando aliquem audit dicere venturum Oresten, tum furore percita inclamat adstans: *Non tu mihi horum caussa es? Nonne tuum hoc est factum, quæ manibus ex meis subductum Oresten alendum alio clam emisisti? sed scito te dignas horum daturam pœnas.* Talia latrat, illamque simul ad ea instigat prope adstans inclytus sponsus, ille prorsus imbellis, mera illa noxa, qui mulieribus stipatus pugnas viris conserit. Ego vero Orestis adventum semper exspectans, his malis finem qui statuat, misera interibi pereo: dum enim ille semper molitur aliquid, nihil tamen promovens, præsentesque mihi et futuras spes corrupit omnes. Talibus ergo in

ærumnis neque modeste agere, amicæ, neque pietatem colere facile est; sed qui in malis versatur semper, necesse est prorsus studia ut sectetur consimilia.

CH. Age dic, dum tu ita nobiscum loqueris, estne Ægisthus domi, an foras abiit?

EL. Abiit sane; ne credas, si domi esset, licuisse mihi foras prodire. Nunc vero ruri est.

CH. Confidentius ergo tecum sermones miscebo, siquidem ita factum est.

EL. Ille quidem abest: proinde, si quid vis, sciscitare.

CH. Et primum quidem te rogo, de fratre quid censes: venturusne est, an cunctatur adhuc? hoc scire cupio.

EL. Dicit quidem; sed dictis facta non suppetunt.

CH. Solet enim cunctari qui rem arduam molitur.

EL. Atqui ego ipsum nequaquam cunctata servavi.

CH. Bono es animo: generosa est indole, adeoque amicis opem feret.

EL. Ita fore confido: alioqui non tamdiu vixissem.

CH. Ne quid amplius dixeris: nam video ex ædibus tuam sororem patre eodem prognatam et matre eadem, Chrysothemin, inferias ferentem, quales inferis dari solent.

CHRYS. Quem tu rursus ante vestibuli fores progressa, ô soror, cies clamorem? nec te longum tempus docere potest, ut ne iræ vesanæ frustra indulgeas? Sane conscia sum ipsa mihi, quam doleam præsenti rerum nostrarum statu; adeo ut, si vires suppeterent mihi, ostenderem quo sim erga illos animo. Nunc vero malis circumventa, subductis velis navigare consultum censeo; nec putare me magnum quid facere, quum ne lædam quidem. Sed et te vellem idem quoque facere; tametsi justum non est te ita agere ut ego suadeo, sed ut ipsa rectum esse judicas; tamen si libera debeo vivere, dominantibus omnino parendum est.

EL. Atqui indignum est te eo prognatam patre, cujus filia es, illius esse oblitam, matris autem curam habere. Omnia enim tua ista dicta, quibus me commones, tibi ab illa suggesta sunt, nec quidquam ex te ipsa dicis. Sin autem, elige horum alterutrum, vel ut desipere credaris, vel recte sapiens amicos deserere: quæ modo aiebas, te, si suppeterent vires, tuum erga illos odium ostensuram esse; mihi vero, quum omnia experiar ut patrem ulciscar, nec te sociam addis, etiamque ne quid inceptem dehortaris. Nonne sic præter alia mala, timiditatis etiam in crimen incurris? alioquin doce me, vel ipsa disce ex me, quidnam lucri factura sim, si horum luctuum desinam. Nonne vivo? male quidem, haud nescio; ita

tamen, ut sufficiat mihi. At illis molesta sum, ita ut exinde mortuo patri honorem tribuam, si qua horum apud inferos gratia est. Tu vero, quæ odisse ais, verbis quidem odisti; re autem ipsa cum patris occisoribus facis. At ego numquam, ne quidem si mihi quis præmia tua illa adferret, quibus nunc delectaris, his me subderem: tibi vero lauta adponatur mensa, victusque abunde adfluat. Enimvero solum hoc me sustentet, quod illis molesta sim; tuos autem honores nequaquam consequi cupio. Nec cuperes etiam tu, si sana esses mente. Nunc autem quum tibi liceat patris omnium optimi filiam dici, matris filia dicitor; ita enim quamplurimis videberis mala, quo mortuum patrem et amicos prodis tuos.

CH. Ne quid iracundius, per Deos obsecro: nam dictis utriusque fructus inest, si tu quidem discas istius uti recte, et hæc rursus tuis.

CHRYS. Dudum equidem, ô mulieres, adsueta sum istiusmodi hujus dictis: et ne meminissem quidem umquam, nisi maximum malum ei imminere audissem, quod eam perpetuis his reprimet a luctibus.

EL. Age ergo, expedi quid sit hoc tam grave malum: nam si mihi majus quid hisce dixeris, haud amplius obloquor.

CHRYS. Atqui quodcumque hujus rei novi, id omne enarrabo tibi. Decreverunt enim te, nisi horum lamentorum desinas, eo ablegare, ubi numquam amplius solis jubar adspicies: viva autem in tenebroso specu procul ab hac urbe convicia fundes. Quamobrem adverte animum; nec umquam posthac malo accepto culpam in me conferas: nunc enim tempori sanum consilium capere potes.

EL. Istane, quæso, serio destinant in me facere?

CHRYS. Maxime, simul ac Ægisthus domum redierit.

EL. Utinam hac quidem gratia redeat ocius!

CHRYS. Quid tibi, ô misera, ultro imprecaris?

EL. Illum venire, si quid horum facere cogitat.

CHRYS. Ecquid mali ut patiaris? Satin' sana es?

EL. Ut a vobis aufugiam quam longissime.

CHRYS. Vitæ autem præsentis non tibi subit cogitatio?

EL. Pulcra scilicet vita mea est: mirum ni eam tueri velim.

CHRYS. At pulcra esset, si tu recte sapere nosses.

EL. Ne me doceas amicis esse perfidam.

CHRYS. Ego vero id non doceo; sed dominantibus ut morem geras.

EL. Tu hujusmodi dictis assentare: meum haud narras ingenium.

CHRYS. Atqui pulcrum est tamen, non cadere præ temeritate.

EL. Cademus, si sic oportet, patrem vindicantes.

CHRYS. At horum, sat scio, pater ipse nobis dat veniam.

EL. Ignavorum est hujusmodi dicta probare.

CHRYS. Tu vero non auscultabis neque consenties mihi?

EL. Minime sane: ne sim adeo mentis inops.

CHRYS. Pergam igitur eo quo iter institui.

EL. Quorsum autem vadis? cui fers ista sacra?

CHRYS. Mater me mittit, ut patris ad tumulum inferias feram.

EL. Quid ais? An mortalium invisissimo?

CHRYS. Quem ipsa occidit. Hoc enim vis dicere.

EL. Quonam ab amico persuasa? cui hoc placuit?

CHRYS. Ex pavore quodam nocturno, ut mihi videtur.

EL. O Dii patrii, adeste nunc, quæso, maxime.

CHRYS. Numquid fiduciæ tibi adfert hic pavor?

EL. Si mihi insomnium narraveris, tum tibi illud dicam.

CHRYS. Sed paullum est quod hac de re dicere possim.

EL. Istud dic saltem: sane dicta paucula sæpe jam prostraverunt, vel erexerunt homines.

CHRYS. Fertur illam vidisse patrem tuum ac meum rursus in auras emersum: deinde illum in domo versantem cepisse sceptrum, quod gestabat olim ipse, nunc autem gerit Ægisthus, illudque in terram defixisse, atque ex eo in altum succrevisse germinantem ramum, quo obumbrata fuerit tota Mycenarum terra. Hæc sic exponi audivi a quodam qui præsens adfuit, quum illa Soli somnium narraret. Plura vero his non novi, nisi quod eo me illa misit ob conceptum ex hoc insomnio timorem. Per ego te patrios Deos obsecro igitur, ut mihi auscultes, neque per imprudentiam pessum eas. Nam si me nunc repelles, postea malo coacta me revocabis.

EL. At, ô cara, horum quidem, quæ portas manibus, tumulo admoveris nihil. Non enim tibi fas nec pium, a muliere adeo inimica inferias offerre patri, aut libamina fundere: sed vel projice ventis, vel alte effossa in terra conde, unde numquam ad tumulum patris horum accedat quidquam: at donec moriatur, thesaurus ei iste sub terra adservetur. Omnino enim, nisi hæc audacissima mulier omnium nata foret, numquam invisos hosce

inferiarum honores illius, quem ipsa occidit, tumulo destinasset. Enimvero perpende, an tibi ipse videatur tumulo conditus mortuus munera hæc libenter accepturus ab ipsa, a qua indignis modis occisus, extremis membris, ut hostis, truncatus est, quæque purificationis vice maculas abstersit illius capite. Num censes his quæ fers cædem illi expiari posse? Nequaquam fieri potest. Proinde hæc quidem omitte; tu vero præcide capitis extremos cincinnos tui, meique miseræ, illique da, parva hæc quidem, qualia tamen habeo, supplices has comas, et cingulum meum nulla expolitum arte. Pronis autem supplex genibus ora, ut propitius ex inferis veniat, opem nobis contra hostes laturus; utque filius Orestes validiore manu hostes adortus, vivus ipse jacentes conculcet pede; quo ipsius tumulum posthac ditioribus quam nunc manibus ornemus donis. Puto equidem, puto aliquid jam ipsum agitare animo, adeoque illi immisisse horrenda hæc visu insomnia. Verum, soror, hisce subservi, quæ tibique et mihi cedunt vindictæ, ut et mortalium omnium carissimo, qui apud inferos est, communi patri.

CH. Pie virgo loquitur; proinde, si sapis, ô cara, illi obtemperabis.

CHRYS. Faciam, ut jubet: nam de re justa haud consentaneum est duos contendere, sed maturare factum. Hæc autem quum adgredior, per Deos quæso, amicæ, silentium mihi præstate; namque si hæc mater mea resciverit, haud sine magno meo malo credo istuc inceptum me ausuram esse.

CH. Nisi ego vates sum stulta, atque sana destituta mente, veniet Justitia sui prænuntia, justum adferens manibus robur: pœnas repetet, ô filia, quamprimum. Modo subit mihi ea fiducia, postquam audivi gratum de insomnio nuntium. Haud enim immemor est genitor tuus, Græcorum rex, neque vetus illa ferro cusa anceps bipennis, quæ illum occidit fœdissimis cum contumeliis. Multipes veniet et multimanus horrendis abdita latebris æripes Erinnys. Scelestarum enim et cæde pollutarum nuptiarum ambitio eos incessit, quos conjungi nefas erat. Idcirco confido istud quod nobis obtigit portentum nullo, nullo pacto innoxium fore sceleris auctoribus et sociis. Profecto mortalibus divinatio nulla est in diris insomniis nec in oraculis, nisi hoc nocturnum spectrum bene nobis cesserit. O laboriosa aurigatio quondam Pelopis, quam luctuosa exstitisti huic terræ! ex quo enim in mare præceps datus Myrtilus interiit, aureis e curribus diram per contumeliam magno impete ejectus, nulla umquam destitit ab hac domo ærumnosa calamitas.

CLYT. Soluta, ut videris, evagaris rursus: non enim adest

Ægisthus, qui te cohibere solet, ne foras prodiens infames cognatos tuos: nunc vero, quia ille abest, nihil revereris me. Et sane multa ad multos dixisti de me, ut petulans sim, et præter fas et æquum prior te tuosque contumeliis adoriar. Atqui haud equidem proclivi sum ad contumeliam ingenio: male autem tibi dico, male audiens abs te sæpius: scilicet patrem tuum, nullus enim tibi alius est jurgiorum prætextus, a me occisum fuisse: a me quidem; pulcre id scio; nec cur negem ulla caussa est: namque illum Justitia sustulit, haud ego sola, cui decebat te opitulari, si sana mente fuisses: quandoquidem pater ille tuus, quem lugere non desinis, germanam tuam sororem solus Græcorum ausus est immolare Diis, tametsi parem ille non sustinuit laborem gignendo, sicut ego parturiendo. Sed esto: tu vero me doce cujus gratia illam mactavit. Argivorumne dices? At nullum erat illis jus meam occidendi. Sed propter fratrem, credo, Menelaum? occisis meis, nonne debuit ob hæc mihi pœnas dare? non ipsi Menelao liberi erant gemini, quos potius quam meam mori consentaneum erat, patre et matre genitos, quorum caussa suscepta erat illa expeditio? Orcumne major incesserat cupido meos, quam illius, liberos devorandi? an perditissimo patri exstinctus erat amor erga liberos ex me susceptos, et vigebat erga liberos Menelai? Non hæc inconsulti ac malevoli sunt patris? sic censeo quidem, etiamsi aliter tu sentis: idem quoque diceret mortua filia, si posset loqui. Quocirca me sane eorum quæ feci haud piget: tu vero, si minus recte sapere tibi videor, ut fas et æquum est, me reprehende.

EL. Nunc quidem haud dices, te amaris dictis a me provocatam ista mihi regessisse: sed si veniam concedes mihi, et pro mortuo simulque pro sorore, ut par est, tibi respondebo.

CLYT. Age, permitto: verum si me semper simili verborum exordio adfata fuisses, neutiquam fuisses auditu molesta.

EL. Ergo tibi dico. Patrem ais te occidisse; quo quid turpius dici umquam potest, seu jure id feceris, sive injuria? Dicam vero tibi, nullo te jure occidisse; sed eo te induxit suasus improbi viri, quicum nunc habitas. Interroga autem venatricem Dianam, cujus delicti pœnas reposcens classem adversis flatibus detinuit in Aulide: vel tibi dicam ego; ex illa enim sciscitari non fas est. Pater meus olim, ut ego accepi, quum in Dianæ luco luderet, excitatum cervum distinctum maculis, cornibusque insignem, cursu assecutus est, cujus in cæde se efferens superbum nescio quid emisit verbum: et inde irata Latoa virgo detinuit Achivos, ut pater mulctæ loco pro fera suam ipsius mactaret

filiam. Hoc illa mactata est modo; non enim alio pacto expediri poterat exercitus vel domum, vel ad Ilium. Quapropter conatus multa, et reluctatus, ægre tandem illam immolavit, non ut Menelai iniret gratiam. Si vero, dicam enim etiam quod e re tua sit, fratris juvandi studio hoc fecit, ideone interfici eum oportuit a te? Qua lege? Vide, si legem hanc statuas hominibus, ne tibi ipsi damnum arcessas et pœnitentiam. Si enim alium pro alio trucidabimus, tu ipsa prima morieris, siquidem merita consequaris præmia; sed vide ne falsam caussam prætexas. Doce me enim, nisi grave est, qua nunc gratia quæ factu sunt longe turpissima facis, quippe quæ viro abominando consuescis, cujus ope patrem meum olim enecasti, et procreandis liberis das operam, priores vero legitimos, et ex legitimis natos ejicis. Quî talia adprobare possim? An etiam hoc dices, te istoc pacto filiæ mortem ulcisci? turpe sane id, etiamsi dixeris. Non enim honestum est inimicis nubere, filiæ caussa. Sed ne quidem monere te licet, quæ statim clamas matrem me conviciis exagitare. Atqui dominam te haud minus quam matrem habeo, quæ vitam dego ærumnosam perpetuis in malis, quibus me vexas, tuque contubernalisque tuus. At ille alius, qui vix manum tuam effugit, miser Orestes, infelicem terit vitam, quem sæpe me tibi educare occisorem criminata es: et hoc quidem si potuissem, fecissem sane, id certo scias. Quocirca prædica me apud omnes improbam esse, vel maledicam, vel, si mavis, plenam impudentiæ: si enim his vitiis sum obnoxia, haud multum ab indole tua degener, non ero tibi dedecori.

CH. Spirantem iras video; at video neminem, cui curæ sit perpendere jure ne illa an injuria irascatur.

CLYT. Quid ego nam vero res istius curem, quæ contumeliosis adeo verbis parentem incessit, idque jam eo provecta ætatis? An tibi non videtur omni projecto pudore quodvis ausura facinus?

EL. Et nunc quidem, ne nescias, horum me pudet, etsi tibi secus videtur; intelligoque quam ætati meæ incongrua sint, quamque me parum deceant, quæ facio: sed tuum erga me odium, tuaque facta eo me adigunt ingratiis meis: a turpibus enim turpia docentur.

CLYT. O bestia impudens, an ego te, et mea dicta, et facta mea maledicere cogunt?

EL. Tu ipsa maledicis, non ego: quippe tu patras facta; facta autem facile verba inveniunt.

CLYT. Ita me sospitet Diana, ut pœnas hujus audaciæ dabis, simul ac Ægisthus domum redierit.

EL. Viden'? nunc ira incenderis, postquam mihi permisisti dicere quæ vellem, nec potis es audire.

CLYT. Non ergo male ominatis parcens clamoribus sines me tranquille Diis sacra facere, quoniam semel tibi permisi omnia loqui?

EL. Sino, jubeo, sacrifica, neque posthac os meum incusa; nihil enim ultra loquar.

CLYT. Adfer jam tu, quæ ades famula, omnigenûm fructuum libamina, quo vota huic Deo fundam discutiendis terroribus, quibus nunc agitor. Audi jam, Apollo Tutelaris, secretam meam precem: non enim inter amicos sermo est, neque omnia palam revelare convenit, prope hac adstante mihi; ne odiocon citata, petulanti cum clamore per totam urbem inanes disseminet rumores: sed sic accipe, ut occultis verbis tibi dicam. Nempe hac nocte oblata ancipitis insomnii spectra, hæc mihi, Lycee Rex, si fausta quidem visa sunt, fac rata; sin adversa, inimicis ea transmitte retro: et ne, si qui struunt insidias, ut me præsentibus opibus evertant, id fieri sinas: sed sic me semper incolumem colentem vitam, Atridarum domum sceptraque hæc regere concede, prosperaque fortuna utentem amicorum frui consuetudine, quibuscum nunc conversor, liberorumque, qui mihi non volunt male, nec odio molesti sunt. Hæc, ô Lycee Apollo, propitius audiens, da nobis omnibus, quemadmodum exposcimus. Cetera vero omnia, etiam me tacente, existimo te, qui Divus es, pulcre nosse. Jove enim prognatos consentaneum est omnia videre.

PÆD. Mulieres hospites, quî certo sciam, an hæc sit regis Ægisthi domus?

CH. Hæc est, ô hospes; ipse conjecisti probe.

PÆD. An etiam recte conjicio hanc esse illius uxorem? Nam reginæ similis est.

CH. Maxime: hæc ipsa tibi adest.

PÆD. Salve ô regina: tibi et Ægistho ferens advenio jucundum nuntium a viro amico.

CLYT. Amplector dictum: discere autem a te primum cupio, quis te misit hominum.

PÆD. Vir Phanoteus ex Phocide, rem magni momenti significans.

CLYT. Quidnam, hospes? dic: missus enim ab amico, amica, sat scio, dicturus es verba.

PÆD. Mortuus est Orestes: rem in pauca confero.

EL. Heu me miseram! perii hodie.

CLYT. Quid ais, quid ais, hospes? ne hanc audi.

PÆD. Periisse Oresten dico nunc, ut et prius.

EL. Occidi misera penitus: amplius jam nulla sum.

CLYT. Tu rem tuam age: tu vero, hospes, verum dic mihi, quo periit modo.

PÆD. Atqui hac gratia missus sum, remque tibi omnem enarrabo. Quum enim ille venisset ad nobilissimum Græciæ conventum, Delphicos propter ludos, simul ac audivit clara præconis voce cursum indici, quo primum contendi solet, ingressus est splendidus, omnibusque qui aderant admirandus: emenso autem tanta celeritate stadio, ut inter carceres et metam vix aliquid spatii esse videretur, egressus est, summum victoriæ decus auferens: atque ut multa paucis complectar, non alîus viri talia novi facta, nec tale robur. Unum autem scito: quorumcumque enim certaminum a ludorum arbitris indicta fuere pro more quinquertia, horum omnium victor maximo plausu renuntiatus est, beatus ab omnibus prædicatus, Argivus quidem proclamatus, nomine autem Orestes, Agamemnonis filius, illius qui inclytum olim Græciæ congregavit exercitum. Et hæc quidem ita sunt: si vero Deus quis præpediat, ne præstans quidem robore effugere possit. Ille enim postero die, quum oriente sole committendum esset velox equestre certamen, ingressus est cum multis aurigis. Unus erat Achivus, unus e Sparta, duo Libyes docti quadrijuges currus regere, quintus ipse Thessalos ducens equos, sextus ex Ætolia cum flavis equis, septimus vir Magnesius, octavus albis cum equis Ænian genere, nonus ab Athenis divinitus conditis, denique Bœotius, decem curruum complens numerum. Stantes autem, ubi unicuique delecti ludorum præsides ductis sortibus locum adsignaverant, quoque collocarant ordine, simul ac tuba signum dedit, eruperunt, increpitantes equos, habenasque quassantes manibus; totum completum erat stadium strepitu crepitantium curruum, pulvis in altum glomerabatur; una omnes inter se commisti, stimulis haud parcebant, ut alter alterius rotas frementesque equos præverteret: namque conferti equi alii aliorum aurigarum in terga rotarumque orbitas spumam fervidosque fundebant flatus. Ille autem sub ultimam metam jam currum agens, propius propiusque admovebat modiolum rotæ, funalique ad dextram equo habenas laxans, sinistrum cohibebat. Et hac quidem tenus recti omnes steterunt currus: deinde vero Ænianis viri contumaces durique oris equi currum vi auferunt, et ex adverso, quum sextus jam septimusque conficeretur cursus, frontes impingunt Libyssis quadrigis: atque inde uno ex malo alius alium confringit et superinci-

dit: totus vero repletus est curulibus naufragiis Crisæus campus. Quod ubi conspexit Atheniensis callidus auriga, extra orbitam deflectit, et frena inhibet, dum prætervehitur equestrem procellam in medio æstuantem. Interea Orestes postremus omnium ultimo loco equos agebat, in fine certam spem victoriæ ponens: qui simul ac vidit Atheniensem illum solum relictum, velocium equorum auribus incutiens acutum flagelli sonum, insequitur: et æquatis jugis ambo ferebantur, modo hic, modo ille equorum capitibus antevertens alterius quadrigam. Et reliquos quidem omnes cursus tuto exegerat infelix Orestes stans recto in curru: deinde remittens habenas flectentis sinistrorsum equi, imprudens in metam extimam impingit, fractoque rotæ modiolo, e curru volvitur, implicaturque loris: illo autem in terram prolapso, dissipati sunt equi medium per stadium. Cœtus ut vidit illum excussum curru, deploravit claris lamentis adolescentis vicem, quibus rebus gestis, quæ sortiretur mala, raptatus modo per solum, modo cœlum versus crura protendens, donec ipsum aurigæ, vix tandem cohibito equorum cursu, solverunt cruore fœdatum adeo, amicorum ut nemo miserabile videns corpus umquam agnosceret. Et ipsum rogo impositum cremarunt illico, parvaque in urna permagni corporis miserabilem cinerem Phocenses delecti viri huc adferunt, ut patria in terra tumuletur. Ista sunt quæ dicenda habui, relatu quidem tristia, spectantibus vero, quotquot spectavimus, gravissima omnium quæ umquam vidi mala.

CH. Heu, heu! totum ergo priscorum dominorum radicitus, ut videtur, interiit genus.

CLYT. O Jupiter! quî ista accipiam? feliciane dicam, an atrocia quidem, lucrosa tamen? triste vero est, quod vitam conservo meis ipsius malis.

PÆD. Quid ita, mulier, audito hoc casu, angeris animo?

CLYT. Peperisse, magnam vim habet: mater enim ne quidem injuria affecta prolem suam odisse potest.

PÆD. Frustra igitur, ut videtur, huc venimus.

CLYT. Minime quidem frustra: quomodo enim frustra dixeris? siquidem ades certa mihi adferens de illius morte indicia, qui ex me prognatus, ab uberibus meis et educatione mea se segregans, exsul peregrinam vitam egit; neque me, postquam ex hac terra abiit, umquam vidit: accusansque me paternæ cædis, atrocia interminatus est, ita ut nec noctu nec interdiu dulcem somnum ceperim: sed nullum tempus sperare poteram, quod imminentis necis metu vacuum esset. Nunc vero, (hac enim die liberor periculo, nihil ut timeam posthac ab ista illoque: ista enim

acerbior erat pestis, una mecum habitans, meum exhauriens semper animæ merum sanguinem), nunc tranquillam, saltem quod ad istius adtinet minas, vitam transigemus.

EL. Hei mihi miseræ! nunc enim adest, cur deplorem, Oresta, tuam vicem, quando in cinerem redactus, contumeliis insuper ab hac matre adficeris. Num sic bene agitur?

CLYT. Haud sane tecum; sed cum illo, ut habet, bene actum est.

EL. Audi ultrix Nemesis illius qui modo interiit.

CLYT. Audiit quos oportuit, eorumque vota rata fecit pulcre.

EL. Insulta; nunc enim felix es.

CLYT. Non ergo Orestes et tu felicitatem hanc delebitis.

EL. Nos ipsi deleti sumus, nedum te possimus delere.

CLYT. Multa dignus esses, hospes, ferre præmia, si hujus petulantes clamores compescuisses.

PÆD. Abibo igitur, siquidem hæc recte habent.

CLYT. Non facies: neque enim hoc me dignum esset, neque illo qui te misit hospite: sed ingredere, istam vero foris clamare sine suasque ipsius et amicorum miserias.

EL. Num vobis ut dolens et mæsta graviter lacrimare et lamentari impia videtur filium miserabili exstinctum leto? sed irridens intro se abripuit. O me miseram! Oresta carissime, ut me tua perdidisti morte! Avulsisti enim ex animo meo quidquid mihi reliquum erat spei, fore ut vivus venires aliquando ultor patris meique miseræ. Nùnc vero quo me convertam? sola enim sum, teque orba et patre. Sane oportet me servire denuo inter inimicissimos hominum, patris mei occisores. An tolerabilis hæc mea fortuna est? Equidem vero nequaquam cum illis posthac his in ædibus habitabo; sed hîc ante ostium prostrata, amicis destituta, contabescam. Quod si cui eorum qui intus sunt ægre erit, occidat licet: gratum enim erit mihi, si moriar: dolor autem, si vivam: quippe nulla mihi vitæ cupido est. Ubi tandem sunt Jovis fulmina, aut ubi lucidus Sol, si hæc intuentes iram tranquilli comprimunt? he, he, heu, heu!

CH. Filia, quid lacrimas?

EL. Heu!

CH. Ne quid gravius dicas.

EL. Enecas.

CH. Quîdum?

EL. Si de iis qui manifeste ad Orcum abierunt spem importuna suggeres, in me dolore jam tabidam, magis insultabis.

CH. Novi enim regem Amphiaraum auro nexis mulierum retibus obrutum; qui nunc tamen sub terra—

EL. He, he, heu!

CH. Immortalis imperat.

EL. Heu!

CH. Luctuosa sane ista sunt. Perditissima enim mulier—

EL. Sceleris pœnas dedit.

CH. Planissime.

EL. Scio, scio: exortus est enim aliquis, cui curæ fuit cædem ulcisci: mihi vero nemo superest amplius: quem enim habebam vindicem, is evanuit fato abreptus.

CH. Omnium es infelicissima.

EL. Et ego hoc satis superque scio in hac colluvie et diuturnitate multorum gravissimorum maximeque odiosorum dolorum.

CH. Justas esse scimus tuas querelas.

EL. Ne me ergo, ne me amplius soleris, ubi nulla—

CH. Quid ais?

EL. Spes superest auxilii a nobili germano.

CH. Hominibus omnibus fato destinatum est mori.

EL. An etiam in celeripedum equorum certaminibus, ut misero illi contigit, implicari loris?

CH. Improvisa calamitas.

EL. Quippini? si peregrina in terra sine meis manibus—

CH. Papæ!

EL. Conditus est urna, neque sepulcri, neque lamentorum a nobis honorem sortitus.

CHRYS. Præ gaudio ad te, ô carissima, propero, omisso decoro, ut citius veniam: læta enim adfero, requiemque malorum, quibus gravabaris et ingemiscebas antea.

EL. Unde autem invenias tu meorum malorum levamen, quibus medelam nullam videre licet?

CHRYS. Adest nobis Orestes, certum hoc scias te ex me audire, ita manifestus, ut me nunc intueris.

EL. Num insanis, ô misera, et tuis ipsius malis, meisque irrides?

CHRYS. Patrios penates adjuro, haud sane joco ista dico, sed vere adfirmo illum adesse.

EL. Hei mihi miseræ! Et quonam ex homine nuntium hunc audiisti, cujus fide tam facile credis?

CHRYS. Equidem ex me ipsa, non ex alio, certa signa quum viderim, huic rei habeo fidem.

EL. Quodnam, misera, conspicata argumentum, quidnam, quæso, intuita incaluisti tam flagranti atque insanabili lætitia?

CHRYS. Per Deos ergo audi, ut, re cognita, deinde vel sapere me, vel desipere dicas.

EL. Fare ergo, siquidem id tibi volupe est.

CHRYS. Atque ædepol tibi omnia dicam quæcumque vidi. Nam simul ac veni patris ad vetus bustum, conspicor tumulo ex summo recens fusos lactis latices, et ornatum undique sepulcrum patris omni florum genere: quod quum video, admirans circumspicio, ne quis se mihi homo obviam obferat. Ubi vero in tranquillo omnem vidi locum, tumulum accessi propius, et summo in busto conspicor recens desectas comas; simulque ut adspexi misera, perculit animum illico familiaris facies, tamquam si hominum omnium carissimi Orestæ hoc viderem indicium: et manibus tollens, vocem quidem compressi, lacrimis autem præ gaudio rigavi ora. Nuncque ut prius perindè mihi compertum est a nemine hæc munera quam ab illo oblata esse: cui enim hoc prætterquam mihi vel tibi convenit? atqui non tuli ego has inferias; satis hoc certo scio; neque adeo tu: quî enim potuisses? cui quidem vel Diis supplicatum exire ex hac domo non licet impune. Sed neque matri talia facere in mentem venire solet, nec, si fecisset, hoc nos fugeret. Verum sunt Orestæ hi procul dubio honores. Age, ô cara, confide: non sane eadem semper iidem fortuna utuntur: nobis quidem antea adversa erat: sed forte hæc dies multorum erit bonorum auspicium.

EL. O dementiam! ut me jam pridem miseret tui!

CHRYS. Quid est? an quæ dico non grata sunt tibi?

EL. Nescis quo terrarum, nec quo cogitationum ferare.

CHRYS. Quî vero nesciam, quæ vidi egomet clare?

EL. Mortuus est, ô misera; et ab illo tibi sperata salus periit: ne amplius ad illum respicias.

CHRYS. Hei mihi miseræ! ex quo hæc audisti mortalium?

EL. A quodam qui aderat, quum periret ille.

CHRYS. Ubinam is est? Profecto subit hæc mirari.

EL. Intus, jucundus, neque matri molestus.

CHRYS. Hei mihi miseræ! cujusnam ergo hominum erant multæ illæ ad patris tumulum inferiæ?

EL. Opinor equidem maxime ab ignoto aliquo adposita fuisse ista mortui Orestæ monimenta.

CHRYS. O me infelicem, quæ gaudio concita lætum huc ferens nuntium properabam, ignara scilicet, qua essem in calami-

tate! Nunc vero, ubi veni, prioresque, aliasque insuper reperio miserias.

EL. Ita hæc se tibi habent. Si vero mihi auscultabis, præsentis mali onere nos levabis.

CHRYS. Num, quæso, mortuos resuscitabo?

EL. Non istuc est quod dixi: haud enim demens sum adeo.

CHRYS. Quid igitur jubes, quod ego præstare valeam?

EL. Ut quod monebo audeas exsequi.

CHRYS. Atqui, siquidem ex usu erit, non detrectabo.

EL. Vide; sine labore nihil prospere cedit.

CHRYS. Video; conferam quidquid potero.

EL. Nunc igitur audi, quo pacto rem conficere decreverim. Tu quidem ipsa scis amicorum auxilium ut nobis nullum sit; sed Orcus eos abripiens nos orbavit, solæque relictæ sumus. Ego equidem quamdiu fratrem in medio esse audivi florentem ætate, spem habui, venturum eum aliquando paternæ cædis ultorem: nunc vero, quando non est amplius, ad te respicio, ut qui propria manu patri necem intulit, hunc mecum ne dubites occidere; nihil enim exinde me tibi reticere fas est. Quousque enim conquiesces? quam spem respectas adhuc firmam? cui adest quidem copia lugendi, paternis opibus dejectæ, adest et mærendi copia, quippe quæ tamdiu consenescis expers nuptiarum: nec sane speres te cuiquam nupturam aliquando: haud enim adeo vir inops est consilii Ægisthus, ut luculento cum suo damno tuam umquam vel meam succrescere sinat sobolem. Verum si consiliis meis obsecuta fueris, primum quidem pietatis laudem a mortuo patre, simulque a fratre reportabis: deinde autem, ut libera nata es, ita libera in posterum diceris, et nuptias te dignas nanciscere? solet enim unusquisque ad honesta respicere. Famæ vero non vides quantam celebritatem tibique et mihi conciliatura sis, si parueris mihi? Quis enim vel civis vel hospes conspicatus olim nos non prosequetur talibus laudibus? *Videte has duas sorores, amici, quæ paternam domum conservarunt, quæ vitæ haud parcentes suæ, inimicis olim summis opibus pollentibus mortem obtulere: has amare decet, has decet omnes venerari, has in Deorum festis inque civium conventibus honorare omnes decet, propter virilem virtutem.* Talia de nobis quilibet homo dicet, ut dum vivamus, postque mortem etiam, nostra numquam deficiat gloria. At, ô cara, obtempera, patri fer auxilium, adjuva fratrem, libera ex malis me, libera te ipsam quoque, hoc expendens, quam TURPE GENEROSIS VIVERE TURPITER.

CH. In talibus rebus prudentia et dicenti et audienti utilis est.

CHRYS. Immo antequam locuta esset, ô mulieres, si mens illi non læva fuisset, prudentiæ rationem habuisset, quam ab illa prorsus abjici videtis. Quo enim, quæso, respiciens et ipsa ad tam audax facinus accingere, et me subsidio advocas? Nonne vides? mulier quidem, non vir, es: adversariis autem longe es inferior viribus; quorum quidem fortuna in dies felicior, nostra autem minor fit, et ad nihil redit. Quis igitur talem virum opprimere sine maximo suo malo adgredietur? Vide, ne male jam adfectæ, majora nanciscamur mala, si quis istos sermones audierit. Nihil enim nobis profuerit, nec ulli erit adjumento, gloriosam adeptas famam indignis modis periisse. Haud enim mori tristissimum est, at quum mori quis cupiens, ne hoc quidem valeat adsequi. Quare te supplex oro, priusquam nos funditus pereamus, vasteturque genus omne nostrum, iram cohibe: et quæ dixisti, pro indictis et irritis habebo, secretaque servabo. Tu vero saltem nunc sero sapere incipe, et disce, nullis ipsa prædita viribus, potentioribus cedere.

CH. Obtempera: nihil hominibus utilius contingere potest prudentia et mente sana.

EL. Inexspectatum nihil dixisti: pulcre enim noram, te consilia mea repudiaturam esse, sed mea solius manu peragendum est hoc opus: nequaquam enim id irritum dimittemus.

CHRYS. Vah! utinam tali fuisses animo tunc quum pater interficeretur! rem enim omnem confecisses.

EL. Eram quidem natura talis, sed animo tunc imbecilliore.

CHRYS. Da operam ut eumdem semper serves animum.

EL. Ut quæ non adjutura sis, ista me mones.

CHRYS. Mali enim incepti par est consimilem esse exitum.

EL. Laudo tuam prudentiam, sed timiditatem odi.

CHRYS. Libenter te audiam, etiam quando mihi bene dices.

EL. Sed ex me quidem id numquam consequeris.

CHRYS. Sat longum restat tempus, quod hæc dijudicet.

EL. Abi; in te enim nihil est auxilii.

CHRYS. Inest: tibi vero deest docilis animus.

EL. I, matri hæc omnia enarra tuæ.

CHRYS. Nondum tanto in te incensa sum odio.

EL. Scias tu tamen, quo me infamiæ adducis.

CHRYS. Non quidem infamiæ, sed providentiæ, ut tibi ipsi caveas.

EL. Ergone, quod tibi justum videtur, sequi me oportet?

CHRYS. Quippe quum recte sapies, tum nobis præibis.

EL. Mirum est profecto bene dicentem perverse agere.

CHRYS. Quo tu laboras morbo, plane elocuta es.

EL. Quid ergo? An hæc ego tibi parum recte dicere videor?

CHRYS. At enim quæ recta sunt nonnumquam nocent.

EL. Has ego juxta leges nolo vivere.

CHRYS. Sed si ita ages, postmodo laudabis me.

EL. Equidem agam, terricula tua nihil moror.

CHRYS. Etiamne hoc certum, neque consilium mutabis?

EL. Consilio enim nihil est odiosius malo.

CHRYS. Intelligere videris nihil eorum quæ loquor.

EL. Olim decreta sunt hæc mihi, non nuper.

CHRYS. Abibo igitur: neque enim tu mea dicta sustines probare, neque ego tuos mores.

EL. Quin abi domum. Non ego tibi, ne impensius quidem cupienti, comes futura sum umquam. Nam magna dementia est, venari id quod nusquam sit.

CHRYS. At si tibi ipsi sapere videris, talia licet sapias: verum ubi in mala jam incideris, mea probabis dicta.

CH. Cur, obsecro, quum superne involantes aves cordatissimas videamus earum victui prospicere, a quibus prognatæ sunt et educatæ, non idem et nos agimus? At ita ut Jovis fulmina sunt, et est cœleste numen Justitiæ, non diu ab illis malum aberit. O terram subiens mortalium fama, miserabilem vocem increpa defunctis Atridis, illætabilia nuntians opprobria: ut jam illis res domesticæ adflictæ sunt, utque diversis abreptæ studiis filiæ dissident, nec amplius componuntur amico convictu: prodita vero ac sola Electra vicem patris dolens perpetuo jactatur in luctu, ut semper flebilis luscinia, nullam vitæ curam habens, quin et mori parata, dummodo geminas opprimat furias. Usquamne alia tali animo reperiri possit nobili nata genere? Rebus in adversis nemo generosus nobilitatem suam dedecorare sustinet, nec committere ut fama nominis intereat: quare et tibi, ô filia, complacitum est perpetuo in luctu vivere communis calamitatis, ut profligato scelere, duplicem laudem eodem consilio consequaris, sapiensque dici, simulque optima filia. Utinam vivas mihi, superesque manu et opibus inimicos tantum, quantum nunc ab illis opprimeris! nam te iniquis fatis exerceri video, tametsi sanctissimas, quæ apud homines vigent, leges optime omnium coluisse perhiberis, tua erga Jovem pietate.

OR. Num, ô mulieres, recte accepimus, recteque eo, quo volumus, ingredimur via?

CH. Quid quæris, aut quid cupiens huc venisti?

OR. Ægisthum, ubi habitet, quæro dudum.

CH. Atqui recte venis, quique monstravit, culpa caret.

OR. Quæ igitur vestrûm intro renuntiabit nostram, qui huc una advenimus, exoptatam præsentiam?

CH. Ista, siquidem proximam genere nuntium hunc ferre decet.

OR. I, mulier, dic ingressa, Phocenses quosdam viros quærere Ægisthum.

EL. Hei mihi miseræ! num, quæso, illius, quam audivimus, famæ certa adfertis indicia?

OR. Nescio quam prædicas famam: sed senex me Strophius quædam de Oreste nuntiare jussit.

EL. Quid est vero, hospes? ut me incessit timor!

OR. Mortui illius exiguas reliquias in parvo, ut vides, vasculo adferimus.

EL. Heu me miseram! Illud ipsum jam certum est: manifestum, ut videtur, dolorem cerno.

OR. Si quid Orestis commoveris casu, hoc vasculo scito corpus ipsius conditum esse.

EL. Da mihi ergo, per Deos obsecro, ô hospes, in manus vasculum hoc sumere, siquidem eo ille reconditus est, ut me ipsam, totumque una genus, cum hoc lamenter et defleam cinere.

OR. Quæcumque sit tandem, huic date adferentes: non enim hoc inimico animo expetit: sed ut ex amicis aliqua vel sanguine conjunctis.

EL. O carissimi hominum mihi monimentum, animæ Orestis quod superest unicum, quam longe dissimili spe te recipio, ac emiseram! Nunc enim te evanidum gesto manibus; domo te vero, ô fili, splendidum emisi. O utinam mihi prius defecisset vita, quam te in peregrinam terram emitterem, manibusque subductum hisce servarem a cæde, ut illa ipsa die peremtus jaceres, communis cum patre tumuli partem sortitus! Nunc vero domo extorris, exsul alieno in solo male periisti, tua procul sorore; neque ego te infelix meis manibus lavi, neque e rogo, ut decuit, abstuli miserabile onus: sed peregrinis funeratus manibus infelix, parvum advenis pondus in parvo vasculo. O misera ego! ô inutilia quondam mea alimenta, quæ ego sæpius tibi dulci labore præbui! neque enim umquam matri fuisti carior quam mihi; nec quisquam alius erat ex familia, sed ego nutrix tua eram, tu me sororem compellabas semper. Jam vero defecerunt hæc una die exstincta tecum: omnia enim moriens simul abripuisti, velut pro-

cella. Periit pater: ego tibi sum mortua: tu ipse nullus es: rident autem inimici, insanitque præ gaudio mater impia, cujus tu mihi, per missos clam nuntios, sæpe significasti ultorem te venturum. Sed hæc prorsus evertit infelix fortuna tuaque et mea; quæ te huc deduxit, pro carissima forma, cineremque et umbram inutilem. Hei mihi! ô corpus miserandum, eheu! ô infaustum iter, hei mihi! quo ablegatus es, carissime! ut me perdidisti! perdidisti, inquam, ô germanum caput. Quocirca me recipe sub hoc tuum tectum, me quæ nulla sum, ad id quod nihil est, ut tecum apud inferos habitem posthac. Etenim quando apud superos eras, tecum fruebar pari sorte, et nunc quoque mortua tui tumuli particeps fieri cupio. Mortuos enim dolore conflictari non video.

CH. Mortali patre nata es, Electra, hoc cogita; mortalis etiam Orestes erat: quare nimios luctus compesce: omnibus enim nobis idem necesse est pati.

OR. Heu, heu! Quid dicam, quo me vertam, nescius quid exordiar loqui? linguæ enim amplius temperare non possum.

EL. Quis te solicitat dolor? quamobrem hoc dicis?

OR. Num tua nam inclyta est illa Electræ species?

EL. Illa ipsa est, et misere admodum habita.

OR. Heu infelicem oppido hanc calamitatem!

EL. Cur, quæso, hospes, mea caussa ita ingemiscis?

OR. O corpus indigne atque impie deformatum!

EL. Non aliam sane dudum quam me deploras, hospes.

OR. Heu tuam innuptam et calamitosam vitam!

EL. Quidnam, amabo, hospes, ita me intuens gemis?

OR. Quam nihil meorum adeo noveram malorum!

EL. Quibus ex dictis nostris comperisti ea?

OR. Videns te manifeste multis oppressam doloribus.

EL. Atqui pauca sane vides meorum malorum.

OR. Et quomodo aliquis acerbiora hisce videre possit?

EL. Quia cogor cohabitare interfectoribus—

OR. Cujusnam? Quid istuc significas mali?

EL. Patris. Deinde his servio ingratiis meis.

OR. Quis te eo necessitatis compulit mortalium?

EL. Mater vocatur, nihil autem maternum habet.

OR. Quid agendo? manusne violentas inferendo, an fœdo victu?

EL. Et vi, et fame, et omni malorum genere.

OR. Neque qui opem ferat, nec qui prohibeat, adest?

EL. Nemo sane. Qui enim mihi unicus erat, hujus tu protulisti cinerem.

OR. O te infelicem! ut te intuens dudum miseror!

EL. Solum te mortalium esse scito, quem umquam mei miseritum sit.

OR. Solus enim advenio tuis dolens malis.

EL. An nobis cognatus alicunde venis, obsecro?

OR. Dicam, si has benevolentes adesse sciam.

EL. At sunt benevolæ: proinde coram fidelibus dixeris.

OR. Amitte ergo hoc vasculum, ut omnia cognoscas.

EL. Ne quæso, per Deos, hoc mihi facias, hospes.

OR. Dictis meis obtempera, nec peccabis umquam.

EL. Ne, per mentum tuum, ne auferas carissima.

OR. Non te hoc retinere sinam.

EL. O me miseram ob te, Oresta, si hoc sepulcro privabor tuo!

OR. Bona verba, quæso: immerito enim lamentaris.

EL. Egon' immerito lamentor, ob mortuum fratrem?

OR. Non te decet ista loqui.

EL. Itàne mortuo contemtui habeor?

OR. Nemini tu es contemtui: sed hoc quod tenes, nihil ad te pertinet.

EL. Quidni? si quidem Orestis hoc porto corpus.

OR. At enim Orestis hoc non est, nisi verbis subornatum.

EL. Ubinam est ergo infelicis illius sepulcrum?

OR. Nusquam. Viventis enim sepulcrum nullum est.

EL. Quid ais, adolescens?

OR. Nihil equidem falsi dico.

EL. Num ergo vivit ille?

OR. Siquidem mihi anima inest.

EL. Num ergo tu ille es?

OR. Hoc intuita patris mei sigillum, pernosce an vera dicam.

EL. O carissima lux!

OR. Carissima, et ipse testor.

EL. O vox, advenisti?

OR. Ne aliunde amplius sciscitare.

EL. Teneone te manibus?

OR. Sic in posterum teneas semper!

EL. O carissimæ mulieres, ô cives optimæ, videte Oresten hunc, mortuum quidem modo vafris commentis, nunc vero eadem arte sospitem.

CH. Videmus, ô filia, et præ gaudio tam felicis eventus lacrimæ nobis ex oculis erumpunt.

EL. Io soboles corporis mihi carissimi, venisti tandem, repe-risti, adspexisti quos maxime cupiebas.

OR. Adsumus; sed tacita opperire.

EL. Quid vero est?

OR. Tacere melius erit, ne quis intus exaudiat.

EL. At enim, ita me juvet casta semper Diana, numquam metuendum existimabo inutile illud domi usque desidens mulierum pondus.

OR. Videsis tamen, ut mulieribus etiam martius est animus: pulcre hoc nosti experta olim.

EL. Atattate! mentionem haud obscuram injicis mali, quod nobis exortum est, numquam solubilis, nec umquam delebilis.

OR. Novi hæc quoque: sed quum tempus monuerit, tum harum rerum meminisse oportebit.

EL. Quodvis mihi, quodvis nunc idoneum fuerit tempus ista merito conqueri: vix enim nunc tandem mihi concessum est libere loqui.

OR. Adsentior tibi, quare facito ut hoc conserves.

EL. Quid agendo?

OR. Ubi non opportunum est, noli prolixe dicere.

EL. Quî autem, te mihi in conspectum dato, æquum putem silentio sermonem commutare, quando te nunc ex improviso et præter spem intueor?

OR. Tum me vidisti, quum me Dii impulerunt venire.

EL. Quod nunc commemoras, majore me multo perfundit lætitia, siquidem te Deus incitavit ut nostram venires ad domum. Equidem divinum hoc esse censeo.

OR. Nolim quidem lætitiam tuam cohibere; tamen valde timeo ne nimium animo indulgeas.

EL. O qui longo post tempore, gratissimo confecto itinere, sic dignatus es te mihi in conspectum dare, ne me ita luctuosam videns—

OR. Quid ego non faciam?

EL. Ne me prohibeas adspectus tui voluptate perfrui.

OR. Immo valde irascerer, si qui te alii prohibere vellent.

EL. Adprobas ergo?

OR. Quippini?

EL. O amicæ, audivi quem ego numquam sperassem nuntium: vocem præclusit stupor, nec audito acerbo casu misera ejulatum erumpere potui: nunc vero teneo te; adparuisti gratissimum habens adspectum, cujus ego, ne si maximis verser in malis, obliviscar umquam.

OR. Supervacuos nunc mitte sermones, et neque me doce mater quam improba sit, nec ut paternis opibus exhauriat domum Ægisthus, easque profundat ac temere dissipet: temporis enim opportunitatem excluserit inutilis sermo. Quæ vero mihi apta erunt in præsens tempus, ea expone, nempe ubinam locorum aut adparentes, aut delitentes, ridentes inimicos adventu hoc nostro opprimamus. Cave autem, ne, nobis ingressis domum, hilari vultu matri te prodas gavisam: sed tamquam ob casum, qui falso nuntiatus est, ingemisce. Quum enim res nobis feliciter processerit, tunc gaudere licebit et ridere libere.

EL. At, ô frater, utcumque tibi complacitum erit, ita morem tibi geram: namque hac voluptate fruor a te accepta, non propria mihi: neque tibi ausim cum maximo meo emolumento vel tantillum molesta esse; non enim recte sic subservirem præsenti, qui favet, Deo. Tu vero nosti quæ hîc fiunt: quidni enim? quum audieris Ægisthum domo abesse, intus vero adesse matrem, quam tu neutiquam vereare, ne risu hilarem videat vultum meum: odium enim vetus penitus mihi infixum inhæret: et postquam te adspexi, numquam desinam præ gaudio lacrimas effundere. Quî enim temperare a lacrimis mihi queam, quæ te uno hoc tuo adventu mortuumque et vivum adspexi? fecisti autem mihi ne speranda quidem; ita ut, si pater mihi vivus redeat, neutiquam id in prodigii loco habitura sim, sed creditura protinus me ipsum videre. Quando igitur ad hunc modum nobis advenisti, ipse rem auspicare, ut tibi animus est: nam ego sola si fuissem, non utrobique proposito excidissem; aut enim præclare me liberassem, aut præclare occubuissem.

OR. Tacere jubeo; nam quempiam e domo exire audio.

EL. Ite intro, hospites; præsertim quum ea adferatis, quæ neque domo quis repellat, neque cum voluptate admittat.

PÆD. O nimium stolidi atque vecordes, an de salute nihil amplius soliciti estis, aut ratio inest vobis nulla ingenita, qui vos, non propinquos malorum esse, sed malis in ipsis, iisque gravissimis, versari non animadvertitis? sed nisi dudum ego fores hasce servarem, prius intus conatus vestri quam corpora adparerent. Sed nunc hæc ego providi: quare jam omissis longioribus sermonibus, istisque immodicis lætis clamoribus, ite intro: nam cunctari in tali negotio malum est: urget autem occasio rei gerendæ.

OR. Quomodo ergo ingresso mihi comparatum erit quod superest negotii?

PÆD. Pulcre: commodum enim contingit, ut te nemo noscat.

OR. Nuntiasti videlicet me esse mortuum.

PÆD. Scito te illic jam unum esse de Orci incolis.

OR. Gaudentne igitur hoc nuntio, aut quid aiunt?

PÆD. Rebus confectis, narrabo : ut autem nunc est, bene se habent illorum omnia, etiam illa quæ non bene.

EL. Quis hic est, frater? Dic mihi, per Deos obsecro.

OR. Non cognoscis?

EL. Ne in mentem quidem venit.

OR. Ignoras cui me in manus tradidisti olim?

EL. Cui? quid narras?

OR. Cujus manibus Phocensem in terram clam delatus sum tua providentia.

EL. An hic ille est, quem olim ex multis ego solum inveni fidum, pater quum daretur neci?

OR. Hic est; ne me pluribus verbis roga.

EL. O lux jucundissima, ô unice servator domus Agamemnoniæ, quomodo huc venisti? an tu ille es, qui nunc et me servasti a multis malis? ô carissimæ manus, tuque gratissimum habens pedum ministerium, quare jampridem, quum adesses, me fallebas, nec te indicabas, facta habens dulcissima mihi? Salve, ô pater! patrem enim videre videor: salve. Scias vero te unum omnium hominum maxime mihi odio et amori fuisse una hac die.

PÆD. Satis esse censeo; multæ enim volvuntur noctes diesque totidem, quibus tibi, Electra, omnia declarare licebit quæ interea gesta sunt: vobis autem, Oresta Pyladeque, edico nunc tempus esse rem aggrediendi; nunc Clytæmnestra sola, nunc nemo virorum intus: si vero differetis, cogitate et cum his, et prudentioribus aliis, iisque pluribus, vos dimicaturos.

OR. Non hîc longo sermone amplius, Pylade, opus est, sed quam ocissime ire intro, salutatis prius Deorum patriorum simulacris, qui huic vestibulo præsunt.

EL. O Rex Apollo, propitius illos audi, meque simul cum his, quæ sæpe tibi cum donis, ut sors mea ferebat, supplices tetendi manus: nunc autem, ô Lycee Apollo, cum verbis, quæ sola habeo, supplex ad te venio, peto, precor, adsis nobis benivolus hujus cœpti adjutor, et ostende mortalibus præmia impietati qualia tribuant Dii.

CH. Videte quo prorumpit sanguinem spirans ineluctabilis Mars. Subeunt jam tecta domus ultores immanium scelerum, inevitabiles canes: quare non amplius longa erit mora, et quod mihi animus vaticinatus est, eventus comprobabit. Namque furtivo pede penetrat domum, antiquarum opum paternas in sedes,

manium vindex, recens acutum gladium manibus tenens: Maiæ vero filius Mercurius illum deducit ad ipsum finem, fraudem tenebris obtegens, nec amplius moratur.

EL. O carissimæ mulieres, viri actutum opus exsequentur: age silentio opperiminor.

CH. Quomodo, obsecro? quid nunc agunt?

EL. Illa quidem in funebrem cœnam lebetem instruit: isti vero prope adstant.

CH. At tu quid existi foras?

EL. Observatura ne imprudentibus nobis Ægisthus ingrediatur domum.

CLYT. Heu, heu! ô tecta amicis deserta, plenaque interfectoribus!

EL. Clamat intus aliquis: nonne audistis, amicæ?

CH. Non audienda infelix audivi, et tota horreo.

CLYT. Hei mihi miseræ! Ægisthe, ubi tandem es?

EL. Ecce iterum exclamat quispiam.

CLYT. O nate, nate, miserere matris.

EL. At tu neque hujus olim miserita es, nec, qui genuit, patris.

CH. O civitas, ô genus miserum, nunc te hujus diei fatum prorsus opprimit.

CLYT. Hei mihi! percussa sum.

EL. Iterum, si potes, feri.

CLYT. Hei mihi, rursum!

EL. Utinam et Ægistho simul!

CH. Perficiuntur imprecationes: vivunt ii quos humus tegit: multo enim occisorum sanguine cædem ulciscuntur dudum peremti.

EL. Sed prodeunt jam illi, cæsa Marti victima, cruore respersi manus: verum, Oresta, nescio ut res se habeat.

OR. Intus quidem recte, si modo Apollo recte vaticinatus est. Occubuit misera illa, nec est ut metuas amplius, ne te matris protervitas afficiat contumelia.

CH. Silete: video enim Ægisthum perspicue.

EL. O juvenes, non retro ibitis?

OR. Videtisne forte virum contra nos conferentem gradum?

EL. Eccum, ex suburbio venit lætus. . . .

CH. Ocius corripite vos in vestibulum: prioribus modo feliciter peractis, ita hæc rursus—

OR. Confide: effecta dabimus, ut cupis.

EL. Age propera.

OR. Ecce vado.

EL. Quæ hîc agenda sunt, curæ erunt mihi.

CH. Huic viro pauca et quam lenissima verba in aures instillare expediat, ut imprudens ruat in occultum ultionis certamen.

ÆG. Quis vestrûm novit, ubinam sint Phocenses hospites, quos ferunt nobis nuntiasse, Orestem vita decessisse equestribus in naufragiis? Te sane, te percontor, te inquam, semper antea contumacem: nam id tibi maxime curæ esse opinor, teque ut gnarurem maxime posse dicere.

EL. Novi. Quî enim nesciam? nam sic fugeret me casus, quo nihil rerum mearum magis animum meum commovet.

ÆG. Ubinam ergo sunt hospites? doce me.

EL. Intus: amicam enim apud hospitam diversantur.

ÆG. Quid? Satin' certo mortuum illum nuntiarunt?

EL. Immo re ipsa palam fecerunt, non verbis modo.

ÆG. Licet ergo nobis manifestis ex signis rem cognoscere.

EL. Licet profecto, spectaculumque intueri perquam miserabile.

ÆG. Magnum sané, præter morem tuum, mihi narras gaudium.

EL. Gaude, si tibi læta hæc accidunt.

ÆG. Silere jubeo, et pandi fores, ut conspiciat Mycenensium Argivorumque omnis multitudo, ut, si quis eorum antea elatus fuisset inani spe reditus illius viri, nunc mortuum eum intuens, frena accipiat mea, atque ultro ad sana consilia redeat, non vi coactus, meque castigatorem expertus.

EL. Fit hoc quidem a me: tandem enim sapere didici, et me potentioribus accommodare.

ÆG. O Jupiter! rem video, dicto absit invidia, quæ pulcre et feliciter cecidit: sin adest Nemesis, indictum volo. Velamentum omne removete ab oculis, ut lamentis etiam meis cognatio debitum consequatur honorem.

OR. Tu ipse auferto; non meum hoc, sed tuum officium est, hasce reliquias intueri, et compellare familiariter.

ÆG. Recte quidem mones, tibique morem geram: tu vero voca mihi Clytæmnestram, sicubi domi est.

OR. Ecce ipsa prope te est: ne jam aliorsum specta.

ÆG. Væ mihi! Quid video?

OR. Quem times? quem non agnoscis?

ÆG. Quorumnam hominum in medios casses miser incidi?

OR. Non enim sentis, ut dudum vivos, quasi mortuos adloqueris?

ÆG. Hei mihi! dictum intelligo. Non enim fieri potest, ut hic non sit Orestes, qui me adloquitur.

OR. Etsi optimus es vates, dudum tamen falsus es.

ÆG. Perii profecto miser: sed mihi permitte pauca saltem fari.

EL. Ne, per Deos quæso, frater, sinas eum ulterius loqui, nec longos producere sermones. Quid enim homo coopertus miseriis et morti destinatus brevi mora lucri ferat? sed quam celerrime eum interfice, interfectumque propone pollinctoribus, quos dignus est nancisci, longe a nostro conspectu. Namque unicum hoc mihi veterum malorum fuerit remedium.

OR. I intro propere: haud enim nunc sermonum certamen est, sed de tuo capite.

ÆG. Nam cur intro me ducis? si factu pulcrum est quod agis, quid tenebris opus? Quin statim interficis?

OR. Noli jubere; sed eo vade, ubi patrem meum occidisti, ut in eodem loco moriaris.

ÆG. Ecquid omnino necesse est hanc domum adspicere præsentiaque et futura Pelopidarum infortunia?

OR. Tua certe; ego vates tibi sum hac in re verissimus.

ÆG. Atqui haud paternam hanc artem jactitas.

OR. Multum obstrepis, nec interea promoves gradum; perge igitur.

ÆG. I præ.

OR. Te præire oportet.

ÆG. Num times ne te fugiam?

OR. Immo ne pro lubitu tuo moriaris, curare me decet, ut ne hac acerbitate mors tua careat. Par autem erat præsentem esse pœnam omnibus, qui plus posse vellent se quam leges, ut occiderentur: ita non cresceret improbitas.

CH. O genus Atrei, quam multas post calamitates in libertatem pervenisti hoc tandem itinere!

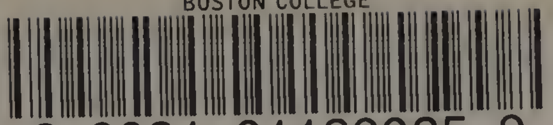
FINIS ELECTRÆ.

Londini imprimebat J. F. Dove, in Area quæ est Divi Joannis.

Date Due

Ma Bassman			
MAR 14 '62 2 '63			
AUG 27 2007			
SEP 26 2007			
NOV 27 2007			

BOSTON COLLEGE
3 9031 01139025 9

